

JAPONYA GERİLİM ÖDÜLÜ - 1998

ÇIKIŞ

NATSUO KIRINO

ithaki

Natsuo Kirino

1951 yılında doğdu. Geleneksel gerilim romanlarının ötesine geçen eserleriyle kısa sürede öne çıktı. *Çıkış* (*Out*) romanıyla 1988 Japonya Gerilim Ödülü'nü, *Soft Cheeks* ile de Japonya'nın en prestijli edebiyat ödüllerinden Naoki ödülünü kazandı. Yazarın birçok kitabı, uzun metrajlı filmlere konu oldu.

Sadece ülkesinde değil, tüm dünyada büyük bir başarı yakalamış olan *Çıkış*, yazarın Türkçe'deki ilk romanıdır.

Natsuo Kirino
Çıkış
Özgün Adı: *Out*
Çeviren: Deniz Dülgeroğlu Altıparmak
Yayına Hazırlayan: Melih Pekdemir

İthaki Yayınları - 443
Edebiyat - 358
Polisiye-Gerilim
ISBN 975-273-242-9

1. Baskı Mayıs, 2006, İstanbul

© Natsuo Kirino, 1997
© İthaki, 2006, İstanbul
Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: İbrahim Çeşmecioğlu
Düzelti: Abidin Parıltı
Sayfa Düzeni Ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak, İç Baskı: İdil Matbaacılık
(Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)
Cilt: Yıldız Mücellit

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr
Dağıtım:
Çatalçeşme Sok. Yavuz Han 26 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 76 00 Faks: (0212) 519 56 56
ithakidagitim@ithaki.com.tr

Natsuo Kirino

ÇIKIŞ

Çeviren
Deniz Dülgeroğlu Altıparmak

iTHAKİ

"Hayal kırıklığına giden yol;
deneyim kazanmayı reddetmekle başlar..."
Flannery O'Connor

Gece Vardiyası

1

Kadın, otoparka her zamankinden daha erken vardı. Arabadan çıktığında yoğun, nemli temmuz karanlığı onu yuttu. Belki asıl neden sıcak ve nemdi; ama gece, olması gerekenden daha karanlık ve ağır görünüyordu. Nefesi tıkanan Masako Katori, kafasını kaldırarak yıldızsız gökyüzüne baktı. Klimalı arabasındayken serin ve kuru olan teni, şimdi yapış yapış olmaya başlamıştı. Shin-Oume Otobanı'ndan gelen egzoz dumanıyla birlikte, çalışmaya gittiği hazır yemek fabrikasının kızarmış yemek kokusunu duyabiliyordu.

"Eve gitmek istiyorum." Kokuyu duyduğu anda bu fikir aklına düştü. Gitmek istediği evin neresi olduğundan emin değildi ama kesinlikle gelmekte olduğu ev olmadığını biliyordu. Ama oraya neden dönmek istemiyordu? Ve nereye gitmek istiyordu? Kendisini kaybolmuş hissediyordu

Gece yarısından sabah beş buçuğa kadar, hiç mola verme-

den hazır yemekleri kutulamak üzere bir taşıyıcı bandın başında ayakta durmak zorundaydı. Yarım günlük bir iş için, maaş iyiydi ama iş çok yorucuydu. Kendini iyi hissetmediği birçok kez, önündeki zor vardiyayı düşünerek burada otoparkta duraklamıştı. Ancak bu, işte bu amaçsızlık hissi farklıydı. Her gece yaptığı gibi bir sigara yaktı; ama ilk defa bu gece, bunu fabrikanın kokusunu duymamak için yaptığını fark etti.

Hazır yemek fabrikası, Musashi-Murayama bölgesinin ortasında, büyük bir otomobil fabrikasının gri duvarıyla çevrelenen bir yola bakıyordu. Bunun haricinde bütün çevre, tozlu tarlalar ve küçük araba tamirhaneleriyle doluydu. Alan dümdüzdü ve gökyüzü her yöne uzanıyordu. Otopark, Masako'nun çalıştığı yerden üç dakika yürüme mesafesinde, artık terk edilmiş olan başka bir fabrikanın arkasındaydı. Hafif meyilli, boş bir araziden başka bir şey değildi. Park yerleri, bir zamanlar şeritlerle belirlenmişti ama toz bunları uzun zaman önce görünmez hale getirmişti. Çalışanların arabaları alana gelişigüzel açılarla park edilmişti. Burada, hiç kimse çimlerin veya arabaların arasına gizlenen birini fark edemezdi. Bütün bunlar, tehditkar bir etki yaratıyordu ve Masako arabayı kilitlerken endişeyle etrafına bakındı.

Masako araba tekerlerinin sesini duydu ve otoparkı çevreleyen fazla uzamış yaz çimleri, sarı farların ışıklarıyla parladı. Üstü açılmış, yeşil bir kabriyole Volkswagen Golf otoparka girdi ve sürücü koltuğundaki şişman mesai arkadaşı Kuniko Jonouchi başıyla selam verdi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi bir kadın, arabasını Masako'nun soluk kırmızı Corolla'sının yanındaki yere park ederken. Araba kullanışı dikkatsizceydi ve el frenini çe-

kip kapıyı kapatırken gerekenden fazla gürültü çıkarttı. Kuniko hakkındaki her şey kulak tırmalayıcı ve fazla gösterişliydi. Masako spor ayakkabısının ucuyla sigarasını söndürdü.

"Güzel araba," dedi. Kuniko'nun arabası, fabrikada daha önce birkaç kez konu olmuştu

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu iltifattan mutlu olan ve dilini çıkartan Kuniko. "Ama beni boğazıma kadar borca soktu." Masako, hafifçe bir kahkaha attı. Kuniko'nun borçlarının tek nedeni arabaymış gibi görünmüyordu. Sadece ünlü modacıların aksesuarlarını kullanırdı ve kıyafetleri de oldukça pahalıydı.

"Haydi gidelim," dedi Masako. Yeni yıldan sonra, otoparktan fabrikaya giden yolda garip bir adamın dolaştığına dair söylentiler duymaya başlamıştı. Ve sonra, yarım gün çalışan birkaç kişi gölgelere çekilip saldırıya uğradıklarını, zorlukla kaçtıklarını bildirmişlerdi; bu nedenle, şirket kadınların gruplar halinde yürümeleri yolunda bir uyarı yayımlamıştı. Kaldırımsız, karanlık yolda, yaz karanlığının içinde ilerlediler. Sağ tarafta, apartmanların ve büyük bahçeli çiftlik evlerinin eski püskü görüntüsü vardı – belki çok çekici değildi ama en azından çevrede hayat olduğuna dair bir belirtiydi. Sol tarafta, üzeri otlarla kaplanmış kanalın arkasında tek sıra halinde, terk edilmiş binalar bulunuyordu: Daha eski bir hazır yemek fabrikası, sahipsiz bir bowling sahası. Saldırganın kurbanı olan kadınlar bu terk edilmiş binalara sürüklendiklerini söylemişlerdi; ve bu yüzden Masako, Kuniko ile birlikte hızla ilerlerken dikkatle çevreyi inceliyordu.

Sağ taraftaki evlerden birinden, bir adam ve bir kadının Portekizce tartıştıklarını duyabiliyorlardı; çok büyük ihtimalle, onlar da fabrikada çalışıyordu. Fabrika, yarım gün çalışan

ev kadınlarının haricinde, çoğu evli çiftler olan, Japon asıllı veya oranın yerlisi, çok sayıda Brezilyalı da çalıştırıyordu.

"Herkes sapığın büyük ihtimalle Brezilyalı olduğunu söylüyor," dedi Kuniko; karanlığa bakarken kaşlarını çatmıştı. Masako, cevap vermeden yürümeye devam etti. Adamın nereli olduğunun pek bir önemi yok, diye düşündü. Fabrikada çalışmanın neden olduğu depresyonun bir çözümü yoktu. Sadece, kadınların kendilerini ellerinden geldiğince korumaları gerekiyordu. "Onun, iri yapılı ve güçlü bir adam olduğunu, kadınları yakalayıp hiçbir şey söylemeden sarıldığını söylüyorlar." Kuniko'nun sesindeki ton, onun bunu arzu ettiğini belli ediyordu. Masako, Kuniko'nun bir şekilde, gece yıldızları örten kalın bir bulut gibi kapalı ve engellenmiş olduğu hissine kapıldı. Arkalarından bisiklet frenlerinin gıcırdama sesi geldi ve endişeyle dönüp baktıklarında, bisikletin üzerinde kendilerinden daha yaşlı bir kadın gördüler.

"Demek siz ikinizsiniz," dedi. "Merhaba." Kadın, Yoshie Azuma'ydı. Hızlı parmakları sayesinde taşıyıcı banttaki en hızlı işçi olarak bilinen, ellilerinde bir duldu. Diğer kadınlar, ona duydukları isteksiz saygı nedeniyle kendisine "Kaptan" adını takmışlardı.

"Ah, Kaptan. Günaydın," dedi Masako rahatlayarak. Kuniko hiçbir şey söylemedi ama bir adım geri çekildi.

"Sen de bana böyle demeye başlama," dedi Yoshie, lakin bu isimden gizli bir zevk alıyor gibiydi. Bisikletinden inerek diğer ikisinin yanında yürümeye başladı. Ufak tefekti ama fiziksel güç gerektiren bir işe uygun, kısa ve güçlü bir yapısı vardı. Ancak güzel yüz hatlarına sahipti; baştan çıkartıcı bir şekilde karanlığın ötesine geçen suratı ise solgundu. Onun böyle mutsuz veya şanssız görünmesine neden olan şey de

muhtemelen bu zıtlıktı. "Sanırım şu sapık hakkında koparılan yaygara yüzünden beraber yürüyorsunuz," dedi.

"Bu doğru," dedi Masako. "Kuniko hâlâ tehlikede olabilecek kadar genç." Kuniko kıkırdadı. Yirmi dokuz yaşındaydı. Yoshie loş ışıkta parlayan bir su birikintisinin kenarından geçti ve Masako'ya bakmak için döndü.

"Sen de hâlâ faal haldesin," dedi. "Kaç yaşındasın, kırk üç mü?"

"Aptal olma," dedi Masako gülmesini bastırarak. İltifat, artık pek hissetmediği şekilde utanmasına neden oldu.

"Yani artık tamamen kurudun, öyle mi? Soğuk ve kuru?" Yoshie'nin ses tonu alaycıydı ama Masako, kafasına çiviyle vurulmuş sandı. Kendisini soğuk ve kuru, neredeyse bir sürüngen gibi, kıvrılarak ilerliyor gibi hissediyordu.

"Ama sen bugün her zamankine göre geç kalmamış mısın?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

"Ah, Nine zorluk çıkarttı." Yoshie kaşlarını çattı ve sessizleşti. Evinde, yatalak kayınvalidesine bakıyordu. Masako daha fazla soru sormamaya karar vererek ileriye doğru baktı. Sol taraftaki terk edilmiş binalar bittiğinde, hazır yemekleri küçük marketlere dağıtan beyaz kamyonları ve onların arkasında da floresan ışıklarıyla gecesi olmayan bir şehir gibi solgunca parlayan fabrikayı gördüler.

Yoshie bisikletini fabrikanın yanındaki demirlere park etmeye gittiğinde onu beklediler ve sonra, binanın yanındaki yeşil, yapay çim kaplı basamakları tırmandılar. Giriş ikinci kattaydı. Sağ tarafta ofis ve koridorun sonunda da işçilerin dinlenme alanı ve soyunma odaları vardı. Fabrikanın kendisi zemin kattaydı, bu nedenle üstlerini değiştirdikten sonra aşağı ineceklerdi. Ayakkabılar, fabrikanın girişindeki kırmızı

sentetik halıda çıkartılmalıydı. Halının rengi, floresan ışıkların altında solmuştu ve koridorun kasvetli görünmesine neden oluyordu. Çevresindeki kadınların ten renkleri, sanki dekora uyum sağlamış gibi koyuydu ve Masako, yorgun çalışma arkadaşlarına bakınca, kendisinin de bu kadar kötü görünüp görünmediğini merak etti. Şirketin kısık dudaklı sağlık müfettişi Komada, ayakkabılarını koydukları küçük bölmelerin önünde durmuştu; ve giren her kadının içeri getirebileceği toz veya pisliği almak üzere yapışkan bantlı bir makarayı sırtlarında gezdiriyordu.

İşçilerin dinlenme odası olan, *tatami*[1] döşenmiş büyük odaya girdiler. Beyaz üniformalarını çoktan giymiş olan küçük insan grupları odanın çeşitli yerlerinde toplanmış muhabbet ediyorlardı. Bazıları mesailerinin başlamasını beklerken çay yudumlayıp hafif bir şeyler yemekteydiler; köşede bir yer bulmuş olan bazı işçiler ise, kısa bir uykuya yatmışlardı. Gece vardiyasındaki neredeyse yüz işçinin yaklaşık üçte biri Brezilyalıydı ve bunların kabaca yarısı da erkekti. Ve yaz tatilinin ortasında olduklarından, öğrenci işçilerin sayısı artmıştı; yine de işçilerin büyük bir bölümü, kırk elli yaşlarında olan ve yarım gün çalışan ev kadınlarıydı.

Üç kadın, soyunma odasına doğru ilerlerken arkadaşlarıyla selamlaştılar; ama sonra, bir köşede tek başına oturan Yayoi Yamamoto'yu fark ettiklerinde durdular. Yayoi, onların yaklaştığını görünce başını kaldırıp baktı; ama onlara gülümsemek yerine *tatami*nin üzerinde oturmaya devam etti.

"Günaydın," dedi Masako ona ve Yayoi sonunda bir anlığına da olsa gülümsedi. "Yorgun görünüyorsun." Yayoi güçsüzce başını salladı ve umutsuzca onlara baktı ama yine de ko-

1) Tatami: Japonya'da kullanılan bir tür yer döşeği. (ç.n.)

nuşmadı. Yayoi, dört kadının içinden en güzel olanıydı – aslında, gece vardiyasındaki en etkileyici kadındı. Geniş bir alnı, gözleri ve kaşları arasındaki oran, kalkık burnu ve dolgun dudaklarıyla, yüzü neredeyse kusursuzdu. Vücudu da ufak tefek olmasına rağmen mükemmeldi. Görünüşü o kadar dikkat çekiciydi ki, herkes kendisine iyi davranırken, bazı kadınlar da ona zorbalık ediyordu. Masako, belki de birbirlerinden çok farklı oldukları için, onun koruyucusu rolünü üstlenmişti. Masako, mantık ve sağduyu çerçevesinde elinden gelen en iyi şekilde hayatını sürdürmeye çalışırken, Yayoi ağır bir duygusal yükle dünyada dolanıyor gibi görünmekteydi. Neredeyse bilinçsiz bir şekilde, karmaşık ve devamlı değişen duygularının esiri olan güzel kadın rolünü oynarken, aslında geride bırakabileceği, kasvetli ne varsa ona tutunuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Yoshie, sert, kırmızı eliyle onun omzuna dokunarak. "Kötü görünüyorsun." Yayoi aniden sıçradı; ve Yoshie, Masako'nun Yayoi'nin yanına oturduğunu ve kendilerine onsuz gitmelerini işaret ettiğini fark etti.

"Hasta mısın?" diye sordu Masako.

"Hayır, bir şey yok."

"Kocanla yine mi kavga ettin?"

"Benimle hâlâ kavga etmek isteseydi bile bundan daha mutlu olurdum," dedi Yayoi kederle; kızarmış gözleriyle Masako'nun arkasındaki bir noktaya bakıyordu. Kısa bir süre sonra çalışmaya başlamaları gerektiğini hatırlayan Masako, saçlarını topuz yapmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Sonra anlatırım," dedi Yayoi.

"Neden şimdi değil?" diye üsteledi Masako, duvardaki saate bakarak.

"Hayır, sonra. Uzun hikaye." Bir an, Yayoi'nin suratında bir öfke ifadesi belirdi ama hemen sonra kayboldu. Uğraşmaktan vazgeçen Masako gitmek için ayağa kalktı.

"Tamam," dedi. Üniformasını bulmak için aceleyle soyunma odasına gitti. Aslında burası, sadece adı 'oda' olan, fakat dinlenme salonundan yalnızca bir perdeyle ayrılmış bir yerdi. Duvarda bir mağazanın indirimindekine benzeyen bir sürü sağlam askı vardı. Gündüz vardiyası işçilerinin bölümünde sıkışık düzende lekeli beyaz üniformalar asılıyken, gece vardiyası için ayrılmış olan bölüm rengarenk sokak kıyafetleriyle parıldamaktaydı.

"Aşağıda görüşürüz," dedi Yoshie, Kuniko ile birlikte dinlenme salonundan çıkarken. Kart basma vakti gelmişti. Kurallara göre, kartlarını 11.45 ve gece yarısı arasında basmalı ve daha sonra, alt katta, fabrika katının girişinde beklemeliydiler.

Masako çubuktan askısını aldı. Askıda, önünde fermuar olan beyaz bir önlük ve beli lastikli bir iş pantolonu vardı. Masako önlüğü hızla omuzlarından geçirdi ve odadaki erkeklerin göremeyeceği şekilde kot pantolonunu çıkarttı ve iş pantolonunu giydi. Erkekler için ayrı bir soyunma odası yoktu; ve Masako iki yıldır burada çalışmasına rağmen bu düzenlemeye hâlâ alışamamıştı.

Bir tokayla toplamış olduğu saçlarının üzerine siyah bir file taktıktan sonra, bir şapkadan çok bir duş bonesine benzeyen ve hepsinin taktığı kağıt bir şapkayla kafasını örttü. Birisi, böceğe benzeyen şekilleri nedeniyle bu şapkalara 'çekirge' adını takmıştı. Temiz bir plastik önlük alarak soyunma odasından dışarı çıktı ve Yayoi'yi, sanki yapacak daha iyi bir işi yokmuş gibi, hâlâ bıraktığı yerde otururken buldu.

"Hey! Artık kalksan iyi olacak," dedi; ama onun ayağa ne

kadar yavaş kalktığını görünce canı sıkıldı; ama daha da ötesi endişeye kapıldı. Diğer işçilerin hemen hepsi dinlenme salonunu terk etmişti bile; sadece Brezilyalı birkaç adam hâlâ *tatami*nin üzerinde oyalanıyordu. Kalın bacaklarını uzatmış, sırtlarını duvara dayamış sigaralarını içmekteydiler.

"Günaydın," dedi içlerinden biri, hâlâ bir sigara izmariti tuttuğu elini kaldırarak. Masako başını sallayarak belli belirsiz gülümsedi. Adamın göğsündeki isim etiketinde "Kazuo Miyamori" yazıyordu; ama Masako, adamın koyu teni, çökük yüzü ve çıkık alnıyla tam bir yabancıya benzediğini düşündü. Onun, pirinci otomatik besleyiciye taşımak gibi, daha çok fiziksel güç isteyen bir işte çalıştığını tahmin etti. "Günaydın," dedi adam bu sefer, ona bakamayacak kadar endişeli olan Yayoi'ye. Hayal kırıklığına uğramış gibi göründü ama bu tür şeyler, bu soğuk ve dost canlısı olmayan iş yerinde sıkça olurdu.

Maskelerini ve önlüklerini takmadan önce kısa süreliğine tuvalete girdiler. Eller, derisi soyulana kadar fırçayla ovalanmalı, sonra da dezenfekte edilmeliydi. Kartlarını bastılar, beyaz iş ayakkabılarını giydiler ve bu sefer aşağıdaki çalışma alanına inen merdivenlerin başında durmuş olan sağlık müfettişi tarafından bir kez daha kontrol edildiler. Komada, tırnak ve ellerini dikkatle incelerken yapışkan bandı sırtlarında bir kez daha dolaştırdı.

"Kesik yok, değil mi?" Parmaktaki en küçük bir çizik bile, yemeğe dokunmayla ilgili hiçbir işe katılmaya izin verilmemesi anlamına geliyordu. Masako ve Yayoi, inceleme için ellerini kaldırdılar. Yayoi, incelemenin bitmesini beklerken yıkılacak gibi görünüyordu.

"İyi misin?" diye sordu Masako.

"Evet, sanırım," dedi Yayoi.

"Çocukların iyi mi?"

"Hı...," diye cevap verdi Yayoi yine belli belirsiz. Masako ona bir kez daha baktı; ama şapka ve maske, bitkin gözleri hariç her şeyi kapatıyordu. Yayoi, Masako'nun bakışını fark etmemiş gibiydi.

Değişik yemek kokularıyla karışarak insanın yüzüne vuran soğuk hava yüzünden, fabrikaya iniş, büyük bir buzdolabına girmeye benziyordu. Sersemletici bir soğuk, beton zemini geçerek ayakkabılarının içine nüfuz ediyordu. Fabrika, yaz aylarında bile buz gibiydi.

Merdivenlerin dibinde, içeriye girmek için bekleyen diğer işçilere katıldılar. Sıranın daha önünde olan Yoshie ve Kuniko dönerek onlara işaret ettiler. Dört kadın her zaman birlikte çalışıp birbirlerine yardım etmeye çabalardı, yoksa iş daha da zor olurdu.

Kapı açıldı ve işçiler içeri girdi. Ellerini, dirseklerine kadar bir kez daha yıkadılar ve ayak bileklerine kadar inen önlükleri dezenfekte edildi. Yayoi ve Masako yıkanmayı bitirip fabrika katına ilerlerken, diğer kadınlar taşıyıcı banttaki hazırlıklarına başlamıştı bile.

"Acele edin!" diye azarladı Yoshie, Masako'yu. "Nakayama geliyor." Nakayama, gece vardiyasındaki işçi başıydı. Otuzunu biraz geçmiş genç, ağzı bozuk ve yarım gün çalışan işçilerin nefretini kazanmış olan, kota takıntılı bir adamdı.

"Üzgünüm!" dedi Masako, tek kullanımlık eldiven ve steril havlusunu alıp Yayoi için de bir takım getirirken. Eldivenleri ellerine geçiren Yayoi, işte olduğunu daha yeni anlıyormuş gibi ellerine baktı.

"Kendini toparla," dedi Masako ona.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Yayoi. Sıranın önüne doğru

olan yerlerini alırken, Yoshie günlük talimatlarını gösterdi.

"Baharat salçalı öğle yemekleriyle başlıyoruz. Bin iki yüz tane. Ben pilavı alacağım, siz de kutuları halledersiniz, tamam mı?" "Pilav", sıranın başında olup, bandın hızına karar veren kilit adam olmak anlamına geliyordu. Bu işte oldukça iyi olan Yoshie, her zaman pilav görevine gönüllü olur. Masako da ona kutuları verme işini üstlenirdi. Masako plastik kutuları düzenlemeye başlayınca Yayoi'ye bakmak için döndü. En kolay iş olan, kaşıkla baharat salçası koyma işini kapmak için çok yavaş davranmıştı. Bu işlerden birini almayı başarmış olan Kuniko ona baktı ve omuzlarını silkti. Onu kollayabileceklerini söyleyecek gibi oldu; ama kendisi için bu kadarını bile yapamıyorsa, onlar ne yapabilirdi ki?

"Nesi var?" diye sordu Yoshie, Yayoi'ye bakıp kaşlarını çatarak. "Hasta mı?" Masako hayır anlamında başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Yayoi, alışılmışın dışında endişeli görünüyordu. Masako, başka yer kalmayan banttan ayrılıp zor bir iş olan pilav düzeltme işine doğru ilerleyen Yayoi'yi izledi. Ona doğru yaklaşan Yayoi'ye daha sert çıkma isteğini bastırarak fısıldadı:

"Bu, zor bir görev."

"Biliyorum."

"Acele edin ve çalışmaya başlayın," diye sertçe bağırdı, uzun adımlarıyla onlara doğru yürüyen işçi başı. "Siz ne halt ediyorsunuz?" Çalışma kepinin siperliği yüz ifadesini saklıyordu ama gözlüğünün ardındaki küçük gözleri tehditkar bir şekilde parlıyordu.

"Tahmin et, kim burada," diye mırıldandı Yoshie.

"Aşağılık herif," diye tısladı, Nakayama'nın ses tonuna alıklenmiş olan Masako. Bu küstah işçi başından nefret ediyordu

"Pilavı düzeltmem söylendi," dedi yeni olduğu belli olan bir kadın utanarak. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Burada dur ve ben pilavı koyduktan sonra üzerini düzelt," dedi Yoshie, kendi standartlarına göre hoş olan bir ses tonuyla. "Sonra, baharat salçası koyulması için kutuyu it. O da seninle aynı işi yapacak, bu nedenle onu seyret, yeter," diye ekledi bandın diğer tarafındaki Yayoi'yi işaret ederek.

"Anladım," dedi hiçbir şey anlamadığı belli olan ve şaşkınca etrafına bakmaya devam eden yeni gelen kadın. Ama lafı ağzında gevelemeyen Yoshie, taşıyıcı bantın düğmesine bastı. Bant homurdanarak çalışmaya başlayınca Masako, Yoshie'nin bandı normalden biraz daha hızlıya ayarladığını fark etti. Bugün herkes yavaş göründüğü için işleri hızlandırmaya karar vermiş olmalıydı.

Masako, deneyimli elleriyle kutuları Yoshie'ye uzatmaya başladı. Yoshie'nin kutuyu altına tuttuğu pilav dağıtma makinesinin ağzından, mükemmel bir kare şeklini alan pilav çıktı. Yoshie, pilavı hızla yanındaki tartıda tarttı ve gösterişli bir hareketle sıradakilere uzattı.

Yoshie'nin arkasında uzun bir sıra oluşturan işçiler vardı: Biri pilavı düzeltmek için, biri baharatlı salça sosunu eklemek için, biri kızarmış tavuğu dilimlemek için, bir başkası da tavuğu baharatlı salçanın üzerine koymak için. Sonra, bir başkası kutusundaki turşuları ölçüyor, bir başkası plastik kapağı takıyor, biri kutunun üzerine kaşığı bantlıyor ve sonunda bir başkası da kutunun mührünü yerleştiriyordu. Her yemek, sonunda bir kutu baharat salçalı yemek hazırlanana kadar sıra boyunca, üzerine küçük parçalar eklenerek ilerliyordu.

Vardiya, her zaman böyle başlardı. Masako duvardaki saate baktı. On ikiyi ancak beş geçiyordu. Soğuk beton zemin-

de ayakta durarak geçireceği beş buçuk saat daha. Tuvalete, sırada yerlerine birini koyarak teker teker gidebiliyorlardı. Tuvalete gitmek istediğinizi bildirmeli ve sonra da sıranın gelmesini beklemeliydiniz ki, bu bazen iki saat sürebiliyordu. Uzun bir süre önce, bu işi mümkün olduğunca çekilir hale getirmenin yolunun sadece kendini kollamak değil, ayrıca bir takım olarak çalışmak olduğunu da keşfetmişlerdi. Böyle bir yerde sağlığını bozmadan dayanmanın sırrı buydu.

Vardiya başladıktan bir saat kadar sonra, yeni gelen kadından sıkıntı sesleri çıkmaya başladı. Hemen ardından da banttaki verim düştü ve hızı kesmek zorunda kaldılar. Masako, Yayoi'nin, bugün kendi kutularıyla zor başa çıkmasına rağmen yardım etmek amacıyla uzanıp yeni gelenin kutularının bazılarını da aldığını gördü. Sıradaki tecrübeli işçiler, makineden çıkana kadar soğuyup da sert bir öbeğe döndüğü için pilavı düzeltip dağıtmanın zor bir iş olduğunu biliyordu. Kutunun önünde olduğu birkaç saniye içinde soğuk, birbirine yapışmış pirinçleri ayırmak için kuvvetli bilekler ve parmaklar gerekiyordu ve yarı eğik duruş da, insanın sırtının ağrımasına neden oluyordu. Bu işi yaklaşık bir saat yaptıktan sonra, ağrı omurgadan omuzlara yayılmaya başlıyor ve kolları kaldırmak zorlaşıyordu. Bu görevin yeni başlayanlara bırakılmasının asıl nedeni de buydu – kendisi de çalışmaya yeni başlamış olan Yayoi, o anda suratında somurtkan ama boyun eğmiş bir ifadeyle, görevinde canla başla çalışıyordu.

Sonunda, bin iki yüz tane baharat salçalı öğle yemeğini hazırlamayı bitirmişlerdi. Sıradaki kadınlar hızla taşıyıcı bandını temizleyip yeni görevleri için bir sonraki yerlerine geçti. İki bin kutu "Şampiyonların Öğle Yemeği". "Şampiyonların Öğle Yemeği" daha çok malzeme içeriyordu ve bu nedenle,

birkaç Brezilyalının da eklendiği sıra daha uzundu.

Yoshie ve Masako, her zamanki gibi pilav görevlerini üstlendi. Durumu tartmakta her zaman hızlı olan Kuniko, kızarmış domuzu soslamak olan en kolay işi Yayoi'ye ayırmıştı. Bu işte, her iki elinize birer parça domuz eti alıp sosa batırıyor ve sonra da soslu tarafları yan yana gelecek şekilde kutuya koyuyordunuz. Sıranın itiş kakışından biraz da olsa korunmalı olan bu iş, Yayoi'nin bile becerebileceği kolay bir görevdi. Masako biraz rahatladı ve kendin işine verdi.

Ama bu görevi bitirip sırayı temizlemeye başladıklarında, ağır bir şey devrilmiş gibi inanılmaz bir çarpma sesi duyuldu ve herkes ne olduğuna bakmak için döndü. Yayoi sendeleyerek sos dolu kazana çarpmış ve sırtüstü yere düşmüştü. Kahverengi yapışkan sos etrafa saçılırken ağır metal kapak tangırdayarak bir sonraki taşıyıcı bandına doğru yuvarlandı. Fabrikanın zemini, sıçramış yağ ve yemek yüzünden her zaman kaygandı, ama işçilerin hepsi bu kaygan koşullara alışmış olduklarından, bu gibi kazalar neredeyse asla olmazdı.

"Sen ne halt ediyorsun?!" Suratı öfkeden sararmış olan Nakayama bağırarak onlara doğru eğildi. "Bunun hepsini nasıl dökebildin?!"

"Üzgünüm," dedi Yayoi, birkaç adam ellerinde süpürgelerle temizliğe gelirken, "kaydım." Bütün o sosun ortasında otururken şaşkınlıktan donmuş gibi, kalkmak için bir girişimde de bulunmadı.

"Haydi," dedi onun üzerine doğru eğilen Masako. "Sırılsıklam oluyorsun." Yayoi'nin ayağa kalkmasına yardım ederken üniformasının gömleğinin açıldığı karnında büyük, koyu renkli bir morluk gördü. Bu kadar endişeli görünmesinin nedeni bu muydu? Beyaz karnının üzerindeki, kocaman çu-

rüğü fark etmemek mümkün değildi. Masako, onaylamayan bir ifadeyle dilini şaklattı ama bu arada morluğu saklamak için Yayoi'nin üniformasını hızla düzeltti. Giyecek yedek bir üniforma yoktu, bu nedenle kendisini toparlamak için geçen birkaç dakikadan sonra Yayoi, sırtı ve kolları sosla kaplı olarak çalışmaya devam etmek zorunda kaldı. Kıvamlı sıvı hızla katılaşarak kumaşın içine geçmeden hemen kahverengi bir kabuğa dönüşmüştü ama; koku çok keskindi.

Sabah beş buçuk. Bugün fazla mesai yoktu, bu nedenle işçiler ikinci kata çıktı. Sokak kıyafetlerini giydikten sonra dört kadın genellikle eve gitmeden önce, madeni para ile çalışan makineden içecek bir şeyler alır ve dinlenme salonunda otururak yaklaşık yirmi dakika boyunca sohbet ederlerdi.

"Bugün kendinde değildin," dedi Yoshie, Yayoi'ye dönerek. "İyi misin?" Zor bir çalışma gecesinin ardından, Yoshie'nin yüzünden yaşı ve yorgunluğu belli oluyordu. Yayoi kağıt bardaktaki kahvesinden bir yudum aldı ve konuşmadan önce bir süre düşündü.

"Dün kocamla kavga ettim," dedi

"Bu pek de alışılmamış bir şey değil, öyle değil mi?" diye güldü Yoshie, şüpheyle Kuniko'ya bakarken. İnce, mentollü bir sigarayı ağzına koymakta olan Kuniko'nun gözleri kısılmıştı.

"Sen ve Kenji anlaşıyorsunuz, öyle değil mi?" diye sordu kayıtsız bir sesle. "Çocukları her zaman dışarı çıkarttığını söylemiştin."

"Son zamanlarda değil," diye mırıldandı Yayoi. Masako hiçbir şey söylemedi ama Yayoi'nin yüzüne dikkatle baktı Bir kere oturup birkaç dakika hareketsiz kalınca, yorgunluk

bütün vücudunuza yayılmaya başlardı.

"Hayat uzun, ve bunun gibi inişli çıkışlı anlar olacaktır." Kendisi bir dul olan Yoshie, konuyu bayağı bir klişeyle kapatmaya hevesli görünüyordu ama Yayoi'nin ses tonu sertleşti.

"Ama bütün birikimlerimizi harcamış," dedi sonunda. Diğerleri, bu ani itiraf karşısında şaşırarak sessizleştiler.

Masako bir sigara yaktı ve bir nefes çekerken sessizliği bozdu. "Nereye harcamış?"

"Kumar," dedi Yayoi. "Sanırım bakara veya onun gibi bir şey oynuyor."

"Ama kocanın oldukça güvenilir bir adam olduğunu söylediğini zannediyordum. Neden kumara bulaşsın ki?" Yoshie, oldukça şaşırmış görünüyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye içini çekti Yayoi başını sallayarak. "Sanırım oyun oynamaya gittiği bir yer var ama bunun hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Ne kadar paranız vardı?" diye sordu merakını gizlemeyi beceremeyen Kuniko.

"Yaklaşık beş milyon," dedi Yayoi, sesi bir fısıltıya dönüşmüştü. Kuniko yutkundu ve bir an için neredeyse kıskanmış gibi göründü.

"Bu, korkunç," diye mırıldandı.

"Ve dün gece bana vurdu." Yayoi, Masako'nun onun suratında daha önce gördüğü öfkeyi bir kez daha sergileyerek tişörtünü açtı ve morluğu gösterdi. Yoshie ve Kuniko birbirlerine baktı.

"Ama eminim şimdi pişmandır," dedi Yoshie sakinleştirici bir ses tonuyla. "Kocam ve ben her zaman kavga ederdik ve o, bir hayvandı. Ama seninki öyle değil, değil mi?"

"Artık bilmiyorum," dedi Yayoi, karnını ovuşturarak.

Dışarıda hava çoktan aydınlanmıştı. Gün, bir önceki gibi sıcak ve nemli olacak gibi görünüyordu. İşe bisikletle gidip gelen Yoshie ve Yayoi, otoparka gitmeye yönelen Masako ve Kuniko'yla fabrikanın önünde vedalaştı.

"Bu yaz pek fazla yağmur yağmayacak gibi," dedi Masako yürürlerken.

"Muhtemelen su kesintisi olacak," dedi Kuniko başını kaldırıp kurşuni gökyüzüne bakarak. Yüzü, gece yaptığı işten dolayı yağla kaplıydı.

"Eğer havalar böyle devam ederse," dedi Masako.

"Sence Yayoi ne yapacak?" diye sordu Kuniko esneyerek. Masako omuzlarını silkti. "Ben olsaydım onu boşardım. Bütün birikimleri harcadıktan sonra, hiç kimse bir şey diyemezdi."

"Sanırım öyle," diye mırıldandı Masako; ama Yayoi'nin çocuklarının hâlâ küçük olduğunu hatırladı, bu nedenle bunu yapmak, Kuniko'nun söylediği kadar kolay değildi. Hepsi evlerine gidiyorlardı; sanki evin neresi olduğundan emin olmayan tek kişi Masako değilmiş gibiydi. Sessizce otoparka yürüdüler.

"İyi geceler," dedi Kuniko arabasının kapısını açarken.

"İyi geceler," diye cevap verdi Masako; ancak sabahları bunu söylemek kulağına pek hoş gelmiyordu. Gözlerini sabahın parlak ışıklarından saklayarak kendisini arabaya bırakınca yorgunluk bütün vücudunu kapladı.

2

Kuniko, Golf'ünün anahtarını çevirdi ve motorun gürültüsü, etrafa yayılan bir sesle otoparkta yankılandı. Geçen yıl tamirler için iki yüz binden fazla harcamış olmasına rağmen, böyle bir yerde güvenilir bir arabaya sahip olmak güzeldi.

"Sonra görüşürüz," dedi Masako; hızla el sallayarak kendi arabasını çalıştırıp otoparktan çıktı. Diğerlerinden daha tecrübeli olmasına ve ona güvenme eğilimlerine rağmen, Kuniko, Masako'nun biraz soğuk olduğunu düşünüyordu. Kuniko başını hafifçe eğdi ve onun gidişini seyretti. İkisi birbirlerinden çok farklıydılar ve Masako gözden kaybolunca Kuniko rahatladığını hissetti. Genellikle fabrikadaki arkadaşlarıyla vedalaşınca ağır bir peçe yüzünden kalkmış ve gerçek Kuniko ortaya çıkmış gibi oluyordu.

Masako, otoparkın hemen dışındaki trafik ışığında durmuştu. Kuniko parkın diğer tarafından onun çizik ve ezik

Corolla'sının ardından bakarken Masako'nun böyle eski bir arabaya nasıl tahammül edebildiğine şaştı. Dökülmüş kırmızı boyası, arabanın yüz bin kilometreden çok kullanıldığını gösteriyordu ve tampondaki güvenli sürüşü özendiren yapışkanlar da gerçekten çok kalitesizdi. Kendisi de ikinci el bir araba kullanıyordu ama, özellikle de arabası ikinci el olduğu için onun iyi görünmesine gayret ediyordu. Öyle olmasa, neden kredi alıp yeni bir araba almasındı ki? Masako yaşına göre çirkin sayılmazdı ve belli bir stili vardı, ama bıraktığı izlenime biraz daha dikkat etmesi gerekiyordu.

Kuniko, kocasının kasetlerinden birini teybe taktı ve tiz bir kadın sesi, iğrenç bir pop ezgisiyle arabanın içini doldurdu. Terlemeye başlayan Kuniko kaseti çıkarttı. Zaten en iyi ruh halinde bile müzikle ilgilenmezdi. Kaseti sadece gece işinden kurtulup özgür olduğunu belli etmek ve arabasındaki aletleri test etmek için takmıştı. Klimanın menfezlerini kendi yönüne doğru ayarlarken, arabasının üstünün deri değiştiren bir yılan gibi yavaşça açılmasını seyretti. Sıradan bir şeyin böyle çarpıcı ve heyecan verici görüncbildiği bu tür anları seviyordu. Keşke bütün hayatı böyle olabilseydi.

Yine de, diye düşündü aklı tekrar Masako'ya giderek, acaba niye her zaman kot pantolon ve oğlunun eski tişörtlerini giyiyordu? Kışın, bunlara bir de eşofman üstü veya alakasız bir kazak ekleyip, üzerine –daha da kötüsü– tüylerin dışarı fırlamasını engellemek için bantla tutturulmuş eski, kuş tüyü bir ceket giyerdi. Bu, gerçekten de çok fazlaydı. Ceketi de giyince, şu cılız Noel ağaçlarından birine benziyordu: Sıska vücudu, hafifçe esmer teni, delici gözleri, ince dudakları ve dar burnu – hiçbir yerinde fazlalık yoktu. Biraz makyaj yapsa ve Kuniko'nun kıyafetleri gibi pahalı bir şeyler giyse, beş yaş da-

ha genç ve oldukça da etkileyici görünebilirdi. Gerçekten yazıktı. Kuniko'nun kadına karşı olan hisleri, yarı kıskançlık yarı antipatiyle, iç içe geçmişti.

Ama asıl mesele, diye düşündü, çirkinim. Çirkin ve şişko. Dikiz aynasına göz atarak kendisini her zaman kaplayan umutsuzluk dalgasını hissetti. Yüzü geniş ve gerdanlıydı, kendisine aynadan bakan gözleri küçücüktü. Burnu iri ve sarkıktı; ağzı ise küçük ve somurtkan. Her şey birbiriyle uyumsuz, diye düşündü; ve uzun bir gece vardiyasından sonra korkunç görünüyordu. Prada marka makyaj çantasından bir yüz temizleme mendili aldı ve parlak bölümleri sildi.

İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Çekici olmayan bir kadın yüksek maaşlı bir işe girmeyi umut edemezdi. Yoksa neden böyle bir fabrikada gece vardiyasında çalışsındı ki? Ama işin stresi daha çok yemesine neden oluyordu. Ve ne kadar çok yerse, o kadar çok şişmanlıyordu. Bir anda herkese ve her şeye sinirlenerek arabayı vitese taktı, ayağını frenden çekti ve gaza yüklendi. Golf, otoparktan çıkarken aynadan arkasına baktı ve kaldırdığı toz bulutunu görünce mutlu oldu.

Shin-Oume Otoyoluna girdi ve Kunitachi'ye doğru sağa dönmeden önce birkaç dakika şehre doğru ilerledi. Soldaki armut bahçelerinin ardında, sıkışık düzendeki apartman öbekleri göründü. Kuniko'nun ev dediği yer.

Burada yaşamaktan nefret ediyordu, gerçekten nefret ediyordu. Ama günün sonunda, o ve beraber yaşadığı sevgilisi Tetsuya'nın kazandıklarıyla ancak bu kadarını karşılayabiliyorlardı. Kuniko aniden başka bir kadın olup başka bir yerde, başka bir adamla, başka bir hayat yaşamak istedi. Elbette "başka", merdivenin birkaç basamak üstü demekti. Bu basamaklar Kuniko için her şeydi ve arada bir, "başka" bir haya-

ta dair devamlı kurduğu bu düşlerde bir sorun olup olmadığını merak ederdi.

Golf'ünü otoparkta kendisi için ayrılmış olan yere çekti. Diğer arabaların hepsi yerli ve küçük arabalardı. Kendi ithal otomobilinden özellikle mutlu olan Kuniko, kapıyı gürültüyle çarparak kapattı. Birileri uyandıysa da iyi olmuştu. Yine de komşulardan biri bağırmaya başlarsa, özür dilemek zorunda kalacağını biliyordu. Şimdilik, burada elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı. Duvar yazılarıyla kaplı asansörle beşinci kata çıktı ve sonra, kendi dairesine giden, üç tekerlekli bisikletler ve köpük kutularla dolu olan koridora saptı. Kapıyı açıp karanlık odaya girince, içeride bir hayvan uyuyormuş gibi gelen yüksek bir horlama sesi duydu; ama sese o kadar alışmıştı ki fark etmedi bile. Posta kutusundan sabah gazetesini almıştı, bunu, krediyle satın aldıkları yemek masasının üzerine koydu. Televizyon rehberi haricinde gazete okumazdı. Buna verdiği paraya yazık olduğuna inanıyordu ve defalarca üyeliğini iptal ettirmeyi düşünmüştü; ama iş ilanlarına ihtiyacı vardı. "Bayan Yardımcı Aranıyor" bölümünü, emlak ilanları yığınının arasından çıkartarak daha sonra incelemek niyetiyle ayrı bir yere koydu.

Oda sıcak ve nemliydi. Klimayı çalıştırıp buzdolabını açtı. Bu kadar açken asla uyuyamazdı; lakin yiyecek hiçbir şey yoktu. Bir gece önce marketten patates salatası ve pirinç topları almıştı ve hiçbir yerde görünmüyorlardı. Tetsuya, hiç düşünmeden onları yemiş olmalıydı. Kızarak bir kutu birayı kafasına dikti. İçinde ufak keklerin bulunduğu bir poşet alarak televizyonu açtı, kanalı sabah programlarından birine çevirdi ve biranın etkisini göstermesini beklerken ünlüler hakkındaki dedikoduları dinlemek için arkasına yaslandı.

"Kıs şunun sesini!" diye bağırdı yatak odasından Tetsuya hemen.

"Niye?" diye cevap verdi Kuniko. "Zaten kalkma vaktin geldi."

"Daha on dakikam var!" diye bağırdı Tetsuya tekrar ve Kuniko koluna bir şeyin çarptığını hissetti. Kalasını eğince Tetsuya'nın fırlatmış olması gereken çakmağı gördü. Kolunun derisi kızarmıştı. Çakmağı alarak Tetsuya'nın yayılıp uzandığı yatağın başında dikilmeye gitti.

"Bok kafalı. Ne kadar yorgun olduğumu biliyor musun?"

"Ne?" dedi Tetsuya yüzünde neler olacağını önceden hissetmiş bir ifadeyle. "Yorgun olan benim."

"Ve bunun da sana, bana bu boku fırlatma hakkını verdiğini zannediyorsun, öyle mi?" Çakmağı salladı ve Tetsuya'nın yüzüne tuttu.

"Kes şunu!" diye inledi Tetsuya, Kuniko'nun elini iterek uzaklaştırırken. Kuniko, Tetsuya'nın eline sertçe vururken çakmak odanın bir ucuna fırladı ve *tatami*nin üzerinde yuvarlandı.

"Dinle, seni aşağılık herif! Bu kadarı yeter... Seninle konuşurken yüzüme bakacaksın!"

"Siktir git," dedi Tetsuya. "Saat daha çok erken."

"Kapa çeneni sen. Ve sanırım benim salatamı da yedin."

"Kes şunu, tamam mı?" dedi Tetsuya kaşlarını çatarak. Kuniko'dan bir beden daha ufaktı ve çok daha hassastı. Bir önceki yıl, sonunda bir hastanede düzenli bir iş bulduğunda, omuzlarına kadar inen saçlarını kestirmek zorunda kalmıştı; ancak bu, onun daha da kılıksız görünmesine neden olmuştu. Kuniko, onun bu halini hiç beğenmemişti. Shibuya'nın caddelerinde dolanan Tetsuya daha akıllı değildi ama hiç de-

gilse tatlıydı. O günlerde Kuniko, Shibuya'daki bir video oyunları çarşısında çalışıyordu. O zamanlar çok daha inceydi ve Tetsuya gibi bir adamı kolaylıkla etkileyebiliyordu; ne var ki, kendisini elbiseler ve aksesuarlarla süsleyerek aştığı kredi limiti, bugün hâlâ gırtlağına kadar borca battığını gösteriyordu.

"Sen yedin," dedi. "İtiraf et ve özür dile." Hiçbir uyarıda bulunmadan Tetsuya'nın üzerine atladı ve ağırlığını kullanarak onun hareket etmesini engelledi.

"Sana şunu kesmeni söyledim!" diye çığlık attı Tetsuya.

"İtiraf et ve seni bırakayım."

"Tamam, ben yedim. Üzgünüm. Ama eve geldiğimde yiyecek başka bir şey yoktu."

"O zaman niye kendine bir şeyler almadın?"

"Biliyorum, biliyorum," diye yalvardı Tetsuya. Kafasını çevirince Kuniko elini onun bacaklarının arasına soktu ama o, hâlâ yumuşaktı.

"Yani artık sabah sertliği de yok, öyle mi?" diye alay etti.

"Kalk üstümden! *Kalk!* Çok ağırsın – kaç kilo olduğunu biliyor musun?"

"Nasıl cüret edersin!" diye haykırdı Kuniko, bacaklarını adamın ince boynuna dolayarak. Tetsuya bağırmaya, özür dilemeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Kuniko homurdandı ve sonunda üzerinden kalktı. Son zamanlarda cinsel hayatları tam bir hayal kırıklığıydı. Tetsuya Kuniko'dan genç olmasına rağmen işe yaramazdı. Kuniko diğer odaya giderken onun yavaşça kalktığını görebiliyordu.

"Geç kalacaksın," diye seslendi. Tetsuya, üzerinde bir tişört ve parlak renkli bir iç çamaşırıyla, boğazını ovuşturarak yatak odasından çıkarken Kuniko da sigara yakıyordu. Tet-

suya, Kuniko'nun mutfak masasının üzerinde duran mentollü sigara paketinden bir tane aldı.

"Onlar benim," dedi Kuniko. "Dokunma."

"Sadece bir tane istiyorum," diye mırıldandı Tetsuya.

"Iyi, yirmi yen ödemelisin," dedi elini uzatarak. Ses tonundan onun şaka yapmadığını anlayan Tetsuya içini çekti. Kuniko, bir gözü onun üzerinde, televizyon seyretmeye devam etti. Tetsuya, on beş dakika sonra tek bir kelime bile etmeden işe gitmek üzere çıktı ve Kuniko da yatağa uzanarak daha iri olan bedenini, onun bıraktığı dar kedere sığdırmaya çalıştı.

Uyandığında saat ikiye geliyordu. Televizyonu açıp bir sigara yaktı ve vücudunun hayata dönmesini beklerken *talk show*ları seyretti. Öğleden sonra programları sabah yatmadan önce seyrettiklerinden ayırt edilmiyordu ama bunu umursamadı. Açtı, bu yüzden yüzünü bile yıkamadan bir şeyler almak için dışarı çıktı. Site girişinin yakınında fabrikada yaptıkları hazır yemekleri satan, zincir marketlerden bir tanesi vardı. Bir tane "Şampiyonların Öğle Yemeği" aldı ve etiketi kontrol etti: "Miyoshi Yemekleri, Higashi Yamato Fabrikası, sabah 7.00'de gönderildi." Hiç şüphe yoktu, kutu onların sırasında hazırlanmıştı. En kolay işlerden bir tanesini, çırpılmış yumurta koyma işini almıştı, yine de Nakayama porsiyonları azaltması için onu azarlamıştı. Adam gerçekten aşağılık bir herifti. Kuniko, yakında onu da çırpılmış yumurtaya döndürmek isterdi. Ama bir önceki gece, vardiya alışılmışın dışında kolay geçmişti. Yoshie ve Masako'ya yakın durduğu sürece kolay işleri kapabilirdi. Hafifçe kıkırdadı.

Dairesine döndüğünde öğle yemeğini yiyip kokulu siyah çay içerken televizyon seyretti. Kahverengi sosa batırılmış do-

muzdan bir ısırık alınca Yayoi'nin kazanı nasıl düşürdüğünü hatırladı. Kadın bu sabah tam bir felaketti, diye düşündü; aklı, hiçbir yardımın fayda etmeyeceği kadar dağınıktı. Aslında, takım için tam bir ayak bağıydı. Kocası onu dövüyorsa ne olmuştu ki; eğer Kuniko onun yerinde olsaydı, o da kocasına vururdu. Domuz pirzolasını tamamen bitirerek bir paket donmuş mantının üzerine soya sosu döktü ve onları hardalla kapladı. Bunları yerken, kendisini yine Yayoi'yi düşünür buldu. Eğer onun kadar güzel olsaydı, bir fabrikada gece vardiyasına tıkılıp kalmazdı; bir bar veya tavernada veya şöhreti biraz daha kötü bir yerde iş bulurdu – parası iyi olduktan sonra neresi olduğu önemli değildi. Tek problem Yayoi kadar güzel olmamasıydı; ve görünüşü veya tarzıyla ilgili özgüveni yoktu.

Liseli kızlar hakkında özel bir haber başladı ve Kuniko farkında olmadan yemek çubuklarını bir kenara bırakarak programı seyretmeye koyuldu. Uzun, düz ve boyalı kahverengi saçları olan bir kız konuşuyordu. Yüzü, dijital olarak bulanıklaştırılmış ve sesi de değiştirilmişti, ama Kuniko onun güzel ve şık olduğunu anlayabiliyordu.

"Erkekler cüzdandır, sadece cüzdan," diyordu kız. "Ben mi? Onlardan ne mi aldım? Bir elbise, 450.000 Yen değerinde bir elbise."

"Bok!" Kuniko televizyona bağırdı. "Aptal küçük sürtük." O kadar pahalı bir elbise, bir Chanel veya Armani olmalıydı. *Ben* bir Chanel elbise istiyorum, ama onun gibi bir sürtük hiçbir şey yapmadan öyle bir elbise alabiliyorsa, ne anlamı vardı ki? "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye söylenmeye devam etti.

Fabrikada çalışmanın tek iyi yanı Masako'yla tanışmış ol-

mak, diye düşündü soğuk bir pilav öbeğini çiğnerken. Masako'nun eskiden iyi bir şirkette bir işi olduğunu duymuştu; ama şirket yeniden yapılandırılırken işten ayrılmak zorunda kalmıştı. Kuniko, onun bir fabrikada gece vardiyasında sonsuza kadar kölelik yapacak türde bir kadın olmadığının farkındaydı. Düzenli işçi olabilir, hattâ yönetime bile terfi edebilirdi. Ve terfi ettiğinde, onun yanında olan kişiler için de güzel şeyler olacaktı. Plandaki tek engel, Masako'nun ona güvenmiyor gibi görünmesiydi.

Öğle yemeği kutusundaki parçayı yiyip neredeyse yaladıktan sonra, kutuyu lavabonun yanındaki çöp kutusuna attı. Sonra, gazeteden ayırdığı Eleman Aranıyor bölümünü inceledi. Fabrikadan kazanmakta olduğu maaşla, yapmış olduğu borç dağını ödemeyi umut edemezdi; aslında bütün yapabildiği faizleri ödemekti. Ama gündüz işlerinin maaşları şimdi kazandığından bile daha azdı. Şimdi beş buçuk saatte kazandığı parayı kazanmak için sekiz saat çalışması gerekecekti, bu yüzden gece vardiyasını bırakmanın bir anlamı yoktu. Ama diğer yandan da bütün gün uyuması gerekiyordu. Bu bir kısır döngüydü. Sonuç, Kuniko'nun çok tembel olduğunu itiraf etmek istememesiydi. Ama aynı zamanda, aklını başına toplayıp da borçlarının ne kadar büyüdüğünü fark edemiyordu. Sadece faiz bile o kadar eziciydi ki, artık asıl borcu ödeyip ödemediğini, asıl borcun ne kadar olduğunu bile bilmiyordu.

Akşam olunca, makyaj yapıp taklit Chanel elbisesini giyerek dışarı çıktı. Saat on bir buçukta fabrikaya gitmeden önce yapabileceği, yarım günlük bir iş bulmalıydı. Kuniko bisikletini almaya giderken yan dairede oturan ev kadını da merdivenleri çıkıyordu. Süper marketlerde satılan tarzda ucuz bir yazlık elbise giymişti ve alışveriş poşetleri taşıyordu. Yorgun

görünüyordu. Şirketlerdeki işlerde oldukça yoruluyor olmalılar, diye düşündü Kuniko başıyla hafifçe selam verirken; ve kadın da yanından geçerken havayı koklayarak gülümsedi. Muhtemelen parfümümün kokusunu duymuştur, diye düşündü Kuniko, bugün "Coco" sürdüm –ama onun pahalı kokular hakkında en ufak bir fikri olduğundan şüpheliyim. Fabrikada parfüm sürmeleri yasaktı, ancak işe gitmeden önce banyo yapacaktı.

Bisikletine bindi ve kalabalık, dar caddede beceriksizce ilerlemeye başladı. Taverna, bir sonraki istasyon olan Higashi Yamato'nun yakınındaydı. Muhtemelen park yeri yoktu ve işe bisikletle gidip gelmek zorunda kalacaktı ki, bu da bir dezavantajdı. Yağmurlu günlerde ne yapacaktı? Yine de istasyona kadar olan bütün yolu yürümekten iyiydi. Eğer işler iyi gider ve işe girerse, taşınmayı düşünebilirdi.

Yirmi dakika sonra tavernanın önünde duruyordu. Tabelada "Bel Fiore" yazıyordu. İşi alınma şansının az olduğunu düşünmüştü ama şimdi yerin ne kadar uzak ve kötü durumda olduğunu görünce, bu tarz bir iş için, kendisinin bile yeterince iyi olabileceğine inandı. Uzun zamandır ilk defa moralinin düzeldiğini, kalbinin hızla attığını hissetti.

"Hostes. 18-30 yaş arası. Saati 3600 Yen. Kiralık üniforma. Öğleden sonra 5.00 ve gece 1.00 arası. İçki içmek mecburi değildir."

İlandaki detayları hatırlayan Kuniko işe girerse fabrikadaki işini bile bırakabileceğini düşündü. Burada iki saatte elde edeceği parayı fabrikada bütün gece hazır yemek yaparak zor koşullarda çalışarak kazanıyordu. Ne olursa olsun Masako'ya yakın durmaya karar vermiş olmasına rağmen artık başka bir yöne gitmeye başladığını hissedebiliyordu.

Kapıda, tavernanın reklamını yapıyor gibi görünen mini etekli bir kızın yanında, parlak takım elbiseli iki adam duruyordu. "Bugün iş için aramıştım," dedi Kuniko bir tanesine.

"Arka tarafa dolaşacaksın," dedi adam; yüzünde şaşırmış bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Teşekkürler," dedi Kuniko. Yürüyerek uzaklaşırken onu izlediklerini hissedebiliyordu ve sanki biri de ardından gülmüştü. Adamın gösterdiği yere gelince dar bir sokağa girdi ve üzerinde "Bel Fiore" yazan küçük bir tabelanın olduğu metal bir kapı gördü. "Affedersiniz," dedi kapıyı açıp başını uzatarak. "Bugün aramıştım." Siyahlar giyinmiş orta yaşlı bir adam telefonu kapatıyordu. Alnındaki derin kırışıkları ovalayarak bir süre Kuniko'yu inceledi.

"Ah, evet. İçeri girin," dedi sonunda. Görünüşü cesaret kırıcıydı ama sesi alçak ve nazikti. "Oturun," dedi çalışma masasının önündeki kanepeyi işaret ederek. Kuniko, kendinden emin görünmeye çalışarak ve sırtını dimdik tutarak oturdu. Adam müdür olduğunu gösteren bir kartvizit uzattı. Hafifçe başını eğdi ama kafasını kaldırdığında Kuniko'yu çabucak incelediği belli oluyordu. Kuniko artık kendisini son derece rahatsız hissediyordu; yine de hemen konuya girdi.

"İlanını verdiğiniz hosteslik işi için başvurmak istiyorum."

"Anlıyorum. O zaman biraz konuşabiliriz," dedi adam hoş bir şekilde; kanepenin karşısındaki bir sandalyeye oturmuştu. "Söyleyin, kaç yaşındasınız?"

"Yirmi dokuz."

"Anlıyorum," dedi adam bir kez daha. "Peki yaşınızı kanıtlayacak bir kimliğiniz var mı?"

"Ah, yanıma almadım." Bu kelimeler Kuniko'nun ağzından çıkar çıkmaz adamın ses tonu değişti

"Tamam. Daha önce böyle bir iş yaptınız mı?" diye sordu adam duygusuzca.

"Hayır, hiç yapmadım." Kuniko, adamın ev kadınlarını işe almadıklarını söylemesi durumunda ne yapacağından emin değildi; ama adamın soracak başka bir sorusu yoktu.

"Gerçek şu ki," dedi adam sandalyesinden kalkarken, "ilan çıktığı an, hepsi de on dokuz yaşında olan altı kız başvurdu. Kızlarımızı körpe istiyoruz; müşteriler böyle tercih ediyor."

"Anlıyorum," dedi Kuniko. Ama sorun sadece yaş değil, diye düşündü; morali, düşen bir asansör gibi hızla bozulmuştu. Aslında yaş hiç de problem değil, diye düşündü, kendine olan güvensizliği artarken.

"Bütün bu sıkıntıya katlandığınız için üzgünüm," dedi müdür, "ama korkarım ki şu anda..."

"Anlıyorum," diye sözünü kesti Kuniko, başını hızla sallıyordu.

"Eğer sormamın bir sakıncası yoksa, şu anda ne yapıyorsunuz?"

"Bu çevrede yarım günlük bir işte çalışıyorum."

"Sanırım bu en iyisi," dedi adam. "Bu zor bir iştir. Müşteriler saatte on ya da yirmi bin harcarlar, bu nedenle de evlerine elleri boş gitmek istemezler. Sen büyük bir kızsın; ne demek istediğimi anlarsın. 'Rahatlamak' isterler. Sen, bu tarz bir iş aramıyorsun, değil mi?" Adam kaba bir şekilde güldü. "Buraya kadar geldiğin için üzgünüm," dedi, Kuniko'nun eline ince bir zarf sıkıştırırken. "Bu, taksi parası için." Kuniko, zarfın içinde muhtemelen bin yen olduğunu tahmin etti. "Sadece meraktan soruyorum," diye ekledi adam, "–aslında otuzdan fazlasın, değil mi?"

"Hayır, değilim."

"Dediğin gibi olsun," diye burnunu çekti adam, artık küçümsemesini saklamaya tenezzül etmiyordu.

Morali tamamen bozulmuş olan Kuniko, ön taraftaki çıgırtkanlarla tekrar karşılaşmamak için tavernanın arka kapısından çıktı. Bir yan yoldan önüne bisikletini bıraktığı restorana çıktı, aç ve kötü bir ruh halinde olduğu için içeriye girip, adamın verdiği parayı yemeğe harcamaya karar verdi.

"Dana etli pilav kasesi," diye siparişini verdi ve etrafa bakarken, büyük bir aynada kendisini gördü. Kalın boynunun üzerine tünemiş olan tanıdık yüzündeki boş ifadeyle kendisine bakmaktaydı. Aynanın muhtemelen, gerçek yaşı olan otuz üçü gösterdiğini fark ederek başını hızla çevirdi. Fabrikadaki arkadaşlarına da yaşı hakkında yalan söylemişti.

İçini çekerek zarfı açtı. İki bin. Hiç fena değil! Hem kimin umurunda ki? Bir sigara yakıp ağzının köşesine yerleştirdi. Fabrikaya gitmeden önce hâlâ biraz daha vakti vardı.

3

Yoshie, kapıyı açarken dezenfektanla karışmış idrarın hafif kokusunu fark etti. Evi ne kadar havalandırırsa havalandırsın, yeri istediği kadar fırçalasın, yine de bu kokudan kurtulamıyordu. Çok az uykunun bir neticesi olan seğirmenin geçmesi için gözlerini ovaladı. Değerli, kısa dinlenmesine hâlâ saatler vardı.

Dar, toprak zeminli girişin arkasında, bir yer masasının, bir konsolun, televizyonun ve diğer mobilyalarla dolu, üç *tatami* döşemesi boyunda bir oda vardı. Yoshie ve kızı Miki, bu küçük odada yemeklerini yiyip televizyon seyrediyorlardı. Oda, hemen girişin karşısında olduğu için kapıya gelen bütün ziyaretçiler onları hemen görüyordu ve kışın oda o kadar soğuk ve cereyanlı oluyordu ki, neredeyse çekilmez bir hal alıyordu. Miki, odanın bir rezalet olduğunu söylüyordu; ama bu kadar küçük bir evde Yoshie'nin yapabileceği pek fazla bir şey yoktu.

Yoshie, fabrikadaki üniformasını yıkamak için eve getir-

mişti. Çamaşır torbasını köşeye koyarken sürgulu açık kapılardan altı *tatami* döşemesi boyundaki odaya baktı. Perdeler kapalıydı, bu yüzden oda loştu, ama yere serilmiş olan şiltenin üzerinde bir hareket hissetti. Altı yıldan uzun bir süredir yatalak olan kayınvalidesi uyanmış olmalıydı; odanın ortasında hiç kımıldamadan duran Yoshie hiçbir şey söylemedi. Fabrikadaki herkes kadar sıkı çalışıyordu ve eve geldiğinde, kendisini eski bir paspas gibi hissediyordu. Sadece bir saatliğine bile olsa yatıp uyumak için neler vermezdi. Sert, etli omuzlarını ovarken karanlık, eski püskü evine baktı.

Sağ taraftaki odanın sürgülü kapıları, herkesi ve her şeyi dışarıda bırakmak istermiş gibi sıkıca kapanmıştı. Burası Miki'nin odasıydı. Miki, ortaokula geçene kadar altı *tatami* döşemelik odada babaannesiyle birlikte yatmıştı; ama büyüdükçe, kıza bu düzenlemeyi kabul ettirmek imkansız olmuştu. Bundan sonra, Yoshie yaşlı kadının yanına taşınmış, ama onunla iyi uyuyamadığını fark etmişti ve son zamanlarda artık her şey çekilmez bir hal almıştı. Belki o da yaşlanıyordu. Kalabalık ön odada sadece bir *tatami*lik boş yer vardı ama Yoshie oraya çöktü.

Yer masasının üzerindeki çaydanlığın üstünü kaldırdı ve işe gitmeden önce içtiği çayın yapraklarının hâlâ orada durduğunu gördü. Yaprakları atıp demliği yıkamanın ne kadar zor olacağını düşündü ve sonra bu zahmete değmeyeceğine karar verdi. Kendisini diğer insanlar için her zaman öne atardı ama söz konusu sadece kendisi olunca, bunun pek bir önemi yoktu. Çaydanlıktaki ılık suyu bir fincan boşalttı ve tatsız çayı yudumlayıp boşluğa bakarak bir süre öyle oturdu. Aklında, her zamanki sorunlardan daha önemli bir şey vardı.

Ev sahibi, eski tahta evlerini yıkıp daha rahat ve güzel bir

apartman yapmak istediğini söylemişti; ama Yoshie, bunun sadece onları evden çıkmaya zorlamak için bir bahane olduğundan endişe ediyordu. Eğer bu gerçekleşirse gidebilecekleri başka bir yer yoktu. Ve yeni binaya geri gelebilseler bile, kira daha yüksek olacaktı. Başka bir yere taşınmak zorunda kalsalar, yeni bir daireye geçmek çok pahalıya mâl olacaktı; ne var ki şimdi bile, böyle acil bir durum için kenara para koyamadan zar zor idare ediyorlardı.

"Paraya ihtiyacım var." Bu düşünce, bir tür saplantı halini almıştı. Kocasının ölümünden kalan mutevazı sigorta parasını kayınvalidesine bakmak için kullanmıştı; ve artık, bütün birikimleri de tükenmişti. Kendisi sadece ortaokuldan mezun olmuştu ve Miki'yi en azından yüksekokula kadar göndermek istiyordu, ama bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Emeklilik için para biriktirmek – bu, söz konusu bile değildi. Fabrikadaki gece vardiyası zor olmasına rağmen, işi bırakmak gibi bir seçeneği asla yoktu. Aslında, gündüz yapabileceği ikinci bir iş aramaya karar vermişti, ancak bu, yaşlı kadına bakacak birini bulmayı gerektiriyordu. Genellikle çözüm bulmakta iyiydi, ama bunu ne kadar düşünürse o kadar zorlanıyordu.

Bütün bu düşünceler, yüksek sesle içini çekmesine neden oldu ve hasta odasından hemen bir cevap geldi.

"Yoshie, sen misin?" diye sordu zayıf bir ses.

"Evet, geldim."

"Bezim ıslak," dedi ses. Sesin tonunda kibar bir tereddüt vardı ama bu, yine de bir emirdi.

"Tamam," dedi Yoshie. Kayınvalidesinin, evliliğinin ilk yıllarında ona karşı ne kadar kaba olduğunu unutalı uzun zaman olmuştu. O, artık sadece Yoshie olmadan yaşayamayan zavallı, yaşlı bir kadındı.

Hiçbiri o olmadan yaşayamazdı –aslında düşününce, bu Yoshie'nin yaşama sebebiydi. Fabrikada da böyleydi. Ona Kaptan diyorlardı, ve gerçekten de bantın çobanlığını o yapıyordu. Bu rol, onun devam etmesini, sıkıcı işinde hayatta kalmasını sağlıyordu; bu, onun yegane gurur kaynağıydı. Ama acı gerçek, *ona* yardım edecek hiç kimsenin olmamasıydı. Aslında, hayat ne kadar zor olursa olsun onun çalışmaya devam etmesini sağlayan gururu, sahip olduğu tek şeydi. Yoshie, kendisi için önemli olan kişisel her şeyini sıkıca paket edip görünmeyen bir yere kaldırmıştı, ve onun yerine de tek bir tutku geliştirmişti: gayret. Hayata devam etmesini sağlayan hilesi işte buydu.

Tek bir kelime bile etmeden, keskin bir dışkı kokusuyla karşılandığı alt döşemelik odaya girdi. İğrenmesini bastırarak sessizce perdeleri çekmeye gitti ve kokunun dışarı çıkmasını sağlamak için pencereleri açtı. Dışarıda, bir metreden daha yakın bir mesafede, kendi evinin aynısı olan başka bir eski tahta kulübenin mutfak penceresi vardı. Mutfaktaki kadın, ne olacağını biliyormuş gibi, yüzünde bir iğrenme ifadesiyle hızla pencereyi kapattı. Yoshie kızmıştı ama aynı anda da, şafaktan beri, hasta kayınvalidesinin dışkısının kokusunu duyuyor olması gereken kadının halini de anlayabiliyordu.

"Acele et, tatlım," diye mırıldandı görünüşe göre durumundan haberdar olmayan yaşlı kadın, huzursuzca şiltesinin üzerinde kımıldanırken.

"Kıpırdama," dedi Yoshie. "Daha da kötü yapacaksın."

"Ama çok rahatsız."

"Eminim öyledir." Yoshie, hafif yazlık battaniyeyi çekip kayınvalidesinin geceliğini çözerken bir bebeğin altını değiştiriyor olsa ne kadar daha iyi olacağını içinden geçirdi.

Bir bebeğin altını değiştirirken ellerinin kirlendiğini veya kucağına koyduğu bezin içindekilerin üzerine sızdığını hatırlayabiliyordu, ama bu onu hiç rahatsız etmemişti. O zaman bu, neden bu kadar pis geliyordu?

Aniden, Yayoi Yamamoto aklına geldi. Çocukları hâlâ küçüktü; ve kısa bir süre önce, en küçük çocuğunun sonunda bezden kurtulmasını kutlamıyor muydu? Yoshie, bunun ne kadar mutlu bir an olduğunu hatırlıyordu. Yine de Yayoi son zamanlarda garip görünüyordu. Kocası karnına yumruk atmıştı; ancak Yoshie, Yayoi'nin bir şekilde onu sinirlendirdiğinden emindi. Yoshie, tecrübesine dayanarak biliyordu ki, bir adamın çalışkan bir karısının olması münasip bir şeydi ama tembel bir erkek bunu rahatsız edici bulabilirdi. Kendi kocası öyleydi. Beş yıl önce sirozdan ölen adamı düşündü. Kayınvalidesine bakmak için ne kadar kölelik yaparsa yapsın veya aile bütçesine katkıda bulunmak için ne kadar tuhaf iş varsa hepsini yapmış olsun, kocası giderek daha da keyifsiz oluyordu.

Yayoi'nin kocası da, Yayoi kendisini çok zorladığı için ondan bıkmış olmalıydı. Büyük ihtimalle, aynı kendi kocası gibi, bencil bir hayvandı. İşler böyle yürüyordu: En tembel erkekler hep en enerjik kadınları buluyor gibiydiler. Yine de, başını eğip buna katlanmaktan başka yapacak bir şey yoktu. Bunun, Yayoi ve kendisinin ortak noktaları olduğuna karar verdi.

Bu işe alışık elleriyle alt bezini değiştirdi. Bezi tuvalette yıkadıktan sonra banyodaki çamaşır makinesine atacaktı. Tek kullanımlık bezler kullanabileceğini biliyordu ama bunlar çok pahalıydı.

"Terden sırılsıklamım," dedi yaşlı kadın, Yoshie odadan çıkmak üzereyken. Bu, onun geceliğinin değiştirilmesini isteme yöntemiydi, ama biraz bekleyecekti.

"Biliyorum," dedi.

"Ama rahatsız ediyor," diye sızlandı kadın. "Üşüteceğim."

"Bunu bitirdiğimde değiştireceğim."

"Bence beni bilerek bekletiyorsun."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Cevabı yeterince nazikçeydi; yine de Yoshie, bir an için yaşlı kadını boğmak istedi. Keşke *üşütsen*, diye düşündü, keşke zatürree olsan ve ölsen! Ne büyük bir rahatlama olurdu. Ama bu düşünceyi hemen bastırdı. Ne düşünüyordu? Ona ihtiyacı olan birinden kurtulmayı nasıl arzu edebilirdi? Bu, felaketi davet etmek demekti.

Yan odadaki çalar saat öttü. Saat neredeyse yedi olmuştu bile; Miki'nin kalkıp hazırlanma vakti gelmişti. Yakındaki bir devlet lisesine gidiyordu.

"Miki. Uyan," diye seslendi sürgülü kapıları açarak. Bir tişört ve şort giyen bir genç kız somurtarak ona baktı ve sonra yüzünde bir iğrenme ifadesiyle başını çevirdi.

"Seni duyuyorum," diye mırıldandı. "Ama elinde o varken kapıyı açma."

Yoshie, mutfağın yanındaki küçük banyoya gitmeden önce özür diledi, ama Miki'nin anlayışsızlığı onu üzmüştü. Eskiden çok tatlı bir kızdı ve hattâ babaannesinin bakımına bile yardım ediyordu. Ama Yoshie, büyüdükçe Miki'nin doğal olarak durumunu diğer arkadaşlarınınkiyle kıyasladığını biliyordu; utanıyor olmalıydı. Ve bu şekilde hissettiği için kızına asla kızamayacağını da biliyordu; aslında, kendisi de yaşayış şekillerinden utanıyordu.

Yine de, ne yapabilirdi ki? Onları bütün bundan kim kurtaracaktı? Yaşamaya devam etmeleri gerekiyordu. Ve kendisini bir köle gibi hissetse de, hep en pis işi o yapacakmış gibi görünse de, bunları yapacak başka kim vardı ki? Deneme-

ye devam etmesi gerekiyordu. Eğer devam etmezse her şey biterdi. Bir plan düşünmeliydi, bir çıkış... ama bunu yapmadan önce, işe geri dönmesi gerekiyordu.

Miki banyoya gelmişti ve yeni marka bir yüz temizleme köpüğüyle yüzünü yıkıyordu. Yoshie, bunun yeni olduğunu kokusundan hemen anlamıştı. Miki bunu, lenslerini ve saç köpüğünü yarım günlük işinden kazandığı parayla almıştı. Sabah ışığında kızın saçları kahverengiye boyanmış gibi parlıyordu.

Bezi yıkamayı ve ellerini dezenfekte etmeyi bitirince başını kaldırıp, saçlarını fırçalayan ve aynada dikkatle kendisini inceleyen Miki'ye baktı.

"Saçlarını mı boyadın?" diye sordu.

"Biraz," diye cevap verdi kız, saçlarını fırçalamaya devam ederek.

"Seni bir çocuk suçlu gibi göstermiş."

"Artık hiç kimse 'çocuk suçlu' demiyor," dedi Miki gülmekten iki büklüm halde. "Bunu yıllardır senin dışında hiç kimse söylemiyor. Ayrıca, herkes saçını boyuyor."

"Sanırım öyledir," diye mırıldandı annesi. Miki gürültücü olmuştu ve son zamanlarda da fazla süslü olmaya başlamıştı; ve bu endişe vericiydi. "Yaz işi olarak ne yapacaksın?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

"Bir şey buldum," dedi Miki, uzun saçlarına bir sprey sıkarken.

"Nerede?"

"İstasyonun karşısındaki bir fast food restoranında."

"Ne kadar ödüyorlar?"

"Lise öğrencileri saatte 800 Yen alıyor." Yaşadığı şoku hazmetmeye çalışan annesi bir süre sessiz kaldı: bu, fabrikada

gündüz vardiyasında kazandıklarından 70 Yen daha fazlaydı. Onları bu kadar değerli yapan şey sadece genç olmaları mıydı? "Bir sorun mu var?" diye sordu annesinin yüzünü inceleyen Miki.

"Hayır, bir şey yok. Babaannenle dün gece her şey yolunda gitti mi?" diye devam etti, konuyu bir kez daha değiştirmek için.

"Kabus gördü. Büyükbabamın adını bağırdı ve bir sürü gürültü yaptı." Yoshie, yaşlı kadının o işe gitmeden önce özellikle huysuz göründüğünü, bir bebek gibi ağlayıp onun gitmesine karşı çıktığını hatırladı. Evde yalnız bırakılmaktan, bu kadar çaresiz olmaktan yakınmıştı. Sağ tarafına felç inciğinden beri daha sessiz ve uysal olmuştu, ama son zamanlarda bencil, çocuksu yanı yeniden su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

"Bu garip," dedi Yoshie. "Sence bunamıyordur, değil mi?"

"Öğğ. Umarım değildir. Ona bakmayı gerçekten hiç istemiyorum."

"Böyle söyleme. Onunla ilgilenmene ve onu rahat ettirmene ihtiyacım var."

"Mümkün değil," diye terslendi Miki. "Çok yoruluyorum." Buzdolabından bir kutu içecek çıkartarak içine bir pipet soktu ve emmeye başladı. Yoshie'nin, bunun Miki'nin marketten aldığı ve bütün arkadaşlarının içtiği, kahvaltı yerine geçen içecek olduğunu fark etmesi bir dakikasını aldı. Bir önceki gece hazırlama zahmetine girdiğim pilav ve soyalı çorbayla oldukça iyi bir kahvaltı yapabilirdi, diye içinden geçirdi Yoshie. Bu kadar gereksiz bir masraf Yoshie'yi hayal kırıklığına uğramıştı. Ve Miki, aynı günahı öğle yemeğinde de tekrarlıyor gibiydi. Eskiden, Yoshie'nin evde olan malzemelerle hazırladığı öğle yemeğini yerken, şimdi arkadaşlarıyla fast food restoranla-

rına gidiyordu. Parayı nereden buluyordu? Farkında olmadan merakla kızına bakmaya başladı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Miki kafasını çevirip kaşlarını çatarak.

"Hiçbir şeye," diye cevap verdi Yoshie.

"Okul gezisi için gerekli olan paranın yarına hazır olmasını söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordu Miki. Bunu tamamen unutmuş olan Yoshie şaşırmış göründü.

"Ne kadardı?" diye sordu.

"Seksen üç bin."

Yoshie yutkundu. "O kadar çok muydu?"

"Sana söylemiştim!" diye bağırdı Miki aniden öfkelenerek. Yoshie sessizleşerek o kadar parayı nereden bulacağını düşünürken Miki hızla üzerini değiştirdi ve okula gitmek üzere evden çıktı.

"Yoshie," diye bağırdı kayınvalidesi sabırsızca. Yoshie yıkadığı alt bezini topladı ve odaya geri döndü. Kadının lekeli geceliğini çıkartmaya uğraşıp yeni bir gecelik giydirdikten sonra, kahvaltısını yedirdi ve bezini bir kez daha değiştirdi. Bütün o çamaşır dağını bitirip sonunda kayınvalidesinin yanındaki şilteye kıvrıldığında saat neredeyse 9.00 olmuştu. İkisi de öğlene kadar uyuyabilirlerdi, ama sonra yaşlı kadın uyanıp Yoshie onun öğle yemeğini hazırlayana kadar dırdır edecekti.

Yoshie her gün sadece birkaç saat uyuyordu. Öğleden sonraları, hastabakıcılık angaryaları arasında nadiren biraz kestirebiliyordu ve akşamları da fabrikaya gitmeden önce biraz uyuyordu. En iyi koşullarda, günde bölük pörçük altı saat kadar uyuyordu ve bu da ayakta kalmasına ancak yetiyordu. Bu, günlük rutiniydi ama yakında kırılma noktasına ulaşacağından korkuyordu.

Maaş günü ay sonunda olmasına rağmen fabrikadaki maaş bölümünü arayıp avans alıp alamayacağını sordu.

"Üzgünüm, istisna yapmıyoruz." Muhasebe şefinin ses tonu buz gibiydi.

"Biliyorum," dedi Yoshie, "ama orada uzun bir süredir çalışıyorum."

"Evet, ama kural kuraldır," dedi adam onu geri çevirerek. "Ve bu arada, Bayan Azuma, haftada en az bir gün izin kullanmaya başlamanız gerekiyor; yoksa işçi bürosuyla başımız derde girecek."

"Anlıyorum," dedi Yoshie. Son zamanlarda fazla mesai parası için haftada yedi gün çalışmaya başlamıştı.

"Ve yoksullara yardım parası alıyorsunuz, değil mi? Eğer izin verilen kazancın üzerine çıkarsanız, bu parayı keserler." Yoshie, telefonu kapatırken beklenmedik bir şekilde özür dileyip eğilerek selam verdiğini fark etti. Artık, son bir çaresi kalmıştı: Masako. Acil durumlarda ondan daha önce de kaç kez yardım istemişti?

"Alo," dedi Masako'nun boğuk sesi. Yeni kalkmış gibiydi.

"Benim," dedi Yoshie. "Seni uyandırdım mı?"

"Ah, Kaptan. Hayır, zaten kalkıyordum," dedi Masako.

"Senden bir iyilik isteyeceğim, ama eğer zor durumda kalacaksan bana söylemelisin."

"Söylerim," dedi Masako. "Nedir?" Yoshie, arkadaşının ona gerçekten dürüst davranıp davranmayacağını düşünerek tereddüt etti. Ama bu, Masako'ydu. Fabrikada daha önce, çoğu kez onun açıksözlülüğünden, yapmacık davranmamasından etkilenmişti.

"Bana biraz borç verebilir misin diye merak ediyordum,"

dedi sonunda.

"Ne kadar?"

"Seksen üç bin. Miki'nin sınıf gezisi için; ve ben, tamamen meteliksizim."

"Sorun değil," dedi Masako. Yoshie, Masako'nun da kolayca kenara para koyamadığından emin olmasına rağmen, bu kadar kolay kabul etmiş olmasına çok sevinmişti.

"Teşekkürler," dedi. "Buna ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin."

"Bankaya uğrar ve bu akşam getiririm," dedi Masako. Yoshie, rahatlıktan gevşedi. Borç istemek zorunda kalmak utanç vericiydi, ama böyle bir arkadaşı olduğunu bildiği için mutluydu.

Kapı zili çaldığında, kafasını masanın üzerine dayamış uyuklamaya başlamıştı. Sırtını günbatımına dönmüş olduğundan yüzü karanlıkta kalan Masako girişte duruyordu.

"Selam," dedi Masako. "Düşündüm ve paranın fabrikada ortalarda kalmasını istemeyeceğini fark ederek buraya getirdim." Bir banka zarfı uzattı. Bu fikir aklına şüphesiz ki parayı çekerken gelmişti ve bütün bu yolu zarfı getirmek için almıştı. Bu kadar düşünceli olmak, tam Masako'ya özgü bir şeydi. Ayrıca nazik bir hareketti; Yoshie'nin fabrikada borç para alırken görülmek istemediğini anlamış olduğunu gösteriyordu.

"Teşekkürler. Ay sonunda sana geri ödeyeceğim."

"Acele etme."

"Hayır, senin de borçların olduğunu biliyorum."

"Bunun için endişelenme," dedi Masako, hafifçe gülümseyerek. Onun işte gülümsemesini çok nadir gören Yoshie,

hayrete yakın bir ifadeyle Masako'ya baktı.

"Ama...," diye kekeledi

"Endişelenme, Kaptan," diye tekrarladı Masako, konuyu kapatırken. Yüz ifadesi aniden ciddileşti ve sağ kaşının yanında, muhtemelen bir yara izi olan küçük bir yatay çizgi belirdi. Yoshie, bu çizginin Masako'nun da kendi sorunları olduğunun bir işareti olduğunu biliyordu; yine de bunu düşünmek onu rahatsız etti. Arkadaşının aklında ne olabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu; ve öğrense bile, onun gibi sıradan bir kadının anlamakta zorlanacağı bir şey olmasından korkuyordu.

"Senin gibi biri, neden böyle bir yerde çalışır?" diye sordu aniden.

"Aptallaşma," dedi Masako. "Seninle sonra görüşürüz," diye ekledi. Hızla el sallayarak arkasını döndü ve anacaddeye park etmiş olduğu kırmızı Corolla'sına doğru yürüdü.

Masako görünürden kaybolmadan hemen önce, okuldan dönmekte olan Miki göründü. O içeri girerken Yoshie zarfı ona uzattı.

"İşte para," dedi.

"Ne kadar?" diye sordu Miki, sanki zaten bundan azını beklemiyormuş gibi; ve hızla zarfın içine baktı.

"Seksen üç bin."

"Teşekkürler." Miki zarfı umursamazca siyah sırt çantasının ceplerinden birine koydu. Kızının yüzündeki bir anlık memnun ifadeyi yakalayan Yoshie aniden kandırıldığını, gezinin gerçek fiyatının zarfın içindeki tutardan daha az olduğundan kuşkulandı. Ama her zamanki gibi, içgüdüsü, önündeki gerçekleri görmezden gelmek yönündeydi. Miki'nin ona yalan söylemek için bir sebebi yoktu, hem de ne kadar zor durumda olduklarını bilirken. Bunu nasıl yapardı ki?

4

Mitsuyoshi Satake'nin gözleri, hareket eden küçük gümüş toplara sabitlenmişti. Yeni makinelerin geldiği duyulmuş, bu yüzden o da bunlardan birine sıraya girmek için erkenden kalkmıştı. Üç saattir oynuyordu, bu nedenle kazanma vakti gelmiş denebilirdi. Bütün yapması gereken sabırlı olmaktı. Muhtemelen çok az uyumuş olduğu için, parlak renkli makineye bakarken gözleri yanıyordu. Önündeki parmaklıkta duran İtalyan marka deri çantasından bir göz damlası çıkarttı ve ateş eden elini bir süre dinlendirerek her iki gözüne de birer damla sıktı. İlaç kuru gözlerini ıslatırken, gözyaşları akmaya başladı ve küçük bir çocuk olduğu zamandan bu yana nadiren ağlamış olan Satake yanaklarından süzülen ılık sıvıdan belirgin bir zevk duydu. Elleriyle kurulama isteğini bastırarak gözyaşlarının akmasına izin verdi.

Yanındaki makinede, bir sırt çantası takmış olan bir kadın

vardı. Kadın onun gözyaşlarının yol yol izler bırakmış olduğu yüzüne baktı ve Satake, kadının yüz ifadesinde hem belirli bir merak hem de onun kadar gösterişli giyinmiş bir adama bulaşmak istemediğini gösteren sahici bir isteksizlik gördü. Gözyaşlarının arasından kadının pürüzsüz yanaklarına baktı ve daha yirmi yaşında olduğuna karar verdi. Bir ilişki kurmaya gerek olmadan bir kadını bu şekilde tartmak gibi bir alışkanlığı vardı.

Satake'nin kendisi kırk üç yaşındaydı. Kalın boynu, kısa kesilmiş saçları olan kafası, güçlü bir vücudun üzerindeydi –bu da ona genellikle gangstervari bir görüntü veriyordu– ama köşelerden yukarı çekik olan gözlerinde zeki bir bakış vardı, burnu şekilliydi ve elleri de oldukça güzeldi. İri vücudu ve hassas yüzüyle elleri arasındaki çelişki, en azından, garipti.

Satake, güzel ellerinden biriyle üzerine tam oturan siyah pantolonunun cebinden ünlü bir markanın mendilini çıkarttı ve gözlerini kuruladı. Özel dikilmiş siyah ipek gömleğindeki damla lekelerini fark edince, bunları da dikkatle sildi. Gösterişli kıyafetleri ve çıplak ayağına giydiği Gucci makosenleri, aslında sadece iş icabı giydiği ve onun için, yan makinedeki kadının kendisini onun yanında otururken daha rahat hissetmesini sağlayacak olan bir takım elbiseyle aynı anlama gelen kıyafetlerdi.

Bileğindeki som altın Rolex'e baktı. Saat neredeyse iki olmuştu ve gitme vakti gelmişti. Ama tam tepsisinde kalan toplara bakıp eşyalarını toplamaya başlarken şansı döndü: Bir yığın halinde akan *paçinko*[1] topları cebi bir anda doldurdu ve tepsiye akmaya başladı.

1) Paçinko: Dikey bir masayla oynanan Japon tılt oyunu.

"Bok," diye bağırdı; zamanlamanın kötülüğüne kızmıştı. Yanında oturan kadını dirsekleyerek onun hafifçe paniklemesine neden oldu. "Ben gitmeliyim," dedi. "Eğer istersen, toplar senindir."

"Teşekkürler," dedi memnun ama temkinli görünen kadın. Onun gittiğinden emin olmadan topları almak için yerinden kıpırdamayacağı belliydi. Satake üzgünce gülümseyerek çantasını aldı ve ayağa kalktı. Hoparlörlerden dökülen rap müziğin ağır bas mısralarıyla daha da kuvvetlenen, kulakları sağır edecek kadar gürültü çıkartan *paçinko* makinelerinin arasından geçerken, genç kadınlara kimbilir nasıl görünüyor olduğunu düşündü.

Otomatik kapılardan geçip sokağa çıkınca, yeni bir gürültü duvarıyla karşı karşıya kaldı: Bir sinema salonundaki gelecek programı anons eden hoparlörler, ucuz mallarını satmak için köşede bağıran seyyar satıcı, bir karaoke stüdyosundan caddeye taşan popüler bir müzik. Tanıdık Kabuki-cho havasına karışmak rahatlatıcı olsa bile, içinde burada olması gerekmediğine dair belirsiz bir his vardı. Kirli binaların arasından görünen bulutlu gökyüzü parçasına bakarken rutubetli, tehditkar sıcağın daha ne kadar süreceğini merak etti.

Çantasını kolunun altına koydu ve hızlı adımlarla yürümeye başladı; ama Koma Tiyatrosunu geçerken, makosenin kösele tabanına bir parça sakız yapışmış olduğunu fark etti. Durarak sakızı kaldırımın kenarına sürtüp kazımaya çalıştı ama sakız sıcak yüzünden yapış yapış olmuştu ve çıkartmak zordu. Satake iyice sinirlenmişti. Kaldırımın kendisi de gece burada toplanan gençlerin yiyip içtiği ve sonra bıraktıklarından geriye kalanlarla lekeli ve yapış yapıştı. Satake, pisliğin arasında ilerlemeye çalışırken, tiyatroda bir konserin

başlamasını bekleyen bir grup yaşlı kadına neredeyse çarpıyordu. Ellerini kaldırarak kendisine yol açmaya çalıştı; ancak kadınlar muhabbete o kadar dalmışlardı ki onu fark etmediler. Satake, bir süre inanamayarak orada durdu ama sonra gülümsedi ve kadınların etrafından dolaştı. Tanımadığınız insanlara sinirlenmenin bir anlamı yoktu. Hayır, şu anda, sakız daha büyük bir problemdi.

Broşür dağıtan bir adam, kızlara yönelik bir şovun reklamını yapan bir başkası ve tembel tembel yürüyen liseli kızlardan oluşan bir sürü – hepsi de geçmesi için Satake'ye yol açtılar. Bu insanlar, Satake'nin yaydığı tehlike sinyallerini bilecek kadar sokakları tanıyorlardı. Ellerini ceplerine sokup, yüzünde somurtkan bir ifadeyle bir arka sokağa saptı.

Satake'nin sahibi olduğu kulüp 'Mika', yönetim ofisine çıkan caddenin sağ tarafındaki sokağa bakan bir binadaydı. Hızla merdivenlerden çıktı ve ikinci kattaki koridorun sonunda bulunan siyah kapıyı iterek açtı. İçerideki bütün ışıklar yanıyordu ve bu da salonu doğal olmayan bir şekilde, pencerelerdeki buzlu camlardan içeri giren doğal ışığın solgun parıltısından daha da parlak yapıyordu. Camlar, belli belirsiz Yunan motiflerini andıran şekillerde süslüydü. Kapının yakınında bir masada, bir kadın oturmuş, Satake'yi bekliyordu. Kadın, onun bekletilmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu ve bu yüzden erken gelmişti.

"Benimle burada buluştuğun için teşekkür ederim," dedi Satake.

"Sorun değil," diye cevap verdi kadın. Reika Cho, Tayvanlıydı. Tonlamaları bazen garip olsa da mükemmel Japonca konuşuyordu ve Satake'nin onu kulübünün müdürü yapmayı kabul etmesinin nedeni de buydu. Otuzlu yaşlarının son-

larına gelmişti bile; ama pürüzsüz beyaz teniyle gurur duyuyordu ve göğüs dekolteli bluzları tercih ediyordu. Makyajı, sadece parlak kırmızı bir rujdan ibaretti. Uzun beyaz boynuna, ne olduğu anlaşılmayan yeşim bir kolye ucu ve büyük bir altın para takmıştı. Satake içeri girdiğinde sigarasını yeni yakmış olduğu belliydi ve şimdi, ona doğru hafifçe eğilerek selam verirken uzun bir duman üfledi.

"Seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum," dedi Satake.

"Hiç önemli değil," dedi kadın. "Satake-san'la görüşmekten daha önemli ne olabilir ki?" Kadının sesinde flörtçü bir ton vardı; ama Satake bunu duymazdan gelmeye karar verip onun karşısına oturdu. Tatmin olmuş bir ifadeyle kulübüne baktı. Kulüp, pembenin koyu bir tonuyla ve rokoko stili mobilyalarla döşenmişti. Girişin yakınında bir karaoke makinesi ve çevresinde dört masa olan beyaz bir piyano bulunuyordu. Arka taraftaki daha alçak bölümde on iki masa daha vardı –neticede, eski bir Şanghay havası olan, oldukça büyük bir yerdi.

Reika, soluk renkli, ince parmaklarını önünde birleştirerek Satake'ye baktı. Bir eli, büyük, yeşim bir yüzükle süslenmişti. Satake, kadını savunmasız bırakmak istermiş gibi, görüşmek için bir araya geldikleri konu yerine, salonun çeşitli yerlerine yerleştirilmiş olan vazolardaki çiçekleri işaret etti

"Reika-san, çiçeklerin suyunu değiştirmeyi unutmayacak kadar zeki olmalısın." Vazolar, pahalı zambak, gül ve orkide demetleriyle doluydu; ancak suları bulanıktı ve çiçekler solmaya başlamıştı.

"Ah? Evet, üzgünüm," dedi Reika, gözleri salonda dolaşan Satake'nin gözlerini takip ederek.

"En azından bunu halledebilmelisin." diye ekledi Satake,

şakacı bir tonda, aslında şikayeti de yeterince gerçekti. Yine de Reika, bunun haricinde kulübü başarıyla yönetiyordu.

"Peki senin görüşmek istediğin konu neydi?" diye sordu kadın, parlak bir şekilde gülümseyip konuyu değiştirmek istediği açıkça belli oluyordu. "Faturalarla mı ilgili?"

"Hayır, bir müşteriyle ilgili. Son zamanlarda hiç sorun yaşadın mı?"

"Ne gibi bir sorun?" diye sordu Reika. Satake, onun kafasında dönmeye başlayan çarkları görür gibiydi.

"Anna'dan bir şey duydum," dedi Satake, Reika'nın hafifçe gerginleştiğini görüp öne doğru eğilmişti. Şanghaylı Anna Ri, Mika'daki en popüler hostes ve müşteriler için asıl cazibe kaynağıydı. Reika, Satake'nin onunla özel olarak ilgilendiğini ve onun söylediklerini dinlediğini biliyordu.

"Ne duydun?" diye sordu.

"Yamamoto isimli bir müşteri var mı?"

"O isimde birçok müşteri var... Ah dur, kimi kastettiğini anladım," diye başını salladı Reika, aniden bir şey hatırlamış gibi. "Sanırım, Anna'ya epey hayran."

"Anna da öyle söylüyor. Ve bu bir sorun değil, eğer hesabını ödüyorsa; ama görünüşe göre onu kulübün kapısında bekleyip takip ediyormuş."

"Öyle mi?" diye sordu Reika, ne kadar şaşırdığını belirtmek için arkasına yaslanmıştı.

"Ve dün, Anna bana telefon ederek adamın bir şekilde onun nerede yaşadığını öğrendiğini ve dairesine geldiğini söyledi," diye ekledi Satake.

"Sen söyleyince şimdi hatırladım ki hesabını ödemekte de biraz yavaş davrandı," dedi Reika, artan bir hayretle.

"Seni, gözleri cüzdanlarından daha büyük olan bu serse-

riler hakkında uyarmıştım. Bir dahaki gelişinde onu sepetlemenin bir yolunu bul. Anna'nın onun gibi bir herifle takılmasını istemiyorum."

"Anlıyorum," dedi Reika. "Ama ona ne söyleyebilirim ki?"

"Bu sana kalmış. Bu da işinin bir parçası," dedi Satake. Bu azar, Reika'yı, işini yapması için yeterince teşvik etmiş gibi görünüyordu; ifadesi değişti, dudakları kısılarak düz bir çizgi haline geldi.

"Anlıyorum," dedi tekrar. "Salon müdürüne kesin talimatlar vereceğim." Salon müdürü, soğuk algınlığı yüzünden iki gündür izinli olan genç bir Tayvanlıydı.

"Ve müşterisi olmayınca, Anna'yı eve taksiyle yolla."

"Bunu yapacağım," dedi Reika, başını aşağı yukarı sallayarak. Konuşmaları bitince, Satake homurdandı ve gitmek üzere ayağa kalktı. Reika, sanki bir müşteriymiş gibi onu kapıya kadar geçirdi.

"Ve Cho-san," dedi Satake, "çiçekleri unutma." Satake, onun cevap olarak kararsızca gülümsemesine bakarken, kısa bir süre sonra daha iyi bir müdür aramaya başlaması gerektiğini fark etti. Hosteslerse başka bir hikayeydi; hepsi, görünüşleri ve gençlikleri nedeniyle seçilmişlerdi ve kulübe belli bir klas katıyorlardı. Satake'ye göre, onlar yaşayan ticari mallardı. Ama satışı yapması gereken kişi müdürdü.

Satake, Mika'dan çıkarak bir üst kattaki diğer bir kulübe gitti ve kapının önünde durdu. Bu kulübün adı "Playground"du ve içinde bakara masaları vardı. Burada da tam gün çalışan bir müdürü vardı. Satake, kulübün sahibi olarak sadece haftada birkaç gün burada görünürdü. Yaklaşık bir yıl önce, Mika'nın üst katındaki *mahjong*[1] salonu iflas etmişti

1) Mahjong: Çinlilere mahsus ve 144 taşla oynanan bir çeşit domino. (ç.n.)

Satake yeri kiralamış ve Mika'nın müşterileri için, mesai saatlerinden sonra açık olan bir bakara kulübü açmıştı. Kumar lisansı olmadığı için, kulübün reklamını yapamıyordu; ve burasının, ek bir işten fazla bir şey olmasını da hiçbir zaman beklememişti. Ama bir şekilde haberler yayılmış ve kulüp, gerçekten popüler olmuştu. İki mini-bakara masasıyla küçük bir yer olarak başlamış, ama kalabalık artınca, birkaç tane profesyonel kart dağıtıcıyı işe almış, büyük bir masa eklemiş ve kulübü her gece dokuzdan şafağa kadar açık tutmaya koyulmuştu. Artık, buraya para yağıyordu.

Satake, beyaz levhadan sarkan gevşek bir kordonu dikkatlice yerine taktı ve pirinç kapı kolunu mendiliyle parlattı, ama Mika'da yaptığı gibi tam bir inceleme için içeri girme dürtüsüne karşı koydu. Burası, ne de olsa, bir kumarhane, gözde projelerinden biri ve ayrıca bir altın madeniydi. Kolunun altındaki çantada duran cep telefonu çalmaya başladı.

"Neredesin, tatlım? Saçımı yaptırmam gerekiyor." Anna'nın Japonca'sı her zaman mükemmel değildi ama kesinlikle şirindi. Kimse ona bu şekilde konuşmasını öğretmemişti –kendiliğinden gelişmişti– yine de erkeklerin onun emirlerine uymaları için gerçekten harika bir araçtı.

"Üzgünüm," dedi. "Olduğun yerde kal, ben hemen geliyorum." Onun için çalışan yaklaşık otuz tane Çinli hostesi vardı, ancak Anna'nın görünüşü ve zekası, onu diğerlerinden ayırıyordu. Ve Satake, ona tam istediği gibi sürekli bir müşteri ayarlamak üzereydi. Anna'nın geçmişteki bütün müşterileri özel olarak seçilmişlerdi; ve Satake, cüzdanı boş, zorlayıcı bir herifin işine karışıp planlarını bozmasına izin vermeyecekti.

Satake, Kabuki-Cho'dan çıktı ve yakına park etmiş olduğu beyaz Mercedes'ine geri döndü. Anna'nın Okubo'daki da-

iresi, buradan arabayla on dakikalık mesafedeydi. Yeni bir bina olmasına rağmen, lobide güvenlik yoktu. Eğer bu herif gerçekten onu takip ediyorsa, Anna'nın muhtemelen başka bir yere taşınması gerekecekti. Altıncı kattaki zili çaldı.

"Benim," dedi dahili telefondan.

"Kapı açık," dedi yumuşak, tatlı bir ses. Satake kapıyı açınca, kırılgan görünüşlü küçük bir fino köpeği bacaklarına dolanarak tiz sesiyle havlamaya başladı. Görünüşe bakılırsa, köpek geldiğini duymuş ve onu bekliyordu. Satake köpekten hoşlanmıyordu, lakin Anna ona bayılıyordu, bu yüzden Satake, en azından onu seviyormuş gibi yapmak zorundaydı. Ayakkabısının ucuyla köpeği itti.

"Sence kapıyı kilitlemek konusunda biraz fazla gevşek davranmıyor musun?" diye seslendi.

"Bu da ne demek, 'gevşek'?" diye bağırdı Anna yatak odasından. Satake soruya cevap vermemeye karar verdi. Köpek, ayaklarının arasında zevkle kıvranıyordu, bu yüzden Anna'yı beklerken, ayakkabısıyla onunla oynadı. Dairenin koridoru, çeşitli renk ve stillerde ayakkabı sıralarıyla doluydu. Ayakkabıları, dışarı çıkmak istediğinde aradığı çifti kolayca bulabilsin diye, görünüşlerine göre bir sıraya koyan kişi Satake'ydi.

Anna, sonunda her zamanki gösterişli haliyle belirdi. Saçları, arkada at kuyruğu şeklinde toplanmış, gözleri Chanel marka güneş gözlüğünün arkasına gizlenmişti. Leopar desenli taytının üzerine lame işlemeli bol bir tişört giymişti. Büyük güneş gözlüğünün arkasından bile, kusursuz cildinin makyaja hiç ihtiyaç duymadığı hemen belli oluyordu. Satake onun yüzünü incelerken, birçok erkeğe çok çekici gelen kalın, hafif kıvrımlı dudaklarını fark etti.

"Her zamanki yer mi?" diye sordu

"Hıhıı." Çıplak ayaklarını, kırmızı ojeli tırnaklarını açıkta bırakan, rugan, düz bir terliğe soktu. Bu noktada, geride bırakılacağını anlayan köpek arka ayaklarının üzerine kalktı ve deli gibi havlamaya başladı.

"Hayır, Jewel," dedi Anna, bir çocuğu azarlar gibi, "yaramazlık yapmamalısın."

Daireden çıktılar ve asansörü beklediler. Anna, genellikle öğleden sonra kalkar ve alışverişe veya güzelleşmeye giderdi. Bundan sonra, saçlarını yaptırmaya gider, hafif bir şeyler yer ve Mika'ya doğru yola çıkardı. Satake, boş olduğu her zaman, o bakmıyorken biri gelip de Anna'yı kapmasın diye, onun bu turlarında ona şoförlük ederdi. Asansöre binerlerken, cep telefonu bir kez daha çaldı.

"Satake-san?"

"Kunimatsu? Sen misin?" Kunimatsu, Playground'un müdürüydü. Satake Anna'ya baktı ve Anna da bir an ona baktı, daha sonra tamamen ilgisiz bir ifadeyle başını çevirerek, kendisini ayak tırnaklarına sürdüğü rengin aynısı olan bir oje şişesiyle oyaladı. "Ne oldu?" diye sordu Satake telefona.

"Tavsiyeni almak istediğim bir konu var. Bugün daha geç saatlerde biraz boş vaktin var mı?" Kunimatsu'nun tiz sesi küçük asansörde yankılanıyordu ve Satake cevap verirken telefonu kulağından uzaklaştırdı.

"Elbette," dedi. "Şimdi Anna'yı güzellik salonuna götürüyorum, bu yüzden o, oradayken vaktim olacak."

"Nerede olacaksın?" diye sordu Kunimatsu.

"Nakano. Neden orada buluşmuyoruz?" Saat ve yer konusunda anlaştıktan sonra, Satake telefonu kapattı. Asansör zemin kata ulaşmıştı ve önce inen Anna, utangaç bir şekilde bakarak Satake'ye döndü.

"Tatlım, sana bahsettiğim problem hakkında Cho-san'la konuştun mu?" diye sordu.

"Ona, herifi artık kulübe sokmamasını söyledim. Sen sadece işini yap ve bunun için endişelenme."

"Tamam," dedi Anna, güneş gözlüğünün üzerinden ona bakarak. "Ama kulübe gelmese bile, buraya gelebilir," diye ekledi.

"Endişelenme," dedi Satake. "Gözüm üstünde olacak."

"Ama sanırım yine de taşınmak istiyorum," dedi Anna.

"Tamam. Eğer devam ederse, bunu düşüneceğim."

"İyi," dedi Anna.

"Bu arada herif neye benziyor?" Satake, Mika'da yüzünü nadiren gösterirdi

"Eğer ona diğer kızlardan birini vermeye kalkarlarsa çok kızıyor." Anna yüzünü buruşturdu. "Her zaman sorun çıkartıyor; ve son zamanlarda hesabı ödemeyip kredi istemeye başladı. Bundan nefret ediyorum! Herkes, bu konuda kurallar olduğunu bilir, bizimki gibi bir yerde bile." Mercedes'e girmek için eğilirken kısa konuşmasını bitirdi. Anna, güzel bir oyuncak bebek gibi görünebilirdi; ama gerçekte, Şanghay'dan gelen kuvvetli, genç bir kadındı. Dört yıl önce Japonca öğrenmek için Japonya'ya gelmişti ve vizesine göre hâlâ dil kurslarına devam ediyor olması gerekiyordu.

Satake Anna'yı kuaföre bıraktıktan sonra, buluşmayı kararlaştırdıkları kafeye doğru yola çıktı. Ondan önce gelmiş olan Kunimatsu arkadaki bir masadan nazikçe el salladı.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi Satake; derin kanepeye yerleşirken dostça gülümsemişti. Henüz kırk yaşında olmayan Kunimatsu polo gömleği ve golf pantolonuyla, bir kumarhane müdüründen çok bir spor kulübünün eğitmeni-

ne benziyordu. Ama aslında, uzun bir süredir bu işteydi. Satake, onu birkaç yıldır müdür yardımcısı olduğu Ginza'daki bir mahjong salonunda çalışırken işe almıştı.

"Evet, neler oluyor?" diye sordu, bir sigara yakarak.

"Bu, muhtemelen önemli bir şey değil," diye başladı Kunimatsu, "ama müşterilerden biri yüzünden biraz endişeliyim."

"Nasıl endişelisin?" diye sordu Satake. "Bir polis olduğundan mı şüpheleniyorsun?" Eski bir deyiş olan "Gıcırdayan tekerlek yağlanır," bu işte iki kez geçerliydi. Playground'un para bastığı duyulduysa, polisin burayı diğer kumarhaneler arasından günah keçisi yapması olasıydı.

"Hayır, hayır, öyle değil," dedi Kunimatsu uzun parmaklarını sallayarak. "Bu, son zamanlarda her gece gelen ve oldukça fazla para kaybeden biri."

"Her gece bakara oynayan hiç kimse kazanamaz," diye güldü Satake. Portakal suyunu içindeki pipetle karıştıran Kunimatsu da güldü. Ne o, ne de Satake alkol kullanıyorlardı. Satake önünde duran buzlu *café au lait*'sinden[1] bir yudum aldı. "Peki ne kadar kaybetti?" diye sordu.

"Son iki ayda dört ya da beş milyon kadar. Aslında çok fazla değil, ama bir kere başladılar mı, genellikle bir daha durmuyorlar."

"Ama küçük bahislerden söz ediyoruz, değil mi? Peki seni endişelendiren nedir?" diye sordu Satake.

"Bir gece önce, birden içeriden borç istemeye başladı." Genellikle Satake'nin kulübünde nakit parayla oynanırdı; ama nadiren devamlı bir müşteriye ancak birkaç yüz bin yen kredi verilebilirdi. Adam da bu hizmetten faydalanan birini görmüş olmalıydı.

1) Café au lait: Sütlü kahve (ç.n.)

"O zaman hiç bulaşma," dedi Satake. "Onu defet."

"Ben de aynen böyle yaptım. Bunu nazikçe belirttim ancak kulüpte istenmediğini anladığından eminim. Ayrılmadan önce büyük bir yaygara kopardı."

"Kaybetmeye mahkum herif," dedi Satake. "Ne iş yapıyormuş?"

"Bir yerlerde küçük bir şirkette çalışıyor. Aslında, seni bütün bunlarla rahatsız etmezdim ama Mika'ya da gittiğini düşünüp Cho-san'ı aradım. Bana orada da kara listede olduğunu söyledi."

"Bu, Yamamoto. Kadınlar ve para." Satake içini çekti ve sigarasını söndürdü. Güzel Çinli hostesleri için kendilerini kaybeden birçok erkek vardı, ama paraları bittiğinde genellikle kendilerine gelir ve kadınların peşini bırakırlardı. Ne var ki, bu herif, Anna'yı görmeye devam edebilmek için bakarada kazanmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Veya birden ona ne kadar fazla para harcadığını fark etmişti ve bunun bir kısmını geri kazanmaya çalışıyordu. Neden hangisi olursa olsun, Yamamoto artık kızmıştı ve Satake, ne kadının ne de kumarın artık ona zevk vermediğini bilecek kadar insanları tanımıştı. Muhtemelen bu kadar sorun çıkarmayı bile düşünmemişti, ama Satake onun hem Anna, hem de işi için yarattığı tehlikeyi hissedebiliyordu.

"Eğer bir kez daha gelirse, ona kulübün sahibinin onunla konuşmak istediğini söyleyebilir miyim?" diye sordu Kunimatsu.

"Tamam. Eğer gelirse beni ara, fakat söyleyen ben olsam bile anlayacağını zannetmiyorum."

"Hayır, garanti ederim ki kulübün sahibinin yakuzaya[1]

1) Yakuza: Japon mafyası. (ç.n)

benzediğini görünce, bir daha uğramayacaktır." Satake bu küçük şakaya sessizce güldü ama karanlık gözleri değişmedi. Bunun farkında olmayan Kunimatsu, "Biliyorsun, oldukça korkutucu olabiliyorsun," diye devam etti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Satake.

"Bu kıyafetler, görünüşün – onun koşarak kaçmasını sağlayacaksın."

"Bu kadar korkutucu olan nedir?"

"Şey, aslında hoş görünüyorsun, ama yine de sende... rahatsız edici bir şey var..." Tam o anda, Kunimatsu'nun kahkahasını durdurur gibi, Satake'nin çantasındaki cep telefonu çaldı. Arayan Anna'ydı.

"Tatlım, işim bitti," dedi. Kelimeler –aynı kelimeler– eski bir hatırayı canlandırarak Satake'yi sarsmıştı.

Ağır vücudunun altındaki kadın güçlükle soluk alıyordu. Satake, sıcak, yapışkan sıvıyla kayganlaşmıştı ve kadına sürtünüyordu ama onun vücudu yavaş yavaş soğurken birbirlerine yapışmışlar gibi hissetmişti. Kadın, acı ve zevk arasında gidip geliyor gibiydi, ama Satake, sonunda kadının ağzından akan –zevk veya acı– iniltilerini susturmak için dudaklarını onunkilerin üstüne kapatmıştı. Kadının vücudunun yanında yapmış olduğu deliği buldu ve parmağını iyice içine soktu. Yara, kan pompalıyor ve sekslerini, korkunç bir kızılla lekeliyordu. Satake daha da ileri gidip kadının içinde erimek istedi. Gelmek üzereyken dudaklarını kadınınkilerden çekti ve onun kulağına fısıldadığı kelimeleri duydu: "İşim bitti... bitti."

"Biliyorum," demişti, ve şimdi bile kendi sesinin tonunu olduğu gibi hatırlayabiliyordu.

Satake bir kadın öldürmüştü.

Lisedeyken babasıyla kavga etmiş ve evi terk etmişti. Bir süre, mahjong dolandırıcılığı yapmış, daha sonra ise bir yakuza ailesinin bir üyesi onu kanatları altına almıştı. Patronu Shinjuku'da fuhuş ve uyuşturucu işinden zengin oluyordu ve Satake de kızların hiçbirinin haber vermeden gemiyi terk etmediğini denetliyordu. Ama bir gün kötü bir şey oldu. Çete, bir kadının onların kızlarını başka bir çeteye pazarladığını öğrenmiş ve Satake'yi onunla anlaşması için yollamıştı; ama Satake, bunun yerine onu öldürmüştü. O zamanlar yirmi altı yaşındaydı, bu suç yüzünden yedi yıl hapis yatmıştı ki, bu değil Kunimatsu veya Cho-san'ın, Anna'nın bile bilmediği bir gerçekti. Ama iş yaşamında göze batmak istememesinin, Mika için Cho ve Tayvanlı salon müdürünü, kumarhane için de Kunimatsu'yu işe almasının nedeni, sabıka kaydıydı.

Şimdi, neredeyse yirmi yıl sonra, bütün her şeyi canlı detaylarla hatırlıyordu – kadının sesini, öldüğü anda yüzündeki ifadeyi, sırtını tırnaklayan ellerindeki heyecanı, omurgasındaki ürpertiyi. Aslında, birini öldürene kadar, insan kendi sınırlarını bilemiyordu – başka hiçbir şey buna benzemiyordu. Elbette derin pişmanlık hissediyordu, ama Satake, acı vermekten hoşlandığını ve ölüme bu kadar yakın olmanın onun için kuvvetli bir tatmin olduğunu fark etmişti.

"Bu, gereğinden çok fazla olmuş." Çetedeki diğer adamlar, kendileri de vahşete alışmış olmalarına rağmen Satake'nin yaptığını görünce ona iğrenerek bakmışlardı. Satake onların yüzündeki tiksinme ifadesini asla unutmayacaktı; ama sonunda, hiç kimsenin ikisi arasında neler olduğunu anlamasını bekleyemeyeceğine kendisini ikna etmişti.

İçerideyken, kadına ölene kadar işkence yapmasının hatı-

rası onun peşini bırakmamıştı – ama onu rahatsız eden, suçlu vicdanından çok, bunu tekrar yapmayı istiyor olmasıydı. Ancak ironik bir şekilde, hapisten çıktığında, tamamen iktidarsızdı. Kadını öldürme anının yoğunluğunun, onun daha sıradan tecrübelere kendisini kapatmasına neden olduğunu ancak birkaç yıl sonra fark etmişti. Görünüşe göre, insan sınırlarını öğrenince bu bilgiyi mühürleyip kaldırıyordu; işte Satake de o zamandan beri bu mührü kırmamak için çok dikkat etmişti. Başka hiç kimse, bunun gerektirdiği oto-kontrolü veya beraberinde getirdiği yalnızlığı tahmin edemezdi. Yine de, onun gizli yanını asla göremedikleri için kadınlar, korunmasız bir şekilde ona gelip onun oyuncağı oluyorlardı. Ve onun çok iyi korunan hayalini bozma gücüne sahip olmadıklarından, güzel oyuncaklar olarak kalmaktan öteye geçemiyorlardı.

Satake, onu anlayabilecek, onu –cennete veya cehenneme doğru– baştan çıkartabilecek tek kadının öldürdüğü kadın olduğunu biliyordu. Bu nedenle sadece rüyalarında bir kadınla beraber oluyor, ancak rüyalarında o yoğunluğu bir kez daha bulabiliyordu. Ama bu, yeterliydi. Ve sadece hayallerinde yaşadığı için, ondan daha düşünceli bir pezevenk daha bulunamazdı. Öldürdüğü kadının yüzünü, tanıştıkları günden daha önce hiç görmemiş olduğu yüzünü içine hapsetmişti. Ama sonunda, bu anlaşma, onu acı bir adam haline getirmişti. Ve kişisel cehenneminin üzerine kapatmış olduğu kapağı açmaya hiç isteği olmamasına rağmen, şimdi sadece Anna'nın söylediği birkaç kelimeyle bu kapak gevşemişti. Satake, Kunimatsu'nun bir şey fark etmemiş olmasını dileyerek hızla alnındaki teri sildi.

Güzellik salonuna vardığında, Anna kapıda bekliyordu. Kapıyı açtı ve onun içeri girmesini bekledi. Anna'nın saçlarının 1970'lerdeki gibi kafasının üzerinde kabarıldığını görünce yüksek sesle güldü.

"Bu beni geçmişe götürdü," dedi. "Ben gençken bütün kadınların saçı böyleydi."

"Çok uzak geçmişten bahsediyorsun," dedi Anna.

"Yirmi yıldan fazla oldu, sen daha doğmamıştın," dedi Satake. Bir süre Anna'yı inceledi. Bir kadının bu kadar güzel olup da omuzlarının üzerinde dolu bir kafa taşıması ve bir de oldukça cesur olması, neredeyse bir mucizeydi. Ayrıca son zamanlarda, Satake'nin bir numaralı kızı olmanın getirdiği bir gurur, bir tür ulaşılamaz soğukkanlılık işaretleri göstermeye başlamıştı. Satake, kendi içinde, ona âşık olan adama bir sempati bile duyuyordu. Mercedes'i kaldırımdan uzaklaştırırken, kendisini Anna'nın uyluğuna gömulmüş olan taytın dikişine bakarken buldu; teni, bolluğun bir belirtisi gibi, yumuşak ama elastikti.

"Her zaman bu kadar güzel kal," dedi sonunda. "Geri kalanıyla ben ilgilenirim." Güzelliğin ne kadar kısa ömürlü olduğunu ve o yaşlandığında yeni bir Anna bulması gerektiğini biliyordu. Kurduğu cümle, bir şekilde bu gerçeğin onaylanması anlamına geliyordu.

"O zaman, benimle en az bir kere yatman gerekir," dedi Anna, hem baştan çıkartıcı, hem de neredeyse ciddi bir ses tonuyla. Satake, kulüplerdeki, geçmişinden habersiz olan insanların onu soğuk bir nevale olarak gördüklerini biliyordu.

"Hiç zannetmiyorum," dedi. "Bir ürün olarak sen çok değerlisin."

"Ben bir ürün müyüm?" diye sordu Anna.

"Evet," dedi Satake. "Güzel, hayali bir oyuncak." Bilmedi-

ği bir nedenden dolayı, 'oyuncak' kelimesi ona diğer kadını hatırlattı, ama önündeki arabanın arka farları bir an dikkatini dağıttı ve bu düşünceyi unuttu. "Sadece çok zengin erkeklerin oynayabileceği çok pahalı bir oyuncak."

"Ama eğer âşık olursam, bir başkası beni alabilir."

"Âşık olmayacaksın," dedi Satake, bu yeni ve daha iddiacı Anna'ya bakarak.

"Olacağım," diye cevap verdi Anna, elini Satake'nin direksiyondaki elinin üzerine kapatarak. Satake hemen onun elini bacağının yumuşak yüzeyine geri bıraktı. Satake hayatını karanlık bir anıyla çevrelenmiş olarak yaşıyordu ve ihtiyacı olan tek kadın da hayatta değildi. Artık tek tatmin kaynağı, onları isteyen erkeklere bir dizi güzel oyuncak sunmaktı. Bu nedenle, iki kulübünün başarısıyla ilgili endişesi yüzünden ve olaya kendisi el koymak ihtiyacı hissettiği için yapması gereken bir şey vardı: Yamamoto denilen adamdan kurtulmak.

O akşam, Satake, Batı Shinjuku'daki dairesinden çıkmak üzereyken, Kunimatsu'dan bir telefon geldi.

"Yamamoto burada," dedi. "Yaklaşık yirmi, otuz binle oynamak istiyor. Ne yapayım? Kovayım mı?"

"Hayır, bırak oynasın. Ben hemen geliyorum." Satake, yakasız bir gömlek ve yeni yaptırmış olduğu gri, parlak rayon kumaştan takımını giydi ve evden çıktı. Arabasını Shinjuku'daki bir basket antreman sahasına park ettikten sonra, önce Mika'ya uğradı. Anna arkadaki masasından başını kaldırıp baktı ve el salladı. İş suratını takınmıştı: Seksi ama yine de tamamen masum. Anna'nın gerisinde kalmak istemiyorlarmış gibi, diğer kızlar da çok etkileyici görünüyordu. Herkesin istediği şekilde olmasından tatmin olduktan sonra Cho-san'ı

çağırdı. Kadın, müşterileri selamlayarak kulübü kat etti ve Satake'nin yanında durdu.

"Zaman ayırdığın için teşekkür ederim," dedi; "ve Kunimatsu'yu o herif hakkında uyardığın için de teşekkürler."

"Elbette. Adamın yukarıya da çıktığını fark etmemiştim."

"Ve artık yukarıda da şansı yok," dedi Satake. Cho kıkırdadı. Soluk yeşil, Çin modeli elbisesiyle daha genç ama her zamankinden daha güvenilir görünüyordu. Ama Satake vazolara bakınca, suyun hâlâ bulanık ve çiçeklerin daha da solmuş olduklarını gördü. Yine de, Anna'nın peşinde olan şu Yamamoto'ya bir bakmak için sabırsızlanarak, hiçbir şey söylemeden kulüpten ayrıldı.

Yukarı, üçüncü kata çıkınca, Playground'un kapısında durdu. Kunimatsu'ya polislerin dikkatini çekmemek için tabelanın ışıklarını yakmamasını söylemişti, ama bir kez kapı açılınca kumarhaneden dışarı akan gürültü ve heyecanı saklamak mümkün değildi. Satake içeri süzüldü ve kulübünü inceledi. Yetmiş metre kareye, yedi kişinin oynayabileceği iki tane küçük ve on dört kişinin daha büyük bahislerle oynayabileceği büyük boy bir bakara masası sığdırmayı başarmıştı. Şu anda, her üç masanın çevresi de kalabalıktı. İçlerinden biri Kunimatsu olan, koyu renk takım elbiseli üç görevli ve içki ve çerez servisi yapan, tavşan kostümü içinde üç kız vardı ve hepsi de salonda enerjiyle dolaşıyorlardı.

Küçük masalardan birindeki dağıtıcı onun içeri girdiğini fark etti ve kafasıyla selam verdi, ama elleri önünde duran fişleri düzenlemeyi hiç bırakmadı. Satake de ona selam verdi. Mahjong günlerinden, bu tür disiplinli ve yetenekli genç adam tipine alışıktı. Sonuç olarak, bütün kulübü istediği gibi buldu.

Bakara basit bir oyundu. Oyuncular, eli kazanmak için ya

oyuncu ya da kasa üzerine bahse giriyor; ve dağıtıcı da, kulübün payı olarak kasanın kazandıklarından yüzde beş komisyon alıyordu. Hepsi buydu. İyi bir dağıtıcının göstergesi, oyuncuları birbirleriyle yarışmaya ikna etme yeteneğiydi, ama çoğu insan pek fazla ikna edilmelerine gerek kalmadan kendilerini oyuna kaptırıyordu.

Oyuncu ve kasa, yirmi birdeki gibi ikişer kağıt alıyordu, ama bakarada amaç, kartların toplamının dokuz veya dokuza en yakın sayıyı bulmaktı. Oyuncu veya kasa, ilk dağıtılan kağıtların toplamına bağlı olarak üçüncü bir kart daha çekebiliyordu. Eğer oyuncunun kartlarının toplamı sekize veya dokuza denk geliyorsa, bu durum "başarılı" kabul ediliyordu ve oyuncu ya kazanıyor ya da berabere kalıyor ama kasanın bir kart daha almasına izin verilmiyordu. Eğer oyuncunun kartlarının toplamı altı veya yediyse, "durup" kasanın kartlarını görmeyi bekleyebilirdi. Toplamı beşin altındaysa bir kart daha almak zorundaydı. Bunun haricinde, belli kart toplamlarıyla ilgili basit birkaç kural daha vardı.

Bu oyunun bu kadar popüler olmasının sırrı, herkesin hemen öğrenebilmesindeydi; ve bu yüzden de, kulüp her zaman saygıdeğer görünümlü genç işadamları veya işten eve giden ofis kızlarıyla doluydu. Ama Satake müşterileriyle ilgili gerçeği biliyordu. Kulübün atmosferi modaya geleneksel bir kumarhaneden daha uygun olsa da, Playground, her zaman kaybedenleri ve aşağılık tipleri çeken bir yerdi. Yine de Satake, onların paralarını saçmalarını seyretmekten oldukça memnundu.

"İşte orada," diye fısıldadı Kunimatsu kulağına, masalardan birinin yanına oturmuş, içkisini yudumlayıp diğer müşterilerin oynamasını seyreden bir adamı işaret ederek. "Ve bu gece, yüz bin yen kaybetti bile." Satake, salonun fark edilme-

den Yamamoto'yu izleyebileceği bir köşesine geçti.

Adam otuzlu yaşlarının ortasında görünüyordu. Kısa kollu beyaz gömlek, sıradan bir kravat, gri bir pantolon. Kolayca unutulabilir bir yüzü olan, kolayca unutulabilir bir adam. Diğer ofis çalışanlarının kalabalığı içinde bu adamın fark edilmesi imkansızdı. O zaman bu hiç kimse, Anna'ya takılarak ne yapıyordu? Anna hâlâ yirmi üç yaşındaydı, güzel kızlarla dolu olan Mika'daki en güzel kızdı. Ama bunun da ötesinde o, Satake'nin bir numarasıydı – Yamamoto, standartlarının çok üzerinde bir ligde oynamaya çalışıyordu. Anna haklıydı: Kumarda kurallar olduğu gibi, bu oyunda da kurallar vardı; ve bu kuralların Yamamoto gibi biri tarafından göz ardı edildiğini görmek, kendisi çok dikkatli biri olan Satake'yi kızdırıyordu.

Yamamoto'nun masasındaki oyun bitmek üzereydi. Tepsideki kartlar en fazla bir iki el oyuna daha yeterdi. Kararlı görünmeye çalışan Yamamoto kalan bütün fişlerini aldı ve oyuncu için bahse girdi. Masadaki hemen herkes, Yamamoto'nun kaderini takip etmekten korkarak, anında kasa üzerine bahse girdi. Kasa tarafına yapılan hücumu fark etmemiş gibi davranan dağıtıcı hızla kartları dağıttı. Oyuncu, iki tane resimli kart, yani sıfır puan aldı. Başarısız, diye düşündü Satake. Kasanın kartlarının toplamı üç ediyordu, bu yüzden her iki taraf da üçüncü bir kart aldı. Oyuncu, kendisine verilen kartı aldı ve âdet olduğu üzere bakmadan önce her iki köşesini kıvırdı. Ve sonra nefretle kartı attı. Resimli bir kart daha Kasa, rahatlayarak gülümsedi ve dördünü gösterdi. Yediye sıfır, kasa kazanmış ve oyun bitmişti.

"Kart köpekbalığı ısırıldı," diye mırıldandı Satake ve yanında duran Kunimatsu hafifçe güldü. Genç bir kadın olan

başka bir dağıtıcı masayı devraldı ve birkaç müşteri de yer değiştirdi, ama Yamamoto, hiç fişi kalmamasına rağmen olduğu yerde kaldı ve suratını astı. Bir bar hostesi gibi giyinmiş olan ve masada bir yer için bekleyen genç bir kadın itiraz eder gibi Kunimatsu'ya baktı. Satake, olaya müdahale etmek için hazır olduğunu işaret etti ve Yamamoto'nun arkasına doğru ilerledi.

"Affedersiniz," dedi.

"Evet?" Bakmak için arkasını dönünce, Yamamoto bir şok geçirmiş olmalıydı: iri vücut, yumuşak yüz ve tek bir işe ait olabilecek bir kıyafet. Yüzünden bir şey belli olmamasını başardı ama içinde her şeyin uyuştuğu belliydi.

"Eğer oynamayacaksanız, bu müşterinin yerinizi almasına izin verir misiniz?" dedi Satake.

"Neden verecekmişim?"

"Çünkü insanlar bekliyor." Satake'nin ses tonu hâlâ kibardı.

"Burada oturup da seyredemeyeceğimi kim söylüyor?" Görünüşe göre bedava içkilerden fazlaca içmişti ve sigarasının külünü masaya silkiyordu. Satake bir müdür yardımcısı çağırarak pisliği temizlemesini istedi.

"Üzgünüm, ama sizinle biraz konuşmak istiyorum. Lütfen böyle gelin."

"Burada da söyleyebilirsin," diye mırıldandı Yamamoto. Masadaki diğer müşteriler rahatsız olarak ona baktı ve bir çoğu arkasında duran Satake'yi fark edince korkup bakışlarını çevirdi.

"Hayır, sanırım beni takip etseniz daha iyi olacak." Yamamoto, rahatsız olduğunu belirtti ama Satake onu kapıya kadar götürmeyi başardı. Dışarıdaki loş koridora ulaştıklarında, Satake ona bakmak için döndü. "İçeriden para almak istedi-

giniz söylendi; ve müşterilere kredi vermenin politikamıza aykırı olduğunu size bildirmek istedim. Eğer oynamak için kaynağa ihtiyacınız varsa, lütfen ayarlamalarınızı başka bir yerde yapın."

'Bu bir iş, öyle değil mi?" dedi Yamamoto, surat asan bir çocuk gibi bakarak. "İnsanlar her zaman borç para ister."

"Biz de tam bu nedenden vermiyoruz," dedi Satake. "Ve başka bir şey daha var. Sizden Anna'yı takip etmeyi bırakmanızı istemek zorundayım. O hâlâ genç ve onu korkutuyorsunuz."

"Bekle. Konu o olunca, bana ne yapacağımı söyleme hakkını nereden buluyorsun?" Yamamoto kızgın görünüyordu. "Ben hâlâ bir müşteriyim, öyle değil mi? Ona kesinlikle çok para harcadım."

"Ve bunu takdir ediyoruz. Ama onu takip etmeyi bırakmalısınız. Kızları kulübün dışında görmek yasaktır."

"Kim demiş?" diye kahkaha attı. "O bir fahişe, değil mi?"

"O, senin gibiler için fazla iyi." Satake sabrını kaybediyordu. "Senden nazikçe uzak durmanı istedik, şimdi siktir git!"

"Sen kim olduğunu zannediyorsun?!" diye bağırdı Yamamoto, aniden bir yumruk atarak. Satake, yumruğu sağ koluyla durdurdu ve adamı yakasından yakaladı. Kasıklarına bir diz atarak onu duvara yapıştırdı ve nefes almakta zorlanan adamın hareket etmesini engelledi.

"Şimdi, canın yanmadan önce eve git," diye tısladı. Tam o sırada, işadamı gibi görünen bir grup merdivenleri çıktı ve ikisini görünce hızla Playground'a girdi. Bu, tam da işleri yönetenin mafya olduğu söylentilerini başlatacak türden bir görüntüydü ve iş için hiç de iyi değildi. Adamın boğazındaki elini gevşetti. Bu açıklıktan yararlanan Yamamoto, Satake'nin çenesine isabet eden bir yumruk salladı. Satake küfretti, son-

ra adamın midesine bir dirsek attı, ve Yamamoto iki büklüm olunca da onu merdivenlerden aşağı tekmeledi. Onun yuvarlanıp merdivenlerin sonunda duruşunu seyrederken, bir an için, bir zamanlar kavga etmenin verdiği o adrenalin patlamasını yeniden hissetti. Ama bu, dikkatle edindiği oto-kontrol tekrar harekete geçmeden önce sadece bir an sürdü. "Eğer geri gelirsen, seni öldürürüm, göt herif," diye bağırdı aşağıya.

Yamamoto, ağzındaki kanı eliyle silerken şaşkınlık içinde oturdu. Belki de tehdidi duymamıştı bile. Yukarı çıkan bir grup genç kadın durdu, çığlık attı ve koşarak kaçtı. Bok, diye düşündü kadınların da korkarak kaçmalarını istemeyen Satake.

Takım elbisesini düzeltip içeri girerken, o gece Yamamoto'nun başına başka neler gelebileceğini düşünmek hiç aklına gelmedi.

5

Nefret. Duygunun adı buydu: nefret. Boy aynasında otuz dört yaşındaki çıplak vücuduna bakarken Yayoi Yamamoto'nun düşündüğü şey işte buydu. Karın boşluğunun hemen yanında göze çarpan koyu mavi bir çürük vardı. Bir önceki gece, kocası oraya vurmuştu ve bununla birlikte Yayoi'nin içinde yeni bir duygu doğmuştu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Bu duygu daha önce de vardı. Başını salladı ve aynadaki çıplak kadın da aynı şeyi yaptı. Bu duygu, kesinlikle daha önce de vardı; sadece daha önce buna bir isim bulamamıştı. Bunun 'nefret' olduğunu fark ettiği andan itibaren, bu duygu kara bir bulut gibi yayılmış ve onu ele geçirmişti, öyle ki artık içinde başka hiçbir şey yoktu.

"Bunu yapamaz," dedi yüksek sesle, ve bunu söyler söylemezde ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından akarak, küçük ama biçimli göğüslerinin arasındaki boşluğa düştü

Yaşlar morluğa gelince, Yayoi başka bir acı dalgası daha hissetti ve *tatami*nin üzerinde yere çöktü. Yara o kadar hassastı ki, sıvı veya bir esinti bile canını yakıyordu; ve hiç kimse, diye içi acıdı, bunun iyileşmesini sağlayamazdı.

Belki de onun hareketlerini hissettiklerinden, çocuklar, küçük döşeklerinde kıpırdanmaya başladı. Yayoi ayağa fırladı, gözyaşlarını sildi ve bir havluya sarındı. Çocukların morluğu veya gözyaşlarını görmelerini istemiyordu. Ama sadece bu muameleye katlanmak zorunda olduğunu fark etmesiyle birlikte gelen yoğun yalnızlık duygusu bile, gözyaşlarının bir kez daha akmasına neden oldu; ve hepsinden de kötüsü, acısının kaynağının bu dünyada en yakın olduğu insan olmasıydı. Bu cehennemden nasıl kurtulacağına dair hiçbir fikri yoktu; lakin şimdi bir bebek gibi ağlamayı bırakmak için savaşıyordu.

Beş yaşında olan büyük oğlu uykusunda kaşlarını çattı ve yüzüstü döndü, ve sonra üç yaşındaki erkek kardeşi de sırtının üzerine döndü. Yayoi eğer onları uyandırırsa fabrikaya gidemezdi, bu yüzden sessizce aynadan uzaklaşarak odadan çıktı. Kayan kapıları mümkün olduğunca sessizce kapatarak, bütün kalbiyle çocuklarının sabaha kadar uyanmadan uyumalarını dileyerek ışığı açtı.

Sessizce oturma odasından küçük mutfağa geçti ve yemek masasının üzerindeki çamaşır yığınının içinde iç çamaşırlarını aradı – külot ve süper marketlerde satılan ucuz bir sutyen. Evlenmeden önce nasıl, sadece Kenji çok beğendiği için yalnızca güzel, dantelli iç çamaşırlarına sahip olduğunu düşündü. O zamanlar, onları bekleyen geleceğin bu olduğunu asla tahmin edemezdi: Asla sahip olamayacağı bir kadına kafayı takmış olan başarısız bir adam, ve onları ayıran, asla birleşe-

meyecek olan bir uçurum. Bir daha asla uçurumun aynı tarafında olamayacaklardı, çünkü kocasını asla affedemeyecekti.

Kocası, bu gece muhtemelen o işe gitmeden önce eve gelmeyecekti; ve gelse bile, çocukları onun kadar güvenilmez biriyle yalnız bırakmak konusunda endişeliydi. Özellikle büyük oğlu çok hassastı ve kolayca incinebiliyordu. Ve, bunlar yetmezmiş gibi, Kenji üç ay önce eve para getirmeyi bırakmıştı ve Yayoi, kendisini ve çocukları, fabrikada kazandığı az miktarda parayla doyurmaya çalışmak zorunda kalmıştı. Bütün bunlar; yani o işteyken gizlice eve gelip yatan ve sabah yorgun argın eve geldiğinde hiç durmadan onunla tartışan sinsi kocası, artık Yayoi'ye çok fazla geliyordu. Bunun haricinde yaptıkları tek şey, birbirlerine soğuk, kesici bakışlar atmaktı. Yayoi bütün bunlardan çok sıkılmıştı. İçini çekerek külotunu giymek için eğildi ve morluğunun verdiği acıyla tekrar iki büklüm oldu. Fark etmeden çığlık atıp kanepede bir top haline gelince, kedileri Milk kulaklarını dikip ona baktı. Bir önceki geceyi kanepenin altında, uzun, kederli bir şekilde uluyarak geçirmişti.

O geceyi hatırlamak Yayoi'nin tüylerinin ürpermesine neden oldu. Daha önce hiçbir zaman birinden nefret etmek için bir sebebi olmamıştı; fakat şimdi onu içine çeken bu duygunun kirli bulutu, öfke ve gerçek nefret arasında gidip geliyordu. Bir taşra kasabasında, sıkıcı ama geçim zorluğu çekmeyen bir ailenin tek çocuğu olarak büyümüştü. Yamanashi Bölgesi'ndeki yüksek okuldan mezun olduktan sonra, ünlü bir kiremit şirketinde satış görevlisi olarak çalışmak üzere Tokyo'ya gitmişti. Çekici, genç bir kadın olarak, şirketteki erkeklerden oldukça çok ilgi görmüştü; ve şimdi geçmişe bakınca, hayatının muhtemelen en iyi dönemi buydu. Bu er-

keklerin içinden herhangi birini seçebilirdi ama ikinci sınıf bir inşaat malzemeleri firmasındaki işleri dolayısıyla sık sık ofise gelen Kenji'ye âşık olmuştu.

Yayoi onu seçmişti, çünkü Kenji onu diğer herkesten daha ısrarla takip etmiş ve düğün günlerine kadar her şey, sonsuza dek sürecek güzel bir rüya gibi görünmüştü. Ama neredeyse evlenir evlenmez, Yayoi'nin hayalleri solmaya başlamıştı. Kenji, içki içmeye ve kumar oynamaya giderek onu evde bırakıyordu; ve Yayoi, kısa bir süre sonra bütün vaktini evde tek başına geçirmeye başlamıştı. Elbette, onun aslında sadece başkasına ait olan şeyleri isteyen tipte bir adam olduğunu ancak kısa bir süre önce anlamıştı. Yayoi'yi istemişti, çünkü o bütün şirketin şımarık gözdesiydi; bir kere ona sahip olunca da bütün ilgisini yitirmişti. Sonuç olarak Kenji, sonsuza dek hayaller peşinde koşan mutsuz bir adamdı.

Bir önceki gece, Tanrı bilir hangi nedenden dolayı, Kenji eve saat ondan önce gelmişti. Çocuklar sonunda uyumuştu; Yayoi ise bir şey hissedip de arkasını döndüğü sırada, mutfakta mümkün olduğunca sessizce bulaşıkları yıkamaktaydı. Kenji tam arkasında duruyor ve sanki sadece bu görüntü onun nefretle dolmasına neden oluyormuş gibi sırtına bakıyordu. Yayoi şaşırarak sabunlu süngeri lavaboya düşürmüştü.

"Beni korkuttun," dedi.

"Neden? Başka bir erkek mi zannettin?" Kenji, uzun zamandır ilk defa sarhoş değildi, ama kötü bir ruh halinde olduğu belliydi. Yine de Yayoi buna alışmıştı

"Neden olmasın?" dedi, süngeri alarak. "En son ne zaman bu saatte eve gelmiştin?" diye ekledi, iğneleme dürtüsüne karşı koyamamıştı. Dürüst olmak gerekirse, kocasının eve gelme-

miş olmasını tercih ederdi. "Neden bu kadar erken geldin?"

"Param yok," dedi Kenji.

"Bu nasıl olabilir ki? Aylardır bize hiçbir şey vermiyorsun." Arkası kocasına dönük olmasına rağmen, Yayoi onun sırıttığını biliyordu.

"Hayır, parasızım. Ve bütün birikimimizi de kullandım."

"Ne yaptın?" diye sordu Yayoi, sesi titreyerek. İkisi, beş milyon yenden daha fazla para biriktirmişlerdi – neredeyse bir dairenin peşinatı olmaya yetecek kadar para. Yoksa neden fabrikada canı çıkana kadar çalışsındı ki? "Bunu nasıl yapabildin? Bütün maaşını kendine saklıyordun; bir de birikimlerimizi nasıl harcayabildın?"

"Kumarda," dedi kocası. "Bakara denen bir oyunda."

"Bana dalga geçtiğini söyle." Yayoi, söyleyecek başka bir şey bulamayacak kadar şaşkındı.

"Dalga geçmiyorum," dedi Kenji.

"Ama paranın hepsi sana ait değildi."

"Sana da." Genellikle kocasının ona söyleyeceği bir şey olmazdı, ama bu gece, her şey için bir cevabı hazırdı. "O zaman belki de evi terk etsem daha iyi olur. Ne düşünüyorsun?" Neden onu iğnelemeye çalışıyordu ki? Aklında ne vardı? Genellikle ailesini bu küçük dramalarına katmak için çaba sarf etmezdi, o zaman bu gecenin ne farkı vardı?

"Bu, problemi çözmez," dedi Yayoi, buz gibi bir ses tonuyla.

"O zaman ne çözer? Sen söyle." Yüzünde, sanki Yayoi'yi tuzağa düşürmüş gibi, kurnaz bir ifade belirdi.

"Evet, başlangıç olarak, o sürtüğün seni terk etmesinin faydası olabilirdi," dedi artık öfkelenmiş olan Yayoi. "Bütün bunlara o sebep oldu." Tam o anda, sert ve ağır bir şeyin midesi-

ne hızla vurduğunu hissetti ve neredeyse acıdan bilincini kaybetmek üzere bir halde öne doğru devrildi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama nefes alamadığının, göğsünün şiddetle sarsıldığının farkındaydı. İnledi ve bir top gibi kıvrıldı ve sonra sırtına inen bir darbe daha hissetti. Çığlık attı.

"Sersem orospu!" diye bağırdı Kenji. Yayoi, göz ucuyla, onun banyoya giderken yumruğunu ovuşturduğunu görebiliyordu. Bir süre inleyerek, banyoda akan suyun sesini dinleyerek yerde yattı.

Sonunda biraz kendine gelmeye başlayınca, sabunlu elinde hâlâ süngeri tutmakta olduğunu fark etti. Tişörtünü açtı ve göğsünün hemen altında mavi-siyah bir çürük gördü. Bunu görmek, o ve Kenji arasındaki her şeyin bittiğini gösteren son bir işaret gibiydi. Uzunca bir nefes verdi. Bunu yapınca, yatak odasının kapıları kayarak açıldı ve büyük oğlu Takashi gözlerinde korkuyla ona baktı.

"Anne, neyin var?" diye sordu.

"Hiçbir şey, tatlım," demeyi başardı. "Anne düştü, ama şimdi iyi. Git, uyumaya devam et." Anlamış gibi görünen oğlan kapıyı kapattı. Yayoi onun, yanındaki şiltede uyuyan küçük kardeşi için endişelendiğini biliyordu. Küçük bir çocuk bile bu kadar düşünceli olabiliyorsa, Kenji'ye ne olmuştu? Belli ki insanlar değişiyordu. Veya belki de Kenji her zaman böyleydi.

Midesine bastırarak, masaya ulaştı ve oturdu. Acıyı kontrol etmek için yavaş, düzenli nefesler alıyordu. Banyodan plastik bir kovanın düşme sesi geldi. Yayoi sessizce güldü ve yüzünü ellerine gömdü. Böyle bir adamla yaşamak acı vericiydi.

Birden hâlâ iç çamaşırlarıyla olduğunu fark ederek üzeri-

ne bir polo gömleği ve kot pantolon çekti. Son zamanlarda o kadar çok kilo kaybetmişti ki kotu kalçalarına düştü, bu yüzden takacak bir kemer aradı. Kısa bir süre sonra fabrikaya gitmek için evden çıkması gerekecekti. Gitmek istemiyordu, ama gitmese Masako ve diğerleri onun için endişelenirdi. Özellikle Masako, bir sorun olduğunu gözden kaçıracak biri değildi. Bunda biraz korkutucu bir yan da vardı, ama Yayoi kadına açılmak için güçlü bir dürtü de hissediyordu. Belki de bunun nedeni, bir şekilde, Masako'nun güvenilir biri olduğunu bilmesiydi. Eğer bir şey olsa, Yayoi'nin tutunabileceği tek kişi, muhtemelen Masako'ydu. Bu, sadece bir umut pırıltısıydı ama, bu düşünce bile evde daha hızlı hareket etmesini sağladı.

Giriş holünde bir ses duyan Yayoi gerildi. Kenji bu akşam da mı erken gelmişti? Ancak oturma odasına gelen kimse olmayınca, gelenin bir başkası olabileceğini düşünerek hızla kapıya gitti. Kenji'yi kapının kenarında, yerde, sırtı ona dönük halde otururken buldu. Önüne bakarken omuzları çökmüştü ve gömleğinin sırtı kirliydi. Görünüşe göre, Yayoi'nin orada olduğunu fark etmemişti. Yayoi bir önceki geceyi düşününce, içinde bir nefret dalgası uyandı. Eğer böyle bir adam eve hiç gelmese, eğer onun yüzünü bir daha görmek zorunda kalmasa çok daha iyi olurdu.

"Ah," dedi Kenji, sonunda dönerek. "Sen daha çıkmadın mı?" Bir kavgaya karıştığı belliydi ve dudağındaki bir kesikten kan akıyordu. Yayoi hiçbir şey söylemedi, ama içinde hızla artan öfkeyi kontrol etmeye çalışarak olduğu yerde kıpırdamadan durdu. "Ne var?" diye mırıldandı Kenji, onun öfkesini fark etmeyerek. "Arada bir nazik olamaz mısın?"

O anda, Yayoi'nin sabrı taştı. Yıldırım hızıyla kemerini çı-

kartarak kocasının boynuna doladı.

Kenji, boğulma sesleri çıkartarak dönüp ona bakmaya çalıştı, ama Yayoi kemeri tek bir hareketle yukarı ve geri çekerek sıkılaştırdı. Kenji, güçlükle solurken parmaklarını kemere geçirmeye çalıştı ama kemer artık boynuna sıkıca dolanmıştı. Yayoi, onun derıyi tırmalamasını dikkatle seyretti ve sonra kemeri daha da çekti. Kenji'nin boynu, garip bir açıyla geriye düştü ve parmakları havada anlamsızca seğirdi. *Daha da acı çekmesi gerekiyor*, diye düşündü Yayoi. *Bu şekilde yaşamaya devam etmeye hiç hakkı yok!* Sol ayağını yere koydu ve sağ ayağıyla sırtına basurdı. Kenji'nin boğazında bir yerden, bir kurbağa vıraklamasına benzeyen bır ses çıktı. Yayoi'nin içinde böyle bir vahşet olduğunu daha önce hiç bilmemesi garipti, ama yine de bütün bunları çok heyecan verici buluyordu.

Kenji artık hareketsizdi. Garip bir şekilde basamakta otururken ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Boynu geriye doğru kıvrılmışken gövdesi dizlerinin üstüne düşmüştü.

"Henüz değil," diye mırıldandı Yayoi, kemeri çekmeye devam ederek. "Seni hâlâ affetmedim." Aslında onun bu şekilde ölmesini istemiyordu, sadece onun yüzünü bir daha görmek, sesini bir daha duymak zorunda kalmayacağından emin olmak istiyordu.

Ne kadar süre öyle kalmıştı? Artık Kenji, tamamen hareketsiz bir şekilde sırtüstü yatıyordu, bu yüzden Yayoi ona doğru eğildi ve nabzını kontrol etmek için boynuna dokundu. Hiçbir şey. Pantolonunun ön tarafında küçük, ıslak bir leke vardı. Son saniyelerinde üzerine işemiş olduğunu fark etmek Yayoi'de gülme isteğine neden oldu.

"Arada bir nazik olamaz mıydın?" dedi yüksek sesle.

Orada ne kadar uzun kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu

ama Milk'in miyavladığını fark edince sonunda kendine geldi.

"Şimdi ne yapacağız, Milk?" diye mırıldandı. "Onu öldürdüm." Kedi, küçük bir çığlığa benzeyen bir ses çıkarttı ve Yayoi de aynı cevabı verdi. Geri dönüşü olmayan bir şey yapmıştı, ama kesinlikle hiç pişmanlık duymuyordu. Öyle olsun, diye fısıldadı kendi kendine. Başka seçeneği yoktu.

Oturma odasına dönerek sakince duvardaki saate baktı. On bir. Neredeyse fabrikaya gitmesi için çıkması gereken zaman gelmişti. Masako'nun evini aradı.

"Alo?" Neyse ki telefonu Masako açmıştı. Yayoi derin bir nefes aldı.

"Benim, Yayoi," dedi.

"Merhaba," dedi Masako. "Ne oldu? Bu gece çalışmıyor musun?"

"Hayır, sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

"Neyle ilgili?" Masako'nun sesi gerçekten ilgiliydi. "Bir şey mi oldu?"

"Oldu." Bununla da başa çıkabilirdi. "Onu öldürdüm." Kısa bir sessizlik oldu; ve sonra Masako, hâlâ sakin olan sesiyle konuştu.

"Sen ciddi misin?"

"Çok ciddiyim," dedi Yayoi. "Onu boğdum." Bu seferki belki yarım dakika kadar daha uzun süren başka bir sessizlik daha oldu; ama Yayoi, bunun Masako'nun şoka girdiği için değil, durum üzerinde düşündüğü için olduğunu biliyordu. Masako tekrar konuştuğunda, Yayoi haklı olduğunu anladı.

"Ama ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Masako. Yayoi, onun ne sorduğunu tam olarak anlayamadan bir süre sessiz kaldı. "Yani, bana bununla ilgili ne yapmak istediğini söyle Yardım etmeye hazırım."

"Ben mi? Her şeyin eskisi gibi devam etmesini istiyorum. Çocuklarım henüz küçük, ve ..." Konuşurken gözleri yaşlarla doldu ve sonunda durumun korkunçluğunu fark etti.

"Anlıyorum," dedi Masako. "Hemen oraya geliyorum Başka kimse bunu gördü mü?"

"Bilmiyorum," dedi Yayoi etrafına bakarak. Gözleri, kanepenin altında saklanan Milk'e takıldı. "Sadece kedi," dedi.

"Tamam," dedi Masako, sesinde hafif bir gülme tonuyla. "Orada bekle."

"Teşekkürler," dedi Yayoi telefonu kapatırken. Beklemek için çömelirken diz kapağı midesine değdi, ama artık hiç acı hissetmiyordu.

6

Masako telefonu kapatınca, tam önünde asılı duran takvimdeki kelimelerin bulanık göründüklerini fark etti. Hatırladığı kadarıyla, yaşadığı şoktan dolayı ilk kez böyle başı dönmüştü. Geçen gece Yayoi'de bir terslik olduğunu anlamıştı, ama başka insanların hayatlarına burnunu sokmayı sevmezdi. Yine de, işte, bu olaya karışıyordu. Sadece bela mı arıyordu? Duvara yaslandı ve görüşünün normale dönmesi için bekledi; ve sonra birden, oğlu Nobuki'nin koltuğa uzanmış televizyon seyrediyor olduğunu hatırladı. Arkasını döndü, ama oğlu etrafta görünmüyordu. Yayoi'yle konuşurken yukarı, odasına gitmiş olmalıydı. Kocası Yoshiki yemekten sonra bir içki içmiş ve erkenden yatmaya gitmişti, yani evdeki hiç kimse telefonda konuştuklarını duymamış gibiydi. Biraz rahatlayarak, bir sonraki adımını düşünmeye başladı. Ama düşünecek zamanı olmadığını fark etti; harekete geçmeliydi. Arabada bir plan yapabilirdi

Anahtarlarını kaparak merdivenlerden yukarı bağırdı: "Ben işe gidiyorum. Gazı kapattığınızdan emin olun." Cevap gelmedi. Nobuki'nin, son zamanlarda, o evden çıkar çıkmaz sigara ve içki içmeye başladığını biliyordu, ama bunun için yapabileceği pek bir şey olmadığını da biliyordu. Oğlu, yaz geldiğinde on yedi yaşına basmış olacaktı; ve görünüşe göre ne yapacağına ya da ne olacağına dair hiçbir fikri, hiçbir umudu ya da hiçbir tutkusu yoktu.

Devlet lisesindeki ilk yılında, oğlu birinin ona zorla verdiği karaborsa biletlerle yakalanmıştı. Bunları satmakla suçlanmış ve okuldan atılmıştı. Cezanın sertliği, diğer öğrencilere bir uyarı niteliğindeydi, yine de, neden ne olursa olsun, bu şok, oğlunun sinirlerini etkilemiş ve aniden konuşmayı bırakmıştı. Masako, bir süre umutsuzca oğluna ulaşmanın yollarını aramıştı, ama hiç kimse bir çözüm bulamamıştı; ve Nobuki'nin bu durumu kabullendiğinden şüphelenmişti. Her neyse, artık çözüm arama zamanı geride kalmıştı. Herhalde, oğlunun bir sıvacı olarak yarım günlük çalıştığı işine her gün gidiyor olması yeterliydi. Çocuklarınız olunca, diye düşündü Masako, işler planlandığı gibi gitmezse onları kestirip atamıyordunuz.

Giriş holündeki küçük odanın önünde durarak, kocasının ince kapının ardından duyulan hafif horlama sesini dinledi. Bu oda aslında kiler olarak düşünülmüştü, ama kocası, bir süreden beri, burada uyumaya başlamıştı. Masako biraz düşünerek kapının önünde oyalandı. Gerçekte, bu eve taşınmadan önce, Masako hâlâ bir ofiste çalışıyorken, ayrı odalarda uyumaya başlamışlardı. Artık, üçünün de farklı odalarda olmasına alışmıştı, ve artık bunun bir yalnızlık veya gariplik olduğunu düşünmüyordu.

Yoshiki, büyük emlak holdinglerinden biriyle birleşmiş

olan bir inşaat şirketinde çalışıyordu. Şirketin adı yeterince etkileyiciydi, ama Yoshiki bir seferinde, işlerin finansal olarak kötü gittiğinde büyük şirketin onlara pek de iyi davranmadığını söylemişti. Ama bunun haricinde, işiyle ilgili söyleyecek bir şeyleri hiçbir zaman olmamıştı ve Masako'nun konuyu açmasından da hoşlanmazdı. Masako'nun onun nasıl bir işadamı olduğuna, ofiste neye benzediğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Tanıştıklarında Yoshiki lisede, Masako'nun iki sınıf üstündeydi. Masako, onun kendisini dünyanın geri kalanından ayrı tutan kişisel dürüstlüğünden etkilenmişti, ama aynı dürüstlüğün, aldatma veya süslemeye olan isteksizliğinin, onu inşaat gibi rekabetin fazla olduğu bir iş alanında oldukça uygunsuz bir çalışan yaptığını itiraf etmesi gerekiyordu. Ve bunun kanıtı da, başarılı bir kariyerin standart yolundan oldukça uzağa düşmüş olmasıydı. Büyük ihtimalle, Yoshiki'nin omuzlarında taşıdığı ve diğer insanlarla hiçbir ilgisi olmayan kendisine ait bir yükü vardı. Masako, iş hayatından nefret eden ve boş zamanlarını bir keşiş gibi bu küçük odaya kapanıp geçiren kocasının ve bütün dünyayla iletişimini kopartmış olan oğlunun birbirlerine benzediklerini biliyordu. Masako'ya gelince, ikisi için de yapabileceği veya onlara söyleyebileceği pek bir şey yoktu.

Ne üçlüydüler ama! Hem eğitimini hem de konuşmayı bırakmış olan bir oğul, depresyonun pençesinde bir koca ve kendi şirketinde işten çıkartıldıktan sonra gece vardiyasını seçmiş olan Masako. Ayrı yatak odalarında yatmaya karar verdikten sonra, her biri kendi yüklerini sırtlamayı ve kendi yalnız gerçekliklerine göğüs germeyi seçmişlerdi.

Yoshiki, Masako bir başka iş bulamayıp da sonunda hazır

yemek fabrikasında gece vardiyasında çalışmaya başlayınca ona hiçbir şey söylememişti. Ama Masako, bunun bir kayıtsızlık belirtisinden çok, kocasının boş yere mücadele etmeyi bırakıp kendi kozasını, Masako'nun içine giremediği kozasını örmeye başladığının bir işareti olduğunu anlamıştı. Kocasının artık ona dokunmak için uzanmayan elleri, çevresine bir kabuk yapmakla meşguldü. Masako ve oğulları bir şekilde dış dünya tarafından damgalanmışlardı ve bu onlara ne kadar acı verirse versin, diğer her şeyle birlikte onlar da reddedilmeliydiler.

O zaman daha kendi ailesinde işleri yoluna koyamazken neden Yayoi'nin işlerine karışıyordu ki? Bir cevap bulamayarak dayanıksız kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Hava, bir önceki geceden çok daha serindi. Başını kaldırarak gökyüzüne baktığında, çatıların üzerinde yüzen loş, kırmızımsı ayı gördü. Başını çevirerek, kötüye işaret, diye düşündü. Yayoi kocasını öldürmüştü. Bundan daha kötü bir işaret olabilir miydi?

Corolla'sı evin önündeki küçük park yerinde sıkışmıştı. Sürücü tarafındaki kapı ancak küçük bir aralık kadar açılabiliyordu, ama Masako içeri girebilmeyi başardı. Arabayı çalıştırarak otoparktan caddeye çıktı ve yola koyuldu. Motorun sesi, evlerle dolu sessiz caddelerde ve bunları çevreleyen tarlalarda yankılanıyor gibiydi. Burası şehirden uzak ve huzurlu bir mahalleydi, yine de bugüne kadar hiç kimse gecenin geç saatinde çıkan bu gürültüden şikayet etmemişti. Hattâ, Masako fabrikada çalışmaya başladığında, komşuları gece bu kadar geç saatte nereye gittiğine dair onu sorguya çekmişlerdi.

Yayoi'nin evi, Musashi Murayama'daki fabrikaya oldukça yakındı. İşe gitmeden önce oraya uğrayabilirdi, ama daha şimdiden, kimseye görünmemesi gerektiğinin farkındaydı.

Birden, fabrikaya beraber yürümek üzere 11.30'da Kuniko'yla otoparkta buluşmak için sözleştiklerini hatırladı. Zamanında yetişemeyebilirdi. Kuniko, konu böyle şeyler olunca, her zaman şüpheciydi, bu yüzden Masako onun kokuyu almaması için bir yol bulmak zorunda kalacaktı.

Yine de bütün bunlar muhtemelen faydasızdı. Aslında büyük ihtimalle mahallede birileri, Yamamoto'ların evinde bir şeyler döndüğünü tahmin etmiş olmalıydı. Ya da Yayoi çoktan polise gitmiş olabilirdi. Hattâ her şeyin, Yayoi'nin uydurduğu bir fantezi olma ihtimali bile vardı. Aniden sabırsızlanan Masako, gaza bastı. Bunu yapmasıyla birlikte, yolun kenarını çevreleyen çitlerin arasında büyüyen gardenyaların kokusu, açık camdan girerek arabaya aktı. Koku, bir süreliğine arabayı doldurdu ve sonra yine karanlığın içinde kayboldu. Masako, Yayoi'ye duyduğu sempatinin de aynı şekilde dağılmakta olduğunu fark etti. Benden ne istiyor? Bütün bunlar ne belaydı ama! Yayoi'yi karşısında görene kadar beklemeye karar verdi, ona yardım edip etmeyeceğine ondan sonra karar verecekti.

Yayoi'nin yaşadığı sokak boyunca süren cüruf briketinden yapılma duvarın köşesinde duran beyaz bir şekil gördü. Masako frene bastı.

"Masako!" Yayoi çok şaşırmış görünüyordu. Beyaz bir polo gömleği ve bol bir kot pantolon giyiyordu. Masako, ona bakınca, karanlığın içinde yüzer gibi görünen bu soluk gölgenin korunmasızlığından etkilenerek güçlükle yutkundu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Yayoi'ye.

"Kedi kaçtı," dedi Yayoi, arabanın yanında dururken ağlamaya başlayarak. "Çocuklar onu çok seviyor, ama yaptığım şeyi gördü ve korktu."

Masako, ona susmasını işaret etmek için parmağını dudaklarına götürdü. Biraz zaman aldı, ama Yayoi onun neyi kastettiğini sonunda anladı ve endişeyle etrafına baktı. Parmaklarını, destek için arabanın camına yaslamıştı; ve Masako, onların nasıl titrediğini görünce, elinden gelen yardımı yapmaya karar verdi.

Arabayla sokak boyunca yavaşça ilerlerken Masako çevredeki evlerin pencerelerine baktı. Hafta içi bir gecede saat on birde, hafifçe parlayan ışıklar yatak odası pencerelerine ait gibi görünüyorlardı. Diğer her şey sessiz ve karanlıktı. Artık hava daha serin olduğu için klimalar kapatılmıştı ve pencereler açıktı. Gürültü yapmamak konusunda dikkatli olmaları gerekecekti. Birden Yayoi'nin sandaletlerinin çıkarttığı takırtıyı fark etti.

Yamamoto'lar, sokağın en sonunda, yaklaşık on beş yıl önce yapılmış prelabrik ev yığınlarından birini kiralamışlardı. Bu tarz yerlere göre kira oldukça yüksek olmasına rağmen, ev küçük ve uygunsuzdu, ve ailenin buradan çıkmak için para biriktiriyor olması gerekiyordu. Ama artık her şey bitmişti. İnsanlar her zaman aptalca şeyler yapmaya sürükleniyordu. Yayoi'nin bunu yapmasına neden olan şey ne olabilirdi? Veya, kocası Yayoi'nin bu kadar deliye dönmesine neden olacak ne yapmaya sürüklenmişti? Masako kafasında bu soruları çevirirken, mümkün olduğunca sessizce arabadan indi. Yayoi, sokakta ona doğru koşuyordu.

"Şimdi, sakın şoke olma," dedi, evin kapısını açmadan önce tereddüt eder gibi. Masako, hemen onun yaptığı şeyden değil, kapı açılınca karşısına çıkan manzaradan bahsediyor olduğunu anladı: Hareketsizce yerde yatan Kenji tam karşısındaydı. Hâlâ boynunda olan kahverengi deri kemerle, ölmüş olduğu kesindi. Gözleri açıktı ve dilinin ucu, dudakları-

nın arasından çıkmıştı. Cildi, kırmızı ve kan toplamış değil de, solgun ve kansız görünüyordu.

Masako, kendisini bir şoka hazırlamıştı, ama şimdi cesede bakarken, şaşırtıcı derecede sakin olduğunu fark etti. Belki de Kenji'yi hiç tanımadığı için, ceset, sadece tamamen hareketsiz yatan ve yüzünde aptalca rahat bir ifade olan bir insan gibi görünüyordu. Yine de, her zaman mükemmel eş ve anne imajına sahip olan Yayoi'nin gerçekte bir katil olduğu – işte, buna alışmak biraz zaman alacaktı.

"Hâlâ sıcak," dedi Yayoi. Kenji'nin pantolonunu sıyırmış baldırına dokunuyordu. Eli, onun öldüğünü onaylamaya ihtiyaç duyuyormuş gibi, derisinin üzerinde dolaşmaktaydı.

"Demek gerçekten oldu," dedi Masako sessizce, acı bir ses tonuyla.

"Bunu uydurduğumu mu zannetmiştin?" diye sordu Yayoi. "Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun." Masako, ona karanlık bir şekilde bakmasına rağmen, o gülümsüyor gibiydi veya bu sadece bir seğirme de olabilirdi.

"Peki ne yapacaksın? Polise gitmeyecek misin?"

"Gitmeyeceğim," dedi Yayoi, başını sertçe sallayarak. "Benim deli olduğumu düşünebilirsin, ama kendimi yanlış bir şey yapmışım gibi hissetmiyorum. O ölmeyi hak etti, bu yüzden, bu gece eve gelmek yerine başka bir yere gitmiş gibi davranmaya karar verdim."

Masako saatine baktı, beynindeki çarklar çalışmaya başladı. Saat 11.20 olmuştu bile. En geç saat 11.45'te fabrikada olmaları gerekiyordu.

"Evet, sanırım ortadan kaybolup bir daha haber alınamayan bir sürü insan *var*. Ama sence onun istasyondan geldiğini gören kimse olmuş mudur?"

"Genellikle bu saatlerde kimseyle karşılaşmazsın. Bunu hiç sanmıyorum."

"Eğer gelirken herhangi birisini aradıysa, bu iş bitmiştir," dedi Masako ona.

"Yine de eve hiç gelmediğini söyleyebilirim." Yayoi rolüne ısınıyordu.

"Sanırım. Ama polis seni sorgularsa, gerçekten de aptal rolü yapabilir misin?"

"Eminim yapabilirim. Eminim..." Yayoi, kocaman açılmış gözleriyle başını salladı. Çok tatlı, otuz dört yaşından çok daha genç görünüyordu. Böyle bir suratı varken, hiç kimse ondan şüphelenmezdi. Yine de, bütün bunlar riskliydi.

"O zaman ne yapmak istiyorsun?" Masako'nun ses tonu dikkatliydi.

"Onu arabanın bagajına koyup, sonra da..."

"Sonra?"

"Yarın bir yere gidip ondan kurtulmayı," diye bitirdi sözünü. Masako, bunun muhtemelen tek çözümleri olduğunu biliyordu ve bir anda kendisini bu planı onaylarken buldu.

"Tamam, ama acele etmemiz gerekiyor. Onu dışarı çıkartıp arabaya taşıyalım."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum, ama bir yolunu bulacağım. Sana para verebilirim," dedi Yayoi.

"Paranı istemiyorum."

"Neden? Neden bütün bunları yapmak isteyesin ki?" diye devam etti, Kenji'yi kollarından tutup kaldırırken.

"Emin değilim," dedi Masako, bir zamanlar Yayoi'nin kocası olan adamın hareketsiz bacaklarını yakalayarak. "Ama bunun nedenini daha sonra bulacağım." Kenji, hemen hemen Masako'yla aynı boyda, 168 santimetre uzunluğunday-

dı. Ama erkekler daha ağır ve iri kemikli oluyorlardı; ve ikisi, adamı zorla kaldırıp kapının dışına kadar ancak taşıyabildiler. Eğer birisi onları görürse, muhtemelen iki kadının çok sarhoş bir adamı taşıdıklarını sanırdı. Kemer hariç... hâlâ boynuna dolalı olan ve şimdi yere sürten kemer. Masako, Yayoi kemeri çıkartıp kendi beline takarken sessizce izledi.

"Onun üzerinde olan herhangi bir şey bırakmadın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, hiçbir şey taşımıyordu." Kol ve bacaklarını katlayarak adamı bagaja soktular.

"Bu gece işi kaçıramayız," dedi Masako, bu işi bitirdiklerinde. "İlk olarak, cinayet saatinde nerede olduğun konusunda çalışmalıyız. Bu nedenle onu gece boyunca otoparkta bırakmamız gerekecek. Onunla ne yapacağımıza fabrikada karar verebiliriz."

"Sanırım her zamanki gibi bisikletimle gitmeliyim."

"Doğru. Ve hiçbir şey olmamış gibi davran."

"Tamam o zaman. Masako-san, bu işle böyle ilgilendiğin için sana minnettarım." Artık ceset evden çıktığı için, Yayoi, aniden, sanki bu bir işmiş gibi davranmaya başlamıştı. Hattâ yüzünde, sanki çok zor bir işi bitirmiş gibi, rahatlamış bir ifade bile vardı. Yoksa, çoktan kendisini Kenji'nin gerçekten de dünya üzerinden kaybolduğuna mı inandırmıştı? Yayoi'nin birden böyle değişmesine biraz şaşıran Masako diğer tarafa dolanarak arabaya bindi.

"Eğer çok neşeli görünürsen, kendini ele verirsin," diye mırıldandı emniyet kemerini bağlarken.

Yayoi'nin gözleri büyüdü ve heyecanını kontrol etmek istermiş gibi elini ağzına bastırdı. "Öyle mi görünüyorum?" diye sordu.

"Biraz," dedi Masako.

"Tamam," dedi Yayoi. "Ama kediyi ne yapacağız? Eğer çocuklar yaygara koparırlarsa, sorun olabilir."

"Geri gelecektir," dedi Masako, ama Yayoi, bunun doğru olmadığını biliyormuş gibi başını salladı.

"Sorun olabilir," diye tekrarladı. "Ne yapacağız?"

Masako arabayı çalıştırdı ve sokaktan çıktı. Arabayı kullanırken, bagajdaki cesedin ağırlığı aklına çökmeye başlamıştı. Bir nedenden dolayı durdurulup aranırsa ne olacaktı? Ya da birisi ona arkadan vursa? Ama birçok insanı, normalden daha dikkatli olmaya itecek bu düşünceler, Masako'nun sanki birisi onu takip ediyormuş gibi karanlık caddelerde hızla ilerlemesine neden oldu; ve onu takip eden birisi gerçekten vardı – bagajındaki ceset. Daha dikkatli olmalı, diye düşündü.

Sonunda otoparka ulaştığında Kuniko'nun Golf'ü her zamanki yerini çoktan almıştı. Muhtemelen geç kalacağından endişelenmiş ve önden gitmişti. Masako arabadan çıktı, bir sigara yaktı ve çevresine baktı. İlk defa bu gece, kızarmış yemek ve egzozun bildik iğrenç kokusu yoktu; veya belki sadece Masako, bu kokuyu alamayacak kadar endişeliydi. Arabanın arkasına dolaşarak bagaja baktı. İçinde bir ceset vardı ve yarın, ondan nasıl kurtulacağını düşünecekti; ve şimdi burada durmuş, daha birkaç saat önce, hayal bile edemeyeceği şeyleri yapıyordu. Bu düşünceyle, belki de Yayoi'nin özgürlük hissini anlayabileceğini fark etti.

Bagajın kilitli olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol ettikten sonra, elinde hâlâ sigarasıyla karanlık yol boyunca yürümeye koyuldu. Pek fazla zamanı kalmamıştı; ve özellikle bu gece, dikkati çekecek sıradışı herhangi bir şey yap-

maktan kaçınmak istiyordu. Ama yolunun bir yanına sıralanmış olan terk edilmiş fabrikaya varmak üzereyken, sol tarafından, gölgelerin içinden, kasket takmış bir adam fırladı ve kolunu yakaladı. Şoke olan, ama kontrolü kaybetmemeye çalışan Masako, bu civarda dolaşan bir tür sapık olduğu hakkındaki uyarıları tamamen unutmuş olduğunu fark etti. Daha çığlık bile atamadan, adam onu boş binaya doğru sürüklemeye başladı.

"Dur!" diye bağırabildi sonunda Masako, sesi karanlığı yırtarak. Ani ses, adamın panik olmasına neden oldu. Elini, Masako'nun ağzının üzerine kapattı ve onu, yolun kenarında büyüyen uzun, kalın çimenlerin arasına doğru çekmeye çalıştı. Ama neyse ki, Masako'nun boyu sayesinde, omzunu çevirip adamın kolunu yakalayarak ağzındaki elini hafifçe çekebildi. Adam onu tekrar sıkıca yakalamaya çalışırken, Masako çantasını salladı ve ağzını kurtarmayı başardı. Yine de adam diğer eliyle, kolundan tutup onu yere çekiyordu. Aynen Kuniko'nun dediği gibi, adam iri yarı değildi, ama sağlam yapılıydı ve keskin bir kolonya kokusuna sahipti.

"Benden ne istiyorsun?" diye bağırdı Masako. "Çevrede benden daha genç olan bir sürü kadın var." Bu sefer, sesini duyunca, adamın kendisini tutan elinin biraz gevşediğini hissetti. Masako, artık adamın, onu en azından uzaktan tanıyan, fabrikadaki adamlardan biri olduğundan emindi; kendini kurtarıp yola çıkmak için ümitsiz bir çaba sarf etti. Ama adam daha hızlıydı ve onun önüne geçerek Masako'yu yıkık dökük fabrikaya geri itmeye çalıştı. Masako, fabrikada kanalizasyon hendekleri olduğunu ve bunların üzerlerinin çimento levhalarla kapatılmış olduğunu hatırladı. Hendeklere basmamak için dikkatle geri adım atarken, gözlerini yüzünden ayırmadan adamdan uzaklaşmaya başladı. Onu net olarak

göremiyordu, ama ayın kırmızımsı ışığında, kasketin altından bakan siyah gözlerini bir an için seçebildi.

"Sen Miyamori'sin, değil mi?" diye sordu Masako, aklına gelen ilk ismi söyleyerek. Adamın tepkisinden haklı olduğunu görebiliyordu. "Kazuo Miyamori, sen osun," dedi Masako, kazandığı avantajın üzerine giderek. "Eğer gitmeme izin verirsen, kimseye söylemem. Bu gece geç kalmak istemiyorum, ama seninle başka bir zaman buluşabilirim, söz veriyorum." Adam yutkundu, ama Masako'nun ani teklifine hiçbir şey demedi. "Şimdi beni bırak, ve başka bir zaman tekrar buluşabiliriz, sadece ikimiz." Bu sefer adam cevap verdi; ve Masako, ağır bir aksanı olan sesinden bu kez adamın Miyamori olduğundan iyice emin oldu.

"Gerçekten mi?" dedi. "Ne zaman?"

"Yarın gece. Tam burada."

"Kaçta?"

"Dokuzda." Miyamori, bir cevap vermek yerine, aniden Masako'ya sarıldı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. Adamın sert göğsüne bastırılan Masako, sıkışan vücudunda nefes kalmadığını hissetti. Kurtulmaya çalışırken adamın bacaklarına takıldı ve gürültüyle, eski fabrikanın teslimat bölümünün paslı metal kapağının üzerine düştüler. Şaşıran adam dondu ve endişeyle etrafına baktı; ve o bunu yaparken, Masako onu itti, çantasını kaptı ve ayağa kalktı. Ama aceleyle hareket ederken, ayağı boş metal kutulardan oluşan bir yığına takıldı.

"Eğlenmek için kendine daha genç birini bul!" diye bağırdı adama, aniden öfkelenerek. Adamın kolları hareketsizce iki yanına düştü ve şaşkınlıkla Masako'ya baktı. Masako, elinin tersiyle dudaklarından adamın tükürüğünü silerek sık sık çimenler arasında ilerledi.

"Yarın seni bekleyeceğim," diye seslendi adam, kısık ve yalvaran sesiyle. Masako arkasına bakmadan çimento menfezde ilerledi ve yolda koşmaya başladı. Çok dikkatli davrandığını zannederken, bugün bu olay nasıl olmuştu? Uzun bir süredir ilk defa, kendi aptallığına olan kızgınlığıyla karışık, karanlık bir öfke tarafından kuşatıldığını hissetti. Ama sapığın, Kazuo Miyamori gibi birisi olduğu kimin aklına gelirdi ki? Son vardiyadan önce ona selam verdiğini bile hatırlıyordu. Bu düşünce, kanının kaynamasına neden oldu.

Fabrika kapısındaki merdivenleri koşarak çıkar ve darmadağın saçlarını parmaklarıyla düzeltirken, sağlık müfettişi Komada'yı gitmek üzere kalkarken buldu.

"Günaydın," diye seslendi Masako. Nefes nefese kalmış sesini duyan Komada döndü.

"Acele et," dedi. "Sen sonuncusun." Yapışkan bant sırtında dolaşırken, Masako uzun bir zamandan beri ilk defa onun güldüğünü duydu. "Ne yapıyordun?" diye sordu. "Her yerinde çamur ve çimen var."

"Acele ediyordum ve düştüm."

"Sırtüstü mü? Ellerinde yara yok, değil mi?" En ufak bir çizikte bile, yemeğe dokunmaya izin verilmiyordu. Masako aceleyle parmaklarını inceledi: Tırnaklarında çamur vardı ama bunu haricinde bir şey yoktu. Rahatlayarak başını salladı.

Saldırı hakkında şüphelenilmesini engellediğinden memnun olarak, belirsiz bir kahkaha attı ve soyunma odasına doğru gitti. Oda boştu, bu yüzden iş kıyafetlerini giydi, plastik önlük ve şapkasını aldı ve banyoya koştu. Yüzünü aynada kontrol ederken, dudağından akan küçük bir kan lekesi buldu. "Bok," diye mırıldandı, lekeyi yıkarken. Sol kolunun alt kıs-

mında da muhtemelen çimende sürüklenirken meydana gelen bir çürük vardı. Vucudunun hiçbir yerinde o adama ait hiçbir iz kalmamasını istiyordu. Olduğu yerde soyunup kendini incelemek istedi; ama bu, geç kalmasına neden olacaktı ve bu da kanıt olarak kartına işlenecekti. Öfkesini mümkün olduğunca bastırdı; ama Miyamori'nin 'onu yarın bekleyeceğini' söylediğini hatırlaması, onu tutuklatamamak, şikayet bile edememek düşüncesi, neredeyse kontrolünü kaybetmesine neden oldu.

Aşağı, fabrika katına koşarak inmeden önce, dikkatle ellerini yıkadı. Saat, 11.59'u gösteriyordu. Tam zamanında gelmişti, yine de genellikle kartını bastığı zamandan daha geç bir saatti – ve bundan daha iyi akşamları olmuştu.

Kadınlar henüz alana doluyor ve sterilizasyon işlemine başlıyorlardı. Sıranın önündeki Yoshie ve Kuniko'nun ona el salladıklarını gördü ve sonra, yüzü maske ve şapkayla kapanmış olan Yayoi'nin hemen yanında durduğunu fark etti.

"Geç kaldın," dedi Yayoi, zar zor duyulan sesiyle. "Endişelendim."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Masako.

Yayoi ona baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hiçbir şey. Ya sen – ellerinde kesikler yoktu, değil mi? Eğer varsa, bunu yazıyorlar."

"Sorun yok," dedi Yayoi, geniş, buz gibi fabrikaya bakarak. "Bir şekilde, daha güçlü olduğumu hissediyorum," diye ekledi; ama sesindeki hafif titreme Masako'nun dikkatinden kaçmamıştı.

"O güce ihtiyacın olacak," dedi. "Ama en azından, bu kendi yaptığın bir seçim."

"Bu doğru," dedi Yayoi. Dezenfektanla yıkanmak için bekleyen son işçilerin arkasında sıraya girdiler. Taşıyıcı ban-

dının başındaki yerine geçmiş olan Yoshie, acele etmelerini işaret ederek bir kez daha etrafına baktı.

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye fısıldadı Masako, hızla fışkıran suyun altında ellerini ve kollarını ovalayarak.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Yayoi, aniden yorgunluğu, çökmüş gözlerinde belli olmuştu.

"Bu senin problemin, o yüzden çözümü sen bulmalısın," dedi Masako, Yoshie'nin beklediği sıranın başına ilerlemeden önce. İlerlerken, mavi şapkalı Brezilyalı işçilerin arasında gözleriyle Kazou Miyamori'yi aradı, ama adam ortalıkta görünmüyordu. Masako artık adamın o olduğundan emindi.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Yoshie, Masako yaklaşırken. Masako bir an için onun neden bahsettiğini anlayamadı.

"Ne için?" diye sordu.

"Dalga geçiyor olmalısın. Elbette para için ve eve kadar getirdiğin için. Gerçekten beni kurtardın. Maaşı alır almaz, sana olan borcumu ödeyeceğim." Yoshie, ona bir dirsek atarak sekiz yüz elli tane ızgara etli öğle yemeği olan çalışma emrini uzattı. Masako suratını buruşturarak, daha bu akşam olmuş bir olayın uzak geçmiş gibi gelmesine şaşırdı. Bu, uzun bir gün olmuştu.

"Otoparkta görünmedin," dedi, Masako geç kaldığı için Yoshie'ye kutuları uzatma görevini yüzsüzce kapmış olan Kuniko.

"Üzgünüm. Bir şey oldu ve geç kaldım."

"Gerçekten mi?" dedi Kuniko. "Otoparkta olacağından emin olmak için, evden çıkmadan hemen önce seni aradım."

"Ve kimse cevap vermedi mi? Sanırım ben çıktıktan sonra aramış olmalısın."

"Sanırım. Ama eğer o kadar erken çıktıysan, buraya neden bu kadar geç kaldın?"

"Alışveriş yapmam gerekiyordu ve geciktim," dedi Masako; ses tonu başka soru sorulmasını engelliyordu. Kuniko sessizleşti, ama Masako onun tatmin olmadığını anlayabiliyordu. Haklıydı: Kuniko ve onun sezgilerine dikkat etmeleri gerekecekti.

Masako, pilav makinesini çalıştırmaya hazırlanan Yoshie'nin, sanki bir sisin içinde kaybolmuş gibi bir yana yaslanmış duran Yayoi'ye baktığını fark etti. Yayoi, bir önceki geceden kalma, kurumuş sosun büyük, kahverengi lekesiyle kaplı sırtıyla oldukça dikkat çekiyordu.

"Siz ikinize bir şey mi oldu?" diye sordu Yoshie.

"Neden soruyorsun?" dedi Masako.

"Şey, o sersem gibi görünüyor ve sen de geç kaldın."

"O, dün gece de sersem gibi görünüyordu," diye hatırlattı Masako. "Bizi boş ver Kaptan; ve Nakayama için endişelenmeye başla. Her an gelebilir; bandı çalıştırsan iyi olur." Geriye kalan işler, eti düzenlemek olan zor görevlerdi. Masako, bu işlerden birini aldı; hafifçe başını sallayarak sorgusunu bitiren Yoshie ise düğmeye bastı. Çalışma emri, önce işçilerin okuması için sırada dolaştırılmıştı. Sonra, otomatik pilav servis sistemi, bir gümbürtüyle çalışmaya başladı ve kare şeklindeki ilk pilav kütlesi, Kuniko'nun Yoshie'ye uzattığı kaba düştü. Başka bir uzun, zor gece daha başlamıştı.

Kıvrılmış, soğuk etleri ayırırken, Masako birisinin onu gözlediğini hissetti ve başını kaldırarak baktı. Yayoi, onun tam karşısındaki yeri almıştı.

"Ne?" diye fısıldadı Masako.

"Eğer sonu böyle olsaydı," diye fısıldayarak cevap verdi,

delice bakan gözleri, sıradaki parçalanmış etin üzerinde dolaşan Yayoi, "kim olduğunu asla anlayamazlardı."

"Kapa çeneni," diye tısladı Masako, her iki yanındaki kadınlara bakarak. Neyse ki kadınlar, onları dinliyor gibi görünmüyordu. Sitemle sıranın karşısına baktı ve Yayoi gözlerini indirdi. Önce çok neşeli görünüyor, sonra da gözyaşlarına boğuluyordu. Masako, aniden Yayoi'nin onu bekleyen şeylerle başa çıkabileceğinden ciddi şekilde şüphelendi. Ama artık suç ortağı olduğu için, Yayoi'nin problemi, onun da problemiydi.

7

Paslanmaz çelikten bir kutu gibi mühürlü olan fabrikanın içindeyken, dışarıda havanın nasıl olduğunu bilmek mümkün değildi. Saat 5.30'da merdivenlerden yukarı çıkarken, sıradaki ilk işçi homurdandı.

"Oh, hayır! Yağmur yağıyor!" Aniden, Masako Corolla'sının bagajının yağmurla takırdadığını düşündü. Ne yapacaklarına bir an önce karar vermeleri gerekiyordu.

"Bugün acelen var mı?"diye sordu Yoshie, maskesini çıkartırken. Öne eğilerek, maskeyi ayakkabılarındaki yağı silmek için kullandı.

"Neden?" dedi Masako, kendi maskesini, fabrikada giydiği spor ayakkabılarının yanlarını temizlemek için kullanarak.

"Neden mi? Çünkü hayalet görmüş gibisin ve ben sorunun ne olduğunu bilmek istiyorum." Daha kısa ve yuvarlak olan Yoshie, başını kaldırarak uzun, ince arkadaşına baktı;

ama Masako çoktan ayakkabılarını dolaba koymuştu ve pencereden sabahın gri gökyüzüne bakıyordu. Güçlü bir yağmur hayal etmişti ama yolun karşısındaki araba fabrikasının test sürüşü parkuruna düşen, sadece hafif bir çisentiydi.

"Bu kadar çok endişelenirsen, yüzün kırışacak," dedi konunun kapanmasına izin vermeyen Yoshie.

"Önemli bir şey oldu," dedi Masako, hâlâ düşüncelerine dalmış bir şekilde. Yayoi'nin, evine dönüp, endişeli eş rolünü oynaması gerekirken, bugünü Kenji'nin cesedinden kurtulmaya çalışarak geçirmeyi planladığından endişe etmeye başlamıştı. Ama bunu yaparsa da, cesetten kurtulmak Masako'ya kalacaktı; ve aniden, cesedi bagajdan tek başına çıkartmasının asla mümkün olamayacağını fark etti. Bir süre, Yoshie'nin etkileyici yüzünü inceledi ve kararını verdi. "Kaptan, senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istersen yapacağımı biliyorsun," dedi, yardım etmeye her zaman hazır olan Yoshie. "Sana çok şey borçluyum." Ama Masako, dışarı çıkarken kartını basmak için sıraya girdiğinde, hâlâ bu durumu nasıl açıklayacağını düşünmekteydi. Birden Yayoi'yi bulması gerektiğini fark ederek etrafına bakındı ve onu sıranın en sonunda, merdivenleri çıkarken gördü. Diğer taraftan Kuniko acele etmiş ve onları bekliyordu. Masako ve Yayoi'yle ilgili bir şeylerin döndüğünü fark ettiği açıktı ve dışlanırsa surat asacaktı. Yoshie, sıradaki Masako'ya katıldı

"Sır tutabilir misin?" diye sordu Masako, oldukça ciddi bir ses tonuyla.

"Kime anlatacağım ki?" dedi Yoshie, kızmak üzereydi "Ne oldu?!" Yayoi'nin yaptığı şeyi söylemekte hâlâ zorlanan Masako kartını bastı ve kollarını göğsünde birleştirerek bir süre sessiz kaldı.

"Sana sonra söyleyeceğim," dedi sonunda. "Yalnız kaldığımızda."

"Tamam," diye mırıldandı Yoshie, sonra pencerenin dışındaki gökyüzüne bakmak için başını çevirdi. İşe bisikletiyle gidip geldiği için, yağmur için endişeleniyor olmalı, diye aklından geçirdi Masako.

"Ama bunu Kuniko'ya bile söyleyemezsin," dedi

"Söz veriyorum." Yoshie, arkadaşının ses tonundan, bunun ciddi bir şey olduğunu hissetmiş ve konuyu şimdilik kapatmıştı. Salona giden köşeyi dönmek üzerelerken, Yayoi'yi azarlayan sağlık müfettişi Komada'nın sesini duydular.

"Yamamoto-san, üniformanı bu gece mutlaka yıka. Şu sos kokusuna üçüncü bir gece daha katlanmak zorunda kalmak istemiyoruz."

Yayoi, özür diledikten sonra şapkasını çıkarttı ve Masako'nun durduğu yere doğru ilerledi. Saçları, saç filesinin içinden garip açılarla dışarı fırlamışlardı ve gözlerinin altında mor halkalar vardı; ama her zamankinden daha iyi görünüyordu. Kendi maske ve şapkasını çıkartmış olan, saçlarını sarıya boyalı, yarım gün çalışan bir öğrenci işçi, açıkça etkilendiği belli şekilde, durmuş ona bakıyordu.

Masako, Yayoi'yi bir kenara çekti. "Hemen eve gidip orada kalman gerekiyor."

"Ama...," diye mırıldandı Yayoi.

"Kaptan ve ben işi halledeceğiz."

"Kaptan mı?" dedi Yayoi şüpheyle, soyunma odasına doğru bakarak. "Ona söyledin mi?"

"Henüz değil, ama onu tek başıma çıkartamam. Eğer Kaptan yapmazsa, sen yapmak zorunda kalacaksın. Ama ilk şüphelenecekleri kişi sen olacaksın, bu nedenle eğer mümkünse,

evde kalıp hiçbir şey olmamış gibi davranmalısın."

Yayoi, sonunda rolünü anlayarak içini çekti. "Haklısın," diye onayladı.

"Eve git ve sadece her zaman yaptığın şeyleri yap," dedi Masako ona. "Sonra, öğlene doğru, kocanın ofisini ara ve orada olup olmadığını sor. Sana orada olmadığını söylediklerinde, dün gece eve gelmediğini ve çok endişelendiğini söyle. Eğer senden bir kayıp ihbarında bulunmanı isterlerse, bunu yap. Şüphe çekmeni engelleyecek her şeyi yapman gerekiyor."

"Yapacağım," dedi Yayoi.

"Ve beni bugün arama. Eğer bir şey olursa, ben seni ararım."

"Masako," diye sordu Yayoi, "ne yapmayı planlıyorsun?"

"Yapmamız gerektiğini söylediğin şeyi," dedi Masako ona, acı bir şekilde gülümseyerek. "Plan bu."

Yayoi, yanaklarındaki renk solarken, nefesini tuttu. "Gerçekten ciddi misin?" Masako, cevap vermeden önce bir süre, onun soluk yüzüne baktı.

"Evet. En azından deneyeceğim."

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedi Yayoi, yaşlı gözleriyle. "Benim için bunu yaptığına inanamıyorum."

"Henüz teşekkür etme," dedi Masako. "Bunu becerip beceremeyeceğimi bilmiyorum. Ama sanırım bu, onu dağlara gömmekten daha iyidir. Hiç iz bırakmadan ortadan kaybolması gerekiyor. Hiçbir kanıt kalmasını istemeyiz."

Sırası geldiğinde Masako banyoyu kullanmak üzere içeri girmiş ve Yayoi'nin önerisinin doğru olduğuna orada karar vermişti. Banyo kapısının yanında duran büyük, mavi plastik kovalara bakarken, işe yarayacak tek planın bu olduğunu biliyordu.

"Ama bu bir suç," diye mırıldandı Yayoi, olanları daha yeni anlamışçasına. "Seni buna sürüklemek istemiyorum."

"Biliyorum," dedi Masako. "Ama buna, sadece hoş olmayan başka bir iş daha gözüyle bakmaya çalışacağım. Ve sonrasında, onun çöplerle birlikte alınmasını sağlamak, en iyi çözüm. Elbette, bu seni rahatsız etmiyorsa. Parçalara ayırıp çöpe atacağımız adam, senin kocan. Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?"

"Evet," dedi Yayoi, dudaklarında bir kez daha belli belirsiz bir gülümseme oluşarak. "Aslında, o bunu hak ediyor."

"Korkutucusun," dedi Masako, onu dikkatle inceleyerek.

"Sen de," dedi Yayoi.

"Hayır, benim için aynı şey değil."

"Neden?"

"Çünkü buna sadece bir iş gözüyle bakıyorum." Yayoi, biraz şaşırmış görünüyordu.

"Masako-san," dedi, "buraya gelmeden önce ne yapıyordun?"

"Senin yaptığının aynısını. Bir kocam ve bir çocuğum ve bir işim vardı. Ama yalnızdım." Yayoi, muhtemelen gözyaşlarını saklamak için başını eğdi ve omuzları da düştü. "Ağlama," dedi Masako, nazikçe onun sırtını sıvazlayarak. "Hepsi bitti ve bitiren kişi de sensin." Yayoi, arkadaşı onu salona doğru götürürken başını salladı. Yoshie ve Kuniko, üstlerini değiştirmişler, birlikte oturmuş kahve içiyordu. Ağzının köşesinde ince bir sigara duran Kuniko şüpheyle onları izlemekteydi.

"Kuniko, bugün önden gitmenin bir mahsuru var mı? Kaptan'la konuşmam gereken bir şey var," dedi Masako. Kuniko, soru dolu gözlerle Yoshie'ye baktı.

"Beni ilgilendirmeyen bu şey ne olabilir ki?" diye merak

etti yüksek sesle.

"Borç," dedi Yoshie. "Bilirsin, para... ödünç almak. Masako'dan borç para alıyorum gibi." Bunun üzerine, Kuniko biraz isteksizce başını salladı ve sahte Chanel çantasını omzuna takarak ayağa kalktı. Masako hızla ona el sallayıp soyunma odasına giderken, Yoshie de Kuniko'dan kurtulmasını sağlayan kurnazlığından memnun olarak, kağıt fincandaki şekerli kahvesini yudumladı.

Masako üzerini çabucak değiştirdi ve başka işlere geçmiş gibi görünen kadınlara ait olan plastik önlüklerden rasgele iki tanesini aldı. Bunları çantasına koydu. Cebine de birkaç çift lateks eldiven koymuştu. Salona geri dönerek Yoshie'nin yanına oturdu. Kuniko'nun oturduğu yerdeki *tatami* hâlâ sıcaktı. O sigaralarını çıkartırken, üzerini değiştirmiş olan Yayoi de göründü ve yanlarına oturmak için hamle yaptı, ama Masako başını sallayarak gitmesi için onu uyardı.

"Eh, ben gideyim artık," dedi Yayoi, bunu istemediği belliydi; ve birkaç kez endişeyle Masako'ya bakmak için arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi.

O köşede kaybolunca, Yoshie sabırsızca fısıldadı: "Bütün bunlar da ne? Eğer bana söylemezsen, daha fazla dayanamayacağım."

"Sadece dinle ve şoke olmuş gibi davranmamaya çalış," dedi Masako, Yoshie'nin gözlerinin içine bakarak. "Yayoi, kocasını öldürdü." Yoshie'nin ağzı bir süre açık kaldı, çatlak dudakları titriyordu.

"Şoke olmuş gibi davranma mı...?" diye fısıldadı en sonunda.

"Biliyorum," dedi Masako. "Ama bu doğru ve bunu geriye çevirmenin bir yolu yok. Ben ona yardım etmeye karar ver-

dim ve senin de yardım edip etmeyeceğini bilmek istiyorum."

"Sen aklını mı kaçırdın?!" diye çığlık attı Yoshie, ama sonra etrafta insanlar olduğunu fark ederek sesini alçaltı. "Gidip teslim olmalı – hem de hemen."

"Ama küçük çocukları var ve kocası da onu dövüyordu. Bunu, nefsi müdafaa olarak yaptı. Yüzündeki rahatlamayı görebilirsin."

"Ama onu *öldürdü*," diye yutkundu Yoshie.

"Kaç kez kayınvalideni öldürmeyi düşündün?" Masako, Yoshie'nin sertleşen suratını seyretti.

"Birçok kez," dedi Yoshie, kahve fincanını sonuna dek bitirerek. "Ama bunu düşünmek ve gerçekleştirmek, iki farklı şey."

"Öyleler. Ama bir şey, Yayoi'nin o çizgiyi geçmesine neden oldu. Ve böyle şeyler olur, değil mi Kaptan? Bu yüzden, ben elimden geleni yapacağım."

"*Ne* yapacaksın?!" Bu sefer, Yoshie'nin sesi bütün salonda çınladı ve herkes onlara bakmak için döndü. Duvarın dibindeki her zamanki yerlerine yerleşmiş olan Brezilyalı işçiler grubu, merakla Yoshie'ye baktı. "Senin *yapabileceğin* hiçbir şey yok," diye devam etti, büzülerek. "Hiçbir şey."

"Yine de, deneyeceğim," dedi Masako.

"Ama neden bunu yapasın ki? Ben neden yapayım? Bütün bunlar beni ürpertiyor –bir katilin suç ortağı olmak."

"Suç ortağı değil," diye ısrar etti Masako. "Onu biz öldürmedik."

"Ama ölü vücutları çöpe attıkları için insanları hapse attıklarından eminim."

"Evet, belki," dedi Masako. "Attıkları... veya biraz parçaladıkları için, ikisinden biri."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Yoshie, bu yeni bilmeceyle başa çıkmaya çalışırken dili dudaklarının üzerinde ileri geri gidiyordu. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Onu kesip parçaları atacağım. Ondan sonra, Yayoi hiçbir şey olmamış gibi eski hayatına devam edebilir. Kocasını kayıp olarak kabul edecekler ve bu da işin sonu olacak."

"Unut bunu," dedi Yoshie, inatla başını sallayarak. "Yapamam. Bunu yapamam."

"Tamam," dedi Masako, açık avucunu masanın üzerinde uzatarak. "O zaman sana dün gece verdiğim parayı geri öde. Şimdi."

Masako, boş kahve fincanında sigarasını söndürürken, Yoshie, suratında acılı bir ifadeyle bir süre sessizce oturdu Şeker, hazır kahve ve külün iğrenç kokusu bir süre burunlarını doldurdu; ama Masako bunu göz ardı etti ve bir sigara daha yaktı.

"Tamam o zaman," dedi sonunda, kararını vermiş olduğu belli olan Yoshie. "Sana parayı geri ödeyemem, o yüzden sanırım yardım etmek zorundayım."

"Teşekkürler. Sana güvenebileceğimi biliyordum, Kaptan."

"Ama bana söylemen gereken bir şey var," dedi Yoshie ve başını kaldırıp Masako'ya baktı. "Bunu, sen bana yardım etmiş olduğun için yapıyorum, ama sen Yayoi için böyle bir şey yapmayı neden istiyorsun?"

"Bunun cevabını bildiğimden ben de emin değilim," cledi Masako. "Ama sana şunu söyleyebilirim: Bu durumdaki kişi sen olsaydın, bunu senin için de yapardım." Söylenecek başka bir şey kalmamış gibiydi ve Yoshie de sessizleşti

Masako ve Yoshie, ana girişin merdivenlerinden inerken fabrikada neredeyse hiç kimse kalmamıştı. Hafif bir sabah yağmuru yağıyordu. Yoshie, kapının yanındaki rafa bırakmış olduğu şemsiyesini almaya gitti. Masako yanına şemsiye almamıştı ve otoparka kadar ıslanacağı bir yürüyüş yapacaktı.

"O zaman, saat dokuzda benim evimde görüşürüz," dedi.

"Orada olacağım," dedi Yoshie, bisikletine binip yorgunca yağmurun içinde pedal çevirerek. Masako onun gitmesini izledi ve sonra otoparka doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı; ama birkaç adım atmıştı ki, yolu çevreleyen çınar ağaçlarının gölgesinde duran bir adam fark etti. Bu, artık beyaz bir tişört, kot pantolon giyen ve siyah bir kasket takan Kazuo Miyamori'ydi. Elinde şeffaf, plastik bir şemsiye tutarak ayaklarına bakıyor ve sırılsıklam başını yağmurdan korumak için hiç çaba sarf etmiyordu.

"Portekizce'de 'Cehenneme git' nasıl denir?" diye sordu Masako onun yanından geçerken. Miyamori, şaşırdığını belli ederek ona baktı ve arkasından yürümeye başladı.

"Şemsiye" dedi, Masako'ya işaret ederek.

"İstemiyorum," dedi Masako ve eliyle şemsiyeyi itti. "Senden değil." Şemsiye, çatlak kaldırıma düştü ve orada kaldı. Yol bomboştu ve çıkan gürültü sessizlikte yankılandı. Masako, Kazuo'nun şaşırdığını hissedebiliyordu. İki gece önce, Yayoi onun selamına karşılık vermeyince yüzünde oluşan incinmiş ifadeyi hatırladı. O sadece bir bebek, diye düşündü. Onun kendisini izlediğini fark etti ve ona bakmak için arkasını döndüğünde, yüzündeki yitik ifadenin işleri daha da karmaşık yaptığını düşündü. Ama kasketin siperliğinin altından bakan siyah gözler, bir gece önce kırmızımsı ay ışığında gördüğü gözlerle aynıydı.

"Beni rahat bırak!" diye bağırdı ona.

"Üzgünüm," dedi Kazuo, hızla onun önüne geçip, ellerini sert göğsüne koyarak. Masako, bunun 'bütün kalbiyle' özür dilediği anlamına geldiğini biliyordu, yine de onu görmezden geldi ve sağa, terk edilmiş fabrikaya çıkan sokağa, kendisine saldırdığı sokağa döndü. Kazuo'nun onu hâlâ takip ettiğini hissedebiliyordu, ama sadece belli belirsiz bir endişe ve saldırıya ait hatırladıklarını aklından çıkartma istediği duyuyordu.

"Bu gece gelecek misin?" diye sordu Kazuo.

"Hayal görüyorsun," dedi Masako.

"Ama...," diye mırıldandı Kazuo; Masako ise koşmaya başlamıştı. Eski fabrikanın teslimat bölümü göründü. Kazuo'nun onu kıstırdığı yer olan kahverengi metal kepenkler, yağmurda paslanmaya devam ederken hiçbir ezik işareti göstermiyordu. Kaçma çabasıyla ezdiği çimlerde boğuşma izi yoktu. Masako, her şeyin, hiçbir şey olmamış gibi, eskiden oldukları gibi devam edebileceğini hissederek, birden öfkeyle doldu. Bir önceki gecenin aşağılanmasıyla, kendine duyduğu öfke artarak durdu ve Kazuo'nun ona ulaşmasını bekledi. O kadar öfkeliydi ki, ne yapacağını bilmiyordu; ama bunun farkında olmayan Kazuo, elinde hâlâ şemsiyeyle ona yaklaştı ve durarak ona baktı.

"Şimdi şunu anla," diye tısladı Masako. "Eğer bunu bir daha denersen, polise giderim... ve de yönetime ve sen kovulursun."

"Anlıyorum," dedi Kazuo, rahatlamayla başını sallayarak. Sonra koyu renkli yüzünü kaldırarak ona baktı. Masako, birden onun bunu birilerine anlatacağından çok korkmuş olduğunu anladı.

"Çok heyecanlanma. Seni hiçbir şey için affetmiş değilim."

Topuklarının üzerinde döndü ve yürümeye başladı; ve bu sefer, onun artık kendisini takip etmediğini biliyordu. Otoparkın girişine varıncaya kadar arkasına bakmadı; oraya vardığında ise, Kazuo'nun hâlâ bıraktığı yerde durduğunu gördü.

"Aptal!" diye bağırmak istedi, ama kimden çıkartacağını bilemediği öfkesini bastırdı. Etrafa bakarak Corolla'sını aradı ve arabasını her zamanki yerinde buldu. Bagajındaki şeyi hayal etmeye çalıştı; şafağın her zamanki gibi doğmuş olması, yağmurun yağmasının normal olması ise tamamen cansız beden orada durmaya devam ederken inanılamayacak kadar garip geldi. Ve her şeyin, hattâ umutsuzca kendisinden özür dilemiş olan genç domuzun bile, ona sadece bagajındaki cesedi hatırlattığını fark etti; cezalandırmak istediği kişi sadece genç Miyamori veya cansız Kenji değildi – bütün bunlara bulaşmış olduğu için aslında kendisiydi.

Bagajın kilidini açarak kapağı biraz araladı. İçeri baktığında gri pantolon ve paçanın altından çıkan, birkaç santimlik kıllı bir bacak gördü – bir gece önce Yayoi'nin cesedin hâlâ sıcak olup olmadığını anlamak için dokunduğu aynı yer. Deri soluktu, ve kıllar, yıpranmış bir paçavra gibi kirli görünüyordu. "Bir şey. Bu, sadece bir şey," diye mırıldandı, bagajı kaparken.

Banyo

1

Masako, camdan gelen yağmurun sesini dinleyerek, banyonun kapısında durdu. Küveti kullanan son kişi olduğu belli olan Nobuki, suyu boşaltmış ve plastik tıpayı takmıştı. Duvarlar ve fayanslar kuru olmasına rağmen, oda hâlâ temiz banyo kokusuyla, sessiz, huzurlu bir evin kokusuyla doluydu. Masako, pencereyi açıp dışarının nemli havasının içeri girmesine izin vermek isteği duydu.

Küçük ev, her şeyi ondan bekliyor gibiydi: Baştan sona süpürülmeyi, yabani bitkilerle kaplı bahçesinin otlardan temizlenmesini, sigara kokularından arındırılmayı, borçlu olduğu büyük miktardaki kredilerin geri ödenmesini. Yine de, evin bütün bu acil isteklerine rağmen, Masako bir türlü burasının kendi evi olduğunu hissedemiyordu. Neden burada her zaman, geçici bir pansiyoner gibi tedirgindi?

Bagajında Kenji'nin cesediyle otoparktan çıktığında, çok-

tan bir karara varmıştı. Eve varınca, cesedi nasıl yatırıp işi halledeceğini düşünmeye başlamak üzere doğrudan banyoya gitmişti. Bunun muhtemelen hasta bir beynin ürünü olduğunu hissetmesine rağmen, içinde bir yer, önündeki zor görev nedeniyle neşeliydi. Çıplak ayaklarıyla, fayanslarla kaplı yıkanma bölümüne girdi ve sırtüstü uzandı. O ve Kenji, hemen hemen aynı boydaydılar, bu yüzden, onu bu açıda yatırırlarsa kolayca sığabilirdi. Kenji'nin evin bu bölümünü normalden daha büyük yapması için mimara ısrar etmiş olması ironikti ama büyük şanstı.

Masako, pencereden dışarı bakarken, sırtındaki fayansların serinliğini hissedebiliyordu. Gökyüzü, gri ve basıktı. Kazuo Miyamori'nin yağmurda bekleyen görüntüsünü hatırlayınca gömleğinin kolunu sıvadı. Kolundaki çürüğün, Kazuo'nun büyük başparmağının eseri olduğu belliydi; ve Masako, uzun zamandır ilk defa bir erkeğin ellerinin gücünü böylesine hissettiğini fark etti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu bir ses, karanlık kapı aralığından. Masako, kalkarak oturunca hâlâ pijamaları içinde, soyunma bölümünden kendisine bakmakta olan Yoshiki'yi gördü. "Orada ne yapıyorsun?" diye sordu tekrar Yoshiki. Masako ayağa fırladı ve ona bakarken gömleğinin kolunu indirdi. Daha yeni uyanmıştı ve seyrek saçlarını taramamış veya gözlüklerini takmamıştı, ama orada durmuş, yüzünde huysuz bir ifadeyle onu seyrediyordu. Bir şeye odaklanmaya çalışırken kaşlarını çatış şekli, Masako'ya Nobuki'yi hatırlattı.

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece bir duş almayı düşünüyordum." Yoshiki onun garip yalanını dinledi ve sonra, arkasından, pencerenin dışarısına baktı.

"Yağmur yağıyor," dedi. "Bugün hava sıcak olmayacak."

"Biliyorum, ama fabrikada çok terledim."

"Keyfine bak. Ama bir an için senin delirdiğini düşündüm."

"Neden böyle bir şey düşünesin ki?"

"Birinin boşluğa bakıp, sonra da aniden kendini banyo zeminine atıp yerde yattığını görseydin sen ne düşünürdün?" Yoshiki'nin kendisini, bir süreden beri açık kapıdan seyretmekte olduğunu bilmek, Masako'yu rahatsız etti. Ama sonra, son zamanlarda, hem Nobuki'yi ve hem kendisini uzaktan izlemesi, Yoshiki'nin sanki aralarındaki mesafeyi koruyan bir savunmasıymış gibi göründü.

"Orada durduğunu bana haber verebilirdin," dedi Masako. Yoshiki, cevap vermeden sadece omuzlarını silkti; Masako da, onun yanından süzülerek banyodan çıktı. "Kahvaltı istiyor musun?" diye seslendi ve cevabını beklemeden mutfağa yöneldi. Gürültülü kahve öğütücüye birkaç çekirdek atarak, genellikle yedikleri tost ve çırpılmış yumurtadan oluşan kahvaltılarını hazırlamaya başladı. Ev, sabahları otomatik buharlı pişiricide pişen pilavın kokusuyla dolmayalı uzun zaman olmuştu. Oğlunun, okula giderken öğlen yemeğine artık ihtiyaç duymamasıyla birlikte, artık büyük bir tencere pilava gerek kalmamıştı.

"Oldukça kasvetli," diye mırıldandı Yoshiki, yüzünü yıkadıktan sonra masaya oturup pencereden dışarı bakarak. Masako, bu yorumun, havaya olduğu kadar ev halkına da uygun düştüğünü fark etti. Böyle yağmurlu bir sabahta, televizyon veya radyonun neşeli sesi bile olmadan, kahvaltı masasında karşısında oturan kocasına bakmak, ona da boğucu geliyordu. Yorgunluktan zonklayan şakaklarını ovdu. Yoshiki kahvesinden bir yudum içti. Gazetesini açtığında, bir reklam yı-

ğını masanın üzerine kaydı. Masako bunları toparladı ve süper market eklerini gözden geçirmeye başladı.

"Koluna ne oldu?" diye sordu Yoshiki aniden. Masako, anlamadan ona baktı. "Kolun," diye tekrarladı kocası, çürük izinin olduğu yeri işaret ederek. "Kolunda bir çürük var."

"Fabrikada çarptım," dedi Masako; hafifçe kaşlarını çatmıştı. Yoshie ona inanıp inanmadığını belli etmeden konuyu kapattı, ama Masako çürüğe bakarken Kazuo Miyamori'nin başparmağını aklına getirdiğini fark etti. Yoshiki, bu tarz konularda hassas ve kesinlikle şüpheciydi. Yine de, başka bir soru sormuyordu –muhtemelen onun hakkında hiçbir şey bilmek istemediği için. Masako, onun ilgisizliğine güvenerek bir sigara yaktı. Sigara kullanmayan Yoshiki, sinirli bir şekilde pencereye doğru döndü.

Birden, birinin merdivenlerden inmekte olduğunu duydular. Yoshiki, üzerinde büyük bir tişört ve dizlerinde bol bir pantolonla Nobuki kapıda belirince gözle görülür bir şekilde gerildi. Nobuki mutfağa girince, Masako onun biraz önce sahip olduğu gürültülü, gençlik dolu enerjisinin söndüğünü ve yüzünü, boş bir bakışın ardına gizlediğini gördü. Yine de gözleri, gördüğü her şeyden hoşnutsuz olduğunu, yada büyük ağzının düşmanlıkla sıkıldığını gizleyemiyordu. Nobuki, bazı yönlerden Yoshiki'nin genç bir adamkenki haliydi. Nobuki doğrudan buzdolabına gitti ve maden suyunu şişesinden içmeye başladı.

"Bir bardak kullan," dedi Masako, ama oğlu onu duymazdan geldi ve içmeye devam etti. Masako, onun kısa bir süre önce oluşmaya başlamış olan âdemelmasının aşağı yukarı hareket etmesini seyrederken, kontrolünü kaybettiğini hissetti. "Hiçbir şey söylemek istemeyebilirsin," dedi, masadan kalka-

rak, "ama beni duyabildiğini biliyorum." Şişeyi onun elinden almaya çalıştı ama Nobuki, onu dirseğiyle kenara itti. Darbe acı vericiydi –oğlan, aniden çok uzun ve güçlü olmuştu– ve Masako, sertçe lavaboya yığıldı. Hiçbir şey olmamış gibi bakan Nobuki, yavaşça şişenin kapağını kapattı ve buzdolabına geri koydu.

"Konuşmaman umurumda değil," dedi Masako, "ama bu şekilde davranamazsın." Nobuki, şaşırmış gibi yaptı ve duygusuzca ona baktı; ve o bunu yaparken, Masako bir kez daha kendi oğlunun nasıl tamamen bir yabancı gibi göründüğünü hissetti – hiç sevmediği bir yabancı. Hiç düşünmeden, uzandı ve oğluna bir tokat attı. Yanağının sadece bir anlığına dokunduğu derisi, gergin ve pürüzsüzdü, kısa bir süre önce sahip olduğu tombulluktan iz bile yoktu; ona vurduğu avucu sızlıyordu. Nobuki, şaşırarak bir süre olduğu yerde kaldı; sonra da onu iterek, bir kelime bile etmeden banyoya girerek gözden kayboldu.

Masako, ne umduğunu bilmiyordu; ama söylediği ya da yaptığı her şey, kavurucu bir çöle su serpmek kadar faydasız görünüyordu. Bir süre, parlak kırmızı avucuna ve sonra da Yoshiki'ye baktı; ama Yoshiki, sanki bir oğlu yokmuş, sanki hayatında Nobuki isimli bir çocuk hiç olmamış gibi, gözlerini gazetesinden ayırmadan, hareketsizce oturuyordu.

"Pes ediyorum," dedi Masako. "Bu, umutsuz." Yoshiki de, onu fark etmemeye varacak kadar oğlundan vazgeçmişti. Hem de bir tür ruhani hedef peşinde koşmak için. Yoshiki, az gelişmiş insanları sinir bozucu buluyordu. Nobuki de, kendi payına, okuldaki krizde onu yeterince desteklemediği için babasına kin duyuyordu. Sonuç olarak, üçü birbirlerinin gözlerine bile bakmaktan uzakken, neden beraber yaşadıkla-

rını anlamak aslında hiç de kolay değildi.

Arabamın bagajında bir ceset olduğunu onlara söylesem, nasıl tepki verirlerdi, diye merak etti Masako. Yoshiki ona vuracak kadar öfkelenir miydi? Nobuki sonunda bir şeyler söyleyecek kadar şaşırır mıydı? Hayır, muhtemelen ona inanmazlardı bile. Masako, küçük ailesinden uzaklaşanın kendisi olduğunu hissetmeye başlamıştı, ama bu, yalnızlık verici bir duygu değildi.

Kısa bir süre sonra, hem kocası hem de oğlu işe gitmek üzere evden aceleyle çıkmış ve ev, tekrar sessizleşmişti. Masako kahvesini bitirerek, biraz kestirmek için oturma odasındaki kanepeye uzandı, ama uyumanın zor olduğunu fark etti

Kapı diyafonunun zili çaldı.

"Benim." Yoshie'nin sesi çekingendi. Masako, onun belki de gelmeyeceğini düşünmüştü lakin Yoshie, aslında sadık bir kadındı. Kapıyı açtığında, arkadaşının bu sabah fabrikada üzerinde olan aynı eski püskü kıyafetleri, solmuş pembe bir tişört ve dizleri yıpranmış olan bir eşofman altı giyindiğini gördü. Yoshie, korktuğunu belli ederek eve baktı.

"Burada değil," dedi Masako, kapının yanına park edilmiş olan arabayı işaret ederek. "Bagajda." Yoshie, arabadan uzaklaştı.

"Üzgünüm," dedi, "ama bunu yapamam. Vazgeçmeme izin vermelisin." Yoshie, neredeyse hiç konuşmadan içeri girmiş ve kendini hemen Masako'nun ayaklarına atmıştı. Masako, onun bir kurbağa gibi sürünmesini seyrederken, tembelce, Yoshie'nin saçlarına perma yaptırmaya ne zaman başladığını merak ediyordu. Böyle bir şeyin olmasını bekliyordu ve hiç şaşırmamıştı.

"Eğer 'hayır' dersem, koşarak polise gidecek misin?" diye sordu sonunda. Yoshie başını kaldırıp ona baktığında, yüzü solgundu.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Asla."

"Ama hâlâ borcunu ödeyemiyorsun. Başka bir deyişle, kızını okul gezisine göndereceksin, ama sıra, hayatta bir kez yapılacak bir iyiliğe gelince, rahatsız edilmek istemiyorsun."

"Ama Masako, bu normal bir iyilik değil. Sen bir cinayete yardım etmekten bahsediyorsun."

"Sana 'hayatta bir kez' dedim."

"Ama bu, *cinayet*," diye tekrarladı Yoshie.

"Yani başka bir şey olmasını mı tercih ederdin? Hırsızlık veya soygun olsaydı? Gerçekten o kadar farklı mı?" dedi Masako, soruyu kendine soruyormuş gibi. Arkadaşının gözleri kocaman açıldı ve Masako hafif bir kahkaha attı.

"Farklı," diye mırıldandı Yoshie.

"Kim demiş?"

"Konu birilerinin bunu söylemesi değil. Sadece – bütün medeni insanlar bunu bilir." Yoshie hâlâ yere bakarak karışık saçlarını elleriyle düzeltirken, Masako onu izliyordu. Bunun, Yoshie bir şeylere üzüldüğü zaman yaptığı bir alışkanlık olduğunu biliyordu.

"Tamam," dedi Masako sonunda. "O zaman en azından onu arabadan içeri taşımama yardım et. Onu banyoya tek başıma çıkartamam."

"Eve gitmeliyim. Kayınvalidem kısa bir süre sonra uyanacak."

"Uzun sürmez," dedi Masako, Yoshiki'nin sandaletlerini giyip kapıya giderek. Hâlâ yağmur yağıyordu, ama bu aynı zamanda, sokakta kimse olmadığı anlamında geliyordu.

Masako'nun evinin karşısında, inşaata hazırlık olarak kırmızı kil dökülmüş boş bir arazinin olması da ayrı bir şanstı. Cadde boyunca evler birbirine yakın inşa edilmişlerdi, ama Masako'nun evi caddenin sonunda olduğu için, girişi dışarıdan görülmüyordu.

Masako etrafına bakarken, cebindeki anahtarları yokladı. Görünürde kimse yoktu – işte şimdi tam zamanıydı. Ama Yoshie, hâlâ evden dışarı çıkmamıştı.

"Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?" diye sordu Masako sinirle.

"Sadece taşımana," diye mırıldandı Yoshie, girişte belirerek. Masako, girişte bırakmış olduğu mavi plastik brandayı aldı. Yoshie hâlâ tereddütlü görünüyordu, ama Masako arabanın arkasına dolaşarak bagajı açtı.

"Oh!" diye bağırdı Yoshie, onun omzunun üstünden bakıyordu. Kenji'nin yüzü de onlara bakıyordu. Gözleri yarı açıktı ve yanağına akmış olan ince, kuru bir tükürük iziyle tamamen rahatlamış görünüyordu. Dizleri hafifçe kırılmış olan bacakları kaskatıydı; kolları ise, başının üzerinde donmuşlardı. Parmakları bir şey yakalamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Doğal olmayan şekilde uzamış olan boynunda, derisi sıyrılmış, kırmızı bir yanık izi seçilebiliyordu. Masako, Yayoi'nin bir gece önce kemeri onun boynundan çıkartıp kendi beline takışını hatırladı. Sonra Yoshie'nin bir şeyler söylemekte olduğunu fark etti.

"Ne dedin?" diye sordu. Yoshie, ellerini birbirine kavuşturmuş, arkasında duruyordu; Masako ona dönerken, sesini hafifçe yükseltti ve okuduğu dua duyuldu.

"Namu Amida Butsu[1]," diye tekrarlıyordu hiç durmadan.

1) Namu Amida Butsu: Sonsuz yaşam ve ışığa ulaşmayı anlatan Buddha öğretisi. (ç.n.)

"Sence, bu biraz dikkat çekici değil mi?" diye sordu Masako, nazikçe Yoshie'nin ellerini sıvazlayarak. "Şunu kes ve onu içeri sokmama yardım et." Bunları söylemesinin yol açtığı acı surat ifadesini görmezden gelerek, brandayı cesedin etrafına sardı. Sonra, Yoshie'ye bir ucunu tutmasını işaret ederek, ellerini cesedin koltukaltlarına geçirdi. Yoshie, isteksizce ayak bileklerini yakaladı ve Kenji'yi kaldırarak bagajdan çıkarttılar. Vücudunun katılaşmış olması işlerini biraz kolaylaştırdı, ama ceset ağırdı ve garip şekli yüzünden taşımak zordu ve bu ağırlık nedeniyle altında sendelediler. Yine de kapı sadece birkaç adım ötedeydi, ve onu hemen içeri sokabildiler. "Onu arka taraftaki banyoya götürebilir miyiz, Kaptan?" diye soludu Masako.

"Pekala," dedi Yoshie, kanvas ayakkabılarını çıkartıp eve girerken. "Banyo ne tarafta?"

"En arkada," dedi Masako. Dinlenmek için cesedi birkaç kere yere bırakmak zorunda kaldılarsa da, sonunda onu soyunma odasına kadar taşımayı başardılar. Oraya varınca, Masako plastik brandayı çözdü ve yıkanma bölümündeki küvetin yanındaki fayansların üzerine serdi. Fayansların arasına et parçaları sıkışmasının sorun çıkartabileceğini fark etmişti. "Onu buraya sokmama yardım et," dedi. Karşı koyma gücü zayıflamış görünen Yoshie başını salladı, ve ikisi, Masako'nun o sabah planladığı gibi, cesedi, dikdörtgen odada çapraz bir şekilde yere yatırdılar.

"Korkunç," diye mırıldandı Yoshie, "–sonunun böyle olmuş olması. Eminim ki kendi karısının onu öldüreceğini asla tahmin edemezdi. Umarım doğrudan cennete gider."

"Bunun üzerine bahse girmezdim," dedi Masako.

"Soğuk nevalenin tekisin," dedi Yoshie. Ses tonu sitemliy-

di ama Masako, Yoshie'nin soğukkanlılığını tekrar kazanmaya başladığını fark etti ve hemen bir sonraki isteğine geçti.

"Makas getireceğim," dedi. "En azından giysilerini keserek çıkartmama yardım eder misin?"

"Onları ne yapacaksın?" diye sordu Yoshie.

"Kesip atacağım."

Yoshie, yüksek sesle için çekti, ama bunu yapmaya razı olduğu belliydi. "Ceplerini boşalttın mı?" diye sordu

"Hayır, cüzdanı ve tren kartı hâlâ cebinde olmalı. Kontrol eder misin?" dedi Masako, yatak odasından makas almaya giderken. Döndüğünde Yoshie, Kenji'nin cebindekileri girişte sıralamıştı: Eskimiş siyah deri bir cüzdan, bir anahtarlık, bir tren kartı ve biraz bozuk para. Masako cüzdanın içine baktı ve birkaç kredi kartıyla neredeyse 30.000 Yen nakit para buldu

Anahtarlıktaki anahtar, belli ki Yayoi'nin evine aitti. "Bunların hepsinden kurtulmamız gerekiyor," dedi sonunda.

"Parayı ne yapacaksın?" diye sordu Yoshie.

"Sen alabilirsin."

"Ama para Yayoi'nin. Yine de," diye ekledi, sanki kendisiyle tartışıyormuş gibi, "onu öldüren karısına parasını iade etmek garip geliyor."

"Kesinlikle. Neden zahmetine karşılık sen almıyorsun?" diye sordu Masako. Yoshie'nin yüzünden bir rahatlama ifadesinin geçtiğini fark etti. Boş cüzdanı, anahtarlık, kredi kartları ve tren kartıyla birlikte küçük, plastik bir torbaya koyarken, çevrede çok sayıda boş arsa ve tarlalar olduğunu düşündü. Torbayı bir yere gömmeyi başarırsa, muhtemelen asla bulunmazdı.

Yoshie, suratında özür dileyen bir ifadeyle parayı pantolonunun cebine soktu. "Boğularak öldürülmüş bir adamda kravat olması garip geliyor," dedi, kravatın düğümünü çözmeye

başlarken. Ama düğüm sıkıydı; Masako da, onun bunu çözmeye çalışmasını izlerken öfkelendi.

"Bunun için vaktimiz yok," dedi. "Eve birileri gelebilir. Sadece kes ve işini bitir."

"Biraz bekle," dedi Yoshie kızarak. "Senin ölülere hiç saygın yok mu? Kendinden utanmalısın!"

"Ölülere saygı," diye tekrarladı Masako, Kenji'nin ayakkabılarını çıkartıp başka bir torbaya koyarken. "Ben, bunu cansız bir nesne olarak görmeye çalışıyorum."

"Nesne mi? Sen neden bahsediyorsun? Bu, bir insan."

"Bir insandı, ama artık bir nesne. Onu böyle görmeye karar verdim."

"O zaman yanlış karar vermişsin," dedi Yoshie; sesi, hiç de alışıldık olmayan bir öfkeyle titremekteydi. "Eğer bu bir nesneyse, o zaman bakmakta olduğum yaşlı kadın ne?"

"Canlı bir insan, elbette," dedi Masako.

"Katılmıyorum. Eğer bu herif bir nesneyse, o zaman benim kayınvalidem de nesne. Ve o zaman, hepimiz nesneyiz – canlı ya da ölü. Fark yok." Onun söylediklerinin gücüyle şaşıran Masako, Yoshie'nin muhtemelen haklı olduğunu düşündü. O sabah otoparkta bagajı açışını hatırladı. Şafak sökmüştü, yağmur yağıyordu ve Masako kendisini capcanlı hissetmişti. Ama ölüler, cansız ve hareketsizdi ve Kenji'yi de bir insandan çok bir eşyaymış gibi düşünmeye karar vermişti. O an, korkuyla başa çıkmak için, bu iyi bir yöntem gibi görünmüştü. "Ama bu doğru değil," diye devam etti Yoshie. "Canlı insanlar, insandır, ama ölü vücutlar sadece nesne değildir. Böyle düşünmek sadece kibirdir."

"Sanırım haklısın," dedi Masako. "Ama nesne olsalar çok daha kolay olurdu."

"Neden?"

"Çünkü bu, daha az korkutucu olurdu. Eğer onu böyle düşünmezsem bunu yapamam."

"Neyi yapamazsın?"

"Onu kesmeyi," dedi Masako.

"Ama neden bunu yapmak zorunda olalım ki? Anlamadığım şey bu." Yoshie neredeyse bağırıyordu. "Geri dönüp bizi rahatsız edecek. Tann, bunun için her ikimizi de cezalandıracak."

"Umurumda değil," dedi Masako.

"Neden? Neden umurunda değil?" Masako, gelebilecek her türlü cezayı neredeyse sabırsızca beklediği için umursamadığını fark etti, ama bunu Yoshie'ye açıklamanın zor olacağını biliyordu. Cevap vermek yerine, Kenji'nin çoraplarını çıkartmaya başladı.

Elleri çıplak deriye ilk kez değerken, bedeni sarsıldı. Vücut, soğuk ve yabancıydı, ve onu, gerçekten planladığı gibi kesip kesemeyeceğinden kaygı duydu. Muhtemelen bir sürü kan olacak organlar da dışarı fırlayacaktı. Sabahın daha erken saatlerinde hissettiği meydan okuma duygusu kayboldu. Kalbi hızla atmaya başladı ve bayılacak hale geldi. Birden, ölü bir vücuda dokunmanın değil, sadece bakmanın bile bütün insani içgüdülere aykırı olduğundan kuşkusu kalmadı.

"Ona dokunmaya dayanamıyorum," dedi Yoshie, sanki Masako'nun aklını okur gibiydi. "Eldivenin var mı?" Fabrikadan eldiven almış olduğunu hatırlayan Masako, iki önlükle birlikte onları almaya gitti. Bu arada, Yoshie sonunda çıkartmayı başardığı kravatı düzgünce katlamış ve gömleğin düğmelerini çözmeye başlamıştı. Ona eldivenleri veren Masako bir diğer çifti de kendisi taktı, makası buldu ve paçasından başlayarak pantolonu kesmeye başladı. Birkaç dakika sonra,

Kenji yerde çıplak olarak yatıyordu. Kan, vücudun bagajın zeminine bakan tarafında toplanmıştı ve derinin altında morumsu lekeler görünüyordu.

"Kocam öldüğü zaman bunu yapmıştık," diye mırıldandı Yoshie, büzüşmüş penise bakarak. "Onu soyduk ve vücudunu yıkadık. Yayoi'nin onu görmesi gerektiğini düşünmüyor musun? Gerçekten de bunu yapmamalıyız." Önlüğü tutarak ve cesede bakarak duruyordu.

"Çok fazla endişeleniyorsun," dedi Masako, duygu gösterilerinden bıkmaya başlamıştı. "O, her şeyi kabul etti bile. Eğer daha sonra pişman olursa, bu onun sorunu." Yoshie, gözlerinde bir korku ifadesiyle Masako'ya bakarak içini çekti. Hâlâ sinirli olan Masako, Yoshie'yi en çok rahatsız edeceğini bildiği konuda konuşmaya devam etti. "O zaman, kafasını keserek başlayalım," dedi. "Bize böyle bakması beni ürpertiyor."

"Yani şimdi ürperiyorsun, öyle mi?" dedi Yoshie.

"Gelip bizi bulmasından bahseden sensin," diye cevap verdi Masako.

"Hayır, ben onu atlattım," dedi Yoshie.

"O zaman sen yap."

"Hayır!" dedi Yoshie, korkulu bir sesle. "Sana bunu yapamayacağımı söyledim." Ama Masako, artık cesedi tek başına parçalayamayacağını biliyordu ve artık yardım almaya kararlıydı. Bir teklifte bulundu.

"Yayoi, bize ödeme yapmak istediğini söyledi. Eğer işin içinde para olsaydı, bunu yapar mıydın?" Yoshie, sanki bir ipe çekilmiş gibi başını kaldırarak baktı. Çökmüş gözlerinde şaşkın bir ifade vardı. "Ona, bana para vermesine gerek olmadığını söyledim, ama şimdi düşününce, sanırım ben de bir şeyler alacağım. Bu şekilde, bir iş anlaşmasına daha çok benzeyecek."

"Ne kadar?" diye fısıldadı Yoshie, rahatsız bir şekilde Kenji'nin cansız gözlerine bakarak.

"Ne kadar istiyorsun? Senin için pazarlık yaparım."

"Yüz bin?" diye teklif etti Yoshie.

"Çok az. Beş yüz bine ne dersin?"

"O kadar parayla, yaşayacak yeni bir yer bulabilirim," diye mırıldandı. "Yani, karşı koyamayacağımı bildiğin için beni satın almaya çalışıyorsun." Kesinlikle, diye düşündü Masako, ama bunu duymazdan geldi.

"Lütfen," dedi. "Senin yardımına ihtiyacım var, Kaptan."

"Tamam, tamam. Sen kazandın," dedi Yoshie, para ihtimali, sonunda direnişini kırmıştı. Önlüğü takarak, beyaz çoraplarını çıkarttı ve eşofmanının paçalarını kıvırmaya başladı. "Onu çıkartsan iyi olur," dedi, Masako'nun kot pantolonunu işaret ederek. "Her tarafı kan olacak." Masako, emre uyarak soyunma odasına gitti, kot pantolonunu çıkarttı ve çamaşır sepetinden bir şort buldu. Şortu giyerken, aynada kendi yansımasını gördü. Oradaki yüzü kendisine bakıyordu, ama bugüne kadar gördüklerinden çok daha zalim bir ifadeyle. Döndüğünde, Yoshie'nin tehlikeliden çok şaşırmış bir ifadeyle arkasında durduğunu gördü

Banyoya geri dönen Masako, eğildi ve testereyle kesmeye başlamak için en iyi yer olan Kenji'nin boynunu yoklamaya başladı. Büyük âdemelmasına baktı ve Nobuki'nin boğazının o sabah nasıl inip kalktığını hatırladı. Bu, ona pek de yardımcı olmayan bir düşünceydi ve kendisini elindeki işe konsantre olmaya zorladı.

"Sence boynunu testereyle kesebilir miyiz?" diye sordu Yoshie'ye.

"Bu, deriyi yırtabilir, o yüzden muhtemelen bıçakla başla-

malıyız. Eğer bu bir işe yaramazsa, o zaman başka bir şey düşünebiliriz." Artık bu bir iş olduğu için, Yoshie, bir kez daha, sanki fabrikadaki sıranın başındaki yerinde işleri yönetiyormuş gibi, sorumluluğu üstlenmişti. Masako aceleyle mutfağa gitti ve en keskin *saşimi*[1] bıçağını ve testerenin içinde durduğu alet kutusunu getirdi. Daha sonra, kestikleri parçalardan kurtulmak için plastik torbalara ihtiyaçları olacağını da fark etmişti, bu yüzden keserken torbaları ellerinin altında bulundurmak işe yarayacaktı. Sahip olduğu bütün torbaları saydı: yaklaşık yüz tane. Bunları, mahalledeki süper marketten almıştı – şehir yönetimi tarafından tavsiye edilen standart torbalardı ve bu yüzden, nereden geldiğini araştırıp bulmak kolay olmazdı.

"Bence her şeyi iki torbaya koymalıyız, ve eğer böyle yaparsak yaklaşık elli tane torbam var. Kulağa nasıl geliyor?" diye sordu Masako.

"O zaman muhtemelen büyük parçalarla başlayıp, bunları daha sonra küçük küçük kesmeliyiz," dedi Yoshie, bıçağın ağzını kontrol ederken. Elinde hafif bir titreme vardı. Masako eğilerek parmağını Kenji'nin âdemelmasının altına sokarak omurunu aradı ve hızlıca kendi bıçağını soktu. Bıçak neredeyse hemen kemiğe dayandı, Masako, bu yüzden, bir engelle karşılaşmamak için bıçağı döndürdü, ve bunu yapar yapmaz, yaradan koyu renkli bir kan seli fışkırdı. Çıkan kan miktarından şaşıran Masako bir süre durdu.

"Bir atardamara denk gelmiş olmalıyım."

"Öyle olmalısın," diye onayladı Yoshie. Göz açıp kapayana kadar, plastik branda bir kırmızı denizi olmuştu; ve Masako, yerdeki kanın akıp gitmesi için giderin tıpasını çekme-

1) Saşimi: Geleneksel Japon balık yemeği. (ç.n.)

ye çalışıyordu. Koyu kan, giderden dönerek aşağı akarken yoğun bir köpüğe dönüştü, ve Masako'nun, bu kanın kanalizasyonda bir önceki gecenin banyo suyuyla karışacağını düşünmesi, kendisini garip hissetmesine neden oldu. Çalışırken eldivenleri o kadar yapış yapış olmuştu ki, parmaklarını hareket ettirmek güçleşmişti. Yoshie, duş hortumunu bularak musluğa taktı ve ellerini duruladı, ama banyo, kanın iğrenç kokusuyla hâlâ boğucuydu.

Testereyi kullanmaya başlayınca, boynu oldukça rahat bir şekilde kesti, ve başı tok bir gümbürtüyle düşünce, Kenji'nin vücudu birden sadece garip şekilli bir objeye dönüştü. Masako, torbalardan birini diğerinin içine koydu, kafayı sardı, ve bunu, küveti kapayan kapağın üzerine koydu.

"Sanırım geri kalan kanı akıtmalıyız," dedi Yoshie, başsız vücudu bacaklarından tutup kaldırırken. Nefes borusunun deliğinin etrafında kırmızı etler görünüyordu; ve kan, kesik atardamarlardan hiç durmayan bir oluk halinde akıyordu. Bunu seyrederken Masako'nun bütün vücudundaki tüyler diken diken oldu. Bütün bu görüntü korkunç olmasına rağmen, Masako kendisini olması gerekenden daha sakin hissediyordu. Her şeyden çok, bütün bunların olabildiğince çabuk bitmesini istiyordu. Yaptığı işe konsantre olmasının, bozuk sinirlerini yatıştırdığını fark etti.

Bundan sonra, kalça eklemlerini kesmek için bıçağını kullandı. Bıçağın sarı yağ katmanları arasında kayışını izlerken, Yoshie'nin bunun "aynı ızgaralık piliç" gibi göründüğünü mırıldanmasını duydu. Kemiğe ulaştığında, ayağını Kenji'nin bacağının üzerine koydu ve aynen bir kütüğü keser gibi, kalça kemiğini testereyle kesmeye başladı. Biraz zaman aldı, ama sonunda bacaklar da kolayca kesilmişti. Ama omuzlar

daha zordu; ve Masako, kesmeye nereden başlayacağına güç karar verdi. Bu durumda, ölüm katılığı da onlara yardımcı olmuyordu. Alnında boncuk boncuk terler oluşmaktaydı ve Yoshie de sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Kayınvalidem yakında uyanır. Bu işi bitirmemiz lazım."

"Biliyorum," dedi Masako. "Neden kesme işine daha çok yardım etmiyorsun?"

"Ama sadece bir testeremiz var."

"Bir tane de senin getirmeni söylemeliydim."

"Ama söylemiş olsaydın, asla gelmezdim," dedi Yoshie, çok şaşırmış bir sesle.

"İyi nokta," dedi Masako, birden gülmek isteyerek. Bütün bu durum, ikisinin Kenji adındaki tamamen yabancı birini parçalarken böyle anlamsız bir konuşma yapmaları çok absürddü. Bir süre, kanlı elleri gevşekçe yanlarında sallanırken cesedin üzerinde durarak birbirlerine baktılar. "Çöp kamyonu evine ne zaman geliyor, Kaptan?" diye sordu sonunda Masako.

"Yarın, Perşembe..."

"Burada da aynı, yani her şeyin yarın atılması gerekiyor Torbaları bölüşmeliyiz."

"Ama o kadar çok torbayı taşıyamam," diye belirtti Yoshie.

"Seni ben götürürüm."

"Sence çöp atmak için gelen kırmızı bir araba biraz dikkat çekici olmaz mı?" diye sordu Yoshie. "İnsanların çöp dökme noktalarını nasıl gözlediklerini bilirsin."

"Sanırım haklısın." Masako, cesetten kurtulmanın tahmin ettiğinden daha zor olacağını fark ediyordu. Ve Yoshie hâlâ acele ediyordu.

"Şunu bitir. Çöp için daha sonra endişeleniriz."

"Tamam," dedi Masako, testereyi alıp bir omuz üzerinde

çalışmaya başlayarak. Kollar çıktığında, organları halletmeye karar verdiler. Masako bir bıçak aldı ve boğazdan kasığa kadar derin bir kesik açtı. Bağırsakları kestiğinde, oda, Kenji'nin midesindeki çürümüş şeylerle bir gece önce içtiği alkolün birbirine karışan kokusuyla nefes alınmaz hale geldi. İki kadın, ellerini burunlarına kapattılar.

"Suyla giderden akıt," diye nefes nefese işaret etti Yoshie'ye. Ama sonra, parçaların boruları tıkamasının sorun olabileceğini fark ederek fikrini değiştirdi. Bağırsakların içindekileri de bir torbaya koymaya karar verdi. Ama tam bunu yapmaya başlarken kapı diyafonunun zili çaldı ve oldukları yerde donakaldılar. Saat 10.30'u geçmişti bile.

"Kocan mı, oğlun mu?" diye fısıldadı Yoshie, endişeyle. Masako başını salladı.

"Henüz eve gelmemeliler," dedi.

"Tamam, o zaman cevap vermeyelim." Birkaç kere daha çaldıktan sonra, diyafonun sesi kesildi.

"Kimdi acaba?" diye tısladı Yoshie.

"Muhtemelen bir satıcıdır," dedi Masako. "Eğer daha sonra biri soracak olursa, uyuduğumu söylerim." Artık vücut yağıyla kaygan olan testereyi eline aldı. Hâlâ yapacak biraz iş vardı, ama artık geri dönüş yoktu.

2

Masako ve Yoshie ceset üzerinde çalışmaya başlarlarken, Kuniko Jonouchi, Tokyo'nun Higashi Yamato banliyösünde, arabasıyla amaçsızca dolaşıyordu. Gidecek hiçbir yeri, yapacak hiçbir şeyi yoktu; ve alışılmadık bir şekilde, kendisini biraz ümitsiz hissediyordu. Arabasını, istasyonun önündeki meydanda bulunan yepyeni çeşmenin yanında durdurdu. Bu yağmurlu sabahta çeşmenin anlamsızlığı, onun ruh haline tamamen uyuyordu, yine de kendisiyle ilgili bu tür düşünceler, Kuniko'nun aklına yılda bir kereden fazla gelmezdi ve o zaman da onu rahatsız ederlerdi.

Bir inşaat alanının çevresine örülmüş çitlerin yanındaki telefon kulübesine endişeyle birkaç kez baktı. Masako'yu arayıp, parayı ondan borç istemeye karar vermişti. Masako'yu biraz korkutucu bulduğu doğruydu ve onun ne düşündüğünden hiçbir zaman emin olamıyordu; ama bu noktada,

başka bir seçeneği yoktu. Nakit paraya ihtiyacı vardı ve bugün ihtiyacı vardı.

Kuniko arabasından çıktı ve şemsiyesini açtı; tam bunu yaparken, arkasında park etmiş olan bir otobüs havalı frenlerine bastı. Sürücü camı indirdi.

"Buraya park edemezsin!" diye bağırdı.

Kapa çeneni, göt herif, diye düşündü Kuniko kendi kendine, ama bu sabah bu küfür bile yetersiz görünüyordu. Nemli, terk edilmiş Golf'üne binerek motoru çalıştırdı ve trafiğin içine geri girdi. Ne yöne gittiğine dair bir fikri ya da nerede ödemeli bir telefon bulacağına dair bir ipucu yoktu. Yine de, trafik neredeyse hiç akmadığı için bunun bir önemi de bulunuyordu

Ne yapmalı? Buğulanmış ön camdan bakarak içini çekti. Bozuk buz çözücü onu rahatsız ediyordu, ama bir planının olmaması kadar değil.

Bu sabah fabrikadan eve döndüğünde, yatak odasında uyuyor olması gereken Tetsuya'dan hiç iz yoktu. Belli ki, dün gece yaptıkları kavga yüzünden ona hâlâ kızgındı ve başka bir yerde kalmaya karar vermişti. Eh, bu umurunda mıydı? Eğer onun gibi bir serseri, eve bir daha gelmese çok daha iyi olurdu. Doğrudan yatağa gitmiş ve kestirmeye başlamıştı ki telefon çaldı. Saat 7.00'ye geliyordu ve telefona aksi bir sesle cevap verdi.

"Sizi bu kadar erken saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi hattın diğer ucundan bir ses, abartılı bir nezaketle, "ama Kuniko Jonouchi'yle mi görüşüyorum?"

"Ne istiyorsunuz?" diye homurdandı Kuniko.

"Milyon Tüketici Merkezi'nden arıyorum," dedi adam.

Kuniko birdenbire uyanmıştı. Bu kadar önemli bir şeyi nasıl unutabilmişti? Adam, iyi prova etmiş olduğu konuşmasına devam etti. "Aklınızdan çıkmış olabileceğini düşündüm, bu nedenle ödeme tarihinizin dün olduğunu hatırlatmak için arıyorum. Sanırım depozitiniz hâlâ elimize geçmedi. Ödeme programınızı bildiğinizden eminim: 55.200 Yen tutarındaki dördüncü ödemenizin tarihi yirmisiydi. Eğer ödemeniz elimize bugün ulaşmazsa, gecikme faizi uygulanacak ve bir icra görevlisi göndereceğiz. Bu konuyla mümkün olduğunca çabuk ilgilenmenizi rica ediyoruz."

Telefon, yerel bir tefeciden geliyordu. Son birkaç yıldır, araba borçları ve kredi kartı faturaları yüzünden kreditörler Kuniko'nun peşini bırakmıyordu. Geçen yıl, artık asıl borcu ödemeyi bile düşünmediğini, sadece faizlere yetişmeye çalıştığını fark etmişti. Sonra, bu da zorlaşmaya başlamış ve maaşına karşılık ödünç para almak için tefecilere gitmeye başlamıştı. Ve şimdi de tefeciler peşindeydi ve artık dönecek bir yeri kalmamıştı. Borçları, çok kısa bir sürede iki katına çıkmıştı ve hem yasal kreditörler, hem de tefeciler onu kara listeye almakla tehdit ediyordu.

Yerel bir 'kredi ajansının' reklamına inanacak kadar aptallık yaptığında, işler daha da kötüye gitmişti. 'Aylık ödemeleriniz sizi zorluyor mu? Acilen nakit paraya ihtiyacınız mı var?' diye sormuşlar ve Kuniko da ateşli bir 'Evet'le cevap vermişti – şu anda içinde bulunduğu karmaşaya doğru attığı ilk adım. Kendisinden yaşlı, yeterince hoş bir kadın onu görmeye gelmiş ve sadece sürücü ehliyeti ve kocasının şirketinin adı karşılığında, kredi kartları ve avans borçlarının faizlerini ödemeye yetecek bir tutar olan 300.000 Yen vermişti. Kuniko, o anı kurtarmaya o kadar odaklanmıştı ki, bu borcun faizinin yüz-

de kırk oranında olduğunu fark etmemişti. Tetsuya'dan otlakçılık yaparak aldığı parayla borcunu ödemeye kalktığında ise kadın ona borcunun artık 500.000 Yen olduğunu söylemişti.

Bu da, bugün biraz daha nakit para bulmak *zorunda* olduğu anlamına geliyordu. Evin giderleri için para koydukları teneke kutuda bozuk paralardan başka bir şey yoktu – o para ne zaman harcanmıştı? Titremeye başlayarak, çantasından sahte Gucci cüzdanını çıkarttı, ama maaş gününe hâlâ günler olduğu için, sadece birkaç bin yeni kalmıştı. Tek umudu Tetsuya'yı bulup ondan tekrar para almaktı. "Nereye gitmiş olabilir?" dedi yüksek sesle, onun ofis numarasını bulmak için adres defterini karıştırırken. Numarayı çevirdi ama kimse cevap vermedi – saat hâlâ çok erkendi. Eğer ofise ulaşmış olsaydı bile, muhtemelen Tetsuya telefona gelmezdi. Artık heyecanlanmaya başlamıştı. Eğer ödemeyi bugün yapmazsa, büyük ihtimalle yakuza tipli biri tarafından ziyaret edilecekti. Kuniko, arsız görünüşüne rağmen, aslında oldukça çekingendi ve şu anda onu en çok korkutan şey, bu adamı düşünmekti.

Yatak odasına gitti ve şifoniyerin alt çekmecesini açarak hâlâ iç çamaşırı ve çorapların altında saklanıyor olabilecek eskiden koymuş olduğu bir miktar parayı aradı; ama bütün sutyen ve külotlu çorapları aramasına rağmen, hiçbir şey bulamadı. Sonra, ciddi bir şüphe duyarak diğer çekmeceleri de açınca Tetsuya'nın bütün kıyafetlerinin yok olmuş olduğunu fark etti. Dün geceki kavgadan sonra, evdeki son yene kadar alıp evi terk etmiş olmalıydı.

Artık uyku söz konusu olmadığı için, Kuniko arabasına atladı ve istasyonun yanındaki otomatik para çekme makinesine gitti. Ortak hesaplarının bakiyesini kontrol ettiğinde, hiç

para kalmadığını gördü. Tetsuya'nın bir başka marifeti. Artık bu durumda, kirayı bile ödeyemeyecekti. Arabaya dönerken öfkeden neredeyse saçlarını yoluyordu.

Sonunda trafikten kurtularak bir ışıktan sola döndü ve daha eski, bir dizi tek katlı belediye konutlarının bulunduğu yere vardı. Pis arka planda yepyeni bir telefon kulübesi göze çarpıyordu. Kuniko park ederek, şemsiyesini almaya bile zahmet etmeden arabadan fırladı ve kulübeye koştu.

"Alo, Max Eczacılık mı? Satış bölümünden Jonouchi'yle görüşmek istiyorum."

Gelen cevap Kuniko için tam bir şoktu. "Jonouchi geçen ay işi bıraktı," dedi hattın diğer ucundaki ses. Kuniko, Tetsuya'nın her zaman bir aptal, bir beceriksiz olduğunu düşünmüştü, ama onu atlatmayı başarmıştı. Kuniko, öfkeyle eski püskü telefon rehberini yere attı ve ıslak ayakkabılarıyla rehberin üzerinde zıplayarak kağıt parçalarının uçuşmasına neden oldu. Hâlâ öfkesi yatışmamış olarak, ahizeyi hızla vurarak yuvasına koydu. *Bok! Bok!* Ne yapmalıyım? Bugün geliyorlar ve benim saklanacak hiçbir yerim yok. Masako'dan para istemesi *gerekiyordu;* bunu aklına getirdi. Yoshie daha bu sabah ondan borç para alacağını söylemiyor muydu? O zaman, neden o da istemesindi ki? Eğer Masako reddederse, bu onun nasıl bir soğuk nevale olduğunu kanıtlardı. Tam anlamıyla bir bencil olduğundan, Masako birine para vermek istese, bu kişinin kendisi olması Kuniko'ya çok doğal gelmişti.

Telefon kartını yuvaya sokarak Masako'nun numarasını çevirmeyi denedi, ama telefon artık bozulmuş gibi görünüyordu. Kartı kaç kere soktuysa da, her seferinde geri geldi. Sinirle homurdanarak, telefon etmeye çalışmaktan vazgeçti

ve Masako'ya bir ziyarette bulunmaya karar verdi. Evi çok uzakta değildi. Kuniko, Masako'nun evine bir kez gitmişti ve bir kez daha bulmayı becerebileceğini düşünüyordu. Arabasına geri binerek büyük bir haritayı açtı ve anayola tekrar çıkarken bir eliyle de haritayı tuttu.

Masako'nun evi küçüktü, ama daha yeni, ısmarlama evlerin olduğu bir mahalledeydi ki, sadece bu bile Kuniko'nun kıskanmasına yeterliydi. Yine de, diye düşündü Masako'nun kıyafetleri hakkında ne kadar özensiz olduğunu hatırlayarak, çok da kaliteli bir yer olmamalıydı. Buraya borç para istemek için gelmiş olması gerçeğine rağmen, bu düşünce içini biraz rahatlatmıştı. Caddenin karşısında, kısa bir süre öncesine kadar bir tarla olan arazi, inşaat için hazırlanıyordu. Kuniko, bir kıl yığınının önüne park etti ve Masako'nun evine doğru yürüdü. Ön tarafta, tanıdık bir bisiklet park edilmişti – Kaptan'ın bisikleti. Hemen, Yoshie'nin borç istemek için ondan önce davranmış olduğunu varsayan Kuniko endişelendi. Ama belki de Yoshie'nin bugün yapması gereken bir ödemesi yoktu, ve bu yüzden önceliği Kuniko'ya vermeyi sorun etmeyebilirdi. Kuniko böyle diyecekti.

Kapı diyafonunun zilini çaldı ama cevap yoktu. Bir kez daha çaldı, ama ev sessizdi. Belki de bir yere gittiler, diye düşündü, ama Masako'nun Corollası ve Yoshie'nin bisikleti kapının önünde duruyordu. Garip. Belki ikisi de uyuyordur– kendisi uykusuz olan Kuniko'ya bu düşünce çok doğal geldi. Ama sonra Yoshie'nin yatalak kayınvalidesine baktığı ve bir başkasının evinde asla uyuyakalmayacağı aklına geldi.

Aniden şüphelendi ve elinde hâlâ şemsiyesini tutarak evin arka tarafına dolaştı. Bahçeye ulaşınca, dantel perdelerin ara-

sından oturma odasına benzeyen bir odaya baktı, ama içerisi karanlık ve sessizdi. Ancak koridorun diğer ucunda bir ışık yanıyordu. Muhtemelen evin en arka tarafından diyalonu duymamışlardı.

Ön tarafa dönerek, evin arkasına, bu sefer diğer taraftan dolaştı ve banyoya benzeyen bir pencere gördü. Işık yanıyordu; Masako ve Yoshie'nin sessizce konuştuklarını duyabiliyordu. Arkada ne yapıyor olabilirlerdi? Metal parmaklıklara uzandı ve cama vurdu.

"Hey, benim Kuniko," diye seslendi. İçerideki sesler sustu. "Üzgünüm, ama uğradım çünkü bir iyilik isteyeceğim. Kaptan da mı orada?" Kısa bir sessizlik daha oldu ve sonra pencere açıldı ve Masako, yüzünde öfkeli bir ifadeyle göründü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi Kuniko en tatlı sesiyle. Düşman tavırlı Masako'nun gönlünü kazanıp ondan en az 55.200 Yen ve eğer şansı yaver giderse hayatını devam ettirecek ufak bir miktar daha koparmaya niyetliydi.

"Ne tür bir iyilik?"

"Burada söylememeyi tercih ederim," dedi Kuniko, omzunun üzerinden sadece birkaç adım gerideki komşu eve bakarak. Muhtemelen bir başka banyo olan küçük, aralık bir pencerenin tam önünde duruyordu.

"Şu anda biraz meşgulüm," dedi Masako, sinirlendiğini gizlemeye zahmet etmeden. "Ağzındaki baklayı çıkar."

"Şey," diye söze başladı Kuniko, ama birden Masako ve Yoshie'nin banyoda ne yapıyor olabileceğini merak ederek durdu. Hafifçe çürümüş bir şeyin kokusunu duyarak gürültüyle havayı kokladı. Masako pencereyi hızla kapatırken, "Bekle," diye bağırdı ve işinin hallolmasına kararlı bir tavırla, pencerenin

çerçevesini umutsuzca itti. "Başım belada," diye bağırdı.

"Tamam," dedi Masako sessizce, muhtemelen mahallede bir olay çıkmasından korkmuştu. "Ön tarafa geç. Ben de geliyorum."

Kuniko, Masako'nun teslim olmasıyla rahatlamıştı, ama pencere kapanmadan önceki an gördüğü oldukça garip bir şey iyice meraklanmasına neden olmuştu: Bir et parçası gördüğünden neredeyse emindi – ve bu düşünce, kalbinin yerinden çıkmasına neden olacaktı. Gördüğü her neyse çok büyüktü; ama bir dana veya domuzun bir bölümünü kesiyorlarsa, bunu neden banyoda yapıyorlardı? Masako'nun davranışları garipti, ve, Kuniko orada olduğundan emin olmasına rağmen, Yoshie yüzünü göstermemişti.

Ön kapıda bekledi, ama Masako birkaç dakikadan önce gelmedi. Sabırsızlanarak, tekrar banyoya doğru yürüdü. Artık, akan suyun sesini duyabiliyordu; işte yine kısık sesle konuşuyorlardı. Kuniko artık, işin içinde para kokusu olduğundan emin olduğu için, onların ne karıştırdığını bulmaya karar vermişti.

Masako'nun banyodan çıktığını duydu, bu yüzden hızla ön kapıya gitti ve yüzünde masum bir ifadeyle bekledi. Sonunda kapı, ancak bir aralık kadar açıldı; Masako, üzerinde bir polo gömleği ve şortla başını uzattı. Saçları, düzensizce arkada toplanmıştı ve bugün fabrikada göründüğünden bile daha tehditkar görünüyordu. Kuniko ondan korktu.

"Evet, ne oldu?" dedi Masako.

"Biraz içeri girebilir miyim?"

"Ne istiyorsun?" diye kabaca sordu Masako.

"Burada söylememeyi tercih ederim," dedi Kuniko, olabildiğince tatlı bir şekilde.

Masako, onu içeri almayı isteksizce kabul edince, Kuniko eve girdi ve etrafına baktı. Antre, küçük ama düzenliydi. Masako'dan beklenebileceği gibi, görünürde hiçbir çiçek, resim veya başka dekoratif bir şey yoktu. "Evet, ne var?" diye sordu Masako; Kuniko'nun daha ileri gitmesini veya evin içini görmesini engellemek için onun tam karşısında durmaktaydı. Kuniko, Masako'nun ona, kendisi çok yüksek ve güçlü biriymiş gibi davranmasından her zaman nefret etmişti, ve tam o anda, belki Masako'nun kendisinden de biraz nefret ettiğini düşünüyordu.

"Şey, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama biraz borç paraya ihtiyacım var. Dün ödenmiş olması gereken bir ödemeyi yapmayı unuttum ve beş parasızım."

"Peki ya kocan?"

"Evdeki bütün paramızı alıp beni terk etti."

"Terk mi etti?" diye tekrarladı Masako. Kuniko, onun yüz ifadesinin bu haberle biraz rahatladığını görünce, kendisinden nefret ettiğinden emin oldu. Yine de, şu anda hislerini belli edecek durumda değildi, bu yüzden uysalca yere baktı.

"Evet," diye mırıldandı, "ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Anlıyorum," dedi Masako. "Peki ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Elli bin – ama kırkla da idare edebilirim."

"Burada o kadar param yok. Bankaya gitmem gerekir."

"Sorun olur mu?" dedi Kuniko. "Gerçekten minnettar olurum."

"Şu anda gidemem."

"Ama Kaptan için bunu yaptın, değil mi?" diye ısrar etti; Masako'nun rahatsızca kaşlarını çatmasına sebep olmuştu.

"Bir şeyi bilmem gerekiyor – bana olan borcunu ödeyebil-

me şansın var mı?"

"Evet," diye ısrar etti Kuniko. "Söz veriyorum." Masako, bu isteği tartarak ve düşünürken elini çenesinde dolaştırarak, bir süre sessiz kaldı. Kuniko irkildi: Masako'nun tırnaklarının altında kana benzeyen bir şey vardı.

"Zaten bugün yapamam," dedi Masako. "Eğer yarına kadar bekleyebilirsen, muhtemelen sana yardım edebilirim."

"Yarın çok geç. Eğer ödemeyi bugün yapmazsam, parayı almak için gangsterlerini gönderecekler."

"Korkarım ki bu senin problemin." Kuniko hiçbir şey söylemedi. Masako'nun haklı olduğunu biliyordu, ama bu kadın her zaman çok acımasızdı.

Tam o anda, arkalarından Yoshie'nin sesi geldi. "Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum, ama bence parayı ona vermelisin," dedi. "O da grubun bir parçası, değil mi?" Masako, öfkesini saklamaya zahmet etmeden hızla arkasını dönerek ona baktı; ama onu asıl rahatsız eden Yoshie'nin söylediği şey değil, kendisini göstermiş olmasıydı. Yoshie'nin kıyafetleri, fabrikadan çıktığındakilerin aynısıydı, ama gözlerinin altında mor halkalar vardı ve daha da yorgun görünüyordu. Artık ikisinin, onun bilmesini istemedikleri bir şeyler yaptıklarından emin olan Kuniko, misilleme yapma şansını yakalamıştı.

"Bu arada, siz ikiniz neler karıştırıyorsunuz?" diye sordu. Masako hiçbir şey söylemedi, ama Yoshie, yüzünde suçlu bir ifadeyle başını çevirdi. "Banyoda ne yapıyorsunuz?"

"Ne yaptığımızı zannediyorsun?" diye sordu Masako, hafif bir kahkahayla. Bakışı, Kuniko'nun tüylerinin ürpermesine neden oldu.

"Bilmiyorum..." diye mırıldandı.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu Masako.

"Şey, sanırım – belki bir parça et."

"Ne olduğunu sana göstereyim," dedi Masako birden. "Gel." Yoshie, bir itiraza benzeyen bir şeyler söyledi, ama Masako, Kuniko'nun bileğini kavradı. Masako'nun eli, kolunu sıkıca kavrayınca, Kuniko'nun bir yanıyla –utangaç yanıyla– mümkün olduğunca hızlı kaçma isteğine kapıldı. Ama bir diğer yanı, banyoda ne olduğunu görmeyi, hele işin ucunda para da varsa, her şeyden fazla istiyordu; işte ağır basan da bu yanıydı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Yoshie, Masako'nun kolunu çekerek. "Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Endişelenme. Bize yardım edebilir."

"Ben pek emin değilim!" Yoshie'nin sesi önce tereddütlü, sonraysa keskin çıkmıştı.

"Neye yardım edebilirim, Kaptan?" diye sordu panik olmaya başlayan Kuniko, ama Yoshie cevap vermedi ve Masako, Kuniko'nun kolundan tutup koridorda banyoya doğru çekerken, kollarını birleştirip sadece yere baktı. Kapıya vardıklarında, Kuniko, parlak ışıkta yerde yatan ve insan koluna benzeyen bir şey gördü; az kalsın bayılacaktı. "Bu da ne?" dedi zorlukla nefes alarak.

"Yayoi'nin kocası," dedi Masako, onun kolunu bırakıp bir sigara yakarken. Masako'nun tırnak altlarındaki kurumuş kanı ve pencereden gelen kötü kokuyu hatırlayınca, Kuniko kusmamak için elini ağzına kapattı.

"Neden? Neden?" diye mırıldandı. Belki de gördüğü şey gerçek değildi. Belki de bütün bunları, perili bir ev gibi, onu korkutmak için hazırlamışlardı.

"Onu Yayoi öldürdü," dedi Yoshie, içini çekerek.

"Ama siz onunla ne yapıyorsunuz?" diye sordu Kuniko

"Onu kesiyoruz. İşe devam ediyoruz," dedi Masako, san-

ki çok belirgin bir şeyi bir çocuğa açıklıyormuş gibi.

"Bu, bir iş değil!"

"Kesinlikle öyle!" dedi Masako duygusuzca. "Ve gerçekten paraya söylediğin kadar ihtiyacın varsa, bize yardım edebilirsin." Paradan bahsedilince, Kuniko'nun aklı vites değiştirdi.

"Nasıl yardım edeceğim?"

"Onu kesip paketlediğimizde, torbalardan kurtulmaya yardım edebilirsin," dedi Masako.

"Sadece torbalardan kurtulmaya mı?"

"Evet."

"Ve bunun için ne kadar alacağım?"

"Ne kadar istiyorsun? Yayoi'yle konuşurum. Ama bu, her şeye senin de karıştığın ve hiç kimseye bir şey söyleyemeyeceğin anlamına geliyor."

"Anlıyorum." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Kuniko, Masako'nun onun sessiz kalmasını sağlamak için kurduğu tuzağa yakalandığını şaşırarak fark etti.

3

Yayoi Yamamoto, fabrikadan çıkınca eski, kırmızı şemsiyesini açtı ve bisikletine bindi. Pedalları çevirerek uzaklaşırken, şemsiyeden yansıyan ışığın kollarının çıplak tenini parlak bir gül pembesine çevirdiğini fark etti. Yanaklarının da muhtemelen aynı genç kız parlaklığına sahip olduğunu düşündü. Ama bisikletinin sakin ilerleyişiyle birlikte onunla hareket eden pembe dünyaya kıyasla, dünyanın geri kalanı daha zevksiz bir renkteydi – caddenin ıslak asfaltı, caddenin iki yanındaki yeni yeşillenen ağaçlar, kepenkleri sıkıca kapanmış olan evler. Şemsiye, pembe bir koza yaratmasına rağmen, Yayoi'nin çevresindeki her şey daha uğursuz ve iç karartıcı olmuştu. Bu, Kenji'yi öldürdüğü için, artık hayatının bir sembolüymüş gibi görünüyordu.

Yayoi, cinayetin neredeyse her detayını hatırlayabiliyordu; ne de olsa, bunu kendi elleriyle yapmıştı. Ama aynı za-

manda, Yayoi bu versiyonun işleri ne kadar kolaylaştırdığının farkında olmasa bile Kenji'nın ortadan kaybolmuş olduğu fantezisi bir yerlerde kök salmaya başlıyordu. Kenji'nin varlığı, onun ve çocuklarının yaşadığı evi uzun zaman önce terk etmişti ve bu da, Yayoi'nin kocasını öldürmüş olduğu gerçeğinin yerine fantezisini koymasını kolaylaştırıyordu.

Çok fazla yağmur emmiş olan naylon şemsiye artık ağırlaşmıştı; Yayoi de bir süre için kolunu indirdi. Bunu yapınca, gül renkli dünyanın yok oluşunu ve küçük, tanıdık ev sıralarının gerçek görünüşlerine geri dönüşlerini seyretti. Saçını ve yüzünü ıslatan tatlı bir yağmur yağıyordu. Yayoi, yeniden doğduğu hissine kapılmıştı; içinde ise bir cesaretin canlanmaya başladığını hissedebiliyordu.

Kendi sokağının girişindeki yolu çevreleyen cüruf briketi duvara yaklaşırken, bir gece önce orada Masako'yu nasıl beklediğini hatırladı. Arkadaşının, yaptığı şeyi kolayca kabullenip, ona yardım etmeye karar verişini asla unutmayacaktı. Artık Masako için her şeyi yapardı – özellikle de Masako, berbat bir iş olan cesedi parçalamayı da üstlenmişken.

Kapının kilidini açarak loş eve girdi. Belki de çocuklar burada oldukları için, güneşte uyuyan bir yavru köpeğin kokusuna benzeyen evin tanıdık kokusu yüzüne çarptı. Ve ev, artık sadece ona ve çocuklarına aitti, başka birisine değil. Kenji artık gelmeyecekti – ama bundan sonra, başkalarının onun bunu bildiğini fark etmemesinden emin olmak zorundaydı. Tedirginçe, endişeli eş rolünde ikna edici olup olamayacağını merak etti. Ne de olsa, onun cansız bedeninin girişte yığılmış görüntüsünü hatırlayınca hâlâ bir heyecan ürpertisi hissediyordu. *Piçe müstahaktır!* Hayatı boyunca böyle bir dil kullanmamıştı. Ya da hiç avlanmamıştı – peki o halde, neden

bir insanın doğada bir hayvanı kovalarken hissettiği türden bir heyecan hissetmişti? Belki de her zaman böyle bir insan olmuş, ama bunu keşfedecek fırsatı hiç olmamıştı.

Biraz daha sakinleşerek, ayakkabılarını çıkartırken, Kenji'den bir iz arayarak giriş holüne baktı. Kenji'nin hangi ayakkabıları giymiş olduğunu hatırlayamadığını fark etti. Ayakkabı dolabına bakınca, yeni ayakkabılarının eksik olduğunu görerek rahatladı: En azından Masako onun eski, pis ayakkabılarıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Kafasını uzatarak yatak odasına baktı ve iki çocuğun da hâlâ uykuda olduğunu fark ederek sevindi. Küçük oğlunun üzerinden atmış olduğu battaniyeyi tekrar örterken, babalarını çocuklarından çaldığı için anlık bir pişmanlık duydu.

"Ama Baba, artık eski Baba değildi," diye yüksek sesle mırıldandı ve sonra dehşetle, beş yaşındaki büyük oğlu Takashi'nin uyanık olduğunu fark etti. Oğlu, korkuyla gözlerini kırpıştırıp etrafına bakarak onu arıyordu. Yayoi, onun yanına gitti ve sırtını nazikçe okşamaya başladı. "Geldim," dedi sessizce. "Her şey yolunda. Uyumaya devam et."

"Baba geldi mi?" diye sordu Takashi.

"Henüz değil," dedi Yayoi. Oğlu, bir süre endişeyle etrafına baktı ama Yayoi, o tekrar uykuya dalana kadar sırtını okşamaya devam etti. Önündeki birkaç saatte nelerle karşılaşacağını düşününce, kendisinin de biraz uyumaya çalışması gerektiğini akıl etti. Bu koşullar altında uyuyabileceğinden şüphe ediyordu; ama karnındaki çürüğü ovalayınca, neredeyse hemen uykuya daldı.

"Anne, Milk nerede?"

Küçük oğlu Yukihiro, döşeğine zıplayınca aniden uyandı

Kendisini rüyadan çekip gerçeğe dönmek zordu. Gözlerini açmaya zorlayarak saate baktı. Saat çoktan 8.00'i geçmişti ve oğlanları saat 9.00'da kreşe götürmüş olması gerekiyordu. Terden hafifçe ıslanmış olan kıyafetleriyle yataktan hızla kalktı.

"Anne, Milk burada değil," diye sızlanıyordu hâlâ Yukihiro.

"Buralarda bir yerdedir," dedi Yayoi, bir gece öncesinin olaylarını aklından bir kez daha geçirirken döşeğini katlıyordu. Sonunda kedinin, Kenji'yi öldürdükten sonra aralık kapıdan kaçmış olduğunu hatırladı. Bazı detayların, sanki her şey çok uzun zaman önce olmuş gibi daha şimdiden silinmeye başlamış olmaları garipti.

"Onun burada olmadığını söyledim!" diye hıçkırarak ağladı oğlan. Yukihiro, oğullarından daha sert, daha erkeksi olanıydı, ama kediden gerçekten çok hoşlanıyordu. Onun, küçük oğlanla ilgilenebileceğini düşünerek büyük oğluna bakındı.

"Takashi," diye seslendi. "Kardeşini Milk'i aramaya götürebilir misin?" Biraz sonra, hâlâ pijamalarını giymekte olan Takashi, endişeli ve hüzünlü bir halde belirdi.

"Baba işe gitti mi?" diye sordu. Kenji bir süredir işten geç çıktığında girişteki küçük odada uyuyordu. Belli ki Takashi uyanır uyanmaz onu aramaya gitmişti.

"Hayır, başka bir yerde kalmış olmalı. Dün gece eve hiç gelmedi."

"Bu doğru değil," dedi Takashi. "Eve geldi." Yayoi, korkuyla ona baktı. Oğlunun solgun, hassas yüzü, şimdi olduğu gibi endişeyle gerildiğinde, aynı ona benziyordu.

"Ne zaman?" diye sordu. Sesinin endişeyle kısıldığını duyunca, bunun uzun bir dövüşün ilk raundu olduğunu fark etti. Oğlunu kandırmak için güç topladı.

"Ne zaman olduğunu bilmiyorum," dedi Takashi, sesi bir yetişkin gibi çıkarak. "Ama onun geldiğini duydum." Yayoi, bir rahatlama dalgası hissetti.

"Duydun mu? Muhtemelen sadece annenin işe gittiğini duydun. Artık acele edin yoksa geç kalacağız." Takashi karşı çıkmaya çalıştı ama Yayoi onu görmezden geldi ve kanepenin altını ve mutfak dolabının arkasını arayan Yukihiro'yu izlemek için arkasını döndü. "Ben kediyi ararım," dedi. "Siz ikiniz hazırlanın."

Yayoi, mutfakta kahvaltı hazırladı ve sonra oğlanlara yağmurluklarını giydirdi. Onları, birini öne, diğerini arkaya olmak üzere bisikletine bindirdi ve kreşe götürdü; çocuklarını güven içinde bırakınca, belirgin bir huzura kavuştu. Birden, işlerin nasıl gittiğini öğrenmek için Masako'yu aramak veya kendi gözleriyle görmek için onun evine gitmek istedi. Ama Masako, ondan haber alana kadar beklemesi gerektiğini söylemişti, bu yüzden telefon etmek fikrinden vazgeçti ve aceleyle eve döndü.

Sokağa ulaştığında, bir elinde şemsiye olan yaşlı bir kadın, ayaklarını sürüyerek yürüyor ve toplama alanındaki çöpleri temizliyordu. Çalışırken, bir yandan da kendi kendine konuşarak yan apartmandaki insanların çöplerini ne kadar dağınık bıraktıklarından şikayet ediyordu. Yayoi isteksizce selam verdi.

"Günaydın," dedi. "Bununla ilgilenmeniz ne kadar iyi." Kadın, beklenmedik bir cevap verdi.

"Oh, şu sizin değil mi?" diye sordu, bir telefon direğinin arkasında saklanan beyaz bir kediyi işaret ederek. Kedi, Milk'ti.

"Öyle," dedi Yayoi. "Gel, Milk! Gel, Milk!" diye seslendi, elini uzatarak. Kedi, sırtını kabartarak miyavladı. "Islanacaksın. İçeri gir," dedi, ama Milk diğer tarafa kaçtı.

"Garip," dedi kadın. "Sizce ona ne oldu?" Komşunun önünde sabrını kaybetmemeye çalışan Yayoi, kediyi çağırmaya devam etti. Muhtemelen asla geri gelmeyecek... Kenji gibi. Kedinin gözden kaybolduğu noktaya boş boş baktı.

Yayoi'nin günlük programı sıradışıydı: Sabah erkenden gece vardiyasından dönünce, Kenji ve çocuklara kahvaltı hazırlar, oğlanları kreşe götürür ve ancak bundan sonra biraz uyuyabilirdi. Gece çalışmayı istememişti, ama küçük çocukları olan ve beklenmedik zamanlarda izin kullanmak zorunda kalacak bir anneyi işe alacak pek fazla yer yoktu. Hazır yemek fabrikasında çalışmaya başlamadan önce, bir süper markette yarım günlük olarak denetçilik yapmıştı; ama Pazar günleri çalışmayı reddetmek ve hastalanan çocuklar yüzünden sık sık evde kalmak zorunda olduğu için, bu işte uzun süre kalamamıştı. Gece vardiyası, fiziksel olarak onu zorluyordu, yine de parası, bir gündüz işinden daha çoktu ve fabrikaya gitmeden önce çocukları yatırabiliyordu. Ayrıca, Masako ve Yoshie gibi çalışma arkadaşları bulmuş olduğu için şanslıydı.

Artık Kenji'nin maaşı olmadan nasıl geçineceğini merak etti. Ama geçen birkaç ayda, onun maaşı olmadan idare etmişlerdi; bu da farklı olmayacaktı. Bir yolunu bulurlardı. Yayoi, dün geceden beri daha güçlü olduğunu hissediyordu.

Kenji'nin ofisini mümkün olduğunca çabuk aramak istiyordu, ancak çok erken araması da garip kaçabilirdi. Her zamanki programına sadık kalmaya karar vererek, yarım bir uyku hapı aldı ve uzandı. Bu sefer uykuya dalmakta zorluk çekti ve uyuduğundan çok kısa bir süre sonra, Kenji'nin yanında yattığını gördüğü gerçekçi bir rüya yüzünden soğuk bir terle uyandı. Rüyanın etkisinden kurtularak yanına dön-

dü ve sonunda uykuya daldı.

Bir süre sonra, uzaktan çalan bir telefon sesiyle uyandı. Arayanın Masako olabileceğini düşünerek yataktan fırladı, ama uyku hapı yüzünden hâlâ sersem gibiydi.

"Adım Hirosawa," dedi telefondaki ses. "Kocanız orada mı?" Telefon, Kenji'nin çalıştığı inşaat malzemeleri şirketinden geliyordu. Demek başlıyoruz, diye düşündü Yayoi kendine gelerek.

"Hayır," dedi. "...Yani orada değil mi?"

"Henüz değil," dedi Hirosawa. Yayoi, saatin kaç olduğunu bilmediği için tereddüt etmişti. Duvardaki saati kontrol etmek için döndü ve saatin 1.00'i geçtiğini gördü

"Aslında kocam dün gece eve gelmedi. Nerede kaldığını bilmiyorum, ama artık ofise gitmiş olacağını düşünmüştüm. Orayı aradığımda ne kadar kızdığını biliyorum, bu yüzden ne yapmam gerektiğini düşünüyordum."

"Anlıyorum...," diye kekeledi, muhtemelen bir erkek dayanışması göstermesi gerektiğini düşünerek. "Endişelenmiş olmalısınız."

"Şey, böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadı, bu nedenle ne düşüneceğimi bilemedim. Ben de sizi aramak üzereydim." Yayoi, Hirosawa'nın satış bölümünün başı ve Kenji'nin patronu olduğunu hatırlamıştı. Adamın ince, itici suratını gözünün önüne getirerek kendisini endişeli ama biraz da utanan eş rolünü oynamaya zorladı.

"Artık endişelenmeyin," dedi Hirosawa. "Muhtemelen akşamdan kalmış bir şekilde bir yerlerde uyuyordur. Oh, üzgünüm – bu, herhalde kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamaz. Ama kocanız bugüne kadar işini hiç aksatmadı, bu nedenle basit bir nedeni olduğuna eminim. Stres .. evet, neden

bu olmalı. Kendisini baskı altında hissediyordu ve bir yerlere gitti. Bugünlerde buna çok rastlanıyor."

"Evi bile aramadan mı?" diye sözünü kesti Yayoi.

"Şey...," diye mırıldandı ne diyeceğini bilemeyen Hirosawa.

"Sizce ne yapmalıyım?"

"Şey, neden şöyle yapmıyoruz. Bu akşama kadar bekleyelim ve o zamana kadar hâlâ gelmemişse, kayıp ihbarında bulunmayı düşünebiliriz."

"Bunu nereye yapacağım?"diye sordu Yayoi. "Polis merkezine mi?"

"Hayır, zannetmiyorum. Ben bunu kontrol edeyim ve siz de hiçbir şey yapmayın ve endişelenmemeye çalışın. Erkekler bazen aptalca şeyler yapar, bizler böyleyiz işte. Onun gerçekten kaybolduğunu zannetmiyorum."

Yayoi, telefonu kapattıktan sonra sessiz odada etrafına bakındı. Sonunda yağmurun durmuş olduğunu ve birden acıktığını fark etti. Dün geceden beri hiçbir şey yememişti. Oğlanlara hazırladığı kahvaltıdan kalanları bitirmeyi düşündü, buharlı pişiricide de biraz pilav olmalıydı; ama yemekleri görünce, hiçbir şey yiyemeyeceğini anladı. Çubuklarıyla yemeğini karıştırırken, telefon bir kez daha çaldı.

"Merhaba. Ben, Hirosawa."

"Oh, tekrar aradığınız için teşekkür ederim. Bir şey bulabildiniz mi?"

"Şey, burada bunun hakkında konuştuk, herhangi birisini aramadan önce yarın sabaha kadar beklemeye ne dersiniz diye size soralım dedik."

"Oh," diye içini çekti Yayoi. "Yine de, ne demek istediğinizi anlıyorum. Eğer hiçbir şey çıkmazsa, yaygara kopartmış olmak utanç verici olacak."

"Hayır, değil. Ama biraz beklemenin en iyisi olacağını düşündük. Ve yarın, hâlâ gelmemişse, bir şeyler olduğunu –mesela, bir kaza– düşünebiliriz; sizin de polisi aramanızı isteriz."

"Polis mi?" dedi Yayoi.

"Evet, eğer gelmezse, 91 l'i arayabilirsiniz." Demek ki, diye düşündü Yayoi, yarın polisi arayacağım, çünkü Kenji'nin bir daha eve gelmesi mümkün değil.

"Ama bekleyemeyecek kadar endişeliyim," dedi. "Sanırım hâlâ kayıpsa, bu akşam polise haber vereceğim."

"Yani polisle temasa mı geçeceksiniz?"

"Evet. Eğer bir kaza olduysa ve onu bir yerlere götürdülerse, buna dayanamam. Böyle bir şey ilk kez oluyor ve ben, oldukça üzgünüm."

"Anlıyorum," dedi Hirosawa. "O zaman, kendinizi nasıl rahat hissedecekseniz, öyle davranmalısınız. Ama eminim ki biraz sonra, kendiliğinden utanarak kapıdan girecektir."

Bundan gerçekten şüpheliyim, diye içinden geçirdi Yayoi; harekete geçip akşam olmadan polisi aramaya karar vermişti. Bu daha doğal olurdu, sanki gerçekten endişeliymiş gibi. Ama telefonu kapatırken, ne zaman bu kadar soğuk ve kurnaz hale geldiğini merak ediyordu.

Saat 4.00'ü biraz geçe, çocukları kreşten almak için hazırlanırken, telefon bir kez daha çaldı.

"Benim." Masako'nun sesi alçak ve kısıktı.

"Oh, aradığına çok sevindim," dedi Yayoi, sesi rahatlama ve endişe karışımıyla titreyerek. "Nasıl gitti?"

"Bitti ve endişelenecek hiçbir şey yok. Ama durumu biraz değişti."

"Nasıl değişti?"

"Kaptan ve Kuniko da yardım etti." Yayoi, Yoshie'nin yardımının isteneceğini biliyordu, ama Kuniko hakkında hiçbir şey konuşulmamıştı. Fabrikada yeterince iyi anlaşıyorlardı, ama yine de – gösterişli Kuniko güvenilebilecek biri miydi? Yayoi, birden panikledi.

"Sence Kuniko tamam mı?" dedi. "Konuşmayacak, değil mi?"

"Şey, pek fazla seçeneğimiz yoktu. Her şeyin tam ortasında çıkageldi ve ne yaptığımızı gördü. Ama düşününce, kocanın sana vurduğunu ve bütün birikimlerinizi kumarda harcadığını zaten biliyordu. Eğer bunları polise söyleseydi, senden şüphelenirlerdi." Doğru, diye içinden ona hak verdi Yayoi, korkarak. Her düğümün bir çözülme noktası var gibiydi. İki gece önce olanları arkadaşlarına anlatırken Kenji'yi öldüreceğini en çılgın hayallerinde bile düşünemezdi. Ama artık bunun için yapacak hiçbir şey yoktu ve Masako kesinlikle haklıydı. Aslında, işleri yoluna koyması için Masako'ya her zaman güvenilebilirdi. "Yardım etmeyi kabul etti, ama bir pürüz var. O ve Yoshie, para istiyor. Sence beş yüz bin bulabilir misin?"

Bunun için birilerine para ödeyeceği hiç aklına gelmemişti, ama Masako ne derse yapmaya karar vermişti.

"Bu para ikisine yetecek mi?"

"Evet. Kaptan için dört yüz ve Kuniko için de yüz. O, bize sadece torbalardan kurtulmakta yardım edecek. Bence buna razı olacaklardır. Onu sen öldürdüğün için, her şeyin halledilmesinin karşılığında para vermen gerektiğini düşünüyorlar."

"Anlıyorum. Parayı hemen ailemden isteyeceğim." Yayoi'nin Yamanashi Bölgesinde yaşayan ailesi, zengin olmaktan çok uzaktı. Babası ticaretle uğraşıyordu ama emekliye ayrılmak üzereydi. Yayoi onlardan para istemekten nefret ediyordu, ancak Kenji bütün birikimlerini harcadığı için, haya-

tını sürdürecek kadar bile parası yoktu. Zaten onlardan para istemek zorunda kalacaktı, o yüzden erken olması bir şeyi değiştirmeyecekti.

"Iyi," dedi Masako, canlı ve ciddi bir ses tonuyla. "Sende işler nasıl gitti?"

"Bugün işe gelmediğini söylemek için ofisinden aradılar. Onun kaybolduğunu bildirmek için yarına kadar beklememi istediler, ama onlara çok endişeli olduğumu ve polisi bu akşam arayacağımı söyledim."

"Kulağa iyi geliyor, sanki bu sık olmazmış gibi. Bu gece işi ekecek misin?"

"Sanırım ekmeliyim."

"Bu, yapılacak en iyi şey. Tamam, o zaman seni yarın yine ararım," dedi Masako, artık iş konuşmayı bitirdikleri için telefonu kapatmak üzereymiş gibiydi.

"Masako," dedi Yayoi, onu durdurarak.

"Ne?"

"Nasıldı?"

"Oh, o mu? Çok pislik çıkarttı, ama sonunda küçük parçalara ayırdık. Üçümüz torbaları bölüştük ve yarın sabah, onları atacağız. Yarın günlerden Perşembe, ve birçok yerde çöp toplama günü. Ekstra güçlü torbalar kullandık, bu yüzden herhangi bir sızıntı olacağını zannetmiyorum."

"Peki nereye atacaksınız?" diye sordu Yayoi.

"Çok uzağa gidemeyiz. Biraz riskli olmasına rağmen bu civarlarda halletmeliyiz. Mümkün olduğunca tedbirli olacağız."

"Tamam," dedi Yayoi. "Ve teşekkürler." Bu sabah çöpün etrafında dolaşan gürültücü komşuyu hatırlayınca, her şeyin planlandığı gibi gitmesi için dua etti.

Yayoi, telefonu kapattığı gibi hemen bir kez daha eline al-

dı ve önündeki savaş için güç toplayarak daha önce hiç çevirmemiş olduğu numarayı çevirdi. Neredeyse anında, bir erkek sesi telefona cevap verdi.

"911," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Yayoi tereddüt etti. "...Kocam dün gece eve gelmedi." Nasıl bir tepki beklediğinden emin değildi, ama adamın cevabı, çok ciddiydi. Yayoi'nin adını ve adresini sorarak, onu beklemeye aldı. Bir dakika sonra, başka bir adam telefona geldi.

"Aile Masası," dedi yeni adam. "Kocanızın eve gelmediğini söylemişsiniz. Ne kadar zamandır?"

"Dün geceden beri. Ve ofisi, bugün işe de gitmediğini söylüyor."

"Son zamanlarda hiç sorununuz var mıydı?" diye sordu adam.

"Hayır, aklıma bir şey gelmiyor."

"O zaman, sizden yarına kadar beklemenizi isteyeceğim ve eğer kocanız hâlâ gelmezse, gelip bir rapor doldurmalısınız. Burası Musashi Yamato polis merkezi; neresi olduğunu biliyor musunuz?"

"Ama bekleyebileceğimi zannetmiyorum. Çok endişeliyim."

"Evet, ama şimdi gelseniz bile, sadece bir rapor doldurabiliriz. Şu anda onu aramaya kimse çıkmayacaktır." Adamın sesi nazikleşmişti.

"Şey, ben ne yapacağımı bilemiyorum," dedi Yayoi. "Bu, daha önce hiç olmamıştı."

"Eğer kaybolan bir çocuk veya yaşlı bir insan olsaydı, o zaman farklı olurdu, ne var ki bu durumda bir gün daha beklemenizi istemek zorundayız."

"Anlıyorum," dedi Yayoi. Bugünlük görevini yapmıştı. Telefonu kapatırken uzun bir nefes verdi.

"Anne, bu gece işe gidiyor musun?" diye sordu Takashi, akşam yemeklerini yerlerken.

"Hayır, burada kalıyorum," dedi Yayoi ona.

"Neden?"

"Babanız henüz eve gelmedi ve ben de endişeliyim."

"Gerçekten mi?! Sen de mi endişelisin?" Yayoi, onun endişesini paylaştığını anladığında oğlunun ne kadar rahatladığını görünce şaşırdı. Çocukların, her şeyden habersiz göründükleri anlarda bile, insanların arasında neler geçtiğine dair gayet iyi fikirleri olduğunu fark etmeye başladı ve bu düşünce, telaşlanmasına neden oldu. Belki de Takashi, Kenji dün gece eve geldiğinde gerçekten *uyanıktı* ve gerçekten bir şeyler duymuştu. Eğer durum gerçekten buysa, diye düşündü endişeyle, onu susturmak için bir yol bulmalıydı. Oturmuş ne yapacağını düşünürken, Yukihiro konuştu.

"Anne! Milk bahçede ama onu çağırdığım zaman içeri girmiyor."

"Kimin umurunda?" diye bağırdı Yayoi, aniden öfkelenerek. "O kediye tahammül edemiyorum." Ses tonu, Yayoi için o kadar alışılmışın dışındaydı ki, Yukihiro çubuklarını düşürdü ve şaşkınlıkla ona baktı. Takashi, hiçbir şey görmek istemiyormuş gibi, başını çevirdi. Onun tepkisini fark eden Yayoi, Takashi ve kedi hakkında Masako'yla mümkün olan en kısa sürede konuşmaya karar verdi. Her şeyi Masako'ya bırakmanın yapılacak en iyi şey olduğuna çoktan karar vermişti bile. Ama bunun, yıllar önce Kenji'ye ilk âşık olduğunda benimsediği davranışın aynısı olduğu aklının ucundan bile geçmedi

4

Masako, küvetin kapağının üzerine ikinci bir plastik branda sermiş ve kırk üç torbayı bunun üzerine yığmıştı. Kapak, tam olarak yetişkin bir erkeğin kilosuna eşit olan ağırlık altında eğilmişti.

"Kan olmadan bile, oldukça ağır," dedi, kendi kendine konuşur gibi.

"Sana inanamıyorum," diye mırıldandı Kuniko.

"Ne dedin?" diye sordu Masako.

"'Sana inanamıyorum' dedim. Yani bütün bunlar seni hiç rahatsız etmedi, değil mi?" Kuniko, iğrenerek kaşlarını çatmıştı.

"Rahatsız etmediğini kim demiş?" diye sordu Masako ona cevap olarak "Ama beni daha çok rahatsız eden şey, bir borç batağında olup, ithal bir araba kullanan ve hâlâ gelip de borç istemeye yüzü olan insanlardır." Hemen o anda, Kuniko'nun

küçük gözleri yaşlarla doldu. Genellikle özenli bir makyaj yapardı, fakat bu sabah bunun için fırsatı olmamıştı. Ama garip bir şekilde, sonuç olarak çıplak yüzü daha genç ve daha masum görünüyordu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" demeyi başardı. "Ama yine de senin kadar kötü değilim. Sen bunu isteyerek yaptın, ama ben buna katılmam için kandırıldım."

"Gerçekten mi? Yani parayı istemiyorsun?"

"Hayır, istiyorum. O para olmadan kurtulmam imkansız."

"Yine de kurtulamayacaksın," dedi Masako, "ödemeyi yapsan da yapmasan da. Biliyorum. Senin gibi çok insan gördüm."

"Nerede gördün?"

"Eski işimde," dedi Masako, sakince ona bakarak. Böyle bir kadın, başına gelenleri hak ediyordur, diye düşünüyordu.

"Ve eski işin neydi?" diye sordu Kuniko, merakını gizlemeyi başaramayarak.

"Seni ilgilendirmez," dedi Masako başını sallayarak.

"Şimdi birdenbire gizemli oluyor."

"Konuyu kapat. Parayı istiyorsan, torbaları al."

"Onları alacağım, ama bana sorarsan, bir insanın yapabileceği şeylerin bir sınırı vardır."

"Bunu sen söyleyince hoşuma gitti," diye güldü Masako Kuniko cevap verecek gibi oldu, ama bir şey –muhtemelen ziyaretine gelecek olan yakuza fikri– dilini tutmasını sağladı. Gözyaşları kurumuştu ve onların yerine, burnundan ter damlıyordu. "Bize yardım ettin çünkü parayı istiyordun. Bu, seni de geri kalanlarımız kadar suçlu yapıyor, o yüzden bu kadar ukalaca davranmayı kes."

Kuniko konuşacaktı ama gözyaşları bir kez daha akmaya başladı ve sessizleşti

"Araya girdiğim için özür dilerim," dedi yorgunluktan gözleri şişmiş olan Yoshie, "ama eve gitmeliyim. Kayınvalidem artık uyanmış olmalı ve benim hâlâ yapacak çok işim var."

"Tamam, Kaptan," dedi Masako, içinde et ve kemik olan torbaları işaret ederek. "Bunu senden istemekten nefret ediyorum, ama bunlardan birkaç tane alabilir misin?" Yoshie yüzünü ekşitti.

"Ama ben bisikletle geldim. Onları sepete koyamam. Şemsiyemi nasıl tutacağım?" Masako pencereden dışarı baktı. Yağmur durmuştu ve mavi gökyüzü parçaları görünüyordu. Kısa bir süre sonra, hava yine sıcak olacaktı. Torbalardan bir an önce kurtulmaları gerekiyordu yoksa kokmaya başlayacaklardı. Bağırsaklar zaten yarı çürümüştü.

"Yağmur durdu," dedi.

"Ama alamam," diye karşı çıktı Yoshie.

"O zaman onları nasıl atacağız?" diye sordu Masako; kollarını kavuşturup fayanslı duvara yaslanmıştı. Hâlâ giyinme odasında duran Kuniko'ya bakmak için döndü. "Sen de birkaç tane alacaksın," dedi.

"Onları bagajıma koymamı mı istiyorsun?!" diye sordu Kuniko nefesi kesilerek.

"Kesinlikle öyle. Yoksa arabanın bu işi için fazla kaliteli olduğunu mu söylüyorsun?" Neden bu kadar aptallar, diye düşündü. "Bu, vardiyanız bittiğinde kartınızı basıp gidebileceğiniz bir fabrika işi değil. Bu iş, torbaları asla bulunmayacakları bir yer bulup onlardan kurtulana kadar bitmeyecek. Paranızı ondan sonra alacaksınız. Ve eğer biri torbaları bulursa, onların izini bize kadar süremeyeceklerinden emin olmalıyız."

"Yayoi'nin konuşmayacağından emin olabilir miyiz, bilmiyorum," dedi Yoshie.

"Eğer konuşursa, bize şantaj yaptığını söyleriz."

"Güzel, o zaman ben de sizin de bana şantaj yaptığınızı söylerim," dedi Kuniko, işleri tekrar karıştırmaya kararlı bir şekilde.

"Devam et. O zaman sana para ödemek zorunda kalmam."

"Gerçekten korkunçsun, bunu biliyorsun değil mi?" dedi Kuniko, hıçkırığını bastırarak; ve sonra bir kez daha düşünüp konuyu değiştirdi. "Biliyorsunuz, bence bu çok üzücü – şu zavallı adam. Ve sen hiçbir şey hissetmiyor gibisin. Buna inanamıyorum!"

"Çeneni kapatacak mısın!" diye bağırdı Masako. "Bunun bizimle hiç ilgisi yok! Bu, Yayoi ve onun arasında; ayrıca da her şey bitti."

"Ama ona bunu yaptığımız için memnun bile olabileceğini," dedi Yoshie, sesi duygusallaşarak, "düşünmeye engel olamıyorum. Yani, bütün bu uzuvların kesilmesi hakkında bir şeyler okuduğumda, bunun korkunç olduğunu düşünürdüm. Ama aslında öyle değil, değil mi? Birisini bu kadar özenle, dikkatle kesmenin neredeyse saygıdeğer bir yanı var." İşte yine kendini haklı çıkartmaya çalışıyor, diye düşündü Masako. Ama öyle olsa bile, kırk üç torbayı doldurmayı bitirmekte uygun, düzenli, neredeyse tatmin edici bir yan *olduğunu* kendisine itiraf etmek zorunda kaldı. Küvet kapağının üzerinde düzgünce sıralanmış olan torbalara bir kez daha baktı.

Kafayı kestikten sonra, kolları ve bacakları ayırmışlar, daha sonra da bunları eklem yerlerinden kesmişlerdi. Her ayağı, her uyluğu, her budu ikişer parçaya kesip, bir bacaktan altı parça çıkartarak bunları altı torbaya koymuşlardı. Kollar, beş parçaya bölünmüştü. Bunları torbalara koyarken, Masako ellerin bütün

ma ihtimalinin yüksek olduğunu fark etmiş ve Yoshie'ye, sanki bir saşiminin derisini yüzer gibi, parmak uçlarını doğratmıştı. Sonuçta, sadece kol ve ayaklar, yirmi iki torbaya sığmıştı.

Gerçekten sorun çıkartan ve en çok vakit alan, gövde olmuştu. Önce, gövdeyi uzunlamasına ikiye kesmişler ve organları çıkartmışlardı. Sadece bu, sekiz torbanın daha dolmasına neden olmuştu. Sonra, eti kesmişler ve göğüs kafesini ayırarak testereyle düzgün yuvarlaklar kesmişlerdi. Hepsi, yirmi torba etmişti. Kafayı da sayınca, toplam kırk üç torba vardı. Kendilerine kalsa daha da küçük parçalar kesmeliydiler; ama elleri bu işe alışık değildi ve bu, üç saatten fazla zamanlarını almıştı. Saat 1.00'i geçiyordu ve zamanlarıyla enerjilerinin sonuna gelmişlerdi.

Her şey, şehir yönetimi tarafından onaylanan çöp torbalarına konmuştu; bunlar da sıkıca bağlanıp, kalınlığı iki katına çıkartmak için üst taraftan kıvrılmışlardı. Sonra, torbaların içindekilerin mat plastikten görünmemesi için hepsini ikinci bir torbaya koymuşlardı. Eğer kimse içinde ne olduğunu fark etmezse, torbalar Tokyo'nun diğer çöpleriyle birlikte yanıp kül olacaklardı. Tek sakınca, her biri yaklaşık bir kilonun üzerinde olan torbaların ağırlığıydı. Torbaların garip içeriklerinin dikkat çekmesini önlemek için, vücudun farklı parçalarını karıştırma önlemini almışlardı: bir parça bacakla iç organlar, bir omuzla parmaklar. Kuniko yaygara kopartmıştı ama Masako, onun da torbalama işine yardım etmesi için ısrar etmişti. Yoshie, parçaları önce gazete kağıdına sarmalarını önermişti, ama sonra gazete kağıtlarının belli bir mahalle veya bölgeye kadar takip edilebileceğini fark etmiş ve bu fikirden vazgeçmişlerdi. Ama bütün vücut torbalandıktan sonra bile, asıl sorun hâlâ çözülmemişti: Torbaları nereye atacaklardı?

"Sen bisikletli olduğun için beş tane alacaksın," dedi Masako Yoshie'ye. "Kuniko, sen on beş tane alacaksın, ve ben de kafa dahil diğerlerini halledeceğim. Eldiven giyin ki, torbalarda parmak izi bırakmayın."

"Sen *kafayla* ne yapacaksın?" diye sordu Yoshie, rahatsızca en büyük torbaya bakarak. Plastikle saklanmış olmasına rağmen, kafayı ilk kesildiği zaman koydukları yer olan küvet kapağının üzerinde, neredeyse bir kral gibi duran torbanın içinde ne olduğu hâlâ belli oluyordu.

"*Kafayla* mı?" dedi Masako, Yoshie'nin saygılı ses tonunu taklit ederek. "Daha sonra bir yere gömeceğim. Ondan kurtulmak için başka bir yol gelmiyor aklıma. Eğer kafayı bulurlarsa, başımız büyük belada demektir."

"Bir kere çürüdükten sonra, bir önemi olmaz," dedi Yoshie.

"Ama diş kayıtlarından filan kim olduğunu belirleyebilirler," diye ekledi Kuniko, bir şeyler bildiğini göstermek ister gibi. "Uçak kazalarında öyle yapıyorlar."

"Her neyse, torbaları buradan uzakta bir yere bıraktığınızdan ve hepsini aynı yere atmadığınızdan emin olun. Ve kimsenin sizi görmemesine dikkat edin," dedi Masako.

"Demek ki bu işi en iyisi bu gece fabrikaya giderken yapmak olacak," dedi Yoshie.

"Ama bütün gece kalırlarsa, kediler ve kargalar onları eşeleyebilir," dedi Kuniko. "Sabahın erken saatlerinde yapmak daha iyi olmaz mı?"

"Hiç kimsenin çöpü takip edemeyeceği bir yer bulduktan sonra, pek önemi yok. Ama buradan mümkün olduğunca uzak olduğundan emin olun," diye tekrarladı Masako.

"Masako, bir şey daha var," diye ekledi Kuniko. Biraz uta-

narak. "Paramızı bugün alıp alamayacağımızı merak ediyordum – sadece elli bin, veya kırk beş bin bile olur. Böylece ödememi yapabilirim. Ve bir de birkaç gün yaşamak için de biraz borç alabilirsem..."

"Tamam," dedi Masako. "Senin payından düşerim."

"Ve benim payım ne kadar?" diye sordu Kuniko. Gözleri, hâlâ yaşlarla ıslaktı ama şimdi parlıyorlardı. Yoshie ona baktı ve garip bir şekilde cebine vurdu. Cebinde Kenji'nin cüzdanındaki para olduğunu sadece Masako biliyordu.

"Bakalım," dedi Masako. "Torbaları doldurdun, ama pis işe yardım etmedin, bu yüzden bence 100.000 Yen uygundur. Ve Kaptan için de 400.000 Yen. Tabii, Yayoi bu kadar parayı bulabilirse." Yoshie ve Kuniko, gözlerinde belirgin bir hayal kırıklığıyla birbirlerine baktılar. Ama belki Yoshie, daha fazla para aldığı için ve Kuniko da gerçekten pis olan işten kurtulduğuna karar verdiği için – veya belki ikisi de Masako'dan epey korktukları için– hiçbir şey söylemediler.

"Artık gitmem gerekiyor," dedi Yoshie, sonra da arkasına bile bakmadan kapıya doğru yürüdü.

"Masako, bu gece otoparkta buluşmak istiyor musun?" diye sordu Kuniko.

"Oh Hayır, bunu unutalım gitsin." Kuniko, çöp torbalarını daha büyük, plastik bir torbaya dolduran Masako'ya şüpheyle baktı.

"Dün gece bir şey mi oldu?" diye sordu. "Çok geç kaldın."

"Hayır, hiçbir şey."

"Gerçekten mi?" dedi Kuniko, yine şüpheyle bakarak.

Onlar gittiklerinde, Masako kendi torbalarıyla birlikte Kenji'nin parçalanmış kıyafetlerini ve diğer eşyalarını araba-

sının bagajına koydu. İşe giderken biraz keşif yapacak, sonra da torbaları bu gece veya yarın sabah eve dönerken atacaktı. Daha sonra, sert bir fırça buldu ve banyonun her santimini fırçaladı. Ama işini bitirdiğinde, hâlâ fayansların arasına yapışmış kanlar varmış gibi geliyordu. Ve pencereleri açıp vantilatörü çalıştırdıktan sonra bile kan ve çürüme kokusunu alabildiğinden emindi.

Hayır, bu sadece bir illüzyon, bir zayıflık işareti, dedi kendi kendine. Yoshie, ellerinin yıkadıktan sonra bile hâlâ kan koktuğuna inanmış ve neredeyse erimeye hazır hale gelene kadar ellerini krezolde bekletmişti. Ve torbaları doldurmaktan başka bir şey yapmamış olmasına rağmen, sadece küçük parçaları görmek bile Kuniko'nun kusmak için tuvalete koşmasına neden olmuştu. Torbaları doldururken, anlamsız bir şekilde, bir daha asla et yemeyeceğine dair yemin etmişti. Masako, diğerlerine nazaran daha az konuşarak, her şeyi sakince halletmeyi başarmıştı. Ve eğer banyoyu parlayana kadar fırçalıyorsa, bunun nedeni, pek olası olmayan bir polis aramasında kan izlerinin bulunmasından endişe etmesiydi. İşe mantıklı yaklaşmayı prensip edinmişti ve şimdi aynı saplantılara kapıldığını fark etmek aşağılayıcı olacaktı.

Banyo duvarında bir saç teli fark etti. Kısa ve sert saç, açıkça bir erkeğe aitti. Saçı alarak, bunun kocasına mı, oğluna mı, yoksa Kenji'ye mi ait olduğunu merak etti. Ama sonra bunun için endişelenmenin ne kadar aptalca olduğunu fark etti. Bir DNA testi yapmadan, bunun –ölü veya diri– kimin kafasına ait olduğunu anlamak mümkün değildi. Saç telini ve onunla birlikte de kuruntularını, lavabonun deliğinden, özensizce akıttı.

Para için Yayoi'yi aradıktan sonra, sonunda yataga uzana-

bilmişti. Saat de çoktan dördü geçmişti. Genellikle, sabah dokuzda yatıp, dört gibi tekrar kalkıyordu; bu yüzden vücudu yorgun olmasına rağmen, zihni alışılmışın dışında açıktı ve uyumakta zorluk çekti. Yataktan tekrar kalkarak büzdolabına gitti ve bir bira içti. Bir önceki işini kaybettiğinden beri kendini hiç bu kadar gergin hissetmemişti. Yatağa döndü ve bir süre sonra nemli akşamüstü sıcağında, kendini hâlâ yatakta dönüp dururken buldu.

Sadece bir saat kadar yatmaya niyet etmişti, ama gözlerini açtığında açık pencereden giren rutubetli gece havasını hissedebiliyordu. Hâlâ kolunda olan saatini kontrol edince, sekizi geçmiş olduğunu gördü. Yataktan çıktı. Serin akşam havasına rağmen, tişörtü terden ıslaktı. Birkaç tane kötü rüya gördüğünü hatırladı, ama ne hakkında olduklarını hatırlayamıyordu. Ön kapının açıldığını duydu. Gelen Yoshiki veya Nobuki olmalıydı, ama Masako akşam yemeği hazırlamadan yatmıştı. Yavaşça oturma odasına doğru yürüdü.

Oğlu yemek masasında oturmuş, büyük ihtimalle caddenin sonundaki marketten aldığı hazır akşam yemeğini yiyordu. Muhtemelen eve gelmiş ve yiyecek bir şey olmadığını görerek bir şeyler almak için dışarı çıkmıştı. Masako masanın yanında durdu. Oğlu, yüzü hafifçe gerilmesine rağmen hiçbir şey söylemedi. Evde farklı bir şeylerin olduğunu fark etmiş olması mümkündü, ama neden her neyse, rahatsız bir şekilde oturarak Masako'nun arkasındaki bir yerlere baktı. Masako, onu seyrederken, oğlunun her zaman hassas bir çocuk olduğunu kendisine hatırlattı.

"Benim için bir şey aldın mı?" diye sordu.

Masako, şimdi doğrudan ona hitap ettiği için Nobuki ba-

şını eğerek önündeki yemeğe baktı. Sanki koruyacak bir şeyi varmış gibi savunmada görünüyordu. Ama ne? Masako, korunmaya ihtiyacı olan şeylerden uzun süre önce vazgeçmişti.

"Iyi mi?" diye sordu. Nobuki, cevap vermeyi hâlâ reddederek çubuklarını bıraktı ve masaya baktı. Masako, yemeğin plastik kapağını aldı ve yapım tarihi ve yerini kontrol etti: "Miyoshi Yemekleri, Higashi Yamato Fabrikası, saat 15.00'te gönderildi." Bu, belki de bir tesadüftü veya Nobuki bilinçli yapmıştı, ama yemek, kendi fabrikalarında o öğleden sonra hazırlanmış olan "Şampiyonların Öğle Yemeği" idi. Yemeğin görüntüsünü üzücü bulan Masako, düzenli oturma odasına göz gezdirdi. O ve diğerlerinin bugün öğleden sonra burada ne yaptığı aklına geldi, ve her şey gerçekdışı göründü. Nobuki çubuklarını aldı ve sessizce yemeğine devam etti.

Masako onun karşısına oturdu ve dilsiz oğlu yemeğini yerken boş gözlerle ona baktı. Bugün Kuniko hakkında nasıl hissettiğini, bütün yapay, değişken insan ilişkilerinden kurtulmak istediğini, bu yönde neredeyse vahşi bir his duyduğunu hatırladı. Ama tam karşısında değiştiremeyeceği bir ilişki vardı ve bunu düşünmek kendisini tamamen çaresiz hissetmesine neden oluyordu.

Masadan kalkarak, karanlık banyoya gitti. Işığı yaktı ve bu öğleden sonra fırçaladığı fayansları kontrol etti. Fayanslar artık kurumuştu ve adeta saçma şekilde temiz görünüyorlardı. Küveti doldurmaya başladı. Göz ucuyla yükselen su seviyesini kontrol ederken kıyafetlerini çıkarttı ve küvetin yanındaki yıkanma alanında duş başlığıyla hafifçe yıkandı. Bir önceki gece fabrikada Kazuo Miyamori'nin izlerini yıkamak için ne kadar tedirgin olduğunu hatırladı. Bileklerine kadar Kenji'nin kanına batmış ve tırnak altlarına onun etinin parçaları

kaçmıştı, ama yine de vücudunu ovalarken kurtulmak istediği, diğer adamdı. Yoshie'nin ölülerle yaşayanların birbirlerinden farklı olmadıkları hakkında söyledikleri aklına geldi, ve duşun altında dururken kendi kendine başını salladı. Ölü bir vücut iğrençti, ama hareket edemezdi. Diğer taraftan Miyamori, onu hâlâ yakalayabilirdi; ve bu da, diye düşündü, onu daha kötü yapıyordu.

Masako, bagajında güven içinde duran Kenji'nin çeşitli parçaları ve kafasıyla birlikte, evden her zamankinden iki saat erken çıktı. Kocasının henüz eve gelmediğini fark ederek rahatladı. Oğluyla olan ilişkisinin aksine, evliliği, kesinlikle, isterse değiştirebileceği insan ilişkileri arasında sayılmalıydı; ve belki de, Kuniko hakkında hissettiklerini canlandırmaktan kaçınmak en iyisiydi.

Shin-Oume Otoyolu'na çıkarak şehre doğru ilerledi. Şehir merkezine giden şeritler boştu ve Masako, manzarayı seyrederek yavaşça yol aldı. Önündeki vardiyayı ve arkasında, bagajda duran cesedi unutmaya ve taze gözlerle çevresindeki tanıdık görüntülere bakmaya kararlıydı. Yol, sola uzanan bir su arıtma tesisinin olduğu yerde, geniş bir viyadükten geçiyordu. Köprünün üstünden, Seibu Lunaparkı'ndaki dönme dolap, uzakta parlayan büyük bir bozuk para gibi görünüyordu. Bu yeri tamamen unutmuştu. Dönme dolaba, uzun yıllardan beri, Nobuki küçük bir çocuk olduğundan beri hiç binmemişlerdi. Ve Masako, tanımadığı bir yerin sınırını geçerken Nobuki de bir yabancıya dönüşmüştü.

Yol, bir süre sağ taraftaki Kodaira mezarlığının beton duvarını takip etti, ve sonra, gece büyük bir kuş kafesi gibi görünen büyük bir sürüş poligonunu geçti. Masako, Tanashi City'ye

doğru sağa döndü. Müstakil evleri ve ara sıra görünen tarlaları geçerek bir süre ilerledikten sonra, büyük bir siteye geldi. Çalışmış olduğu şirket Tanashi'de olduğu için, Masako etrafı biliyordu. Sitenin birçok bölümü olduğunu ve bunların kötü yönetildiğini de biliyordu; ve apartmanların arkasındaki çöp toplama alanının açık ve kolay ulaşılabilir olduğunu hatırlıyordu. Çöp barakasının yanına park etti ve hızla bagajdan beş torba aldı. Barakanın içinde, üzerlerinde büyük harflerle "Yakılabilir" ve "Yakılamaz" yazan büyük, mavi çöp kutuları ve bunların yanında da plastik torba yığınları vardı. Birkaç tanesini kenara iterek, kendi torbalarını yığının dibine soktu. Kenji'nin cesedi, aralarına karıştığı çöplerden ayırt edilemez olmuştu.

Dolaşmaya devam etti. Büyük bir apartman gördüğü her seferinde, çevreyi kontrol ediyor ve dikkat çekmeden yapabileceğini düşünüyorsa, birkaç torba daha bırakıyordu. Ve mahallelerde gezerken, gözden uzak bir çöp toplama yeri bulursa, sinsice birkaç torba fazladan bırakıyordu. Günün sonunda, Kenji'nin vücudu ve kıyafetleri parçalara ayrılmakla kalmamış, parçalar da birbirlerinden uzağa dağılmışlardı. Geriye sadece Kenji'nin kafasıyla ceplerinde buldukları birkaç şey kalmıştı.

Eğer vardiyaya zamanında varmak istiyorsa, fabrikaya doğru yola çıkması gerekiyordu. Bagaj boşaldığı için morali yerine gelmişti. Yoshie'nin araba olmadan ne yaptığı hakkında biraz endişeliydi, ama çok fazla torba almamıştı ve bu yüzden, muhtemelen onlardan kurtulmayı başarmıştı. Zaten, Kaptan'a güvenebileceğini biliyordu. Asıl sorun Kuniko'ydu. Öyle bir insana on beş torba vermek riskliydi; ve Masako, fabrikaya gittiğinde torbalar hâlâ Kuniko'nun bagajındaysa onları almaya karar verdi.

Geldiği yolu ters istikamette giderek yarım saat içinde fab-

rikanın otoparkına vardı. Kuniko henüz gelmemişti. Corolla'sının içinde bir süre onu bekledi. Kuniko'nun gösterişli arabası hâlâ görünmeyince, o günün şokuyla izin almaya karar verip vermediğini düşündü. İlk tepkisi kızmak oldu, ama daha sonra, Kuniko'nun işi kaçırmasında şüphe çekecek hiçbir şey olmadığını fark ederek bunun daha iyi olduğuna inandı.

Dışarıdaki hava, gündüzden daha kuru ve çok daha serindi; Masako, fabrikadan gelen kızarmış yemek kokusunu çok net hissedebiliyordu. Terk edilmiş fabrikanın yolunu takip eden menfezin üzerindeki beton kapağı ve bir gece önce kapağın üzerinde fark ettiği delikleri hatırladı. Kenji'nin anahtarlığını ve cüzdanını deliklerden birine atsa, muhtemelen bir daha asla bulunmazlardı. Ve yarın da, Sayama Gölü'nün yakınlarında, kafayı gömecek bir yer bulurdu.

Birden, Kenji'nin bütün her şeyinden kurtulup, bu işi tamamen bitirmek için çok güçlü bir arzuya kapıldı. Kapaklar ve yoğun çimleri görünce, Kazuo'nun onu bekleyeceğini söylediğini hatırladı, ama Masako, bu sabahki karşılaşmalarından sonra, onun sözünü tutacağından şüpheliydi. Yine de kanalizasyon kanalının kenarına yaklaşmadan önce bir süre çevresine bakındı. Karanlıkta gözlerini zorlayarak, betonda birkaç tane delik buldu. Çantasından anahtarlığı ve boş cüzdanı çıkarttı ve bunları deliklerden birine attı. Altında bir yerden gelen suya çarpma sesiyle bir rahatlama hissederek, fabrikanın göz kırpan ışıklarına doğru yürümeye başladı. Bir gece önce onu yakaladığı paslı kepenklerin yanında çömelmiş olan Kazuo Miyamori'yi hiç fark etmemişti.

5

Kuniko, Masako'nun evinden kaçar kaçmaz derin bir nefes aldı. Hava, düzelme belirtileri gösteriyordu, ve yer yer mavi gökyüzü parçaları bile vardı; hâlâ rutubetliydi, ama temiz ve tazeydi ve Kuniko'nun biraz canlanmasını sağlamıştı. Ama bunu bozan ise, içinde çok korkunç şeyler olan on beş küçük torbayla dolu, elindeki şu siyah torbaydı. Bunu düşününce, kaşlarını çatarak ağzını kapattı. Bir az önce çok temiz olan ciğerlerindeki hava bile, şimdi sıcak ve hasta edici geliyordu.

Torbayı yere koydu ve Golf'ün bagajının kilidiyle uğraştı. Bagajı açınca, tozla karışık bir benzin kokusu aldı ve yine kendisini kusacak gibi hissetti. Ama bagaja koymak zorunda olduğu şey çok daha kötü, çok daha hasta ediciydi. Torbaya yer açmak için aletler, şemsiyeler ve ayakkabılardan oluşan bir katmanı bir yana iterken, yapmış olduğu şeye hâlâ inanamadığını fark etti. Lastik eldivenlerinin altından hissettiği ıg-

renç, pembe et topakları, beyaz kemik parçaları, üzerinde kıl öbekleri olan soluk deri tabakaları – Kuniko, detayları hatırlayınca, et yemeyeceğine dair bir kez daha yemin etti.

Masako'yla işbirliği yapmış ve torbaları atarken dikkatli olacağına söz vermişti; ama şimdi burada torbalarla dururken, onlardan mümkün olan en kısa sürede kurtulmak istiyordu. Aslında, bu iğrenç şeyi değerli arabasına bir anlığına bile koymak istemiyordu. Muhtemelen çoktan çürümeye başlamıştı ve arabasındaki her şeyi kokutacaktı. Koku, yumuşak deri koltuklarına işleyecekti ve hiçbir araba kokusu da bu kokuyu bastıramayacaktı. Sonsuza dek bu kokuyla lanetlenecekti. Artık bu noktada, kendini dolduruşa getirmişti, ve Masako'nun mahallesinde bütün bu pisliği atabileceği bir yer olup olmadığını görmek için etrafına bakıyordu.

Çok da uzak olmayan bir mesafede, tarlalardan birinin köşesinde henüz inşa edilmiş olan küçük bir ev yığını gördü. Kuniko, bunun yanında, çöp toplama alanını çevreleyen beton bir duvar fark etti. Önce, Masako'nun onu izlemediğinden emin olmak için arkasına baktı ve ağır siyah torbayı taşıyarak o tarafa yöneldi. Parçalar bulunursa, izlerinin Masako'ya kadar takip edilebileceğinin farkındaydı, ama artık umurunda değildi. Zaten onu buna onlar zorlamışlardı, değil mi? Torbayı özenle süpürülmüş alana attı. Dıştaki torba yere inerken hafifçe yırtılarak içerdeki torbalardan birinin görünmesine neden oldu; ama Kuniko, kendisine bunun umurunda olmadığını söyleyerek döndü ve koşmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı bir ses ve Kuniko olduğu yerde dondu kaldı. Üzerinde iş kıyafetleri, güneş yanığı yüzünde öfkeli bir bakış olan yaşlıca bir adam alanın önünde duruyordu. "Sen buralarda yaşamıyorsun, değil mi?"

"Hayır...," diye kekeledi Kuniko.

"Bunu burada bırakamazsın," dedi adam, torbayı alıp Kuniko'ya uzatarak. "Senin gibi insanlar her zaman geliyor, bu yüzden burayı oradan gözlüyorum," dedi, bir zafer edasıyla başını sallayıp tarlayı işaret ederek.

"Çok üzgünüm," dedi eleştirilince cesaretini kaybetme huyu olan Kuniko. Torbayı alarak arabasına koştu ve bir kez daha düşünmeden torbayı bagaja atarak motoru çalıştırdı. Dikiz aynasından bakınca, yaşlı adamın hâlâ onu izlemekte olduğunu gördü. "Kaz kafalı aptal," dedi arabayı vitese takarak. "Geber!" Sonunda dikkat çekmeden yükünden kurtulacağı bir yer bulmanın zor olacağını anlayarak, bir süre amaçsızca etrafta dolaştı. Sıkıntıyla, neden bütün bunlara bulaşmasına izin verdiğini düşündü. Ve neden *on beş* torba? O kadar ağırlardı ki, onları etrafta taşımaya çalışırken dikkat çekeceği kesindi. Ama yine de, en çok istediği şey onlardan kurtulmaktı. Kara kara düşünerek direksiyona yapışmışken, gözleri hızla etrafa bakıyordu. Dikkati o kadar dağınıktı ki, birkaç sefer kırmızı ışığın değiştiğini fark etmedi ve arkasındaki araba kabaca korna çaldı.

Gün içinde daha önce görmüş olduğu küçük devlet konutlarından oluşan bir siteyi geçerken, yıkık bir parkta oynayan çocuklarını seyreden bir grup genç anneyi fark etti. Bir tanesinin, bir bankın yanındaki çöp kutusuna bir kekin ambalaj kağıdını attığını gördü ve Kuniko'nun aklında o anda bir fikir belirdi: Torbalardan bir parkta kurtulacaktı. Parklarda her zaman çöp kutuları vardı ve etrafta onu fark edecek çok fazla insan da olmazdı. İşte buydu! Tercihen korunmasız birçok girişi olan büyük bir park. Bulduğu fikirle mutlu olan Kuniko, biraz neşelenmişti. Kendi kendisine mırıldanarak arabasını sürdü

Bir kez, kirazların çiçek açmasını seyretmek için fabrikadan arkadaşlarıyla Koganei Parkı'na gitmişti. Bir yerlerde bunun Tokyo'nun en büyük parkı olduğunu duymamış mıydı? Bu korkunç çöpü buralarda bir yerde bırakırsa, kimsenin bulması mümkün olmazdı. Arabasını parkın arkasına sürdü ve Shakujii Nehri'nin kıyısında durdu. Hafta içi öğleden sonra parkta kimse yoktu. Masako'nun verdiği eldivenleri hatırlayarak, bagajdaki siyah torbayı almadan önce onları giydi. Bir arka kapıdan parka girdi ve torbayı, doğal hallerinde büyümeye terk edilmiş uzun ağaçların oluşturduğu yoğun bir kümeye taşıdı. Yeni yeşeren yaprakların keskin bir kokusu vardı. Patikadan ayrılarak bir süre yoğun, nemli otların arasında yürüdü. Kısa bir süre sonra ayakkabılarının ıslandığını ve eldivenlerin içindeki ellerinin terlemeye başladığını fark etti. Torbanın ağırlığı yüzünden zorlukla nefes alarak şüphe çekmeden elindekileri bırakabileceği bir yer aradı, ama görebildiği kadarıyla, ormanın bu kadar derinliğinde hiç çöp kutusu yoktu.

Beklenmedik bir şekilde, ağaçlar seyreldi ve Kuniko kendini büyük, açık bir alanın kenarında buldu. Yağmur henüz durduğu için görünürde kimse yoktu – kirazların çiçek açma zamanından hatırladığı kalabalık parktan tamamen farklı bir yer. Hızlı bir envanter çıkarttı: Güreşen iki genç adam, yürüyüşe çıkmış bir adam, plastik bir örtünün üzerinde mayolarıyla uzanmış öpüşen bir çift, oyun oynayan çocuklarını seyreden bir grup ev kadını; ve büyük, siyah bir köpeği dolaştıran yaşlı bir adam. Hepsi buydu. Daha iyi bir yer bulamazdım, diye düşündü kendisini tebrik ederek.

Mümkün olduğunca şüphe çekmeden, bir ağaçtan diğerine giderek, alandaki çöp kutularını dolaştı. İlk durağı, tenis kortlarının yanında sepet şeklinde bir kutuydu. Oraya bir

torba bırakarak, bir oyun parkı yanındaki başka bir kutuya gitti: iki torba daha. Yürüyüşe çıkmış bir grup yaşlı insanın yanından geçerken, ağaçlara bakarak mümkün olduğunca umursamaz görünmeye çalıştı. Kimsenin dikkatini çekmeden torbaları bırakabileceği yerler aramak için parkta dolaşarak yaklaşık bir saatini geçirdi.

Sonunda işi bitmişti; Kuniko da, bir rahatlama hissiyle beraber, kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediği için acıkmış olduğunu fark etti, bu yüzden bir yiyecek standı aramaya gitti. Bir tane görünce eldivenlerini çıkarttı ve onları, artık boş olan siyah torbayla birlikte çantasına koydu, ve tezgaha koşarak kendisine bir sosisli sandviçle kola aldı. Sonra, bunların keyfini çıkartmak için uzun bir banka oturdu. Yemeğini bitirince, kağıt tabak ve bardağını atmak için bir çöp kutusunun yanına gitti; ama kutunun içine bakınca, bir erişte yığınının üzerine toplanmış olan bir grup sineği fark etti. Eğer torbalar onları bıraktığı yerde yırtılırlarsa, diye düşündü, sinekler oralarda da böyle toplanacaklardı. Et parçaları çürür, sinekler ve sonra da kurtçuklar gelirdi... Ağzı, ekşi bir tatla doldu ve bugün kimbilir kaçıncı kez kusacağını hissetti. Mümkün olduğunca çabuk eve gidip dinlenmesi gerekiyordu. Mentollü bir sigara yakarak ıslak çimlerin üzerinde yürümeye başladı.

Kısa bir süre sonra, Kuniko binasının girişine doğru sendeledi ve kapısının önünde durdu. Uykusuzluktan, Masako'nun evinde gördüklerinin şokundan ve parktaki görevinden dolayı şaşkın halde bir süre orada dururken, bir köşede beklemekte olan genç bir adamın yavaşça kendisine doğru yürümekte olduğunu fark etti. Adamı hızla inceledi: Koyu renk takım elbise, siyah evrak çantası – bir tür satıcı olabilirdi. Satıcılara dayanamıyordu, bu yüzden hızla anahtarını

buldu ve kapısını açtı; ama içeri girmek üzereyken adam ona seslendi.

"Affedersiniz, siz Jonouchi-san mısınız?" diye sordu adam. Sesi tanıdık gelmişti. Ama adam onun adını nereden biliyordu? Kuniko ona döndü ve şüpheyle baktı. Adam, genişçe gülümseyerek ona doğru birkaç adım attı. Kuniko artık adamın takım elbisesinin, üzerinde küçük ekose desenleri olan keten bir kumaştan yapıldığını ve kravatının hoş bir sarı tonunda olduğunu görebiliyordu. Kıyafetler ve içindeki, ince bir yapısı ve boyalı kahverengi saçları olan adam iyi bir izlenim bırakıyordu. Adamın televizyonda görülen genç ünlülere benzediğini fark eden Kuniko meraklanmaya başladı. "Sizi böyle pusuya düşürdüğüm için üzgünüm," dedi. "Adım Jumonji."

Takım elbisesinin cebinden bir kartvizit çıkartarak, buna alışkın olduğunu gösteren bir hareketle Kuniko'ya uzattı. Kuniko kartı okuyunca kendine hakim olamayarak soluğunu tuttu: "Milyon Tüketici Merkezi, Akira Jumonji, Yönetim Müdürü." Masako'dan 50.000 Yen almayı başarmıştı ama torbalardan kurtulmak için acele ederken bankaya gidip parayı transfer etmeyi tamamen unutmuştu. Neden Masako'ya gitmişti ki? Nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Normalde hislerini oldukça iyi saklayabilirdi, ama siniri, yüzünden açıkça okunabiliyordu.

"Bakın, ben... üzgünüm, parayı buldum, ama mevduatı yatırmayı unuttum. Ama gerçekten param var." Çantasından parayı çıkartırken, lastik eldivenler pis, beton zemine düştüler. Jumonji, onları almak için eğildi ve şaşırmış bir ifadeyle eldivenleri Kuniko'ya uzattı. Kuniko giderek daha da sinirleniyordu, ama ziyaretin bir yakuza yerine şık ve yakışıklı bir genç adam tarafından yapılmış olmasından dolayı rahatla-

mıştı. İçindeki iyimser, işler iyiye gidebilir, diye ısrar etti. "Ödeme, 55.200 Yen'di. Bozuğunuz var mı?" diye sordu. Masako'dan almış olduğu 50.000 Yen'i cüzdanından çıkartıp, zaten sahip olduğu 10.000 Yen'i üzerine ekleyerek banknotları uzattı.

"Burada almamayı tercih ederim," dedi Jumonji başını sallayarak.

"Tamam," dedi Kuniko saatini kontrol ederek. "Bankaya gidip yatıralım mı?" Saat neredeyse dörttü, ama hâlâ otomatik bir para makinesinden parayı yatırma şansları vardı.

"Hayır, buna gerek yok. Parayı burada alabilirim, ama sadece daha mahrem bir yerde vermek isteyeceğinizi düşünmüştüm."

"Oh, anlıyorum," dedi Kuniko, utangaç şekilde selam vererek.

"Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedi Jumonji, Kuniko'ya vereceği bozuk paraları sayıp bir fatura yazarken. "Ve iyi niyetli olduğunuzu da söyleyebilirim. Bu arada," diye devam etti, sesini alçaltarak, "anladığım kadarıyla kocanız işini bırakmış."

"Ah, evet. Bıraktı." Kuniko, onun kendisi hakkında bu kadar çok şey bilmesine şaşırdı ve biraz da korktu. "Her şeyi biliyorsunuz," diye ekledi.

"Böyle bir şey olunca," dedi Jumonji, gülümsemeyi hiç bırakmadan, "durumu araştırmak, bizim prensibimiz. Kocanız şimdi nerede çalışıyor?" Onun hoş yüzüne bakıp rahatlatıcı sesini dinlerken, Kuniko nazikçe aldatıldığını hissetti ve ne yaptığının farkına bile varmadan, sırrını ağzından kaçırdı.

"Gerçekten bilmiyorum."

"Korkarım ki, sizi anlamadım." Başı, aynı genç ünlülerin

televizyonda katıldıkları bir yarışma programında kolay bir sorunun cevabını bilemediklerinde yaptıkları gibi bir yana eğilmişti. Kuniko, ona yardım etme hevesiyle, yine çok fazla konuştu.

"Şey, dün gece eve hiç gelmedi ve ben de oldukça endişeliyim."

"Bunu sormaktan nefret ediyorum, ama" diye devam etti Jumonji, "ama yasal olarak evli miydiniz?"

"Hayır, tam olarak değil," dedi Kuniko sesini alçaltarak. "Buna, beraber yaşama diyebilirsiniz."

"Oh, anlıyorum," dedi Jumonji içini çekerek. Koridorun sonunda bulunan yandaki kapı açıldı ve sırtına bir bebek bağlamış olan genç bir kadın, elinde açılır kapanır bir puseti le belirdi. Eğilerek Kuniko'ya selam verirken onun yanında duran genç adam hakkındaki merakını gizlemeye ihtiyaç duymadı. Jumonji, kadın gözden kaybolana kadar başka bir şey söylemedi, sadece belli belirsiz bir selam verdi. Kuniko'nun rahatıyla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyordu. "Eğer kocanız gerçekten sizi terk ettiyse," diye devam etti kadın gidince, "ne yapmayı planlıyorsunuz? Bu kadar kişisel bir soru sormak zorunda kaldığım için beni bağışlayın, ama ekonomik açıdan ayakta kalmayı başarabilecek misiniz?"

Kuniko sessizleşti. Sorun tam olarak buydu. Fabrikadaki gece vardiyasının aylık ücreti 120.000 Yen'i buluyordu, ama bunun neredeyse hepsi, borçlarının faizlerini ödemeye gidiyordu. Geçinmek için Tetsuya'nın çok az olan maaşına neredeyse bağımlı hale gelmişti. Eğer Tetsuya onu gerçekten terk ettiyse, Kuniko'nun sadece yarım günlük bir işin maaşıyla geçinebilmesi mümkün değildi. "Haklısınız," dedi. "Düzenli bir iş bulmak zorunda kalacağım."

"Hım," dedi Jumonji, sanki sorunu zihninde tartar gibi. Başı, yine o etkileyici açıyla eğilmişti. "Eğer bir iş bulursanız, yaşamınızı sürdürebileceğinizden eminim. Ama borçlarınız biraz zorluk çıkartabilir."

"Bu doğru," dedi Kuniko, artık daha fazla konuşmak istemeyerek.

"Eğer sizin için mahsuru yoksa, ödeme takviminizle ilgili görüşmek isterim." Onun arkasından daireye girmeye niyetli gibi görünüyordu. Kuniko panikledi: O sabahki sinir krizinden sonra etrafı temizlemeye vakti olmamıştı ve ev berbat durumdaydı. Böyle çekici, genç bir adamın evini bu durumda görmesine izin veremezdi.

"Ama...," diye mırıldandı.

"Belki de civarda oturup konuşabileceğimiz bir restoran falan vardır," dedi Jumonji. "Arabam var." Kuniko rahatlayarak iç geçirdi.

"Tamam, bana sadece bir saniye verin. Hemen döneceğim."

"Sizi aşağıda bekleyeceğim. Arabam, otoparktaki lacivert Cima." Dostça gülümseyerek başını eğdi ve koridorda gözden kayboldu.

Lacivert bir Cima! Ödeme takvimiyle ilgili bir restoranda görüşme! Kuniko, hızla dairesine girerken Masako'nun evinde olanları tamamen unutmuştu. Bütün günler içinde bugün, neden makyajsız çıkmıştı ki? Neden kendisinin kot pantolon ve bu tişörtle görülmesine izin vermişti? Neredeyse Kaptan kadar kötü görünüyordu! Ve neden borcunu ödetmek için yakuza tipli birini göndereceklerinden bu kadar emin olmuştu? Gelecek kişinin, bu kadar genç, bu kadar yakışıklı olabi

leceğini hiç tahmin etmemişti. Fondöteni yüzüne hızla yayarken, kartvizitini çıkarttı. "Milyon Tüketici Merkezi, Akira Jumonji, Yönetim Müdürü." Yönetim müdürü Bu, patron demek değil miydi? Adamın görünüşüne kapıldığından, borcunu kontrol etmek için neden patronun bizzat geldiği, veya neden Jumonji gibi gösterişli bir sahne adı olduğunu düşünmek Kuniko'nun aklına hiç gelmedi.

6

Jumonji, açık ve tatsız kahvesini yudumlarken, bir zincir restorandaki locada karşısında oturan kadının yüzünü inceliyordu. Onu arabada bekletirken, belli ki bir tabaka halinde makyaj yapmıştı; apartman koridorunun loş ışığında gördüğüne kıyasla, tipinde biraz düzelme vardı. Diğer taraftan, yaşını ve kişiliğini saklamak amacıyla sürülmüş olan ucuz fondöten ve göz kalemi, biraz tehditkar bir maskeye benziyordu Prensip olarak yirmi yaşını geçmiş kadınlarla pek ilgilenmeyen Jumonji için, kadın en iyi koşulda bile itici görünüyordu – bütün kadınların yaşlandıkça içlerindeki kirli bölümü ortaya çıkarttıklarına dair olan inancının canlı bir örneği gibiydi.

Başka bir kötü kredi riski, diye düşündü kendi kendisine. Kuniko'nun fabrikadaki işinin zorlukları hakkındaki zırvalarını dinlerken. Gözleri, gül pembesi rujun bulaşmış olduğu boyanmış, hafifçe çıkık ön dişine takılıp kalmıştı

"Yani, bir gündüz işi bulmakla ilgileniyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Evet, ama henüz bana uygun bir şey bulamadım," dedi Kuniko, cesareti kırılmış bir tonla.

"Peki ne yapmak istiyorsunuz?"

"Bir ofis işi arıyorum, ama hiçbiri uygun görünmüyor."

"Eğer aramaya devam ederseniz, eminim bir şey bulacaksınız." Jumonji, iş aramak için *kendisine* gelseydi, onu asla işe almayacağını düşündü. Kadının dağınık ve kendi rahatına çok düşkün olan yapısı, sanki şeffaf bir denizanasıymış gibi, açıkça görülebiliyordu. Otuz bir yaşındaki Jumonji, bu tarz insanlarla, sayısını hatırlayamayacak kadar çok karşılaşmıştı. Eğer gözlerinizi üzerlerinden ayırırsanız, bu tür insanlar kalemlerinizi çalar veya şirketten özel görüşmelerini yapar veya nedensiz yere işe gelmezlerdi. Eğer onları zimmetlerine bir şey geçirirken veya başka bir numara çevirirken suçüstü yakalamazsanız, örnek çalışanlar gibi görünebilirlerdi. Kuniko da, Jumonji'nin kendi şirketinde asla çalıştırmayacağı bu tarz insanlardan biriydi. "Demek ki, şimdilik gece işiyle idare etmeyi planlıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu.

"Gece işi mi?" dedi Kuniko, flörtçü bir şekilde gülerek. "Sanki bir hostes ilanmışım gibi konuştunuz." Gülün, bayan, diye düşündü Jumonji. Bir hostes olmak için can attığından eminim, sen ve o iğrenç borç dağın. Bu kadından nefret etmeye başlıyorum, diye düşündü, ağır kahve fincanını bir gümlemeyle masaya bırakarak.

"Açık konuşmamın sakıncası var mı?" dedi.

"Hayır, devam edin," dedi Kuniko, surat ifadesi ciddileşmişti.

"Kısaca, gelecek ayın ödemesini yapabileceğinizi düşünü-

yor musunuz?" Bunu söylerken, şekilli kaşlarının köşelerini kaldırıp, gözleri samimiyetle bakarken yüzünün aldığı ifadeden gizli bir gurur duyuyordu. Çok az kadın bu bakışa karşı koyabilirdi ve Kuniko'nun da bir utangaçlık çamurunda eridiğinden emindi. Ama Kuniko'nun tepkisi, onu etkilemeyi başaramadı. O kadar saf olduğumu mu zannediyor?

"Şey, bir şekilde yapacağım," dedi Kuniko. "Pek seçeneğim yok."

"Bu doğru. Ama artık kocanız gittiğine göre, borcunuza bir kefil bulma konusunu ne yapacağız?" Tetsuya orada sadece birkaç yıl çalışmış olmasına rağmen, hisseleri borsada olan eski şirketinin oldukça iyi bir ünü vardı; Milyon Tüketici'nin de Kuniko'ya 800.000 Yen borç vermeye razı olmasının nedeni işte buydu. Kuniko'ya Alaaddin'in lambasını ovalar gibi, sihirli sözcükleri söylemesiyle parayı almış gibi gelmişti. Ama gerçek şuydu ki, –yasal olsun, olmasın– kocası kefil olmadan, ona tek bir kuruş bile borç vermezlerdi. Partneri işinden ayrılıp ortadan kaybolduğu için, verdikleri borcu geri alabilecekleri tek gerçek olasılığı kaybetmişlerdi. Kadının aptallığı, Jumonji'nin bağırmak istemesine neden oluyordu. Ne tür bir aptal senin gibi bir ineğe borç verirdi ki?

"Ama kefilim olmasını isteyebileceğim kimse aklıma gelmiyor," dedi Kuniko utanarak. Görünüşe bakılırsa bu konuyu hiç düşünmemişti.

"Aileniz Hokkaiko'da yaşıyor, değil mi?" Yanında getirmiş olduğu orijinal kredi başvurusuna bakıyordu. Kuniko, formda ailesi için bir adres ve iş yeri yazmıştı, ama "diğer akrabalar" kolonu boştu.

"Evet, babam Hokkaido'da, ama oldukça hasta."

"Eğer kızının yardıma ihtiyacı olduğunu bilseydi, eminim

bunu reddetmezdi."

"Hayır, korkarım ki bu mümkün değil. Birçok kez hastanede yatıp çıktı ve zaten artık parası kalmadı."

"Peki, o zaman başka birisi. Kim olduğu önemli değil, bir akraba, bir arkadaş. İmza ve mühürlerini aldığımız sürece."

"Korkarım ki, kimse yok."

"Şey, bu garip," dedi Jumonji, abartılı bir şekilde içini çekerek. "Arabanızın ödemelerini hâlâ yapıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, iki... hayır, üç yılı daha var."

"Başka bir borca ne dersiniz?" diye sordu.

"Bundan kaçınmaya çalışıyorum." Soruyu rahatça cevaplama şekli yeterince şaşırtıcıydı ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Kuniko bunu söylediğinden pişman olmuş gibi göründü. Elindeki sigarayı unutarak, bir biftek taşıyan pembe üniformalı garsona baktı. Jumonji onu seyrederken, Kuniko'nun alnında yağlı bir ter tabakası belirdi. Garip, diye düşündü

"İyi misiniz?" diye sordu.

"Oh, evet," dedi Kuniko. "Sadece etin görüntüsü biraz midemi bulandırıyor."

"Vejetaryen mısınız?"

"Hayır, ama et konusunda biraz hassasım."

"Oh, sizin böyle hassas olabileceğiniz aklıma gelmezdi," dedi Jumonji; bunu saklamayı başaramamıştı. Sonrasında özür diler gibi gülümsedi, ama kadının hislerini hiç umursamadığının farkındaydı. Şu an önemli olan tek şey, başının ne kadar belada olduğunu bile anlamayan bu aptal orospudan parasını nasıl geri alacağıydı. Eğer borcunu ödeyemezse, kadını bir bar veya onun gibi bir yerde çalıştırabilirdi –ama o yüz ve vücutla pek para etmezdi. En iyi plan, ona olan bor-

cunu ödeyebilmesi için başka bir borç alacağı, pek de zeki olmayan başka bir tefeci bulmaktı; ama artık kocası onu terk ettiğine göre bu pek de kolay olmayacaktı. O zaman bir sonraki adım, kocayı bulmak olacaktı, ama Jumonji bunun getireceği sorunları düşününce tükürmek istedi.

Birden, Kuniko başını kaldırıp baktı. "Ama biliyor musunuz, elime para *geçme* şansı var," dedi. "Ve hemen bir gündüz işi aramaya başlayacağım."

"Ne parası?" diye sordu Jumonji. "Başka bir işten mi?"

"Şey, onun gibi bir şey."

"Ne kadar?"

"En az 200.000 Yen." Şimdi birdenbire zengin mi oldu? Belki sadece blöf yapıyor, diye düşündü Jumonji, kadının sabit durmayı başaramayan gözlerinin hareketini incelerken. Gözlerinde garip, biraz vahşi bir bakış vardı.

Jumonji, ödenmeyen borçları toplama geçmişinde, tehlikeli ve umutsuz birçok insan görmüştü. Borçlarını ödeyemeyen adamların sahtekarlık ve hırsızlığa yöneldiklerini, köşeye sıkıştıklarında da saldırmaya meyilli olduklarını görmüştü. Ama Kuniko bu tiplere benzemiyordu; Jumonji, onun içinde daha kötü, daha bastırılmış bir şeyler hissediyordu. Düşününce, bu bakışı daha önce de bir kez gördüğünü hatırladı. Hafızasını zorladı ve ortaklarının yaptığı bir ziyaretten sonra, ona yapılan bitmeyen haksızlıkları anlattığı bir mektup yazıp kendisini öldürmeden önce küçük kızını köprüden atan bir kadının yüzü aklına geldi. Bu tarz insanlar, çevrelerindeki herkesin onlara karşı olduğuna inanarak kendi hatalarına karşı kör olurdu. Bir kez böyle bir paranoya üretmeye başladınız mı, yanınızda hangi masumu sürüklediğinizi umursamazdınız.

Onun bu tüyler ürpertici yanını fark eden Jumonji, Kuniko'ya bakmak yerine kafasını çevirerek başka bir masada sigara içmekte olan bir grup liseli kızın toplanmış tozluklarına ve baştan çıkarıcı bacaklarına odaklandı.

"Jumonji-san, sanırım para 500.000 Yen'e kadar çıkabilir," dedi Kuniko hafifçe kıkırdayarak.

"Düzenli bir gelirden mi bahsediyorsunuz?"

"Tam olarak değil, ama sanırım onun gibi bir şey ayarlanabilir." Demek ki gizli bir para kaynağı, belki de oynaştığı yaşlı bir adam vardı. Ama Jumonji, ödemelerini yaptıktan sonra Kuniko'nun parayı nasıl bulduğunu umursamazdı; ve onun hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmeye zahmet etmemeye karar verdi. Eğer Kuniko bir kefil bulabilirse, sadece hesabını kontrol etmekle yetinecekti.

"Tamam. Artık ödemenizi de yaptığınıza göre, şimdilik bu kadarı yeterli. Neden yarın veya öbür gün ofise uğrayıp, yeni kefilinizin imzası ve mührüyle bunu bırakmıyorsunuz?" dedi formu uzatarak.

"Parayı ödemeye devam edersem, gerçekten bir kefile ihtiyacım var mı?" diye sordu Kuniko suratını asarak.

"Üzgünüm, ama bunun için ısrar etmek zorundayım. Bu gece veya yarın birini bulmaya çalışın."

Kuniko isteksizce başını salladı.

"O zaman ben gideyim," dedi Jumonji.

"Oh," dedi Kuniko, hâlâ kucağına bakmaya devam ederek. Dilinin ucu, rujunun tadına bakıyormuş gibi dudağının üzerinde gidip geliyordu.

"Affedersiniz." Jumonji faturayı alarak gitmek için ayağa kalktı. Kuniko başını kaldırıp ona baktığında, onun kendisini eve götürmeyi teklif etmemiş olmasından ne kadar hayal

kırıklığına uğradığını görebiliyordu, ama topuklarının üzerinde döndü ve kahvesini bile ödediği için pişman olarak uzaklaştı. Restoranın girişinde dururken, borçlarını ödemeye yanaşmayan bu insanlarla her buluşmasında hissettiği gibi, sanki onların pisliklerini üzerlerinden atmak için, takım elbisesinin üzerindeki kumaş tiftiklerini hafifçe vurarak temizledi.

Aslında bu işi sevmiyor değildi. Uğraştığı insanların çoğu borçlarından asla tam olarak kurtulamayacaklarını bilir ve sadece zaman kazanmaya çalışırlardı. Bu gibi durumlarda, sadece onlardan bir adım ileride olurdunuz ve onları yakaladığınızda ise genellikle parayı bulup çıkartırlardı. Bu takipte eğlendirici bir yan bile vardı.

Şehrin içindeki geniş otoparktaki ikinci el Cima'sına ulaştığında, yandaki park yerinde renkli, camlı siyah bir Gloria olduğunu gördü. Anahtarını bulmak için elini cebine attı, kapıyı açmaya başladı; ama o bunu yaparken Gloria'nın camı indi ve bir adam başını dışarı uzattı.

"Akira? Sen misin?" Bu, Adachi bölgesindeki ortaokulda kendisinden iki sınıf büyük olan Soga'ydı. Soga okulu bıraktıktan sonra önce bir motosiklet çetesine, sonra da yakuzaya katılmıştı veya en azından Jumonji öyle duymuştu.

"Soga-san," dedi arabaya doğru dönerek. "Uzun zaman oldu." Beş yıl önce, Adachi'de bir barda karşılaşmışlardı, fakat Jumonji o zamandan beri Soga'yı görmemişti. Soga her zamanki gibi zayıftı ve ince yüzü de, karaciğer problemi varmış gibi solgundu. Beş yıl önce sıradan bir punkçu gibi görünmüştü, ama şimdi oldukça zengin görünüyordu. Saçları, özenle alnından geriye taranmıştı. Pas kırmızısı gömleğinin yakası, şık bir şekilde gök mavisi takımının dışına doğru dimdik duruyordu.

Soga, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle arabasından çıktı. "Burada taşrada ne halt ediyorsun? Bir tür görüşme filan mı?"

"Artık çetede değilim," dedi Jumonji ona. "Artık kendi işim var."

"İş mi? Ne tür bir iş?" Elleri cebinde, eğilerek Jumonji'nin arabasının içine baktı. Arabanın içinde, düzgünce katlanmış bir yol haritasından başka hiçbir şey yoktu. "Tutunma kayışın var mı?" diye sordu Soga.

"O, uzun zaman önceydi," dedi Jumonji, caddelerde dolaşırken camdan sarkmalarını hatırlayarak.

"Ve saçın. Ergen gibi görünmeye mi çalışıyorsun?" diye sordu Soga, Jumonji'nin ortadan ayrılmış ve geriye doğru taranmış saç stiline bakarak.

"Hayır," diye mırıldandı Jumonji.

"Ne kadar *temizsin*?" dedi Soga, onun ceketinin yakasını yakalayıp yüzünü kendine doğru çekerek.

"Kredi işi yürütüyorum."

"Tefecilik mi? Tefecilik daha doğru bir isim. Sen her zaman parayla diğer her şeyden daha fazla ilgilenirdin. Sanırım hepimiz olacağımıza varıyoruz."

Jumonji, Soga'nın elinden kurtulmak için geri yaslandı. "Ya sen? Sen neler yapıyorsun?"

"Bundan biraz," dedi Soga parmaklarıyla bir işaret yaparak; bu, Adachi bölgesinde faaliyet gösteren bir çetenin işaretiydi.

"Şimdi anlaşıldı," dedi Jumonji, endişeyle gülümseyerek. "Peki sen burada ne yapıyorsun?"

"Oh, pek bir şey değil," dedi Soga, otoparkın bir köşesine bakıyordu. Jumonji onun bakışını takip etti ve arabalarının yanında duran ve belli ki bir çarpışmanın sonucuyla uğ-

raşan iki adam gördü. Adamlardan yaşlı olanı, başını öne eğmiş, pişman görünüyordu ve parlak renkli bir gömlek giymiş olan diğer adam da ona bağırıyordu. Arabalardan birinin arka çamurluğunda büyük bir ezik vardı.

"Kaza mı?" diye sordu Jumonji.

"Öyle de diyebilirsin. Tabiri caizse, kıçından vuruldu."

"Anlıyorum." Düşününce, Jumonji bu çevrede dolaşan, sahte kazalarda uzmanlaşmış bir çete duymuştu. İşten tanıdığı birinden, bu çeteye ait plakaların olduğu bir elektronik posta bile almıştı. Düzenbazlıkları, olası bir kurban bulup, sonra da hemen önünde frene basmaktı. Arabalarına arkadan çarpılınca, diğer sürücünün dışarı fırlamasını bekleyip, adamın tepkisine göre, para sızdırmanın bir yolunu buluyorlardı. Jumonji, bu grupların nasıl çalıştığını bilirdi, sadece yeni çetenin Soga'nın olduğunu fark etmemişti. "Söylentileri duymuştum," dedi.

"İnsanlar konuşmayı sever," diye alay etti Soga. "Ama bu, sıradan bir kaza. O göt herif bize çarptı. Biz, masum kurbanlarız."

Onlar konuşurlarken, Kuniko restorandan çıkmış ve kapıda durarak endişeyle onlara doğru bakıyordu. Jumonji'nin onu gördüğünü fark edince, döndü. Evet, eğer bu bir kefil bulması için onu harekete geçirecekse, o zaman Jumonji, Soga-san'a rastladığı için memnun olmalıydı.

"Soga-san, biz hastaneye gidiyoruz," dedi, 'kazaya' karışmış olan adamlardan birisi. Rapor vermeye gelmişti. Ortağı, dramatik bir şekilde boynunu tutarak, hâlâ arabaların yanında çömelmiş vaziyetteydi. Yaşlı adam, onun başında durmuş, sürekli konuşuyordu. Jumonji, böyle basit bir oyuna kanan adama hiç acımadı. Aptal, her zaman aptaldı.

"İyi, iyi," dedi Soga abartıyla başını sallayarak. "Akira, bir kartın var mı?" diye ekledi, kemikli elini uzatarak.

"Var," dedi Jumonji, ceket cebinden bir kartvizit çıkartıp, sahte bir resmiyetle uzatırken.

"Jumonji mi?" diye kartı okudu Soga. "Ne zamandır 'Jumonji'sin?" Gerçek adı, Akira Yamada'ydı; ama bu isim, Jumonji'ye her zaman çok sıradan gelmişti ve bu yüzden en sevdiği bisiklet yarışçısının adını almıştı.

"Sanırım kulağa biraz komik geliyor," dedi.

"Komik mi? Tamamen çılgınca. Sanki aktörmüşsün gibi... Ama sanırım sen gösterişli şeyleri hep severdin. Bok, neden olmasın?" Soga, gülerek kartı ceketinin göğüs cebine soktu. "Sana böyle rastlamak güzeldi. Artık daha fazla görüşelim."

"Kulağa iyi geliyor," dedi Jumonji, hevesli görünmeye çalışarak. Bir zamanlar aynı motosiklet çetesine ait olduklarına inanmak zordu.

"Hattâ, işin para toplama kısmı için, sana kas yığını adamlar da ödünç verebilirim," diye ekledi Soga

"Eğer ihtiyacım olursa, isteyeceğime emin olabilirsin," dedi Jumonji. "Ama genellikle, kendi başımıza halledebileceğimiz küçük işler oluyor." Aslında, müşterileri, *gerçekten* küçük lokmalardı ve çok yüklendiği zaman, hiçbir şey vermeden ortadan kayboluyorlardı. Ama zayıflardı ve zayıf oldukları için, arada bir hatırlatmaya ihtiyaç duyuyorlardı. İşin hilesi, doğru dengeyi bulmaktı.

"Tamam, nasıl istersen. Ama şunu söylemeliyim ki, seni bu kadar temiz ve düzgün görmekten hoşlandığımdan emin değilim." Jumonji'nin yanağına hafifçe vurdu. "Evet, üzerinde biraz çalışmak gerek, yine de senin gibi zeki birini her zaman kullanabilirim. Bugünkü çocuklar tam anlamıyla aptal,

işte bu, benim hayatımı cehenneme çeviriyor. Hepsinin de kendilerine gelmek için çetede birkaç yıl geçirmeye ihtiyaçları var." Adamlarına doğru baktı.

"Bu arada, bana para kazandıracak bir teklifin yoktur, değil mi?" diye sordu Jumonji, neredeyse her zaman aklında olan bir konuyu ortaya atmıştı.

"Aynı eski Akira," dedi Soga. Birden ciddileşerek arabasına döndü. Görünüşe göre şoförü ve koruması olan sarı boyalı saçlı genç bir adam, bütün konuşmaları boyunca arabanın kapısında bekliyordu. Jumonji, onlar gidene kadar bekledi ve sonra, kendi arabasına binerek otoparktan çıktı. Bir başkasının fedailerini kullanmak gibi bir niyeti yoktu, ama işin içinde para varsa, buna dünden hazırdı. Ne de olsa, insan asla yeterince paraya sahip olamazdı.

Higashi Yamato İstasyonu'nun arkasındaki bir caddede, paket servisi çok iyi olan, neredeyse bomboş bir suşi restoranı vardı. Restoranın tentesi kirli ve servis arabası da çamurluydu; dükkanın arka tarafında ise, genç bir işçi pirinç kovalarını bir tuvalet fırçasıyla fırçalıyordu. Burası, sağlık görevlilerinin kapatmaktan zevk alacağı türden bir yerdi. Restoranın yanında, prefabriğe benzeyen merdivenlerin üzerinde de Jumonji'nin ofisi bulunuyordu. Gıcırdayan merdivenleri çıktı ve üzerinde "Milyon Tüketici Merkezi" yazan beyaz bir levhanın olduğu kontrplak kapıyı açtı.

"Hoş geldin, patron," diye çınladı iki çalışanı, o kapıdan girerken. Ofis, oldukça boştu: bir bilgisayar ve birkaç telefon hattı. Bunların önünde, sıkılmış görünen genç bir adam ve yarı yaşındaki kadınların kullandığı garip şekilli saçları olan orta yaşlı bir kadın oturuyordu.

"Neler oldu?" diye sordu Jumonji.

"Öğle yemeğinden sonra işler her zamanki gibi sakin," dedi adam. Muhtemelen bir şey çıkmayacaktı, ama Jumonji ona Kuniko'nun kocasının nereye gittiğini bulmasını söyledi. "Kolay olmayacak," diye uyardı adam onu.

"Eğer paraya mâl olacak gibi görünüyorsa, boş ver gitsin." Genç adam, daha şimdiden boş vermiş gibi görünerek rahatladı. Kadın, bir süre parlak kırmızı tırnaklarını inceledi, sonra da masasından kalktı.

"Patron, bugün erken çıksam, sadece beşe kadar kalsam, bir mahsuru var mı?"

"Sorun değil," dedi Jumonji. Zaten bu çalışandan kurtulup daha genç birini işe almaya karar vermişti, ama aslında buna değmezdi. En azından bu kadının müşterileri bağlamak gibi bir marifeti vardı. Veya belki de adamı mı kovmalıydı? Bir süre oturarak camdan dışarı baktı ve Kuniko'nun nasıl olup da para bulabileceğini umduğunu merak etti. Para, son zamanlarda düşünebildiği tek şeydi ve meraklanmıştı. Kısa bir süre sonra yeni bir bina olacak olan, istasyonun yanındaki çimenlerle kaplı alanın arkasında, yaz güneşi gözden kayboluyordu.

7

Etraftaki böceklerin, gece sisinde sallanan çimenlere benzeyen, nemli ve kuru seslerini duyabiliyordu. Bu sesler, kavurucu yaz sıcağında çanların çalışına benzeyen böcek şarkılarının duyulduğu São Paolo'ya hiç benzemiyordu. Kazuo Miyamori, kollarını dizlerine dolayarak yoğun çimlerin arasına çömelmişti. Küçük bir sivrisinek sürüsü, bir süredir etrafında vızıldıyordu. Tişörtünün altında kalan çıplak kollarını birçok kez ısırdıklarından emindi, ama kıpırdamayacaktı kendisine yaptığı sınavda başarısız olmamalıydı. Bu denemeleri sık sık yapardı; bunlar olmasa, kolayca kötü bir insan haline geleceğinden korkuyordu.

Karanlıkta oturmuş etrafı dinlerken, sadece böceklerin değil, akan suyun hafif sesini de duyabildiğini fark etti. Bu, hoş bir dalgalanma veya aceleci bir akış değildi; duyduğu ses, yoğun çamurlu bir suyun bulanık çağlayışıydı. Kazuo, bu

nun yakındaki üzeri kapalı hendeğin berbat kokan akıntısı olduğunu biliyordu: Yeraltında bir yerde akan, çöp parçaları ve muhtemelen arada bir düşen ölü hayvanlarla karışan, yoğun kanalizasyon suyuydu.

Yaz çimleri, ani bir esintiyle hışırdadı ve sırtının arkasındaki paslı kapak, sanki canlanıyormuş gibi takırdadı. İşte bu ses, kapakların arkasındaki boş fabrikada mağaraya benzer bir alan olduğunu aklına getirdi. Kazuo, Masako'yu oraya doğru itmişti – bunu hatırlaması, sırtından soğuk terlerin akmasına neden oldu. Ne yapmıştı? Dün gece nasıl bir canavar olmuştu? Denemelerini bıraktığı anda, kendisi de iğrenç bir insan olmuştu. Çevresinde büyüyen, üzerinde tüye benzer çiçekleri olan ottan bir sap kopardı ve parmağıyla ota vurdu.

1953'te, savaştan sonra, göç tekrar başlayınca, Kazuo'nun babası Miyazaki bölgesini terk etmiş ve Brezilya'ya gitmişti. Babası, o zamanlar, on dokuz yaşındaydı. Bir akrabası sayesinde, São Paolo'nun banliyösündeki, sahibi Japon olan bir çiftlikte iş bulmuş ve zengin olmayı ummuştu. Ama, kısa sürede, daha liberal olan savaş sonrası Japonya'da yetişmiş Japonlarla, Brezilya'ya savaştan önce göçmüş ve zorluklar çekmiş olan daha geleneksel Japonların tavırları arasında büyük bir fark olduğunu keşfetmişti. Kazuo'nun özgür ruhlu babası kısa bir süre sonra çiftliği terk etmiş ve tek bir kişiyi bile tanımamasına rağmen São Paolo'ya gitmişti.

São Paolo'da, onu yanına kabul eden, kan bağları olan Japon göçmenler değil, onu çırağı olarak işe alan Brezilyalı nazik bir berber olmuştu. Otuz yaşına geldiğinde, Kazuo'nun babası dükkanı devralmıştı ve yeni yaşamına başlar başlamaz da, güzel bir melez kadınla –Brezilya'da dedikleri gibi bir *mu-*

*latto*yla[1] evlenmişti. Kısa bir süre sonra çiftin, Roberto Kazuo adında bir çocukları olmuştu. Ama Kazuo on yaşındayken babası bir kazada ölmüştü; Kazuo ise, asıl vatanının kültürü veya dili hakkında çok az şey öğrenebilmişti. Babasının ona bıraktığı Japon olan tek şey, Kazuo'nun vatandaşlığı ve ismiydi.

São Paolo'da liseden mezun olduktan sonra, Kazuo bir matbaada çalışmaya başlamıştı. Bir gün, üzerinde "Japonya'daki İşler İçin İşçiler Aranıyor. Büyük Fırsat!" yazan bir poster görmüştü. Japon kökenli ve Japon vatandaşlığı olan Brezilyalıların vizeye bile ihtiyaç duymadıklarını ve ne kadar isterlerse o kadar kalabileceklerini duymuştu. Ekonominin çok iyi olduğu ve işçi açığının da istediğiniz her yerde iş bulabileceğiniz kadar çok olduğu söyleniyordu.

Kazuo, bir tanıdığına Japonya'daki durumu sormuş ve Japonya'nın dünya üzerindeki en müreffeh ülke olduğu cevabını almıştı. Dükkanlarda, hayal edilebilecek her türlü mal vardı ve haftalık maaş, São Paolo'daki matbaada bir ayda kazandığı kadardı. Kazuo, Japon kökenleriyle her zaman gurur duymuş, ve fırsat bulunca atalarının geldiği yerleri görmeyi hep istemişti.

Birkaç yıl sonra, Japonya hakkında bilgi aldığı adama rastlamış, iki yıl bir Japon araba fabrikasında çalıştıktan sonra Brezilya'ya dönmüş olan adamı bu sefer yepyeni bir araba içinde görmüştü. Kazuo kıskanmıştı. Brezilya'daki ekonomik durum kötüydü ve düzelecek gibi de görünmüyordu; Kazuo ise, matbaada kazandığı az miktarda parayla, bir araba sahibi olmanın ancak hayalini kurabilirdi. O anda, tam orada, Japonya'ya gidip çalışmaya karar verdi. Eğer iki yıl dayanabilirse, kendisine bir araba alabilirdi ve daha uzun kalırsa, bir ev

1) Mulatto: Beyaz ile zenci melezi kimse. (ç.n.)

almak için gerekli parayı bile biriktirebilirdi – üstelik de, babasının anavatanını görmüş olacaktı.

Gideceğini söyleyince annesinin karşı çıkacağından korkmuştu, ama niyetini söyleyince, annesi neredeyse hiç düşünmeden bunu kabul etmişti. Dili veya kültürü bilmese bile, yarı Japon olduğunu söylemişti annesi, bu yüzden insanlar ona ailenin bir ferdi gibi davranacaklardı. Bu çok normaldi. Çocuklarını üniversiteye göndermiş ve onlara ülkenin saygın insanları arasında bir yer edinmeyi sağlamış olan başarılı Brezilyalı Japonlar vardı, yine de Kazuo'nun durumu farklıydı. Şehrin fakir tarafındaki bir berberin oğluydu ve para kazanmak için yurtdışına çalışmaya gitmesi onun için çok mantıklıydı. Daha sonra, biriktirdiği paralarla Brezilya'ya dönebilir ve kendisi de başarılı biri olabilirdi. Özgür ruhunu miras edindiği adamın ayak izlerini takip edecekti.

Kazuo, altı yıldır çalıştığı matbaadaki işinden ayrılmış ve altı ay önce, Narita Havaalanı'na gelmişti. Babasının, on dokuz yaşında tek başına Brezilya'ya geldiğini düşünerek o an çok duygulanmıştı. Kazuo, iki yıllık bir anlaşmayla geçici olarak Japonya'ya geldiğinde yirmi beş yaşındaydı.

Ama atalarının ülkesinin, damarlarında akan kanla pek ilgilenmediğini kısa sürede fark etti. Havaalanında, sokaklarda, bir *gaijin*, bir yabancı olarak görüldüğünü biliyordu, işte bu da onu çok üzüyordu. "Ben, yarı Japon'um," diye bağırmak istiyordu. "Ben, Japon vatandaşıyım." Ama bu insanlara göre, yüz hatlarını paylaşmayan, dillerini konuşmayan hiç kimse onlardan biri olamazdı. Sonuç olarak, Kazuo bütün Japonların her şeyi görünüşlerine göre değerlendirdiğine karar verdi; annesinin varlığından emin olduğu ve görünüşün ötesinde bir şeyler içeren kardeşlik kavramı, burada çok az in-

sanın devam ettirmeye istekli olduğu bir şeydi. Kazuo, yüzünün ve fiziğinin onu sonsuza dek bir *gaijin* statüsüne ayıracağını fark ettiği gün Japonya'dan vazgeçti. Hazır yemek fabrikasındaki işinin, Brezilya'daki matbaadaki işinden daha az ilginç olması da durumunu zorlaştırıyordu. Bu, insanın ruh halini de bozmayı amaçlamak için hazırlanmış gibi görünen, anlamsız ve yorucu bir işti.

Bu yüzden, Japonya'daki zamanını ruhsal bir sınav olarak görmeye karar vermişti – bir araba almak için para biriktirip biriktiremeyeceğini göreceği iki yıllık bir sınav. Kazuo'nun annesi dindar bir Katolikti, fakat onunki farklı bir ruhsal disiplindi. Amacına ulaşması için gereken güç ve oto-kontrolü ona verecek olan Tanrı değil, kendi iradesiydi. Ama dün gece, çok uzun zamandır ilk kez, kontrolünü kaybetmesine izin vermişti. Ot parçasını ağzına aldı ve yukarı baktı. Brezilya'ya kıyasla, gökyüzünde neredeyse hiç yıldız yoktu.

Dün, izin günüydü. Fabrikadaki Brezilyalı işçiler, dört gün çalışıp bir gün izin yaptıkları beş günlük bir devirdeydiler. Bu garip program, insanın hafta sonları dinlenmeye alışık olan iç saatini uyuşturuyor ve izin günü geldiğinde işçilerin yorgun düşmesine yol açıyordu. Bu yüzden, Kazuo tatili dört gözle beklemesine rağmen, bütün gününü yatakta geçirmeyi tercih etmişti. Kendisini, durgun ve kederli hissediyordu; belki de, diye düşündü, bunun nedeni Japonya'nın yağmur mevsimini daha önce hiç yaşamamış olmasıydı. Nemli hava, siyah, parlak saçlarını kafasına yapıştırmış ve kara derisinin cansız görünmesine neden olmuştu. Islak çamaşırları kurumayı, kasvetli ruh hali de canlanmayı reddediyordu. Sonunda, Gunma ve Saitama bölgelerinin sınırındaki Küçük

Brezilya olarak bilinen kasabaya gidip biraz alışveriş yapmaya karar verdi. Yol, arabayla kısa sürerdi, ama Kazuo'nun ehliyeti veya bir arabası yoktu. Tren veya otobüsle, yol neredeyse iki saat sürüyordu.

Brezilya Çarşısı'nın koridorunda durarak futbol dergileri okudu. Sonra, bir Brezilya yemeği yapmak için ihtiyacı olan birkaç malzeme aldı ve bir video dükkanına baktı. Musashi Murayama'ya dönmesi gereken saat geldiğinde, artık ev hasreti çok artmıştı. São Paolo'yu özlüyor, Brezilya hakkındaki her şeyi özlüyordu. Biraz daha oyalanmaya karar vererek, bir restorana uğradı ve Brezilya birası içmeye başladı. Fabrikadan hiçbir arkadaşı orada değildi, ama Brezilyalı yabancıların arasında oturup içkisini içerken, kendisini neredeyse São Paolo'nun merkezindeki bir barda hayal edebiliyordu.

Çalıştığı yerin, yabancı işçiler için, fabrikanın yakınlarında bir yatakhanesi vardı. İki adam, küçük bir mutfağı olan bir oda kiralayabiliyordu. Kazuo, Alberto isimli bir adamla kalıyordu, ama saat dokuz gibi, sarhoş bir halde odaya girdiğinde içerisi karanlıktı. Alberto bir şeyler yemek için dışarı çıkmış olmalıydı. İzin günü ve içtiği bira yüzünden rahatlamış olan Kazuo, üst ranzaya çıktı ve uykuya daldı.

Yaklaşık bir saat sonra, hızlı nefes seslerine uyandı. O uyurken Alberto ve kız arkadaşı gelmiş olmalıydı; şimdi de alt ranzada sevişiyorlardı. Kazuo'nun üstlerinde uyuduğundan haberleri olmadığı açıktı; veya biliyorlarsa da, keyiflerini pek kaçırmıyordu. Kazuo bir kadının zevk iniltilerini duymayalı çok uzun zaman olmuştu; kulaklarını kapattığında, artık çok geçti – içinde bir yerlerde, bir fitil yanmıştı bile. Ateşle barutu ayrı tutmak için çok uğraşmış, ama fitilden kurtulmayı bir türlü başaramamıştı. Ve fitil bir kez yanınca, bir patlama olması

kaçınılmazdı. Üst ranzada kıvranarak yatarken, umutsuzca ağzını kapayıp kulaklarını tıkamaya çalıştı.

Işe gitme zamanı gelince, Alberto ve arkadaşı giyinip çıktılar ve bu süre boyunca da gürültüyle öpüşmeye devam ettiler. Kazuo, birkaç dakika sonra sendeleyerek dışarı çıktı ve bir kadın bulmak için karanlık sokaklara daldı. Hayatı boyunca, kendisini hiç bu kadar hapsedilmiş, sanki bir rahatlama bulamazsa ölebilirmiş gibi hissetmemişti. Kendisine yüklediği sınavların, gelmekte olan patlamayı çok daha kötü yapma olasılığı Kazuo'yu korkutuyordu. Ama kendisine hakim olamıyordu.

Yatakhaneden fabrikaya giden karanlık yol boyunca ilerledi. Terk edilmiş bir fabrika ve iflas etmiş bir bowling sahasının sıralandığı ıssız bir yoldu. Eğer burada beklerse, bir iki yarım gün çalışan işçinin geçeceğini düşündü. Bir çoğunun annesi yaşında ya da daha yaşlı olduğunu biliyordu, ama şu anda, bunu umursamıyordu. Yine de, saat geç olmuştu ve kimse gelmemişti. Kazuo'nun bir yanı rahatlarken, bir yanı da avını kaçıran bir avcı gibi vahşi bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Karışık duygularla boş yolu seyretti... ve sonra birden, acele eden bir kadın göründü.

Düşünceleri içinde kaybolmuş görünüyordu; Kazuo öne çıkıp onunla konuşmaya çalıştığında bile onu fark etmemişti. Neredeyse hiç düşünmeden onun kolunu tutmasının nedeni buydu. Kadın onu ittiğinde, gözlerindeki korkuyu karanlıkta bile görebiliyordu; Kazuo'nun onu yoğun çimlere sürüklemeyi istemesinin nedeni de buydu.

Eğer ona tecavüz etmek gibi bir niyeti olmadığını söyleseydi, yalan söylemiş olur muydu? Onun sadece kendisine sarılmasını, böylece vücudunun yumuşaklığını hissetmeyi arzuladı

mıştı. Ama kadın karşı koymaya başlayınca, birden onu zorlayıp yere yatırmak istemişti. İşte o zaman, kadın onun kim olduğunu bildiğini söylemişti.

"Sen Miyamori'sin, değil mi?" demişti, soğuk, sert sesiyle; Kazuo'yu da bir korku kaplamıştı. Artık yakınında olduğu için, Kazuo da onu tanıdığını fark etmişti: Bu, nadiren gülen ve her zaman güzel kızla takılan, uzun boylu kadındı. O kadar kasvetli görünen birinin, en az kendisi kadar acı çekiyor olması gerektiğini sık sık düşünürdü. Korkusu, işlemekte olduğu suçun utancına dönüşmüştü.

Kadın birden, daha sonra 'sadece ikisinin' buluşmasını önerdiğinde, kalbi yerinden çıkacak gibi olmuştu. Sadece bir an, kendisinden yaşlı olmasına rağmen, bu kadına âşık olmak üzere olduğunu hissetmişti. Ama sonra, ondan kaçmak için her şeyi söyleyeceğini fark etmiş, ve içinde, kara bir öfkenin arttığını fark etmişti. O, sadece yalnızdı –bunda bu kadar yanlış olan ne vardı? Neden onu biraz eğlendirmiyordu ki? Ona tecavüz etmek istemiyordu; sadece onun kendisine iyi davranmasını istiyordu. Özlemle boğularak ve kendisini kontrol edemeyerek, onu kapağa doğru itti ve öptü.

Ne kadar utanç vericiydi. Bunu hatırlayınca, yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ama daha sonra olan, bundan da kötüydü. Kadın onu itip kaçınca, kendisini yönetime veya polise şikayet edeceğinden çok korkmuştu. Çevrede kadınları takip eden bir adamdan bahsedildiğini hatırladı. Söylentiler Brezilyalılara kadar ulaşmıştı, ve bazı kadınlar, sapığın kim olabileceğine dair kendi teorilerini üreterek, artık sadece bu konu hakkında konuşuyorlardı. O sapık, elbette ki, Kazuo değildi, ama bunu kadına nasıl açıklayacaktı? Ondan özür dilemeliydi –mümkün olan en kısa sürede.

Bütün gece fabrikanın dışında beklemişti. Yağmur yağmaya başlamıştı –o çok iç karartıcı bulduğu, hafif Japon yağmuru– ve Kazuo, tek şemsiyesini almak için odasına dönmüştü. Ama kadın sonunda göründüğünde, buz gibiydi ve onun yağmurda beklemekten sırılsıklam olduğunu fark etmemiş görünüyordu. Kadınları takip eden kişinin kendisi olmadığını açıklamak bir yana, doğru dürüst özür dilemeyi bile başaramamıştı. Ama kadın onu neden affedecekti ki? Eğer, bu kız arkadaşının veya annesinin başına gelmiş olsaydı, ona yaptığını yapan adamı öldürürdü. Yapılacak tek şeyin, kadın onu affedene kadar özür dilemek olduğuna karar verdi. Bu, onun son ve en zor sınavı olacaktı. Bu yüzden, sözleştikleri saat olan 9.00'da, çimlere hareketsizce çömelerek beklemeye başlamıştı. Kadının geleceğinden şüpheliydi, ama kendisi, randevusuna sadık kalacaktı.

Birden, otopark tarafından gelen ayak sesleri duydu. Şaşırarak, bakmak için döndü ve ona doğru gelen uzun bir gölge gördü. Kadını tanıyınca, gölgelerde saklanırken kalp atışının hızlandığını hissedebiliyordu. Kadının geçip gideceğini sandı, ama kadın, onun saklandığı çimenlerde durdu. Gerçekten onunla buluşmaya gelmiş olabilir miydi? Kazuo'nun içini bir sevinç dalgası kapladı.

Ama, kadının çantasından bir şeyler çıkartıp, kanalizasyon kanalının üzerini örten beton kapaklardaki deliklerden birine attığını görünce, heyecanı hemen o anda kayboldu. Çıkan sesten, Kazuo, attığı şey her neyse, bunun metal olması gerektiğini anladı. Boğuk suya çarpma sesini, dibe vuran bir şıngırtı takip etmişti. Ama bu pis akıntıya ne atıyor olabilirdi? Kendisinin orada saklandığını bildiği için bunu bilerek yapıyor olabilir miydi? Hayır, onu fark etmediğinden emindi. Sa

bah, gün ağırınca gelip, attığı şeyin ne olduğuna bakabilirdi.

Kadın gözden kaybolur kaybolmaz, hareketsiz bacaklarını uzatıp ayağa kalktı. Kan deveranı tekrar başlayınca, sivrisinek ısırıkları da kaşıntıya yol açtı. Deli gibi kaşınarak saatine baktı. Saat 11.30 olmuştu bile, ve kendisi de artık işe gitmeliydi. Bu kadının da sırada olacağı düşüncesi, umut ve korku karışımı bir duygu beslemesine neden oldu. Bu gece, ilk defa, uzun ve zor sınavının ortasında, gerçek bir duygu keşfetmişti.

Salona girdiği an onu gördü. Kapının yanındaki otomatik içecek makinesinin yanında duruyor, genellikle yanında dolaşan kadına bir şeyler fısıldıyordu. Kot pantolon ve solmuş, pamuklu bir tişört giyiyordu, kollarını da göğsünde sıkıca birleştirmişti. Bunlar, her zaman giydiği şapşal giysilerdi, ama Kazuo, onun bu sabah, uzun vardiyadan sonra, ne kadar değişik göründüğüne şaşırdı. Kadına baktı, o da ona baktı, ama Kazuo, onun sert bakışları altında cesaretini kaybetti.

"Günaydın," diye mırıldandı, ama kadın onu duymazdan geldi. Ancak diğeri, kısa, daha yaşlı olanı gülümsedi ve başını salladı. Bu kadın, fabrikadaki en iyi işçilerden biriydi ve Brezilyalıların arasında bile Kaptan diye tanınıyordu. Onlara başka şeyler de söylemek isteyen Kazuo bildiği Japonca kelimeleri hatırlamaya çalıştı; ama o düşünürken, kadınlar soyunma odasına gittiler. Hayal kırıklığına uğrayarak, onları takip etti ve kendi üniformasının durduğu askıyı aramaya başladı. Çabucak üzerini değiştirdi ve salonun bir köşesinde bulunan her zamanki Brezilyalıların grubuna katıldı. Dikkat çekmemeye çalışarak bir sigara yaktı ve soyunma odasında kadınlara ayrılmış olan bölüme baktı.

Soyunma odasını ayıran bir perde yoktu, sadece sıra sıra asılı olan sokak kıyafetleri ve üniformalar vardı, bu yüzden iş kıyafetlerini giyen kadınlar görülebiliyordu. Kazuo, kadının sert profilini ve ağzını çevreleyen derin kırışıkları seçebiliyordu. Tahmin ettiğinden daha yaşlı olduğu kesindi, muhtemelen kırk altı yaşına yeni girmiş olan annesiyle hemen hemen aynı yaştaydı. Düşüncelerini tahmin etmenin bu kadar imkansız olduğu bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Geçmişte beraber olduğu güzel genç kızlardan hâlâ daha çok hoşlanıyordu, ama bu gizemli yaşlı kadını garip bir şekilde çekici buluyordu.

Onun kot pantolonunu çıkartmasını seyretti. Sigarasını tutan parmakları hafifçe titredi ve bir süre gözlerini indirdi. Ama kendisine hakim olamayarak başını kaldırdı ve kadının kendisine baktığını gördü. İş pantolonunu giymeyi bitirmişti ve kotu da ayaklarında bir yığın halinde duruyordu. Kazuo'nun yüzü kızardı, ama sonra kadının, suratında boş bir ifadeyle onun arkasındaki duvara bakmakta olduğunu fark etti. Kazuo, bu sabahtan beri onda bir şeylerin değişmiş olduğunu biliyordu, belki de sadece kendisine olan öfkesi dinmişti. Artık onu hiç düşünmüyor gibi görünüyordu ki, bu daha kötüydü.

Kadın ve arkadaşı, ellerinde iş şapkalarıyla salona döndüler ve tek kelime bile etmeden doğrudan fabrika katına indiler; ama onlar geçerken, Kazuo kadının isim kartındaki karakterleri hızla ezberledi. Sonra, neredeyse herkes aşağı indikten sonra kadının zaman kartını raftan aldı ve Japonca bilen Brezilyalılardan birini aramaya gitti.

"Bu nasıl okunuyor?" diye sordu.

"Masako Katori," diye cevap verdi adam. Kazuo onu teşek

kür etti. "Yoksa ondan hoşlanıyor musun? Senin için biraz yaşlı değil mi?" Adam, otuz yıl önce çalışmak için Japonya'dan Brezilya'ya gitmiş ama kısa süre önce geri gelmişti.

"Ona bir şey borçluyum," dedi Kazuo ciddi bir surat ifadesiyle.

"Para mı?" diye güldü adam. Keşke o kadar basit olsaydı, diye düşündü Kazuo, zaman kartını geri koymaya giderken.

Adını öğrendiği andan itibaren, kadın onun için özel biri olmuştu. Zaman kartını rafa geri koyarken, programında her cumartesi izin günü olduğunu fark etti. Ayrıca, dün gece, belli ki kendisi yüzünden, ancak 11.59'da giriş yapmıştı, ama bunun haricinde onları birbirlerine bağlayacak başka bir iz yoktu. İsminin yazdığı gözdeki şekilsiz spor ayakkabılarını görünce, hâlâ ayaklarının sıcaklığını taşıyor olmaları gerektiğini düşündü.

Ellerini hızla yıkayıp dezenfekte ettikten sonra, sağlık müfettişinin kontrol noktasından geçerek fabrikaya giden merdivenlerden yavaşça indi. Kadınların merdivenlerin aşağısında toplanıp kapıların açılmasını beklediklerini biliyordu. Şapkaları ve maskelerinin arasından sadece gözleri görünüyorken, üniformaları içinde hepsi birbirlerine benziyordu; yine de Kazuo, sırada Masako'yu aradı, sonra onun tam önünde, diğerlerinden biraz ayrı durup bir şeye bakmakta olduğunu gördü. Onun bakışını takip edince, çöp toplamakta kullandıkları mavi plastik kovalardan birine baktığını görüp şaşırdı. İçinde onu rahatsız eden bir şey mi vardı? Kazuo boynunu uzatarak baktı, ama kovada sadece yemek parçaları vardı. Kazuo başını çevirince, Masako ona buz gibi bakışlarla baktı.

"Affedersiniz," dedi, onunla konuşmaya kararlı Kazuo.

"Ne?" Sesi, maske yüzünden boğuktu.

"Ben ... üzgündüm," dedi Kazuo, hatırlayabildiği tek tük kelimeleri söyleyerek. "Ben... konuşmak istiyorum," diye ekledi, duraksayan Japoncasıyla. Ama son bölümü duyup duymadığını anlamadan, Masako sert ve haşin bir ifadeyle arkasını dönerek kapıya baktı. Bu şekilde görmezden gelinmek, özellikle de onun anlamasını sağlamaya çalışırken, tam bir şoktu, ve Kazuo, kendisini tamamen berbat hissetti.

Kapılar açıldı ve yarım gün çalışan işçiler, ellerini fırçalamak için içeri doldular. Kazuo sıralara yemek götüren arabalardan birine verilmişti, bu yüzden mutfağa yöneldi.

Bu, garipti ama o zamana kadar eziyet gibi gelen iş, artık neredeyse eğlenceliydi. Bu geceki işi, soğuk pilavla dolu ağır tekneleri, sıranın başındaki makineye götürmekti. Bu, pilav zamanında gelmezse bütün sıranın duracağı, zor ve sorumluluk isteyen bir işti. Ama bu, Masako ve Kaptan denilen kadını, pilav makinesinin yanında bulunan her zamanki yerlerinde göreceği anlamına geliyordu. Ve ilk pilav yükünü götürdüğünde, orada durmuş orta sıranın işlerini tanzim ediyorlardı.

"Acele et!" diye seslendi Kaptan, "–pilav bitmek üzere." Kazuo, iki eliyle ağır tekneyi kaldırdı ve pilavı makineye boşalttı. Masako, Kaptan'a vermekte olduğu kap yığınından başını kaldırıp hiç bakmadı bile. Bu, Kazuo'ya onun profilini yakından inceleme fırsatı verdi, sadece gözleri görünmesine rağmen, Kazuo onların endişeli olduklarını görebiliyordu Genellikle bağıran veya gülen veya her ikisini birden yapan Kaptan da bu gece daha sessiz görünüyordu. Kazuo, her zaman onlarla birlikte çalışan güzel kadının veya şişkonun olmadığını da fark etti.

8

"Neredeydin, anne?" diye seslendi tanıdık ama beklenmedik bir ses, Yoshie, çok yorgun bir şekilde Masako'nun evinden döndüğünde. Yoshie ayakkabılarını fırlatarak içeri koştu – kızı Kazue eve gelmişti. Bunu fabrikadaki arkadaşlarına hiç söylememişti, ama Yoshie'nin aslında iki çocuğu vardı. Büyük olandan hiç bahsetmemesinin nedeni, Yoshie'nin, kendi kızı olmasına rağmen, ona hiç tahammül edememesiydi.

Kazue şimdi yirmi bir yaşındaydı. On sekiz yaşındayken okulu bırakıp kendisinden büyük bir adamla kaçmıştı; Yoshie de, o zamandan beri ondan hiçbir haber almamıştı. Bu, üç yıldır eve ilk gelişiydi. Yoshie, onu tekrar gördüğü için rahatlayarak ve neden olacağı sorunları bildiği için temkinli davranarak, yüksek sesle içini çekti; ayrıca yaşadığı şeylerden sonra, günün onun için hâlâ neler saklamakta olduğunu merak ediyordu. Şaşkınlık ve endişesini gizlemeye çalışarak Ka-

zue'nin yüzünü inceledi.

Kızın boyalı kahverengi saçları, neredeyse beline kadar dümdüz iniyordu ve saçlarının sonunda onları çekiştiren ve Yoshie'ye bakan bir erkek çocuğu vardı. Bu, birkaç yıl önce hakkında söylentiler duyduğu çocuk, ilk torunu olmalıydı. Aynı işe yaramaz babasına benziyordu ve pek de şirin değildi. Sıskaydı ve soluktu, yanağında da uzun bir sümük vardı. Babası, mahallede takılan, düzenli hiçbir işte tutunamayan bir serseriydi; ve şimdi çocuğu, sanki Yoshie'nin düşüncelerini tahmin edebiliyormuş gibi bilmiş bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Bunca zamandır neredeydin?" diye sordu Yoshie. "Hiç aramadın ve şimdi, böyle çıkagelip heyecanlanmamı mı bekliyorsun?" Belki de kastettiğinden daha sert konuşmuştu, ama endişe etme veya hattâ kızma zamanı çok önce geçmişti. Artık tek endişesi, buna benzeyecek olan diğer kızı Miki'ydi. Eğer Kazue kalmaya geldiyse, Miki'yi olumsuz etkileyeceği kesindi. Ve sonra, bu sabah olan küçük şey ve hâlâ halledilmesi gereken detaylar vardı.

"Ne demek 'Neredeydin?' Kızın üç yıl sonra eve geliyor ve senin bütün söyleyeceğin bu mu? 'Eve hoş geldin' demek yok mu? 'Seni görmek ne kadar güzel'? Bu, torunun!" Kazue'nin, liseli kızların kullandığı gibi ipincecik olan kaşları, çarpıcı bir şekilde kalktı. Hâlâ gençlerin modasına uymaya çalışıyordu, ama zor hayatının onu yaşlandırdığı görülebiliyordu. Çocuğu gibi kendisi de ucuz, eskimiş ve hafif lekeli kıyafetler giyiyordu.

"Torunum mu? Adını bile bilmiyorum," dedi Yoshie, sesi öfkeyle boğuklaşmıştı.

"Issey. Bilirsin, modacınınki gibi."

"Hiç duymadım."

"Üç koca yıldan sonra, ne kadar güzel bir karşılama!" Ki

zının sesi saldırganlaşırken, Yoshie eski günleri hatırladı. "Ayrıca, sana ne oldu böyle? Berbat görünüyorsun."

"Bir hazır yemek fabrikasında gece vardiyasında çalışıyorum."

"Ve eve bu saatte mi geliyorsun?"

"Hayır, bir arkadaşıma uğradım." Birden, eve getirmiş olduğu, Kenji'yle dolu olan torbaları hatırladı. Küçük torbalar, şimdi hızla mutfağa sakladığı, sağlam bir alışveriş poşetinin içine konulmuşlardı.

"Peki ne zaman uyuyorsun? Eğer böyle giderse, sağlığını mahvedeceksin." Kazue'nin ilgisinin yüzeysel olduğu çok belliydi. Burada yaşarken, sıkışık, küçük evlerinde –aynı şimdi Miki'nin yaptığı gibi– yaşlı kadına bakmaktan nefret ederdi, evi terk etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Ama eski kavgalarını tekrar başlatmanın bir anlamı yoktu. Neden tatsız, rahatsız edici ve zor olan şeylerin hepsi aynı anda olmak zorundaydı ki? Yoshie, mümkün olduğunca sabırlı ve gayretli olmayı kendisine bir kural edinmişti, fakat bu kaba ve savsak kızı, çekebileceğinden fazlaydı.

"Peki o zaman babaannene kim bakacaktı? Eğer gündüzleri çalışsaydım, yapayalnız kalırdı. Ve sen yardım etmek için ne zaman bir parmağını kaldırdın ki?"

"İşi bırak," dedi Kazue.

"Bunu yapıyorum çünkü başka bir seçeneğim yok... Bu arada babaannen nasıl?" diye ekledi Yoshie, arka odaya göz atarak. Yaşlı kadının kahvaltısını verip bezini değiştirdikten sonra Masako'ya gitmek için hızla çıkmıştı, şimdi ise birden endişelenmişti. Kayınvalidesi loş odada sessizce yatıyordu, ama uyanıktı ve konuşmalarını dinlediği belliydi. "Bu kadar geç kaldığım için üzgünüm," dedi Yoshie ona.

Yaşlı kadının homurdandığını ve sonra, "Neredeydin?" diye sorduğunu duydu. "Beni ölüme terk ettiğini zannettim."

Yoshie'nin kanı birden beynine sıçradı. Herkes nasıl bu kadar bencil olabiliyordu? Benim robot olduğumu mu zannediyorlar? "Benim için bir mahsuru olmazdı!" diye bağırdı. "Ve öldüğünde, seni parçalara ayırıp çöpe atardım! İşe de o çirkin kafanla başlardım!"

Kayınvalidesi hiç vakit kaybetmeden yüksek sesle, hıçkırarak ağlamaya başladı, ama görünürde hiç gözyaşı yoktu. Daha kuvvetli bir etki için arada, Buddha'dan birkaç vecize mırıldanıyordu. "Artık gerçekte nasıl biri olduğunu biliyoruz," dedi hüngür hüngür ağlayarak "Sen kötüsün! Çok sessiz ve iyi görünüyorsun, ama için, kötülükle dolu. Şeytanın evinde yaşıyorum!"

Ve artık *senin* de nasıl biri olduğunu biliyoruz, diye düşündü Yoshie, hâlâ öfkeyle, ince yaz battaniyesinin solmuş çiçek desenlerine bakarak. Ama öfkesi yavaş yavaş azalırken, ani bir pişmanlık duygusuna kapıldı. Neden böyle söylemişti? Belki de yaşadığı şey onu değiştirmişti. Onu bu pisliğe bulaştırmak tamamen Masako'nun suçuydu. Hayır, kocasını öldürdüğü için aslında Yayoi'nin suçuydu. Ama, sadece para için bunu yapmayı kabul ettiğinden, kendi hatasıydı da. İşte buydu: Hepsi, beş parasız olduğu için.

Sehpanın üzerine kendisini atmış ve sessizce dinlemekte olan Kazue konuştu. "Haydi. Birbirimize bağırmak hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Bunda haklısın," dedi Yoshie, vücudundaki gerilim azalarak. Kayınvalidesinin hıçkırıklarını hâlâ duyabilmesine rağmen, oturma odasına geri döndü.

"Bir süre önce bezini değiştirdim," dedi, arabulucu rolü

nü oynamaya kararlı olduğu belli olan Kazue.

"Oh? Teşekkürler," dedi Yoshie, masaya oturarak. Yer, oğlanın küçük oyuncak arabalarıyla dağınıktı. Hâlâ sinirli olan Yoshie, polis arabaları ve ambulanslardan oluşan bir yığını masanın altına itti; ama Miki'nin odasında oynamaya gitmiş olan çocuk bunu fark etmedi.

"Yardım edecek birilerini yollamaları için belediyeye başvurdun mu?" diye sordu Kazue. "Eve gelen insanlar var."

"İstedim, ama haftada sadece üç saat ve bu kadar sürede alışverişi dahi zorlukla yapıyorum." Uykusuzluktan başı ağrımaya başlamıştı ama kendisini toparlayarak aklını meşgul eden soruyu sordu. "Evet, niye böyle çıkageldin?"

"Şey," dedi Kazue, yavaşça dudaklarını yalayarak. Yoshie, kızının yalan söylemek üzereyken hep böyle yaptığını hatırladı. "Çocuğun babası, çalışmak için Osaka'ya gitti ve ben de işe girmeyi düşünüyorum. Ve bana biraz borç verip veremeyeceğini merak ediyordum."

"Hiç param yok. Şayet adam Osaka'daysa, neden siz de gidip orada hep beraber yaşamıyorsunuz?"

"Ama nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Kazue. Yoshie, ağzı açık kalarak ona baktı. Demek adam onları terk etti ve Kazue de çocukla birlikte sürünerek eve döndü. Ama bu küçük evde, iki kişi daha eklenince nasıl yaşayacaklardı?

"Ama... oğlanı kreşe verip bir işe giremez misin?" diye sordu, paniklemeye başlayarak.

"Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum ve bu yüzden hemen paraya ihtiyacım var." Elini uzattı. "Lütfen. Kenara bir şeyler koymuş olmalısın. Seni beklerken yan komşuyla konuşuyordum; kadın, burayı yıkacaklarını ve yeni bir bina inşa edeceklerini söyledi. Belki apartman bitince, gelip se-

ninle yaşayabilir miyiz?"

"Peki, onlar inşaatı yaparken benim nasıl geçineceğimi zannediyorsun?"

"Anne, lütfen!" diye çığlık attı Kazue. "Yoksul yardımı ve maaşın var ve Miki de bir işe girebilir. Ve bize bir tür yardım filan bağlamaları gerekir. Lütfen! Issey'e bir hamburger alacak kadar bile param yok." Artık gözyaşları içinde yalvarıyordu. Oğlan sendeleyerek odaya geldi ve hıçkırarak ağlayan annesine merakla baktı. Yoshie elini cebine soktu ve Kenji'nin cüzdanında bulmuş olduğu parayı çıkarttı: 28.000 Yen.

"İşte, bunu al," dedi. "Şimdilik bununla idare etmek zorundasın. Benim de param yok – Miki'nin okul gezisi için borç almak zorunda kaldım."

"Hayatımı kurtardın," dedi Kazue, dikkatle parayı katlayıp kaldırarak. Sonra, geliş nedenine ulaşmış gibi, aniden ayağa kalktı. "Tamam, bir iş aramaya gidiyorum."

"Nerede yaşıyorsunuz?" diye sordu Yoshie.

"Minami Senju'da, ama her yere çok uzak ve tren parası beni öldürüyor." Girişe gitti ve kapının yanında bırakmış olduğu ucuz, mantar tabanlı sandaletlerini giydi.

"Peki ya o?" diye sordu Yoshie, oğlanı işaret ederek.

"Anne, senden bunu istemekten nefret ediyorum, ama ona bir süre bakar mısın?"

"Bekle bakalım..."

"Lütfen! Onu almak için kısa bir süre sonra döneceğim," dedi Kazue, sanki bir bavuldan bahseder gibi. Kapıyı açtı ve bir anda geride bırakılmakta olduğunu anlayan çocuk ona bağırdı

"Anne, nereye gidiyorsun?"

"Issey, iyi bir çocuk ol ve anneanneni üzme. Yakında geleceğim."

Yoshie, kaçan kızına boş boş bakarken hiçbir şey söylemedi. Böyle bir şeyin olacağından şüpheleniyordu, bu yüzden hiç şaşırmamıştı. Kapıdan çıkışına bakılırsa, Kazue özgür kaldığını hissediyordu ve çocuğunu terk ettiği için hiçbir pişmanlık belirtisi de görünmüyordu. Sanki, bu pis eve istemediği bir şeyi bırakmış ve sonra kaçmış gibiydi. Yoshie, bir kıskançlık dalgasına kapıldı.

"Anne. Anne." Çocuk, annesinin arkasından bağırırken elindeki oyuncak arabalardan biri yere düştü.

"Gel de anneannen sana sarılsın," dedi Yoshie, çocuğa uzanarak.

"Hayır!" diye çığlık attı çocuk. Beklenmedik bir kuvvetle Yoshie'yi iterek, hıçkırıklar içinde kendisini yere attı. Yatak odasındaki sessiz ağlayış da devam ediyordu.

Yoshie, *tatami*ye dağılmış olan oyuncakları toplayarak uzandı ve bu hiç bitmeyecek mi diye kendine sordu. Gözlerini kapatarak onların ağlayışını dinledi, ama oğlan, kısa bir süre sonra ağlamayı kesti ve kendi kendisine mırıldanarak, oyun oynamak için arabalarını topladı. Başka insanlara bırakılmaya alışık gibiydi. Ama Yoshie, ona acımakta zorlanıyordu. Asıl acıdığı kendisiydi. Birden, yanaklarından yaşlar süzülmekte olduğunu fark etti, onu en çok üzen şey de, zavallı, ölü Kenji'den almış olduğu paradan ayrılış şekliydi. Bir sınırı geçtiğini ve artık geri dönüş olmadığını hissediyordu – belki Yayoi de adamı öldürürken böyle hissetmişti.

Yoshie, Miki'nin itirazlarına rağmen, oğlanı evde bırakıp fabrikaya zamanında gitmeyi başardı. Masako salonda onu bekliyordu, bir süre sessizce durarak birbirlerine baktılar. Sabah Masako'nun yüzünde olan kuvvetli duygular kaybolmuş,

yerini sert bir maskeye bırakmıştı. Belki de gerçek Masako bu, diye düşündü Yoshie, biraz korkarak. Kendisinin ona nasıl görünmekte olduğunu merak etti.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Kaptan?" diye sordu Masako. Yüz ifadesi katıydı, ama sesinde bir sıcaklık vardı.

"Korkunç," dedi Yoshie, ancak uzun zamandır kayıp olan kızının ortaya çıktığını, çocuğunu terk ederek Kenji'nin parasıyla gittiğini ona açıklayamayacağını biliyordu.

"Biraz uyudun mu?" diye sordu Masako. Soruları her zaman kısa ve doğrudan olurdu. Yoshie, hiç uyumamış olmasına rağmen başını salladı. "Ya çöp?"

"Sorun yok. Buraya gelirken dağıttım."

"Teşekkürler. Bunu halledeceğini biliyordum, Kaptan Ama Kuniko için biraz endişeliyim."

"Neyi kastettiğini anlıyorum." Endişeyle salonda göz gezdirdi. Vardiya biraz sonra başlayacaktı ama Kuniko ortalarda görünmüyordu.

"Burada değil," dedi Masako.

"Şok onu çok etkilemiş olmalı."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama sanırım gidip onu kontrol etmem gerekecek."

"Bence de."

"Ama sanırım benden biraz korkuyor," dedi Masako.

"Yine de konuşmasını göze alamayız," dedi Yoshie, otomatik içecek makinesinin 'bozuk para yok' yazılı, yanıp sönen ışığına tembelce bakarken. Eğer yaptıkları şey ortaya çıkarsa, her şey biterdi. Korkudan buz kesildiğini hissetti. Bir yerlerde bir alarm yanıp sönüyor, ona her şeyin yakında başına yıkılacağını söylüyordu.

"Ama o da bu işin içinde, bu yüzden koşarak polise gide

ceğini zannetmiyorum. Yine de, o zayıf biri, ve bu, tehlikeli olabilir." Masako, kaşlarının arasında derin bir kırışık belirerek sessizleşti.

"Tamam, bunu sana bırakıyorum." Yoshie, artık bıraktığı izlenimi umursayamayacak kadar umutsuz bir şekilde, sormadan edemedi. "Ama sence Yayoi parayı bulmayı başarabilecek mi?" Evde ve fabrikada her şeyi idare etmeye alışık olmasına rağmen, Masako'nun gücüne güvenmenin ne kadar rahatlatıcı olabileceğini görmeye başlıyordu. Diğer her şeyi halletmesi içinde Masako'ya güvenebilirse, o zaman kendisi sadece para için endişelenebilirdi.

"Her şey ayarlandı," dedi Masako. "Parayı ailesinden alacak. Ve sanırım, yarın da kayıp ihbarında bulunacak."

İkisi fısıldaşırken, Brezilyalı işçilerden biri, selam vermek için yanlarına gelmişti. Genç adamın yarı Japon olduğu belliydi, ama iri yapısı, tamamen yabancı gibi görünmesine sebep oluyordu. Yoshie, genç adamın selamına karşılık verdi, ama Masako onu görmezden gelmeyi tercih etti.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu Yoshie, Masako'nun bu kadar kaba olmasına üzülerek.

"Ne yaptım?"

"Ona öyle davrandın," dedi Yoshie; soyunma odasına gitmeden önce yüzünde şaşkın bir ifadeyle bekleyen genç adama bakıyordu. Masako, bu soruya cevap vermeden konuyu değiştirdi.

"Kuniko'nun nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordu.

"Kodaira'daki devlet konutları hakkında bir şeyler söylediğinden eminim." Yoshie, Masako'nun aklında bir harita açıp sabah için planlar yapmasını izledi. Bunlar, Masako için hep bir iş, diye düşündü, iyi yapılması gereken bir iş. Ama

sonra, paranın vicdanını ne kadar çabuk unutturduğunu fark etti. Utanç, dayanabileceğinden fazlaydı.

"Biliyorsun," diye mırıldandı, "doğrudan cehenneme gideceğiz."

"Evet," dedi Masako, karamsarca ona bakarak. "Frenlerin olmadan yokuş aşağı gitmeye benziyor."

"Yani, sence durmak mümkün değil mi?"

"Hayır, elbette duruyorsun – bir yere çarpınca."

Yoshie, nereye çarpacaklarını kendine sordu. Bir sonraki köşede onları ne bekliyordu? Bu düşünce, titremesine neden oldu.

Kargalar

1

Yayoi, mutfakta akşam yemeği için patates soyarken, pencereden içeri doğru parlayan güneş ışığı yüzünden rahatsız oldu. Gözlerine siper etmek için elini kaldırdı ve başını çevirdi. Her sene, yazın en uzun günlerinde, güneşin batmadan önce birkaç dakika boyunca mutfak penceresinden içeri dolduğu bir dönem olurdu. Yayoi, bir an, ışığın onu yargılayan tanrıların bir işareti olduğunu düşündü. Işık o kadar parlaktı ki, içindeki kötü yanı öldürmek için yapılmış bir ışın kılıcına benziyordu. Aslında bu, Yayoi'nin *her* yanını öldürmek anlamına geliyordu, çünkü Kenji'nin ölmesini bütün ruhu ve bedeniyle istemişti.

Yine de aklının sadece bir köşesi böyle düşünüyordu, geri kalanı, Kenji'nin onu Masako'nun bagajına yüklediklerı geceden sonra karanlığın içinde kaybolmuş olduğuna daha çok inanmaya başlıyordu. Çocuklar ne zaman babalarına ne ol-

duğunu sorsalar, artık yoğun karanlığın gerisini görmeyi başaramayan Yayoi, kendisini de aynı şeyi merak ederken buluyordu. Bu, sadece üç gün önce olmuştu, ama kendisinin de anlamadığı nedenlerden dolayı, onu boğmasıyla ilgili anıları giderek uzaklaşıyordu.

Güneş ışığından kaçmaya devam ederek, ev yapımı pamuklu perdeleri çekti, karanlığa alışana kadar gözlerine bastırdı. Ev işi yapıp çocuklarla ilgilenerek dikkatini dağıtmaya çalışıyordu, ama endişeleri, bir gölün dibinden yüzeye çıkan kabarcıklar gibi, aklını meşgul etmeye devam ediyordu. Ama şu anda, en büyük problemi, yeni bir sorundu: Kuniko.

Dün öğleden sonra, Kuniko hiç haber vermeden gelmişti.

"Yayoi?" Yayoi, kapı diyafonundaki sesi tanımış ve kapıyı açmıştı. Kuniko, moda olan kolsuz, beyaz bir mini elbise ve ona uyan yüksek topuklu beyaz ayakkabılar giymişti, ama gösterişli kıyafet, onun soluk ve sarkık vücuduna hiç uymamıştı.

"Kuniko," diye kekeledi Yayoi, bu ani ziyarete şaşırıp, onu içeri davet edip etmemeye karar verememişti. En azından çocuklar evde değil, kreşteydiler.

"*Çok* iyi görünüyorsun," dedi Kuniko, kendi şaşkınlığını abartarak. Bilgiç ses tonu, Yayoi'nin ne yaptığını tam anlamıyla bildiğini ona gösterecek şekildeydi. Birden Yayoi'nin midesi bulandı; ama bu koşullar altında, belki de bu beklenmeliydi.

"Teşekkürler," dedi, hâlâ tereddüt ederek. "Senin için ne yapabilirim?"

"Şey, son birkaç gündür işe gelmedin, o yüzden uğrayıp nasıl olduğunu göreyim diye düşündüm."

"Çok naziksin." Neyin peşinde, diye içinden geçirdi Ya-

yoi. Yolunun dışına çıkması, pek Kuniko'ya özgü bir şey değildi. Kuniko'nun gözlerine baktı, ancak sürdüğü kalın göz kalemi, gerçek duyguları hakkında hiçbir ipucu vermiyordu. Bu arada, Kuniko, Yayoi'nin belirgin isteksizliğini göz ardı ederek kapıya yapışmıştı.

"İçeri girmemin mahsuru var mı?"

Başka şansı olmayan Yayoi kapıyı açtı ve onu antreye aldı. İçeri girince, Kuniko merakla etrafına bakındı

"Eee, onu nerede öldürdün?" diye sordu, sesi fısıltıya dönüşerek.

"Ne?!"

Kuniko gözlerini ona dikti. "Dedim ki 'Onu nerede öldürdün?'" Kuniko, fabrikada önemli işlerde bulunmaz ve daha saygılı bir ses tonuyla konuşurdu, ama şimdi, orada durmuş yan gözle Yayoi'ye bakarken, neredeyse farklı bir insan gibiydi.

"Ne kastettiğini anladığımdan emin değilim," dedi Yayoi en sonunda. Avuç içleri terlemeye başlamıştı.

"Bana aptalı oynama. Unutma, onun kokan cesedini torbalara doldurup şehrin her tarafına taşıyan bendim." Kendini tükenmiş hisseden Yayoi, birden Masako'nun orada olup, bu kadını sırlarına dahil etmelerinin sonucunu görmesini istedi. Kuniko ayakkabılarını çıkarttı ve nemli ayakları tahta zeminde bir emme sesiyle yere bastı. "Evet, nerede yaptın? O resimleri hep görürsün... cinayet mahali fotoğraflarını. Bir cinayetten sonra, bir süre orada bir ortam oluştuğunu söylüyorlar." Kuniko, tam olarak Kenji'nin ölmüş olduğu yerde durduğundan habersizdi. Yayoi, onun daha içeri girmesini önlemek için, bu iri kadının tam önüne dikildi.

"Neden buradasın peki?" dedi. "Bu kadar yolu sadece bunun için gelmedin."

"Burası sıcak. Kliman yok mu?" Kuniko, Yayoi'yi bir kenara iterek küçük oturma odasına ilerledi. Klima, masraf olmasın diye kapalıydı ve oda boğucuydu. "Cimrilik, he?"

Yayoi, birden komşuların açık pencerelerden onu duyabileceğini fark ederek klimayı açtı ve aceleyle evdeki pencereleri kapatmaya gitti. Kuniko, kendisini serin havayı hissedebileceği bir yere yerleştirdi ve Yayoi'nin etrafta koşuşturmasını eğlenerek seyretti. Alnında büyük ter damlaları parlıyordu.

"Artık, bana neden burada olduğunu söyle," dedi Yayoi sonunda, telaşını gizlemeyi başaramayarak.

"İtiraf etmeliyim ki çok şaşırdım," dedi Kuniko, neredeyse küçümseyen bir ses tonuyla. "Çok tatlısın filan, ve sonra kocanı öldürdüğünü öğrenmek. Sanırım insanları asla tanıyamıyorsun. Ama kendi çocuklarının babasını öldürmek... işte bu, farklı bir şey. Eğer ileride babalarını öldürdüğünü öğrenirlerse, ne yapacaksın? Bunu düşündün mü?"

"Kes şunu! Bunu duymak istemiyorum," diye bağırdı Yayoi, elleriyle kulaklarını kapatarak. Bunu yapar yapmaz, Kuniko terli eliyle onun kolunu yakaladı. Yayoi kurtulmaya çalıştı ama Kuniko çok kuvvetliydi.

"Duymak istemeyebilirsin, ancak duyacaksın. Anlıyor musun? Şu an seni tuttuğum gibi, kocanın parçalarını tuttum ve sonra onları çöp torbalarına doldurdum. Bunun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı? Var mı?!"

"Evet, evet..." diye mırıldandı Yayoi.

"Hayır, yok!" diye çığlık attı Kuniko, Yayoi'nin diğer kolunu da tutarak.

"Dur!" diye yalvardı Yayoi, ama Kuniko kolunu daha da sıkı tuttu.

"Ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Onu kestiler! Bunun ne

demek olduğunu biliyor musun? Ne kadar zor olduğunu? Onu neredeyse hiç görmedin –öldürdükten sonra. Ama ben gördüm ve onu gördüğüm için kaç kez kustuğumu ancak Tanrı bilir... ve onu hissettiğim ve onu kokladığım için! Korkunçtu, korkunç. Bir daha asla aynı olacağımı zannetmiyorum!"

"Lütfen," dedi Yayoi. "Daha fazla söyleme, lütfen."

"Ama dahası *var*, çok daha fazlası, işte sen bunu duymak zorundasın! Bunu sana bir iyilik borçlu olduğum için yaptığımı filan mı zannettin?"

"Üzgünüm," dedi Yayoi, bir hayvan gibi yere eğilerek. Kuniko, haince gülerek onu bıraktı.

"Peki," dedi. "Zaten buraya bunun için gelmedim. Kaptan ve bana gerçekten ödeme yapıp yapmayacağını bilmek istiyorum."

"Evet, elbette size ödeme yapacağım." Demek bunun için gelmiş. Biraz rahatlayarak kollarını indirdi ve klimanın altında kurumak için ayakta duran Kuniko'yu dikkatle izledi. Onu incelerken, Yayoi, onun yirmi dokuz yaşında olduğu hakkında yalan söylediğinden emin oldu; kendisinden yaşlı olmalıydı. Arkadaşlarına böyle bir şey hakkında yalan söyleyecek kadar kibirli olan bir kadın, berbat bir arkadaş demekti.

"Ne zaman?" dedi Kuniko.

"Şu anda param yok," dedi Yayoi. "Ailemden borç almalıyım ve bu da biraz zaman alacak."

"Ve gerçekten 100.000 Yen alacak mıyım?"

"Masako öyle söyledi..." diye mırıldandı Yayoi. "Onun gibi bir şey." Kuniko, Masako'nun adı geçince sinirli bir bakışla, kollarını büyük göbeğinin üzerinde kavuşturdu. Sesi birden daha da bayağılaştı.

"Ve Masako'ya ne kadar ödüyorsun?"

"Hiçbir şey istemediğini söyledi."

"Onu anlamıyorum," dedi Kuniko, kuşkuyla. "Bu kadar kibirli davranabileceğini düşünmesine sebep olan şey ne?"

"Ama o olmadan..."

"Evet, evet, biliyorum," diye başını salladı Kuniko, sabırsızca onun sözünü keserek. "Her neyse, bana 100.000 Yen yerine 500.000 Yen verip vermeyeceğini merak ediyorum."

Bu yeni istekle nasıl başa çıkması gerektiğini bilemeyen Yayoi yutkundu. "Şu anda o kadar parayı bulamam," dedi ona.

"Ne zaman bulabilirsin?"

"Babama sormam gerekecek. Birkaç hafta ya da daha uzun sürebilir. Ve bunu sana ancak parça parça verebilirim." Özellikle de Yoshie, Kuniko'nun ondan daha fazla para aldığını öğrendiğinde şikayet edebileceği için endişelenerek, herhangi bir anlaşma yapmaktan kaçındı. Kuniko, bir süre onun söylediğini düşünüyormuş gibi göründü.

"Tamam. Bunu daha sonra halledebiliriz. Bu arada, bunu benim için imzalar mısın?" Vinil el çantasından bir kağıt çıkarttı ve yemek masasının üzerine koydu.

"Nedir bu?" diye sordu Yayoi.

"Bir kefil anlaşması." Kuniko bir sandalye çekerek oturdu ve mentollü sigaralarından birini yaktı. Yayoi, onun önüne bir kül tablası koydu ve tereddütle kağıdı aldı. Kağıt, Milyon Tüketici Merkezi diye bir yerden, yüzde kırk faizli bir borç anlaşmasına benziyordu. Üzerinde, 'bileşik faiz ücretleri' ve Yayoi'nin anlamadığı daha birçok küçük yazı vardı ve "kefil" satırı boş bırakılmıştı. Yayoi'nin imzalaması gereken yeri belirtmek için kurşun kalemle hafif bir yuvarlak çizilmişti.

"Bunu imzalamamı neden istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece bir isme ihtiyacım var. Endişelenme, senden bor-

cu üstlenmeni değil, sadece kefil olmanı istiyorum. Görünüşe bakılırsa, aynı durumdayız. Benim de kocam ortadan kayboldu, bu yüzden başka birisinin imzasına ihtiyacım var. Herhangi birinin olabileceğini söylediler... bir katilin bile." Yayoi, son söz karşısında kaşlarını çattı.

"Kocam kayboldu derken neyi kastediyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez. Ama en azından onu öldürmedim,"dedi Kuniko, kıs kıs gülerek.

"Bilemiyorum..."

"Bak, ödemeleri üstlenmiyorsun. Çok önemli bir şey değil – gerçekten. Asıl önemli şey, bana 500.000 Yen ödemen, bu sayılmıyor. Sadece imzala."

Kuniko'nun açıklamasından pek de tatmin olmayan Yayoi kağıdı imzaladı. Eğer bunu yapmazsa, Kuniko'nun asla gitmeyeceğinden korkuyordu; ve artık gidip oğlanları alma vakti yaklaşıyordu. Onun, çocukları evdeyken tekrar gelmesini istemiyordu.

"İşte," dedi, anlaşmayı uzatırken.

"Teşekkürler," dedi Kuniko, sigarasını söndürerek. İşi bittiğinden, gitmek için ayağa kalktı. Yayoi, kapıya kadar onu takip edip beyaz ayakkabılarını giyişini seyretti. Kuniko, gitmek üzereyken, sanki bir şey hatırlamış gibi döndü. "Nasıl bir his? Birini öldürmek?" diye sordu. Yayoi, Kuniko'nun elbisesindeki yayılan ter lekelerine dikkatle bakarak, hiçbir şey söylemedi. Kendisine şantaj yapıldığını daha yeni fark ediyordu. "Nasıl bir his?" diye ısrar etti.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Yayoi.

"Biliyorsun. Haydi, söyle bana."

Yayoi'nin sesi bir fısıltıya döndü. "Aklımdan geçen tek şey, onun bunu hak ettiğiydi." Kuniko, ona endişeyle baka

rak bir adım geri gitti ve topuklarından biri sallandığından, dengesini korumak için ayakkabı dolabının köşesine tutundu. "Tam burada yaptım," dedi Yayoi, ayağını yere vurarak. Kuniko, kocaman açılmış gözleriyle yere baktı. Yayoi onu seyrederken, yapmış olduğu şeyin, Kuniko gibi duyarsız birini bile korkutabileceğini fark ederek şaşırdı. Bu, cinayet gecesinden beri ne kadar hissizleştiğini anlamasını sağlamıştı.

"Yakında işe dönecek misin?" diye sordu Kuniko, dikleşip üstünlük taslayan ses tonunu tekrar kazanmaya çalışarak.

"İstiyorum, ama Masako bir süre daha evde kalmam gerektiğini düşünüyor."

"Masako, Masako, Masako! Siz ikiniz lezbiyen filan mısınız?" Kuniko döndü ve tek bir kelime daha etmeden gitti. Defol, seni domuz! diye içinden söylendi Yayoi, kapıdan onu seyrederken – üç gün önce kocasını öldürmüş olduğu noktadan.

Eve girdi ve Masako'yu aramak için telefonu kaldırdı. Biraz önce olan şeyi tartışmak istiyordu, ama telefon çalmaya başlayınca, arkadaşının belgeyi imzaladığı için deliye dönebileceğini fark ederek telefonu kapattı.

Ve gün, başka hiç kimseyle konuşmadan bitmişti. Ama bugün, Masako'nun ona kızmasının gerçekten önemli olup olmadığını merak ediyordu. Hâlâ, dün Kuniko'yla olanlardan onu haberdar etmesi gerekiyordu. Yayoi, ıslanmaları için patatesleri bir tasa koydu ve telefona gitti. Ama tam telefonu açmak üzereyken, kapı diyafonunun zili çaldı. Kuniko'nun tekrar gelmiş olabileceğini sandı ve şaşırarak bir çığlık attı; ama ahizeyi kaldırınca, karşısındaki hafifçe boğuk bir erkek sesiydi.

"Affedersiniz, bayan. Musashi Yamato polis merkezinden geliyorum," dedi adam.

"Oh? Öyle mi?" diye kekeledi Yayoi, kalbi hızla çarpmaya başlayarak.

"Siz misiniz, Bayan Yamamoto?" diye sordu ses. Yayoi, adamın nazik ses tonuna rağmen paniklemişti. Polis neden bu kadar çabuk gelsin ki? Bir şey mi olmuştu? Kuniko dün gece doğrudan polise gidip her şeyi anlatmış mıydı? Her şey bitmişti! Biliyorlardı! Arka kapıdan koşarak çıkmayı ve asla durmamayı istedi. "Size soracak birkaç sorum var" dedi diyafondaki ses.

"Hemen geliyorum," diye cevap vermeyi başardı Yayoi, girişe çıkarken kendisini toparlamaya çalışıyordu. Kapıyı açınca karşısında saçları beyazlayan, biraz pejmürde, ceketini koluna atmış ve dostça gülümseyen bir adam buldu. Bu, Asayiş Masasından Müfettiş Iguchi'ydi.

"Yani kocanız hâlâ geri gelmedi, öyle mi?" diye sordu. Yayoi, kayıp ihbarı yapmak için gittiğinde onunla tanışmıştı. Kayıp formuyla ilgilenmesi gereken memur masasında değildi, bu yüzden Iguchi, Yayoi'ye süreci nazikçe açıklamış ve kağıtlarını almıştı. Ayrıca, ilk aradığında telefona cevap veren de oydu, bu yüzden Yayoi, onun yanında kendini rahat hissetmeye başlamıştı.

"Hayır, henüz değil," dedi, endişesini kontrol altında tutmaya çalışarak.

"Anlıyorum," dedi Iguchi, daha ciddileşerek. "Korkarım ki, bu sabah Koganei Parkı'nda, bir erkek cesedinin parçalarının bulunduğunu size bildirmem gerekiyor." O konuşurken, Yayoi, sanki başındaki bütün kan çekilmiş, kendisini de bayılacakmış gibi hissetti. Her şeyin bittiğinden, yaptığı şeyin ortaya çıktığından emin olarak kapıya tutundu. Ama hemen sonra, Iguchi'nin, onun panliğini, duyduğu haberlerin şoku zannettiğini anladı.

"Hemen endişelenmeyin," diye ekledi aceleyle. "Kocanız olup olmadığını bilmiyoruz. Sadece çevredeki bütün kayıp kişileri kontrol ediyoruz."

"Oh, anlıyorum." Yayoi, rahatlamış gibi gülümsemeyi başardı, ancak onun Kenji olması gerektiğini biliyordu ve panik duygusu tekrar artmaya başladı.

"Biraz içeri girmemin mahsuru var mı?" dedi Iguchi, kapıyı ayağıyla itip, ince vücudunu tek bir harekette içeri sokarak. Igushi içeri girerken, Yayoi, birkaç tane mavi üniformalı memurun onun arkasında beklediğini gördü. "İçerisi karanlık," diye yorumda bulundu Igushi. Perdeler, öğleden sonrası güneşinden korunmak için yine kapatılmışlardı ve dışarının parlak ışığından sonra garip bir görüntü oluşturuyordu. Yayoi utanarak, perdeleri açmaya koştu. Güneş biraz daha batmıştı ve tavanı parlak bir kırmızıya boyadı.

"Pencereler batıya bakıyor," dedi Yayoi, bu durum için özür diler gibi. Bu arada Igushi, suyun içinde bekleyen patatesleri görmüştü.

"Burası sıcak olmalı," dedi, mendilini çıkarıp yüzünü silerek. Yayoi, bir gün önce Kuniko geldiğinde yaptığı gibi, klimayı açarak aceleyle pencereleri kapattı. "Lütfen zahmet etmeyin," dedi Iguchi. Odayı inceleyerek etrafına baktı ve bakışları tekrar Yayoi'nin üzerinde durunca, Yayoi, bunu midesindeki çukurda hissetti – Kenji'yle kavgasından kalan izin olduğu, onların görmesine asla izin vermeyeceği yerde. Kollarını kavuşturdu ve kıpırdayamadan bekleyerek olduğu yerde kaldı.

"Kocanızın gittiği dişçinin ismine ihtiyacımız var," diye devam etti Iguchi. "Ve sizin için mahsuru yoksa, onun parmak ve avuç içi izlerini de istiyoruz."

"İstasyonun karşısındaki Dr. Harada'ya gidiyordu," dedi Yayoi, sesi boğuk bir fısıltıya dönüşerek. İnceleme ekibi, onun arkasında durup talimatlarını beklerken, Iguchi bu bilgiyi defterine not aldı.

"Kocanızın kısa bir süre önce kullanmış olduğu bir bardak veya benzer bir eşya var mı?" diye sordu Iguchi.

"Evet," dedi Yayoi. Adamları banyoya götürüp Kenji'nin eşyalarını gösterirken bacakları titriyordu. Adamlar henüz, parmak izi bulmak amacıyla etrafa beyaz bir toz dökmeye başladılar. Yayoi, oturma odasına dönünce, Iguchi'nin bahçedeki üç tekerlekli bisiklete boş boş baktığını görünce şaşırdı.

"Küçük çocuklarınız mı var?" diye sordu.

"Evet, üç ve beş yaşlarında iki oğlan," dedi Yayoi.

"Dışarıda oyun mu oynuyorlar?"

"Hayır, kreşe gidiyorlar."

"Demek bir işiniz var, öyle mi?" diye sordu Iguchi. "Ne iş yapıyorsunuz?"

"Bir süpermarkette kasiyer olarak çalışıyordum, ama şu anda bir hazır yemek fabrikasında gece vardiyasındayım."

"Gece vardiyası mı? Zor olmalı." Ses tonu sempatikti.

"Evet," dedi Yayoi, "ama çocuklar kreşteyken biraz uyuyabiliyorum."

"Anlıyorum. Sanırım bu, artık oldukça yaygın bir durum... Ve şu sizin kediniz mi?" diye ekledi, bahçeyi göstererek. Yayoi şaşırarak dışarı baktı ve üç tekerlekli bisikletin yanına çömelmiş, eve bakmakta olan Milk'i gördü. Beyaz tüyleri karışık ve kirliydi.

"Evet, öyle."

"Onu içeri almak istemez misiniz?" diye sordu Iguchi, görünüşe bakılırsa, Yayoi'nin klimayı açarken onu dışarıda

mahsur bıraktığından endişelenmişti.

"Hayır, dışarıda olmayı seviyor," diye mırıldandı Yayoi, sesinde, kedinin içeri girmeyi reddettiği için duyduğu öfkeyi ele vererek. Iguchi, bunu fark etmeyerek saatine baktı.

"Sanırım birazdan çocuklarınızı almanız gerekecek."

"Evet... Bu arada," diye ekledi Yayoi, aklındaki soruyu sorma cesaretini toplayarak, "'avuç içi izi' nedir?"

"Avuç içinin de, aynı parmakların olduğu gibi bir izi vardır," diye açıkladı Iguchi. "Parkta bulduğumuz cesedin üzerinde hiç parmak izi yoktu –görünüşe göre temizlenmişler– ama kimlik tespitinde kullanabileceğimiz bir avuç içi izi vardı. Bunun kocanız olmadığını umarım, ama kan grubunun ve yaş ortalamasının, onunkine uyduğunu söylemem gerekiyor."

"Cesedin parçalara ayrılmış olduğunu mu söylediniz?" diye mırıldandı Yayoi.

"Evet," dedi Iguchi, daha resmi bir tavır takınarak. "Parkta, her biri şu büyüklükte, on beş farklı parça buldular." Parçaların büyüklüğünü göstermek için ellerini kaldırdı. "Hepsi bir araya gelince, bir vücudun beşte birini oluşturuyorlar. Şu anda, geri kalanı için parkı araştırıyorlar. Görünüşe bakılırsa parçaları kargalar sayesinde buldular."

"Kargalar mı?" diye sordu Yayoi, şaşırarak.

"Evet, parkta çalışan bayanlardan biri, kargaları beslemek için çöpleri karıştırırken bu torbalara rastlamış. Eğer çöpleri karıştırmasa, sanırım asla bulunmayacaklardı."

"Eğer Kenji'yse," dedi Yayoi, umutsuzca, titremesini engellemeye çalışarak, "biri neden ona bunu yapmak istesin ki?" Iguchi, onun sorusunu duymazdan geldi ve kendi sorusunu sordu.

"Kocanızın başı son zamanlarda belada mıydı? Belki borcu vardı?"

"Bildiğim kadarıyla, hayır."

"Ve geceleri eve genellikle saat kaçta gelir?"

"Her zaman ben işe gitmeden önce evde olur."

"Kumar oynar veya barlara gider mi?" Yayoi, Kenji'nin bahsetmiş olduğu bakara oyununu hatırladı, ama bundan söz etmemeye karar verdi.

"Bildiğim kadarıyla, hayır," dedi. "Ama son zamanlarda, her zamankinden biraz daha fazla içiyordu."

"Bunu sormak zorunda olduğum için beni bağışlayın, ama ikiniz sık sık kavga eder misiniz?"

"Zaman zaman, herkes gibi; ama o iyi bir baba... baba, ve iyi bir koca." Geçmiş zaman kullanacağını son anda fark ederek sessizleşti. Ama sonra, Kenji'nin gerçekten iyi bir baba olduğunu hatırladı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Iguchi, bu duygu gösterisinden rahatsız olarak ayağa kalktı.

"Üzgünüm," dedi. "Ama bu, kocanız çıkarsa, sizden merkeze kadar gelmenizi isteyeceğiz."

"Anlıyorum," dedi Yayoi.

"Ama umarım yanılıyoruzdur," dedi Iguchi. "Çocuklarınız henüz çok küçük..." Yayoi, başını kaldırınca, onun yine üç tekerlekli bisiklete bakmakta olduğunu fark etti. Milk, hâlâ bisikletin yanındaydı.

Yayoi, onlar gider gitmez, bu sefer bir an bile tereddüt etmeden Masako'yu aradı.

"Ne oldu?" diye sordu Masako, onun ses tonundan acil bir durum olduğunu tahmin ederek. Yayoi ona, parkta ne bulduklarını anlattı. "Bu, Kuniko," dedi Masako, yenilmiş bir ses

tonuyla. "Onun gibi birine güvendiğim için aklımı kaçırmış olmalıyım. Ama her şeyin bir karga sürüsüne bağlı olacağını kim tahmin ederdi ki?"

"Ne yapmalıyım?" diye sordu Yayoi.

"Eğer avuç içi izini alırlarsa, onun olduğunu anlayacakları kesin. Ama sen, bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmaya devam etmelisin. Başka çare yok. Kenji o gece eve asla gelmedi; onu en son, o sabah işe gitmek için evden çıkarken gördün. Siz ikiniz gayet iyi anlaşıyordunuz."

"Ama ya onun eve geldiğini gören birini bulurlarsa?" diye sordu Yayoi, sesi giderek histerikleşerek.

"Bana kimsenin onu görmediğini söyledin."

"Evet, ama..."

"Kendini toparla," dedi Masako. "Böyle bir şeyin olabileceğini biliyorduk."

"Ama ya birisi onu arabaya taşıdığımızı gördüyse?" diye sordu Yayoi. Masako, genellikle düşünürken yaptığı gibi sessizleşmişti; ama sonunda konuştuğunda söyledikleri pek rahatlatıcı değildi.

"O zaman ne yaparız, bilmiyorum."

"Ama, çürüğü öğrenmelerine izin veremem."

"Kesinlikle. Ancak o gece için tanığın var ve araba kullanmıyorsun, bu yüzden cesedi parka senin bıraktığını düşünmeleri için hiçbir sebep yok. Her şey düzelecek. Her zamanki gibi işe gittin ve bir sonraki gün çocukları kreşe götürdün."

"Bu doğru, o sabah, çöpün yanında o kadınla da konuştum," diye ekledi Yayoi, kendini rahatlatmak ister gibi.

"Rahatlamaya çalış," dedi Masako. "Seninle benim evim arasında bir bağlantı kurulabileceğini zannetmiyorum ve senin banyonu araştırsalar bile, orada bir şey bulamazlar."

"Bu doğru," dedi Yayoi bir kez daha; sonra birden, Masako'yla görüşmek istediği diğer endişesini hatırladı. "Ama bir şey daha var. Kuniko dün buraya geldi ve bana şantaj yapmaya çalıştı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"100.000 Yen yerine, yarım milyon istiyor."

"Hiç şaşırmadım. Tam ona göre bir şey. Her şeyi mahvediyor ve sonra da bunun için ödüllendirilmek istiyor."

"Ayrıca, bir borca kefil olmam için bana imza attırdı."

"Ne borcu?"

"Emin değilim, ama şu tefecilerden birinin oyununa benziyordu." Bu haber, Masako'yu hazırlıksız yakalamıştı ve bir kez daha, uzun bir süre sessiz kaldı. Yayoi, telefona yapışmış beklerken, arkadaşının ona çok kızacağından emindi, ama Masako konuştuğunda, sesi sakindi.

"Bu, büyük bir sorun olabilir," dedi. "Eğer kocan hakkındaki haberler duyulursa ve alacaklı anlaşmayla ortaya çıkarsa, Kuniko'nun sana şantaj yaptığını herkes anlar. Yoksa, onun için bir borca kefil olman için başka bir neden yok."

"Bu doğru," diye mırıldandı Yayoi.

"Ama sadece kefil olduğuna göre, belki de ismini fark etmezler. Kuniko, borcunu onun yerine senin ödemeni istemedi. O, bir aptaldır, ama o kadar ileri gideceğini zannetmiyorum."

"İstese bile param olmadığını biliyordu, o yüzden sadece anlaşmayı imzalattı." Yayoi, Kuniko'nun kendisinden ne istediğini tam olarak anlayamamıştı, ama Masako'nun sakin ses tonunu rahatlatıcı buluyordu.

"Cesedin tespit edilmesinin bir avantajı olabileceğini fark ettim," dedi Masako.

"Ne?"

"Sigorta parasını alacaksın. Hayat sigortası vardı, değil mi?" Elbette vardı, diye düşündü Yayoi, tamamen şaşırarak. Kenji'nin elli milyon yen değerinde bir poliçesi vardı. Her şey umutsuz görünürken, işler beklenmedik bir şekilde değişmişti. Çökmekte olan karanlıkta elinde telefonla oturarak olasılıkları düşündü.

2

Masako telefonu kapatır kapatmaz saatini kontrol etti. Saat 5.20'ydi. Bu gece fabrikaya gitmesi gerekmiyordu, ve kocasının veya oğlunun eve ne zaman döneceğini bilmiyordu. Akşamı, evde rahatlayarak geçirebilirdi, ama birden bu yeni tehdit ortaya çıkmıştı. Her şey tahmin ettiğinden daha hızlı gelişiyordu. Şu ana kadar her şey sorunsuzca gitmişti, ama şimdi onları yakalamakla tehdit eden tuzaklar belirmekteydi; yanlış bir adım ile kendilerini sonsuza dek yutulmuş bulacaklardı. Bir süre oturarak, bir kurşun kalemin ucunu iyice sivrileştirir gibi, konsantrasyon gücüne odaklanmaya çalıştı.

Sonunda, uzaktan kumandayı alarak televizyonu açtı. Haberleri arayarak kanalları dolaştı, ama saat hâlâ çok erkendi. Belki de akşam gazetesinde gözden kaçırdığı bir şey vardı. Televizyonu kapatarak kanepede bıraktığı gazeteleri topladı. Aradığı şeyi, üçüncü sayfanın en altında buldu: "Parkta Bir

çalanmış Ceset Bulundu" başlıklı, küçük bir haber. Bunu neden daha önce görmemişti? Bu, son derece dikkatsiz olduğunu gösteren başka bir kanıttı. Artık daha dikkatli olmaya karar vererek, haberi okudu.

Haberde, park bakım görevlilerinden birinin, bu sabah erken saatlerde, bir çöp kutusunda, içinde insan parçaları olan plastik bir torba bulduğundan bahsediliyordu. Polis araştırması sonucunda, diğer çöp kutularında, hepsi de yetişkin bir erkeğe ait olan parçalarla dolu on beş torba bulunmuştu. Başka bir şey yazmıyordu, ama mekan ve torba sayısından, bunların Kuniko'ya vermiş olduğu bölüm olduğu kesindi. Torbaları sadece parktaki çöp kutularına atmıştı. O kadını bu işe karıştırmak büyük bir hataydı; ona asla güvenmemişti, peki neden ona bu kadar önemli bir görev vermişti ki? Masako oturup tırnaklarını yiyerek –bırakmış olduğunu zannettiği eski bir alışkanlık– bütün bu pislik için kendisini suçladı.

Artık torbaları bulduklarına göre, cesedin Kenji'ye ait olduğunu teşhis etmeleri an meselesiydi. Yaptıklarını geri alması mümkün değildi, ama daha fazla hata olmaması için Kuniko'yu hâlâ uyarması –veya onu tehdit etmesi– gerekiyor olabilirdi. Lakin bunu yapmadan önce, Yoshie'yi olanlardan haberdar etmeliydi. Yoshie, büyük ihtimalle bugün de işe gitmeyi planlıyordu, bu yüzden ona mümkün olduğunca çabuk ulaşmalıydı. Masako ve diğerleri, genellikle Pazar yerine Cuma'yı Cumartesi'ye bağlayan gece izin yapmayı tercih ediyorlardı, çünkü Pazar günü çalışma ücreti yüzde on daha fazlaydı. Ama ekstra paraya ihtiyacı olan Yoshie, cumartesi günleri de çalışıyordu.

Masako sararmış plastik zili çalar çalmaz, Yoshie'nin kapısı sert bir gıcırdamayla açıldı.

"Oh, merhaba," dedi Yoshie, yüzü bir buhar bulutunun içinde belirerek. Çorba yapıyor olmalı, diye düşündü Masako, Yoshie'nin evinden asla gitmeyen temizleyici kokusuyla karışan et suyu kokusunu almıştı.

"Biraz dışarı gelebilir misin, Kaptan?" diye fısıldadı. Miki'nin girişin hemen arkasındaki küçük odada, bir çocuk gibi dizlerini kendisine çekip oturarak, televizyondaki bir çizgi filmi seyrettiğini görebiliyordu. Miki, asla dönüp de ziyaretçilere bakmazdı.

"Elbette," dedi Yoshie. "Neden?" Bir şey olduğunu anlayınca, yüzünün rengi solmuştu. Masako, onun ne kadar yorgun göründüğünü fark etti. Arkasını dönerek bir adım geri gitti ve Yoshie'nin dışarıda yanına gelmesini bekledi.

Kapının yanındaki küçük alana sebzeler ekilmişti; Masako, bağlardan sarkan, büyük, parlak kırmızı domateslere merakla baktı.

"Pardon," dedi Yoshie, bir dakika sonra onun peşinden dışarı çıkarak. "Bu kadar ilginç olan nedir?"

"Domateslerin. Bu işte oldukça yeteneklisin."

"Yeterli yerim olsaydı, kendi pirincimi bile yetiştirebileceğimi düşünmüşümdür," dedi Yoshie, saçağın altına sıkışmış olan küçük bahçe bölümüne bakıp gülerek. "Onlardan bıktım, ama domatesler burayı seviyor gibi görünüyor. İnanılmaz derecede tatlılar. Kendine birkaç tane al." En büyük domateslerden birini kopardı ve Masako'nun uzattığı avucuna koydu. Masako, bir süre durarak domatesi inceledi; bu harap evin yanında, bu harap kadın tarafından yetiştirilmiş olmasına rağmen ne kadar dolgun ve sağlıklı göründüğünü düşündü. "Tee,

ne oldu?" diye sordu Yoshie, beklentiyle ona bakıyordu

"Akşam gazetesini gördün mü?" diye sordu Masako, ona dönerek.

"Gazete almıyoruz," dedi Yoshie, hafifçe utanmıştı.

"Oh? Koganei Parkı'nda torbalar bulmuşlar."

"Koganei Parkı mı? Benimkiler değiller!" diye bağırdı Yoshie.

"Biliyorum. Kuniko olmalı. Her neyse, Yayoi, Kenji'nin kayıp olduğunu bildirdiği için polis onun evine gelmiş."

"Cesedin ona ait olduğunu tespit etmişler mi?"

"Henüz değil," dedi Masako. Yoshie endişeli görünüyordu; gözlerinin altındaki halkalar ise Masako onu fabrikada son gördüğünden beri, daha da belirginleşmişlerdi.

"Ne yapacağız?" Sesinde bir panik havası vardı. "Bizi bulacaklar."

"Cesedin Kenji'ye ait olduğunu tespit edecekler," diye onayladı Masako.

"Peki ne yapmalıyız?"

"İşe gitmeyi planlıyor muydun?"

"Evet," dedi Yoshie, kararsız bir ses tonuyla. "Ama bu gece orada yalnız başıma olmak istediğimden emin değilim."

"Gitmelisin," dedi Masako ona. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmeliyiz. Sence o gün benim evime geldiğini bilen var mı?" Yoshie, bir süre düşündükten sonra emin bir şekilde başını salladı. "Evet, bunun duyulmasını engellemeliyiz. Yayoi'den şüphelenecekleriniden kuşkum yok, bu yüzden o ve Kenji'nin sorunları olduğunun, veya Kenji'nin ona vurduğunun bilinmediğinden emin olmalıyız. Eğer bunu öğrenirlerse, hepimizin sonu bu olur," dedi, sanki kelepçelenmişler gibi bileklerini birbirine yapıştırarak.

"Biliyorum," diye yutkundu Yoshie, kemikli ellerine bakarak. Tam o sırada ufak tefek bir oğlan sendeleyerek geldi ve Yoshie'nin ayak bileklerine sarıldı.

"Anneanne," diye mırıldandı zayıf çocuk, Yoshie'nin pantolonunun yıpranmış dizlerine yapışmıştı. Görünüşe göre, üzerinde sadece bir bezle Yoshie'yi evin dışına kadar takip etmişti.

"Bu kim?" diye sordu Masako.

"Torunum," dedi Masako rahatsız bir şekilde. Kaçmasını engellemek için çocuğun elini tuttu.

"Bir torunun mu var? Bunu ilk defa duyuyorum." Masako, şaşkınlığını saklayarak çocuğun kafasını okşadı. Parmakları yumuşak saçların arasında dolaşırken, Nobuki'nin saçlarının da uzun zaman önce böyle olduğunu hatırladı.

"Size hiç söylemedim, ama bir kızım daha var. Bu, onun çocuğu."

"Ona sen mi bakıyorsun?"

"Evet," diye iç geçirdi Yoshie, başını eğmiş, çocuğa bakmaktaydı. Çocuk, hâlâ Masako'nun elinde olan domatese ulaşmaya çalışıyordu. Masako domatesi ona verince, çocuk bir süre kırmızı deriyi kokladı, sonra da yanağına sürdü.

"Çok tatlı," diye fısıldadı Masako onu seyrederken.

"Biliyorsun," dedi Yoshie, "olanlardan sonra, onun burada olması, kaldırabileceğimden daha fazla geliyor."

"Küçüklerken hep zordur. Hâlâ bez kullanıyor, öyle mi?"

"Artık altını değiştirmem gereken iki kişi var," diye güldü Yoshie, bakması gereken insanların yükü gözlerinden okunuyordu. Masako, gözlerini bir süre ona dikti.

"Tamam. Başka bir şey çıkarsa, uğrarım."

"Masako," diye durdurdu Yoshie onu, tam gitmek üzereyken.

ken. "Kafayı ne yaptın?" Sesi, çocuğun onu duymasından korkuyormuş gibi, zar zor duyuluyordu. Ama çocuk, avucundaki domatesi dikkatle incelerken onlarla hiç ilgilenmiyordu. Masako, cevap vermeden önce etrafına baktı.

"Bir sonraki gün gömdüm. Sorun çıkartmamalı."

"Nereye gittin?"

"Bilmesen daha iyi olur," dedi Masako, sokağın sonunda bıraktığı arabasına doğru yürümek için dönerken. Kuniko'nun Yayoi'ye şantaj yapmaya kalkışmasından veya sigorta parasından bahsetmemeye karar vermişti. Onu daha fazla endişelendirmeye gerek yok, dedi Masako kendine. Ama aslında, artık hiç kimseye gerçekten güvenmiyordu.

Yakınlarda bir yerde, mallarının reklamını yapan *tofu*[1] kamyonlarının kornalarına benzeyen bir kornanın öttüğünü, çevresindeki açık pencerelerden, tıkırdayan bulaşıkları ve vızıldayan televizyonları duyabiliyordu. Şehrin kadınlarının mutfaklarında koşuşturma saatleriydi. Masako, kendi düzenli ve boş mutfağını ve işi yaptıkları banyosunu düşündü. Son zamanlarda, hareketli, sıcak bir mutfaktan çok, kuru, her tarafı fırçalanmış bir banyoda kendisini daha rahat hissettiğini fark etti.

Masako, Kuniko'nun kendisine yakın bir kasaba olan Kodaira'daki bir sitede olan dairesinin yerini bulmak için arabasında bulunan haritayı kullandı. Apartmanın girişinde sıralanmış olan eski, ahşap posta kutuları, çocukların çıkartmalarının parçaları ve pornografik reklam bırakmayı yasaklayan, aceleyle yapıştırılmış ilanlarla bezenmişti. Şimdiki sakinlerin isimleri, apartmanın yüksek bir devir oranını göste-

1) Tofu: Soya fasulyesiyle yapılan, krema benzeri bir Japon yemeği. (ç.n.)

rir şekilde, eski kiracıların isimlerinin üzerine yazılmıştı. Bazı durumlarda, yeni bir isim kartı takmak yerine, sadece eski ismin üzerine ispirtolu kalemle bir çizgi çekmiş, yeni ismi bunun yanına yazmışlardı. Posta kutularını kontrol eden Masako, Kuniko'nun beşinci katta oturduğunu gördü.

Neredeyse posta kutuları kadar ihmal edilmiş olan bir asansöre bindi ve Kuniko'nun kapısında durdu. Kapı diyafonuna bastı ama cevap yoktu. Arabası dışarıda olduğuna göre, sadece alışveriş yapmaya çıkmış olmalıydı. Beklemeye karar veren Masako, dikkat çekmemeye çalışarak koridorun bir köşesine doğru ilerledi. Solgun floresan ışığının etrafında vızıldayan böcekleri seyretti. Sık aralıklarla, böceklerden biri deli gibi ampule uçuyor, sonra da yere düşüyordu. Beklerken bir sigara yaktı ve ölü böcekleri saydı.

Yirmi dakika sonra, Kuniko yakındaki marketten aldığı torbaları sallayarak, koridorda güçlükle yürürken ortaya çıktı. Sıcak ve neme rağmen, Kuniko, gayet şık bir şekilde, baştan aşağı siyah giyinmişti ve oldukça iyi bir ruh halinde görünüyor, gelirken kendi kendine şarkı bile mırıldanıyordu. Masako, onun yaklaşmasını seyrederken, parktaki kargalar aklına geldi.

"Oh! Burada ne yapıyorsun?" diye çığlık attı Kuniko, onun gölgelerin arasında durduğunu fark edince.

"Konuşmamız gerekiyor."

"Şimdi mi? Ne hakkında?" Masako'nun yüzünü incelerken keyfi kaçmış gibi görünüyordu.

"Evet, şimdi! Senin yüzünden başımız büyük belada." Masako, posta deliğine sıkıştırılmış olan gazeteyi kaptı ve Kuniko'nun yüzüne yapıştırdı. Posta kutusunun çarparak çı karttığı tangırtı koridorda yankılanmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Kuniko, endişeyle etrafına bakarak.

"Kendin gör," diye tısladı Masako. Masako'nun ona bakış tarzından korktuğu belli olan Kuniko, anahtarını bulmaya çalıştı.

"Ev berbat durumda, ama içeri gelmen gerekecek. Bunu, dışarıda konuşamayız." Masako, onun arkasından daireye girdi ve bir süre etrafına baktı. Mobilyalar, aynı ev sahibi gibi, kaba ve zarifin garip bir bileşimiydi. "Umarım uzun sürmez," dedi Kuniko, klimayı açarken rahatsız bir bakış atarak.

"Merak etme, sürmeyecek." Masako gazeteyi açtı ve haberi işaret etti. Kuniko, alışveriş torbalarını yere bıraktı ve sayfayı inceledi. Masako, onun fondöten katmanlarının altında kalmış yanağında bir seğirme fark etti. "Seninkiler, değil mi? Başka kim onları bir parka bırakırdı ki?"

"Bana mükemmel bir yer gibi görünmüştü."

"Çok *budalasın*! Parklardaki çöplere çok dikkat ediyorlar. Torbaları mahallende atmanı bu yüzden söyledim."

"Bu, yine de bana aptal demen için bir sebep değil." Kuniko dudaklarını sarkıttı.

"Yaptığın aptallık olduğu için aptalsın. Senin yüzünden, polisler Yayoi'nin evine geldiler."

"Ne? Hemen mi?" Surat asması, şoka dönüşmüştü.

"Evet! Onun Kenji olduğundan henüz emin değiller, ama bu uzun sürmeyecek. Bütün her şey yarın ortaya çıkacak; Yayoi'nin ne yaptığını öğrenirlerse, hepimiz onunla birlikte batacağız." Kuniko, beyni donmuş gibi durarak ona baktı. Masako da ona baktı. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Bir mucize olur da aramızdaki bağlantıyı anlamasalar bile. Yayoi'yi tutuklarlarsa paranı göremezsin." Bunu du-

yunca, Kuniko sonunda durumu kavradı. "Ama daha da kötüsü var," diye devam etti Masako. "Senin için daha büyük problem, ona imzalattığın kefil anlaşması. Kocası parçalara ayrılmış olduğu için, zaten suç ortağısın, şimdi bir de ona şantaj yapmaya kalktın."

"Şantaj mı? Ben, asla..."

"Asla ne? Onu tehdit ettin, değil mi?"

"Ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Sadece, onun yardım edebileceğini düşündüm. Bunda hep beraberiz, değil mi? Onun için yaptığım şeyden sonra..." Kuniko, mantıksızca konuşuyor, donuk zekalı yüzünde terler beliriyordu. Masako, soğuk bir bakışla ona baktı. Şu andaki en büyük endişesi, Kuniko'nun tefecisinin sigorta parasını öğrenmesiydi. O tarz birinin cinayetle ilgileneceğinden şüpheliydi, ama bu kadar paranın kokusunu alırsa, işlerine burnunu sokmaya kalkabilirdi.

"Ne demek istiyorsun, 'bunda hep beraberiz'? Sen asla, kendin dışında hiç kimseyi umursamadın." Elini uzattı. "Anlaşma nerede? Getir onu –hemen."

"Ama onu verdim bile," dedi Kuniko, endişeyle saatine bakarak.

"Nereye?"

"İstasyonun karşısındaki, Milyon Tüketici Merkezi diye bir yere."

"Bir tefeci. Onları hemen ara ve anlaşmayı geri istediğini söyle." Ses tonu o kadar tehditkardı ki, Kuniko ağlamak üzere görünüyordu.

"Ama bu imkansız."

"İmkansız veya değil, yapılmak zorunda. Bu konu yarın bütün televizyon ve gazetelerde olacak ve sonra senin dost

canlısı arkadaşın da sana bir ziyarette bulunacak."

"Tamam." Hâlâ isteksiz görünen Kuniko, cüzdanından bir kartvizit çıkarttı ve telefonu aldı. Masako, telefonun, aynı girişteki posta kutuları gibi çıkartmalarla kaplı olduğunu fark etti. "Ben, Kuniko Jonouchi," dedi telefona. "Birkaç dakika önce getirdiğim anlaşmayı geri verip veremeyeceğinizi öğrenmek istemiştim." Hattın diğer ucundaki adam bu isteği reddederken, Masako da durmuş konuşmayı dinliyordu.

"Ona beklemesini, hemen geleceğini söyle," dedi Masako, ahizeyi eliyle kapatıp fısıldayarak. Telefonu kapattıktan sonra Kuniko'nun bacakları boşaldı ve yere yığıldı.

"Gitmek zorunda mıyım?"diye sordu

"Sence?"

"Ama neden?"

"Çünkü bütün bu pislik, senin hatan "

"Ama onu parçalara ayıran ben değildim!" diye cıyakladı Kuniko.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Masako, ona yumruk atma isteğini bastırmaya çalışarak. Kuniko hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

"Onlardan ne kadar borç aldın?"

"Beş yüz bin... bu sefer." Masako, işleyişi biliyordu: Kuniko muhtemelen daha az miktarda borç almaya çalışmıştı, ama onun kredi statüsünü inceleyince, başa çıkabileceğinden daha çok parayı borç vermişlerdi. Kuniko'nun son zamanlarda borçlarının faizlerini bile ödemekte zorlandığını fark etmişti.

"Bu kadar para için genellikle kefile ihtiyaç yoktur. Bence, sen aldatılmışsın."

"Ama bana, bir kefilim olmazsa borçlarımı hemen ödemem gerektiğini söyledi "

"Ve sen de ona inandın mı?" diye mırıldandı Masako.

Kuniko şaşırmış görünüyordu. "Ama çok hoş ve nazikti. Ben bir yakuza bekliyordum, ama bu, sıradan bir adamdı. Ona anlaşmayı götürünce bana teşekkür bile etti."

"Seyirciye göre, oyunu değiştirirler. Biraz tatlı dille seni atlatabileceklerini biliyorlardı." Masako, onu küçük gördüğünü saklamak için hiç çaba harcamıyordu.

"Her şeyi biliyor gibisin."

"Ve sen de hiçbir şey bilmiyorsun. Ama bunun için vaktimiz yok. Haydi gidelim." Arkasını döndü ve hızla tenis ayakkabılarını giydi. Ayakkabıların arkasına basılmıştı; Masako, sanki terlik giyiyor gibi ayağını ayakkabılara soktu. Kuniko, hâlâ suratı asık halde onu takip etti.

Milyon Tüketici Merkezi'ndeki ışıklar kapalıydı, ama Masako merdivenleri çıktı ve derme çatma kapıyı çaldı.

"Kapı açık!" dedi, içeriden bir ses.

Karanlık ofise girdiler ve pencerenin yanındaki bir kanepeye yayılmış, sigara içen bir adam gördüler. Önünde duran pis masanın üzeri, buruşuk gazete kağıtları ve yapış yapış kahve fincanlarıyla doluydu.

"Merhaba," dedi adam ayağa kalkıp gülümseyerek. "İçeri girin." Gri takım elbisesi ve koyu kırmızı kravatı, harap ofis için fazla şık görünüyordu, yine de boyalı kahverengi saçları ortama tam uyuyordu. Hafifçe şaşırmış ifadesinden, Masako, onun telefona rağmen Kuniko'yu görmeyi beklemediğini anladı.

"Jumonji-san," dedi Kuniko, "size verdiğim kefil formunu imzalayan bayan fikrini değiştirdi ve formu geri istiyor."

"Ve bayan bu mu?" diye sordu Jumonji, dikkatle Masako'ya dönerek.

"Hayır, ama bir arkadaşıyım. O, evli ve böyle bir şeye bulaşmak istemiyor. Lütfen anlaşmayı geri verir misiniz?"

"Üzgünüm, ama bunu yapamayız."

"O zaman en azından görmeme izin verin," dedi Masako.

"Peki," diye mırıldandı Jumonji, sesi rahatsız olmaya başladığını belli ediyordu. Masasındaki bir çekmeceyi açtı ve Masako'ya bir sayfa uzattı. Masako, bir dakika boyunca sayfayı inceledi.

"Eğer en başından istemediyseniz, ayrı bir kefil için yasal bir koşul yok. Orijinal bonoyu görmek istiyorum, lütfen." Bunu duyunca, Jumonji'nin ifadesi sertleşti. Dosyadan başka bir sayfa çıkarttı ve bir bölümü Masako'ya işaret etti.

"Burada, 'Borçlunun kredi statüsünde önemli bir değişiklik olursa, kefil istenebilir' yazıyor. Jonouchi-san'ın kocası işini bırakıp kaçmış; sanırım buna, 'önemli bir değişiklik' diyebiliriz."

"Ne isterseniz deyin," dedi Masako gülümseyerek. "Ama gerçek şu ki, ödemelerinde sadece bir kere, hem de bir gün gecikmiş. Bu, böyle bir koşul koymak için yeterli bir sebep değil."

Jumonji, belli ki bir geri saldırı beklemiyordu ve belirgin bir şaşkınlıkla Masako'ya baktı. Kuniko, birilerinin ortaya çıkıp onlara saldırmasını bekler gibi, endişeyle etrafına baktı. Jumonji bir süre daha Masako'ya baktı.

"Bir yerlerde karşılaşmış mıydık?" diye sordu en sonunda.

"Hayır," dedi Masako, başını sallayarak.

"Hayır, herhalde karşılaşmadık." Jumonji'nin ses tonu biraz yumuşamıştı, ama Masako'ya bakmaya devam etti. "Ama, bu borcun geri ödenmesiyle ilgili olarak ciddi şüphelerimiz olduğunu söylemeliyim."

"Borcunu ödemesini sağlayacağım," dedi Masako, kesin bir gerçeği belirtir gibi.

"O zaman, kefil olmayı istiyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, ama sizin borcunuzu ödemek için onun başka birinden borç almasını sağlamak zorunda olsam bile, paranızı almanız için gerekeni yapacağım."

"Tamam," dedi Jumonji, sonunda vazgeçerek. "Ama Jonouchi-san'ın ödemelerini takip ediyor olacağım." Kanepeye geri dönerek oturdu. Kuniko, onun anlaşmayı bu kadar kolay bir şekilde geri almasına çok şaşırarak Masako'ya bakıyordu.

"O zaman, artık gidebiliriz," dedi Masako, Kuniko'yu kapıya doğru itmeye çalışarak.

"Şimdi hatırladım," dedi Jumonji, onlar tam kapıdan çıkmak üzereyken. "Siz, Masako Katori'siniz, değil mi?" Masako, arkasını dönerek, Jumonji'nin daha genç, saçları usturalanmış bir punk olduğu halini hatırladı. Jumonji, onun şirketinin alt taşeroncu bir firmasında borç toplayıcı olarak çalışıyordu. O zamandan beri, Jumonji'nin çok daha gösterişsiz ismi de dahil olmak üzere pek çok şey değişmişti, ama kurnaz gözleri aynıydı.

"Şimdi siz söyleyince...," diye kekeledi Masako. "Ama isminizi değiştirmişsiniz."

"Eğer siz ona teminat veriyorsanız," diye güldü Jumonji, "onun dosyasındaki kuralları bile değiştiririm."

"Onu nereden tanıyorsun?" diye sordu Kuniko. Merdivenleri Masako'dan önce iniyordu, ama merakını gizlemeyi beceremeden dönüp ona bakmıştı.

"Eski işimde onu görürdüm," dedi Masako.

"Ne işi?"

"Finans sektöründe çalışıyordum."

"Bir tefeci için mi?" diye sordu; ancak Masako daha fazla konuşmayı reddetti. Kuniko, bir süre daha durarak ona baktı, ama sonra karanlık, boş caddelerden çıkmak için sabırsızlanıyormuş gibi hızla koştu. Oysa, Masako, geçmişinden gelen bu gölgeyle karşılaştıktan sonra, artık bu pis sokaklarda saklanmak istiyordu. O da korkuyordu. Sırada ne vardı? Nereye kaçabilirdi?

3

İnsan neden rüyalarında ölülerle konuşabiliyordu? Masako, bölük pörçük uykusunun ortasındaki rüyasında, ölmüş olan babasının bahçede durup çıplak çimlere baktığını gördü. Çenesindeki kötü huylu bir tümör yüzünden ölmek üzereyken hastanede giydiğine benzeyen, hafif, yazlık bir kimono giymişti. Hava, yağmur yüklü bulutlarla doluydu. Masako'nun verandada durduğunu fark edince, sayısız operasyon sonucu deforme olmuş olan yüzü rahatladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Masako.

"Dışarı çıkmayı düşünüyordum." Son günlerinde, babası artık konuşamaz olmuştu, ama rüyada, sesi oldukça netti.

"Ama biraz sonra birileri gelecek," dedi Masako. Kimin geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama evde koşuşturup hazırlık yapıyordu. Bahçe, babasının Hachioji'de kiraladığı eski eve aitti ama ev, o ve Yoshiki'nin inşa ettiği yeni evdi.

Masako'nun kot pantolonunun paçalarını çekiştiren Nobuki de tekrar küçük bir çocuk olmuştu.

"O zaman banyoyu temizlememiz gerekiyor," dedi babası. Masako'nun tüyleri diken diken oldu. Bir şekilde, banyonun Kenji'nin saçlarıyla dolu olduğunu biliyordu, ama babası bunu nereden biliyordu? O da ölü olduğu için olmalıydı. Masako, Nobuki'nin ufak ellerinden uzaklaştı ve babasına söyleyeceği mazereti düşündü; ancak o düşünürken, yaşlı adam, kürdan gibi bacaklarının üzerinde sendeleyerek ona doğru geldi. Masako, artık onun, öldüğünde görünen haliyle, çökmüş ve solgun suratını görebiliyordu. "Masako," dedi babası. "Lütfen öldür beni." Ses, artık kulağının dibindeydi ve Masako nefes nefese uyandı.

Bu, babasını ona söylediği son sözlerdi. Konuşamayacak veya yemek yiyemeyecek kadar acı içindeydi, fakat bu kelimeleri söylemeyi başarabilmişti. Ses, Masako'nun hafızasında bir yerlerde kaybolmuştu, ama bunu hatırlayınca, Masako, sanki bir hayaleti duymuş gibi, korkuyla titredi.

"Masako."

Yoshiki yatağın yanında duruyordu. Kocası, o içerideyken yatak odasına neredeyse hiç girmezdi. Masako, rüyadan uyanmaya çalışırken yarı şaşkın bir halde kocasına baktı.

"Şuna bir bak," dedi Yoshiki, elinde tuttuğu gazetede bir haber işaret ederek. "Onu tanımıyor musun?" Masako, yatakta oturdu ve gazeteyi ondan aldı. Üçüncü sayfanın başında, "Parktaki Parçalanmış Cesetin Musashi Murayama Ofis Çalışanı Olduğu Belli Oldu," yazan bir manşet vardı. Aynen Masako'nun tahmin ettiği gibi, dün gece cesedin Kenji'ye ait olduğunu teşhis etmişlerdi. Ama nedense, bunu yazılı görmek, her şeyi daha az gerçek yapıyordu. Bunun neden böyle oldu-

günü merak ederek haberi okudu.

"Kaybolduğu gece, kurbanın karısı Yayoi, yakındaki bir fabrikadaki yarım günlük işine gitmişti. Polis, Yamamoto'nun o akşam işten çıktıktan sonra yaptığı şeyleri bulmaya çalışıyor," diyordu gazetede. Yeni bir detay yoktu, sadece en korkunç detay üzerine odaklanmış olan bir önceki haberin tekrarı vardı: Çöpte ceset parçaları bulundu.

"Onu tanıyorsun, değil mi?" dedi Yoshiki.

"Evet, ama sen nereden biliyorsun?"

"Fabrikadan olduğunu söyleyen bir Yamamoto zaman zaman evi arıyordu. Ve haberde, kadının gece vardiyasında çalıştığı yazıyor. Seninki, buralardaki tek vardiya." Yayoi'nin dün geceki telefonunu duymuş muydu? Masako, bir ipucu için kocasının gözlerine baktı, ama Yoshiki, heyecanlandığı için utanmış gibi görünerek başını çevirdi. "Sadece, bilmek isteyeceğini düşündüm," dedi.

"Teşekkürler."

"Böyle bir şeyi kim yapabilir? Belli ki birinin ona garezi varmış."

"Nedenin bu olduğunu zannetmiyorum," dedi Masako. "Ama bilmiyorum."

"Ama karısını oldukça iyi tanıyorsun, değil mi? Gidip nasıl olduğuna bakman gerekmez mi?" Masako'nun bütün bunları çok sakin karşılamasına şaşırarak, merakla ona baktı.

"Bilmiyorum," dedi Masako belirsizce, hâlâ yatağın üzerinde duran gazeteye bakıyor gibi yaparak. Yoshiki, bir süre daha merakla baktı ve sonra takım elbisesini almak için gardıroba gitti. Cumartesileri nadiren çalışırdı ama bugün bir istisna gibi görünüyordu. Onun gitmeye hazırlandığını anlayan Masako ayağa fırladı ve yatağı yapmaya başladı

"Oraya gitmek istemediğine emin misin?" diye tekrarladı Yoshiki, ona dönmeden. "Ev, polis ve muhabirlerle kaynıyordur, tanıdık bir yüz görmekten hoşlanacağına eminim."

"Onu rahatsız edecek bir kişiye daha ihtiyacı olduğundan şüpheliyim." Yoshiki, cevap vermeden tişörtünü çıkarttı. Masako, onun çıplak sırtına bakarak, sarkmış kaslarını ve solgun derisini inceledi. Yoshiki, onun gözlerini üzerinde hissetmiş gibi dikleşti.

Yoshiki'yle yatmanın nasıl olduğuna dair olan anıları silineli çok zaman olmuştu. Artık karı koca değillerdi, hattâ anne baba bile değillerdi. Artık sadece aynı evi paylaşıyor, yazılmış rollerini oynuyorlardı. Sadece –otomatik bir şekilde, sadakatle– işe gidiyor, evle ilgileniyor ve Masako'ya göre, yavaş yavaş parçalara ayrılıyorlardı. Yoshiki gömleğini giydi ve ona bakmak için döndü.

"En azından telefon et," dedi. "Neden bu kadar soğuksun?" Masako, suçla arasında bağlantı kurulabileceğine dair olan endişesinin, normalde nasıl davranması gerektiğini unutturduğunu fark ederek bir süre düşündü.

"Sanırım telefon etmeliyim," dedi, hâlâ isteksiz bir ses tonuyla. Yoshiki ona baktı.

"Bir şeyin seni ilgilendirmediğine karar verince, kendini tamamen kapatıyorsun," dedi.

"Bilerek yapmıyorum." Kocasının, Yayoi'nin evine gittiği geceden beri değiştiğini fark etmiş olması gerektiğini düşündü.

"Burnumu soktuğum için üzgünüm," dedi Yoshiki; ağzına acı bir tat gelmiş gibi bir süre kaşlarını çatmıştı. Masako başını eğip de yorganı düzeltmeye başlayana kadar, bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

"Uyanmadan hemen önce uykunda inliyordun," diye ek-

ledi Yoshiki, kravatını düzeltirken.

"Bir kabus görüyordum," dedi Masako, bu arada kravatın takıma uymadığını fark etmişti.

"Ne hakkında?"

"Babam vardı ve konuşabiliyordu." Yoshiki, cüzdanını ve tren kartını cebine koyarken homurdandı. Masako'nun babasını her zaman sevmişti, bu yüzden Masako, onun konuyla ilgili daha fazla konuşmak istememesinden, artık ona ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmiş olduğu sonucunu çıkarttı. Muhtemelen artık buna ihtiyaç bile duymuyordu. Belki Masako da duymuyordu. Yorganın köşelerini yatağın altına yavaş yavaş sıkıştırırken, ikisinin kaybetmiş olduğu bütün o şeyleri düşündü.

Yoshiki gittikten sonra, Masako Yayoi'nin evini aradı.

"Yamamoto'ların evi," dedi yorgun bir ses. Yayoi'nin sesine benzeyen, ama daha farklı, daha yaşlı bir ses gibiydi.

"Ben, Katori. Yayoi'yle konuşabilir miyim?"

"Korkarım ki şu anda uyuyor. Ne için aradığınızı sorabilir miyim?"

"Yayoi'yle aynı fabrikada çalışıyorum ve olanları gazeteden okudum. Onun için endişelendim."

"Çok naziksiniz. Doğal olarak, bütün bunlardan çok etkilendi. Dün geceden beri yatıyor." Kadının sesi, bu konuşmayı daha önce defalarca yapmış gibiydi. Telefon, sabahtan beri sayısız kez çalmış olmalıydı – akrabalar, Kenji'nin iş arkadaşları, Yayoi'nin arkadaşları, komşular ve şüphesiz ki medya. Kadın, telesekreterdeki bir mesaj gibi, diğer herkese söylediklerini Masako'ya da tekrarlıyordu.

"Siz annesi misiniz?" diye sordu Masako.

"Evet," dedi annesi kısaca, gereksiz hiçbir bilgi vermek is

temediğini belli ederek.

"Çok üzülmüş olmalısınız. Şey, hepimiz sizi düşünüyoruz," dedi Masako, konuşmayı kısa kesmişti. Kadın, en azından Masako'nun aradığını hatırlayacaktı. Bu da yeterliydi. Ama hiç aramamak da garip olacaktı. Artık bütün yapması gereken, geri kalanların ortaya çıkmasını engellemeye odaklanmaktı.

Telefonu kapatıyorken, Nobuki odasından çıkıp aşağı geldi ve kahvaltısını sessizce yedikten sonra dışarı çıktı. İşe mi? Oyuna mı? Masako bilmiyordu. Yalnız kalınca, televizyonu açtı ve haber programlarını dolaştı. Hepsinde de Masako'nun gazetede okumuş olduğu haberin aynısı vardı, demek ki yeni bir gelişme olmamıştı.

Birkaç dakika sonra, sesi neredeyse fısıltı halinde çıkan Yoshie aradı. Masako, kendi sakin gecesinin aksine, Yoshie'nin dün gece işe gittiğini ve telefon etmek için kayınvalidesine bakmaya ara verdiğini biliyordu.

"Tam söylediğin gibi. Televizyonu bir açtım ve karşımdaydı." Sesi sıkıntılıydı.

"Polis yakında fabrikaya da gelir," dedi Masako.

"Sence bizim torbalarımızı bulacaklar mı?"

"Zannetmiyorum," dedi.

"Peki onlara ne diyeceğiz?"

"Sadece, Yayoi'nin o geceden beri işe gelmediğini ve bu yüzden de hiçbir şey bilmediğini söyle."

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı Yoshie. Aynı soruları defalarca sordu ve cevapları da kendi kendine tekrarladı. Masako, sürekli devam eden aramalardan bıkmaya başlamıştı. Arkada sızlanan çocuğun sesini duyunca, rüyasını hatırladı. Nobuki'nin, pantolonunu çekiştiren elini, neredeyse gerçekmiş gibi hissetmişti. Bunun nedeni, muhtemelen Yoshie'nin

torununu görmüş olmasıydı. Eğer rüyasının her öğesini analiz ederse, belki de rüyanın onu korkutma gücü azalacaktı. "Tamam, o zaman bu gece görüşürüz." Yoshie'nin endişeli sesi, düşüncelerini böldü. Masako telefonu kapattı.

Kuniko hiç aramamıştı. Belki, Masako'nun tehditlerinden korkmuştu ve bir süre doğru düzgün davranırdı. Çamaşırları yıkamaya başlarken, yıllardır ilk defa dün gece gördüğü Jumonji'yi düşündü. Yürüttüğü dolandırıcılık işi, genellikle birkaç yıl boyunca yığınla para kazandırır, sonra da kapanırdı. Bu durumda Kuniko'nun borcuna ne olacağını bilmiyor ya da umursamıyordu, ama Jumonji gazeteleri okuyup da anlaşmanın üzerindeki ismi fark ederse, bu bir sorun olabilirdi.

Bu Jumonji nasıl bir adamdı? Uzun süredir ilk defa, Masako eski işiyle ilgili anılarını hatırlaması için kendisini zorladı. O dönemden hatırlamak istediği hiçbir şey yoktu, ama çamaşır makinesine deterjan koyup, bunun dönerek köpük haline dönüşmesini seyrederken aklı geçmişe gitti.

Eski işiyle ilgili aklına ilk gelen şey, Yeni Yıl partisi için *sakè*[1] ısıtmaktı. Parti, Masako'nun liseden mezun olur olmaz girdiği ve yirmi iki yıldan fazla süredir çalıştığı T Kredi ve Borç şirketinin geleneksel bir olayıydı. İş yaptıkları şirketlerin yöneticilerini ve asıl mudileri olan tarımsal kuruluşların üst düzey çalışanlarını davet eder ve Yeni Yıl tatilinin bitmesinden bir gün önce bir parti verirlerdi. Bütün kadın çalışanların o gün işe geleneksel kimonolarla gelmeleri gerekiyordu, ama bu kural sadece gençler için geçerliydi.

Diğer kadınlar, parti boyunca ordövr hazırlayıp, bardak yıkayarak ve *sakè* ısıtarak arka planda çalışıyorlardı. Bira ta-

1) Sakè: Pirinç mayasıyla yapılan alkollü bir Japon içkisi

şımak ve salondaki mobilyaları düzeltmek gibi ağır işleri erkekler yapıyordu, ama erkenden hazırlıklara başlayan ve partiden sonra da temizlik yapan kadınlar, bütün gün boyunca meşguldüler. Muhtemelen en kötü tarafı ise, resmi olarak 30 Aralık'ta iş bitiminden 4 Ocak'a kadar olan tatillerinin, aslında bir gün erken bittiğini bilmeleriydi. Bu, normal iş günü sayılmasa da, katılım mecburiydi.

Sonunda şirketteki en yaşlı kadın olmuş olan Masako, mutfakta, perde arkasında kalıyordu. Ortalıkta olmaktan hoşlanmadığı için aslında bu rol ona uygundu, ama küçük odada saatlerce *saké* ısıtmak midesinin bulanmasına ve başının dönmesine neden oluyordu. Ve erkek çalışma arkadaşları sarhoş olup içki servisini diğer kadınların üzerine yıkınca, Masako işlere yetişemiyordu. Bardaklara ve boş *saké* kaplarına, genellikle tek başına yetişmeye çalışırken, işi, üzücüden çok absürd görünürdü. En kötü yıllarda, sarhoş çalışma arkadaşlarının kusmuklarını bile temizletmişlerdi. Şirketin en kıdemli kadın çalışanı olan Masako'ya nasıl davranıldığını gören birçok kadın, umutsuzlukla istifa etmişti.

Yine de parti, yılda sadece bir gündü ve Masako buna katlanabiliyordu. Onu daha çok rahatsız eden şey, diğer günler gösterdiği çabanın hiç fark edilmemesi ve bütün bu yıllar boyunca, terfi etmeyip, işe ilk girdiği gün yaptığı temel sekreterlik işleri haricinde bir görev almamış olmasıydı. İşe her gün sabah 8.00'de gelip neredeyse her akşam 9.00'a kadar kalmasına rağmen, her yıl aynı sıkıcı işi yapmaya devam ediyordu; ve ne kadar çok çalışıp, işini ne kadar iyi yaparsa yapsın, bütün kararların erkek çalışma arkadaşları tarafından verildiği işinde, ancak yardımcı bir rol oynayabiliyordu. İşe, onunla aynı zamanda giren erkek çalışanların hepsi geniş

kapsamlı eğitimler almış ve çoktan bölüm müdürü olmuş veya daha iyi görevlere gelmişlerdi; şimdi ise daha genç erkekler de onun üstündeki pozisyonlara terfi ediyorlardı.

Bir seferinde, şirkete onunla aynı anda giren bir adamın maaşının ne kadar olduğunu görmüş ve öfkeden deliye dönmüştü. Masako yirmi yıldan fazla hizmetin sonunda yılda sadece 4.600.000 Yen kazanırken, adam ondan iki milyon fazla kazanıyordu. Bunun üzerinde iyice düşündükten sonra, doğrudan, işe kendisiyle aynı yıl girmiş bir erkek olan bölüm müdürüne gitmiş ve bir yönetim pozisyonuna terfi etmeyi ve erkeklerle aynı işleri almayı istemişti.

Belirgin taciz bir sonraki gün başlamıştı. Öncelikle, isteklerini şirketteki diğer kadınlara yanlış aktarmış olmalıydılar ki, birden ona soğuk davranmaya başladılar. Belli ki, onun ilerlemeye niyetli olduğunu ve diğerlerine ne olduğunu umursamadığını söylemişlerdi. Onu, şirketteki bütün kadınların bir araya geldiği aylık akşam yemeklerine davet etmekten vazgeçmişlerdi; Masako da kendisini tamamen dışlanmış bulmuştu.

Diğer taraftan, erkekler devamlı peşinde dolaşarak, ofise bir misafir geldiğinde çay servisini sadece ondan istemeye, fotokopileri ona yığmaya başlamışlardı. Sonuç olarak Masako, kendi işini yetiştiremeyip daha da fazla mesaiye kalmaya başlamıştı. Kaçınılmaz olarak iş kalitesi düşmüş, bu da kötü değerlendirmelerle sonuçlanmıştı. Kötü değerlendirmeler de, sonuç olarak, terfiye hak kazanamadığı anlamına geliyordu ve açıkça, baştan beri uyguladıkları strateji de buydu.

Ama Masako, dayanmaya kararlıydı. Gece geç saatlere kadar ofiste kalıyor ve bitiremediği işlerini eve götürüyordu. O zamanlar hâlâ ilkokulda olan Nobuki, annesinin stresini hissetmiş ve zor bir dönemden geçmişti; şirketten istifa etmesi

ni isteyen Yoshiki de öfkelenmişti. Masako, kendisini ofisiyle ailesi arasında gidip gelen, ama her ikisinde de yapayalnız olan bir ping-pong topu gibi hissediyordu. Saklanacak bir yer veya bir çıkış yoktu.

Kısa bir süre sonra, patronunun yapmış olduğu büyük bir yanlışı fark etmiş ve bunu gösterdiğinde, adam onu azarlamaya başlamıştı. Aslında 'patronu' ondan birkaç yaş küçük ve tamamen yetersiz bir adamdı.

"Çeneni kapalı tut, anladın mı!" diye bas bas bağırmıştı adam; hattâ ona tokat bile atmıştı. Bu, mesai bitiminden sonra olduğu için hiç kimse duymamış, ama olay, Masako'da derin bir iz bırakmıştı. Neden bir erkek olmak bu kadar önemliydi? Üniversite mezunu olduğu için miydi? Ama Masako'nun tecrübesi ve hırsı, böyle bir yerde hiçbir anlam taşımıyor muydu? Sıkça başka bir iş bulmayı düşünmüş, ama finansı sevdiği için kalmıştı. Ne var ki, bu olaydan sonra artık işin sonuna geldiğini fark etmişti.

Küçük düşürücü bu saldırı, patlama ekonomisinin tam zirvesinde meydana gelmişti. Bu, bankaların ve kredi şirketlerinin, kredi kontrolü bile yapmadıkları müşterilere para akıttıkları çılgın bir iş dönemiydi. Yıllarca, Masako'nun riskli olduğunu bildiği müşterilere bile krediler verilmiş; balon sonunda patlayınca da her taraf borç dağına dönmüştü. Arazi fiyatları ve borsa düşmüş, her gün daha çok el konulan mallar açık arttırmayla satılır olmuştu. Ama açık arttırma fiyatları asla asıl borcu karşılamıyor ve kayıplar artıyordu

Bu ortamda kapital arttırmak giderek daha da zorlaşmış, ve sonunda, büyük bir tarımsal kooperatif tarafından desteklenen daha büyük bir firma, Masako'nun şirketinin kontrolünü ele almak için harekete geçmişti. Birleşme dedikoduları

dolaşmaya başlamıştı. Herkes, yeni bir yapılanma ve işten çıkartmalardan bahsediyordu. En yaşlı kadın çalışan olan Masako, en çok zarar görecek olan kişiydi, kendisini yönetime sevdirmek için hiçbir şey yapmadığını da biliyordu. Personel bölümünden, kendisini uzakta bir şubeye transfer ettikleri emri gelince, neredeyse hiç şaşırmamıştı. Bu, Nobuki'nin lise giriş sınavına girmesinden sadece bir yıl önceydi; eğer transferi kabul etse, Yoshiki'yi oğluyla yalnız bırakmak zorunda kalacaktı. Bunu yapamazdı. Transferi reddettiğinde, ondan istifa etmesini istediler. Asıl darbe ise, aslında emekliliği ofiste ilan edilince herkes alkışladığı zaman inmişti.

Jumonji, ekonomi bozulmaya başladıktan ve ödenmeyen hesaplar artmaya başladıktan sonra, Masako'nun ofisinde görülmeye başlanmıştı. Ödemelerini yapmakta geciken müşterilerine baskı yapmak için bankalar bile onun gibi adamları işe almıştı. İyi zamanlarda, kolay kredi vermek için çok hevesliydiler, ama artık bıraktıkları izlenimi düşünemeyecek kadar endişeliydiler. Masako, hem dikkatsizce verilen borçlara, hem de bu kabadayı yöntemlerine karşıydı ve Jumonji'nin de –paraları toplarken bile– onun hislerini paylaştığını düşünüyordu. Onunla ofisin dışında hiç konuşmamıştı, ama kibirli asıl çalışanlarla birlikte gülerken, Masako onun gözlerinde bir hor görme, hattâ hoşnutsuzluk ifadesi gördüğünden emindi.

Masako aniden, çamaşır makinesinin sinyalinin, devirin bittiğini işaret ettiğini fark etti, ama düşüncelere o kadar dalmıştı ki, çamaşırları makineye koymayı unutmuştu. Bir girdapta çözülmüş, suyu emilmiş, durulanmış ve kuruması için sıkılmış –bu, aynen ona yaptıkları şeydi. Yüksek sesle gülerek, anlamsız bir dönüş, diye düşündü.

4

Jumonji, kolunda bir karıncalanmayla uyandı. Kolunu kadının ince boynunun altından çekti ve parmaklarını esnetti. Ani hareketle uyanan kadın gözlerini açtı ve inanılmaz derecede ince kaşlarının altından ona baktı – suratı, esrarengiz bir şekilde aynı anda, hem bir genç kıza hem de orta yaşlı bir kadına benziyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. Jumonji, yatağın yanındaki saate baktı: neredeyse 8.00. Yaz güneşi, ince perdelerden içeri sızarak çoktan küçük odadaki havayı ısıtmaya başlamıştı.

"Kalkma vakti," dedi.

"Hayır," diye mırıldandı kadın, onun koluna sarılarak.

"Dersin yok mu?" Muhtemelen lise birinci sınıfta olmalıydı –aslında bir kızdı, kadın değil– ama Jumonji sadece genç olanlarla ilgilendiği için, ona göre, bir kadındı.

"Bugün Cumartesi," dedi kız. "Gitmeyeceğim."

"Ama benim yapmam gereken şeyler var. Kalk." Kız, bir süre somurttu ve sonra esnedi. Bunu yaparken, Jumonji onun ağzının içine baktı. Pembeydi; aslında çocuksu vücudunun her yeri, bir pembe ve beyaz eseriydi. Kıza son bir kez, uzunca bakarak yataktan kalktı ve klimayı çalıştırdı. Bayat, tozlu bir esinti yüzünü yaladı. "Kahvaltı hazırla," dedi kıza.

"İmkansız," diye mırıldandı kız.

"Sen bir kadınsın, bana yiyecek bir şeyler yap."

"Nasıl yapıldığını bilmiyorum," dedi kız, dudaklarının kenarında beliren bir gülümsemeyle.

"Aptal. Bu, övünülecek bir şey değil."

"Bana aptal deme," diye surat astı kız ve Jumonji'nin paketinden bir sigara aldı. "Siz yaşlı erkekler hep aynısınız."

"Yaşlı mı?!" diye bağırdı Jumonji, onun sözünü keserek. "Ben otuz bir yaşındayım." Kız, kıs kıs güldü.

"Dediğim gibi, yaşlı."

"Peki, baban kaç yaşında?" diye sordu Jumonji, bu sorunun cevabının hâlâ genç olduğunu kanıtlayacağını düşünmüştü.

"Kırk bir."

"Benden sadece on yaş mı büyük?" dedi, aniden yaşını hissederek. İşemek ve sonra da yıkanmak için banyoya gitti. İşini bitirdiğinde kızın en azından su kaynatmış olacağını ummuştu, ama kızın boyalı, bal rengi saçları, hâlâ çarşafların üzerindeydi.

"Kalk!" diye bağırdı. "Ve git buradan!"

"Göt herif!" diye geri bağırdı kız, dolgun bacaklarıyla havada tekme atarak. "Yaşlı moruk."

"Annen kaç yaşında?" diye sordu Jumonji aniden

"Kırk üç," dedi kız. "Babamdan biraz daha büyük."

"Kadınlar, yirmi yaşından sonra bir işe yaramaz "

"Sen çatlaksın," dedi kız. "Annem hâlâ genç – ve güzel." Jumonji, sanki yaşlı kadınlarla ilgilenmemesi ona puan kazandırmış gibi güldü. Aslında kendi davranışının çocukça olduğunu hiç fark etmedi. Kızı görmezden gelerek bir sigara yaktı ve sabah gazetesini aldı. Yatağa otururken, kız oldukça yetişkin bir ifadeyle kaşlarını çatıp ona baktı ve Jumonji'ye yaşlı kadınlardan hiç hoşlanmadığını bir kez daha hatırlattı. Annesinin yüzünü gözünün önünde canlandırmaya çalışarak, bu kızın birkaç yıl sonra neye benzeyeceğini kestirmeye çalıştı. İnce çenesini eline alarak kafasını kaldırdı ve kızın gözlerinin içine baktı. "Ne?" dedi kız. "Yapma."

"Neden?"

"Kes şunu. Neye bakıyorsun?"

"Senin de bir gün yaşlanacağını düşünüyorum."

"Ne olmuş?" dedi kız, onun elinden kurtularak. "Sabahın bu saatinde neden bu kadar kaba olmak zorundasın? Moralim bozuluyor."

Kırk üç. Yıllardır ilk defa dün gördüğü Masako Katori de o yaşta olmalıydı. Her zamanki kadar zayıf, ama eskisinden daha korkutucuydu, yine de güçlü bir izlenim bıraktığını itiraf etmeliydi.

Masako Katori, eskiden Tanashi'de olan T Kredi ve Borç şirketinde çalışıyordu. 'Eskiden' çünkü patlama yılları boyunca gayrimenkul kredileri veren bir yerdi ve krizden sonra, birçok hesabın toplanamayacağın anlaşılınca, daha büyük bir şirket tarafından ele geçirilmişti. O zamanlar, toplama işlerini, Jumonji'nin o sıralar çalıştığı güvenlik şirketine devretmişlerdi. Oraya yaptığı sık ziyaretlerden, Masako'yu oldukça iyi hatırlıyordu.

Her zaman bilgisayar terminalinde olur ve temizleyiciden yeni gelmiş gibi görünen gri takım elbisesiyle, özenle giyinmiş olurdu. Ofisteki diğer kadınlar gibi gösterişli makyaj yapmaz veya ziyaretçilerle flört etmezdi. Sadece orada oturur ve çalışırdı. Onda, ciddi ve ulaşılmaz bir hava vardı, ama şirketteki erkeklerin ona en azından saygı duymalarını sağlayan şey de, bu profesyonel tavrıydı.

Jumonji, o günlerde ofis politikalarıyla pek ilgilenmiyordu, yine de orada yirmi yıldan fazla süredir çalışan Masako'nun sorun çıkarttığına dair dedikodular duymuştu –ve yakında işten çıkartılacaktı. İçgüdüleri, bundan fazlası olduğunu söylüyordu. Kadının etrafında her zaman, diğer insanları belli bir mesafede tutan bir bariyer örülüydü; bu da onun, dünyayla savaş içinde olan biri olduğunun işaretiydi. Dışarıdan biri veya sadece kiralık bir gangster olarak, onun bu işareti okuyabilmesi, belki de çok doğaldı. Her zaman dedikleri gibi, aynı yolun yolcusu. Ve bu işareti okuyamayan insanlar, onu azarlamak için bunu sebep gösteriyor gibi görünüyordu.

Ama onu asıl şaşırtan şey, Masako Katori'nin, şu Jonouchi kadını gibi bir kaybedenle takılarak ne yaptığıydı.

"Ben açım." Kızın sesi, Jumonji'nin düşüncelerini böldü. "Gidip McDonalds'tan bir şeyler alalım."

"Biraz bekle," dedi, unuttuğu gazetesini açarak.

"Onu da yanına alabilirsin," diye teklif etti kız, kollarını ona sarmıştı.

"Kapa çeneni," dedi Jumonji, ondan kurtularak. Baş hikâyenin başlığı, özellikle de Musashi Murayama'dan bahsedilmesi dikkatini çekmişti. Yakınlardaki bir parkta bulunan

parçalanmış ceset hakkındaki haberi okurken, 'karısı, Yayoi' kelimelerini görünce durdu. Bu ismi nerede duymuştu? Bu, anlaşmadaki isim değil miydi? Kadını kontrol etme fırsatı bulamadan Masako anlaşmayı almış olduğu için pek net hatırlamıyordu, ama ismin bu *olduğundan* neredeyse emindi.

"Iğrenç!" dedi, omzunun üzerinden gazeteyi okumakta olan kız. "Daha yeni o parktaydım. Ne korkunç!" Gazeteyi çekmeye çalıştı. "Gelip de onu izlemem için ısrar eden patenci bir çocuk var."

"Kapa çeneni!" dedi Jumonji, gazeteyi ondan alıp haberi en başından bir kez daha okumaya başlamıştı. Kuniko Jonouchi'nin, bir hazır yemek fabrikasında gece vardiyasında çalıştığına dair bir şeyler dediğini hatırlıyordu – Yayoi Yamamoto'nun çalıştığı aynı yerde. Anlaşmadaki isim o olmalıydı. Ama Jonouchi, neden kocası öldürülmüş bir kadının, borcuna kefil olmasını istiyordu ki? Bütün bunlar çok şüpheli görünüyordu. Masako'nun, kadına bir şey olduğu için anlaşmayı geri almak amacıyla araya girdiği büyük bir olasılıktı – ve bir aptal gibi, anlaşmayı ona vermişti.

"Bok!" dedi yüksek sesle. Haberi bir kez daha okudu. Kurban, salı gecesi eve gelmediği için, polis o gece öldürüldüğünden ve kısa bir süre sonra parçalara ayrıldığından şüpheleniyordu. Ama cesedi, bir önceki geceye kadar teşhis edememişlerdi. Eğer durum buysa, o zaman Masako adamın karısı için endişelenmiş ve bir arkadaş olarak ona yardım etmek istemişti. Bunda çok da garip olan bir şey yoktu. Ama Jonouchi, neden borcuna kefil olması için kocası kayıp olan birine gitmişti? Ve kadın bunu neden kabul etmişti? Eğer kocan kayıpsa, başka herhangi bir şey düşünemeyecek kadar endişeli olman gerekiyor. Ve Masako Katori'nin bütün bunlarla ilgisi neydi?

O, başka insanların sorunları yüzünden uykuları kaçacak bir tip değildi. Jumonji'nin aklında bir soru bulutu dolaşıyordu.

Gazeteyi tozlu halıya atarak bu konuda düşünmesi gerektiğine karar verdi. Tavırları yüzünden korkmuş olan kız, sessizce onu seyretmekteydi. Ürkekçe gazeteye uzandı ve televizyon program akışlarını incelemeye başladı. Onu seyrederken Jumonji'nin aklı başka bir yerdeydi. Para kokusu almıştı ve bu, onu heyecanlandırmaktaydı.

Bugünlerde genç insanlar, en yakın otomatik para makinesinden borç alıyordu; ve bu da tefecilik işi, sona ermek üzere anlamına geliyordu. Milyon Tüketici Merkezi, belki bir yıl daha ayakta kalamazdı ve iki yakasını bir araya getirmek için ek bir iş yapması gerektiğine karar vermişti. Ama şimdi bu... Büyük bir para tomarı aniden kucağına düşmüş gibi hissediyordu. Derin bir nefes aldı.

"Ben açım," diye mızmızlandı kız, dudaklarını bükerek. "Gidip bir şeyler yiyelim."

"Tamam," dedi Jumonji. "Haydi gidelim." Ruh halindeki ani değişiklik, kızı şaşırtmış gibiydi.

5

Yayoi, insanların ona sempati duyup, aynı anda da şüphelendiklerini görebiliyordu, kendisini ise iki güçlü duygunun arasında gidip gelen bir tenis topu gibi hissediyordu. Ama bir tenis topu nasıl davranırdı? Hiçbir fikri yoktu.

Musashi Yamato merkezi, Asayiş Bölümü şefi Müfettiş Iguchi, parkta bulunan eldeki avuç içi izinin Kenji'ye ait olduğunun teşhis edildiğini söylemeye geldiği gece sempatikti, ama o zamandan beri daha şüpheci görünüyordu. Davayı merkez büroya devrettiklerini ve yerel istasyonda da bir araştırma ekibi kurduklarını, bu yüzden onun işbirliğine ihtiyaçları olacağını söylemek için bir kez daha gelmişti. Bu sefer, yüzü, bahçedeki üç tekerlekli bisiklete bakan sakin adama hiç benzemiyordu. Değişim korkutucuydu, ancak Yayoi bunların sadece açılış hareketleri olduğunu biliyordu.

O gece, saat 10.00'dan sonra, biri yerel merkezden, biri

merkez buroclan iki dedektif gelmişti ve ikisi de, Iguchi'den daha az rahatlatıcı görünüyorlardı.

"Ben, Merkezi Araştırma'dan Kinugasa," dedi bir tanesi, siyah deri kaplı defterindeki kimlik kartını göstererek. Kırklarının sonunda olduğu belliydi, ama solmuş polo gömleği ve haki pantolonuyla daha genç görünmeye çalışıyor gibiydi. Tıknaz yapısı, kalın boynu ve kısacık kesilmiş saçları nedeniyle bir polisten çok bir gangsteri andırmaktaydı. Yayoi'nin 'Merkezi Araştırma'nın ne veya nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, ama şimdi bu büronun bir temsilcisiyle karşı karşıyayken titremeye başlamasını engellemesi zordu.

Diğer adam zayıf ve çenesizdi ve kendisini yerel merkezden dedektif Imai olarak tanıtmıştı. Kinugasa'dan daha gençti ve o not alırken, konuşmaları diğerinin yapmasına izin verdi. Içeri girer girmez, yüzünde endişeli bir bakışla arkasında durmakta olan Yayoi'nin babasından çocukları dışarı çıkartmasını istediler. Yayoi onları arayıp da olanları anlatınca, ailesi çok korkmuş ve daha ilk gece Kofu'dan arabayla gelmişlerdi. Küçük oğlan uykulu ve gitmek için isteksizken, büyük olanı korkuyla kaskatı olmuş haldeydi; ama anne ve babası, ikisini de hazırlayıp dışarı çıkartmayı başardı. Kızlarının bir şüpheli olabileceğinin akıllarına hiç gelmediği çok açıktı. Onlar için, sanki korkunç bir kaza olmuş gibiydi.

"Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum," dedi Imai, ailesi çıkar çıkmaz, "ama size birkaç soru sormamız gerekiyor." Yayoi, onları oturma odasına aldı. Onlar otururken içini çekti. Tavan, her zamankinden daha alçak ve ağır görünüyordu. Tam da Kenji'den ve sürekli devam eden etkisinden kurtulup oğullarıyla yeni bir hayata başlamışken, ciddi görünümlü bu iki adamla uğraşmak zorunda kalması hiç de adil sayılmazdı.

"Bilmek istediğiniz neydi?..." diye sordu, sesi kısılarak. Kinugasa, bir süre açıkça onu inceleyerek hiçbir şey söylemedi. Eğer beni gerçekten sıkıştırırsa, diye düşündü Yayoi, kısa sürede kendimi ele veririm. Adam konuşmak için ağzını açınca, içgüdüsel olarak dikleşti, ama nefesi nikotin kokan ses, tahmin ettiğinden daha yüksek ve nazik çıkınca, biraz hayal kırıklığına uğradı.

"Eğer bizimle işbirliği yaparsanız, eminim ki bunu yapanı kısa bir süre içinde yakalayacağız."

"Elbette," dedi Yayoi. Dilini kalın dudaklarında gezdiren Kinugasa, ona baktı. Muhtemelen neden ağlamadığımı merak ediyor, diye düşündü Yayoi. Bunu yapmak isterdi, ama gözleri kupkuruydu.

"Bana söylendiğine göre, cinayet gecesi, kocanız eve gelmeden önce işe gitmek üzere çıkmışsınız. Çocuklarınızı evde yalnız bıraktığınız için, bir yangın veya deprem olabilir diye çok endişelenmiş olmalısınız, değil mi?" Kısık gözleri daha da kısılmıştı, ve bunun, onun gülüşü olduğunu anlaması, Yayoi'nin biraz zamanını aldı.

"O her zaman..." Her zaman geç kaldığını, o yüzden buna alışık olduğunu söylemek üzereydi, ancak kekeleyerek durdu. Eğer onlara bunu söylerse, o ve Kenji'nin geçinemediğini anlarlardı. "O her zaman vaktinde gelirdi, ancak o gün ilk defa geç kalmıştı. Çok endişelendim ama işe gittim. Elbette, geri geldiğimde onun evde olmadığını görünce deliye döndüm."

"Neden?" diye sordu Kinugasa, pantolonunun arka cebinden kahverengi, plastik bir not defteri çıkartıp bir şeyler karalayarak.

"Neden mi delirdim?" diye sordu Yayoi, aniden sinirlenerek. "Siz beylerin çocuğu var mı?"

"Evet," dedi Kinugasa. "Kolejde bir kızım ve bir de lisede var. Senin çocuğun var mı, Imai?"

"Evet," dedi Imai. "Ikisi ilkokulda, biri de anaokulunda."

"O zaman, iki küçük çocuğu bütün gece yalnız bıraktığım için ne kadar üzüldüğümü anlarsınız. Ilk tepkim kızmaktı." Kinugasa, notlarına yenilerini ekledi. Imai, defteri açık, sessizce oturarak, soruşturmayı daha yaşlı olan adamın yapmasına izin veriyordu.

"Yani, kocanıza çok kızdınız, öyle mi?" diye sordu Kinugasa.

"Elbette kızdım. Işe gitmem gerektiğini biliyordu, ama yine de geç kalmıştı..." Kenji'ye olan nefretinin patlamak üzere olduğunu fark ederek sustu. "Yani, ben onun geç kaldığını *zannediyordum*," diye düzeltti kendisini. Kenji'nin eve bir daha asla gelmeyeceğini ancak fark etmiş gibi, omuzları çöktü. Onu öldürmüş olmanı kafana takma, diye fısıldadı içinde, derinlerden gelen bir ses, ama Yayoi onu duymazdan geldi.

"Evet, elbette," dedi Kinugasa. "Böyle bir şey daha önce de olmuş muydu?"

"Eve gelmemek mi?"

"Evet."

"Hayır, asla. Arada sırada dışarı içki içmeye çıkar ve işe gitme vaktim gelene kadar eve dönmezdi, ama o saatte, mümkün olduğunca kısa sürede gelmek için acele ederdi."

"Birçok erkeğin arada bir dışarı çıkması gerekir," dedi Kinugasa, onaylar şekilde başını sallayarak. "Ve bazen bu, geç saatlere kadar sarkabilir."

"Bunu fark etmiştim ve onun için üzülüyordum. Bana her zaman çok iyi davranırdı." Yalancı! Yalancı! Diye çığlık attı kendi kendine. Hiçbir zaman eve dönmek için acele etmezdi, ve ben her zaman çocukları yalnız bıraksam mı diye du-

şünüp endişe ederek evden ayrılırdım. O eve gelmeden önce işe gitmekten ne kadar nefret ettiğimi bilirdi, ama beni görmekten o kadar nefret ederdi ki, ben gidene kadar dışarıda kalırdı. O, korkunçtu!... Korkunç!

"Eğer bu, geceyi ilk kez dışarıda geçirişiyse, neden kızmıştınız? Ben, endişeleneceğinizi düşünürdüm."

"Dışarıda eğleniyor olduğunu zannetmiştim," dedi Yayoi, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşerek.

"Siz ve kocanız kavga eder miydiniz?"

"Zaman zaman."

"Ne hakkında?"

"Genellikle hiçbir şey."

"Sanırım bu doğru. Evli çiftler genellikle en aptalca şeyler için kavga ederler. Tamam o zaman, o gün olanları bizim için bir kez daha tekrarlar mısınız? Kocanız işe gitmek için her zamanki saatte mi çıktı?"

"Evet, bu doğru."

"Ve ne giyiyordu?"

"Her zaman giydiği şeyi, bir takım elbise..." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Yayoi, Kenji'nin o gece eve geldiğinde ceketinin üzerinde olmadığını hatırladı. Ceket belki hâlâ evde bir yerdeydi, belki de o kadar sarhoştu ki bir yerlerde düşürmüştü. Bunu tamamen unutmuştu. Göğsünde bir panik hissi yükseldi ve nefes almak zorlaştı, ama sakin kalmak istiyordu.

"İyi misiniz?" diye sordu Kinugasa, gözleri yine kısılarak. Kaba görünüşüyle nazik ses tonu arasındaki çelişkide endişe verici bir şey vardı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Yayoi. "Onu son görüşümü düşünüyordum."

"Bu kadar ani olunca, hep zordur," dedi Kinugasa, İmai'ye

bakarak. "Bu tarz şeyleri her zaman görmemize rağmen yine de alışamıyoruz. Değil mi, Imai?"

"Bu doğru." Çok anlayışlı görünüyorlardı, ama Yayoi, onların ağzından bir şey kaçırmasını beklediklerini biliyordu. Ama kaçırmayacaktı! Bunu atlatmanın bir yolunu bulacaktı. Bunu, aklından birçok kez geçirmişti ve rolünü ezberlemişti. Yine de şüpheli gözlerin ona her bakışında, içini, çürüğünü görebiliyorlar sanıyordu. Bir yanıyla, göğsünü açıp acısını herkese göstermek istiyordu... ama bu, tehlikeli bir arzuydu. Bir anda, sanki ondan irade, ayakta kalmasını sağlayacak bir şeyler çıkarmaya çalışarak, görünmeyen bir havluyu sıkar gibi, ellerini sıkmakta olduğunu fark etti. Eğer özgürlüğünü koruyacaksa, şimdi ihtiyacı olan şey iradeydi.

"Özür dilerim," dedi. "Kendimde değilim."

"Hayır, hayır," dedi Kinugasa, sesinin sempatik çıkmasına çalışarak. "Bu, herkes için aynı. Nasıl hissettiğinizi anlıyoruz, bayan. Aslında, birçok insandan daha iyi dayanıyorsunuz. Genellikle, o kadar çok gözyaşı ve inlemeyle karşılaşıyoruz ki, konuşmak zor oluyor." Yayoi'nin kendisini toparlamasını bekledi.

"Beyaz bir gömlek giyiyordu," dedi Yayoi sonunda. "Ve koyu renkli bir kravat." Kenji'nin kıyafetlerini anlatırken, ses tonu nesnel ve kuru olmuştu. "Siyah ayakkabılar."

"Takım elbisesi ne renkti?"

"Açık gri."

"Açık gri," dedi Kinugasa, not alarak. "Markasını biliyor musunuz?"

"Markasını bilmiyorum, ama bütün kıyafetlerini Minami isimli bir indirim mağazasından alırız."

"Ayakkabılarını da mı?"

"Hayır, ama onları da mahalledeki başka bir yerden aldı."

"Neresi olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu Imai.

"Sanırım adı, Tokyo Ayakkabı Merkezi."

"Ve iç çamaşırı?" diye ekledi Imai.

"Süpermarketten aldım." Bunu, başını utançla eğerek söyledi.

"Bütün bunları yarın konuşabiliriz," dedi Kinugasa, Imai'in daha fazla soru sormasını engelleyerek. "Bugün sadece temel bilgilere ihtiyacımız var." Imai sinirlenmiş görünüyordu ama kendisini tuttu. "Kocanız işe gitmek üzere kaçta çıktı?"

"Her zamanki gibi, 7.45'teki Shinjuku trenini yakalayacak kadar erken."

"Ve ondan sonra onu görmediniz ve konuşmadınız, değil mi?"

"Hayır," dedi Yayoi, ellerini yüzüne bastırarak. Kinugasa, nerede olduğunu yeni fark ediyor gibi çevresine bakındı. Oda, büyükanne ve büyükbabalarının torunları için almış olduğu oyuncak ve kitaplarla dağılmıştı.

"Anne babanız çocukları nereye götürdü?" diye sordu.

"Bir şeyler yemeye."

"Saat geç oluyor." Yayoi'nin görüşmeyi başkalarının yanında sürdürmeyi istemeyeceğini bilerek saatine baktı ve 11.00'i geçmiş olduğunu gördü. "Artık konuyu toparlamalıyız."

"Bize, kocanızın nereli olduğunu ve ailenizin nerede yaşadığını söyler misiniz?" diye sordu Imai, başını not defterinden kaldırarak.

"Kocam, Gunma'lıydı. Anne babası, yakında gelecek. Ben, Yamanashi'liyim."

"Ailesine onun kayıp olduğunu söylemiş miydiniz?" diye sordu Imai.

"Hayır..." diye kekeledi Yayoi. "Söylememiştim."

"Neden?" diye sordu Kinugasa, elini kısa saçlarının üzerinde dolaştırarak.

"Emin değilim. Sanırım, işyerindeki insanlar, erkeklerin zaman zaman böyle şeyler yaptığını ve kısa bir süre sonra döneceğini söyledikleri için. Olay çıkarmamak daha doğru görünmüştü." Imai, yüzünde şaşırmış bir ifadeyle not defterine baktı.

"Ama Yamamoto-san, kocanız salı gecesi eve gelmedi; ve siz, çarşamba akşamı, kayıp ihbarında bulunmak için zaten aramıştınız. Davaya, perşembe sabahı bakmaya başladık ki, bunlar, bu tarz bir olay için oldukça hızlı. Bize söylemek için bu kadar acele etmenize rağmen, neden ailesini aramadınız? Konuşacağınız ilk insanların onlar olması gerekmez miydi?"

"Sanırım, ama ikimizin de ailesi evlenmemizi istememişti, bu yüzden onları yıllardır pek görmedim."

"Evlenmenizi neden istemediklerini söylemenizin bir mahsuru var mı?" diye sordu Kinugasa.

"Ben de bildiğimden emin değilim," dedi Yayoi. "Sanırım, ailem Kenji'den hoşlanmadığını açıkça belli etti ve bu da onun annesini kızdırdı..." Gerçek, Yayoi'nin kayınvalidesiyle asla geçinememiş olması ve aralarında çok az iletişim olmasıydı. Şimdi bile, onun gelişinden ve kopartacağı gürültüden korkuyordu. Yayoi, Kenji'ye duyduğu nefretin bir nedeninin, bu kadının oğlu olması gerçeği olup olmadığını bile kendi, kendisine sormuştu.

"Peki aileniz kocanızı neden sevmiyordu?" diye sordu Kinugasa.

"Bunu söylemek zor." Bir an tereddüt etti. "Ben onların tek kızıyım ve benimle evlenmesini istedikleri adam hakkında daha yüksek beklentileri vardı."

"Muhtemelen öyledir," dedi Kinugasa. "Söylememi mazur

görün, özellikle de kızları bu kadar güzel bir kadınken."

"Hayır, neden bu değildi," dedi Yayoi, sanki bilinen bir gerçekten bahseder gibi.

"Değil mi? O zaman neden neydi?" Kinugasa, birden babacan bir ses tonu kullanmaya başlamıştı. Devam et, der gibiydi, bana her şeyi söyleyebilirsin, her şeyi. Yayoi, görüşme hiç tahmin etmediği konulara kayarken gittikçe daha da rahatsız oluyordu. Kenji'yle ilişkisinin her yönüyle ilgileniyor gibi görünüyorlar ve bir çift olarak resimlerini çizip bundan sonuçlar çıkarıyorlardı.

"Kocam, biz evlenmeden önce, kumar oynamaktan hoşlanırdı," dedi. "At yarışları, bisiklet yarışları gibi şeyler üzerine bahse girerdi. Hattâ kumar borçlarını ödemek için kredi bile almıştı, ama hepsini ödedi. Ailem bunu öğrendi ve evlenmemize karşı olduklarını söylediler. Ama ilişkimiz başlar başlamaz kumar oynamayı bırakmıştı." Kumardan bahsedilince, iki adam bakıştılar; şimdi Kinugasa'nın bir sonraki sorusunda yeni bir yoğunluk vardı.

"Peki ya son zamanlarda?"

Yayoi, bir süre onlara bakaradan bahsedip bahsetmemeyi düşündü. Masako bahsetmemesini mi söylemişti? Hatırlayamıyordu. Eğer onlara kumardan bahsederse, onu dövdüğünü anlarlar diye korkarak durdu.

"Devam edin," diye cesaretlendirdi Kinugasa. "Bize söyleyebilirsiniz."

"Şey..."

"Yine başlamıştı, değil mi?"

"Sanırım," dedi Yayoi, hafifçe titreyerek. " 'Bakara' hakkında bir şeylerden bahsetmişti." Yayoi henüz bunu bilmese bile, bu tek kelime kurtuluşu olacaktı

"Bakara mı? Nerede oynadığını söylemiş miydi?"

"Sanırım Shinjuku'da bir yerde," dedi Yayoi küçük bir sesle.

"Teşekkürler," dedi Kinugasa. "Bunu bize söylemiş olmanızı takdir ediyoruz. Sanırım artık onun katilini yakalayacağımızdan eminiz."

"Şey...," diye kekeledi Yayoi, soruların bitmekte olduğunu hissederek, "... sizce kocamı görebilir miyim?" İki dedektif de, cesedi görmesinden bahsetmemişti.

"Onu teşhis etmesini kayınbiraderinizden istemeyi düşünmüştük, sizin de gelmenizin iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum," dedi Kinugasa, evrak çantasındaki bir zarftan siyah beyaz fotoğraflar çıkartarak. Fotoğrafları, sanki poker oynuyormuş gibi göğsüne yakın tuttu ve bir tanesini seçerek, Yayoi'nin önünde, masanın üzerine koydu. "Eğer gitmeyi gerçekten düşünüyorsanız, karar vermeden önce bunlara bir bakmanız iyi bir fikir olabilir."

Yayoi elini uzattı ve fotoğrafı dikkatle aldı. Fotoğrafta, plastik bir torba ve parçalanmış bir et yığını vardı. Anlaşılan tek şey, parmakların boğumlarından kesildiği yerlerde kararmış halkalar olan bir eldi –Kenji'nin eli. Yayoi nefessiz kaldı ve bir an Masako ve diğerlerine karşı bir nefretle doldu. Bu çok korkunçtu. Onu kendisinin öldürdüğünü ve onlardan, cesetten kurtulmalarını istediğini biliyordu; mantıksız davrandığını biliyordu. Ama şimdi Kenji'nin şekilsiz vücudunu kendi gözleriyle gördüğü için, bütün vücuduna yayılan ölüm dalgasını engelleyemiyordu. Gözlerinden yaşlar aktı ve yüzünü kollarına gömdü.

"Üzgünüm," dedi Kinugasa, nazikçe omzuna vurarak "Bunun zor olduğunu biliyorum, ama güçlü olmak zorunda

sınız. Çocuklarınızın size ihtiyacı olacak." Dedektif, gözyaşlarını görünce rahatlamışa benziyordu. Biraz sonra, Yayoi başını kaldırdı ve elinin tersiyle gözlerini kuruladı. Kendisini tamamen kaybolmuş hissediyordu. Kuniko, bunu anlamasının imkansız olduğunu söylediğinde haklıydı. Doğruydu, Yayoi anlayamıyordu. Kendisine, Kenji'nin bir yerlere gittiğini söylemek daha kolaydı.

"İyi misiniz?" diye sordu Kinugasa.

"Evet, üzgünüm."

"Yarın merkeze gelmenizi isteyeceğiz," dedi Kinugasa, gitmek için ayağa kalkarak. "Üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey daha var."

"Elbette," diye mırıldandı Yayoi. Dahası da mı vardı? Ne zaman bitecekti? Ama şimdi bile, Imai, hâlâ önünde oturmuş yavaşça not defterine bakıyordu.

"Üzgünüm," diye sordu, kafasını kaldırarak "ama sormayı unuttuğum bir şey daha var."

"Evet?" dedi Yayoi, gözyaşlarının arasından ona bakarak. Imai, bir süre onu inceledi.

"Kocanız kaybolduktan sonra, fabrikadan eve saat kaçta döndünüz? O günü, bizim için anlatır mısınız, lütfen."

"5.30'ta işimi bitirdim, üzerimi değiştirdim ve 6.00'dan biraz önce evde oldum."

"Her zaman doğrudan eve mi gelirsiniz?" diye sordu Imai yumuşak bir sesle.

"Genellikle," dedi Yayoi. Hâlâ fotoğrafların şokundan kurtulmadığının ve kelimelerini dikkatle seçmesi gerektiğinin farkındaydı. "Bazen kalıp arkadaşlarımla bir süre sohbet ediyorum, ama o gece Kenji eve gelmemiş olduğu için endişeliydim ve doğrudan eve geldim."

"Elbette," dedi Imai, devam etmesi için başını sallayarak.

"Sonra, çocukları kreşe götürmeden önce birkaç saat kestirdim."

"O gün yağmur yağıyordu, değil mi? Arabayı mı aldınız?"

"Hayır, bizim arabamız yok ve ben de araba kullanmayı bilmiyorum. Çocukları bisikletle götürüyorum." Hızlı bir bakışma daha fark etti. Araba kullanmayı hiç öğrenmemiş olması, onun lehine olacaktı.

"Ve sonra..." diye teşvik etti Imai.

"Saat 9.30'da buraya döndüm, çöp kutularının orada bir süre bir komşuyla konuştum. Çamaşırları yıkadım ve evi temizledim ve saat 11.00 gibi tekrar uyudum. Saat 1.00'de, kocamın işyerinden, o gün işe hiç gitmediğini söyleyen bir telefon geldi. En basit deyişle, şaşkınlıktan donmuştum." Bunları tekrar söylerken, cümleler kolayca akıyordu; rahatlamaya başladı ve Masako'dan bir an için bile olsa, nefret etmiş olmasının ne kadar yanlış olduğunu fark etti.

"Teşekkürler," dedi Imai, not defterini sertçe kapatarak. Kinugasa, kollarını kavuşturmuş, sabırsızca onu bekliyordu. Yayoi onları girişe götürüp ayakkabılarını giymelerini seyrederken, şüphelerinin tekrar azalarak, yerini yeni bir anlayış dalgasına bırakmakta olduğunu hissedebiliyordu.

"Yarın tekrar görüşeceğiz," dedi Kinugasa, kapıyı arkasından kapatırken. Gittiklerinde, Yayoi saatine baktı. Kenji'nin annesi ve kardeşi birazdan gelirlerdi. Kendisini kayınvalidesinin gözyaşları için hazırlayarak yutkundu. Ama artık, savunma olarak kendi gözyaşlarını kullanabilirdi. Dedektiflerle yaptığı bu görüşme, onu bekleyen şeyler için iyi bir prova olmuştu. Gerilimi ve karmaşası eriyip gitmiş gibi görünüyordu. Birden, tam da Kenji'nin ölmüş olduğu yerde durduğunu fark ederek ürpirdi

Karanlık Hayaller

1

Cayır cayır yanan bir öğleden sonra daha. Mitsuyoshi Satake, kollarını göğsünde kavuşturmuş, perdelerin arasından dışarı bakarak duruyordu. İkinci kattaki penceresinden, şehir, yaz ortası güneşiyle parıldayan yerler ve gölgeye batmış olanlar olmak üzere ikiye bölünmüş gibi görünüyordu. Yol boyunca sıralanmış ağaçlardaki yapraklar pırıl pırılken, altlarında kalan bölge sadece siyah bir lekeydi. Aceleyle yürüyen, karanlık gölgeler bırakan insanlar ise, parlaktı. Yaya geçidinin beyaz şeritleri sıcakta eğilmişlerdi, o anda insanın ayakkabısının sıcak asfalta batmasının ne kadar nahoş bir his olduğunu hatırlayan Satake, bunu görünce geri çekildi.

Tam önünde, uzakta, Shinjuku İstasyonu'nun batı çıkışına yakın, yığın halindeki gökdelenler görünüyordu. Kuleler arasındaki dikey şeritler, bakılamayacak kadar parlaktı, ve Satake gözlerini kapattı; ama görüntü, retinasında kalmaya

devam etti. Perdeleri kapatarak döndü ve gözlerinin daha loş ışığa alışmasını bekledi. Daire, eski *tatami* döşemelerle kaplanmış ve soluk sürgülü kapılarla ayrılmış iki küçük odadan oluşuyordu. Klima, yüksek hızda çalışıyordu ve odalardan birinin ortasında, karanlıkta titreşen, büyük bir televizyon vardı. Neredeyse başka hiç mobilya yoktu. Girişe açılan küçük bir mutfak bulunuyordu, ama Satake burayı hiç kullanmadığı için, tencere veya tabak yoktu. Sonuç olarak, Satake gibi giyinen bir adam için burası çok konforsuz bir evdi.

Aslında evdeyken Satake'nin görüntüsü, eviyle uyum içindeydi: dizleri yıpranmış gri bir pantolonun üzerine beyaz bir gömlek. Tercih ettiği giyim tarzı buydu. Ama ne zaman dışarı çıksa, dünyanın geri kalanına nasıl göründüğünü düşünmek zorunda kalır ve kendisini kulüp sahibi Mitsuyoshi Satake rolünü oynarken bulurdu.

Gömleğinin kollarını kıvırarak, musluktan akan ılık suyla ellerini ve yüzünü yıkadı, bir havluyla kuruladı ve sonra bacaklarını altında toplayarak televizyonunu önüne oturdu. Eski bir Amerikan filminin dublajlı bir versiyonu ekranda oynuyordu, ancak Satake'nin gözleri etrafı gezindi ve elini, kısa kesilmiş saçlarında dolaştırarak sersem gibi oturdu. Aslında hiçbir şey seyretmek istemiyordu; sadece bu anlamsız yapay ışıkta yıkanmak istiyordu.

Satake yazdan nefret ediyordu. Onu rahatsız eden şey sıcaktan çok, mevsimin hatıralarını canlandıran, şehrin arka sokaklarındaki birçok işaretiydi. Lise ikinci sınıfın yaz tatilinde, babasının çenesini kıracak kadar sert vurmuş ve sonra da evi terk etmişti. Hayatını sonsuza dek değiştiren o olay, klimanın aynı şekilde ötttüğü, aynı böyle bir odada, Ağustos ayında olmuştu.

Şehrin sıcak, pis kokusu tarafından yutulurken, iç ve dış benlikleri arasındaki sınırın çözüldüğünü hissediyordu. Pis kokulu hava, gözeneklerinden dolup içeridekileri kirletirken, içindeki sakinleştirici duygular, vücudundan caddelere sızıyor gibiydi. Yazın Tokyo'da kendisini hep tehdit altında hissediyordu, bu yüzden bütün bu mevsimden, caddeleri süpüren kurutucu sıcaktan mümkün olduğunca çok kaçınmak, daha iyi bir fikir gibi geliyordu.

Bu duygunun geri dönmesi, yağmur mevsiminin bitip, heyecanlı yazın geldiğinin bir göstergesiydi. Yazı dairesinden kovmak için, ayağa kalktı ve diğer odaya giderek pencereyi açtı; daha duman ve gürültü içeri giremeden de, fırtına panjurlarını çekerek kapattı. Panjurlar yerine otururken içerisi karanlığa gömüldü. Satake, bir rahatlama hissiyle, rengi solmuş *tatami*ye yığıldı. Odada, bir şifoniyer ve düzgünce katlanmış bir şilte vardı. Şiltenin uçları, bir öğrenci tarafından üçgenleri içine konmuş gibi, mükemmel açılardaydı; ve bütün oda, akla bir hapisane hücresini getiriyordu – televizyon haricinde, elbette. Satake, hapiste sadece öldürmüş olduğu kadının hatıraları yüzünden değil, ayrıca hapsedildiği küçük, havasız yer yüzünden de acı çekiyordu. Dışarı çıkınca, kendisini sıkışmış hissedeceği büyük, beton bir apartman dairesi yerine, bu, cereyanlı, eski ahşap yeri tercih etmişti. Aynı nedenden, dış dünyayla bağlantısı olan televizyon bütün bir gün açık kalıyordu.

Televizyona geri giderek, hapiste uygulaması gereken resmi pozisyonda, önüne oturdu. Bu odada fırtına panjuru yoktu, bu yüzden güneş ışığı, perdelerin içinden sızmaya devam ediyordu. Televizyonun sesini kısarak, sadece Yamate Caddesi'ndeki arabaların homurtusuyla, klimanın vızıltısını din-

ledi. Bir sigara yakarak, ne seyrettiğinin bile farkında olmadan dumanı ekrana üfledi. Bir talk show başlamıştı ve ciddi görünümlü sunucu, konuyu anlatmak için sayfalardan oluşan bir grafik kullanıyordu. Satake, bunun çok ilgi çeken bir polisiye davaya ayrılmış özel bir program olduğunu anladı – geçen hafta, banliyödeki bir parkta bulunan parçalanmış bir cesetle ilgili bir şeyler. Konuya hiç ilgi duymayarak, kendisini dış dünyadan korumak için kollarını başının çevresinde topladı. Ama tam o anda, yanında durmakta olan cep telefonu, onun ne yaptığını fark etmiş gibi, çalmaya başladı. Dış dünyaya olan bu diğer bağlantıya biraz sinirlenerek tereddüt etti ama sonunda alıcıya konuştu.

"Satake," dedi, kısık ve huysuz sesiyle. Sıcak, dikkatle bastırılmış anılarını karıştırmakla tehdit ediyorken, bugün hiç kimseyle konuşmak istemiyordu; lakin aynı zamanda bu konudan uzaklaşmasını sağlayacak bir şeylere de ihtiyacı vardı. Bu huzursuz, karmaşık ruh hali, onu sinirlendiriyordu; yaz aylarında şehir hakkında hissettiklerine benziyordu – boğucu caddelerden nefret ediyordu, ama başka bir yerde asla yaşayamayacağını da biliyordu.

"Tatlım, benim," dedi bir ses. Telefon Anna'dan geliyordu. Satake, bileğindeki Rolex'e baktı: tam 1.00. Turlarına başlama vakitleri. Satake, bu kadar yakıcı bir günde evde kalsam daha mı iyi olur diye düşünerek bir süre konuşmadı.

"Nereye?" diye sordu sonunda. "Güzellik salonu mu?"

"Hayır, hava çok sıcak. Onun yerine acaba havuza gidebilir miyiz diye soracaktım."

"Havuz mu? Şimdi mi?"

"Evet. Benimle gel!" Satake, klor ve güneş yağı kokusunu hatırladı –kurtulmaya çalıştığı yaz anıları bunlar değildi, ama

yine de hayır demeyi tercih ederdi.

"Biraz geç oldu, öyle değil mi? İzin gününde gitsen daha iyi olmaz mı?"

"Ama Pazar günü çok kalabalık oluyor. Bugün gidemez miyiz? Anna yüzmek istiyor!"

"Tamam, tamam. Gidelim," dedi Satake aniden karar vererek. Telefonu kapattı ve çatık kaşlarla sessiz televizyona bakarken bir sigara yaktı. Ekranda, kurbanın karısına ait olması gereken gergin bir kadının yüzü vardı. Solmuş bir tişört ve kot pantolon giyiyordu. Saçları basitçe topuz yapılmıştı ve neredeyse hiç makyajı yoktu. Satake, yüzü inceledi. Kadının, tahmin edebileceğinden çok daha güzel olduğunu gördü, neredeyse farkına varmadan profesyonel moduna geçip kadını bir uzman gözüyle incelemeye başladı. Kadın otuz yaşlarında, diye karar verdi, ama yüzündeki makyaj üzerinde biraz çalışılsa hâlâ müşteri bulabilirdi. Ama Satake'yi en çok etkileyen şey, kocası öldürülmüş olmasına rağmen kadının ne kadar sakin göründüğüydü. Ekranın altından bir yazı geçiyordu: "Kurban Kenji Yamamoto'nun karısı"; ama ismin, Satake için hiçbir anlamı yoktu. O gece Yamamoto isimli bir adamı kulübünden atıp merdivenlerde dövdüğünü çoktan unutmuştu. Şu anda, kendisini bekleyen çok sıcak yaz öğleden sonrası ve bunun neden olduğu belirsiz bir önsezi, onu daha çok ilgilendiriyordu. Eğer yıllar önce o gün böyle bir önseziye sahip olmuş olsa, belki de kurtulabilir, o kadınla hiç tanışmaz ve hayatı da farklı olabilirdi. Bugün, aynı kaygılar kafasını karıştırıyordu, ama nedeni hakkında en ufak bir fikri yoktu.

On dakika sonra, arabasının durduğu otoparka doğru hızla ilerlemekteydi. Güneş gözlüklerinin arkasından, uzaktaki otoyol bir serap gibi parlıyordu. Serin, karanlık daireye

alışmış olan derisi, sıcağın ve yoğun güneş ışığının daha ilk saldırısında terlemeye başladı. Arabasının otopark asansöründe görünmesini beklerken, elinin tersiyle alnını sildi. Kapıyı kapatır kapatmaz klimayı açtı ama sıcağı, deri kaplı direksiyonda hâlâ hissedebiliyordu.

Satake, Anna'nın rasgele isteklerine alışmıştı. Bir gün onu alışverişe götürmesini ister; bir başka gün, ona yeni bir kuaför veya yeni bir veteriner bulması gerekirdi. Anna, onu devamlı şehirde bir yerlere koşturuyordu, ama Satake bunun, onun sevgisini sınama yolu olduğunu biliyordu. Bu güzel, kaprisli çocuk sayesinde keyiflenerek, arabasını trafiğin ilerletirken kendi kendisine gülümsedi.

Kapı diyafonunun zilini çaldığında, Anna onu bekliyormuş gibi, kapı neredeyse hemen açıldı. Geniş kenarları olan sarı bir şapka ve ona uyan sarı bir deniz elbisesi giyiyordu. Siyah mineli sandaletlerinin bağlarıyla uğraşırken, alaycı bir hoşnutsuzlukla dudaklarını büktü.

"Neden bu kadar geciktin?"

"Birdenbire, böyle kafa patlatıcı görevlerle isteklerle ortaya çıkarsan, geç kalmayı engelleyemem," dedi Satake, kapıyı açarak. Anna'nın dairesinin, köpek ve kozmetik karışımı kendine özgü kokusunu aldı. "Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"Havuza, elbette!" diye çığlık attı Anna, aceleyle dışarı çıkarak. Parmaklıklara koşarak mümkün olduğunca çok eğildi ve havanın gerçekten cayır cayır yandığından emin olmak istermiş gibi gökyüzüne baktı. Gezinti için duyduğu hevesin heyecanıyla içi içine sığmıyordu, Satake'nin daha karamsar ruh halini ise hiç fark etmemiş gibiydi.

"Ama hangi havuz? Keio Plaza mı? New Otani mi?"

"Oteller çok pahalı," dedi. Anna, Satake'nin parasını harcıyorken bile, gereksiz masraftan kaçınıyordu.

"O zaman nereye gidelim?" dedi Satake, asansöre doğru ilerlerken.

"Şehir havuzu iyidir," dedi Anna. "İkimize, 400 Yen."

Şehir havuzunun daha ucuz olduğu inkar edilemezdi, ama aynı zamanda gürültülü ve kalabalıktı. Ancak Anna'nın istediği buysa, Satake için fark etmezdi. Bütün yapmak istediği sıcaktan kurtulmaktı; bu arada Anna'yı da mutlu edebiliyorsa, çok daha iyiydi.

Havuz, ilkokul öğrencisi gruplar ve genç çiftlerle doluydu. Havuzun çevresindeki hafif eğimli teras, bir sıra ağaçla çevrelenmişti; Anna, parlak kırmızı mayosuyla soyunma odasından çıkana kadar Satake gölgede bekledi.

"Tatlım," diye seslendi Anna, el sallayarak. Ona doğru koşarken, Satake Anna'nın vücudunu inceledi. Vücudu, bir yüzme havuzu için çok beyaz görünmesinin dışında, mükemmeldi. Göğüsleri ve kalçaları sıkı ve kalkık, bacakları uzundu. Kalçasında ancak yeteri kadar et vardı, ama vücudunun genel görünümü çok düzgündü. "Sen yüzmeyecek misin?" diye sordu Anna, kloru koklamak ister gibi derin bir nefes alarak.

"Seni buradan izleyeceğim."

"Neden?" dedi, koluna asılarak. "Haydi, sen de gel!"

"Sen git. Çok oyalanma –sadece bir saat kadar kalabiliriz."

"Hepsi bu mu?"

"Bunları konuşmuştuk. Kuaför için zaman bırakman gerekiyor." Anna, kızdığını gösteren bir mimik yaptı ama sonra bir kere daha düşündü ve havuza koştu. Terastan inerken bir de-

niz topu aldı ve küçük kızlardan oluşan bir grupla oynamaya başladı. Satake gülümsedi. Çok tatlıydı. Satake'nin bütün yapması gereken Anna'yla olup, onunla ilgilenmekti. Onun kendisini çok rahatlattığını inkar edemezdi. Ama Anna, yazın birden başlamasının aklına getirdiği geçmişinin uğultusunu susturamazdı. Güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini kapattı.

Gözlerini açtığında, Anna artık havuzun kenarında oyun oynamıyordu. Satake, biraz sonra onun, büyük, mavi suyun ortasında, bağıran ve su sıçratan bir çocuk denizinde kaybolmuş, uzun, beyaz kollarıyla kendisine el salladığını gördü. Satake'nin onu gördüğünden emin olunca, Anna garip kulaçlarıyla yüzmeye başladı. Satake, genç bir adamın onu takip edip, tramplenin altında onunla konuşmasını seyretti. Gözlerini tekrar kapattı.

Birkaç dakika sonra, Anna sırılsıklam bir şekilde yanında duruyordu. Kalın, siyah saçlarını başının üzerine doladı. Satake, genç adamın onları izlemekte olduğunu fark etti. Adamın at kuyruğu ve bir küpesi vardı.

"İzleniyorsun," dedi.

"Havuzda benimle konuşuyordu."

"Kim o?"

"Bir müzik grubunda olduğunu söylüyor." Sesi ilgisizdi, ama Satake'nin tepkisini görmek için başını hafifçe çevirdi. Satake, kollarından ve bacaklarından süzülüp, gençliğini, güzelliğini daha da arttıran su damlalarına baktı.

"Git, onunla yüz. Hâlâ biraz vaktin var."

"Neden bunu isteyeyim ki?" diye sordu Anna, hayal kırıklığına uğramış bir bakışla.

"Sana asılıyordu, değil mi?"

"Senin için sorun değil mi?"

"İşe geldiğin sürece değil."

"Oh," dedi Anna. Sanki bir masumiyet balonu patlamış gibiydi. Havlusunu bir yana atarak, adamın havuz kenarında uzandığı yere koştu. Memnun olduğu belli olan adam onu karşılamak için kalkarken, inanmayan gözlerle Satake'ye bakıyordu.

Anna, havuzdan eve dönerken sessizdi.

"Seni kuaföre bırakayım," dedi Satake.

"Ama gelip beni almana gerek yok," dedi Anna.

"Neden?"

"Taksiye binerim."

"Tamam. Ben de bir duş alıp kulübe bakacağım." Onu her zamanki yerinde bıraktıktan sonra, Yamate Caddesi'ne ilerledi. Güneş alçalmış, gözlerinin içine parlıyordu. Yazın güneşin batışı, Satake'ye bir şeyi, ürkmesine neden olan çok yoğun bir anıyı hatırlatıyordu. Dairesinin sıcaklığına geri dönünce, penceresinin dışında, caddeye uzamaya başlamış olan Shinjuku kulelerinin gölgelerine baktı. Kontrol edemediği öfke hissi geri dönmeye başlamıştı.

O akşam Mika'ya girdiğinde, bütün hostesler, her zamanki selamlamalarıyla kapıya döndüler. Bir süre, müşteriler için takındıkları plastik gülümsemeleriyle baktılar, ama gelenin kim olduğunu anlayınca gülümsemeleri kayboldu. Satake boş salona baktı.

"Ne haltlar oluyor? Kesat sezonda mıyız?" diye sordu, hemen omzunun arkasında beklemekte olan salon müdürü Chin'e.

"Saat hâlâ çok erken," dedi Chin, hızla gömleğinin kollarını indirirken. Çalışanlarının görünüşleri konusunda çok u-

tiz olan Satake, Chin'in papyonunun yamuk, siyah pantolonunun da ütüsüz olduğunu fark etti.

"Berbat görünüyorsun," dedi ve papyonu sertçe çekti.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Chin uzaklaşırken. Satake'nin kötü bir ruh halinde olduğunu hisseden müdür Reika, aceleyle mutfaktan çıktı. Siyah bir elbise giymiş ve bir sıra inci takmıştı –sanki cenazeye gidiyormuş gibi, diye düşündü Satake huysuzca.

"Satake-san, iyi akşamlar. Korkarım ki sıcak ve bütün her şey yüzünden işler biraz durgun."

"Ne demek istiyorsun, biraz durgun? Insanları aradın mı? Uğraşıp da *hiç* müşteri bulamadığınıza inanmıyorum!" Gözleri, vazolarda durmadan önce bütün salonu dolaştı. "Ve yeni çiçekler al!" diye bağırdı.

Satake, kendi kulüplerinde genellikle dikkat çekmemeye çalışırdı; ama bu gece farklıydı. Kaşlarını çatışı, Chin'in aceleyle en yakındaki, solmuş leylak rengi çan çiçeklerinin durduğu vazoya koşmasına neden oldu. Hostesler, endişeyle bir Satake'ye bir de vazoya bakıyorlardı.

"Birkaç tane müdavim, arayarak gecenin ilerleyen saatlerinde geleceklerini söylediler," dedi Reika; onu yatıştırmaya çalışıyordu

"Bu şekilde, lanet bir prenses gibi insanların gelmesini bekleyerek iş yapamazsın. Dışarı çık ve onları buraya sürükle!"

"Ben de bunu yapacaktım," cledi Reika, sıcak bir şekilde gülerek, ama dışarıdaki sıcakla karşılaşmak istemediğini belli eder şekilde, gitmek için hiç kıpırdamamıştı. Öfkesini bastıran Satake, tekrar etrafa baktı. Bir şeyin eksik olduğuna dair bir hissi vardı – ve artık bunun ne olduğunu fark etmişti.

"Anna nerede?" diye sordu.

"Bu gece çalışmayacağını söylemek için aradı."

"Nedenini söyledi mi?"

"Havuzdayken güneşte çok kaldığını ve kendisini iyi hissetmediğini söyledi."

"Tamam," diye mırıldandı Satake. "Sonra tekrar geleceğim."

Reika'nın yüzündeki rahatlama çok belirgindi. Satake, hâlâ öfkesini kontrol etmeye çalışarak kapıdan çıkarken, bütün kulübün rahatladığını fark etti.

Dışarı çıkar çıkmaz, her yanı Kabuki-cho'nun insanı terden sırılsıklam eden havasıyla sarıldı. Güneş batmış olmasına rağmen, bütün şehir hamamdaymış gibi, sıcak ve nem devam ediyordu; sıcak, pis, orta yaşlı bir adamın tıkanmış gözeneklerinin içine hapsolmuş, derinin hemen altında birikiyor gibiydi. Satake, bir üst katın merdivenlerine her zamankinden biraz daha yavaş tırmanırken homurdandı. Mika'da işler durgundu ve bunun için bir şey yapması gerekecekti.

Playground'un kapısını açınca, Kunimatsu onu karşılamak için ilerledi. Satake, masaların çevresinde birkaç işadamı görünce rahatladı.

"Bu akşam erkencisin," dedi Kunimatsu, Satake'nin kıyafetlerine bakarak. Satake, metalik gri ceketinde ter lekeleri olduğunu görünce ceketi çıkarttı, ama altındaki siyah ipek gömlek sırılsıklamdı ve göğsüne yapışarak kasların izini ortaya çıkartmıştı. "İçerisi sıcak mı?" diye sordu Kunimatsu rahatsızca, Satake'nin ceketini alırken.

"Hayır, iyi," dedi Satake ve sigaralarını çıkarttı. Göreve başlamadan önce boş bir masada antrenman yapan genç bir dağıtıcı, başını kaldırarak onlara baktı. Satake, onun buruşuk ceketi görünce suratından bir alay ifadesi geçtiğini fark etti. "Yeni çocuğun ismi ne?" diye sordu Kunimatsu'ya.

"Yanagi."

"Ona, müşterilerin önünde kendisine dikkat etmesini söyle. Kimse, bir dağıtıcının böyle surat ifadeleri takınmasını istemez."

"Söylerim," diye mırıldandı Kunimatsu, Satake'nin olağandışı kötü ruh halinden uzaklaşmak ister gibi geri çekilmişti. Satake ayakta durarak sigarasını bitirdi. Sigarayı daha söndürmeden, tavşan kızlardan biri gelerek kül tablasını değiştirdi ve Satake bir sigara daha yaktı. Çalışanlar, onu endişeyle izliyor, ona müşterilere dikkat ettiklerinden daha çok dikkat ediyor gibi görünüyorlardı; ve kendi kulübü olmasına rağmen, Satake, kendisini ilk defa buraya ait değilmiş gibi hissetti.

"Seni bir dakika rahatsız edebilir miyim?" diye sordu Kunimatsu, yanına geri gelerek.

"Ne oldu?"

"Sana göstermek istediğim bir şey var." Satake, müdürünün uzun, smokinli bedenini, ofisi olarak kullandığı kulübün arkasındaki küçük bir odaya kadar takip etti. "Bir müşteri bunu bıraktı," dedi Kunimatsu, dolaptan gri bir ceket çıkartarak. Satake, biraz önce başka bir askıya bıraktığı gri ceketini hatırladı. "Bununla ne yapmamız gerektiğini sormak istiyordum."

"Hiç kimse gelip istemedi mi?" diye sordu Satake, ceketi alarak. Ceket, ucuz olduğu belli olan, hafif bir pamukludan yapılmıştı.

"Şuna bak," dedi Kunimatsu, cebin içine dikilmiş bir etiketi göstererek. Üzerine, sarı iplikle, makinede 'Yamamoto' ismi işlenmişti.

"Yamamoto mu?"

"Hatırlamıyor musun? Geçen haftanın başında kovduğun herif."

"Oh, o," dedi Satake, Anna'yı rahatsız eden adamı hatırlayarak.

"Almak için geri gelmedi. Ne yapalım?"

"At gitsin."

"Sence bir gün almaya gelmez mi?"

"Gelemeyecek," dedi Satake. "Şayet gelecek olursa, ceketi hiç görmediğimizi söylersin."

"Öyle yaparım," dedi Kunimatsu, hafifçe başını sallayarak. Söyleyecek başka şeyleri daha var gibi görünüyordu, ama vazgeçti.

Birkaç dakika boyunca son faturaları tartıştıktan sonra, Satake ofisten çıktı. Kunimatsu da, hâlâ onu neşelendirmeye çalışarak, arkasından aceleyle çıkmıştı. Yakın çevrede hostes oldukları belli olan, gösterişli iki genç kadın, kumar oynamaya gelmişlerdi. Suni bir şekilde yanmış ciltleri, Satake'ye kendi favori kızını hatırlattı.

"Anna'yı kontrol etmeye gidiyorum," dedi. "Sonra geleceğim." Kunimatsu, kibarca başını eğerek selam verdi, ama Satake, onu kapıdan geçirirken rahatladığını fark etti. Böyle zamanlarda, çalışanlarının, etrafında olmaktan ne kadar endişeli olduklarını gördüğünde, Satake onların, geçmişini öğrenip öğrenmediklerinden kaygılanıyordu.

Oto-kontrolün bir örneği olmuş, karanlık tarafını mühürlemek için çok uğraşmıştı. Ama yaptığı şey hakkında en ufak bir ipucunun bile, diğer insanları çok korkutacağını biliyordu. Yine de, ne olduğu hakkındaki gerçeği sadece o ve kadın biliyordu, ve neler yaşadığını başka hiç kimse anlayamazdı. Maalesef, Satake yasak meyveyi yirmi üç yaşında keşfetmiş, ve bu da onu, o zamandan beri dünyanın geri kalanında uzaklaştırmıştı.

Anna'nın dairesine geldiğinde garip bir şeyler fark etti. Kapı diyafonunu çaldığında cevap gelmedi. Sonunda mikrofondan çatlak bir ses duyduğunda, tam da onu aramak üzere cep telefonunu çıkartıyordu.

"Kim o?"

"Benim," dedi Satake.

"Tatlım?"

"İyi misin? Seni bir saniye görmek istiyorum."

"Tamam," diye mırıldandı Anna. Satake, onun kapının zincirini çözdüğünü duydu –garip, diye düşündü, Anna zinciri asla kullanmazdı "İşe gelmediğim için özür dilerim," dedi Anna, kapıyı açınca. Üzerinde şort ve tişört vardı ve biraz solgun görünüyordu. Satake, giriş holünün zeminine baktı. Anna'nın ayakkabılarının yanında, bir çift son moda spor ayakkabısı vardı.

"Havuzdaki adam mı?" diye sordu. Anna'nın gözleri Satake'nin ayakkabılara bakan gözlerini takip etti ve kızardı. "Oynaşman umurumda değil, ama bunun işini aksatmasına izin vermemelisin. Ve aşk ilişkisi de yok."

Anna, sanki şoka girmiş gibi geri çekilerek ona baktı.

"Yani umurunda değil mi?"

"Özellikle değil," dedi Satake. O anda, Anna'nın gözleri yaşlarla doldu. Satake bunu fark etti, ama bu, onu sadece rahatsız etmişti. Anna, kulüpteki değeri olmasa bile tatlıydı, ama Satake için sadece, şımartmaktan hoşlandığı bir süs hayvanıydı. Vücutlarını kaplayan deriler gibi, onunla ilişkisi sadece yüzeyseldi. "Sadece artık bana işi asma numarası çekme," dedi.

Anna, tek bir kelime bile etmeden arkasını dönüp içeri girince, Satake, bu küçük iğneleyişinin ve tepkisinin, Anna'da başka bir kulübe gitmesi fikrini doğurabileceğini fark etti.

Kapıyı, arkasından, mümkün olduğunca nazikçe kapattı. Geri dönerken, bugün neden her şeyin bu kadar ters gittiğini merak etti. Kendisini, geçmişinin mührü bir şekilde kırılmış gibi çabuk alevlenen halde ve alıngan hissediyordu. Anılarını uzak tutmak için kendisini zorladı.

Mika'ya ikinci bir ziyaret yapmaktan vazgeçip doğrudan Playground'a çıktı.

"Anna nasıl?" diye sordu Kunimatsu, ona kapıyı açarak. "Bugün izin aldığını duydum."

"Önemli bir şey yok. Eminim yarın işe geri dönecektir."

"Bu iyi. Ve anladığım kadarıyla, bugün uğradığından beri, aşağıda işler hareketlenmiş."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Satake, hafifçe rahatlayarak. Kulüpteki müşterileri hızla bir kere daha kontrol etti: yarısı işadamı, diğer yarısı Shinjuku'nun gece hayatıyla bağlantısı olan toplam on beş kişi. Bunların yarısı, kulübün müdavimiydi. Sonuç olarak, kötü bir kalabalık değildi. Satake, tatmin olduğunu söyledi. Şimdi sadece, Anna'yla olan küçük kriz hakkında ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Bu kadar aptal bir şey yüzünden onun başka bir kulübe gitmesine izin veremezdi.

Tam soğukkanlılığını geri kazanmış, bu sorun üzerinde düşünmeye başlayacakken, kapı açıldı ve iki yeni müşteri içeri girdi. Oldukça sıradan görünüyorlardı –kısa kollu gömlekler giyen orta yaşlı adamlar– ve Satake, onları nerede olduğunu hatırlayamasa bile, daha önce bir yerde görmüş olduğunu hissetti. Şirket çalışanları? Dükkan sahipleri? Ama gözleri, sıradan kumarbazlardan daha keskin görünen adamlar, merakla etraflarına baktı. Bir müşteri hakkında nereden

se hemen bir yargıya varabilen Satake, bu adamlarla ilgili bir sonuca varamamıştı.

"Hoş geldiniz, beyler," diye seslendi, onları karşılamak üzere ilerleyen Kunimatsu. Onları bir masaya oturttu, ve istekleri üzerine, oyunu ve kulübün kurallarını açıklamaya başladı. Kunimatsu sözünü bitirdiğinde, adamlardan biri elini göğüs cebine soktu ve siyah, deri bir not defteri çıkarttı.

"Biz, Metropolitan Polis Departmanı'ndanız," dedi, kimliğini göstererek. "Herkesin olduğu yerde kalmasını istiyorum. Müdürle konuşmak istiyorum." Kulübe bir sessizlik çöktü, ve Kunimatsu, sıkılarak Satake'ye baktı.

Demek sabahtan beri hissettiği önsezi buymuş? Elbette tanıdık görünürlerdi – görmüş olduğu diğer bütün polisler gibi. Yüksek sesle kahkaha atmasını önlemek için, masanın üzerinde duran bir fişi aldı ve parmaklarının arasında ezdi.

2

Satake, yeni bir dedektif sorgu odasına gelip kendisini tanıtınca, yanlış duyduğunu zannetti. "Kinugasa," dedi dedektif, "Merkezi Araştırmadan."

"Ne demek istiyorsun, 'Merkezi Araştırma'?" diye sordu Satake. "Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Ne olduğunu zannediyorsun?" diye güldü Kinugasa. O etrafa bakan dedektifler gibi, tıknaz ve sert görünümlüydü – Satake'nin favori tipi değildi. "Üzerinde çalıştığımız başka bir davayla ilgili olarak birkaç soru sormak istiyorum."

"Ne başka davası?" Onu, sadece lisanssız kumarhane işletmek şüphesiyle bir haftadan fazla bir süredir içeride tutmuşlardı, şimdi de Merkez'deki büyük çocuklar işin içine giriyordu. Ne istiyorlardı? Onu korkuttuklarını itiraf etmeliydi, ama onların bunu bilmesine izin veremezdi. "Merkez, küçük bir kumar suçundan ne istiyor? Ne başka davası?"

"Küçük bir cinayet ve parçalama," dedi Kinugasa. Solmuş, siyah polo gömleğinin cebinden, doldurulabilir bir çakmak çıkartarak bir sigara yaktı ve Satake'nin tepkisini izlerken, sigaradan uzun, minnettar bir nefes çekti.

"Parçalama mı?"

"Biraz endişeli görünüyorsun," dedi dedektif. Satake, Reika'nın göndermiş olduğu mavi bir gömlek giyiyordu. Renk umurunda değildi, ama onu tutukladıklarında giydiği siyah, ipek gömlek terden sırılsıklam olmuştu.

"Pek değil," diye güldü.

"Pek değil ne? Gülecek pek bir şeyin yok, göt herif. Bu yüzden konuşmaya başla." Kinugasa, Shinjuku İstasyonu'ndan olan dedektifle bitkince bakıştı. "Yoksa hapiste olmaya o kadar alışkınsın ki, bu umurunda değil mi?"

"Orada durun," diye araya girdi Satake. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok." İş ciddileşiyordu. Gerçek bir baskın bile olmamıştı. Satake, kulübü para kazandığı için, diğerlerine örnek olması için tutulduğuna inanmıştı; ama Merkez'in her şeyi planlamış olduğunu anlamaya başlamıştı. Bir şekilde, farkına varmadan, derin bir boka batmıştı ve kurtulmanın kolay olmayacağından da emindi.

"Bana bu pislikleri anlatma," dedi Kinugasa. "Senin yerine gelen Kenji Yamamoto isimli birini hatırlıyor musun? Evet, kurban o. Bana onu tanımadığını söyleme."

"Kenji Yamamoto mu? Hiç duymadım." Satake, başını bir yana eğerek arkaya baktı. Sorgu odasının penceresinden, Shinjuku gökdelenleri ve onların arasındaki uzun gökyüzü şeritleri görünüyordu. Satake, parlak ışıkla körleşen gözlerini kapattı. Evi, yakınlarda bir yerdeydi –buradan çıkıp da, karanlık odasında saklanmayı ne kadar da çok istiyordu.

"O zaman belki bunu hatırlarsın?" dedi Kinugasa, masanın üzerine duran buruşuk bir mağaza torbasından gri bir ceket çıkartarak. Satake neredeyse boğulacaktı: Baskının olduğu gece, müdürüne kurtulmasını söylediği ceketti bu.

"Bunu görmüştüm. Herifin biri kulüpte unutmuş." Yutkundu. Demek biri o aptalı kesmişti. Gazetelerdeki haberleri ve televizyonda Yamamoto isminin geçtiğini belli belirsiz hatırlıyordu. Polislerin ne düşündükleri, Satake'nin kafasında şekillenmeye başlamıştı. Kendisine sırıtan dedektiflere bakmak için başını kaldırdı.

"Söyle bize, Satake. Bu 'herife' ne oldu?"

"Ben nereden bileyim?"

"Gerçekten bilmiyor musun?" Kinugasa, yüksek sesle, neredeyse bir kız gibi güldü. Bok kafalı! diye düşündü Satake, beynine hücum eden kan, başını döndürmüştü; ama hapisten çıktığından beri öğrendiği oto-kontrol, kendini tutmasına yardım etti.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi, yarı-inanılır bir ses tonu kullanmayı başararak. Kunigasa, şiş arka cebinden bir not defteri çıkarttı ve sayfaları yavaşça çevirmeye başladı.

"Sen ve kurbanı, 20 Temmuz gecesi –yanılmıyorsam, Salı– saat 10.00 civarı, Playground'un dışında kavga ederken gören birkaç tanığımız var. Senin onu tekmeleyerek merdivenlerden ittiğini söylüyorlar."

"Olan, aşağı yukarı... buydu."

"Aşağı yukarı... Ve sonra ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun," dedi Kinugasa. "Herif ortadan kayboldu. Bizim bilmek istediğimiz, kavgadan sonra ne yaptığın." Satake ne yaptığını hatırlamaya çalıştı ama bunu başaramadı. Dog

rudan eve gitmiş ya da kulüpte biraz daha oyalanmış olmalıydı. İkinci şıkkın daha umut verici olduğuna karar verdi.

"Bitirecek işlerim vardı, o yüzden kulübe geri döndüm."

"Çalışanlarına göre değil. Bize, Yamamoto'yla işin biter bitmez oradan ayrıldığını söylediler."

"Öyle mi? O zaman eve yatmaya gitmiş olmalıyım," dedi Satake. Eğlenmekte olduğu belli olan Kinugasa, kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Peki hangisini yaptın?"

"Eve gidip yattım."

"Ama bize genellikle kulüp kapanana kadar orada kaldığını söylediler. Özellikle o gece neden bu kadar erken gidesin ki? Sana da biraz garip gelmiyor mu?"

"Yorgundum, bu yüzden eve gidip erkenden yattım." Bu, gerçekti. Yamamoto'yla tartışmasından sonra kendisini bitkin hissettiğini ve her iki kulübe de uğramadan, doğrudan eve gittiğini hatırlamıştı. Televizyon seyrederken uyuyakalmıştı. Playground'da takılmış olması daha iyi olacaktı, ama artık pişmanlıklar için biraz geçti.

"Yalnız mıydın?"

"Elbette."

"Bu kadar yorulmana neden olan neydi?"

"Bütün sabah bir paçinko salonundaydım, sonra da kulüpteki kızlardan birine şoförlük yaptım. Kumarhane müdürü Kunitamsu'yla bir toplantım vardı – bütün gün çalıştım."

"Kunimatsu'yla toplantının konusu neydi? Kurbandan nasıl kurtulacağın, değil mi? Kunimatsu bize öyle anlattı."

"Bu çok saçma," dedi Satake. "Böyle şeyleri nereden uyduruyorsunuz? Ben sadece küçük, güzel bir kulüp ve bir kumarhane işletiyorum, o kadar."

"Beni becermeye kalkma!" diye bağırdı Kinugasa, birden kabalaşarak. "Küçük, güzel kulüp ve kumarhaneymiş, kıçımın kenarı. Sabıkanı, tecavüz edip öldürdüğün kadını biliyoruz. Onu kaç kere bıçakladın? Yirmi? Otuz? Ve bütün bu sürede de, onu beceriyordun. Haklı mıyım? Böyle mi tahrik oluyorsun, Satake? Sen bir ucubesin, öylesin. Sadece raporları okurken kusacaktım. Senin gibi bir hayvan, nasıl olup da yedi lanet yılda hapisten çıkmayı başardı? Bunu bana açıklar mısın?"

Satake, vücudundaki her gözenekten ter boşalmaya başladığını hissedebiliyordu. Kişisel cehenneminin kapağı, kapalı kalması için çok çalıştığı kapak, gözlerinin önünde parçalanıyordu. Kadının, ölüm çığlıkları atarkenki suratı gözlerinin önüne geldi. Buzdan bir el gibi sırtından tırmanan karanlık hayalleri, yeniden canlanıyordu.

"Bu seni terletti mi?" dedi Kinugasa. "Tahrik mi etti?"

"Hayır... sadece..."

"Haydi öt. Kendini daha iyi hissedeceksin."

"Yanlış kapıyı çalıyorsun. Ben değiştim."

"Hepsi böyle söyler. Ama tecrübeme göre, zevk için öldürenler, bir kereden sonra durmazlar."

Zevk için mi? Kelimeler, Satake'ye bir balyoz gibi vurdu ama Kunigasa'nın alaycı, bırak-bu-numaraları bakışıyla ona baktı. Zevk için değildi! diye bağırmak istedi. Zevk, kadının ölümünü paylaşırken gelmişti. O anda, sadece kadına karşı bir aşk hissetmişti. Bu nedenle, sahip olacağı tek kadın oydu, bu yüzden hayatının sonuna kadar ona bağlıydı. Onu öldürmekten 'zevk' almamıştı; hissettikleri, tek bir kelimeyle anlatılamazdı. Ama bunu nasıl açıklayacaktı?

"Yanılıyorsunuz," dedi, kucağına bakarak.

"Belki," dedi Kunigasa. "Ama haklı olduğunuzu kanıtla-

mak için, elimizden gelen her lanet şeyi yapacağız. Bize hiçbir şey anlatmana gerek yok." Bir köpeği sever gibi, omzuna vurdu. Satake, onun etli elinden kaçmak için yana çekildi.

"Ben, gerçekten hiçbir şey yapmadım," dedi. "Ben sadece herifi kulüpten uzak durması için uyardım. En gözde kızıma kafayı takmıştı ve onu takip ediyordu. Onu rahat bırakmasını söyledim. Ona ne olduğunu ilk defa şimdi duyuyorum."

"Belki de 'uyarın' diğer insanlarınkinden farklıdır," dedi Kunigasa.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen söyle. Onu geberene kadar dövdükten sonra ne yaptın?"

"Bu saçma."

"Ne saçma? Bir kadını öldürüyorsun, bir pezevenksin ve müşterilerini de dövüyorsun. Onları parçalara ayırabileceğini de hayal etmek zor mu? Ve tanığın da yok. Saçma olan sensin." Satake hiçbir şey söylemeyince, Kinugasa bir sigara daha yaktı. "Satake," diye tısladı, dumanı onun yüzüne üfleyerek. "Bu iş için kimi tuttun?"

"Hangi iş için?"

"Kulübünde çalışan Çinliler var. Çin mafyası böyle bir iş için ne kadar alır? Bugünlerde fiyatlar nedir? Parmak büyüklüğünde parçalar –suşi kadar– bunun için ne kadar para alırlar?"

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Haftalık gazeteler, bunun yaklaşık 100.000 Yen tutacağını söylüyor. Sence doğru mu? Üzerindekilere bakılırsa, bu fiyata, on adam tutabilirsin."

"O kadar param yok," diye güldü Satake, polisin bu kadar hayalci olmasından eğlenerek.

"Bir Benz kullanıyorsun, değil mi?"

"O, sadece gösteriş için. Ama paramı asla böyle aptalca bir şey için harcamazdım."

"Bir kez daha cinayetten hüküm giyince ne olacağını bilsen, bunu yapardın. Bu sefer, idam isteyecekler." Kinugasa'nın ne kadar ciddi olduğunu görünce, Satake adamın, şimdiden onun suçlu olduğuna karar verdiğini anladı. Gerçekten de bir adamı öldürüp kestiğine inanıyorlardı. Bundan nasıl kurtulacaktı? İyi şansla değil. Küçük bir hapisane hücresinin hortlağı, bir kez daha terleyip, vücudunun karıncalanmasına neden oldu. Ne kadar rahatsız olduğunu fark eden, o ana kadar suskun olan diğer dedektif konuştu.

"Satake, bunun adamın dul karısı için nasıl bir şey olduğunu hiç düşündün mü? Bir hazır yemek fabrikasında gece vardiyasında çalışıyor ve yine de iki çocuğuna bakıyor."

"Dul karısı mı?" diye mırıldandı Satake, televizyonda gördüğü kadını hatırlayarak. Onun gibi bir sürüngenin evlenmiş olduğunu tahmin edeceğinden çok daha güzel bir kadındı.

"Küçük çocuklar," dedi dedektif. "Ama senin çocukların olmadığı için bunu anlayamazsın. Bu, onun için çok zor olacak."

"Eminim olacaktır, ama bunun benimle bir ilgisi yok."

"Yok mu?!" diye haykırdı adam.

"Bu doğru."

"Orada kendinden emin bir ifadeyle oturup, bana bu olaya hiç karışmadığını mı söylüyorsun?

"Size, hiçbir şey yapmadığımı ve bu konuda hiçbir şey bilmediğimi söylüyorum." Konuşma sürerken, Kinugasa, sessizce Satake'nin tepkilerini izliyordu. İzlendiğini hisseden Satake, dönerek ona baktı. Kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı: Belki de onu öldüren o kadındı, karısıydı. Kocasının öldürüldüğünü ve birinin onu kıymaya çevirdiğini daha yeni

öğrenmişken nasıl bu kadar sakin olabiliyordu? Televizyondaki o yüzde, bir istiridye yerken ağzına kum gelmesi gibi, Satake'yi rahatsız eden bir şey vardı. Kadının yüzünde, aynı deneyimi yaşamadan okunamayacak bir yazı vardı – bir memnuniyet hissi gibi. Nedeni vardı. Kocası, Anna'nın peşinden koşuyor ve bütün zamanını ve parasını Mika'da harcıyordu. Televizyona çok kısa bir süre bakmıştı, ama Yamamoto'lar zengin görünmüyordu. Bu yüzden doğal olarak, kadının kocasından nefret ediyor olması gerekiyordu.

"Karısı," dedi yüksek sesle. "Ya o? Onun yapmadığından emin misiniz?"

Bu, Kinugasa'nın bile çıldırmasına neden oldu. "Sen kendi zavallı kıçın için endişelen, Satake! Onun tanığı var. Ben paramı sana oynuyorum."

Demek ki kadından vazgeçtiler, diye düşündü Satake bu herif de suçu benim üzerime yıkmak istiyor. Durumun iyi görünmediğini itiraf etmek zorundaydı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi, " ama bunu, gerçekten ben yapmadım. Size yemin ederim."

"Yalancı piç," diye kükredi Kinugasa.

"Lanet polis," diye mırıldandı Satake, masanın altına tükürmek için eğilerek. O bunu yaparken, Kinugasa, kafasının yanına bir dirsek attı.

"Benimle dalga geçme," diye uyardı polis. Ama Satake'nin uyarıya ihtiyacı yoktu: Eğer isterlerse, üzerine her şeyi yıkabileceklerini biliyordu. Ve bu seferki ödül büyüktü: belki de hayatı. Öfke ve korkuyla, her ikisiyle birlikte titrediğini fark etti. Eğer buradan çıkarsa, cinayeti gerçekten kimin yaptığını bulacağına yemin etti – ki bu da, şimdilik adamın karısı gibi görünüyordu.

Bu küçük olayın, iki kulübünü de kaybetmesine neden olabileceğini anlayacak kadar bu işleri biliyordu ve bu düşünce onu neredeyse öldürüyordu. Hapisten çıktığından beri, on yıldır köle gibi çalışmış, bir sürü şey edinmişti, işte şimdi böyle bir şeye karışmıştı... Yazın, onu alt edeceğini bilmesi gerekiyordu; bu, kartlarda yazılıydı, bunun olacağını görmüştü.

Birden içerisi karardı ve Satake başını kaldırınca, bir kara bulut kümesinin Shinjuku'nun üzerini kapladığını gördü. Zelkova[1] ağaçlarının yaprakları rüzgarda hışırdıyor ve bir akşam yağmurunu haber veriyordu.

O gece, nezarethanedeki hücresinde, Satake rüyasında kadını gördü. Yüzünde yalvaran bir ifadeyle önünde yatıyordu. "Hastane, hastane...," diyor gibiydi. Satake, parmağını boğumuna kadar, onun vücudunda açtığı yaralara soktu, ama kadın bunun farkında değildi ve sadece 'Hastane' diye mırıldanmaya devam ediyordu. Satake'nin eli kana bulanmıştı. Elini kadının yüzüne sildi, ve kendi kanıyla lekelenmiş bu kadının yüzünün, ilahi bir güzellik kazandığını fark etti.

"Beni... hastaneye götür."

"Sana yardım edemezler. Her şey bitti." Cevap olarak, kadın Satake'nin kanlı elini şaşırtıcı bir kuvvetle kavradı ve onu çabuk öldürmesi için heveslendirir gibi boğazına götürdü. Satake, bunu yapmak yerine kadının saçını okşadı. "Henüz değil," dedi.

Kadının gözlerindeki umusuz bakış, kalbinin aynı anda acıma ve zevkle kasılmasına neden oldu. Henüz değil. Henüz ölemezsin. Bir olmadan önce değil... Satake, bütün vücudu kandan kayganlaşmışken, ona daha da sıkı sarıldı.

---

1) Zelkova: Çin ve Japonya'da yetişen, Sibirya cinsi de denilen, yaprakları sarı renkli, Bonzai familyasından yaprak dökmeyen bir ağaç türü. (ç.n.)

Gözlerini açtı. Üzerinden kanlar damlıyordu –veya Satake ter içinde kaldığını fark edene kadar öyle zannetti. Bir çek kalpazanı olan ve yandaki ranzada kıpırdamadan yatıp uyuyor numarası yapan hücre arkadaşına baktı. Satake, onu umursamayarak yatakta oturdu; on yıldır kadını ilk defa rüyasında görmüştü ve bu da onu heyecanlandırmıştı. Onu hâlâ yanında hissedebiliyordu. Onu bulmak isteyen gözleri, hücrenin karanlık köşelerini aradı.

3

Ulusal demiryolunda, dört yıl önce bir kış günü, ilk yaptığı yolculuğu hatırladı. Akşamdı ve vagon tıklım tıklımdı. Kalabalıklara alışık olmayan Anna için bu, yabancı bir vücut tarafından emilmek gibiydi. Sert dirsek ve çanta darbeleri arasında, vagonun sonuna doğru sürüklendi. Neyse ki, bir tutamaç bulabildi ve camdan dışarı bakarak kış günbatımının yanık kavuniçisini seyretti. Işık birde parlayınca, öndeki binalar gölgeye çekilip, tren geçerken gözden kaybolmuş gibi göründüler. Durağını kaçıracağından veya insanlar yüzünden kapıya ulaşamayacağından endişelenen Anna, arada sırada kendi etrafında dönüyordu.

Birden, kalabalığın içinden, kendi dilini konuşan insanların seslerinin yükseldiğini fark etti. Yakınlarda biri, Şanghay'ın tanıdık tonlarında konuşuyordu. Rahatlayarak, konuşanın kim olduğunu bulmak için çevresindeki yüzleri inceledi; ama sonra, daha dikkatli dinleyince, duyduğunun aslında

birçok kelimesi kendi diline benzeyen Japonca olduğunu fark etti. Ve yabancı bir ülkeye sürüklenmiş bir gezginin yalnızlığının, gerçek yalnızlığın darbesini hissetti. Yüzler ve sesler, kendisininkine benzese bile, hiç kimsenin onu tanımadığı bir yerde yapayalnızdı işte. Camdan dışarı tekrar baktığında, güneş batmıştı ve kendisini, karanlık camda parlayan kendi siluetine bakarken buldu: Üzerinde demode bir ceket olan, kimsesiz, genç bir kadın gördü, ve bu görüntü, içini tamamen bir terk edilmişlik duygusuyla doldurdu. Elbette, bu, Japonya'nın ekonomik refahı veya şehrin durmak bilmeyen hareketi arasında kendisini ilk kez ezilmiş hissedişi değildi, ama o andaki yalnızlığı, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Öğrenci vizesinde yazdığı gibi, Japonya'ya eğitim için gelmiş olsa, bu duygularla başa çıkabilirdi. Ama Anna, sadece para kazanmak amacıyla gelmişti ve sahip olduğu tek araç, gençliği ve güzelliğiydi. Japonya'da kazanılabilecek servet hakkında aracının verdiği sözlerle heveslenen, her şeyin rahatlığı cazip gelen Anna, buraya büyük umutlarla gelmişti; ve sonunda, onun gibi parlak ve mantıklı bir kızın kuyusunu kazan şey de rahata olan bu düşkünlüğü olmuştu. Anna okulda iyi bir öğrenciydi ve üniversiteye gitmeyi bile düşünmüştü. Ama şimdi burada, Japon erkekleriyle vakit geçirerek kolay para kazanıyordu. Bu işte ahlaksız bir yan olduğunu biliyordu, yine de kendisine hakim olamıyordu.

Babası bir taksi şoförüydü ve annesi de bir markette sebze satıyordu. Her akşam eve gelip, günün ne kadar başarılı geçtiğini, kurnazlık ve azimle ne kadar para kazandıklarını birbirlerine anlatıyorlardı. Şanghay'da ücretli çalışanlar böyle yapardı. Ama Anna, ciddi, çalışkan anne ve babasına kendi başarılarını asla anlatamazdı. Ve burada Tokyo'da, Şang-

hay kökeninden ve görünüşünden gizli bir gurur duysa da, genç, zengin Japon kadınlarının kendinden emin tavırları yüzünden genellikle gözü korkuyordu. Özgüven, onda olmayan bir şeydi. Bu, çok adaletsiz görünüyordu. Ve kendi durumuna öfkelenip, kendisini en güvensiz ve yalnız hissettiği anlarda, kendisini o ilk gün gördüğü gibi görüyordu – büyük şehirde kaybolmuş, korkak bir köylü kızı olarak.

Japonya'daki ilk aylarında, kendisine vizeyi ayarlayan aracının tavsiye ettiği dil okuluna düzenli olarak gitmiş ve kendisine bakabilmek için geceleri Yotsuya'da bir kulüpte çalışmıştı. Çok çalışıyordu ve iyi bir dinleyici olması sayesinde, kısa süre içinde konuşmaların çoğunu anlayıp yarım yamalak bir Japoncayla konuşabilmeye başlamıştı. Ayrıca, mağazalarda gördüğü havalı genç kadınlar gibi giyinmeyi de öğrenmişti. Ama, o gün trende yaşadığı histen bir türlü kurtulamıyordu; bunu görmezden gelmeye ne kadar çok çalışırsa çalışsın, bu his, bir sokak kedisi gibi her zaman peşinden geliyordu.

Yine de önemli olan şey paraydı. Parayı ne kadar çabuk kazanırsa, bir butik işletip zengin olmayı planladığı Şanghay'a o kadar çabuk dönebilirdi. Günleri dil okulunda, geceleri kulüpte geçiyordu. Ama bütün çabalarına rağmen, asla çok bir şey biriktiremiyordu. Fiyatlar yüksekti ve Japonya'da yaşamak tahmin ettiğinden daha pahalıydı. Sanki bir ömürdür buradaydı ama hâlâ, dükkanını açmak için ihtiyacı olan paranın sadece bir çeyreğini kazanabilmişti; bu hızla giderse, eve asla dönemeyecekti. Anna, kendisini kapana kısılmış hissediyordu; işte bu düşünce, hassas bir fincanın kırılmasına neden olabilecek ince bir çizginin tehdidi gibi, günlerini belli belirsiz bir endişeyle dolduruyordu. Kendisi de bir gün kırılacakmış gibi korkuyla yaşıyordu. Ve sonra Satake'yle tanıştı

Çalıştığı bara düzenli gelen, hiç içki içmemesine rağmen çok cömert bahşişler bırakan bir müşteriydi. Kulübün sahibi ona karşı dikkatli görünüyordu. Yine de ona, en popüler kızlardan birini vermişler ve Anna da onun kendi liginde olmadığı sonucuna varmıştı. Ama bir sonraki gelişinde, masasında ona katılmasını istemişti.

"Ben, Anna. Tanıştığımıza memnun oldum."

Satake ya çok utangaç ya da kendilerinin çok farkında olan diğer müşterilerden başka görünüyordu. Sanki Anna'nın sesinin keyfini çıkartır gibi gözlerini kapatmış, ve sonra gözlerini açıp, Japonca okulundaki öğretmenlerden biri gibi, konuşurken dudaklarının hareketini izlemişti. Bu, Anna'yı sınıfta tahtaya kaldırılmış gibi heyecanlandırmıştı.

"Viski ve su?" diye sordu Anna. Onun için çok hafif bir içki hazırlarken, başını kaldırıp yüzüne baktı. Otuzlu yaşlarının sonunda esmer ve kısa saçlıydı. Küçük, yukarı kalkık gözler ve iri dudaklar. Tam olarak yakışıklı sayılmasa bile, yüzünü çekici yapan bir dinginliği vardı. Ama kıyafetleri, saçma denecek kadar gösterişliydi. İri yapısına uymayan, dizaynır imzalı, parlak siyah bir takım ve onu tamamlayan gösterişli bir kravat. Altın bir Rolex ve altın bir Cartier çakmak. Yarattığı etki neredeyse komikti ve gözlerindeki acılı bakışla belirgin bir şekilde çelişiyordu

Gözleri. Gözleri, kuyu suyu gibiydi. Anna, bir dergide gördüğü, yüksek bir dağın vadisinde gizlenmiş karanlık bir gölün fotoğrafını hatırladı. Su, çelik gri, hareketsiz ve soğuktu; Anna, bu suyun, derinlerde, yosunların arasındaki garip yaratıkları sakladığını hayal etmişti. Öyle bir gölde ne bir yüzücü, ne de bir tekne yüzerdi. Geceleri, gölün garip sakinleri derinliklerde fark edilmeden dışarıyı gözlerken, siyah kra-

ter gökyüzünün bütün ışığını emerdi. Belki yanındaki bu adam, parlak kostümünü, insanların gözlerini, kendi karanlık gölünden uzak tutmak için seçmişti.

Anna, adamın ellerini inceledi. Hiç mücevher yoktu, ama cildi, sanki elleriyle hiç çalışmamış gibi yumuşaktı. Bir erkeğin ellerine göre, şekilleri güzeldi. Anna, onun hayatını kazanmak için ne yaptığını tahmin edemiyordu. Sıradan herhangi bir kategoriye uymadığına göre, Anna, hakkında söylentiler duyduğu şu 'yakuzalardan' biri olup olmadığını merak etti. Bu düşünce, yarı meraklanmasına, yarı korkmasına neden oldu.

"Anna?" dedi adam. Ağzına bir sigara koydu ve çok uzun bir süre, sessizce yüzünü inceledi. Gölün yüzeyinde pek fazla hareket yoktu. Ona ne kadar uzun bakarsa baksın, Anna gözlerinde ne bir onay ne de bir hayal kırıklığı göremedi. Ama sesi nazik ve yumuşaktı ve Anna bu sesi tekrar duymayı isteyeceğini düşündü.

Ağzında bir sigara olduğunu fark ederek, ona öğretilenleri hatırladı ve bir çakmak aldı, ama iyi bar kızı rolünü oynama telaşında çakmağı tekrar düşürdü. Sakarlığı adamı rahatlatmış gibiydi.

"Endişelenmene gerek yok," dedi.

"Üzgünüm."

"Sanırım yirmi yaşlarındasın, değil mi?"

"Evet," diye başını salladı Anna. Bir önceki ay, yirmi yaşına basmıştı.

"Bu kıyafeti kendin mi seçtin?" diye sordu, Anna'nın kıyafetine bakarak.

"Hayır," dedi. Üzerindeki, aynı daireyi paylaştığı, bardaki başka bir kızın verdiği ucuz, parlak kırmızı bir elbiseydi. "Bi

risi verdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Satake. "Sana yakışmamış."

O zaman yakışanını al! – ama böyle şeyler söylemeyi daha sonra öğrenecekti. O gece, sadece utancını gizlemek için belli belirsiz gülümsemişti. Ya da, Satake'nin onu bir sürü kağıt kıyafet giydirdiği kağıt bir bebek olarak düşünüp eğlendiğini de tahmin edemezdi.

"Ne giyeceğimi bir türlü bilemiyorum," dedi.

"Zaten her şeyin içinde güzel görünürsün," dedi Satake. Anna, aklına ilk gelen şeyi söyleyen kaba ve çocuksu müşterilere alışmıştı, ama bu adamın onlara benzemediğini daha o zaman fark etmişti. Sigarasını bitirirken sessizleşmişti.

"Daha önce beni kontrol ediyordun," dedi sonunda. "Ne iş yaptığımı düşünüyorsun?"

"Çalışıyor musun?"

"Hayır," dedi Satake, sahte bir ciddiyetle başını sallayarak.

"O zaman bir yakuza mısın?" Satake, Anna'nın oturduğundan beri ilk defa gülüyordu. Anna, onun güçlü, beyaz dişlerini gördü.

"Tam olarak değil," dedi. "Ama çok da uzak değilsin. Ben bir pezevengim."

"Pezevenk mi?" dedi Anna. "O ne demek?" Satake, göğüs cebinden pahalı bir kalem çıkarttı ve harfleri bir peçetenin üzerine yazdı. Anna bunu okurken kaşlarını çattı.

"Ben kadın satarım," dedi Satake.

"Kime?"

"Onları almak isteyen erkeklere."

Diğer bir deyişle, fahişe avcısı Anna, onun bunu bu kadar kolay itiraf edebilmesine şaşırarak sessizleşmişti.

"Erkekleri sever misin, Anna?" diye sordu Satake, Anna'nın peçeteyi katlayan parmaklarına bakarak. Anna şaşırmış görünüyordu.

"Güzel erkekleri severim," dedi.

"Nasıl güzel erkekler?"

"Tony Leung gibi erkekler. O, Hong Konglu bir aktör."

"Eğer öyle bir erkek seni isteseydi, ona satılmak seni rahatsız eder miydi?"

"Sanırım hayır," dedi Anna, sorunu kafasında tartarak. "Ama Tony Leung gibi bir adam beni neden istesin ki? O kadar güzel bile değilim."

"Yanılıyorsun," diye karşı çıktı Satake. "Sen, benim gördüğüm en güzel kadınsın."

"Yalancı," diye güldü Anna, duyduklarına inanamayarak. Bunun gibi bir kulüpte, en beğenilen on kız arasında bile değildi.

"Ben asla yalan söylemem," dedi Satake.

"Ama..." diye mırıldandı Anna.

"Senin sadece özgüvenin yok," dedi Satake. "Eğer gelip benim için çalışırsan, seni gerçekten ne kadar güzel olduğuna inandırabilirim."

"Ama ben bir fahişe olmak istemiyorum," dedi Anna, yüzünü asarak.

"O sadece bir şakaydı. Ben, burası gibi bir kulüp işletiyorum."

Ama sadece diğer bir kulüpse, diye düşündü Anna, ne anlamı vardı? Japonya'da çalışarak geçireceği uzun yılları düşününce, yüzünden bir hayal kırıklığı ifadesi geçti. Satake onu seyrederken, zarif parmakları, bardağın üzerinde oluşmuş buğuların üzerine vurup, sonra da benek benek yaptığı bu

dak altlığının beyaz kağıdına fiskeler atıyordu. Anna, sadece bu küçük gösteriyi yapabilsin diye ona içki hazırlamış olduğu gibi garip bir hisse kapıldı.

"Bu işi sevmiyor musun?" diye sordu Satake sonunda.

"Hayır, sorun o değil," dedi Anna, kulübü işleten kadına endişeyle bakarak. Satake, onun bakışını fark etti.

"Bu tür bir karar vermenin zor olduğunu biliyorum," dedi. "Ama buraya para kazanmak için geldin, değil mi? O zaman neden gerçekten kazanmayasın? Harika bir yeteneği boşa harcıyorsun."

"Yetenek mi?"

"Güzel bir insanın, aynı bir yazar veya bir ressam gibi, bir yeteneği vardır. Bu, herkese verilen bir şey değildir; özel bir ayrıcalıktır. Ama yazar ve ressamlar, yeteneklerini geliştirmelidirler, sen de öyle. Bu, senin görevin. Bir anlamda, sen de bir sanatçısın, en azından ben, bunu böyle görüyorum. Ama şu anda, görevini ihmal ediyorsun." Anna, onun yumuşak sesini dinlerken, başının döndüğünü sandı. Ama başını kaldırıp baktığında, onun sadece kendisini kulübüne çekmeye çalışıyor olabileceğini fark etti. Şimdiki kulübünün yönetimi, onu bu tarz adamlara karşı uyarmıştı.

Satake, onun aklından geçeni tahmin ederek içini çekti "Kendini burada harcıyorsun," dedi, ona gülümseyerek.

"Ama benim hiçbir yeteneğim yok," dedi Anna.

"Var. Şayet bu yeteneğini kullanmaya başlarsan, işler planlamış olduğun gibi gelişecek."

"Ama..."

"Ve öyle olunca da, göreceksin," dedi Satake.

"Neyi göreceğim?"

"Kaderini," dedi.

"Neden?" diye mırıldandı Anna.

"Çünkü kader, bütün planlarına rağmen olan şeydir." Satake, bunu oldukça ciddi bir tavırla söyledi ve sonra, özenle katlanmış bir 10.000 Yen'lik banknotu eline sıkıştırdı. Anna, parayı alırken, onun gözlerinin derin gölünde, görmemesi gereken bir şey gördüğünü hissederek başını çevirdi.

"Teşekkürler," dedi.

"Tekrar görüşeceğiz," dedi Satake; sonra, sanki ona karşı ilgisini birden kaybetmiş gibi, müdüre, kendisine başka bir kız getirmesini işaret etti. Bir anda fazlalık olan Anna, başka bir masaya geçti. Satake'nin ilgisini kaybetmesinin, kendi kayıtsız cevabı yüzünden olduğunu düşünerek hayal kırıklığına uğradı. Onunla çalışırsa daha güzel olacağını söylediğinde, ona neredeyse inanmıştı. Ve eğer dediği doğruysa, 'kaderin' onun için ne hazırladığını görebilirdi. Kendisiyle ilgili bir şey yapma şansını kaçırmış mıydı? Kendi korkaklığından dolayı pişman oldu.

Dairesine geri dönünce, Satake'nin ona vermiş olduğu parayı çıkarttı. Parayı açınca, üzerinde 'Mika' ve bir telefon numarasının yazdığını gördü.

Onun kulübünde çalışmaya başladıktan sonra, Satake ona yaşlı Japon erkekleri konusunda birçok şey öğretmişti. İyi Japonca konuştuğunu bilmemelerinin genelde daha iyi olduğunu. Sessiz, iyi huylu, ılımlı kızları tercih ettiklerini. Hâlâ öğrenci olduğunu ve harçlığını kazanmak için hosteslik yaptığını düşünmelerine izin vermek, en iyisiydi. Öğrenci olduğunun altını çiz – birçok erkek okullu kızlardan hoşlanırdı. Bunun bir yalan olduğunu bilseler bile, ekonomik açıdan daha güçlü olduklarını hissetmeyi severlerdi, ve böylece, iyi balıştı

bırakma ihtimalleri artardı. Ve hepsinden daha da önemlisi, Şanghay'da iyi bir aileden geldiğin izlenimini bırakmaktı. Bunu, güven verici bulurlardı. Satake, ayrıca onlara çekici gelecek elbise ve makyaj hakkında da kesin talimatlar vermişti. Şanghay'da erkekler, onlarla eşit haklara sahip olduğunu savunan kadınları takdir edebilirlerdi, ama burada değil.

Anna, her şeyi Japon tarzına uygun yapmak konusunda hâlâ tereddüt edince, Satake ona bütün bunları, işinde başarılı olmak için oynadığı bir rol olarak görmesini söylemişti. Bundan sonra, Anna hızla öğrenmeye başlamıştı. O tarz bir kadın olması gerekmiyordu; sadece işinin bir parçası olarak rol yapması gerekiyordu. İşi için her şeyi yapardı. Bu, ailesinin anlayabileceği türden bir şeydi. Ve bu arada, aynen Satake'nin demiş olduğu gibi, bir yeteneği olduğunu fark etmişti. Rolünü ne kadar iyi oynarsa, o kadar çekici oluyordu. Satake'nin seçici gözü, haklı çıkmıştı.

Kısa bir sürede, Mika'nın en gözde hostesi olmuştu; ve popüleritesi arttıkça, kendine güveni de arttı. Özgüveniyle birlikte, yeni 'kariyerinde' başarılı olma kararlılığı da geldi. Sonunda, yalnızlığını, yani eski sokak kedisini kendinden uzak tutmanın bir yolunu bulmuştu.

Satake'ye 'tatlım' demeye başladı, ve buna karşılık olarak Satake de onun kendi özel gözdesi olduğunu saklamadı. Onu, diğer kızlara yaptığı gibi bir para babasına ayarlamaya çalışmadığını fark ettiğinde, bunun kendisine âşık olduğunun kanıtı olduğuna karar verdi. Ama o, bu sonuca ulaştıktan kısa bir süre sonra, Satake ona birini bulduğunu haber verdi.

"Doğru tipte bir adam," demişti telefonda.

"Ne tipi?"

"Hoş ve zengin." Elbette adam Tony Leung değildi. Yakı-

şıklı değildi ve genç de sayılmazdı, sadece çok zengindi. Anna onu her görüşünde, ona bir milyon yen veriyordu. Hesap basitti: Onunla on kez buluşursa, on milyonu olurdu – bir yıl yaşaması için gereken paradan daha fazla. Kısa sürede zengin olacaktı. Japonya'ya gelirken belirlediği hedefini geçtiğinde, Tony Leung'u tamamen unutmuştu.

Ama hayalindeki yakışıklı aktörün yerini alan kişi zengin patronu değil, Satake'nin kendisiydi. İlk görüşmelerinde gözlerinde yakaladığı şeyin onu meraklandırdığını fark etmişti. Satake, kaderden, 'titizlikle yapılan planlarımıza rağmen olan şey' diye bahsetmişti. Peki onun durumunda ne olmuştu? Bunu, başka biri değil, kendisinin bulabileceği gibi bir hissi vardı –içinde, endişeli bir heyecan uyandıran bir his; ne de olsa, onun 'bir numarası'ydı. O gölün dibinde ne yaratıkların yaşadığını bulup, onları kendi çıplak elleriyle yakaladığını görmek istiyordu.

Ama sonunda, onun hakkında ne kadar çok şey öğrenmeye çalışırsa, Satake'nin ona o kadar az şey söylediğini fark etti. Hayatının bütün öğelerini, büyük bir özenle koruyor gibi görünüyordu. Örneğin, hiç kimsenin evine gelmesine izin vermiyordu. Bir keresinde, Mika'nın müdürü Chin, Batı Shinjuku'da eski bir apartmanın önünde Satake'ye benzeyen bir adam gördüğünü söylemişti; ama patronlarının tercih ettiği gösterişli, imzalı kıyafetler yerine, bu adam çok kılıksız giyinmişti. Eski püskü bir pantolon ve dirsekleri yıpranmış bir kazakla çöp atmak için çıkmıştı. Adam, herhangi bir yaşlı, yorgun işçi olabilirdi, ama çöp kutusunun etrafını temizlerkenki asık suratından ve hareketlerinden, Chin, onun Satake olması gerektiğini anlamıştı. Anna'ya, bütün bu olayın, onu şoke ettiğini, hattâ biraz korkuttuğunu söylemişti

"Burada kulüpte, çok soğukkanlı. Pek fazla konuşmaz, ama ona güvenebileceğini bilirsin. Eğer gördüğüm kişi gerçek Satake'yse, o zaman o neredeyse bir şizofren. Burada yaptığı her şeyin bir rol olduğunu düşünmek tüylerimi ürpertiyor. Ama bize neden böyle bir oyun oynasın ki? Ne saklıyor? İnsan, onun bize güvenmediğini düşünüyor. Ama hiç kimseye güvenmeden nasıl yaşarsın? Belki de bu kendine bile güvenmediğin anlamına geliyordur, değil mi?"

Satake bir gizem, çözülmeyi bekleyen bir bulmacaydı. Mika'da çalışanların geri kalanı da hikayeyi duyunca, patronun gizli hayatı, sonu gelmeyen bir tartışma konusu olmuştu. Onun nasıl bir adam olduğu hakkında herkesin bir fikri var gibiydi, ama hiç kimse ona pek güvenilebileceğini düşünmüyordu. Ama Anna, Satake'nin kimseye güvenmediği konusunda Chin'le aynı fikirde olamıyordu. Yine de, kendisini onun sırlarını kıskanırken bulmuş ve hattâ hayatında başka bir kadının olabileceğini bile düşünmeye başlamıştı. Belki de sadece *onunla* gerçekten kendisi olabiliyordu...

Bir gün, ona doğrudan, "Tatlım, biriyle mi yaşıyorsun?" diye sorma cesaretini topladı. Satake, bir an tereddüt etti ve şaşırarak ona bakınca, Anna bunun tahminin doğru olduğuna dair bir kanıt olduğuna karar verdi. "Kim?" diye ısrar etti.

"Hiç kimse," dedi Satake gülerek. Ama, o an, gözlerindeki ışık, her gecenin sonunda kulübün ışıklarını söndürmeleri gibi, sönmüştü. "Hiçbir zaman bir kadınla beraber yaşamadım."

"O zaman, kadınlardan hoşlanmıyor musun?" diye sordu Anna. Satake'nin hayatında bir kadın olduğuna dair hiçbir konuşma olmaması güven vericiydi, ama Anna birden onun homoseksüel olmasından korkmuştu.

"Elbette hoşlanıyorum," dedi Satake, "özellikle de senin

gibi güzellerinden. Onlar, bütün hediyelerin en güzelleri gibiler." Bunu söylerken, Anna'nın elini tutup, uzun, ince parmaklarını okşamaya başladı, yine de bunu, sanki hassas bir müzik aletini hissedermiş gibi yapıyordu. Ayrıca, kadınlardan hoşlandığını söylediğinde, Anna onun sadece estetik anlamda bir takdirden bahsettiğinden emindi.

"Kimden gelen hediyeler?" diye sordu.

"Tanrılardan, bütün erkeklere," dedi Satake.

"Kızlar da hediye alıyor mu?" diye sordu Anna, onun gibi bir erkeği kendisine hediye olarak almayı kastederek. Ama Satake bunu anlamamış gibiydi.

"Sanırım. Tony Leung gibi biri mi? Bunu beğendin mi?"

"Pek değil," dedi Anna, sitemle ona bakarak. Anna, bir erkeğin kalbine dokunmak istiyordu, sadece bedenine değil. Ve istediği, kendi kalbini daha hızlı attıran tek bir kalp vardı. Ne yazık ki, Satake'nin bahsettiği 'güzel kadınlar,' yaşayan, kendi duyguları olan nefes alan insanlar değil, sadece değerli objelerdi. Anna, Satake'nin, bir kadının kalbini umursadığından şüpheliydi. Eğer bu gerçekse, o zaman bir 'güzel kadının' diğerinden hiçbir farkı yoktu ki, bu da her şeyi daha da adaletsiz yapıyordu, çünkü Anna'nın bu dünyada önemsediği tek bir erkek vardı. "Yani bir kadın güzelse, bu senin için yeterli mi?" diye sordu.

"Bu, bütün erkekler için yeterlidir," dedi Satake. Anna bu cevaptan sonra, sevdiği erkeğin içinde büyük yaralar olduğunu fark ederek, soru sormayı bıraktı. Belki de geçmişte, bir kadın onu çok incitmişti. Bu düşünce, Anna'nın ona karşı anlayışla dolmasına neden oldu; ayrıca, onun kırık kalbini nasıl tamir edeceğine dair hayaller kurma imkanını da verdi.

Ama o gün havuzda, Anna hayallerinden silkinerek kalkmıştı. İlk başta, Satake'nin sonunda pes edip onunla yüzmeye gelmesine çok sevinmişti, ancak o oğlan ona asılınca verdiği tepki, kalbinin çok kırılmasına neden olmuştu. Satake, anlayışlı bir amca gibi, onu cesaretlendirmişti, bu da sadece, Anna'nın ona âşık olduğundan haberi olmadığı anlamına gelebilirdi. Bunu fark etmesi, Anna'nın daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmasına neden oldu: Evine bir erkek davet etmesine – kendi mütevazı isyan yöntemi. Ama o zaman bile, Satake ona karşı bir şeyler hissettiğine dair bir ipucu vermemişti.

"Oynaşman umurumda değil," demişti, "işini aksatmadığın veya çok uzun sürmediği sürece." Anna, onun bunu söylerkenki ses tonunu asla unutmayacaktı – sanki dükkanındaki satılacak bir mal, alışveriş yapmaya gelen erkekleri cezp edecek bir oyuncak gibi. Eğer Satake ona gerçekten iyi davrandıysa, bunun tek nedeni, Anna'nın bütün söylenenleri yapıp, para kazandıran oyuncak bebek rolünü mükemmel oynamasıydı.

Özgüvenindeki tamir ettiğini zannettiği çatlağın tekrar açılmaya başladığını hissederek, o gece uyuyamadı. Ama bir sonraki sabah, daha da büyük bir şoku beraberinde getirdi.

Chin erkenden aradı. "Anna, Satake-san kumar oynatmak suçundan içeri alındı. Dün gece işe gelmediğine göre, bilmek istersin diye düşündüm."

"Ne demek 'içeri alındı'?" diye sordu Anna.

"Tutuklandı, polis tarafından," dedi Chin. "Kunimatsu ve Playground'daki diğer çalışanları da aldılar. Bugün açık olmayacağız. Eğer polis gelip de sorular sorarsa, bir şey bilmediğini söyle." Chin, bunu söyledikten sonra telefonu kapattı.

Telefondan önce, Anna Satake'yle yüzleşip, onu, onun

için bir şey ifade edip etmediğini söylemeye zorlamaya karar vermişti. Gelecek olan cevap, istediği cevap olmazsa işi bırakacaktı. Ama birden, yapacak hiçbir şeyi kalmamıştı, o yüzden doğrudan şehir havuzuna gitti ve çok kötü yandı.

O gece, cayır cayır yanan derisine bakarak otururken, bir önceki gün havuza gidişlerini hatırladı. Belki de Satake'nin onu sadece ticari bir mal gibi gördüğünü düşünmek haksızlıktı. Aralarındaki yaş farkı yüzünden kendini çekiyor olması mümkün değil miydi? Eğer onu gerçekten önemsemese, onun için neden bu kadar çok şey yapma zahmetine girsindi ki? Hayır, elindeki bütün kanıtlara rağmen ondan şüphelenmiş olması çok yanlıştı. Ve iyi, nazik, uysal Anna, yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başladı; kendisini de onu eskisinden daha çok severken buldu.

Bir sonraki gün, baskın sırasında tutuklanan çalışanlar geri geldi. Herkes, Satake'nin de salınacağını düşünüyordu, ama bir tek o, gözaltında tutulmaya devam etti. Kulüpler haftalarca kapalı kaldı. Reika'nın patronu hapiste görmeye gittiğini ve Satake'nin ona erkenden yaz tatiline girmelerini söylediğini duymuştu.

Anna, günlerini havuzda geçiriyordu. Güneşin altında pişen cildi, çiğ buğday rengine dönmüştü ve her zamankinden daha güzel görünüyordu. Caddede erkeklerin yanından geçerken, başlarını çevirip arkasından bakıyorlar; havuzda, sinekler gibi etrafına üşüşüyorlardı. Satake'nin bu değişimden hoşlanacağından emindi ve bunu kaçırması çok yazıktı.

Bir gece, Reika, Anna'nın dairesine geldi. "Sana söylemem gereken önemli bir şey var," dedi.

"Ne hakkında?"

"Satake-san hakkında. Bu durum, daha uzun sürebilir gi-

bi görünüyor." Reika, Anna'yla her zaman Mandarince konuşurdu; Tayvanlı olduğu için Şanghay lehçesini bilmiyordu.

"Neden?"

"Kumar suçundan fazla bir şeyler var gibi görünüyor. Biraz araştırdım, ve bunun şu cinayet davasıyla, parçalamayla ilgili olduğunu duydum."

"'Parçalama' ne?" diye sordu Anna, ayaklarında havlayan köpeği uzaklaştırarak. Reika bir sigara yaktı ve merakla Anna'nın suratına baktı.

"Bilmiyor musun?" dedi. "Üç hafta önce, parçalara ayrılmış bir ceset buldular. Kurbanın, kulübe gelen Yamamoto isimli herif olduğu ortaya çıktı." Anna birden irkildi.

"Yani devamlı benim peşimde olan mı?"

"İnanmak çok zor, değil mi?"

Yamamoto, kulübe geldiğinde hep Anna'yı ister ve masasına oturduğu zaman gözlerini ondan alamazdı. Elini tutar ve biraz sarhoş olunca, onu kanepeye itmeye çalışırdı. Ama Anna'yı korkutan onun ısrarcılığından çok, gözlerinde gördüğü yalnız bakıştı. Eğer erkekler oynamak istiyorsa, Anna bunun için yeterince istekliydi, ancak yalnız bir adamın onun için hiçbir cazibesi yoktu. O yüzden Yamamoto ortadan kaybolunca sevinmiş, sonra da onu unutup gitmişti.

"Polisler yakında buraya da gelir. Taşınsan daha iyi edersin," dedi Reika, Anna'nın pahalı dairesine bakarak.

"Buraya neden gelsinler ki?"

"Satake'nin onu, seni rahat bırakmadığı için öldürdüğünü düşünüyorlar. Sonra da Çinli çetelerden birinden cesetten kurtulmalarını istemiş."

"O asla böyle bir şey yapmaz," dedi Anna.

"Yine de, onu Playground'un kapısında döverken görülmüş."

"Biliyorum, ama bütün yaptığı buydu."

"Belki," dedi Reika, sesini alçaltarak, "ama onun eskiden bir kadını öldürmüş olduğunu biliyor muydun?" Anna, boğazının kasıldığını hissetti ve ağzı birden o kadar kurumuştu ki yutkunamıyordu. "Ve onu nasıl öldürdüğünü biliyor musun? Öğrendiğimde şoke oldum, kulüpteki kızlar da öğrenirse işi bırakacaklarından eminim."

"Neden? Ne yapmış?" diye sordu Anna, Satake'nin gözlerinin derinliklerinde parlayan garip ışığı hatırlayarak.

"Buralardaki fuhuş ve uyuşturucu işlerini yöneten büyük bir yakuza patronunun yardımcısı olarak çalıştığını söylüyorlar. Satake-san, bazen çete için borçları toplar veya işten kaçmaya çalışan kızları bulurmuş. Bir gün, bir kadının, onların kızlarını çalıp başka bir kulüpte çalıştırdığını öğrenmişler. Satake onu yakalayıp odasına kilitlemiş. Sonra, ona ölene kadar işkence ettiğini söylüyorlar."

"Ne demek 'işkence etmiş'?" Anna, sesindeki titremeyi kontrol edemiyordu. Birden, ailesinin o küçük bir çocukken Nanjing'e yaptığı bir geziyi ve Savaş Müzesi'nde gördüğü korkunç mankenleri hatırladı. Satake'nin gölünün dibinde yatan şey bu muydu? Korkunç geçmişi mi?

"Gerçekten kötüymüş – vahşice," dedi Reika, keskince çizilmiş kaşlarını kaldırarak. "Onu soymuş ve dövmüş; sonra da tecavüz etmiş. Sonra da, bilincini yitirmesin diye onu bıçaklamaya devam etmiş. Ve kadının her yeri kanlarla kaplanınca, ona tekrar tecavüz etmiş. Kadının dişlerinin kırık, bütün vücudunun da yara berelerle kaplı olduğunu söylüyorlar. Diğer yakuzalar bile o kadar şaşırmış ki onunla bir daha çalışmak istememişler."

Anna, uzun, acılı bir şekilde inledi. Ağlamalarının arasın

da bir yerde, Reika evinden giderek, onu oturmuş kendisini seyreden ve kuyruğunu sallayan süs köpeğiyle yalnız bıraktı.

"Jewel," diye hıçkırdı Anna. Bu yalvarışın, oyun oynamak için bir davet olduğunu zanneden köpek sevinçle havladı. Anna köpeği aldığı zamanı hatırladı. Kendisini, sadece onun için özel olacak bir şeye adamak istemiş ve bir hayvan dükkanına giderek bulabildiği en güzel köpeği almıştı. Belki aynı şey erkekler için de geçerliydi: Kadınları, onun kanişi istediği gibi istiyorlardı; Satake'ye de köpeğin ona ifade ettiğinden daha fazla bir şey ifade etmiyordu.

Artık o karanlık göle asla giremeyeceğini biliyordu – ama yine de gözleri kuruyuncaya kadar ağlamak istiyordu.

4

Polisler, Masako'nun evine, olay gazetelerde yazılmaya başlandıktan dört gün sonra geldi. Fabrikada zaten kısa bir soruşturmadan geçmiş ve buraya da gelebilecekleri ihtimaline kendisini hazırlamıştı. Ne de olsa, Yayoi'nin en yakın arkadaşı olduğu bilinen bir gerçekti. Yine de, Kenji'nin cesedinin onun banyosunda kesildiğini asla bulamayacaklarından oldukça emindi. Yayoi'ye neden yardım ettiğini kendisi bile bilmiyorsa, bir başkası ondan neden şüphelenecekti ki?

"Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm. Ne kadar yorgun olduğunuzu tahmin edebiliyorum." Bu, fabrikadaki soruşturmada olan, Imai adındaki genç adamdı. Gerçekten üzgün görünclüğüne göre, gece vardiyasında çalışmanın ne demek olduğu hakkında fikri olmalıydı. Masako saatine baktı ve ancak 9.00 olduğunu gördü.

"Hayır, üzülmeyin. Daha sonra biraz uyurum."

"Teşekkürler." dedi Imai. "Ama siz insanların programı gerçekten garip. Bu, aileniz için sorunlara neden olmuyor mu?" Belki de Masako kendisi samimi davrandığı için, dedektif olağan formaliteleri atlayıp, onun yaşamına burnunu sokabileceğini düşünmüştü. Genç ve tecrübesiz olabilirdi, ama Masako yine de dikkatli olmalıydı.

"Alışıyorsunuz," dedi.

"Sanırım öyledir. Ama kocanız ve oğlunuz, bütün gece dışarıda olmanızdan endişelenmiyorlar mı?"

"Bunu hiç düşünmemiştim." Kocası ve oğlunun, onun evden ayrıldığını hiç fark edip etmediklerini merak ederek, dedektifi oturma odasına aldı.

"Eminim endişeleniyorlardır," diye ısrar etti Imai. "Erkekler böyledir. O kadar geç saatlerde dışarıda olmak zorunda olmanız, onları rahatsız ediyordur." Masako, çay yapmamaya karar verdi ve adamın karşısına oturdu. Bu kadar genç bir adam için, oldukça tutucu düşünceleri var, diye düşündü. Beyaz bir polo gömleği giyiyor ve hafif, kahverengi bir ceket taşıyordu. Ceketi, yanındaki sandalyenin üzerine koydu. "Geceleri çalışmaya karar verdiğiniz zaman kocanıza danıştınız mı?"

"Danışmak mı? Hayır, pek sayılmaz. Ama o, bunun zor olabileceğini düşündüğünü söyledi." Bu, bir yalandı. Kararını bildirdiğinde Yoshiki hiçbir şey söylememişti, ve hatırlayabildiği kadarıyla Nobuki da ona hiçbir şey söylememişti.

"Gerçekten mi?" diye sordu Imai, ona inanamıyormuş gibi. Not defterini açarken, şaşırarak Masako'ya baktı. "Soruyorum, çünkü durumunuz Yamamoto-san'ınkiyle aynı, ve sanırım, kendisi gündüzleri çalışan bir erkeğin, karısının gece çalışmasına neden karşı çıkmadığını anlayamıyorum." Bu çıkarıma şaşıran Masako başını kaldırıp ona baktı.

"Neden böyle söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Öncelikle, farklı vardiyalardasınız. Eğer birbirinizi sadece kapıda görürseniz, beraber nasıl bir hayatınız olur ki? Ve sanırım, her erkek karısının gecenin bir vakti dışarıda ne yaptığını merak eder. Bence, bir ilişkisi olan herkes için gündüz işi çok daha iyi." Masako derin bir nefes aldı. Imai'nin, Yayoi'nin başka erkeklerle ilişkisi olabileceğinden şüphelendiğini tahmin etti – muhtemelen bu, bir dedektifin hayal gücü için oldukça sıradandı.

"Yayoi'nin durumunda," dedi Masako, "çocukları yüzünden, zaten bir gündüz işinden kovulmuştu. Bana açıkladığına göre, başka bir seçeneği yoktu."

"Bize de öyle söyledi. Ama bir gece işinin, buna nasıl değeceğini anlayamıyorum."

"Değmez," dedi Masako, onun düşüncelerini bölerek. Israrcılığı, sinirlerini bozmaya başlamıştı. "İyi olan tek yanı, ücretlerin, gündüz vardiyasından yüzde yirmi beş daha fazla olması."

"Bunun bir fark yaratmak için nasıl yeterli olacağını anlamıyorum," dedi.

"Belki anlamıyorsunuz. Ama, aynı ücret karşılığında üç saat az çalışma seçeneğine sahip olsanız, belki bir anlamı olurdu."

"Anlıyorum," dedi Imai, anlamadığı belli olsa bile.

"Hiç yarım günlük bir işiniz olmadıysa, sanırım bunu anlamak zor olabilir."

"Pek fazla erkeğin yok," dedi Imai, bu itiraftaki ironiyi görmeyi başaramamıştı.

"Eğer olmuş olsaydı, daha az çalışarak biraz daha fazla kazanmayı istemenin doğal olduğunu anlayabilirdiniz."

"Bu, hayatınızı dünyanın geri kalanından farklı bir zaman

diliminde yaşamanız anlamına gelse bile mi?"

"Öyle olsa bile."

"Tamam, o zaman Yamamoto-san'ın neden böyle bir hayata katlanmayı istediğini belki bana açıklayabilirsiniz."

"Sanırım paraya ihtiyacı vardı," dedi Masako.

"Kocasının kazandığıyla geçinemiyorlar mıydı?"

"Geçekten bilmiyorum, ama sanırım geçinemiyorlardı."

"Bunun nedeni, aslında kocasının etrafta gönül eğlendiriyor olması değil miydi? Bunu kocasından öç almak için, onu görmek zorunda kalmamak için yapmıyor muydu?"

"Bunu bilemem," dedi Masako. "Kocası hakkında hiç konuşmazdı ve bildiğim kadarıyla böyle bir lüksü karşılayamazdı."

"Lüks mü?"

"Bunu kocasından öç almak için yaptığını söylediniz, ama gördüğüm kadarıyla intikam gibi saçma bir şeyle uğraşamayacak kadar, çocukları ve işiyle meşguldü."

Imai başını salladı. "Üzgünüm –yersiz konuştum. Sadece, kocasının, bütün birikimlerini harcadığını öğrendik de."

"Gerçekten mi?" dedi Masako, bunu ilk defa duyuyormuş gibi yapmaya çalışarak. "Nasıl harcamış?"

"Bildiğimiz kadarıyla, bir hostes kulübünün müdavimiymiş ve neredeyse her gece bakara oynuyormuş... O yüzden konuya gireceğim. Fabrikada, Yamamoto-san'ın en yakın arkadaşı olduğunuz söylendi, bu yüzden çiftin ilişkisiyle ilgili sorular sormalıyım."

"Bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Yayoi, bundan pek bahsetmezdi."

"Ama kadınlar birbirlerine bu tür şeyleri anlatmazlar mı?" diye sordu Imai, şüpheyle Masako'ya bakarak.

"Sanırım bazı kadınlar anlatır," dedi Masako. "Ama Yayoi o tür bir kadın değil."

"Anlıyorum. Bu, onun lehine. Ama komşuları, onların sık sık tartıştığını duyduklarını söyledi."

"Öyle mi? Korkarım ki bu konuda hiçbir şey bilmiyorum." Birden, Imai'nin, o gece Yayoi'nin evine gittiğini zaten bilip bilmediğini merak etti ve endişeyle ona baktı. Imai de, hâlâ onu anlamaya çalışıyor gibi sakince ona baktı.

"Bildiğimiz kadarıyla, son zamanlarda kocası dışarıda çok zaman geçiriyormuş ve ikisi pek de iyi anlaşamıyormuş. En azından işyerindeki çalışma arkadaşları bize öyle söyledi. Görünüşe bakılırsa Kenji Yamamoto, onlara karısını şikayet ediyor, kolayca sinirlendiği için, o işe gitmeden önce eve gitmemeye gayret ettiğini söylüyormuş. Ama karısı, onun kaybolduğu geceye kadar hiç geç kalmadığında ısrar ediyor. Garip, değil mi? Böyle bir şey hakkında neden yalan söylemek zorunda olsun ki? Size bundan hiç bahsetti mi?"

"Asla," dedi Masako, başını sallayarak. "Yani, onun bu işe karışmış olabileceğinden mi şüpheleniyorsunuz?" diye geri saldırdı.

"Hiç değil!" diye ısrar etti Imai, ellerini sallayarak. "Sadece, onun bakış açısından düşünmeye çalışıyordum. O, gece vardiyasında köleler gibi çalışırken, kocası, zor kazanılmış paralarını kadınlar ve oyun kartlarında harcıyor ve eve her gece sarhoş geliyor. Yamamoto-san, batan tekneden su boşaltmaya çalışırken, kocasının suları içeri pompaladığını fark etmiş gibiydi. Kendisini oldukça çaresiz hissetmiş olmalı. Birçok erkek, karısının geceleri çalışmasına karşı çıkardı, ama Kenji Yamamoto, karısını bunun için cesaretlendirmiş gibi görünüyor. İkisi arasında bir kin olması gerektiğini düşünmeden edemiyorum."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, ama Yayoi bu konuda bana hiçbir şey söylemedi." Dedektifin, gerçeği bu kadar mükemmel canlandırması Masako'ya komik gelmişti.

"Yani, onun inanılmaz derecede sabırlı olduğunu söylüyorsunuz."

"Evet, öyle," diye onayladı Masako.

"Katori-san," dedi dedektif, başını notlarından kaldırarak. "Bir kadın, bu durumda kaldığında, kendisine bir sevgili arar mı?"

"Sanırım bazı kadınlar arar. Ama Yayoi değil, o bu tarz biri değil."

"Yani fabrikadaki biriyle bir ilişkisi yoktu?"

"Hayır, olmadığına eminim," dedi Masako duygusuzca; Imai'nin en başından beri bunu sormak istediğini anlamıştı.

"Fabrikada çalışmayan biriyle?"

"Bilmiyorum," dedi Masako. Imai, devam etmeden önce bir süre tereddüt etti.

"Gerçek şu ki, o gece beş adamın işe gelmediğini öğrendim. Bunlardan herhangi biri, Yamamoto-san'la samimi mi?" Masako'nun isimleri görebilmesi için defteri ona çevirdi ve listenin sonunda Kazuo Miyamori'nin ismini görünce Masako'nun kalbi hızla atmaya başladı. Dikkatle başını salladı.

"Hayır, hiçbiriyle," dedi. "Yayoi, öyle biri değildir."

"Anlıyorum..."

"Diğer bir deyişle," diye araya girdi Masako, "Yayoi'nin bir sevgilisi olduğunu ve kocasını onun öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Hayır, hayır!" dedi Imai, utançla kaşlarını çatarak. "Hiç de değil. Bunu kastetmek istememiştim..." Ama aklındaki senaryonun bu olduğu, oldukça belliydi. Yayoi'nin bir suç or-

tağı olmalıydı, Kenji'yi öldürmesine ve cesedini parçalamasına yardım edecek bir erkek.

"Yayoi, iyi bir eşti ve iyi bir annedir. Onu tarif edecek başka bir şey bulamıyorum." Masako, bunu söylerken, durumun gerçekten bu olduğuna inandığını gördü; ve Yayoi, gerçekten de örnek bir eş olduğu için Kenji'nin ihanetini öğrenmek, onun patlamasına ve onu öldürmesine neden olmuştu. Eğer bir sevgilisi *olsaydı*, muhtemelen bunların hiçbiri olmazdı. Bu nedenle, Imai'nin teorisi gerçekten tamamen uzaktı.

"Haklı olduğunuza eminim," dedi Imai, ama not defterinin sayfalarını karıştırırken teorisinden vazgeçmek istemediği belliydi. Masako buzdolabına gitti ve bir sürahi soğuk arpa çayı çıkartarak, dedektife bir bardak verdi. Imai, çayı büyük yudumlarla içip bitirirken, inip çıkan âdemelması, Masako'ya Nobuki'ninkini hatırlattı – ve Kenji'ninkini de. Neredeyse transa girmiş gibi bir süre daha seyretti ve sonra başını çevirdi. "Üzgünüm," dedi Imai, çayını içmeyi bitirince, "ama sadece formalite olarak, bunu sormalıyım. Geçen çarşamba, sabahın erken saatlerinden öğlene kadar ne yaptığınızı bana anlatır mısınız?" Bardağını masaya koydu ve başını kaldırıp Masako'ya bakarken boğazını temizledi.

"Her zamanki gibi işe gittim. Orada Yayoi'yi gördüm. Ve işim bitince, her zamanki saatte evime döndüm."

"Ama o gece işe her zamankinden daha geç gitmişsiniz," dedi Imai notlarına bakarak. Masako'nun kartını son anda bastığını fark etmişti. Onun araştırmasını titizlikle yapması Masako'yu şaşırtmıştı, ama bunu belli etmemeye çalıştı.

"Sanırım bu doğru," dedi başını sallayarak. "Trafiğin kötü olduğunu hatırlıyorum."

"Öyle mi?" dedi Imai. "Yani buradan Musashi Muraya-

ma'ya arabayla gidiyorsunuz, öyle mi? Dışarıda park edilmiş Corolla'yla mı?" Kalemiyle kapıyı işaret etti.

"Bu doğru," dedi Masako.

"O arabayı kullanan başkası var mı?" diye sordu Imai.

"Hayır, genellikle yok." Masako bagajı mümkün olduğunca iyi temizlemişti, ama gerçekten arama yapmaya kalkarlarsa ne bulacaklarını bilmek imkansızdı. Endişesini saklamak için bir sigara yaktı. Neyse ki eli titremiyordu.

"Peki işten sonra ne yaptınız?" diye sordu Imai.

"Saat 6.00'dan önce eve vardım ve kocam ve oğlum için kahvaltı hazırladım. Kahvaltı yaptıktan sonra, onlar işe gitmek için evden ayrıldı ve ben de çamaşırları yıkayıp evi temizledim. Saat 9.00'u biraz geçe yattım. Programım genellikle böyle."

"O sabah Yamamoto-san'la konuştunuz mu?"

"Hayır, fabrikada vedalaştıktan sonra değil."

O anda, beklenmedik bir ses konuşmalarının arasına girdi: "O gece aramamış mıydı?" Şaşıran Masako döndü ve kapıda duran oğlunu gördü. Nobuki'nin onunla konuştuğunu fark edince ağzı açık kaldı. Oğlu bu sabah odasından çıkmamıştı ve onun evde olduğunu tamamen unutmuştu.

"Ve bu kim?" diye sordu Imai sakince.

"Oğlum," diye mırıldandı Masako. Imai, hafifçe Nobuki'ye doğru eğilerek selam verdi, sonra da anne ve oğula merakla baktı.

"Peki saat kaçta aradı?" diye sordu

Masako, cevap vermeden Nobuki'ye bakıyordu. Oğlunun sesini duymayalı bir yıldan fazla olmuştu, ve şimdi birden telefon konuşmasından bahsediyordu. Masako, bunun ancak bir tür intikam olduğunu düşünebilirdi –ama bunu hak etmek için ne yapmıştı?

"Katori-san," diye tekrarladı Imai. "Saat kaçtı?"

"Üzgünüm," dedi Masako, kendine gelerek. "Onun bir şey söylediğini duymayalı uzun zaman oluyor." Nobuki, sohbet konusu olma ihtimalini görerek kaşlarını çattı ve gitmek için arkasını döndü.

"Ne söylüyordun?" diye seslendi Imai onun arkasından.

"Hiçbir şey!" diye bağırdı Nobuki, oturma odasının kapısını arkasından çarpıp evden çıkarak.

"Üzgünüm," dedi Masako bir kez daha, endişeli ebeveyn ses tonunu takınarak. "Liseyi terk ettiğinden beri bize karşı sessizlik yemini etti."

"Zor bir yaş," dedi Imai. "Eskiden Çocuk Suçları Bölümünde çalışırdım, o yüzden, bunların hepsini gördüm."

"Onun konuştuğunu duyunca neredeyse bayılacaktım."

"Belki de cinayetin şoku, bundan vazgeçmesine neden olmuştur." Sesi anlayışlıydı, ama sorularına geri dönmek istediği belliydi.

"Aradı," dedi Masako. "Sanırım salı gecesiydi."

"Salı. Ayın yirmisi olmalı. Saat kaçta?" Imai birden canlanmıştı. Masako bir süre düşünür gibi yaptı.

"Saat 11.00'den hemen sonra. Kocasının henüz gelmediğini ve ne yapacağını bilmediğini söyledi. Sanırım ona işe gitmesini ve endişelenmemeye çalışmasını söyledim."

"Ama böyle bir şey daha önce olmamış mı? Sizi aramak için neden özellikle o geceyi seçsin ki?"

"Böyle bir şeyin daha önce olduğunu hiç duymamıştım. Kocasının her zaman saat 11.30'da eve geldiğini söylerdi. O gece, oğlu sakinleşmekte güçlük çekiyordu ve Yayoi de endişeliydi."

"Neden?"

"Kedi ortadan kaybolduğu için oğlunun üzgün olduğunu

söyledi." Masako, aklına ilk gelen şeyi söylemişti ve daha sonra hikayesinin Yayoi'yle aynı olduğundan emin olması gerektiğini fark etmişti. En azından, kediyle ilgili kısım doğruydu.

"Anlıyorum," dedi Imai, hâlâ şüpheli bir ses tonuyla. O anda, çamaşır makinesinin zili çalarak, devirin bittiğini haber verdi. "Bu neydi?" diye sordu Imai.

"Çamaşır makinesi."

"Oh? Banyonuza bir bakmamın sakıncası var mı?" diye sordu, ayağa kalkarak. Masako, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti ama başını salladı ve hafifçe gülümsedi.

"Hayır, buyurun."

"Banyomuzu yeniden yaptırmayı düşünüyoruz," dedi Imai, "ve diğer insanların banyolarının nasıl olduğunu görmeye çalışıyorum."

"O zaman gelip bir bakın," dedi Masako, onu evin arka tarafına götürerek. Imai, ilerlerken etrafına bakarak onu takip etti.

"Eviniz güzelmiş. Ne kadar zamandır buradasınız?"

"Yaklaşık üç yıldır," dedi Masako, banyonun kapısını açarak.

"Burası harika," dedi Imai, bakmak için boynunu uzatarak. "Geçekten büyük." Masako, onun Kenji'nin cesedinin burada kesilmiş olma ihtimali üzerinde düşündüğünü tahmin etti. Alarm ışıkları yanıp sönmeye başladı.

Banyo turu bitince, Imai şekilsiz ayakkabılarını giyip ona döndü. "Oğlunuz genellikle evde midir?" diye sordu. Nobuki'nin iş saatleri çok düzenli olmasına rağmen, Masako küçük bir yalan söyleme riskine girdi

"Bazen evde, bazen değil. Canının istediğini yapıyor."

"Anlıyorum." Imai, biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Masako'ya nazikçe teşekkür ederek, bir kelime daha etmeden gitti.

O gider gitmez, Masako Nobuki'nin odasına çıktı. Onun penceresinden, ön caddeyi görebiliyordu. Perdelerin arasından baktı ve Imai'nin karşıdaki boş arsadan, evini incelemekte olduğunu gördü. Ama dedektifin baktığı ev değildi; arabasıydı.

Masako, onun etrafta olmadığından emin olunca, haber gazetelere çıktığından beri ilk defa Yayoi'yi aradı.

"Alo," dedi kısık bir ses. Masako, telefonu Yayoi açınca rahatladı.

"Benim. Konuşabilir misin?"

"Masako!" diye çığlık attı Yayoi, belirgin bir mutlulukla. "Evet, burada kimse yok."

"Onun ailesinin veya annenin hâlâ orada olacağını düşünmüştüm."

"Kayınvalidem polis merkezinde ve Kenji'nin erkek kardeşi evine gitmek zorunda kaldı. Annem de dışarıda yiyecek alışverişi yapıyor." Masako, Yayoi'nin ses tonundan, ailesi onunla ilgilenmek üzere geldikleri için, kendisini daha rahat hissettiğini anlayabiliyordu.

"Polisler gelip gidiyor mu?"

"Son birkaç gündür gelmediler." Yayoi, sanki bir başkasının probleminden bahsediyormuş gibi, neredeyse neşeliydi. "Kabuki-cho'da bir kumarhanede Kenji'nin ceketini buldular ve onunla meşguller." Bir güneş ışığı, diye düşündü Masako rahatlayarak, ama aldığı haber, onun kendisini ziyaret eden dedektiften daha da çok sakınmasına neden oldu

"Imai isimliye dikkat et," dedi.

"Uzun olan mı? Ama oldukça hoş görünüyor."

"Hoş mu?" dedi Masako, onun bu kadar saf olmasından dehşete düşerek. "Hoş dedektif diye bir şey yoktur."

"Ama hepsi çok anlayışlı."

Gerçekten bu kadar ahmak olabilir miydi, diye düşündü Masako, artık sinirleniyordu.

"O gece beni aradığını öğrendiler," dedi. "Onlara, kedi ortadan kaybolduğu için oğlunun üzgün olduğunu söylediğini anlattım."

"Iyisin," dedi Yayoi, sessizce kıkırdayarak. Masako, onun sesinde hiçbir suçluluk olmadığını fark edince, kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Aynı şeyi söylediğinden emin ol."

"Endişelenme. Biliyor musun, her şeyin hallolacağına dair içimde bir his var."

"Buna fazla güvenme," dedi Masako ona.

"Güvenmem... Bu arada, talk showların birinden bir muhabir, yarından sonraki gün geliyor."

"Cenazeden bu kadar kısa süre sonra mı?"

"Onlara televizyona çıkmak istemediğimi söyledim, ama ısrar etmeye devam ettiler."

"Bu, bela aramak," dedi Masako. "Onlara fikrini değiştirdiğini söyle. Kimin izleyeceğini bilemezsin."

"Bunu yapmayı zaten istemiyorum. Telefona cevap veren annemdi ve onu ikna etmişler. Bunun birkaç dakikadan fazla sürmeyeceğini söylemişler."

Masako, birden kendisini kötü hissederek konuşmayı bitirdi. Yayoi'nin de cesetten kurtulmaya yardım etmiş olması çok daha iyi olacaktı. Katilin kendisi olduğunu unutuyor gibi görünüyordu. Yine de, suçluluk hissi duymaması, şüphelerle daha iyi başa çıkmasını sağlıyordu. Ama Masako'nun canını daha da çok sıkan şey, Nobuki'nin ona ihanet edişiydi. Bir yıldan fazla bir süredir, ilk defa ağzını açmıştı –ve de po-

lise!... Nobuki'nin onu, aradaki mesafeyi kapatmaya çalışmadığı için suçladığını biliyordu, ama bunu gerçekten de hak etmiş miydi? En azından kendine göre, hem işte hem de evde, elinden geleni yapıyordu; ve oğlu bunun karşılığını nasıl ödüyordu? Onu arkadan bıçaklayarak. Bir acı çığlığı boğazında yükseldi ve yüksek sesle ağlamamak için parmaklarını kanepenin döşemesine geçirip gözlerini kapattı.

Bir süre önce, kredi şirketindeki işini, boş, dönen bir çamaşır makinesine benzetmişti; ama şimdi, evin de aynı olduğunu fark ediyordu. Eğer gerçek buysa, hayatının ne anlamı vardı? Neden yıllar boyunca çalışmıştı? Ne yapmıştı? Sonunda ne olduğunu görünce, inlemek istedi – kayıp, yıpranmış bir kadın. Gece vardiyasını seçmesinin nedeni buydu. Gündüzleri uyuyup, geceleri çalışacak, hareket edecek, yorulacak ve düşünmeye zamanı kalmayacaktı. Ama ailesiyle arasının bozuk olması, mutsuzluğunu ve öfkesini daha da arttırmıştı. Ve artık ona yardım edemezlerdi, ne Yoshiki, ne Nobuki, hiç kimse.

Çizgiyi neden aştığını artık görebiliyordu. Onun bu diğer dünyayı istemesinin nedeninin umutsuzluk olduğunu anlamamıştı. Yayoi'ye yardım etmekteki nedeni, amacı buydu. Ama diğer tarafta onu ne bekliyordu? Hiçbir şey, işte bu. Hâlâ kanepeyi sıkmakta olan beyaz ellerine baktı. Eğer şimdi gelip onu tutuklasalar, bunu neden yaptığına dair hiçbir kanıt bulamazlardı; onu bunu yapmaya itecek hiçbir iz bulamazlardı. Arkasındaki kapıların kapanıp onu tamamen yalnız bıraktıklarını duyabiliyordu.

5

Imai, dar caddede yürürken yüzündeki teri sildi. Burası, muhtemelen eskiden pirinç tarlalarının olduğu bir patikaydı, ama artık, bölgenin geri kalanı gelişirken arkada bırakılmış, küçük, eski evlerle sıralanmıştı. Çökük teneke çatılar, kapıların parçalanmış tahtaları ve paslı su borularının görünüşünden, Imai bu evlerin otuz yıldan uzun bir süre önce yapıldıklarını tahmin etti. Evler, tek bir kibritle alevler içinde kalabilecekmiş gibi, dayanıksız ve güvensiz görünüyordu.

Merkezi Araştırma'dan olan dedektif Kinugasa, Kenji Yamamoto'nun kaybolduğu gece gittiği kumarhanenin sahibi olan ve şimdi Shinjuku polis merkezinde tutuklu bulunan adam tarafından öldürüldüğüne inanıyordu. Ama Imai, aynı kararda değildi ve soruşturmasını burada, tek başına götürüyordu. Kulüp sahibinin geçmiş bir sabıkasının bulunması, Kinugasa'nın koşarak Kabuki-cho'ya gitmesine neden olmuş-

tu, ama bir şeyler, Imai'yi hâlâ adamın karısı Yayoi Yamamoto'ya çekiyordu. Ne olduğunu tam bilmiyordu, ama bir şey –belki de altıncı his– davanın kilidinin bu kadında olduğunu düşünmesine zorluyordu.

Caddenin ortasında durdu ve not defterini çıkarttı. Sayfaları karıştırırken, bilgileri aklından geçirdi. Saçları havuz yüzünden hâlâ ıslak olan bir grup öğrenci, yanından geçerken merakla ona baktılar.

Diyelim ki, Bayan Yamamoto kocasını *öldürdü*. Komşular, onların devamlı kavga ettiklerini söylemişti, yani kadının yeterli sebebi vardı. Ani bir öfke anında herkes cinayet işleyebilirdi. Yine de, Yayoi Yamamoto, bir kadın için bile ufak tefekti; ve adam uyuyor veya sarhoş değilse, bunu kendi başına yapmış olması oldukça zordu. Ama adamın Shinjuku'daki kumarhaneyi saat 10.00'da terk ettiğini biliyorlardı, ve doğrudan eve gitmiş olsa bile, bu onun bir saatini alırdı, ve içtiği alkolün etkileri bu süre içinde azalırdı. Eğer cinayetle bitecek kadar kötü bir kavga ettilerse, komşular veya çocukların bir şeyler duymuş olması gerekirdi. Ve kurbanı trende veya istasyonda gören hiçbir tanık yoktu – Shinjuku'dan çıkınca kaybolmuş gibiydi.

Yine de, farz edelim ki, kadın, onu öldürmeyi başardı ve hiçbir şey olmamış gibi işe gitti. O zaman, cesedi parçalama işini kim yapmıştı? Kurbanın evindeki banyo çok küçüktü ve adli laboratuvar, orada hiçbir şey bulamamıştı. O yüzden, diyelim ki işteki bazı arkadaşları ona yardım etmeye karar verdiler. Imai, kadınların bunu yapabileceğini biliyordu; aslında, buna –bütün bu parçalama işine– meyilleri var gibiydi. Imai kayıtları incelemiş, ve geçmişteki olaylarda, kadınları ve parçalanmış cesetleri içeren iki ortak özellik olduğunu gör-

müştü. Bunlardan biri, suçların kasıtsız, neredeyse gelişigüzel olma eğilimi, ve diğeri ise, bu suçların, bir tür kadın dayanışmasını ortaya çıkartma eğilimiydi.

Bir kadın, kasıtsız bir cinayet işlediğinde, ilk sorunu, cesedi ne yapacağıdır. Genellikle, cesedi tek başına taşımak için yeterince güçlü değildir, o yüzden cesedi kesmekten başka seçeneği olmaz. Erkekler de bazen cesetleri keserler, ama bunu, kurbanın kimliğini saklamak veya marazî bir zevk aldıkları için yaparlar; kadınlarsa bunu, cesedi tek parça halinde taşıyamadıkları için yaparlar. Cinayetin kasıtsız olduğunu anlamanın yolu budur. Fukuoka'da öldürülen bir kuaför dosyası vardı; bunu yapan kadın polise, kuaförü, neredeyse kazara öldürdükten sonra, cesedi taşıyamadığını ve bu yüzden parçalara ayırarak götürdüğünü söylemişti.

Ayrıca, aynı deneyimleri yaşayan kadınların, böyle bir durumda, katile sempati duydukları için suç ortağı olmaya meyilli oldukları da görülüyordu. Bir davada anne, kızının sarhoş ve saldırgan kocasını öldürmesini haklı görmüş, bu yüzden cesedi parçalayıp kurtulmakta kızına yardım etmeye karar vermişti; ve bir başkasında, iki yakın arkadaş, bir tanesinin kocasını öldürmüş, cesedi küçük parçalara ayırmış ve bunları bir nehre atmışlardı. Adam gerçekten sinir bozucu olmalıydı, çünkü kadınlar tutuklandıktan sonra, yanlış hiçbir şey yapmadıkları konusunda ısrar etmişlerdi.

Mutfakta geçirdikleri bütün o zamandan sonra, kadınların et ve kanla uğraşmaya daha alışık oldukları şüphesizdi. Bıçak kullanmayı ve çöpü ne yapacaklarını biliyorlardı. Ve belki de, çocuk doğurma deneyimleri olduğu için, hayat ve ölüm sürecine daha yakından bağlı gibiydiler ki, bu da onlara yaptıkları şeyi atlatma gücü veriyor olabilirdi. Bunlar, bü-

tün kadınların sahip olduğu özelliklerdi – kendi karımın bile, diye güldü kendi kendine.

O zaman, diyelim ki biraz önce görüştüğü kadın Masako Katori, cesetten kurtulması için arkadaşına yardım etti. Imai, onun sakin, zeki yüzünü ve büyük banyosunu gözünde canlandırdı. Ehliyeti vardı ve o gece Bayan Yamamoto'dan bir telefon almıştı. Diyelim ki, bu kocasını öldürmüş olan bir kadının yardım isteyen, ümitsiz telefonuydu. Katori, işe giderken ona uğramış ve cesedi, arabasının bagajına koymuştu. Ama ikisi de, küçük gruplarının geri kalanı Yoshie Azuma ve Kuniko Jonouchi gibi, hiçbir şey olmamışçasına fabrikaya gelmişlerdi. Bu, çok cesur, çok iyi planlanmış görünüyordu – ve cinayetin kasıtsız olduğu teorisinde delikler açıyordu.

İfadesine göre, Bayan Yamamoto, bir sonraki sabah eve gitmiş ve günü orada geçirmişti, komşular da bunu onaylıyordu. Bu yüzden, kesme işine yardım etmiş olması pek olası değildi. Masako Katori'nin cesedi eve getirip tek başına kesmiş olması mümkün müydü, yoksa, daha büyük ihtimalle, bunu gruptaki diğer kadınlarla mı yapmıştı? Ama bu da, diğerleri cehennem azabı çekerken, kurbanın karısının rahat rahat oturması anlamına geliyordu. Onun için neden böyle bir şey yapmak istemiş olsunlardı ki? Adama bir garezleri var gibi de görünmüyordu. Katori gibi zeki bir kadının böyle bir riske girmeye hazır olması mümkün değildi.

Bu davada, bu tür şeylere neden olan 'kız kardeşlik' fikri için pek bir temel yoktu. Yayoi ve Masako'nun o kadar ortak noktaları yoktu. Öncelikle, aralarında belirgin bir yaş farkı vardı ve Yayoi'nin çocukları hâlâ çok küçüktü. Ayrıca, ekonomik durumları da farklıydı: Yamamoto'lar zar zor geçinirken, Katori'ler –zengin olmasalar bile– oldukça rahat görünüyor-

lardı – Imai'nin, Masako'nun gece vardiyasında çalışma nedenlerini sorgulamasına yetecek kadar. Kocası, birinci sınıf bir şirkette çalışıyordu ve evleri yepyeniydi – ailesi, devlet konutlarındaki evinde sıkışık bir halde yaşayan Imai'nin kıskanmasına neden olacak kadar güzel bir ev. Masako'nun kendi problemleri olduğu kesindi, özellikle de oğluyla, ama oğlu, neredeyse yetişkindi ve bir süre sonra, ona ihtiyacı kalmayacaktı. Masako'nun maaşı olmadan da geçinebilecekleri açıktı... Her neyse, Masako'yu, Bayan Yamamoto'ya bağlayacak, fabrikadaki işleri dışında hiçbir şey yok gibi görünüyordu.

O zaman belki de her şeyin nedeni paraydı. Kadınların gece çalışmalarını ne kadar anlamsız bulduğunu söylediğinde, Katori'nin nasıl sinirlendiğini hatırladı. Maaşlar arasındaki farkı çok önemsiyor gibi görünüyordu. Yamamoto'nun, ona yardım etmesi karşılığında para teklif etmiş olması mümkündü. Bir görgü tanığına ihtiyacı olacağını biliyordu, bu yüzden cesetten kurtulması karşılığında arkadaşına bir ödeme yapmayı önermişti; ve aynı öneriyi, Azuma ve Jonouchi'ye de yapmış olabilirdi. Ama Yamamoto o kadar parayı nereden bulacaktı? Kocasının hayat sigortası –birden, kadının sigorta parası alacağını duyduğunu hatırladı. Bu parayı kullanmayı mı planlamıştı? Belki de planını uygulamak için onlara bu paradan bahsetmişti. O zaman cesedi neden parçalamışlardı? Sigorta parasını almak için, kurbanın kimliğinin belli olması gerekiyordu. Başka bir açmaz. Ve sonra, sebep sorunu da vardı: küskünlük teorisi bu kayalıkta da karaya oturmuş gibi görünüyordu. Yamamoto'nun, kocasının fotoğrallarını ona gösterdiklerinde ne kadar sarsıldığını hatırladı. Böyle bir bakış, sahte olamazdı. Imai, gördüğü zaman gerçek korkuyu tanırdı – ve cesedi tek başına kesmiş olması müm-

kün değildi. Ama kimse, Katori'nin kırmızı Corolla'sının o gece Yamamoto'ların evinin yakınında görüldüğünü bildirmemişti, Koganei Parkı'nda da görülmemişti. İsteksizce, teorisinden vazgeçmekte olduğunu fark etti.

Geriye bir tek alternatif fikri kalıyordu: Kadının, bu işte onunla beraber olan bir sevgilisi vardı. Kadın, inkar edilemeyecek kadar güzeldi, bu yüzden başka bir adamla beraber olması, çok şaşılacak bir şey değildi. Ama Imai, bu konuda hiçbir şey bulamamıştı. Notlarında işaretlediği, soruşturma sırasında onu rahatsız eden yerlere baktı. Öncelikle, komşuların, Yamamoto'ların her zaman kavga ettiklerini söylemeleri. Sonra, çiftin artık aynı yatak odasını paylaşmadıklarını öğrenmeleri. Ayrıca, büyük oğlanın, önce babasının o gece eve gelişini duyduğunu söylemesi (annesi, bunun bir rüya olduğu konusunda ısrar etmişti). Ve son olarak da, o geceden sonra eve girmeyi reddeden kedi...

"Kedi...," dedi Imai yüksek sesle, birden etrafa bakarak. Kahverengi bir sokak kedisi, eski püskü kulübelerin birinin bahçesinde, etrafı sarmış olan akşam çuhaçiçeklerinin üzerine uzanmış, dikkatle onu seyrediyordu. Imai, bir süre kedinin sarı gözlerine baktı. Yamamoto'ların kedisi o gece ne görmüştü? Eve ayak basmasını engelleyecek kadar korkmasına neden olan şey neydi? Bir kediyi sorgulamanın mümkün olmaması çok kötüydü.

Hava hâlâ çok sıcaktı. Buruşuk mendiliyle yüzünü kuruladı ve tekrar yürümeye başladı. Sokağın biraz ilerisinde, eski tip bir şeker dükkanı buldu. Bir kutu soğuk siyah çay aldı ve olduğu yerde içip bitirdi. Orta yaşlara yaklaşan iri yarı bir adam olan dükkan sahibi, dükkanın arkasında televizyon seyrediyordu.

"Azuma'ların nerede yaşadıklarını biliyor musunuz?" diye sordu Imai ona. Adam, köşedeki evi işaret etti. "Sanırım Bay Azuma artık yaşamıyor."

"Bu, doğru," dedi adam. "Bir süre önce öldü. Dul karısı, adamın yatalak annesine bakıyor ve artık torunu da orada yaşıyor. Bugün, şeker almak için geldiler."

"Öyle mi?" dedi Imai, bu koşullardaki bir kadının, böyle bir şeye karışmak için enerjisi olup olmayacağını merak ederek. Teorisinin, güneşli bir sabahla yok olan sis gibi buharlaştığını hissedebiliyordu.

"Affedersiniz," diye seslendi Imai. Azuma'ların evlerinin kapısını araladığında, keskin bir dışkı kokusuyla karşılaştı. Girişten, küçük evin her yerini görebiliyordu. Yoshie Azuma, yaşlı bir kadının alt bezini değiştiriyordu. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi.

"Kim o?" diye seslendi Yoshie.

"Adım Imai, Musashi Yamato polis merkezinden."

"Bir dedektif mi? Korkarım ki şu anda biraz meşgulüm. Daha sonra gelebilir misiniz?" Imai tereddüt etti, ama sonra uzun, sıcak yürüyüşü bir daha yapmak istemediğine karar verdi.

"Hazır gelmişken birkaç soru sormamın bir mahsuru var mı?"

"Benim için sorun yok," diye cevap verdi Yoshie, dönüp ona bakarak. Saçı dağılmıştı ve alnı, terle kaplıydı. "Eğer kokuya dayanabilirseniz."

"Beni merak etmeyin," dedi Imai. "Sizi böyle kötü bir zamanda rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Yayoi hakkında soru sormak için mi geldiniz?"

"Bana yakın arkadaş olduğunuz söylendi."

"Çok yakın değil. O benden çok daha genç." Yoshie, yaşlı kadının bacaklarını kaldırıp tuvalet kağıdıyla temizlemeye başlarken homurdandı. Imai utanarak yere baktı ve kendisini, bir çizgi film karakteriyle süslü bir çift küçük ayakkabıya bakarken buldu. Sağ tarafındaki karanlık, küçük mutfağa baktı ve yere çömelmiş, bir kutudan meyve suyu içen bir çocuk fark etti. Torun. Evet, en azından bu kadarı kesindi: Ceset burada kesilmemişti. Banyoyu kontrol etmek için bir bahane bulması gerekmeyecekti.

"Yamamoto-san'da son zamanlarda bir gariplik fark etmiş miydiniz?" diye sordu.

"Üzgünüm, ama bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kadının altını silmeyi bitirmiş, yeni bir bez koyuyordu.

"O zaman belki bana onun nasıl bir insan olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Oldukça düzgün biridir, ve bunun, onu çok sarstığından eminim." Imai, kadının sesindeki titremenin, harcadığı çaba yüzünden olduğuna karar verdi.

"Duyduğuma göre, kocasının kaybolmasından bir gece önce fabrikada düşmüş."

"Ev ödevinizi yapmışsınız," dedi Yoshie, başını kaldırıp ona bakarak. "Bu, doğru. Sosun üzerine kaydı."

"Düşmesine neyin neden olduğunu söyleyebilir misiniz? Aklı başka bir yerde miydi?"

"Zannetmiyorum," dedi Yoshie, yorgun bir sesle. "Öyle bir yerde kayıp düşmek için 'aklınızın başka bir yerde olması' gerekmez." Kirli alt bezini topladı ve ayağa kalktı. Bezi, çocuğun hâlâ oynamakta olduğu mutfağın girişine bırakarak

sırtını dikleştirdi ve ona bakmak için döndü. "Başka bir şey var mıydı?"

"Çarşamba sabahı ne yapıyordunuz?" diye sordu Imai aniden.

"Şu anda yaptığım şeyi."

"Bütün gün mü?"

"Bütün gün."

Imai, özür diledikten sonra, evden mümkün olduğunca çabuk kaçtı. Gecelerini çalıştıktan sonra böyle bir eve gelen bir kadından şüphelenmekte yakışıksız olan bir şey vardı. O ve Kinugasa, kadını fabrikada sorguladıklarında cevapları tereddütlü, neredeyse şüpheli gelmişti, ama bugün değildi.

Geriye sadece grubun son üyesi Kuniko Jonouchi kalıyordu, ama Imai, cesaretinin kırılmaya başladığını hissediyordu. Bir siyah çay daha içmek için şeker dükkanına uğradı.

"Evde miydi?" diye sordu adam.

"Biraz meşguldü. Bu arada, Azuma-san'ın geçen çarşamba bir yere gidip gitmediğini fark ettiniz mi?"

"Çarşamba mı?" diye sordu adam, şüpheyle ona bakarak.

Imai, ona kimliğini gösterdi. "Kocası şu cinayet-parçalama olayının kurbanı olan bir kadınla birlikte çalışıyor."

"Dalga geçiyorsun!" dedi adam, gözleri parlayarak. "Bu, korkunç bir şey. Şimdi siz söyleyince hatırladım, kadının fabrikada çalıştığını okumuştum."

"Ya Azuma-san? Geçen çarşamba?"

"Genellikle evdedir," dedi dükkan sahibi, Imai'nin komşusu hakkında neden soru sorduğunu merak ettiği belli olarak. Imai, vaktini harcadığını anladı ve başka bir şey söylemeden dükkandan çıktı.

Higashi Yamato istasyonunun karşısındaki bir restoranda soğuk erişte yemek için durmuştu; bu yüzden Kuniko Jonouchi'nin dairesine geldiğinde, vakit öğleden sonrayı geçiyordu. Kapı diyafonunun düğmesine bastı, ama cevap veren olmadı. Zili birkaç kere çaldıktan sonra, megafondan huysuz bir kadın sesi cızırdadığında, tam da vazgeçip merkeze dönmek üzereydi.

"Kim o?" Imai kendisini tanıttı ve kapı hemen açılarak, ekşi, uyku sersemi bir surat göründü.

"Sizi uyandırdığım için üzgünüm," dedi, ani ziyaretinin yol açtığı endişeyi fark etmişti. "Genellikle bu saatte uyur musunuz?" diye sordu, çevresine bakarak.

"Evet," dedi kadın. "Geceleri çalışıyorum."

"Kocanız işte mi?"

"Eee, evet...," diye mırıldandı Kuniko

"Nerede?" diye sordu Imai, bu davada, arka arkaya gelen soruların daha etkili olacağını hissediyordu.

"Gerçeği söylemek gerekirse, işten ayrıldı... ve taşındı."

"Taşındı mı?" diye tekrarladı Imai. Bunun, Yamamoto işiyle bir ilgisi olduğundan şüphelenmek için bir neden yoktu, ama Imai'nin profesyonel merakı uyanmıştı. "Neden olduğunu sormamın bir sakıncası var mı?"

"Özel bir nedeni yok," dedi Kuniko. "Sadece anlaşamıyorduk." Bir sigara bulmak için çantasını karıştırırken, Imai, kadının göğüslerinin bol tişörtünün altında sallandığını görebiliyordu. Görünüşe göre, kapıyı açmadan önce giyinme zahmetine katlanmamıştı. Arkasındaki dağınık yatağı fark ederek, birçok erkeğin böyle bir kadınla yaşamayı can sıkıcı bulacağını düşündü. Kuniko artık sigarasını bulmuştu ve başını kaldırıp ona bakarken, sigarayı ağzının bir köşesine koymuştu

"Anladığım kadarıyla Yamamoto-san'la arkadaşsınız, ve size birkaç soru sormak istiyorum."

"Arkadaş mı?" dedi Kuniko. "Pek sayılmaz."

"Gerçekten mi? Siz ikinizin ve Azuma ve Katori-san'ın, fabrikada bir ekip gibi olduğunuz izlenimini edinmiştim."

"İşte, evet, sanırım bunu söyleyebilirsiniz. Ama Yayoi biraz kibirlidir –sanırım güzel olduğu için– ve tam olarak 'arkadaş' değiliz."

"Anlıyorum," dedi Imai, kadının zor gizlediği düşmanlığını sezerek. Kocası henüz öldürülmüş bir kadına karşı hiç sempati duymaması ilginçti – ve hem onun, hem de Azuma'nın, Yamamoto'yla arkadaş olduklarını reddetmeleri de ilginçti. Kötü kokan bir şeyler vardı. Fabrikada, dördünün her vardiyada birlikte çalıştıkları, sonra da kalıp muhabbet ettikleri söyleniyordu. Böyle davalar hakkında bildiği her şey, Imai'ye bu durumdaki kadınların, her zaman anlayışlı olduklarını söylüyordu. "Yani, iş dışında onu pek görmüyorsunuz, öyle mi?"

"Hiç." Kuniko, ayağa kalkarak buzdolabına gitti ve bir maden suyu şişesinden bir bardak doldurdu. "Biraz ister misiniz? Sadece musluk suyu."

"Hayır, teşekkürler." Imai, Kuniko şişeyi çıkartırken buzdolabının içindekilere hızla bakmıştı. Kadının, evle ilgilendiğini gösterecek hiçbir şey yoktu, ne bir sebze, ne artık bir yemek, ne de bir kutu meyve suyu. Burada yemek yemiyor muydu? Düşününce, evdeki her şey biraz gariptı. Kıyafetleri ve aksesuarları pahalı görünüyordu ama görünürde bir tek kitap veya CD yoktu ve daire, olabildiğince basitti. "Hiç yemek pişirir misiniz?" diye sorduğunu fark etti, odanın her yerine dağılmış boş fast food kutularına bakarken.

"Yemek yapmaya dayanamıyorum," dedi Kuniko. Yüzü-

nü, abartıyla buruşturdu, ama sonra utanmış numarası yaptı. Gerçek bir palyaço, diye düşündü Imai.

"Yamamoto davasıyla ilgili soracağım bir iki soru var," dedi. "Anladığım kadarıyla çarşamba gecesi işe gitmemişsiniz, peki bunun nedenini söyler misiniz?"

"Çarşamba mı?" Kuniko, şişko elini göğsüne götürerek yutkundu.

"Salı gecesinden çarşamba sabahına. Kocası o gece kayboldu ve cuma günü cesedi bulundu. O gece işe neden gitmediğinizi merak ediyordum."

"Sanırım karnım ağrıyordu," dedi Kuniko, biraz şaşkın bir sesle. Imai bir süre durdu.

"Yamamoto-san'ın bir erkek arkadaşı olup olmadığını biliyor musunuz?" diye sordu birden.

"Zannetmem," dedi Kuniko, omuzlarını silkerek.

"Ya Katori-san'ın?"

"Masako mu?" diye çığlık attı Kuniko, Imai'nin ondan bahsetmesine şaşırdığı belli olarak.

"Evet. Masako Katori."

"Hiç zannetmem, onun gibi korkutucu bir kadının yoktur."

"Onu korkutucu mu buluyorsunuz?"

"Tam olarak korkutucu değil..." Kuniko, söyleyecek başka bir şey bulamayarak sessizleşti. Imai, onun söylediği şeyi kastettiğinden emin olarak, ama Katori'yi korkutucu bulmasına şaşırarak bekledi. "Her neyse, zaten ayrılmayı düşünüyorum," diye ekledi Kuniko, konuyu değiştirerek. "Yayoi'nin sorunundan sonra, tüyler ürpertici olmaya başladı, sanki orası lanetliymiş gibi."

"Bunu görebiliyorum," dedi Imai, başını sallayarak. "Yani bir iş arıyorsunuz?"

"Bir gündüz işine girmeyi düşünüyorum. Bizi rahatsız eden şu sapık var ve fabrikada her şey daha da kötü olacak gibi görünüyor."

"Sapık mı?" diye sordu Imai, yeni bir bilgi ümidiyle not defterini çıkartarak. "Fabrikada mı?"

"Çok kurnaz, onu hâlâ yakalayamadılar."

"Bunun Yamamoto-san'ın kocasıyla bir ilgisi olduğunu zannetmiyorum, ama bana bildiklerinizi anlatır mısınız?" dedi Imai, birden heveslenmişti. Kuniko, nisan ayında başlayan saldırıları anlatmaya başladı. Imai, not almaya devam ederken, bir kez daha, bu kadınlar için gece çalışmanın ne kadar zor olduğunu düşünüyordu.

Kuniko'nun dairesinden çıktığında, öğleden sonra güneşinin uzun ışınları, beton otoparka düşüyordu. Yakıcı sıcağın altında otobüs durağına kadar olan uzun yürüyüşü, oraya varınca da terleyerek beklemeyi aklına getirerek içini çekti. Binanın yanına park etmiş olan parlak araba sırası, bunların arasında da hepsinden daha gösterişli olan koyu yeşil, üstü açık bir Volkswagen dikkatini çekti. Burada yaşayan birinin böyle bir arabaya sahip olması garip geldi, ama bu arabanın, biraz önce çıktığı daireden, zor geçindiği belli olan kadına ait olabileceği aklına hiç gelmedi.

İşte, çıkmaz bir sona gelmişti. Baştan başlayıp, salı gecesi fabrikaya gelmemiş olan beş adamı sorgulamayı denemesi gerekecekti. Bunu yapmaya yarın başlayabilirdi, ama bundan da bir sonuç çıkmazsa, yenilgiyi kabul edip Kinugasa'nın peşine takılması gerekecekti. Sıcak ve nemli öğleden sonraya yürürken kaşlarını çattı.

6

Kazuo Miyamori, üst ranzaya uzanmış, Japonca ders kitabını çalışıyordu. Fabrikada çalışma tecrübesine ek olarak, kendisine iki yeni sınav daha belirlemişti: Biri, Masako'nun onu tamamen affetmesini sağlamak, ve diğeri de, bunu başarmasına yetecek kadar Japonca öğrenmekti. Ama bu yeni sınavlar, sıraya pilav getirmek olan basit, devamlı tekrarlanan görevden farklıydı; bunların, belirli bir çekiciliği vardı.

"Adım Kazuo Miyamori."

"Hobim, futbol seyretmektir."

"Futbolu sever misiniz?"

"Ne tür yemekleri seversiniz?"

"Senden hoşlanıyorum."

Yüzüstü yatıp, gözleri yattığı açıdan dar bir şerit halinde görünen pencereye takılana kadar, her bir cümleyi tekrar tekrar fısıldadı. Yaz günbatımının parlak turuncusu, koyu çivit rengi

bir kuşağın altında asılı olan bulutları aydınlatıyordu. Kazuo seyrederken, bulutlardaki ışık soldu ve hava kararda; Masako'yu tekrar görebilmesi için, gecenin çabuk gelmesini diledi.

Masako'yla, o günden beri hiç konuşmamıştı. Eğer bir şey söylemeye kalksa ve Masakoda onu görmezden gelse, bu onun için çok acı verici olurdu. Ama daha sonra geri gitmiş ve onun, o gece kanalizasyona attığı şeyi almıştı. Yastığının altından gümüş bir anahtar çıkarttı ve elinde sıktı. Soğuk metal, avucunun içinde yavaşça ısındı, ve Kazuo, kalbinin Masako'ya aynı şekilde ısındığını düşünerek kendi kendine gülümsedi.

Eğer bunu diğer adamlara söylese, kendisinden çok daha yaşlı olan bir kadına âşık olma fikrine gülerlerdi. Ona, muhtemelen Brezilyalı kadınlardan birini seçmesini söylerlerdi. Bu yüzden, hiç kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu. Bu kadının sahip olduğu özel nitelikleri hissedebilen belki de yalnızca kendisiydi; ve belki de, Kazuo'da özel olan şeyi anlayabilecek bir tek kişi oydu. Eğer Kazuo onu tanıyabilse, birbirlerini anlayabileceklerinden emindi. Anahtarı, sanki dileğini yerine getirebilecek bir tılsımmış gibi sıkıca kavradı.

Anahtarı gümüş bir zincire takmış ve boynunda taşımaya başlamıştı. O kadar sıradan bir şeydi ki, Masako'nun bile, onun kanalizasyona attığı anahtar olduğunu fark edeceğini zannetmiyordu. Yirmi beş yaşında olmasına rağmen, küçük tılsımı hakkında, ilk aşkının acısını yaşayan liseli bir çocuk gibi hissediyordu; ve hislerinin sadece, babasının gelmiş olduğu bu misafir sevmez ülkede bir güven bulma ihtiyacı olabileceğini farkında dahi değildi. Bütün bildiği, Brezilya'da bile onun gibi bir kadın daha bulamayacağıydı.

Kazuo, bir sonraki sabah erkenden menfeze gitmişti. Fab-

rikada yarım gün çalışan Japon kadınların aksine, Brezilyalı işçiler saat 6.00'ya kadar paydos etmiyorlardı. O saatten, saat 9.00'daki gündüz vardiyasına kadar, fabrika bomboş olurdu. Kazuo, kanalizasyonu araştırmak için bu boşluktan faydalanmıştı.

Nereye bakacağını bildiğinden oldukça emindi, Masako'nunda o deliğe ne atmış olabileceğini çok merak ediyordu. Yere düşerken çıkarttığı sesten, bunun suyla gitmeyecek metal bir obje olabileceğini tahmin etmişti. Sona kalan birkaç öğrencinin ve ofis çalışanının, aceleyle istasyona gitmelerini bekledi, ve sonra, hendeğin beton kapağının bir tarafını sürükleyerek kaldırmak için bütün gücünü harcadı. Sabah ışığı, o ana kadar karanlıkta sessizce akan durgun, bulanık suyun yüzeyinde parladı. Kazuo deliğin içine baktı. Su, siyah ve pisti, ama tahmin ettiğinden daha sığdı. Bir şekilde cesaretini toplayarak, kenara kaydı ve ayaklarını, tenis ayakkabılarını, her şeyi suyun içine soktu. Koyu, yapış yapış pislik kot pantolonuna sıçradı, ve bilek hizasına gelen çamurun içine batınca, Nike'larını mahvettiğini fark etti. Yine de, ezik plastik bir şişenin altına sıkışmış, siyah, deri bir eki olan metal anahtarlığı görmesine yetecek kadar eğildi. Ilık suya elini uzatarak anahtarlığı çekip çıkarttı. Deri parçanın kenarları beyazlaşmıştı; anahtarlıkta tek bir gümüş anahtar vardı. Güneşığı üzerine parlayınca, Kazuo bunun sıradan bir ev anahtarı olduğunu gördü. Masako'nun böyle bir şeyden kurtulmak için bu sıkıntıya girmiş olması ona garip geldi, ama bu düşünceler, ona ait olan bir şeye sahip olmanın sevinciyle kısa sürede unutuldu. İşe yaramaz anahtarlığı atmadan önce, anahtarı çıkarttı ve cebine koydu

O akşam, işe her zamankinden daha erken gitti ve Masako'nun görünmesini bekleyerek girişte oyalandı. Onu, terk edilmiş fabrikadan gelirken görmek için otopark yolunda beklemeyi isterdi, ama bunun söz konusu olmadığını biliyordu. Onu, yapmış olduğundan daha fazla korkutmamalıydı. Hayır, bu doğru değildi, diye fark etti, kendi kendine gülümseyerek: Onun kendisini daha da az sevmesine neden olacak bir şey yapmaktan korkan *kendisiydi* – bundan, her şeyden daha çok korkuyordu.

Sağlık müfettişi Komada'nın yanında durup beklerken, zaman kartını kontrol ediyormuş gibi yaptı. Sonunda, Masako her zamanki saatinde göründü ve uzun bedeni, kırmızı sanayi halısının üzerinde tenis ayakkabılarını çıkartırken, siyah çantasını yere koymak için eğildi. Bir an için başını kaldırıp Kazuo'ya baktı, ama bakışı, daha önce de olduğu gibi, onu geçip arkasındaki duvarda bir noktaya odaklandı. Yine de, Kazuo bu tek bakıştan, güneşin doğmasını seyreder gibi, basit bir zevk aldı.

Masako çantasını yerden kaldırdı ve kıyafetlerinin –büyük, yeşil bir polo gömleği ve kot pantolon– arkasını yapışkanlı bantla temizlemesi için sırtını dönmeden önce Komada'ya selam verdi. Kazuo, Masako etrafındayken hissettiği kalp çarpıntısını kontrol etmek için yavaşça ve düzenli nefes alırken, sağlık müfettişinin çalışmasını fırsat bilerek Masako'yu inceledi. Özensiz giyiniş tarzı neredeyse erkeksiydi, ama Kazuo onun inceliğini ve yüzünde hiçbir fazlalık olmamasını seviyordu. Yanından geçerken, gücünü topladı ve onunla konuştu.

"Günaydın."

"Günaydın," dedi Masako, şaşkın bir bakışla. Salona girmek üzere gözden kaybolurken, Kazuo, elini boynundaki

anahtarın üzerine kapattı ve şükretti. Ona günaydın demişti! Sanki birileri onun küçük torenini bitirmesini bekliyormuş gibi, tam o anda ofisin kapısı açıldı.

"Miyamori. Burada olduğuna sevindim. Seninle bir dakika görüşebilir miyim?" Fabrika müdürü, kapıdan onu çağırdı. Bu saatte, ofiste yalnızca yaşlı bekçi olurdu. Kazuo, müdürü bu kadar geç saatte burada gördüğü için şaşırdı, ama ofise girince bir çevirmenin onu beklediğini gördüğünde, daha da çok şaşırdı. "Gece yarısında buraya tekrar gelebilir misin? Polis sana birkaç soru sormak istiyor." Müdür çevirmenin, bunu Kazuo'ya iletmesini isteyerek, Japon erkeklerden birinin, bir dedektif olduğu belli olan zayıf bir adam tarafından sorgulandığı, ofisin arka tarafındaki resepsiyon bölümüne döndü

"Polis mi?" diye sordu Kazuo.

"Evet, oradaki."

"Benimle konuşmak mı istiyor?"

"Bu, doğru."

Kazuo'nun kalbi bir an için durdu. Masako onu şikayet etmişti. İhbar edilmiş olduğunu anlayınca, oda kararmış gibi geldi. Şikayet etmemesini istemesinin bencilce olduğunu biliyordu, ama Masako'nun, kendisine bu şekilde yalan söyleyebileceğini hiç düşünmemişti. Onun, bundan kurtulmasına izin vereceğini düşündüğü için bir aptaldı.

"Tamam...," diye mırıldandı Portekizce. Umutsuzca, salona geri döndü. Masako, tek başına durmuş, otomatik içecek makinelerinin yanında sigara içiyordu. Ne Kaptan dedikleri kadın, ne de Kuniko isimli şişman olan henüz gelmemişti, görünüşe bakılırsa, bu yüzden konuşacak kimsesi yoktu, ve güzel olan kadın, Yayoi de işe gelmeyi bıraktığından beri, Masako'da bir şeyler değişmiş, sanki kendisini herkesten ve

her şeyden soyutlamıştı. Yine de, Kazuo, sesi öfkeyle titrerken onun yanına gidip de konuşmadan edemedi.

"Masako-san." Masako, ona bakmak için döndü, ve Kazuo, demek istediği şeyi, Japonca doğru ifade edebilmek için uğraştı. "Onlara söyledin mi?"

"Onlara neyi söyledim mi?" Sıska kollarını önünde kavuşturup, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılarak ona baktı.

"Polis... geldi."

"Polis mi? Ne için geldi?"

"Söz verdin, değil mi?" demeyi başardı Kazuo; sonra da durup Masako'nun gözlerini seyretti. Masako, dudaklarını kısıp ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Kazuo, sonunda omuzlarını düşürerek arkasını döndü ve giyinme alanına doğru gitti. Muhtemelen tutuklanıp işini kaybedecekti, ancak Masako'nun ona verdiği sözü tutmamış olduğu fikri onu daha çok üzüyordu.

Onu gece yarısı, işe başladığı saatte sorgulayacaklarsa, üzerini şimdi değiştirmesi gerekiyordu. Üniformasının asılı olduğu askıyı buldu. Fabrika katında herhangi bir mücevher veya kişisel eşya takmaları yasak olduğu için, anahtarın asılı olduğu zinciri çıkarttı ve dikkatle pantolonunun cebine koydu. Brezilyalı işçilerin giydiği mavi iş şapkasını alarak salona geri döndü. Masako, onu bırakmış olduğu yerde duruyor, belli ki onu bekliyordu. Kazuo yokken o da üzerini değiştirmişti, ama filesinin altından, acele etiğini belli eder şekilde, saçları çıkmıştı.

"Bekle," dedi Masako, yanından geçen Kazuo'nun adaleli kolunu tutarak. ama Kazuo onu görmezden geldi ve ofise doğru yürüdü. Eğer onu şikayet etmişse, sınavları bitmiş ve hayatının amacı gitmişti. Ama yürürken, bir anlığına koluna

dokunan eli nasıl hissettiğini hatırladı, ve kendisini uçurumun kenarından çekti. Bu da, diye karar verdi, Masako'nun onun için hazırladığı bir sınavdı, ve diğerleri gibi aşılması gerekiyordu. Bacağına dokunan anahtar, hâlâ orada olduğunu hatırlatmak ister gibi soğuktu. Ofis kapısını çaldı ve kapı hemen açıldı. Brezilyalı çevirmen ve dedektif, onu bekliyordu. Kalbi hızla atmaya başlayınca, elini cebine soktu ve anahtarın üzerine kapattı.

"Imai," dedi dedektif, kimliğini göstererek.

"Roberto Kazuo Miyamori," dedi cevap olarak. Dedektif uzun boyluydu ve çenesi yoktu. Yeterince dostane görünüyordu, ama insanın içine işleyen bir bakışı vardı.

"Japon vatandaşı mısınız?" diye sordu.

"Evet. Babam Japondu, annem Brezilyalı."

"İyi görünüşünüzü annenizden almış olmalısınız," diye güldü dedektif. Kazuo, bu sözün bir hakaret de olabileceğini hissederek ona soğukça baktı. "Sizi böyle buraya sürüklediğim için özür dilerim, ama size sormam gereken birkaç soru var. Fabrikanın bu süreyi, normal çalışma saati olarak değerlendirmesini ayarladım."

"Anlıyorum," dedi Kazuo, dedektif sorgulamaya başlamaya hazırlanırken, o da gerginleşmişti. Ama gelen soru, hiç beklenmedikti.

"Yayoi Yamamoto'yu tanıyor musunuz?" Şaşıran Kazuo, cevap vermesi gerektiğini işaret eden çevirmene baktı.

"Evet, onu tanıyorum," diye başını salladı, Imai'nin bu soruyla ne kastettiğinden emin olamayarak.

"O zaman, kocasına ne olduğunu da biliyorsunuz?"

"Evet, söylentileri duydum." Bunun, onunla ne alakası vardı?

"Kocasıyla tanışmış mıydınız?"

"Hayır, hiçbir zaman."

"Peki Yamamoto-san'la hiç konuştunuz mu?"

"Ona bazen 'merhaba' derim, ama hepsi bu. Ayrıca, bütün bunlar ne demek oluyor?" Çevirmen, Kazuo'nun sorusunu tercüme etmemeye karar vermiş gibiydi, dedektif de devam etti.

"Anladığım kadarıyla geçen salı izinliydiniz. O gece ne yaptığınızı anlatmanızın bir mahsuru var mı?"

"Buna karıştığımı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Kazuo, hakkında hiçbir şey bilmediği bir konuya çekilmekten korkmuştu.

"Hayır, hayır," diye güvence verdi Imai. "Sadece, Yamamoto-san'la görüşen ve özellikle o gece çalışmamış olan herkesle konuşmaya çalışıyoruz." Kazuo, neden sorgulandığını hâlâ anlamamış olmasına rağmen, o geceden hatırlayabildiklerini anlatmaya başladı.

"Öğlene kadar uyudum. Sonra Oizumi-machi'ye gittim. Günümün geri kalanını oradaki Brezilya Çarşısı'nda geçirdim ve saat 9.00'da odama dönmüş uyuyordum."

"Ama oda arkadaşınız, o gece eve hiç gelmediğinizi söyledi," dedi adam, şüpheli bir bakışla notlarını kontrol ederek.

"Alberto, kız arkadaşıyla geldiğinde, benim odada olduğumu fark etmedi," diye karşı çıktı Kazuo. "Ama ben yatağımda uyuyordum."

"Ama sizin orada olduğunuzu nasıl fark etmedi?"

"Çünkü ben üst ranzada yatıyorum." Kazuo, o gece olanları hatırlayarak rahatsız oldu.

"Yani Alberto, kız arkadaşını odaya getirdi ama sizin üst katta olduğunuzu fark etmedi," diye güldü dedektif, sonunda anlamıştı. Kazuo, utanarak boş ofiste etrafına baktı. Hep-

sinin üzeri özenle, plastik örtüyle kapatılmış bilgisayarların durduğu çalışma masalarından oluşan sırayı seyretti. Japonya'ya geldiğinde bilgisayar kullanmayı öğrenmek istemiş, ama sonu, bir şekilde burada, bir banda pilav yüklemek olmuştu. Bütün bu durum bir anda ona çılgınca, anlamsız göründü. "Peki gecenin geri kalanını odanızda mı geçirdiniz?" diye sordu adam.

Kazuo tereddüt etti. Masako'ya sarıldığı ve sonra da vicdan azabıyla ortalarda dolaştığı gece, o geceydi. Yağmur yağmaya başlamıştı, bu yüzden şafakta, şemsiyesini almak için odasına dönmüştü. Ama bu, Alberto işe gitmek için çıktıktan sonraydı. Sonra, gidip Masako'yu beklemişti.

"Yürüyüşe çıktım," dedi.

"Gece yarısı mı? Nereye gittiniz?"

"Buraya geldim, fabrikaya."

"Neden buraya?"

"Bir nedeni yok. Sadece odada kalmak istemedim."

"Kaç yaşındasınız?" diye sordu dedektif, az çok anlayışlı bir bakışla.

"Yirmi beş," dedi Kazuo. Imai, sanki bir şey fark etmiş gibi başını salladı, ama notlarını karıştırırken hiçbir şey söylemedi. "Artık gidebilir miyim?" diye sordu Kazuo, sessizliği çekilmez bulmuştu. Dedektif, hâlâ birkaç sorusu olduğunu belirtmek için elini kaldırdı.

"Birisi bana, birkaç kadının fabrikanın yakınlarında saldırıya uğradığını söyledi," dedi. "Bunu biliyor muydunuz?" İşte geliyor, diye düşündü Kazuo, cebindeki anahtarı tutarak.

"Söylentileri duydum," diye cevap verdi. "Ama size bunu kimin söylediğini sorabilir miyim?"

"Sanırım size söyleyebilirim," dedi Imai eğlenerek. "Yarın

gün çalışan işçilerden olan Bayan Jonouchi söyledi." Kazuo, söyleyenin Masako olmadığına şükranla sevinerek, terli avucundaki anahtarı bıraktı. Daha sonra ondan özür dilemesi gerekecekti. "Bunun Yamamoto davasıyla bir ilgisi yok, ama Brezilyalı işçiler arasında bu saldırılar hakkında konuşulup konuşulmadığını bana söyleyebilir misiniz diye merak ediyordum. Kurbanlar kim ve bundan kim sorumlu olabilir?"

"Bununla ilgili bir şey duymadım," dedi Kazuo, ses tonu işini bitirdiğini belli ederek. Şapkasını kafasına takarken duvardaki saate baktı.

"Teşekkür ederim," dedi Imai, görüşmenin bittiğini anlamıştı.

Kazuo fabrika katına ulaştığında bant çoktan çalışmaya başlamıştı, ve hazırlanmış yemek kutularından oluşan bir yığın, sıranın sonunda düzgünce birikmişti. Kuniko ve Kaptan olmadığı için, Masako sıranın başında pilav işini yapıyordu. Yayoi'nin kocası hakkındaki söylentiler duyulmaya başlandığından beri, grupları dağılmıştı. Kazuo buna şaşırıyordu, ama aynı zamanda Masako'nun etrafında artık çok fazla arkadaşı olmamasından dolayı mutluydu. Vardiya bittikten sonra üzerini değiştirmek için acele ederse, onunla konuşabilirdi.

Bu mükemmel bir fırsattı, ne var ki Kazuo, on beş dakika fazla mesai yapmak zorunda kalmıştı ve saat 6.00'dan sonra salona geldiğinde Masako, diğer yarım gün çalışanlar gibi, çoktan gitmişti. Fabrikadan çıkarken, erken sabah güneşi, araba fabrikasının gri duvarını aydınlatıyordu. Bu kadar güzel bir yaz gününde odasına gidip, karanlıkta bir hayvan gibi kıvrılıp yatmak zorunda kalması çok kötüydü. Cebinden siyah kasketini çıkarttı ve kasvetle, gözlerinin üzerine kadar

çekerek kafasına taktı. Ama başını kaldırıp baktığında, şoke olarak durdu: Masako, yağmur yağdığı gun onu beklemiş olduğu yerde duruyordu.

"Miyamori-san," dedi, yorgunluktan solmuş yüzüyle ona doğru gelirken. Kazuo, farkına varmadan zincire uzandı ve anahtarı tişörtünün dışına çıkarttı. Hepsi, anahtarın sayesindeydi. Masako, beyaz tişörtün üzerinde duran gümüş objeye baktı ama bunun, kendi atmış olduğu anahtar olduğunu anlamayarak, tekrar Kazuo'nun yüzüne baktı. "Dün gece salonda, ne demek istedin?" diye sordu, onun, Japoncasını anladığını varsayıyordu.

Kazuo, uygun olduğunu bildiği şekilde başını eğdi. "Özür dilerim. Bir hata yaptım." Masako, belli ki tatmin olmamıştı ve ona bakmaya devam etti.

"Yaptığın şeyi hiç kimseye söylemedim," dedi.

Kazuo başını salladı. "Biliyorum."

"Polis, sana Yayoi'nin kocası hakkında soru sormak istedi, değil mi?" diye sordu Masako, sonra arkasını döndü ve otoparka doğru yürümeye başladı. Brezilyalı işçilerin fabrikadan çıkmaya başladıklarının ve kendi aralarında gürültüyle muhabbet ettiklerinin farkında olan Kazuo, birkaç metre arkadan onu takip etmeye başladı. Masako, sanki beraberinde hiç kimse yokmuş gibi hızla yürüyordu.

Brezilyalılar, yatakhanelerinin yönüne döndüklerinde, Masako ve Kazuo terk edilmiş fabrikayı geçiyorlardı. Yaz çimlerinin taze kokusu, kanalizasyonun iğrenç kokusunu güç bela saklıyordu; ama sıcak, kokuyu kısa bir süre sonra ortaya çıkartacaktı; birkaç saat içinde, yol sıcaktan kavrulmuş ve tozlu olacak ve çimler de kızgın güneş altında solacaktı

Kazuo, Masako'nun menfeze baktığını ve sonra da, kaldır-

mış olduğu beton kapağı fark edince donmuş gibi olduğu yerde durduğunu gördu. Kazuo, onun yüzüne yayılan panik ifadesine şaşırmıştı. Belki de yapmış olduğu şeyi ona söylemeliydi, ama onun attığı bir şey için çamurun içinde dolaştığını itiraf etmek zor geldi, ellerini ceplerine sokarak sessiz kaldı. Masako'nun solgun suratı, deliğin kenarına gidip içine bakınca daha da soldu. Kazuo onu izledi ve sonunda konuşacak cesareti bulunca, fabrikadaki ustabaşı Nakayama'dan defalarca duymuş olduğu sert soruyu sordu.

"Sen ne halt ediyorsun?" Kazuo, bunun kulağa biraz sert geldiğini biliyordu, ama sınırlı Japoncasında, duruma uyan tek cümle bu gibi görünüyordu. Masako hızla döndü. Bir an için gözleri Kazuo'nunkileri buldu ve sonra, göğsünün üzerindeki anahtarda durdular.

"O senin anahtarın mı?" diye sordu. Kazuo önce yavaşça başıyla onayladı, sonra da hayır anlamında salladı. Ona yalan söyleyemezdi. "Onu o delikten çıkartmadın, değil mi?" diye sordu, onun belirsiz cevabı karşısında kızmıştı. Kazuo kollarını açtı ve omuzlarını silkti. Doğruyu söylemekten başka yapacak şey yoktu.

"Çıkarttım."

"Neden?" diye sordu Masako, ona doğru gelerek. Uzundu, Kazuo'dan biraz kısaydı ve Kazuo, onun anahtarı almasını engellemek için her iki eliyle tutarak geri çekildi. "Bunu nereden biliyordun? O gece yine orada mıydın?" Masako, parmağıyla Kazuo'nun saklandığı yerdeki çimleri işaret etti. Şans eseri tam o anda, büyük bir böcek, sanki Masako'nun parmağı bir lazermiş gibi, çalıların altından havalandı. Kazuo başını salladı. "Ama niye?"

"Seni bekliyordum."

"Neden?"

"Gelmeye söz vermiştin... değil mi?"

"Vermedim." Masako elini uzattı. "Şimdi onu geri ver."

"Vermeyeceğim," dedi Kazuo, anahtarı sıkıca tutarak.

"Neden öyle bir şeyi isteyesin ki?" diye sordu Masako; ellerini kalçalarına koyup dikkatle ona bakıyordu.

Anlamıyor musun? Söylemem için beni zorlamak mı istiyorsun?

"Geri ver," diye tekrarladı Masako. "Ona ihtiyacım var. Önemli." Kazuo, onun ne dediğini oldukça iyi anlıyordu, ama bu isteğe razı olamazdı. Eğer o kadar önemliyse, o zaman atmaması gerekirdi. Onu geri istemesinin tek nedeni, anahtarın artık Kazuo'da, vücudunun yakınında olduğunu bilmesiydi.

"Vermeyeceğim," dedi. Masako, orada durup, görünüşe göre bir sonraki adımını düşünürken dudaklarını kısmıştı. Izdırabı, Kazuo'nun onun elini tutmasına neden oldu. El, o kadar inceydi ki, sanki kendi elinin içine kaybolmuştu. "Senden hoşlanıyorum," dedi.

"Ne?" dedi Masako, gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. "O gece olanlar yüzünden mi?" Kazuo ona, bunu anlayacağını bildiğini söylemeyi istedi, ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Kızarak, sanki bir Japonca dersindeymiş gibi, bildiği tek cümleyi tekrarladı.

"Senden hoşlanıyorum."

"Korkarım ki bu bende bir işe yaramaz," dedi Masako, elini çekmişti. Kazuo, bir hayal kırıklığı dalgasına kapıldı. Masako, onu kanalizasyonun yanında tek başına bırakarak yolda yürümeye başladı. Kazuo onu takip etmeye kalktı, ama Masako'nun sırtı onu reddedişini bildiriyor gibiydi; Masako'nun uzaklaşmasını seyretmek için durdu ve baştan aşağı kedere boğuldu.

7

Fabrikanın otopark zemini düz gibi görünüyordu ama aslında hafif bir eğim üzerine kurulmuştu. Karanlıkta neredeyse hiç fark edilmiyordu, ama şafakta, yorucu bir çalışma gecesinden sonra, zemin bazen insanın ayağının altında eğriliyor gibiydi. Biraz başı dönen Masako kendine gelebilmek için, ellerini Corolla'sının üzerine koydu. Metal, serin gece havasının neden olduğu buğu damlalarıyla kaplıydı; avuçları da, sanki elini bir su birikintisine sokmuş gibi, hemen sırılsıklam oldu. Masako ellerini kot pantolonuna sildi.

Bunu nasıl söyleyebilmişti? Yine de, onun ciddi olduğunu biliyordu. Kendisini, kaybolmuş bir köpek gibi takip edişini hatırlayınca, daha önce yapmış olduğu gibi bakmak için arkasını döndü, ama Kazuo bu sefer gitmişti. Masako, onun incindiğini biliyordu, anahtarı bulmuş olması ise, onu endişelendiriyordu. Ama en çok, onun duygularının derinliğinden rahat-

sız olduğunu fark etti. Bu, kendisinin geride bırakmış olduğu duygular, hayatının bu noktasında ne ihtiyacı olan ne de istediği bir şeydi. Kendi yolunu seçmişti, onun Yayoi'ye yardım etmesine neden olan yalnızlığının bir kez daha farkına vardı.

O gün, bir sınırı geçmişti. Bir adamın cesedini kesmiş ve bunları şehrin her tarafına dağıtmıştı. İşte, yapmış olduğu bir şeyi hafızasından silebilse bile, artık daha önce olduğu gibi olması imkansızdı.

Apansız içinde bir mide bulantısı hissetti ve arabanın yanına kustu; ama midesi bulanmaya devam ediyordu. Sarı safra ağzından akarken, gözyaşları içinde dizlerinin üstüne çöktü

Masako, bir mendille yüzünü silerek arabayı çalıştırdı. Eve gitmektense, Shin-Oume Otoyoluna sapıp, Sayama Gölü'ne doğru, batıya gitti. Sabahın bu erken saatinde hiç trafik yoktu, ama Masako, dağlara çıkan yol kıvrılmaya başlayınca vitesi küçülttü ve yavaşladı. Motosikletli yaşlı bir adam haricinde hiç kimseyi geçmedi.

Sonunda, vadi boyunca olan barajın üzerinde bir köprüye çıktı. Barajın arkasındaki Sayama Gölü, önünde uzanıyordu. Gölün çevresindeki alan düzleştirilmişti ve bütün alan, dağlık bir Disneyland gibi, yapay görünüyordu. Oğlunun küçük bir çocukken bu gölü görünce gözyaşlarına boğulmasını hatırladı; Nobuki, sudan bir dinozor çıkacağına inanmış ve yüzünü Masako'ya kapatıp bakmayı reddetmişti. Masako, bunu aklına getirince kendi kendine güldü.

Gölün yüzeyi, sabah güneşiyle parlıyor, yorgun gözlerini acıtıyordu. Yüzünü buruşturarak UNESCO Köyüne doğru döndü. Dağ yolundan birkaç dakika daha gitti ve koy gorundü. Arabayı çimli yol kenarına çekti ve durdu. Kenji'nin ba-

şı, buradan beş dakika uzakta olan ormanda bulduğu bir yerde gömülüydü.

Dışarı çıkıp arabayı kilitledi ve ağaçların arasında yürüdü. Buraya geri gelmenin tehlikeli olduğu açıktı, ama bacakları, otomatik olarak hareket ediyor, onu ormana çekiyorlardı. İşaret olarak kullandığı büyük zelkova ağacını bularak altında durdu ve birkaç metre ilerisinde görünen toprak parçasına baktı. Çalıların altında, taze bir toprak tepeciği, yapmış olduğu şeyin tek kanıtı olarak, görünüyordu. Yaz, zirveye ulaşıyordu, ve orman, on gün önce buraya geldiğinden bile çok daha fazla hayat kokuyordu. Kenji'nin başının, toprağın içinde hamurlaşıp, kurt ve böcekler için yemek haline gelişini hayal etti. Bu, tüyler ürpertici bir düşünceydi, ama aynı zamanda da rahatlatıcıydı – kafayı, yeraltının yaratıklarına vermişti.

Dalların arasından bir eğimle sızan ışık gözlerini kamaştırdı. O günü hatırlarken, ellerini gözlerine siper etti ve uzun bir süre tepeciğe baktı.

Kafayı, gömecek bir yer bulmak için ormana getirişini hatırladı. Kafayı, iç içe geçirdiği iki torbaya koymuştu, ama o kadar ağırdı ki, altının yırtılacağından korkmuştu. Diğer elinde taşıdığı kürek ağır değildi. Yüzünü, pamuklu çalışma eldivenleriyle silmek için birçok kez durmuş, her seferinde, kollarını dinlendirmek için torbayı taşıdığı elini değiştirmişti. Ve bunu her yapışında, Kenji'nin çenesinin ona vurduğunu hissederek tüyleri diken diken olmuştu. Şimdi de o duyguyu hatırlayınca titredi.

Bir zamanlar gördüğü, *Bana Alfredo Garcia'nın Başını Getirin* isimli filmde, bir adam, kesilmiş bir kafanın sıcaktan çürümesini engellemeye çalışarak Meksika'yı bir baştan diğer

başa geçmeye çalışıyordu. Aktörün yüzündeki öfke ve sıkıntıyı hâlâ hatırlayabiliyordu; ve on gün önce kafayı buraya gömerken, kendisinin de böyle görünmüş olması gerektiğini düşündü. Öfke – hissettiği şey buydu. Neye veya kime öfkeli olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, ama en azından duygusuna bir isim koymuştu. Ama belki de, başka hiç kimseden yardım alamayacak kadar yalnız olduğu için kendisine öfkeliydi. Belki de, kendisine, hiç düşünmeden bu pisliğe bulaştığı için öfkeliydi. Ancak şimdi, öfkenin onu özgürleştirdiğini ve o sabah, kendisinde bir şeylerin değişmiş olduğunu fark etti.

Ormandan bu ikinci kez çıkışında, arabasında bir süre oturarak bir sigara içti. Buraya tekrar gelmeyecekti. İzmariti söndürerek hafifçe elini salladı ve arabayı vitese taktı.

Eve vardığında, Yoshiki ve Nobuki, işe gitmek için çoktan çıkmışlardı. Hiç şüphesiz ayrı ayrı yedikleri yemeklerin kirli tabakları, yemek masasının üzerinde terk edilmiş gibi duruyorlardı. Onları yıkamanın çok zahmetli olacağını düşünerek tabakları lavaboya doldurdu ve oturma odasında durarak hemen yatıp yatmamayı düşündü.

Yapması gereken, üzerinde düşünmesi gereken hiçbir şey yoktu; bütün yapmak istediği, yorgun vücudunu dinlendirmekti. Birden, Kazuo'nun şu anda ne yapıyor olduğunu merak etti. Belki de, karanlık odasındaki yatağında uyuyamadan dönüp duruyordu. Veya belki de hâlâ araba fabrikasının gri duvarının önünde hiç durmadan yuvarlaklar çizip yürümeye devam ediyordu. Onu bu yalnız dönüşünde hayal ederken, paylaştıkları yalnızlık hissiyle, ona karşı ilk defa sempati duydu. Anahtarı saklamasına izin vermeye karar verdi.

Telefon çaldı. Ne rahatsızlık –saat daha ancak 8.00'di. Bir sigara yakarak telefonu duymazlıktan geldi ama o, çalmaya devam etti.

"Masako," dedi bir ses, telefonu açınca. Arayan Yayoi'ydi.

"Merhaba. Ne oldu?"

"Daha önce de aradım ama henüz dönmemiştin."

"Eve gelirken yapmam gereken bir şey vardı." Nereye gittiğini ona söylemek istememişti.

"Sabah gazetesini gördün mü?" diye sordu Yayoi, heyecanlı bir sesle.

"Henüz değil," dedi Masako, masanın üzerine bırakılmış gazeteye bakarak. Yoshiki, gazeteyi okuduktan sonra her zaman özenle katlardı.

"Bir bak," dedi Yayoi ona. "Şaşıracaksın."

"Ne var?"

"Sadece bak. Beklerim." Sesi telaşlıydı ama neredeyse neşeliydi de. Masako telefonu bıraktı ve gazeteyi aldı. Başlığı, üçüncü sayfada buldu: "Koganei Parkı'ndaki Ceset Parçalarının Şüphelisi Bulundu." Haberi gözden geçirirken, Kenji'nin o gece gittiği kulübün sahibinin bir başka suçtan daha tutuklandığını ve davayla ilgili olarak gözaltında tutulduğunu okudu. Masako, işlerin bu kadar iyi gitmesinden biraz endişe duyarak titredi.

"Okudum," dedi, gazete hâlâ elindeyken telefonu alarak.

"Oldukça şanslıyız, değil mi?"

"Kutlama yapmaya başlamak için biraz erken," dedi Masako, dikkatli bir ses tonuyla.

"Her şeyin bu kadar iyi gideceğini kim tahmin edebilirdi? Gazetede kavga ettikleri yazıyor, ama ben bunu zaten biliyordum." Yayoi, bu kadar rahat konuşabildiğine göre yalnız olmalıydı.

"Nereden biliyordun?"

"Eve geldiğinde dudağında bir kesik vardı ve gömleği de kirliydi. O zaman, bir kavgaya karışıp karışmadığını merak etmiştim."

"Ben hiçbir şey fark etmedim," dedi Masako, ama Yayoi, canlı bir insan hakkında konuşurken, kendisinin bir cesetten bahsettiğinin farkındaydı. Ama zaten, Yayoi onu dinliyor gibi görünmüyordu.

"Acaba idam cezası alır mı?" Sesi, neredeyse hayal kurar gibiydi.

"Ben buna güvenmezdim," dedi Masako. "Delil yetersizliğinden bir süre sonra çıkması büyük bir olasılık."

"Ne kötü, değil mi?" diye mırıldandı Yayoi.

"Böyle söyleme!"

"Ama adamın, Kenji'nin o fahişe için gittiği bir kulübü daha var."

"Ve bu, onun cinayetten suçlu olmasına mı neden oluyor?!"

"Ben öyle demiyorum," diye karşı çıktı Yayoi. "Ama pek de masum sayılmaz."

"Belki de kocanın neden bir başka kadına âşık olduğunu kendine sormalısın," dedi Masako, sigarasını bitirerek. Bu yorum, belki de Kazuo'yla olanlar yüzünden, ağzından kaçmıştı, yine de bir cevap almayı beklemiyordu.

"Çünkü benden sıkılmıştı," dedi Yayoi duygusuzca. "Artık ona çekici gelmiyordum."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Masako, eğer hâlâ bir cevap verebilecek durumda olsa, bu soruyu Kenji'ye sorabilmeyi gerçekten isteyebileceğini hissetti. Eğer insanların, birbirini çekici bulmasının bir nedeni varsa, birisinin bunu

ona söylemesini isterdi.

"Ama bazen, onun benden öç almak için bir yol arıyor olabileceğini düşünüyorum."

"Neyin öcü? Senin her zaman örnek bir eş olduğunu düşünmüşümdür." Yayoi bunu düşünürken bir sessizlik oldu.

"Onun da nefret ettiği şey, tam olarak buydu," dedi sonunda.

"Neden?"

"Sanırım bir kadın, iyi olduğunda sıkıcı gelmeye başlıyor."

"Ama neden?" diye tekrarladı Masako, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

Yayoi birden öfkelenmişçesine konuştu. "Ben de emin değilim – bunu, Kenji'ye sorman gerekiyordu."

"Sanırım haklısın," diye mırıldandı Masako, Yayoi'nin ses tonu yüzünden düşüncelerinden sıyrılmıştı.

"Sana bugün ne oldu?" diye sordu Yayoi. "Kendinde değilsin."

"Sadece yorgunum."

"Elbette öylesin," dedi Yayoi özür diler gibi. "Geceleri uyumaya başladığımdan beri, bunun nasıl bir şey olduğunu unuttum. Kaptan nasıl?"

"Dün gece gelmedi. Kuniko da. Sanırım hepimiz yorgunuz."

"Neden?" Masako hiçbir şey söylemedi. "Üzgünüm. Bu, benim hatam, değil mi?... Oh! Sana Kenji'nin sigorta parasının tümünü alabileceğimi söyleyecektim, böylece onlara oldukça çok para verebileceğim."

"Ne kadar?" diye sordu Masako, hazırlıksız yakalanmıştı.

"İkisine de birer milyon. Yeter mi?"

"Çok fazla. Kaptan ve Kuniko'nun her birine beş yüzer yeterli. Bana kalsa, Kuniko bir kuruş bile alamazdı."

"Ama kızmayacaklar mı? Özellikle de ben elli milyon alırken."

"Sigorta parasından bahsetmene gerek yok. Sadece onlara parayı ver ve bir şey söyleme. Ama bana, iki milyon verip veremeyeceğini merak ediyordum."

"Elbette...," dedi Yayoi, Masako en başından beri para istemediğini söylediği için zaten şaşıyordu. "Ama fikrini değiştirmene ne neden oldu?"

"Ne olur ne olmaz diye, kendime ait biraz param olmasının iyi olacağına karar verdim. Buna gerçekten minnettar olacağım."

"Elbette," diye tekrarladı Yayoi. "Sana çok şey borçluyum. Bunu nasıl reddedebilirim ki?"

"Teşekkürler," dedi Masako. Telefonu kapatırken, korkusundan sıyrılmakta olduğunu ve sonunda, bununla başa çıkabileceğini hissetti. Polisin bir şüphelisi vardı, ama onun doğru kişi olduğunu düşünüp düşünmediklerini bilmenin bir yolu yoktu; kurtulduklarını düşünmek için kesinlikle çok erkendi. Yine de, hafif bir rahatlama hissi, kolayca uykuya dalmasına yardımcı oldu.

8

Satake, ağustosun sonunda serbest bırakıldığında, tayfunlar geçmiş ve sonbahar rüzgarları esmeye başlamıştı. Merdivenlerden yavaşça çıkarken, kapının önünün, masaj salonları ve eskort servislerinden gelen reklamlarla dolu olduğunu gördü ve bunları almak için eğildi; buruşturup top haline getirdi ve siyah ceketinin cebine koydu. Bu, Mika ve Playground hâlâ çalışıyorken düşünülmeyecek bir ihmalkarlık işaretiydi. En çok iş yapan iki kiracısı kapanınca, bütün binanın işleri bozulmuş gibi görünüyordu.

Birisinin onu seyrettiğini hissederek başını kaldırıp baktı. İkinci kattaki diğer kulübün barmeni, onu yukarıdan endişeyle seyrediyordu. Satake, adamın, Yamamoto'yla kavga ettiği şeklinde ifade verdiğini biliyordu. Eli hâlâ cebindeyken adama baktı ve adam, mor, cam kapıyı hızla kapattı. Muhtemelen Satake'nin bu kadar çabuk çıkmasına çok şaşırmıştı. Adamın,

cam kapının arkasından onu seyretmekte olduğunun bilincinde, son birkaç basamağı çıktı ve Mika'nın tabelasına baktı. Bir zamanlar, tabelanın kordonu özenle sarılmış ve arka koşeye konulmuştu. Kapıda bir ilan vardı: "Tadilat Nedeniyle Kapalı."

Satake, lisanssız kumarhane işletmekten ve fahişeliğe özendirmek suçlarından tutuklanmıştı. Sonunda, sadece kumar suçlaması kalmış ve Yamamoto cinayetine karıştığına dair kesin delil bulunamayınca da, onu serbest bırakmak zorunda kalmışlardı. Polisin ne kadar inatçı olabileceğini bilen Satake, bu işten kurtulduğu için kendisini şanslı hissediyordu, ama bunun çok pahalıya mâl olduğu kesindi. Geçen on yılda, sıfırdan kurduğu krallığı harabeye dönmüştü; her şeyden kötüsü, geçmişi ortaya çıkmış ve etrafındaki herkesin güvenini kaybetmişti. Geçmişi öğrenildiğine göre, artık eski hayatına dönmesi imkansızdı.

Bunun kendisini üzmesine izin vermemeye çalışan Satake merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Bir zamanlar Playground olan bu yerde, Kunimatsu'yla bir toplantı ayarlamıştı; eskiden gözbebeği olan kulüp çoktan gitmişti. Kendi taktığı ağır, pahalı kapı hâlâ oradaydı, ama içerisi, artık 'East Wind' adında bir mahjong salonu olmuştu. Bir zamanlar ona ait olan bu yerin artık başka ellere geçmiş olduğunun farkında olarak, kapıyı dikkatle açtı. İçeride, Kunimatsu tek başına oturmuş, onu bekliyordu.

"Satake-san," dedi, salondaki aydınlatılmış tek mahjong masasından başını kaldırıp bakarak. Gülümsüyordu, ama kilo kaybetmişti, ve gözlerinin altında, belki de başının üzerindeki spot ışığının neden olduğu, mor halkalar vardı.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Satake, müdürü ayağa kalkarken.

"Ve korkarım ki, bu süre senin için pek eğlenceli geçmedi."

"Taşlara geri mi döndün?" diye sordu Satake, ilk tanıştıkları zaman Kunimatsu'nun Ginza'daki bir mahjong salonunda çalıştığını hatırlamıştı. O zamanlar yirmili yaşlarında olan Kunimatsu, günlerini oyunda hile yaparak ve yönetimin ayak işlerine bakarak geçiriyordu. Satake, bu sıradan görünüşlü genç adamın, bir mahjong masasına her oturuşunda nasıl becerikli bir kumarbaza döndüğünü görünce çok şaşırmıştı. Yaşına rağmen, bu işteki tecrübesinin derinliğinden etkilenmişti; Satake kumarhanesini açar açmaz, onu müdür olarak işe almıştı.

"Bu oyunun işi bitti," dedi Kunimatsu, tecrübeyle taşları pudralayarak. "Artık çocuklar bunu internetten öğreniyorlar." Salonda, yerel bir dağıtıcıdan kiralandıkları belli olan altı masa vardı, ama Kunimatsu'nun oturduğu masa hariç hepsi, Satake'ye bir uyanışı hatırlatan beyaz örtülerle kaplanmıştı. Başını salladı. Salona bakarken, büyük bakara masasının nerede olduğunu, müşterilerin bir oyunun açılmasını nerede beklediklerini hatırladı –hepsi sadece bir ay önceydi, ama çoktan gitmişlerdi. "Her neyse, zaten yine işten çıkacağım gibi görünüyor," diye güldü Kunimatsu, pudra kutusunun kapağını kapatırken. Satake, onun gözlerinin çevresinde artık kırışıklıklar olduğunu fark etti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Burası da kapanıyor işte. Bunun yerine bir karaoke bar açıyorlar."

"Sanırım bugünlerde biraz para kazanmanın tek yolu bu." Mika'da da bir karaoke makinesi vardı, ama Satake onu kullanmayı hiçbir zaman sevmemişti.

"İşler her yerde kötü," dedi Kunimatsu.

"Bakaradan oldukça iyi kazanıyorduk."

Kunimatsu, ağzının çevresinde beliren üzgün bir gülümsemeyle başını saldı. "Kilo vermişsin," dedi, Satake'ye ışığın altında daha dikkatli bakarak. Ve bunu yaparken, Satake onun gözlerinde bir korku belirtisi gördü. O da, diğer herkes gibi, Satake'nin geçmişte bir kadını öldürdüğünü ve bir şekilde Yamamoto davasıyla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Dünya, aniden soğumuştu. Kreditörleri borçlarını hatırlatıyordu; bundan sonra da herhangi bir iş girişimi için bir yer bulması çok zor görünüyordu. Kunimatsu diğer herkesten neden farklı olacaktı ki? Bir daha hiç kimsenin kendisine güvenmeyeceğini düşünmek çileden çıkmasına sebep oluyordu ama konuştuğunda, sesi sakin ve mesafeliydi.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "İçeride pek uyumadım." Aslında, bütün bir ay boyunca neredeyse hiç uyumamıştı.

"Tahmin edebiliyorum. Zor olmuş olmalı." Polis, Kunimatsu'yu kumar suçuyla ilgili sorguladıktan sonra gitmesine izin vermişti, ama cinayet yüzünden birçok kez geri çağırılmıştı ve Satake'nin neler yaşadığı hakkında bir fikri varmış gibi görünüyordu.

"Bütün bunlara bulaştığın için üzgünüm," dedi Satake.

"Merak etme. Yargı sistemi hakkında sert bir ders aldım – ama sanırım öğrenci olmak için biraz yaşlıyım." Konuşurken, Kunimatsu'nun uzun parmakları, taşları bir hilebazın hassas dokunuşuyla, hoş bir tıkırtı çıkartarak diziyor, sonra da teker teker çeviriyordu. Satake bir sigara yaktı ve bir süre sessizce onu seyretti. Bir aylık mecburi perhizden sonra, dumanı ciğerlerinin içine uzunca çekti. Çok az zevki ve kötü alışkanlığı olan Satake için bu, en büyük düşkünlüğüydü. "Ama et meliyim," dedi Kunimatsu, ona bakarak, "Yamamoto'yu olan

ları duymak, benim için şok oldu."

"Sanırım burnunu başkalarının işine sokunca başına bunlar geliyor."

"Dediğin gibi, 'ava giden avlanır,'" dedi Kunimatsu, bir kez daha gülerek.

"Ve haklıydım."

"Yamamoto hakkında mı?"

"Hayır," diye güldü Satake, "kendim hakkında." Kunimatsu başını salladı ama ne düşündüğünü anlamak zordu. Muhtemelen, Satake'nin Yamamoto'yu öldürdüğünden şüpheleniyordu; ve diğerleri gibi koşup saklanmamışsa, bunun nedeni, hostesslerin tersine, başka yerde para kazanamayacak olmasıydı.

"Ama Mika'ya yazık oldu. Kabuki-cho'da onun kadar iyi para kazanan başka bir kulüp daha yoktu."

"Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok," dedi Satake. O içerideyken, müdüre, herkesi uzun bir 'yaz tatiline' yollamasını söylemişti; ancak neredeyse bütün çalışanları, sadece öğrenci vizeleri olan Çinlilerdi ve polisle uğraşma riskine girmektense hepsi başka yerlere gitmişlerdi. Söylentilere göre Çin mafyasıyla bağlantıları olan müdür Reika, en azından bir süreliğine evine, Tayvan'a dönen ilk isimdi. Salon müdürü Chin, görünüşe göre başka bir kulübe geçmişti ama Satake'nin, neresi olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Uzun zamandır, rakip kulüplerin kafa avcıları tarafından kovalanan Anna da başka bir yerde iş bulmuş olmalıydı; kızların geri kalanları da, vize problemi varsa evlerine dönmüş ya da başka kulüplerde çalışmaya başlamışlardı. Kabuki-cho gibi bir yerden başka ne beklenirdi ki? İşler yolunda olduğu zaman, çiçeğe konan arılar gibi vızıldayarak gelirler, ama en küçük bir sorun olduğunda ortadan kaybolurlardı. Ayrıca Satake,

geçmişi hakkındaki haberlerin, herkesin normalden daha hızlı kaçmasına neden olduğunu tahmin edebiliyordu.

"İşe tekrar başlayacak mısın?" diye sordu Kunimatsu. Satake başını kaldırarak tavana baktı. Kendi seçmiş olduğu avizeler hâlâ yerindeydi, ama artık karanlıklardı. "Geleceğimizde 'Yeni Mika' var mı?" diye sordu müdürü, pudrayla kaplanmış ellerine bakarak.

"Hayır. Kulübü, içindeki mobilyalar ve diğer her şeyle birlikte satmaya karar verdim." Şaşırdığı belli olan Kunimatsu başını kaldırarak Satake'ye baktı.

"Bu, çok kötü. Nedenini sorabilir miyim?"

"Yapmam gereken bir şey var."

"Nedir?" diye sordu Kunimatsu, uzun parmaklarındaki pudraları taşların üzerine silkeleyerek. "Yapman gereken şey her neyse, yardım etmek isterim." Satake cevap vermeden elini sırtına uzattı ve boynunu ovuşturmaya başladı. Hücrede uykusuz geçen geceler yüzünden boynunda tutulmalar olmuştu ve bunları ihmal ederse, berbat bir migrene dönüşüyorlardı. "Evet, nedir?" diye sordu Kunimatsu sabırsızca.

"Yamamoto'yu aslında kimin öldürdüğünü bulacağım."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye güldü Kunimatsu, onun dalga geçtiğini düşünüyordu. "Dedektifçilik oynamak gibi."

"Ben ciddiyim," dedi Satake, elleriyle hâlâ boynuna masaj yapıyordu.

"Peki onu bulduğunda ne yapacaksın?"

"Bunu, zamanı gelince düşüneceğim," diye mırıldandı Satake. Bu konu üzerinde düşünmüştü, ama planlarını kendisine saklayacaktı. "Zamanı gelince," diye tekrarladı

"Aklında biri var mı?" diye sordu Kunimatsu, endişeyle Satake'ye bakarak.

"Şimdilik tahminim, adamın karısı."

"Karısı mı?" Kunimatsu şaşırmış görünüyordu

"Ama bunu kimseye söylememelisin."

"Elbette." Kunimatsu, sanki Satake'nin kalbindeki karanlığı bir an için görmüş gibi, hızla başını çevirdi.

Satake kulüpten çıktı ve anacaddede dolaştı. Yazın son günleri acımasızca sıcaktı ama geceler, soğumaya başlamıştı. Satake yakındaki bir binaya doğru giderken, bu değişikliğe minnettardı. Her tarafı cam ve çelik olan bina yepyeni ve ucuza inşa edilmişti; dışarıdaki gösterişli tabelalara göre, içeride bir sürü küçük kulüp vardı. Listede, barın adını, 'Mato', kontrol etti ve asansörün düğmesine bastı. Siyah kapıyı açtığında, kendisi de siyah giyinmiş olan müdür aceleyle yanına geldi.

"Iyi akşamlar," dedi. Ama daha da yaklaşınca, gözlerini kocaman açarak durdu. Müdür, Chin'di.

"Görüyorum ki dört ayak üzerine düşmüşsün," dedi Satake. Chin, saygıyla gülümsedi ama ifadesi artık daha az dalkavukçaydı.

"Satake-san, seni görmek bir zevk. Buraya bir konuk olarak mı geldin?"

"Başka ne olabilir?" dedi Satake acı bir ifadeyle gülümseyerek.

"Ve aklında özel bir kız var mı?"

"Anna'nın da burada çalışmaya başladığını duydum." Chin, salonun arka tarafına doğru baktı ve Satake'nin gözleri de onu takip etti. Kulüp Mika'dan daha küçüktü ama Çin dekoru ve gül ağacı mobilyalar yeterince şıktı.

"Onu senin için çağırayım," dedi Chin. "Ama artık adını değiştirdi."

"Ne olarak?"

"Adı artık 'Merian'." İsim, Satake'nin kulaklarına tatsız ve sıradan geldi. Satake'yi tanıyan, bir kimono giymiş Japon bir kadın olan kulüp sahibi, Satake kulüpte ilerlerken şaşırarak ona bakmaktaydı.

"Satake-san," dedi. "Ne büyük zevk. Kendi yerinde işler yoluna girdi mi?"

"Öyle de diyebilirsin," diye cevap verdi Satake ona.

"Anladığım kadarıyla Reika-san hâlâ Tayvan'daymış."

"Olabilir. Ondan hiç haber almadım."

"Sanırım geri gelirse, hoş olmayan bazı şeyler olabilir," dedi kadın. Satake, onun kendisinin olduğu varsayılan Çin mafyası bağlarını kastettiğini hissetti, ama bunu duymazlıktan gelmeye karar verdi

"Bilemiyorum," dedi.

"Şey, olanlar çok üzücüydü," dedi kadın, onu sinirlendirdiğini hissetmiş gibi rahatsız görünerek. Satake, hiç bitmeyen şüphelerden yorulmaya başlayarak belli belirsiz gülümsedi. Kulübün arka tarafında Anna olabilecek güzel bir kadın oturuyordu, ama Satake onu arkadan gördüğü için emin değildi .

Chin'in ona gösterdiği masanın yeri, tercih edilen arkadaki yerler çoğunlukla boş olmasına rağmen, kulübün ortasında, kötü bir yerdeydi. Müşteriler sırayla karaoke makinesinde şarkı söylüyor ve her performansın sonunda hostesler, eğitimli bir hayvan sürüsü gibi otomatikman alkışlıyorlardı Gürültüden irkilen Satake, kanepenin ucuna doğru ilerledi Tek özelliği genç olmak gibi görünen genç bir kadın, yüzüne yapay bir gülümseme yapıştırılmış bir şekilde yanına geldi ve bozuk Japoncasıyla muhabbet etmeye başladı. Satake, soğuk siyah çayları bir yudumda içerken sessizce oturdu

"Anna... yani Merian'ın... işi ne zaman bitecek?" diye sordu bir süre sonra, ve kız, bunun üzerine aniden kalkarak başka bir masaya geçti. O andan itibaren Satake tek başına oturdu, ve tanıdık ortamın rahatlığında, sonunda uyuklamaya başladı. Muhtemelen en fazla birkaç dakika uyumuştu, ama bu, Satake'ye birkaç saat gibi gelmişti. Artık gerçek anlamda huzur bulması mümkün değildi, yine de bu dinlenme anları bir kaçış, vücudunun rahatlaması için bir fırsattı.

Burnuna bir parfüm kokusu geldi ve gözlerini açınca, Anna'nın karşısında oturduğunu gördü. Güneş yanığı cildi, beyaz ipek pantolon takımıyla daha da göze çarpıyordu

"İyi akşamlar, Satake-san," dedi. Daha önce, ona her zaman 'tatlım' derdi.

"Nasılsın?" diye sordu Satake.

"Oldukça iyi, teşekkürler." Cevap verirken gülümsedi, ama Satake aralarına bir duvar girmiş olduğunu hissedebiliyordu.

"Güzel yanmışsın," dedi.

"Her gün havuza gittim." Anna, belki de her şeyin havuza gittikleri gün başladığını hatırlayarak bir süre sessizleşti. Elleri, otomatik gibi hareket ederek, hiçbir şey söylenmemesine rağmen getirilen viski şişesinden ikisine de hafif bir içki hazırladı. Satake'nin içmediğini bilmesine rağmen, bardaklardan birini onun önüne koydu.

"Sana burada nasıl davranıyorlar?" diye sordu Satake, onun yüzünü inceleyerek.

"Yeterince iyi. Bu hafta, en gözde kızdım; Mika'nın müşterileri buraya geliyorlar."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Ve taşındım."

"Nereye?"

"Ikebukuro'ya." Adresini söylemedi ve garip bir sessizlik oldu.

"O kadını neden öldürdün?" diye sordu Anna birden. Satake şaşırarak, onun parlak gözlerinin içine baktı.

"Ben de gerçekten bilmiyorum," dedi.

"Ondan nefret mi ediyordun?"

"Hayır, neden bu değildi." Anna, aslında zeki, oldukça etkileyici bir kadındı. Ama Satake, onun gibi genç birine, nefretin genellikle diğer bir insan tarafından kabul görme arzusundan doğan bir his olduğunu açıklamaya çalışmanın bir yararı olmayacağını hissetti, üstelik bu açıklama, onun durumuna uymuyordu.

"Kaç yaşındaydı?" diye sordu Anna.

"Emin değilim. Sanırım otuzlarının ortasındaydı."

"Adı neydi?"

"Artık hatırlamıyorum." Mahkemede kadının adının söylendiğini defalarca duymuştu, ama uzun süre önce aklından çıkmış olan sıradan bir isimdi. Kadının yüzü ve sesi, içinde mühürlenmişken, isim gibi bir sembole ihtiyacı yoktu.

"Senin için önemli değil miydi? Onun âşığı mıydın?"

"Hayır, onunla ilk defa o gece karşılaşmıştım."

"O zaman, onu nasıl öyle öldürebildin?" diye ısrar etti. "Reika-san bana, ona ne yaptığını, öldürmeden önce nasıl işkence ettiğini anlattı. Eğer onu seviyor –veya nefret ediyor– olmasan, böyle bir şeyi nasıl yapabilirdin?" Sesindeki şiddeti duyan çevre masalardaki insanlar, bakmak için döndüler, ama muhtemelen sorusundan duydukları şeyden korkarak hızla başlarını çevirdiler.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Satake. "Gerçekten bilmiyorum."

"Bana her zaman çok iyi davranırdın. Anna sadece onun yerini mi alıyordu?"

"Hayır," dedi Satake.

"Ama tatlım," dedi Anna, "senden nasıl iki tane olabilir? O kadını öldüren sen ve bana o kadar iyi davranan diğeri." Heyecanla, ona tekrar 'tatlım' demeye başlamıştı. Satake cevap vermek için ağzını açtı ama Anna izin vermedi: "Ben senin için sadece şımartılacak, evcil bir hayvandım. Beni, müşterilerine satabilmek için, süslü bir kaniş gibi, giydirip kuşandırdın. Bundan, beni en iyi ürününe dönüştürmekten zevk alıyordun. Eğer sana izin vermeseydim, beni de o kadın gibi öldürür müydün?"

"Elbette hayır," dedi Satake, bir sigara çıkartıp, Anna'nın daha önce asla izin vermeyeceği şekilde, kendisi yakarak. "Sen güzelsin. O..." Doğru kelimeyi bulamayarak sustu. Anna onu seyrederek bekledi, ama Satake devam edemeyecekti.

"Benim güzel olduğumu söylüyorsun, ama gerçek şu ki, senin için sadece buyum. O kadına ne yaptığını ilk duyduğumda, onun için üzüldüm. Ama belki de ben de o kadar üzgünüm. Neden biliyor musun, tatlım? Çünkü benden, ona yaptığını yapacak kadar bile nefret etmiyorsun. Eğer bunu yapacak kadar umursasaydın, en azından bir şeyler hissettiğini bilirdim. Ama hissetmiyorsun, hissedemezsin. Eğer hissedebilseydin, ölmek umurumda olmazdı. Onu öldürdükten sonra, bana, beni güzelleştirmekten başka hiçbir şey bırakmadın. Ama güzel boştur ve Anna da mutsuzdu. Gerçekten üzgün olan kişi Anna, bunu biliyor muydun, tatlım?" Gözleri yaşlarla dolmuştu ve konuşmasını bitirince, güzel burnundan akıp masaya düştüler. Etraflarındaki insanlar, artık gözlerini dikmiş onlara bakıyor, kulübün sahibi kadın da endişeli bir ifadeyle onları izliyordu

"Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim," dedi Satake. "İşine geri dön ve bütün bunları unut." Anna, o ayağa kalkıp hesabı öderken hiçbir şey söylemedi. Chin, yüzünde kibar bir gülümsemeyle onu kapıya kadar takip etti, ama başka hiç kimse onu geçirmeye gelmedi. Yeterince adil, diye düşündü Satake. Bu, artık onun dünyası değildi.

Dedektiflerin onu ilk sorguladığı gün, üzerinden on yedi yıl geçmiş olmasına rağmen, ölen kadının hâlâ onun peşini bırakmadığını fark etmişti. Ve artık, onunla yüzleşmeye, çatlak bir kabuğun içindeki yumuşak bir ete bakmak gibi, sıkıca mühürleyip kaldırdığı anılarını ortaya çıkarmaya karar vermişti.

Dairesinde yalnız kalmayalı çok uzun zaman olmuştu; kesin konuşmak gerekirse, neredeyse dört hafta. Kapıyı açınca, yaz sıcağında çok uzun süre kapalı kalan bir odanın küflü kokusuyla karşılaştı. Ayrıca sesler de duydu ve ayakkabılarını çıkarttıktan sonra aceleyle içeri girdi. Karanlıkta, solgun bir ışık oynuyordu – televizyon açık kalmıştı. Anna'yla buluşmak için evden çıktığı o berbat, yakıcı gün, belli ki televizyonu kapatmayı unutmuştu. Ve daha sonra evi araştırmaya her kim geldiyse, kapatmak zahmetine girmemişti. Setin önüne yerleşerek kendi kendisine acıyla güldü. Haberler sona ermek üzereydi.

Artık yaz sona ermek üzere olduğu için, kafasının içindeki vızıltı durulmaya başlamıştı. Ayağa kalktı ve pencereyi açmaya gitti. Yamate Caddesi'nin gürültü ve dumanları, onu karşılamak için ayaklandı, ama serin gece havası, dairenin bayat havasının yerini alarak içeri aktı. Gökdelenlerin ışıkları, karanlık gökyüzünde çarpıcı bir şekilde parlıyordu. Satake, kirli şehir havasını ciğerlerine doldurarak, artık iyi oldu-

günu düşündü. Yapması gereken tek bir şey daha vardı.

Eski gazeteleri atmadan önce koyduğu dolabı açtı. Gazete kağıdı nemden ıslanmış ve sararmaya başlamıştı, ama sayfaları karıştırarak Koganei Parkı cinayetiyle ilgili haberleri aradı. Bir şey bulduğunda, gazeteyi yere koyup, küçük bir deftere notlar aldı. İşini bitirdiğinde, arkasına yaslandı ve yazdıklarını incelerken bir sigara içti.

Sonra yerden kalktı ve televizyonu kapattı. Dışarı çıkmaya, şehrin arka sokaklarında dolaşmaya hazırdı. Artık beklemesi gereken, kaybedeceği bir şey yoktu. Derin bir nehirden geçmişti ve köprü, arkasından yıkılmıştı. Artık geri dönüş yoktu. Yirmili yaşlarında, bir çete reisinin ayak işlerini yaptığından beri hissetmediği bir canlılık hissetti. Gidecek bir yeri olmadan dolaşmakla, geri dönüş olmadığını bilme hisleri arasında garip bir benzerlik vardı. Her ikisi de bir özgürlük hissi vaat ediyor, diye düşündü, kendi kendine gülümseyerek.

Parçaları Bir Araya Getirme

1

Beş parasız. Dairesini ne kadar ararsa arasın, bütün bulabildiği birkaç bozuk para ve cüzdanındaki birkaç bin yenlik banknotlardı. Kuniko, bir süre önce Mister Minute'den almış olduğu cüzdan boyundaki takvime baktı, ama ne kadar çok bakarsa, o kadar çok kaçınılmaz görünüyordu: Jumonji'den aldığı borcun ödeme günü. Masako, ona ödeme yapmak için bir başkasından borç alacaklarına dair büyük bir gösteri yapmıştı, ama o zamandan beri, Kuniko'nun sorunlarını unutmuş gibi görünüyordu. Ya Yayoi'nin ona yapacağına söz verdiği ödeme ne olmuştu? Şu ana kadar bir yen bile vermemişti. İkisi, onu o korkunç şeyi yapmaları için zorlamışlar, onu da suçlarına sürüklemişler, sonra da onu dımdızlak ortada bırakmışlardı. Aniden öfkelenerek, masanın üzerinde duran parlak baskılı dergi yığınını telaşla karıştırmaya başladı. Sonra bir süre oturarak, ayak parmaklarıyla sayfaları çevirerek,

sevdiği bütün lüks şeylerin hayali reklamları içinde kayboldu, Chanel, Gucci, Prada... ayakkabılar, çantalar, yeni sonbahar modası.

Dergileri, geri dönüşümlü bir çöp kutusundan almıştı. Üzerlerinde yemek lekeleri vardı, ama umurunda değildi: En azından bedavaydılar. Gazete aboneliği bitmişti ve benzin parası olmadığı için, artık arabayla da pek dolaşmıyordu. Artık tek eğlencesi, televizyondaki pembe diziler ve talk showlardı; o yüzden, kim oluyordu da bir başkasının attığı dergilere burun kıvırıyordu? Tetsuya'nın nereye gittiğini bilmemek, bir şeydi, ama ağustos ayında fabrikada bir sürü vardiya kaçırmıştı, bu yüzden maaş çeki, her zamankinden daha az olmuştu. Elbette, bir birikimi de yoktu. Yoksunluk hiç de onun tarzı değildi, ne kadar uzarsa, o kadar yüksek sesle çığlık atmak istiyordu.

Sürekli bir gündüz işi bulmak fikriyle iş ilanlarına bakmıştı, ama o işlerin, borcunu ödemesi için yeterli para vermediklerini biliyordu. Gece hayatında bir iş, belki de itibarsız bir iş, çok daha fazla para verirdi, ama kendi görünüşüne güveni olmadığı için, bunu düşünemiyordu bile. Bu nedenle, gece vardiyasında yeterli, saatlik bir ücret aldığı fabrikaya devam etmekten başka pek bir seçeneği yoktu. İçinde, bir bozuk paranın iki yüzü gibi çelişen iki dürtü vardı: biri, zengin olup giyinmek ve gösteriş yapmak; ve diğeri de, karanlıkta, meraklı gözlerden uzakta, kıvrılıp yatmayı istemesine neden olan bir aşağılık kompleksi.

Belki de iflasını ilan etmeliydi. Bu fikri, pek de ciddi olmamak üzere düşünmüştü, ama bunu yaparsa, değerli kredi kartları hayat boyu iptal edilebilirdi. Kazandığı paraya göre yaşamak gibi eski bir seçeneği daha vardı – ama bunu yap-

maktansa ölmeyi tercih ederdi! Zevklerini ertelemek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı, o yüzden şimdi Yayoi'den gelecek büyük bir ödeme ihtimali önünde beklerken, nasıl umuda kapılmasındı ki?

Yayoi'yi hemen aramaya karar verdi. Bunu yapmayı bir süredir istiyordu, ama polisin etraflarda olabileceği korkusu ona engel olmuştu. Artık, bu hiç umurunda değildi.

"Benim, Kuniko."

"Oh," diye mırıldandı Yayoi. Telefonunun hoş karşılanmadığı belliydi, ama Kuniko konuşmaya devam etti.

"Gazetelere göre, kurtulmuşsun."

"Neden?" dedi Yayoi. Hâlâ numara yapıyordu. Kuniko, arkada bağıran çizgi filmin ve çocukların sesini duyabiliyordu. Sonu Kenji gibi olan bir babaları olan çocuklar için sesleri çok neşeli çıkıyor, diye düşündü, hırçınlığı iki küçük oğlana kadar bile yönelmişti.

"Bana aptalı oynama," dedi. "Kumarhanenin sahibi olan adamı tutukladıklarını gördüm."

"Evet, sanırım tutukladılar."

"Sanırım mı? Bu kadar şansı hak etmiyorsun."

"Ama ben, tek değilim. Bunu söylememem gerektiğini biliyorum, ama eğer torbaları parka bırakmasaydın, bunların hiçbiri ortaya çıkmayacaktı. Masako neredeyse deliriyordu." Yayoi her zaman çok uysal, Kuniko'nun yaygarası karşısında boyun eğmeye o kadar hazırdı ki, Kuniko çok şaşırmıştı.

"Şey...," diye kekeledi, "ne kadar rahat konuşuyorsun. Katil olan ben değilim."

Ahizeyi sıkıca tutan Yayoi, "Ne istiyorsun?" dedi. "Bir şey mi oldu?"

"Evet, oldu. Meteliksizim! Paraya ihtiyacım var. Bana öde-

ne yapacağını söyledin, ama ne zaman? Bana en azından bir tarih veremez misin?"

"Oh evet. Üzgünüm, ama ne zaman olacağını hâlâ tam bilmiyorum. Eğer o kadar bekleyebilirsen, eylül ayında olabilir."

"Eylül mü...?" diye yutkundu Kuniko. "Parayı ailenden alıyorsun, değil mi? Neden onlara hemen ihtiyacın olduğunu söylemiyorsun?"

"Sanırım söyleyebilirim," dedi Yayoi, hâlâ net bir cevap vermeden.

"Ve bana gerçekten 500.000 Yen verebilecek misin?"

"Söz verdiğim miktar buydu."

"Iyi," dedi Kuniko, sonunda bir sayı atmaktan rahatlayarak. "Ama yine de hâlâ çok zor durumdayım. Bana hemen 50.000 Yen verebilir misin?"

"Eğer biraz daha bekleyebilirsen..." Sesi kısıldı.

"O zaman ne? Sigorta parası filan mı alıyorsun?"

"Hayır, elbette değil," diye kekeledi Yayoi. "Sigortası yoktu."

"O zaman sen de benimle aynı durumdasın: Kocan yok ve faturaları ödemek için sadece yarım günlük bir işin var. Nasıl geçinmeyi düşünüyorsun?"

"Gerçeği söylemek gerekirse, bunu henüz pek düşünmedim. Sanırım burada kalıp, elimden gelenin en iyisini yapacağım. Annem de bunun, en azından şimdilik, yapılacak en iyi şey olduğunu düşünüyor." Öylesine sorulmuş sorusuna verilen bu içten cevap, Kuniko'yu sinirlendirdi.

"Peki ya ailen?" diye sordu

"Eminim ki, onlar da biraz yardım eder. Ama onların da yapabileceği pek bir şey yok."

"Bize ödeme yapacağına söz verirken Masako böyle dememişti."

"Üzgünüm," diye fısıldadı Yayoi.

"Eh, fazla bir şey istemiyorum. Babanın düzenli bir işi var – ondan bir şeyler alabilmen gerekiyor." Umutsuzca ne koparabilirse koparmaya çalışan Kuniko, bir süre daha yaltaklanmaya devam etti, ama Yayoi sadece beklemesi gerektiğini tekrarlayınca, telefon parasının boşa gittiğini düşünerek, sonunda kapattı.

Bir sonraki Masako'ydu. Kuniko onu her gece fabrikada görüyordu, ama birbirlerine neredeyse hiçbir şey söylemiyorlardı. Masako'nun Jumonji'yi tanıdığını öğrendiğinden beri, Kuniko ona karşı daha da dikkatliydi. Para sorunlarına rağmen, kendisini hâlâ, Masako ve Jumonji gibi tiplerin takıldığı arka sokaklardansa, moda dergilerinin zarif dünyasıyla özdeşleştiriyordu.

Ama yine de, ödeme günü yaklaşmıştı ve ne kadar riskli olursa olsun, bir şeyler yapması gerekiyordu. Benzer bir tutumun, onu kısa bir süre önce Yayoi'nin pisliğine bulaştırdığını çoktan unutmuştu. Masako'nun numarasını çevirdi.

Masako cevap verdiğinde, Yayoi'nin evinin tersine, arkadan hiç ses gelmiyordu. Kuniko, Masako'nun o büyük, temiz evde tek başına ne yaptığını merak etti. Banyosundaki görüntü aklına gelince, sırtı ürperdi. Masako, kanların sıçradığı o fayansların üzerinde mi duş alıyordu? Peki o korkunç torbaların durduğu küvetine yattığında ne hissediyordu? Bu düşünce, Masako'nun daha da korkutucu görünmesine neden oldu.

"Ben, Kuniko...," dedi nefes nefese bir sesle

"Ödeme günün geldi, değil mi?" dedi Masako, formaliteleri atlayarak. Görünüşe bakılırsa, unutmamıştı.

"Doğru. Ne yapmam gerektiğini düşünüyordum."

"Bana sorma. Bu senin sorunun."

"Ama bu borcu kapatmak için başka bir borç alacağımızı söylememiş miydin?" diye ağlandı, kendisini kandırılmış gibi hissederek.

"O zaman, git al," dedi Masako ona. "Eminim sana daha fazla para verecek kadar aptal başka birini bulabilirsin. Bunu, Jumonji'ye ödeme yapmak için kullan ve sonra da onu ödemek için başka bir borç al."

"Bu, neyi çözecek? Kısır bir döngü içinde olacağım."

"Bu kadar zamandır ne yaptığını zannediyordun ki?"

"Böyle söyleme! Sana, ne yapmam gerektiğini soruyorum."

"Sormuyorsun. Tavsiye istemiyorsun, para istiyorsun." Kuniko, onun küçümseyen ses tonu karşısında yüzünü buruşturdu.

"O zaman neden bana biraz borç vermiyorsun? Yayoi bana sadece beklemem gerektiğini söylüyor."

"Borç verecek param yok. İşler yoluna girdiğinde, Yayoi'nin parayı vereceğinden eminim. O zamana kadar idare etmen gerekecek."

"Ama nasıl?"

"Genç ve sağlıklısın. Nasıl yapacağını sen düşün."

Kuniko, telefonu hızla kapattı. Bir gün, Masako'dan intikamını alacak, böyle davrandığı için onu pişman ettirmenin bir yolunu bulacaktı; ama şimdi, bunun nasıl olacağını bilemiyordu, ve bu da, onu tükürmek isteyecek kadar kızdırıyordu.

Tam o anda, kapı diyafonu çaldı. Kuniko şaşırarak, sadece bu günlük bile olsa, bir top gibi kıvrılıp saklanmak isteyerek eğildi. Hızla nefes alarak, kollarını başına sardı.

Zil, bir kez daha çaldı. Gelen, muhtemelen başka bir de-

dektifti. Daha da kötüsü, aynı dedektif, üç hafta önce gelen şu gürültücü Imai tekrar gelmiş olabilirdi. Ona önemli hiçbir şey söylememeyi başardığını düşünüyordu, ama adamın ona bakış tarzından nefret etmişti. Ya, Koganei Parkı'nda yeşil bir Golf gördüğünü söyleyen bir tanıkları varsa? O zaman ne yapacaktı? Onunla şimdi tekrar yüzleşemezdi. Evde değilmiş gibi davranmaya karar vererek televizyonun sesini kıstı; ama o bunu yaparken, birisi kapıya vurmaya başladı.

"Jonouchi-san? Ben, Milyon Tüketici'den Jumonji. İçeride misin?"

"Evet," diye kekeledi Kuniko diyafona. "Ödemenin yaklaştığını biliyorum, ama hâlâ birkaç günüm daha var, değil mi?"

"Elbette," dedi Jumonji, onu evde yakaladığı için sevinmiş gibi bir sesle. "Aslında sizinle başka bir konu hakkında görüşmek istiyordum."

"Ne hakkında?"

"Buna değeceğini size garanti ederim. Biraz içeri gelebilir miyim?" Kuniko, hâlâ dikkatliydi, ama merakı galip geldi ve kapıyı açıp, Jumonji'nin elinde bir kutu kekle orada durduğunu gördü. Bir şortun içindeki kalın bacaklarını fark ederek geri çekildi. Jumonji, her zamankinden daha rahat giyinmişti, keten pantolon, güneş gözlükleri ve parlak bir Hawaii gömleği – siyah fonun üzerinde cennet kuşları. "Sizi böyle rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi, kutuyu Kuniko'ya uzatarak, "ama sizinle tartışmak istediğim bir konu var." Kuniko tereddüt etti, ama Jumonji'nin gülümsemesi sihrini göstermeye başlamıştı.

"İçeri girin," dedi. Kuniko, yere saçmış olduğu dergileri aceleyle toplarken, Jumonji yemek masasına oturmadan önce ilgiyle etrafına baktı

"Kek yiyelim mi?" diye teklif etti Kuniko, tabak, çatal ve neredeyse boş bir siyah çay şişesi getirerek. Sonra, bir yalan söyledi. "Eğer ödeme hakkındaysa, parayı, sanırım yarından sonraki gün içindi, hazırladım."

"Aslında, bunun borcunuzla hiçbir ilgisi yok. Bu, beni oldukça meraklandıran başka bir konuyla ilgili." Cebinden bir paket sigara çıkarttı ve Kuniko'ya da bir tane ikram etti. Son zamanlarda sigara alamamış olan Kuniko, adeta sigaranın üzerine atladı, ve Jumonji onu seyrederken, uzun, doyurucu bir nefes çekti. "Paket sizde kalabilir," dedi Jumonji.

"Teşekkürler," dedi Kuniko, paketi önüne çekerek.

"Anladığım kadarıyla, zor bir dönemden geçiyorsunuz."

"Öyle de diyebilirsiniz," diye içini çekti, artık rol yapma zahmetine girmeden "Kocamdan bir haber almadım..."

"İşe gitmek üzere olacağınızı düşündüm, bu yüzden sizi evden çıkmadan önce yakalamak istedim. Aslında, sizinle, geçen gün kefil anlaşmanızı imzalayan bayan hakkında konuşmak istiyordum –Yamamoto-san." Kuniko, şaşırarak ona baktı. Jumonji, hoş bir gülümsemeyle onu izliyordu. "Bir sonraki sabah gazeteyi okuyordum, ve onun, parkta parçalanmış bulunan adamın karısı olması gerektiğini fark edince çok şaşırdım. Ve o zamandan beri, bir şey beni rahatsız ediyor: Bütün bunların ortasındayken, neden size kefil olmak istesin ki?" Konuşması, iyi prova edilmiş gibiydi.

"Çünkü ondan bunu istedim. Fabrikadan arkadaşız."

"Ama neden Katori-san'dan istemediniz? Yirmi yıldan fazla bir süre, bir kredi şirketinde çalıştı, yani bu konularda her şeyi bilir."

"Kredi şirketi mi?" Demek Masako'nun gizli geçmişi buydu. Kuniko, şimdi düşününce, onu küçücük bir bankonun

arkasında, bir bilgisayar terminalinin başında otururken hayal edebiliyordu.

"Asıl bilmek istediğim, kefil olarak neden Yamamoto-san'ı seçtiğiniz."

"Bunu neden bilmek istiyorsunuz?" Soru, yeterince doğaldı. Jumonji, ellerini kahverengi saçlarında gezdirerek güldü.

"Sadece meraktan."

"Çünkü Yamamoto-san hoş biri. Katori-san değil –bu kadar basit."

"Ve kocasının kayıp olması sizi ilgilendirmiyor muydu?"

"O zaman bunu bilmiyordum."

"Neler yaşadığı düşünülünce, bunu kabul etmesi çok cömertçe bir davranış."

"Dediğim gibi, o hoş bir insandır."

"Tamam. O zaman Katori-san neden formu geri almaya geldi?"

"Beni yakaladınız," dedi Kuniko. Buraya 'sadece meraktan' gelmemişti, bu kadarı açıktı. Belanın geldiğini hisseden Kuniko paniklemeye başladı.

"Katori-san, onun kocasının kayıp olduğunu biliyor olmalıydı," diye önerdi Jumonji, "ve arkadaşının isminin formda çıkmasının kötü görünebileceğini düşündü."

"Hayır. O, benim bir aptal olduğumu düşünüyor. Bu yüzden, formu geri almak için geldi."

"Ama bu pek makul değil," dedi Jumonji, ellerini başının arkasına koyup tavana bakarak, sanki dedektif rolünü oynamak hoşuna gitmiş gibi. Kuniko'ysa, onun arkadaşlığından hoşlanıyordu ve biraz önceki şüphelerini unutmuştu.

"Sanırım bir parça kek alacağım," dedi.

"Elbette, keyfinize bakın. Bu fırın oldukça iyi. Bunu, en

iyi otoriteden öğrendim: liseli bir kızdan."

"Kız arkadaşınız mı?" diye sordu Kuniko, cilveli bir sesle. Çatalını kaldırarak, adamın kahverengi gözlerinin içine baktı.

"Hayır, hayır," dedi Jumonji, hafif utancını göstermemek için yüzün ovuşturarak.

"İddiaya girerim ki istediğiniz her kızı alabilirsiniz, genç olanları bile."

"Hayır, hayır, abartmayalım." Onun neden geldiğini anlamaya çalışmaktan çoktan vazgeçmiş gibi görünen Kuniko, bir süre dikkatini kekine verdi.

"Borcunuzun kaç ödemesi kaldı?" diye sordu Jumonji aniden.

"...Sekiz," dedi Kuniko, korkmuş bir ifadeyle çatalını bırakarak.

"Sekiz ödeme mi? Yani, 440.000 Yen'den biraz fazla. Size ne yapacağımı söyleyeceğim: Eğer bana bildiğiniz her şeyi anlatırsanız, borcunuzu iptal edeceğim."

"İptal mi?"

"Yani, geri ödemek zorunda kalmayacaksınız." Kuniko, ağzının kenarında büyük bir parça krema olduğunu fark edene kadar, bu anlaşılmaz teklif üzerinde düşündü.

"Ne hakkında bildiğim her şeyi anlatırsam?" diye sordu, dudaklarını yalayarak.

"Siz bayanların ne yaptığı hakkında."

"Ama biz bir şey yapmadık." Çatalı titremeden tutuyordu, ama kafasının içinde, hayatındaki her şeyi tarttığı, kâr ve zararları hesapladığı tartı deliriyordu

"Hiçbir şey mi?" dedi Jumonji. "Gerçekten mi? Çünkü adamlarıma bir araştırma yaptırdım. Sizin, Yamamoto-san ve Katori-san ve sanırım diğer bayanın ne kadar iyi arkadaş oldu-

günu öğrendiler. Tahminime göre, üçünüz, Bayan Yamamoto için çok üzüldünüz ve ona yardım etmeye karar verdiniz."

"Yardım etmek mi? Hayır, biz bir şey yapmadık." Kuniko çatalını bıraktı.

"Bana beklediğiniz bir para olduğunu söylediniz," dedi Jumonji, sırıtarak. "Bununla bir ilgisi yok muydu?"

"Neyle?"

"Bana aptal numarası yapma," dedi Jumonji – Kuniko'nun bir süre önce Yayoi'ye söylediği şeyin aynısını söyleyerek. "Yamamoto cinayetiyle."

"Ama onun için şu kumarhane sahibini tutukladıklarını okudum."

"Bu, gazetelerin söylecliği şey, yine de bütün bunlar pis kokuyor."

"Kokuyor mu? Ne gibi?"

"Bir grup kadın, arkadaşlarına yardım etmişler gibi."

"Ama size söyledim, hiç kimse, hiç kimseye yardım etmedi."

"O zaman neden Bayan Yamamoto öyle bir anda senin borcuna kefil oldu? Birçok insan, endişelenecek hiçbir şeyleri olmasa bile bunu yapmak istemez. Neden bana söylemiyorsun, sonra bütün borçlarını unutabilirsin."

"Peki sana söylersem, ne yapacaksın?" Soru, Kuniko kendisine engel olamadan ağzından kaçtı. Bir an için, Jumonji'nin gözleri, doğru tahmin etmiş olmanın verdiği tatminle parladı.

"Hiçbir şey yapmayacağım. Sadece merakımı tatmin etmem gerekiyor."

"Ya hiçbir şey söylemezsem?"

"Yine de hiçbir şey yapmayacağım. Ödemelerini yapmaya devam edeceksin – bir sonraki ödeme günü ne zamandı? Ya-

rından sonraki gün, değil mi? 55.200 Yen değerinde sekiz ödeme daha. Eminim ki, bununla başa çıkabilirsin." Ben de eminim, diye düşündü Kuniko – beş parasız olduğumdan. Dudaklarını yaladı, ama krema gitmişti.

"Borcu iptal edeceğinden nasıl emin olacağım?" dedi. Jumonji, kucağında duran evrak çantasını açtı ve içinden birkaç kağıt çıkarttı: Kuniko'nun bonoları.

"İşimiz biter bitmez, bunları yırtacağım," dedi. O anda, Kuniko'nun içindeki tartı, iptal edilen borç tarafında ağır bastı. Jumonji'ye olan ödemelerini temizleyebilirse, Yayoi'den gelecek bütün parayı kendisine saklayabilirdi. Bir kez bunu fark edince, artık başka seçeneği yoktu.

"Tamam, anlatacağım."

"Gerçekten mi? Bu, harika," dedi Jumonji, neşesiz bir kahkahayla gülerek.

Gerisi, kolaydı. Kuniko, Masako ve Yayoi'nin onu, planlarına uymaya zorlamasını anlatmaktan zevk aldı. Sonuçlar için daha sonra endişelenebilirdi, şu anda onlardan intikamını alıyordu. Zevklerini ertelemek konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı, ama en azından şimdi, acısını erteleyebilirdi.

2

Jumonji, apartmanın önündeki oyun alanının bankında oturdu. Ağzına bir sigara koydu, ama çakmağını çıkartırken, elinin titrediğini fark etti. Kendi kendine gülerek, çakmağı daha sıkı tuttu ve sigarayı yaktı. İlk nefesten sonra, başını kaldırdı ve Kuniko'nun dairesinin balkonunu buldu. Klima haricinde, siyah çöp torbaları yığınından başka bir şey yoktu. Sonuçta her şey çöpe bağlanıyordu, değil mi?

Yaklaşık bir düzine, birinci veya ikinci sınıf öğrencisi çocuk, kararmakta olan havada elim sende oynuyorlardı. Birbirlerini kovalarken, belki kısa bir süre sonra eve gitmeleri gerekeceğini bildikleri için veya belki de yaz tatilinin sonu yaklaştığı ve ders ve sonu gelmeyen ödevler onları beklediği için, deli gibi koşuyorlardı. Çığlıkları havayı yarıyor, arkalarından tozlar kalkıyordu. Bütün gençlik dolu enerjiyi fazla bulan Jumonji, banka yığıldı.

Kuniko'nun hikayesi onu heyecanlandırmıştı. Bunun tek nedeni, hayal edilemez olduğunu düşündüğü bir şeyin gerçekten doğru olması değildi; her şeyin merkezinin Masako Katori olmasıydı. Kendi itibarsız geçmişiyle bile, Jumonji bir cesetten kurtulma işinden kaçardı – parçalara ayırmayı düşünemiyordu bile. Masako'ya hayran oldu. Onun gibi sıska, yaşlı bir kadının, bu cesarete sahip olacağını kim düşünebilirdi? Kaçınması gereken bir şeye kendisini bulaştırmış olabileceği, Jumonji'nin hiç aklına gelmemişti.

"Çok havalı!" diye mırıldandı kendi kendine. Sigarası yanıp gitmişti ve parmaklarını yakmak üzereydi... içine girmeye kalktığı şeyin, kendisini de yakabileceği gibi. Masako'ya katılıp riskli bir şey yapmak istiyordu – havalı bir şey. Bir takım olarak çalışmaktan her zaman nefret etmişti, ama Masako'yla bir takım olma şansını seve seve kabul ederdi. Her şeyden çok, ona güvenebileceğini hissediyordu.

Yıllar önce, kredi şirketinin yakınındaki bir kafeye girerken onu görmüş olduğunu hatırladı. Kafe tamamen doluydu ve neredeyse bütün müşteriler, kimle geldiklerine bakmadan masaların çevresine doluşmuş olan, onunla birlikte çalışan iş arkadaşlarıydı. Ama Masako, pencerenin yanındaki dört kişilik bir masada tek başına oturuyordu. O zamanlar, kimsenin ona katılmamasının garip olduğunu düşündüğünü hatırladı; bundan kısa bir süre sonra da, Masako'nun dışlandığını öğrenmişti. Ama o zaman, Masako yaşadığı sorunu hiç belli etmiyordu. Yalnız başına oturmuş, ancak bir erkeğin yapacağı gibi önünde açtığı ekonomi gazetesini okurken sakince kahvesini yudumluyordu. Çevredeki masalarda, sandalyelerine sıkışmış olan diğer serseriler, onunla kıyaslayınca aptal görünmüşlerdi.

Bunu hatırlamak, Jumonji'nin ellerini çırpıp yüksek sesle gülmesine neden oldu. Şaşıran çocuklar bir süre durarak, şüpheyle ona baktılar, ama Jumonji bunu umursamadı. Daha önce yaşlı kadınlar için en ufak bir arzu duymamış olmasına rağmen, konu iş olunca, onlara erkeklere güvendiğinden her zaman daha fazla güvenmişti. Bunun, Masako'yla hassas bir yaşta karşılaşmış olmasının bir sonucu bile olabileceğini fark etti. Çantasından cep telefonunu ve adres defterini çıkarttı ve aradığı numarayı bularak tuşlara bastı.

"Toyosumi merkez büro." Telefonu hemen açmışlardı.

"Ben, Akira Jumonji. Soga-san'la konuşabilir miyim?" Telefonun diğer ucundaki genç adam, ona beklemesini mırıldandı ve "Âşıkların Konçertosu"nun bir kaydı çalmaya başladı – bir yakuza ofisinden beklenmeyen bir şarkı.

"Akira, sen misin? Jumonji diye birinin aradığını söylediler. Bok, oğlum, kendini Yamada diye tanıt." Ses tonu neşesizdi, ama Jumonji, kendisiyle dalga geçtiğini anladı.

"Sana kartımı verdim, değil mi?"

"Yazıyı görmek ve nasıl telaffuz edildiğini bilmek, iki ayrı şeydir." Soga, görünüşüne rağmen, arada sırada zekice sözler ederdi.

"Senin tavsiyene ihtiyacım olan bir konu var," dedi Jumonji. "Yakında görüşebilir miyiz?"

"Yakında mı? Şimdiye ne dersin? Bir içki içmeye gideceğiz. Ueno sana uyar mı?" Jumonji saatini kontrol etti ve teklifi kabul etti. Boynunu tehlikeye attığını biliyordu, ama bilgi için 440.000 Yen'den fazla para ödemişti. Bunun peşini bırakmamalıydı.

Ueno'da birkaç yıldır açık olan sessiz bir barda buluşma-

ya karar vermişlerdi. Jumonji, alçak, sarmaşıklarla kaplı binaya geldiğinde, o gün Musashi Murayama'da gördüğü iki adamın kapıda nöbet tuttuğunu gördü. Saçları sarıya boyanmış, gergin görünüşlü olanı onu selamladı. Korumalar –her ihtimale karşı; Jumonji, Soga'nın her zaman, motosiklet çetesindeki günlerinde bile, mafya babasını oynamaktan hoşlandığını hatırladı. Yine de, onun kendini beğenmiş bir aptal olduğunu düşünmek aptallık olurdu. Jumonji, kendisini olacaklara hazırladı.

Bara girdiğinde, elinde sigara olan Soga, arkadaki karanlık bir masadan ona el salladı. İçerisi, cila kokan ahşap panellerle kaplanmıştı. Barın arkasında, kokteyl karıştırıcısı sallarken yüzünde hiçbir ifade olmayan, papyonlu, yaşlı bir adam duruyordu. Soga, bacaklarını yumuşak, yeşil kadife bir sandalyeye uzatmış, tek başına oturuyordu.

"Seninle geçen gün karşılaşmamız iyi oldu," dedi Jumonji. "Bu kadar erken rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Sorun değil," dedi Soga. "Zaten seni bir içki içmek için arayacaktım. Ne içiyorsun?"

"Bir bira."

"Burası kokteylleriyle ünlüdür. Barmen bekliyor; ona bir iyilik yap ve bir kokteyl ısmarla."

"Tamam, o zaman, bir cin tonik alayım." Aklına gelen ilk içkiyi söylemişti, sonra Soga'ya baktı. Soga, yakası açık siyah bir gömleğin üzerine, açık yeşil, yazlık bir takım giymişti. "Çok şık görünüyorsun," diye ekledi.

"Bu mu?" Memnuniyetle gülümseyerek, markasını göstermek için ceketini açtı. İtalyan, ama kimsenin duymadığı bir marka. Patronun Hermès veya onun gibi bir şey giymesi gerektiğini söylüyorlar ancak bunun gibi bir şeyi bulmak için

gerçekten tarz sahibi olmak gerekir."

"Çok güzel görünüyor."

"Hawaii gömleği de fena değil," dedi Soga, iltifattan hoşlandığı belli olarak. "Kaliteli bir şey mi?"

"Aslında, şehrin uzak bir yerindeki bir indirim mağazasından aldım."

"Öyle bebek gibi bir suratla, istediğin her şeyi giyersin ve kızlar hâlâ koşarak gelmeye devam ederler," diye güldü Soga.

"Hey – yağcılık yapma." Soga, iş konuşmak için acele etmiyordu; Jumonji ise, konuşmayı teklifine nasıl getireceğini bilmiyordu. Soga birden konuyu değiştirdi.

"Ryu Murakami'nin *Aşk ve Pop*'unu hiç okudun mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Jumonji, onun nereye varmak istediğini anlamayarak. "Öyle şeyler okumam."

"Okumalısın." Soga sigarasını söndürdü ve pembenin tonlarıyla özenle hazırlanmış bir karışım olan kokteylinden bir yudum aldı. "Şu Murakami, kadınları iyi tanıyor."

"Anlayacağımı zannetmiyorum."

"Anlardın. Özellikle, para harcamak için numaralar çeviren liseli kızların meraklısı."

"Kitap bunun hakkında mı?"

"Kitap bunun hakkında," diye tekrarladı Soga, nazik parmağıyla dudağına vurarak.

"O zaman belki bir göz atarım. Ben de liseli kızlara meraklıyımdır."

"Porno değil, seni aptal. Adam, her şeyi onların bakış açısından anlatıp seni gerçekten içine çekiyor."

"Kulağa ilginç geliyor," diye mırıldandı Jumonji, başını eğip masaya bakıyordu ve konuşmanın nereye varacağı ko-

nusunda hiçbir fikri yoktu. Tam o anda, masanın üzerine atılmış bir cankurtaran sandalı gibi, cin toniği geldi. Limon dilimini bardak altlığına koyarak başını geri attı ve uzun bir yudum aldı.

"Öyle," dedi Soga. "Görüyorsun, bir kitap okurken belli standartlarım vardır."

"Ne gibi?"

"Kitabı, benim işimle olan ilgisine göre değerlendiririm."

"Peki bu kitap kaç puan aldı?" Soga, Jumonji bardağındaki bütün içkiyi bitirirken hayretle ona bakıyordu.

"Yüksek not. Aslında, kitap bizi anlatıyor."

"Hangi açıdan?"

"Murakami ve bu kızlar, ülkeyi idare eden yaşlı erkeklerden nefret ediyorlar. Ve bizim yaptığımız işin de aynı noktada başladığı söylenebilir –o ihtiyar bunaklardan nefret ederek. Onlar da bizim gibi uyumsuz tipler. Demek istediğimi anlayabiliyor musun?"

"Sanırım," dedi Jumonji.

"Uyumsuz," diye tekrarladı Soga, neredeyse bağırarak. "Sen, Adachi Lisesi'ne gittin ve bir motosiklet çetesine katıldın – işte tam orada kalifiye oldun. Şimdi sen bir tefecisin, ben de yakuza. Sıradan, temiz ve düzgün değil, öyle değil mi? Ve hepsi de onların, borulan öten, her şeyi mahveden o yaşlı pisliklerin suçu. Ama biz aynıyız, sen, ben, Murakami ve o liseli kızlar – hepimiz çok havalıyız. Anlıyorsun, değil mi?" Jumonji, Soga'nın solgun, loş ışıkta neredeyse bezgin görünen yüzüne baktı. Böyle iyi bir tuh halinde olması iyi şanstı, ama Jumonji onun saçmalıklarını sabırla dinlerken, planıyla ilgili şüpheler duymaya ve bu konuyu Soga'yla konuşmanın iyi bir fikir olup olmadığını sorgulamaya başladı.

Hayır, bütün her şey inanılmaz, hattâ korkutucuydu.

"Sen ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu Soga birden, belli ki tereddüdünü sezerek. Artık kapana kısılmıştı.

"Aslında, bu bir iş teklifi ama biraz garip," dedi Jumonji; konuşmamaya niyetlendiği halde konuşmuştu işte.

"Garip ama kârlı mı?"

"Belki, eğer halledebilirsek. En azından ben, öyle olacağını düşündüm. Ama işe yarayıp yaramayacağını gerçekten bilmiyorum."

"Neden sadece bana konunun ne olduğunu söylemiyorsun? Bana güvenebilirsin." Soga, elini gömleğinin içine sokup, konuşma ciddileşince yaptığı eski bir alışkanlık olan, göğsünü ovalamaya başladı.

"Soga-san," dedi Jumonji, cesaretini toplayarak, "sanırım cesetlerden kurtulmak için mükemmel bir yol buldum."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Soga, biraz çatlak bir sesle. Barmen, sanki hayatı buna bağlıymış gibi, mükemmel, kağıt inceliğinde limon dilimleri kesmeye odaklanmıştı. Bu sorunun arkasından gelen sessizlikte, Jumonji ilk defa arkada hafif bir rhythm and blues[1] melodisi çaldığını fark etti. Alnını silerek, bunu fark edemeyecek kadar endişeli olduğunu düşündü.

"Demek istiyorum ki, eğer birinin bir cesetten kurtulmaya ihtiyacı varsa, ben yapmak istiyorum."

"Sen?"

"Evet."

"Nasıl? Bunun, hiçbir delil bırakmadan yapılması gereki-

1) Rhythm and blues: Tekrarlayan ritimlerin ve basit melodilerin olduğu, R&B diye de bilinen müzik türü. (ç.n.)

yor, farkındasın değil mi?" Sararmış gibi görünen gözlerinde, bir ilgi işareti vardı.

"Bunun üzerinde düşündüm," dedi Jumonji. "Eğer cesetleri gömersen, her zaman birinin kazıp çıkartma ihtimali var; denize atsan bile, deniz dibini tarayabilirler. Bu yüzden, onları kesip çöple birlikte atacağım."

"Kulağa iyi geliyor, ama söylemek, yapmaktan daha kolaydır. Koganei Parkı olayında olanları biliyorsun, değil mi?" Sesi alçalmış ve kitaplardan ve kıyafetlerden bahsederken Jumonji'nin gördüğü ergen ifadesi kaybolarak, ince yüzüne daha sert bir bakış yerleşmişti.

"Elbette," dedi Jumonji.

"Cesedi kestiler ama ondan kurtulmayı beceremediler. Ama o kadarını bile yapmanın ne kadar zor olduğunun farkında mısın? Bir cesedi kesmenin ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı? Tek bir parmağı kesmek bile hiç kolay değil."

"Biliyorum. Ama bunu yapabilirsek, parçaları kimsenin bulamayacağı, geride hiçbir ipucu bırakmayacak bir yol buldum."

"Nasıl?" Soga, kokteylini unutarak öne eğildi.

"Ailem Fukuoka'da büyük bir çöplüğün yakınında yaşıyor. Limandaki doldurma yerler gibi değil; buranın, büyük bir çöp yakma fırını var ve gelen her şeyi yakıyorlar. Ve en iyi tarafı da çöp kamyonunu kaçıran insanlar, istedikleri herhangi bir zaman kendi çöplerini getirebiliyorlar. Eğer parçaları oraya götürürsek, hiç iz bırakmadan ortadan kalkarlar."

"Peki onları Fukuoka'ya nasıl götüreceksin?"

"Kutulayıp gemiyle yollayarak. Babam öldüğünden beri, annem orada tek başına yaşıyor. Uçakla gidip kargoyu karşılar ve çöplüğe götürebilirim."

"Çok zahmetli görünüyor," diye mırıldandı Soga, duyduğu şeyler üzerinde kafa yorarak

"En zor bölüm cesedi kesmek olacaktır, ama onu da hallettim."

"Nasıl yani?"

"Yani, bunu yapabilecek ve güvenebileceğimiz birini buldum."

"Bu herif senin için mi çalışıyor?"

"Öyle de diyebiliriz –ama bir herif değil."

"Kız arkadaşın mı?"

"Hayır, ama güvenebileceğim biri," dedi Jumonji, mümkün olduğunca kendinden eminmiş gibi. O konuşurken, Soga konuyla açıkça daha çok ilgilenmeye başlamıştı. belki de böyle bir hizmete ihtiyaç olduğunu biliyordu.

"Bundan iş çıkabilir," dedi. Elini gömleğinden çekerek içkisine uzandı. "Bu tarz işler yapan adamlar var, ama duyduğuma göre pahalılar. Ama elinde öyle bir şey varsa, adamların güvenilir olmasını istersin, değil mi?"

"Ne kadar para aldıklarını biliyor musun?" diye sordu Jumonji

"Durma bağlı. Ama bu, riskli bir iş, o yüzden çok para aldıklarına emin olabilirsin. Sen ne kadar düşünüyorsun?"

"Emin değilim, ama gireceğim zahmete değmeli

"Bana açgözlüyü oynama," dedi Soga, gözlerini Jumonji'ye dikerek.

"Ben, dokuz milyon düşünüyordum," dedi Jumonji, utangaç bir gülümsemeyle

"Sekiz nasıl? Diğerlerinden ucuz fiyat vermelisin."

"Sanırım sekize olur."

"Ve sana işi ben getireceğime göre, yarısını alırım."

"Bu, biraz fazla değil mi?" dedi Jumonji, kaşlarını çatarak.

"Belki de öyledir," diye güldü Soga. "Üç milyona ne dersin?"

"Anlaştık." Soga, memnun olmuş bir şekilde başını sallarken, Jumonji aklından hızlı bir hesap yaptı. Eğer sekizden beş milyon alırsa, kendisi için üç, Masako için iki milyon kalıyordu. Kuniko'yu bu işin dışında tutmaları için ısrar edecekti – o, çok fazla riskliydi. Ama, Masako ve diğer kadın Yoshie için bir pay ayıracaktı. Parayı nasıl bölüşeceklerini Masako düşünebilirdi.

"Iyi," dedi Soga. "Bazen böyle şeylerden haberim oluyor, bu yüzden bir şey duyduğumda, sana haber veririm. Ama her şeyin düzgün halledileceğini garanti etmelisin; eğer işleri berbat edersen, gidecek olan benim kafam olacaktır."

"Geri kalanını işi yaparken halledeceğiz, ama sanırım bir sorun olmayacaktır."

"Son bir soru daha," dedi Soga. "Koganei Parkı işine karışmış mıydın?"

"Hayır, hayır," dedi Jumonji, başını sallayıp Soga'nın şüphelerini kovmaya çalışarak.

Çarklar dönmeye başlamıştı. Artık bütün yapması gereken, planına katılması için Masako'yu ikna etmekti.

3

Pembe jambon dilimleri. Beyaz sinirlerin arasındaki, sığırın kırmızı kürek eti. Soluk pembe domuz eti. Kırmızı, pembe ve beyaz, iri taneli dana kıyma. Sarımsı yağla çevrelenmiş koyu kırmızı tavuk taşlığı.

Masako, süpermarketin et reyonunda alışveriş arabasını itiyordu. Ne alacağını bilemeden, neden orada olduğundan bile emin olmadan, kafası karma karışık bir haldeydi. Durdu ve boş olan, mavi plastik alışveriş sepetini tutan paslanmaz çelik çerçeveye baktı. İşte buydu: Akşam yemeği için bir şeyler almaya gelmişti. Ama son zamanlarda, bir menü hazırlama ve masaya yemek koyma çabası, yapmaya değmeyecek, çok zahmetli bir iş gibi görünmeye başlamıştı.

Masadaki akşam yemeği, bir şekilde ailelerinin hâlâ var olduğunun bir kanıtıydı. Bütün bu yıllar boyunca yemek yapmış olmasına rağmen, artık yapmadığında Yoshiki'nin

pek de uzüleceğini zannetmiyordu, yine de bir açıklama beklerdi. Ama Masako'nun bir açıklaması olmadığına göre, onun sadece tembel olduğu sonucuna varacaktı. Nobuki'ye gelince, dedektifin önündeki patlamasından sonra, tekrar bir midye gibi kapanmıştı ve Masako, onun başka bir şey söylediğini duymamıştı. Evde yaptığı tek şey, yemek yemekti.

İkisinin, ona hiç danışmadan hazırladıkları, kendilerine ait bir programları vardı, ancak bu, sanki bir inanç meselesiymiş gibi, bir konuda inanılmaz düzenliydiler: Akşam yemeği için her zaman evde olurlardı. Onların, yemek yapacağına dair bu çocukça inançları, Masako'ya garip geliyordu. Kendi haline bırakılsa, herhangi bir şey yer veya hiçbir şey yemeyebilirdi, ama bu öğün için ona nasıl güvendiklerini bildiği için, onların sevdiği ve sevmediği şeyler için endişeleniyor, ikisinin de hoşuna gidecek bir şeyler hazırlamaya çalışıyordu. Ve bunun karşılığında, onlar hiçbir tepki göstermiyorlardı. Bir zamanlar sahip oldukları bağların hepsi kopmuştu ve geriye sadece, Masako'nun kendisi için uygun görülmüş rolü kalmıştı. Her şey, altı delik bir sürahiye su koymak gibi, nafile görünüyordu. Alttan ne kadar su gitmişti? Dün normal ve doğal görünen her şey, bugün Masako'ya garip gelmekteydi.

Et dolaplarından, markete dolan zehirli bir gaz gibi, soğuk bir buhar yükseliyordu. Buz gibi bir esinti üzerine vurdu. Fazla tepki vermemeye çalışarak kollarındaki diken diken olmuş tüyleri ovaladı ve bir paket dilimlenmiş sığır eti aldı. Ama etin, Kenji'ni etine benzediğini fark ederek dolaba geri attı. Hepsi Kenji'nindi –tendonlar, kemikler, yağ– hepsi onu hasta ediyordu. Daha önce hiç böyle hissetmemişti; fazla hassaslaşmış olmalıydı. Kendisi adına hayal kırıklığına uğ-

rayarak, akşam yemeğinden vazgeçti. İşe, hiçbir şey yemeden gidecekti ve boş midesi de, cezası olacaktı –ama neyin cezası, bundan pek emin değildi.

Bir tayfundan önceki ılık, durgun hava çok bunaltıcıydı. Oldukça büyük bir fırtına, yazın bittiğini işaret ederek üstlerine geliyordu. Masako, atmosferin daha üstünde uğuldayan rüzgarı dinleyerek yukarı baktı. Kırmızı Corolla'sına ulaştığında, süpermarketin otoparkından ona doğru gelen tanıdık bir bisiklet gördü.

"Kaptan!" diye seslendi, Yoshie'ye el sallayarak.

"Pek bir şey bulamadın, değil mi?" diye sordu Yoshie, bisikletini Masako'nun arabasının yanında durdurup, elindeki boş poşete bakarak.

"Vazgeçtim."

"Neden?"

"Sanırım yemek yapmak istemedim."

"Ve bu problem olmuyor, öyle mi?" dedi Yoshie, başını sallayarak. Masako, onun saçlarının birkaç hafta öncekinden daha beyaz olduğunu fark etti. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sanırım sadece yorgunum."

"Yemek yapmamaya karar verebildiğin için şanslısın. Eğer bunu ben yapsaydım, Issey ve Büyükanne açlıktan ölürdü."

"Torunun hâlâ sende mi?" diye sordu Masako

"Evet, annesininde nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok. Yaşlı kadının öleceği yok ve şimdi bir de başımda bütün gün ve gece sızlanan bir velet var. Sanırım, olduğum yere saplandığımı söyleyebilirsin."

Buna söyleyecek bir şeyi olmayan Masako arabasına yaslandı ve alçalan gökyüzüne baktı. Yoshie'nin sorunlarının na-

karatını dinlerken, hepsinin çıkış işareti olmayan bir tünelde sıkışıp kaldıklarını hissetti. Masako sadece bir çıkış, yani her şeyden kurtulmak istiyordu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Çıkışı bulamayan herkes, bu sonu gelmez şikayetlerden –şimdi de olduğu gibi– oluşan hayatla lanetlenmişti.

"Yaz bitmek üzere," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun? Eylül geldi bile; yaz biteli çok zaman oluyor."

"Sanırım haklısın."

"Bu gece işe gidecek misin?" diye sordu Yoshie, endişeli bir sesle. Masako ona baktı. Soru, Masako'nun işten ayrılacağı ihtimalini canlandırmıştı ve bu ikisinin ortasında, havada asılı kaldı.

"Gitmeyi düşünüyordum," dedi.

"İyi. Sanki biraz uzaklaşmış gibisin. Bizi terk etmeyi planlıyor olabileceğini sandım."

"Sizi terk etmek mi? Ne demek istiyorsun?" Masako, çantasından bir sigara çıkararak ona baktı. Ani bir rüzgar, mat saçlarını uçuşturdu ve saçlarını tutmak için iki elini birden kaldırdı.

"Kuniko, senin eskiden bir kredi şirketinde çalıştığını söyledi. Fabrikaya uygun biri değilsin."

"Kuniko mu?" Birden, Kuniko'nun ödeme gününün gelip geçtiğini hatırladı. Ekstra bir geliri olmadan ödemeyi yapmayı nasıl başarmıştı? Eğer onun bankacılık işini öğrendiyse, bunun tek açıklaması, Jumonji'nin onu ziyaret etmiş olmasıydı. Baskı altında, bu kadın her şeyi yapabilirdi; Masako, onu çok fazla kendi haline bırakıldığını fark etti. Ne yapmıştı? "İşe geleceğim. Ve ayrılmayı da düşünmüyorum," dedi.

"Buna sevindim," dedi Yoshie neşeyle.

"Kaptan, bugünlerde farklı bir şeyler hissettin mi?"

"Faklı mı? Ne?" Yoshie, izleniyorlarmış gibi etrafına baktı.

"Hayır, o değil. Sanırım, büyük ihtimalle polislerden kurtulduk. Ben, kendi içinde farklı bir şeyden bahsediyorum." Yoshie bir süre düşündü ama sonra, utangaç bir bakışla ona baktı.

"Hayır, zannetmiyorum. Ama bunun nedeni, kendi kendime sadece yardım etmiş olduğumu tekrarlamam olabilir."

"Kayınvalidene ve torununa yardım ettiğin gibi mi?"

"Hayır, öyle değil," dedi Yoshie, kaşlarını çatarak. "Onların, Kenji'ye yaptığımız gibi parçalara ayrılmalarını istemiyorum. Yine de, sanırım ortak bir noktaları var, hiç kimsenin yapmak istemediği işleri hep benim yapıyor olmam anlamında." Bir süre düşüncelerinde kaybolmuş gibi durdu. Kırışık alnı ve solgun cildi, onu olduğundan çok daha yaşlı gösteriyordu.

"Demek istediğini anlıyorum," dedi Masako, sigarasını yere atıp ayağının altında ezerek. "Sonra görüşürüz."

"Peki ya sen, Masako?"

"Benim için de hiçbir şey farklı değil," dedi Masako; arabasının kapısını açmıştı. Yoshie, bisikletini yoldan çekti.

"Akşama görüşürüz," dedi Yoshie. Masako, şoför koltuğuna geçti ve ön camın arkasından ona el salladı. Yoshie gülümsedi ve sonra kendisini, şaşırtıcı bir çeviklikle bisikletin üzerine atarak süpermarkete doğru pedal çevirdi. Onun gidişini izlerken, Masako onlara ne olduğuna kafa yordu. Yoshie bunu henüz fark etmemiş olsa bile, Yayoi'den alacağı para, kimyasal bir reaksiyon gibi, onu etkilemeye başlayacaktı. Bu gözlemde kötü bir niyet yoktu – ama gerçek, gerçekti

Eve vardığında telefon çalıyordu. Çantasını ayakkabılığın üzerine atarak, telefona cevap vermeye koştu. Yayoi'den bir

haftadan uzun süredir hiçbir haber almamıştı ve artık aramasının vakti gelmişti.

"Katori-san?" dedi bir erkek sesi. "Adım, Jumonji. Beraber çalışırken Yamada'ydı."

"Oh, evet," dedi Masako, onun aramasına şaşırarak. Telefonun yanına bir sandalye çekti ve oturdu. Telefonu açmak için acele ettiğinden, bütün vücudu ter içindeydi.

"Uzun zaman oldu," dedi Jumonji

"Ne demek istiyorsun? Seni daha bir önceki gün gördüm."

"Güzel bir tesadüf sonucu," diye güldü Jumonji.

"Ne istiyorsun?" Bir sigara ararken, çantasını holde bıraktığını hatırladı. "Eğer uzun sürecekse, biraz beklemen gerekecek."

"Beklerim," dedi Jumonji. Masako dışarı çıktı ve kapının zincirini taktı. Eğer biri eve gelirse, bu ona birkaç saniye zaman kazandıracaktı. Çantasını aldı ve telefona geri döndü.

"Üzgünüm," dedi. "Evet, ne istiyorsun?"

"Bunu telefonda tartışmak biraz zor. Eğer senin için bir mahsuru yoksa, bir araya gelmek isterim."

"Telefonda konuşamayacağın şey nedir?" Masako, bunun Kuniko'nun borcuyla ilgili bir şey olduğunu düşünmüştü. Ama belki de bu küçük tefeciyi yeterince dikkate almamıştı.

"Biraz karışık," dedi Jumonji. "Dürüst olmak gerekirse, sana yapmak istediğim bir iş teklifi var."

"Bekle," dedi Masako. "Önce sana bir şey sormalıyım. Kuniko Jonouchi ödemesini yaptı mı?"

"Yaptı, tam zamanında."

"Hangi parayla?"

"Ödemeyi bilgiyle yaptı diyebiliriz." Jumonji'nin ses tonu dikkatliydi, ama Masako, korkularının gerçekleştiğini anladı.

"Ne bilgisi?"

"Konuşmak istediğim konu da bu."

"Tamam. Nerede buluşuyoruz?"

"Bu gece işe gideceksin, değil mi? Öncesinde bir yerlerde akşam yemeği yiyebilir miyiz?" Masako, ona fabrikanın yakınlarındaki bir Royal Host restoranının yerini tarif etti ve kendisiyle saat 9.00'da buluşmasını söyledi.

Demek ki bundan kurtulamayacaklardı. Yoshie'yle konuştuğundan beri, bu kadarından şüpheleniyordu, ama başarısızlıklarının nedeninin, kendisinin Kuniko'yu idare etmekteki ihmali olması, onun canını sıktı.

Birisi kapıyı açmaya çalışırken zincirin tıkırdamasını duyabiliyordu. Kapı diyafonunun zili, evin içinde öfkeyle yankılandı. Hole gidip kapının kilidini açınca, diğer tarafta, ona somurtarak bakan Nobuki belirdi. Siyah örgü kasketi, sıcağa rağmen gözlerine kadar çekilmişti. Solmuş, siyah bir tişört, kalçalarına düşmüş bol bir pantolon, Nike ayakkabılar.

"Merhaba," dedi Masako. Nobuki, tek bir kelime etmeden kıvrılarak onun yanından geçti. Güçlü, genç bedeni, şaşırtıcı derecede esnekti. Eğer onunla hâlâ konuşuyor olsaydı, ilk söyleyeceği şey, zinciri takmaması olurdu. Ona doğru şöyle bir bakarak, koşarak odasına çıktı. Masako merdivenlerden yukarı, "Bu gece akşam yemeğinde yalnızsın," diye seslendi, onun arkasından. Sesi, sanki mesajı sadece ikinci kattaki çocuk değil, bütün ev tarafından reddedilmiş gibi, boş odalarda yankılandı.

Masako, Royal Host'a saat tam 9.00'da vardı, ama Jumonji çoktan gelmiş, arka tarafta göze çarpmayan bir masanın yanında duruyordu. Elinde, akşam gazetesinin buruşuk bir baskısı vardı.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi. Masako, karşısına otururken onunla bakıştı. Jumonji, beyaz bir polo gömleği ve bir ceketle, rahat giyinmişti. Masako ise işe giderken her zaman giydiği şeyleri giymişti: kot pantolon ve Nobuki'nin eski tişörtlerinden birini.

"İyi akşamlar," dedi, restoran müdürüne benzeyen, siyah takım elbiseli bir adam. Onlara mönülerini verirken, belki de ortak ne gibi bir noktaları olduğunu merak ederek, biraz şaşkınca baktı. "Afiyet olsun," dedi, uzaklaşırken.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Jumonji. Beklerken buzlu kahve içmişti. Masako bir süre düşündü, sonra da başını salladı.

"Hayır, henüz değil."

"Ben de öyle," dedi Jumonji. "Yemeklerimizi ısmarlayalım." Masako spagetti yemeye karar verdi ve Jumonji, takım elbiseli adamı çağırdı. Kendisine de spagetti ısmarladı ve Masako'ya danışmadan, yemekten sonra kahve getirmelerini söyledi. "Uzun zaman oldu," dedi, adam gidince. "Bütün bu yıllardan sonra sana böyle rastlamak çok güzeldi." Tavırları yaltakçaydı, ama neredeyse Masako'nun gözlerine bakmaktan korkuyor gibiydi. Neden bu kadar endişeliydi?

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Zaman ayırdığın için teşekkür ederim," dedi Jumonji, hafifçe omuzlarını silkerek.

"Telefonda tartışamayacağını söyledin."

"Hiç değişmemişsin," dedi Jumonji.

"Bununla ne kastediyorsun?"diye sordu Masako, bir yudum su içerek. Su, buz gibiydi

"İş konusunda her zaman çok ciddiydin."

"Ve sen de biraz daha öyle olabilirsin. Neden konuya gel-

miyorsun? Aslında sanırım, ne söyleyeceğini zaten biliyorum." Masako, onun eski günlerde tahsilat bölümüne yardım ederken neye benzediğini hatırlamıştı. Bir bölümü tıraşlı kaşları ve sıkı permalı saçlarıyla tam bir motosikletçi punka benziyordu; ve gerçekten de bir çeteye üye olduğu söylentileri vardı. Kendisini düzgün bir genç adama dönüştürerek, görünüşünü oldukça düzeltmişti, ama hâlâ aynı Jumonji'ydi.

"Konu mu?" diye sordu Jumonji, başını kaşıyarak. "Çok şaşırtıcısın." Tam o anda, garson kız spagettilerini getirdi. Masako çatalını aldı ve yemeye başladı. Bu akşam yemek yememeyi planlamıştı ve şimdi –bütün insanlar dururken– Jumonji'yle akşam yemeği yiyordu. Bu düşünce, kendi kendine gülümsemesine neden oldu. "Bu kadar komik olan nedir?" diye sordu Jumonji.

"Hiçbir şey." Masako, birden kendisini neden açlıkla cezalandırmak istediğini hatırladı: Özgür olmak arzusunu bastırmak içindi. Spagettisini bitirince, kağıt peçeteyle ağzını sildi. Jumonji de yemeğini bitirmiş ve hemen bir sigara yakmıştı.

"Evet, bahsettiğin şu iş nedir?" dedi.

"Ona gelmeden önce, seni tebrik etmek istiyorum."

"Ne için?"

"Her şey çok mükemmeldi," dedi Jumonji, belli ki hiç alay etmiyor, ama sırıtıyordu.

"Ne çok mükemmeldi?"

"Koganei Parkı," diye fısıldadı Jumonji. Masako, hiç kıpırdamadan onun gözlerinin içine baktı.

"Demek biliyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Her şeyi mi?"

"Hemen hemen."

"Kuniko boşboğazlık etti, değil mi? Aptal bir 440.000 Yen için."

"Onu suçlamamalısın," dedi Jumonji.

"Belki de," dedi Masako. "Yine de bunu tahmin edebilmiş olmandan etkilendim."

"Sadece aşırı merakım yüzünden, sanırım," dedi Jumonji. Masako, sigarasını onun taşmak üzere olan kül tablasındaki izmaritlerin arasında söndürdü. Yenilmişti.

"Ya iş teklifi?" diye sordu.

Jumonji, sesini alçaltarak öne eğildi. "Başka cesetleri de parçalamaya yardım etmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum. Kimsenin bulması istenmeyen insanlar için yüksek bir arz var. Bunu, biz halledebiliriz." Masako, şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde ona bakakaldı. Tehdit ve şantajlar bekliyordu, beraber iş kurma teklifi değil. Ama bir grup fakir ev kadının, sigorta parası için değilse, haraç almak için doğru hedef olmadığını tahmin etmiş olması gerekirdi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Jumonji, neredeyse saygılı bir ifadeyle ona bakarak.

"Aklında ne var?" diye sordu Masako.

"Müşterileri ben bulacağım. Bunlar, oldukça sert insanlar ve senin onlarla uğraşmak zorunda kalmanı istemem. Yükü teslim aldıktan sonra, sen kesersin, ben de parçalardan kurtulurum. Büyük bir çöp yakma makinesi olan bir yer biliyorum, bu yüzden, hiçbir iz bırakmadan yok olacaktır."

"Neden hiç kesmeden oraya atmıyorsun?"

"İşe yaramaz. Bütün bir cesedi taşımak çok riskli. Yakma makinesine girmeden önce biri fark edebilir. Ama diğer çöplere benzemesi için parçalara kesilince, bir sorun çıkmaz. Diğer zorluk da, bunları Fukuoka'ya kadar göndermek."

"Kargoyla göndermeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Masako, şaşkınlık ifadesi tekrar suratına dönmüştü. Bu adam gerçekten ciddi miydi?

"Kesinlikle," dedi Jumonji. "Beş kiloluk paketler halinde, diyelim ki yaklaşık bir düzine paket. Sonra, onları karşılamak için uçakla oraya gideceğim ve paketleri çöplüğe götüreceğim. Bundan daha kolay ne olabilir ki?"

"Yani benden bütün istediğin onları kesmem, öyle mi?"

"Doğru. İlgileniyor musun?" Kahve gelmişti. Jumonji, umutsuzca onun ifadesini okumaya çalışarak bir yudum aldı. Masako, onun gözlerinde bir zeka pırıltısı fark etti.

"Bütün bunları düşünmene sebep olan nedir?" diye sordu.

"Birlikte yapabileceğimiz bir şey bulmak istedim."

"Birlikte? Sen ve ben?"

"Ben sadece... seninle çalışmanın çok güzel olacağını düşündüm."

"Anladığımdan emin değilim."

"Önemli değil. Buna, benim bir acayipliğim diyelim." Parmaklarını, kulaklarının üzerine düşen yumuşak saçlarında dolaştırdı. Masako dönerek neredeyse boş restoranı hızla inceledi. Fabrikadan kimse yoktu. Kasada, siyah takım elbiseli adam, resmi ifadesini bir kenara bırakmış, genç bir garson kızla samimi bir şekilde muhabbet ediyordu. Masako tereddüt ederken, Jumonji tedirginleşiyor gibi görünüyordu. "Tefecilik işinin kısa bir ömrü kaldı," dedi. "En fazla birkaç yıl daha. Gelecek sene başka bir iş arıyor olacağım. Sadece biraz daha heyecanlı bir şeyler yapmak istedim. Garip biri olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Peki bundan gerçekten para kazanacak mısın?" diye araya girdi Masako. Jumonji başını salladı.

"Beş paralık bir tefeciden çok daha fazla," dedi.

"Müşterilerin ne kadar ödeyecek? – birim başı diyelim." İlgilenebileceğine karar veren Masako, beklenen soruyu sormuştu. Jumonji, ona ne kadar söyleyeceğini düşünürken, dar, güzel şekilli dudaklarına diliyle hafifçe vurdu. "Lafı ağzında geveleme," dedi Masako. "Bu konuda dürüst olmazsak, birlikte çalışamayız."

"Tamam, sana söyleyeceğim. Görüştüğüm kaynak, sekiz milyona söz verdi. İşi getirdiği için üç milyonu kendisine istiyor. Geriye beş kalıyor: iki bana, üç sana olsa, ne dersin?" Masako bir sigara yaktı.

"Bunu beşten aşağı yapmam," dedi Masako, bir an bile düşünmeden.

Jumonji boğulacaktı. "Beş milyon mu?"

"Beş milyon," diye tekrarladı Masako. "Bunun kolay olduğunu düşünebilirsin, ama değil. Bu pis, iğrenç kokan bir iş, sonrasında da kabuslar görüyorsun. Bunu yapmadan anlayamazsın. Ve yapmak için de bir yere, bir banyoya ihtiyacın var. Ama kendi banyomu kullanmak istemem; çok riskli. Nerede yapacağımızı düşünmüştün?"

"Jonouchi-san, bana ilkini senin banyonda yaptığınızı anlattı, bu nedenle orayı tekrar kullanabiliriz diye ümit ediyordum," dedi Jumonji, endişeyle bakarak.

"Neden senin evin değil? Bekarsın."

"Bir dairede yaşıyorum," dedi. "Banyo çok küçük."

"Ama benim evim neredeyse imkansız. Hiç kimsenin evde olmadığı bir zaman bulmalı ve komşular fark etmeden içeri sokmalıyız. 'Birim,' kimliğini belli edebilecek bazı eşyalarla geliyor; onlardan kurtulmak da ustalık istiyor." Masako, Brezilyalının anahtarı nasıl bulduğunu hatırlayarak bir süre

sustu. Jumonji, nefesini tutarak onun devam etmesini bekledi. "Ve bunu tek bir kişinin yapması neredeyse imkansız," dedi Masako. "Ve sonrasında, işin kendisi kadar kötü olan temizlik var. Beş milyondan az para için, bunu evimde bir daha yapamam." Kafası karışmış görünen Jumonji boş fincanını alarak dudaklarına götürdü. Fincanın boş olduğunu fark ederek, hâlâ müdürle muhabbet eden garsona işaret etti, ve kız, içinde hafif bir kahve olan sürahiyle gelerek fincanları bir kez daha doldurdu. Gittiğinde, Jumonji tekrar konuştu.

"Evine gelip kıyafetleri alsam ve onlardan ben kurtulsam?"

"Bence asıl sorun, üç milyonun aracın için çok olması. Sana sekiz diyor, ama on aldığına emin olabilirsin. Ve biz daha hiçbir şey görmeden, o beş milyon almış oluyor. Sanırım yakuza olan bir arkadaşından bahsediyoruz, değil mi?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi Jumonji, Masako'nun söylediği şeyi düşünürken parmağını dudağına koyarak. "Haklısın." Aldatılmış olduğunu açıkça söylememişti, ama imâ bu yöndeydi.

"Ya ona daha az para almasını söyleyeceksin, ya da gerçekten on milyon alıp almadığını öğreneceksin, ikisinden biri."

"Tamam. Ama bana bir buçuk, sana üç buçuk olsa, ne dersin?"

"Olmaz," dedi Masako, saatine bakarak. Neredeyse 11.00 olmuştu, işe gitmesi gerekiyordu.

"Bana sadece bir dakika ver, olur mu?" dedi Jumonji, görüşmeyi hemen yapmak amacıyla cep telefonunu çıkartarak. Masako, tuvalete gitmek için bunu fırsat bildi. Yağlı alnını kağıt bir havluyla silmeden önce, bir süre aynada kendisine

bakıı. Kendisini neye bulaştırıyordu? Endişeli ama aynı zamanda da biraz heyecanlıydı. Çantasında bir ruj olduğunu hatırlayarak, onu buldu ve kırmızı rengi dudaklarına hafifçe sürdü, ve bu, masaya döndüğünde bir şaşkınlık ifadesine neden oldu.

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Sanırım hallettik."

"Çabuk oldu."

"Sadece içgüdülerine hitap ettim," diye güldü Jumonji. Masako, onun biraz dersle, eski günlerde bile, işinde yeterince iyi olduğunu hatırladı.

"Peki neye karar verdiniz?"

"Ona, bunu sekize yapamayacağımızı söyledim, ama işi hallettiğimizi kanıtlayana kadar, en yüksek fiyatın bu olduğuna yemin etti. Ve sonuçta aracı ücretini iki milyona düşürdü; bu da, bana iki, sana dört kaldığı anlamına geliyor. Tek koşulu, eğer bir şey olursa, tek başımızayız ve bizi tanıdığını inkar edecek."

"Elbette edecek ve bu yüzden daha en başından daha çok para istemeliydin." Masako, rakamları aklından hesapladı. Eğer Yoshie yardım etmeye karar verirse, ona bir milyon verebilirdi. Kuniko kesinlikle bu işte yoktu; ve Yayoi'yle ilgili ne yapacağına daha sonra karar verebilirdi

"Ne düşünüyorsun?" Jumonji, bu sefer kendisinden daha emin gibiydi.

"Anlaştık," dedi Masako.

"Harika!" dedi Jumonji, rahatlayarak içini çekti.

"Birkaç şey daha var."

"Evet?"

"Teslimatlar için senin arabanı kullanmamızı tercih ede-

rim. Ve tıbbi gereçler satan bir dükkandan bir neşter seti almanı istiyorum. Daha iyi aletler olmadan bunu bir kez daha başarabileceğimizi zannetmiyorum." Jumonji, onun isteklerini dinlerken yanağını kaşıyordu.

"Kasaplığa benziyor, değil mi?" dedi.

"Et, kemik ve buharları tüten sakatatlarıyla," diye ekledi Masako. Jumonji dişlerini sıktı. "Peki sana sormak istediğim bir soru daha var. Kuniko'nun ağzındaki baklayı çıkartmasını nasıl sağladın?"

"Ona, borcunu iptal edeceğimi söyledim," dedi Jumonji, oturduklarından beri ilk defa neşeyle gülerek. "Hikayesi bana 440.000 Yen'e mâl oldu, bu yüzden, yatırımımı telafi etmek için, iyi bir iş yapmamız gerekiyor."

"Ama sen iki milyona razı mısın?" diye sordu Masako.

"Yeterli iş gelirse, razıyım."

"Gerçekten böyle bir talep olduğuna emin misin?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Jumonji. Hevesi, Masako'nun hoşuna gitti. Başını sallayarak, hesaptan kendisine düşen payı masanın üzerine koydu ve ayağa kalktı. Bütün bunlar ona hâlâ inanılması çok güç geliyordu – en azından şimdilik.

4

Gökyüzünün yükseklerinde uğursuzca uğuldayan rüzgar, o restorandayken dinmişti, ancak hava artık, yaklaşmakta olan tayfunun habercisi gibi ılık ve basıktı. Saçları başına yapışmış olan Masako, 'acaba hava sabah, vardiyadan sonra nasıl olacak' diye meraklandı. Arabasındaki radyoyu açtı ama bir hava tahmin raporu bulamadan fabrikaya vardı.

Otoparkın köşesinde, küçük, prefabrik bir güvenlik görevlisi kulübesi inşa ediliyordu. Masako bir süre kulübeye baktı, ama aklı başka yerde, Jumonji'nin yapmış olduğu teklifteydi. Ne yaptığının farkına varamadan, yeni ve yabancı bir dünyaya girmişti; kararının doğru olup olmadığına bakmaksızın, sadece bu kararı vermiş olmaktan bile heyecan duyuyordu. Yeni endişesinin, otoparkın tanıdık ses ve görüntülerini aklından çıkarmış olmasında, neredeyse komik bir yan vardı.

Fabrikanın giriş holünde tenis ayakkabılarını çıkartırken, daha önce fark etmediği bir kadının önünde durduğunu gördu.

"Masako." Ses tanıdıktı –Yayoi'ye aitti. Omuzlarındaki saçları kısa kesilmiş ve zarif ensesini ortaya çıkartmıştı. İnce ve kavisli kaşlarını kalemle çizmiş ve kırmızı bir ruj sürmüştü. Değişim, şaşırtıcıydı ve sadece dış görünüşüyle sınırlı değildi. Dalgın, beceriksiz Yayoi gitmiş, yerine daha genç ama kendinden daha emin bir kadın gelmişti.

"Affedersin," dedi Masako. "Beni şaşırttın. İlk bakışta kim olduğunu anlayamadım. Farklı biri olmuşsun."

"Öyle diyorlar." Utanarak gülümsedi, ama bu tanıdık jest bile, onu kendinden daha emin göstermişti. "Ama sen de değişik görünüyorsun. Makyaj yapmışsın."

"Ne?"

"Ruj," dedi Yayoi. Masako, restoranın tuvaletinde ruj sürmüş olduğunu tamamen unutmuştu. Dudaklarına dokununca, parmaklarına kırmızı, yapışkan bir leke bulaştı. "Yapma," dedi Yayoi, onun elini çekerek. "Sileceksin. Bırak kalsın. Sana yakışmış."

"Bugün işe mi başlıyorsun?" diye sordu Masako.

"Hayır, sadece kendimi hatırlatmak için geldim. Kek getirdim ve neden olduğum sıkıntı için patron ve Komada-san'dan özür dilemek istedim."

"Yani eve mi gidiyorsun?"

"Tayfun geliyorken, evde oğlanlarla birlikte olmak istiyorum. Dediklerine göre, sabah karaya ulaşmış olacakmış."

"O zaman bir an önce gitmelisin."

"Ayrıca Kuniko ve Kaptan'ın paralarını ödedim," diye fısıldadı Masako'nun kulağına yaklaşıp, eline kahverengi, kalın bir zarf tutuşturarak.

"Bu nedir?" diye sordu Masako. Yayoi soruyu duymazdan gelerek hızla selam verdi.

"Yarın işe tekrar başlıyorum. O zaman görüşürüz," dedi, yanından geçip kapıdan çıktı. Bütün tavırları, eski Yayoi'den farklı, daha canlı ve daha güvenliydi. Masako, yeşil yapay çimlerden geçip merdivenlerden inen Yayoi'nin peşinden koştu.

"Bekle," diye seslendi. Yayoi, mutlu bir şekilde gülümseyerek döndü. "Burada ne var?" diye sordu Masako, zarfı sallayarak. Yayoi, iki parmağını kaldırdı – söz verdiği iki milyon. "Sigorta parasını mı aldın?" diye sordu Masako, daha alçak bir sesle.

Yayoi başını salladı: "Hayır, henüz değil. Aileme, ödemem gereken bir borç olduğunu söyledim. Daha fazla beklemenizi istemedim."

"Bunu yapmana gerek yoktu."

"Böylesini tercih ettim. Kuniko sabırsızlanıyordu ve Kaptan'ın paraya ne kadar ihtiyacı olduğunu da biliyorum. Artık zamanının geldiğini düşündüm."

"Yine de çok erken gibi geliyor."

"Biliyorum, ama böylece, kendimi her şeyden kurtulmuş gibi hissedeceğim." Masako, Yayoi'nin bu kadar çok değişmesi için çok erken olduğunu söyleyecekti, ama yorumunun umursanmayacağını biliyordu. Masako'nun kendisi de değişmişti – Yayoi'nin de değişmeyi istemesi yeterince doğaldı.

"Anlıyorum," dedi. "Teşekkürler." Yayoi hızla el salladı ve merdivenlerden inerek, nemli karanlıkta gözden kayboldu.

Masako içeri girdi. Sağlık kontrolünden geçtikten sonra, salonun yanından yürüyerek, doğrudan tuvalete gitti. Güvenle bir kabine girince, zarfı açtı. İçinde, hâlâ banka kağıdına sa-

rılı olan, 10.000 Yen'lik banknotlardan oluşan iki deste gördü. Zarfı, çantasının en altına koyarken, fabrikada mahremiyetin olduğu tek yerin bu tuvalet kabini olduğunu kabul etti.

Salona döndüğünde, Kuniko ve Yoshie'yi birlikte çay içerlerken buldu. Kıyafetlerini çoktan değiştirmiş ve sessizce konuşuyorlardı, ama yüzleri, sersemce bir heyecanı belli ediyordu.

"Yayoi'yi gördün mü?" diye seslendi Yoshie, Masako'nun onlara katılması için elini sallayarak.

"Çıkarken karşılaştım."

"Aldın mı?"

"Parayı mı kastediyorsun?"

"İkimiz de 500.000 Yen aldık," dedi. Kuniko, yanakları memnuniyetle kızararak başını eğdi. Onunki kısa bir süre sonra harcanmış olacak, diye düşündü Masako. Ve artık kolay paranın tadını aldığı için, bir sonraki sefer ne yapacağını bilmenin imkanı yoktu. Onu yakından izlemeleri gerekecekti.

"Eminim o kadar parayı bulmak, onun için zor olmuştur," dedi Kuniko.

"Eminim öyledir. Ona bekleyebileceğimizi söyledim, ama ısrar etti," dedi Yoshie, ama aniden gelen bu para karşısında neşesini gizlemeyi beceremiyordu.

"O zaman bu konuda endişelenme," dedi Masako

"Ya senin için bir sorun değil mi?" diye sordu Yoshie, kaygıyla bakarak. Masako başını salladı ve gülümsedi. Onlardan fazla para alıp bunu onlara söylememesini; paranın kaçmak veya bu yeni işte kullanılabileceğini düşünerek kendisini ikna etmişti. Parayı, grubun iyiliği için kullanacağından dolayı, bu arada bunu bir sır olarak saklamış olmaktan vicdan azabı duymuyordu.

"Sorun değil," dedi.

"Şey, bunun için minnettarız," dedi Kuniko, kendi payına düşen paranın içinde durduğu çantasına, sanki bir alıp kaçacakmış gibi sıkıca yapışarak. Masako, sinirlerine hakim olmaya çalışarak ona baktı.

"Bu, borçlarını ödeyebileceğin anlamına geliyor," dedi, sesi alaycıydı. Kuniko belirsizce gülümsedi ama hiçbir şey demedi. "Aşağıdayken parayı ne yapacaksınız?" diye sordu, saçını arkaya itip bir tokayla toplarken.

"Biz de bunu konuşuyorduk," dedi Yoshie, etrafına bakarak. "Birisinden, dolabına koymasını isteyebiliriz, diye düşündük." Dolapları olanlar, sadece üç yıl veya daha fazla süredir çalışan düzenli işçiler ve mahremiyetlerine daha çok önem verdikleri söylenen Brezilyalılardı. Ama düzenli işçiler, sayılamayacak kadar azdı.

"Belki de Miyamori-san'dan isteyebilirim," dedi Yoshie, etrafına bakmak için bir kez daha dönerek. Kazuo'yu, salonun bir köşesinde diğer Brezilyalılarla birlikte otururken buldu. Bacaklarını yerde önüne uzatmış, sigara içiyordu. Gözlerini, Masako ve arkadaşlarının oturduğu köşeden kaçırıyor gibi görünüyordu.

"Ya Komada-san?" diye önerdi Masako. Sağlık müfettişi olarak Komada, birkaç düzenli işçiden biriydi; ama Masako, onun ismini söylerken, onların büyük miktarda parayla fabrikaya gelmiş olduklarını öğrenmesinin çok da akıllıca olmadığına karar verdi. "Hayır, olmaz," diye düzeltti kendisini.

"Hayır, Miyamori'nin kimseye bir şey söylemeyeceğine güvenebileceğimizi hissediyorum," dedi. "Gidip ona soracağım."

"Seni anlayacak mı?" diye sordu Kuniko şüpheyle, ama Yoshie onu duymazdan geldi ve ayağa kalktı.

Kazuo, Yoshie'nin yaklaştığını görünce, gözlerinde soruyla Masako'ya baktı. Masako, Yoshie'nin söyleyeceği şeyi beklerken, onun gözlerindeki yaralı bakışı görebiliyordu. Onunla hiçbir işi olmamasını tercih ederdi, ama bu ikisinin paralarını ne yaptıkları onu hiç ilgilendirmiyordu.

Bütün bu işi görmezden geliyormuş gibi davranarak üzerini değiştirmeye gitti. Beyaz üniformasını giydi ve sonra, zarfı, iş pantolonunun cebinin en dibine koydu; eğer vardiya sırasında düşerse, elbette biraz tuhaf kaçacaktı. Askıların arasından, Yoshie ve Kazuo'yu birlikte görebiliyordu. Belli ki Yoshie açıklamasını henüz bitirmişti, Kazuo da ayağa kalkarak, peşinde iki kadınla salondan çıktı. Brezilyalıların, tuvaletlerin yanında bir sıra dolabı vardı.

Masako, koridordaki lavaboda el ve kollarını fırçalarken, diğer ikisi geri geldi.

"Rahatladım," dedi Yoshie, Masako'nun kullandığı küçük fırçayı alarak. "Hoş biri." Kuniko, sıradaki bir lavaboda suyu açtı.

"Ne istediğinizi anladı mı?" diye sordu Masako.

"Öyle görünüyor. Ona, dolabına koymak istediğimiz değerli bir şeyimiz olduğunu söyledik ve hemen kabul etti. İşten biraz geç çıkacağını ve onu beklememizi rica etti. Çok kibardı."

"Hallettiğinize sevindim," dedi Masako, Kazuo'nun fabrika katına inmek üzere olduğunu görmek için tam vaktinde başını kaldırmıştı. Yapısı, Japon erkeklerinden çok farklıydı – güçlü bir göğüs üzerindeki kalın boynu vardı. Sert hatlı yüzü, yanlarından geçerken ileriye bakıyordu. Latin Amerika güneşinin altında çok sıradan görünebilecekken, beyaz üniforması ve gece vardiyasındaki işçilerin giydiği aptal kasketle, hüzünlü bir

şekilde buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Masako, anahtarın hâlâ onda olup olmadığını düşündü; ancak onu asıl şaşırtan şey, bu genç yabancının onu neden çekici bulduğuydu.

O sabah, tayfun yüzünden, bant erken durdurulmuştu. Yarı zamanlı kadınlar, girişteki pencereden dışarı bakarken sıkıntıyla içlerini çektiler. Şafak, beraberinde fırtınayı da getirmişti. Yağmur, ağır tabakalar halinde yanlamasına yağıyordu ve yolun karşısındaki araba fabrikasını çevreleyen zarif pagoda ağaçları, rüzgarda çatırdayarak kırılacakmış gibi oluyorlardı. Yolun iki yanındaki su kanalları, küçük nehirler gibi çağlıyorlardı.

Yoshie, dışarıdaki fırtınaya bakarken kaşlarını çattı. "Bu havada bisiklet kullanabileceğimi zannetmiyorum."

"Seni bırakabilirim," diye teklif etti Masako

"Gerçekten mi?" Rahatlamış görünüyordu. "Buna çok sevinirim." Bu konuşmayı duymamış gibi davranan Kuniko, kendisini zaman kartıyla oyalıyordu. "Bunu istemekten nefret ediyorum," diye ekledi Yoshie, "ama Miyamori-san işini bitirene kadar beklemenin bir mahsuru var mı?"

"Hiç yok."

"Seninle otoparkta buluşurum."

"Hayır, arabayı getirip, seni buradan alırım."

"Teşekkürler," dedi Yoshie, koridorda ilgisizce ilerleyen Kuniko'nun geniş sırtına dik dik bakarak.

Masako hızla üzerini değiştirdi ve fabrikadan çıktı. Bir önceki gecenin ağır göğü yarılmış, dünyaya yağmur ve rüzgarla saldırıyordu, ama Masako bunu adeta canlandırıcı buldu. Şemsiyesinin bir işe yaramadığını fark ederek kapattı ve otoparka olan kısa mesafeyi koşarak gitmeye karar verdi. Yağ-

mur, onu birkaç saniye içinde sırılsıklam yapacak kadar iri taneler halinde yağıyordu. Sadece, koşarken önünde sıkıca tuttuğu para poşeti için endişelenerek, saçlarını gözünden çekti. Terk edilmiş fabrikaya ulaşınca, beton kapağın hâlâ Kazuo'nun bıraktığı yerde olduğunu gördü. Çağlayan suyun sesi delikten dışarı yükseliyordu, Kenji'nin –anahtar hariç– diğer eşyalarının da suyla birlikte gitmiş olmaları gerektiğini düşündü. Rüzgara karşı koşarken, o suyun akışını gözünde canlandırdı ve bir kahkaha boğazına yükseldi. Kendisi de özgür olabilirdi! İşte bu düşünce, kendisini daha da özgür hissetmesini sağlamıştı.

Corolla'ya ulaşınca, ıslak kıyafetlerini silkelemek için bile durmadan kendisini şoför koltuğuna attı. Gösterge tablosunun altında tuttuğu bir bez parçasını buldu ve kollarını kuruladı. Yağmurla sırılsıklam olmuş olan kot pantolonu bacaklarına yapışmış gibiydi. Sağanağa dayanıp dayanamayacaklarını görmek için, ön camın sileceklerini en yüksek hızda çalıştırdı ve klimayı açtı. Soğuk hava esintisi, ıslak tenini diken diken yapmıştı

Arabayı otoparktan yavaşça çıkartarak, fabrikaya geri döndü. Arabasını ön tarafa çektiğinde, Kuniko da, bol siyah bir tişört ve çiçekli bir taytla, her zamanki gibi gösterişli bir şekilde giyinmiş olarak merdivenlerden iniyordu. Masako'nun arabasına baktı, ama sonra, mavi şemsiyesini açtı ve tek bir kelime bile etmeden fırtınada ilerledi. Rüzgarla sürüklenirken, Masako dikiz aynasından onu izledi. Muhtemelen fabrikada hâlâ birlikte çalışabilirlerdi, ama bir daha, onunla başka hiçbir ilişkisi olmayacağı kesindi. Ve aynada onu izlerken, Kuniko, onun bu düşüncesine cevap verir gibi selin içinde gözden kayboldu.

Yoshie merdivenlerden iniyordu; Masako, şeffaf şemsiye-

sini onun başının üzerine tutmuş olan Kazuo'nun da onu takip ettiğini görünce şaşırdı. Siyah kasketi, kulaklarına kadar çekilmişti. Masako'nun arabasını gören Yoshie, aceleyle arabanın yanına koştu ve cama vurdu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi, yağmurda yüzünü buruşturarak, "ama bagajı açabilir misin?"

"Neden?" diye sordu Masako.

"Sanırım, benim için, bisikletimi bagaja koyacağını söylüyor." Arkasını işaret etti ve Masako, Kazuo'nun açık, masum gözleriyle karşılaştı. Hiçbir şey söylemeden bagajı açan manivelayı çekti. Kapak, arka camda hiçbir şey görünmeyecek şekilde açıldı. Ama tam o anda rüzgar yeniden başladı ve kapak, tehlikeli bir şekilde çarpmaya başladı. Masako kapıyı açtı ve şakır şakır yağan yağmura fırladı.

"Sırılsıklam olacaksın!" diye seslendi Yoshie. "İçeri gir!" Uğuldayan rüzgarda sesini duyurmak için bağırması gerekiyordu.

"Zaten sırılsıklamım!" diye bağırdı Masako.

"İçeri gir!" dedi Kazuo, onun yanına gelip, sıkıca omzuna bastırarak. Pek seçeneği olmayan Masako tekrar arabaya girdi. Bir dakika sonra, Yoshie yolcu koltuğuna yığıldı.

"Dışarısı korkunç," dedi. Fabrikanın arka tarafındaki bisiklet parmaklıklarına gitmiş olan Kazuo, Yoshie'nin bisikletini iterek geldi. Bisikleti kolayca kaldırdı ve bagaja yerleştirmeye başladı. Bu, Yoshie'nin genellikle alışveriş için kullandığı eski, ağır bir bisikletti; ama Kazuo, sadece ön lastiğin ufak bir bölümü dışarıda kalacak şekilde onu bagaja sığdırmayı başardı. Kontrol etmek için dışarı çıkan Masako, bagajın neredeyse tamamen kapanmış olduğunu gördü; arabayı kullanabilecekti.

"Arabaya bin," dedi. Kazuo, suratı sudan çıkmış gibi sırılsıklam olarak, kafasını kaldırıp ona baktı. Beyaz tişörtü vücuduna yapışmıştı ve orada, çıplak göğsünde, anahtar asılıydı. Gözlerine siper etmek için elini kaldırdı.

"Teşekkürler," dedi Masako.

"Bir şey değil," diye cevap verdi Kazuo, gülümsemeden. Rüzgar bir çığlık attı ve bir dal, ikisinin ortasına düştü.

"Arabaya bin," diye tekrarladı Masako. "Seni bırakayım." Kazuo başını sallayarak yere bırakmış olduğu şemsiyesini aldı, açtı ve terk edilmiş fabrikaya doğru yürümeye başladı.

"Bu da ne demekti?" diye sordu Yoshie, Masako arabaya binince; Kazuo'nun uzaklaşmasını izlemek için arkasına dönmüştü.

"Emin değilim," dedi Masako. Kaldırımın kenarından uzaklaşırken aynadan arkaya bakmamaya çalıştı.

"Ama, bu yaptığı çok nazikçeydi," diye mırıldandı Yoshie, yüzünü bir havluyla kurularken. "O bisiklet olmazsa mahvolurum." Masako, çılgınca çalışan sileceklerin arkasından yola baktı ve hiçbir şey söylemedi. Otoyola çıktıklarında, diğer arabaların da aynı şeyi yaptığını fark ederek farlarını yaktı. Arabalar, tekerleklerinden sular sıçratarak yavaş yavaş ilerliyorlardı. Yoshie, esnemesini bastırmaya çalışarak, özür diler gibi, "Seni yolunun bu kadar dışarı çıkarttığım için üzgünüm," dedi. "Ve bagajın da ıslandı." Masako, dikiz aynasından, bagaj kapağını arabayla birlikte zıpladığını görebiliyordu. Kaçınılmaz olarak, yağmur içeri giriyordu – ve Kenji'nin durmuş olduğu yeri yıkıyordu.

"Üzülme," dedi. "Zaten temizleyecektim." Yoshie, bir süre sessiz kaldı. "Kaptan," dedi Masako sonunda, gözleri hâlâ yoldayken. "Bir kez daha yapmak ister misin?"

"Neyi?" dedi Yoshie, şaşkın bir bakışla Masako'ya dönerek.

"Birkaç işin gelebileceğini düşünüyorum."

"İş mi? Aynı şeyi bir daha yapmaktan mı söz ediyorsun? Kimin için?" Ağzı açık kalmıştı.

"Kuniko konuşmuş ve söylenti yayılmış. Bu, bir işe dönüşebilir gibi görünüyor."

"Konuşmuş mu? Yani birisi sana şantaj mı yapıyor?" Yoshie, arabanın gidişinden ötürü bir anda korkmuş gibi ellerini ön panele koydu.

"Hayır, aynı iş için bize para ödemek istiyorlar. Detayları bilmene gerek yok; bunu bana bırakabilirsin. Sadece böyle bir şey olursa, bana yardım etmek ister misin, bunu bilmek istiyorum. Sana ödeme yapabilirim."

"Ne kadar?" Sesinde bir titreme, ama biraz merak da vardı.

"Bir milyon," dedi Masako. Yoshie içini çekti ve sessizleşti.

"Aynı iş için mi?" diye sordu bir süre sonra.

"Sonrasında parçalardan kurtulmamız gerekmiyor. Bütün yapmamız gereken, cesedi benim evimde kesmek." Yoshie yutkundu. Masako bir sigara yaktı ve arabanın içi, dumanla doldu

"Yaparım," dedi Yoshie, öksürerek.

"Gerçekten mi?" Masako ona baktı. Solgun görünüyordu ve dudakları da titriyordu.

"Paraya çok ihtiyacım var," dedi Yoshie. "Ve cehenneme gittiğini bilsem bile, seni izlemeye hazırım."

Gittikleri yer orası mıydı, diye merak etti Masako. Üzerinden yağmurlar akan ön camdan baktı. Önündeki arabaların sadece arka farları görülebiliyordu. Yolda giden lastikleri artık hissedemiyordu; çünkü araba yüzüyor gibiydi. Her şey, Yoshie'yle konuşması da, beraber gördükleri bir rüya gibi, gerçekdışı görünüyordu.

5

Tayfun geçtiğinde, parlak yaz göğü de, sanki bir süpürgeyle süpürmüş gibi beraberinde gitti; ve yerine, renksiz sonbahar göğü ortaya çıktı. Hava sıcaklığı düşerken, Yayoi'nin fazla ısınmış olan duyguları da soğumaya başlamıştı – öfkesi ve vicdan azabı, umutları ve korkuları. Artık oğullarıyla yaşıyordu ve yeni hayatı normal görünmeye başlamıştı. Ama, başlarda anlayış ve merak yüzünden trajik dulun başına üşüşmüş olan mahalledeki kadınlar, Yayoi kendine güvenen bekar bir anne olunca, hemen geri çekilmişlerdi. Artık, fabrikaya gitmek veya çocukları getirip götürmek dışında, pek dışarı çıkmıyordu, kendisini de garip bir şekilde soyutlanmış hissetmeye başlamıştı.

Gerçekten de o kadar değişmiş miydi? Saçını kesmek – ve artık Kenji gittiği için, oğullarına babalarının yerini doldurmaya çalışmaktan başka ne yapmıştı ki? Ama Yayoi, Kenji'nin neden olduğu köstekten kurtulup, bunun yerine içinde, ko-

casını öldürmüş olmanın neden olduğu suçluluk duygusunu koyarak, yavaş yavaş değiştiğini henüz fark etmemişti.

Bir sabah, çöp toplama alanının çevresini temizleme sırası ondayken, Yayoi elinde süpürge ve faraşla, üzerine düşeni yapmak için dışarı çıktı. Mahalle sakinleri çöplerini, sokak boyunca ilerleyen duvarın köşesindeki elektrik direğinin yanına, Kenji'yi öldürdükten sonraki sabah Milk'in kıvrıldığı yere, bırakıyorlardı. Yayoi başını kaldırarak duvara baktı. Çevredeki sokak kedileri, çöpleri karıştırabilecekleri umuduyla genellikle burada tünerlerdi. Milk olabilecek kirli, beyaz bir kedi ve iri, kahverengi bir tekir duvarın üzerinde oturuyordu, ancak Yayoi yaklaşırken kaçtılar. Milk, o günden sonra eve bir daha gelmemiş ve artık sokak kedilerinin arasına karışmıştı, Yayoi ise bunu umursamayı uzun süre önce bırakmıştı. İşine devam etti.

Çöp kamyonundan geriye kalan yemek ve kağıt parçalarını süpürürken, dostane olmayan gözler, yani perdelerin arkasından bakan komşular tarafından izlenmekte olduğunu hissetti. Bu düşünce, hoş bir ses duyarak şaşırana kadar, huzursuzluğunu çoğaltmaktaydı.

"Affedersiniz." Yayoi başını kaldırarak bakınca, dostça gülümseyen bir kadının durduğunu gördü. Artık alıştığı meraktan bir iz yoktu; belki de bu kadın onu tanımıyordu. Yayoi onu daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Otuzlu yaşlarının başında görünen kadın, sanki bir ofiste çalışıyormuş gibi, düz saçlı ve hafif makyajlıydı, ama sanki bu dünyayla ilgili hiç tecrübesi yokmuş gibi tereddütlü duruyordu. Yayoi onu ilk bakışta sevdi.

"Mahallede yeni misiniz?" diye sordu.

"Evet. Şu binaya yeni taşındım," dedi kadın, arkasındaki eski bir binaya dönerek. "Çöpümü buraya mı bırakıyorum?"

"Evet. Çöp toplama zamanları, şurada asılı." Yayoi, elektrik direğine asılı bir tabela gösterdi.

"Teşekkürler," dedi kadın, bir not defteri çıkartıp bilgiyi yazarken. Dışarı çıkmak üzere giyinmişti, ama beyaz bluz ve lacivert gömlek, oldukça sade ve tamamlanmamıştı. Yayoi süpürmeyi bitirip gitmeye hazır olana kadar bekledi ve sonra konuştu.

"Burayı hep siz mi temizlersiniz?" diye sordu.

"Sırayla yapıyoruz," dedi Yayoi. "Sanırım sizin sıranız da gelecektir. Sistemi açıklayan bir mahalle sirküleri var."

"Çok teşekkür ederim," dedi kadın.

"Çalıştığınız için temizlik sırası size geldiğinde bunu yapamazsanız, sizin yerinize ben yapabilirim," diye teklif etti Yayoi.

"Çok naziksiniz," dedi kadın, şaşırmış görünerek. "Ama şu anda çalışmıyorum."

"O zaman evlisiniz?"

"Hayır, değilim, ama kesinlikle evlenecek kadar yaşlıyım." Bu cümleyle gelen kahkaha, kadının göz kenarlarındaki ince çizgileri ortaya çıkarttı. Yayoi, aynı yaşlarda olduklarına karar verdi. "İşimden henüz ayrıldım ve şu anda işsizim."

"Oh, üzgünüm."

"Aslında, kendime iyilik yapıyorum: Okula geri döndüm."

"Mastır yapmak için mi?" dedi Yayoi, fazla meraklı davrandığını da fark etmişti. Yine de, birisiyle konuşabildiği için mutluydu. Bu çevrede hiç arkadaşı yoktu ve Kenji öldüğünden beri, fabrikada da her şey zorlama olmuştu. Bu şekilde muhabbet etmek hoştu, tamamen bir yabancı biriyle olsa bile

"Hayır, o kadar önemli bir şey değil. Sadece uzun zamandır yapmak istediğim bir şey. Boyama dersleri alıyorum. İleride, bundan hayatımı kazanmayı umuyorum."

"Peki derslerin süresince, yarım günlük bir iş arıyor musun?"

"Hayır, iki yıllık okul boyunca yetecek kadar para biriktirdim – tabii, bir yoksul gibi yaşadığım sürece." Güldü ve, çevrede yıkık ama ucuz olmasıyla bilinen, harap, ahşap binaya bakmak için döndü.

Yayoi, ona ismini söyledi ve dedi ki: "Sokağın sonundaki evde oturuyoruz. Eğer, çöp gibi başka konularda da soruların olursa, uğra."

"Teşekkürler. İsmim, Yoko Morisaki. Seninle tanışmak güzeldi." Çok rahat, çok normal konuşuyordu. Yayoi, onun Kenji'ye olan şeyi bilip bilmediğini merak etti.

Bir sonraki gün, uzun bir öğle uykusundan uyandıktan sonra Yayoi, kapı diyafonunun zilini duyduğunda, mutfakta akşam yemeği hazırlıyordu.

"Ben, Yoko Morisaki," dedi neşeli bir ses. Kapıyı açmaya koşan Yayoi, yeni arkadaşını bir kutu üzümle kapıda buldu. Bir kez daha, kıyafetleri munis ve zevkliydi ve onu gördüğüne gerçekten sevinmiş bir hali vardı.

"İçeri gir!" dedi Yayoi.

"Sadece uğrayıp, dün çok nazik davrandığın için teşekkür etmek istedim."

"Buna gerek yok," dedi Yayoi, üzümleri alıp, onu oturma odasına götürerek. O geceden beri, evine sadece ailesi, Kenji'nin akrabaları ve çalışma arkadaşları, Kuniko ve polis gelmişti. Kendisini yanında rahat hissettiği bir misafiri olması harikaydı.

"Çocukların olduğunu fark etmemiştim," dedi Yoko, duvarlara yapıştırılmış pastel boya resimlere ve koridora dağılmış oyuncak arabalara bakarak.

"Evet, iki oğlan. Kreşteler."

"Seni kıskanıyorum. Çocuklara bayılırım; umarım bizi kısa bir süre sonra tanıştırırsın."

"Çok isterim," dedi Yayoi. "Ama seni uyarmalıyım, biraz vahşidirler. Seni çok yoracaklardır." Yoko, kendisine gösterilen sandalyeye oturdu ve bir süre önüne baktı.

"İki çocuğun olduğunu asla tahmin edemezdim. Çok genç ve güzel görünüyorsun."

"Çok naziksin," dedi Yayoi, kendi yaşında bir kadından bir iltifat gelmesi hoşuna gitmişti. Yanında üzümleri ikram edeceği çayı yapmak üzere ayağa fırladı.

"Kocan işte mi?" diye sordu Yoko, fincanına şeker koyarken.

"Kocam öldü, iki ay önce," diye açıkladı Yayoi ve yan odadaki yeni mihrabın üzerinde duran Kenji'nin resmini işaret etti. Fotoğraf birkaç yıllıktı, Kenji ise genç ve mutlu görünüyordu – ve masum.

"Çok üzüldüm," dedi Yoko, rengi biraz solarak. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Elbette yoktu. Üzülme."

"Hasta mıydı?" diye sordu Yoko utanarak, sanki ölen insanlarla ilgili çok az deneyimi varmış gibi.

"Hayır," dedi Yayoi, kadının yüzünü inceliyordu. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Hayır." Yoko, başını sallarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Bir tür belaya bulaştı. Koganei Parkı'na olanları duydun mu?"

"Yani..." Yoko'nun yüzünü ağır bir utanç kapladı. Görü-

nüşe bakılırsa, gerçekten bilmiyordu. Gözlerinde yaşlarla kucağına baktı.

"Sorun nedir?" diye sordu Yayoi, onun gözyaşlarına şaşırarak. "Neden ağlıyorsun?"

"Sadece senin için çok üzüldüm."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Yayoi, görmüş olduğu ilk, insani sempati gibi görünen şey karşısında duygulanmıştı. Olaydan sonra, birçok insan taziyelerini bildirmişti, ama Yayoi, her zaman onların kafalarında bir şüphe olduğunu sezmişti. Kenji'nin akrabaları onu açıkça suçlamış ve kendi ailesi evlerine dönmüştü. Masako'ya güvenebileceğini biliyordu, ama ne zaman onun yakınında olsa, sanki dikkat etmezse bir yerini kesecekmiş gibi, kendisini endişeli hissediyordu. Yoshie, umutsuzca eski kafalı ve önyargılıydı; ve Kuniko'ya gelince, onu bir daha asla görmek istemiyordu. Bir süredir, neredeyse herkesten uzaklaşmış olan Yayoi, yeni arkadaşının gözyaşlarından sahiden etkilenmişti. "Burada olmana gerçekten minnettarım," dedi. "Komşular, benden uzak duruyor ve son zamanlarda çok yalnızım."

"Bana teşekkür etmen için hiçbir neden yok," dedi Yoko "Korkarım ki, dünyanın nasıl işlediği konusunda çok cahilim ve her zaman yanlış şeyleri söylerim. Bu yüzden, insanları inciteceğimden korkarak, genellikle hiçbir şey söylemem. Geçeği söylemek gerekirse, işimden de biraz bunun yüzünde ayrılıp, boyamacılığı seçtim. Bir şekilde, kendi dünyamı kurabileceğimi düşündüm."

"Anlıyorum," dedi Yayoi; ve sonra, yavaşça, Kenji'ye olanların resmi versiyonunu anlatmaya başladı. Yoko, başta biraz korkmuş gibi sessizce dinledi, ama Yayoi konuştukça rahatlamaya başladı ve sonunda, bir soru sordu.

"Yani onu en son, o sabah işe giderken gördün, öyle mi?"

"Evet." Yayoi, bir noktada, buna kendisi de inanmaya başlamıştı.

"Ne kadar üzücü," dedi Yoko.

"Böyle bir şeyin olabileceğini, onu bir daha görmeyeceğimi asla tahmin edemezdim."

"Peki katili yakaladılar mı?"

"Hayır, kimin yaptığını bile bilmiyorlar," dedi Yayoi, içini çekerek. Hikayesini anlatmaya devam ederken, Kenji'yi kendisinin öldürmüş olması, giderek daha da az gerçek gelmeye başlıyordu.

"Ama onu parçalara ayırdılar!" dedi Yoko öfkeyle. "Bunu yapan korkunç biri, bir canavar olmalı."

"Ben de, böyle bir şeyi kimin yapabileceğini hayal edemiyorum," diye onayladı Yayoi; dedektiflerin gösterdiği, Kenji'nin parçalanmış elinin fotoğrafını hatırlamıştı. O zaman Masako için hissetmiş olduğu nefret, bir kez daha kendisini gösterdi. Bu kadar ileri nasıl gidebilmişlerdi? Bir yanıyla, mantıksız davrandığını biliyordu, ama konuşurlarken, olayı ele alışı değişmişti.

Telefon çaldı. Muhtemelen Masako'dur, diye düşündü. Artık bu yeni, hoş arkadaşı olduğu için, aniden, Masako gibi patronluk taslayan, her şeyi bildiğini zanneden biriyle konuşmanın ne kadar yorucu olduğunu fark etti. Telefonu açmak istemeyerek tereddüt etti.

"Beni merak etme," dedi Yoko, telefonu açmasını işaret ederek. Yayoi, isteksizce buna uydu.

"Ben, yine Kinugasa," dedi tanıdık bir ses. O veya Imai, haftada bir kez arayarak nasıl olduğunu kontrol ediyorlardı.

"Aradığınız için teşekkür ederim," dedi Yayoi.

"Her şey nasıl gidiyor?"

"Yeterince iyi."

"İşe geri döndünüz mü?"

"Evet," dedi Yayoi. "Orada arkadaşlarım var ve düzenine alışığım; bu yüzden, devam etmeyi düşünüyorum."

"Kulağa mantıklı geliyor." Sesi, sakin ve rahatlatıcıydı. "Ve çocukları kendi başlarının çarelerine bakmaları için yalnız mı bırakacaksınız?"

"Kendi başlarının çarelerine bakmaları için mi?" diye tekrarladı Yayoi, kelime seçimindeki hoşnutsuzluğa şaşırarak.

"Öyle demek istemedim," dedi Kinugasa. "Ama onları ne yapıyorsunuz?"

"Gitmeden önce onları yatırıyorum; sanırım yeterince güvendeler."

"Tabii bir yangın veya deprem olmazsa. Eğer bir şey olursa, hemen polis merkezini aramalısınız."

"İlginizi takdir ediyorum...," dedi Yayoi.

"Bu arada, kocanızın sigorta parasını alacağınızı duydum." Onun için sevinmiş gibiydi, ama Yayoi, sesinde bir şüphe olduğunu hissedebiliyordu. Etrafına baktı ve Yoko'nun, muhtemelen nezaketen sandalyesinden kalkmış, pencerenin dışındaki, çocukların kreşten getirmiş oldukları rengi solmuş bir saksıdaki sabah sefalarını seyrettiğini gördü.

"Evet," dedi. "Şirketinde bir sigorta yaptırmış olduğunu bile bilmiyordum. Bu, bir şok oldu, ama buna minnettar kaldığımı söylemeliyim. Oğlanları tek başıma büyütmeye çalışırken, ne yapacağımı bilemiyordum."

"Ben de sizin adınıza mutluyum," dedi Kinugasa. "Ama korkarım ki, bazı kötü haberlerim var. Görünüşe bakılırsa, kumarhanenin sahibi ortadan kaybolmuş. Eğer onu görecek olursanız, bize hemen haber verin."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Yayoi, telefona cevap verdiğinden beri ilk kez sesini yükselmişti. Arkasını döndüğünde, Yoko'nun kendisine baktığını gördü

"Hemen heyecanlanmayın," dedi Kinugasa. "Sadece ortadan kayboldu. Bu, bizim yaptığımız bir hata, ama onun yerini bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"O zaman, suçlu olduğu için kaçtığını mı düşünüyorsunuz?" Kinugasa bir süre hiçbir şey söylemedi; Yayoi, arkada çalan telefonları ve konuşan erkek seslerini duyabiliyordu. Polis merkezinin, dumanlı, erkeksi bayat havası sanki evine dolmuşçasına kaşlarını çattı.

"Onu arıyoruz," dedi Kinugasa, sonunda, "bu yüzden, endişelenmemeye çalışın. Eğer bir şey olursa, beni hemen arayın." Bunu söyledikten sonra, telefonu kapattı.

Bu herkes için iyi haber, diye düşündü Yayoi. Delil yetersizliğinden adamı serbest bıraktıklarında hayal kırıklığına uğramıştı, ama ortadan kaybolduysa, neredeyse suçlu olduğunu itiraf ediyor gibiydi. Tekrar rahatlayabilirdi. Telefonu kapatıp sandalyesine dönünce, neşeli gibi görünüyordu.

"Haberler iyi mi?" diye sordu Yoko gülümseyerek.

"Hayır, pek değil," dedi Yayoi, tekrar ciddi görünmeye çalışmıştı. Yoko, onun ifadesinin aniden değişmesine şaşırmış gibi görünüyordu.

"Belki de gitmeliyim," dedi.

"Hayır, lütfen. Biraz daha kal."

"Telefon dava hakkında mıydı?"

"Şüpheli ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

"Arayan polis miydi?" diye sordu Yoko, sesinde bir heyecan vardı.

"Dedektiflerden biri," dedi Yayoi

"Öyle mi? Vay... yani... üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Yayoi gülümseyerek. "Bu adamlar, nasıl olduğumu öğrenmek için devamlı arayarak canımı sıkıyorlar."

"Ama acele edip bunu kimin yapmış olduğunu bulmalarını istemiyor musun?"

"Kesinlikle istiyorum," dedi Yayoi ümitsizce. "Böyle yaşamaya daha ne kadar devam edebilirim, bilmiyorum."

"Seni suçlamıyorum. Ama eğer kaçtıysa, bu, cinayeti onun işlediği anlamına gelir."

"Bu, harika olmaz mıydı?" Yayoi, ne dediğini fark edemeden, kelimeler ağzından kaçtı, ama neyse ki Yoko bunu anlamamış gibiydi ve anlayışla başını sallamaya devam etti.

Çok kısa bir sürede artık arkadaş olmuşlardı. Yoko sık sık, Yayoi uykusundan uyandıktan kısa bir süre sonra, ama oğlanları alıp yemeğe başlamadan hemen önce, ona geliyordu. Yoko, okuldan eve dönmekte olduğunu söylüyor ve genellikle pahalı olmayan tatlı veya atıştırmalık bir şeyler getiriyordu. Yayoi'nin çocukları onu hemen sevdiler. Yukihiro, ona kediden bahsetti, ve Yoko onları mahalleyi aramaya götürdü.

"Yayoi-san," dedi bir gün, tereddütle, "sen işteyken, neden burada çocuklarla beraber kalmıyorum?" Yayoi, henüz tanışmış olduğu birinin ona karşı bu kadar nazik olmasına şaşırdı.

"Senden bunu yapmanı isteyemem," dedi.

"Kesinlikle isteyebilirsin. Zaten bir yerde uyumam gerekiyor ve küçük Yukihiro'nun gece yalnız başına uyandığını düşünmekten nefret ediyorum, babası yok ve annesi de işe gitmiş." Küçük oğlana karşı bir zaafı varmış gibi görünüyordu ve çocuk da, buna karşılık olarak, ona tamamen bağlanmış-

tı. Bu yüzden, en ufak bir insani nezakete aç kalmış olan Yayoi, teklife atladı.

"O zaman, akşam yemeklerini bizimle yemeyi kabul etmelisin. Sana para veremem, ama en azından karnını doyurabilirim."

"Teşekkürler," dedi Yoko, ağlamaya başlamıştı.

"Sorun nedir?"

"Sadece çok mutluyum," dedi Yoko, gözyaşlarını kurulayarak. "Yeni bir ailem olmuş gibi hissediyorum. O kadar uzun zamandır yalnızım ki, diğer insanlarla beraber olmanın ne kadar hoş bir şey olduğunu unutmuşum. O odada çok yalnızım..."

"Ben de yalnızım. Kocamı çok ani kaybettim ve o zamandan beri, neler yaşadığımı hiç kimse anlamıyor gibi."

"Bunun ne kadar zor olması gerektiğini anlıyorum." Artık ikisi de gözyaşları içinde olan iki kadın birbirlerine sarıldılar, ama Yayoi başını kaldırıp baktığında, çocukların şaşkınlıkla onları izlemekte olduğunu gördü.

"Çocuklar," diye güldü, yanaklarını silerek, "bundan sonra Yoko-san geceleri sizinle birlikte kalacak!"

Yoko'nun, Masako'yla bir söz düellosuna neden olabileceği aklına hiç gelmemişti.

Masako'nun sorgusu, "Bugünlerde evde telefonunu açan kim?" sorusuyla başlamıştı

"Adı, Yoko Morisaki. Bir komşum ve benim için çocuklara bakacak kadar nazik."

"Yani senin evinde mi kalıyor?"

"Ben işteyken orada uyuyor."

"Yani seninle yaşıyor, öyle mi?" diye sordu Masako, çözümleyici tavırlarıyla.

"Hayır, öyle bir şey değil." Yayoi sinirlenmişti. "Okula gidiyor. İşi bittiğinde akşam yemeğine geliyor. Sonra, ben işe giderken tekrar geliyor."

"Ve bütün gece çocuklarına bedava mı bakıyor?"

"Ona akşam yemeği veriyorum," dedi Yayoi.

"Oldukça cömert biri, değil mi? Sakın bir şeyin peşinde olmasın?"

"Hayır!" diye karşı çıktı Yayoi. Hiç kimsenin, Masako'nun bile Yoko hakkında kötü imalarda bulunmasına izin veremezdi. "O sadece çok nazik – ve sen de çok kabasın."

"Kaba veya değil, sadece, eğer ne yaptığımız öğrenilirse en çok senin zarar göreceğini sana hatırlatmaya çalışıyorum."

"Biliyorum, ama..."

"Ama ne?"

Yayoi, bu sorgulamadan bıkmıştı. Neden Masako her şeye durmadan saldırıyordu?

"Neden beni böyle eleştiriyorsun?" diye sordu.

"Eleştirmiyorum," diye cevap verdi şaşkın Masako. "Neden bu kadar kızıyorsun?"

"Ben kızgın değilim!" diye ısrar etti Yayoi. "Sadece senin sorularından sıkıldım. Aslında, benim de birkaç sorum var. Sen ve Kaptan ne kaynatıyorsunuz? Ve neden artık Kuniko'yla konuşmuyorsunuz? Bir şey mi oldu?" Masako kaşlarını çattı. Ona, Kuniko'nun Jumonji'ye konuştuğunu veya sonuç olarak başka bir 'iş' düşündüğünü anlatmamıştı; Yayoi ise bunları, Masako onu zayıf ve güvenilmez bulduğu için bilmediğini hiç anlamadı.

"Hayır –hiçbir şey yok," dedi Masako. "Ama o kadının, sigorta parası veya başka bir şeyin peşinde olmadığına emin misin?"

"Morisaki-san, öyle biri değil!" diye bağırdı Yayoi, sonunda patlayarak. "O, Kuniko gibi değil!"

"Tamam. Tamam. Bundan bahsettiğimi unut." Bu patlamadan sonra, Masako bir cezir gibi geri çekildi; ona borcunu hatırlayan Yayoi de, hemen özür diledi.

"Üzgünüm, birden sinirlendim. Ama Yoko'nun sorun olmayacağından eminim."

"Ama onun çocuklarınla o kadar çok zaman geçirmesinden endişelenmiyor musun?" diye sordu Masako, konuyu kapatmayı reddederek. "Biri bir şey söyleyebilir."

"O geceyi tamamen unuttular," dedi Yayoi, onun ısrarına şaşırmıştı. "Bir daha hiç bahsetmediler." Masako oturarak bir süre tavana baktı.

"Bunun, senin başını belaya sokabileceğini bildiklerinden dolayı olmadığından emin misin?"

"Hayır, öyle değil," dedi Yayoi, bu yorum onu can evinden vurmuş olmasına rağmen. "Onları herkesten daha iyi tanırım ve bunu tamamen unuttuklarından eminim."

"Umarım haklısındır." Masako, ona baktı. "Ama uzatmaları oynarken dikkatsiz davranmak istemezsin."

"Uzatmalar mı? Bunu neden söylüyorsun?" Ona göre, oyun bitmiş, ve kazanmışlardı. "Duymadın mı? Kumarhane sahibi ortadan kaybolmuş, yani her şey bitti."

"Ne demek istiyorsun?" diye kahkaha attı Masako. "Bunun senin için nasıl bitebileceğini anlamıyorum."

"Ne kadar korkunç bir söz!" Etrafına bakınca, Yoshie'nin sessizce gelmiş ve Masako'nun arkasında durup, aynı suçlayan gözlerle kendisini izlediğini fark etti. Yayoi, onların bir şeyler çevirip, onu planlarının dışında bırakmalarına, parayı almak için o kadar heveslilerken, her şey için onu suçlamala-

rına dayanamıyordu.

İşten sonra, hiç kimseyle konuşmadan fabrikadan çıktı. Şafak, bugünlerde artık daha geç söküyordu; ve karanlık, ona ne kadar yalnız olduğunu hatırlatırcasına, onu sarmalıyor gibiydi. Eve geldiğinde, Yoko ve çocuklar hâlâ yatak odasında uyumaktaydılar; ama arkadaşı onun geldiğini duymuş olmalıydı ki, birkaç dakika sonra pijamalarıyla göründü.

"Günaydın," dedi Yoko.

"Seni uyandırdım mı?"

"Üzülme. Bugün erken başlamalıyım, yani zaten uyanacaktım." Uykulu bir şekilde gerindi ama sonra Yayoi'nin üzgün olduğunu fark etti. "Solgun görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Hayır, önemli bir şey değil – sadece işte bir tartışma." Elbette, tartışmanın nedeninin Yoko'yu savunması olduğunu söyleyemezdi.

"Kiminle?"

"Masako adında bir kadınla, burayı her zaman arayan."

"Her zaman ters ters konuşan mı demek istiyorsun? Ne dedi?" Yoko, sanki tartışmayı kendisi yapmış gibi heyecanlanmıştı.

"Pek bir şey değil," dedi Yayoi, soruyu geçiştirerek. "Zaten aptalca bir şeydi." Önlüğünü taktı ve kahvaltı hazırlamaya başladı.

Yoko, kısık bir sesle sordu: "Ondan bahsederken neden hep böyle uysalsın?"

"Ne?" dedi Yayoi, dönerek "Değilim."

"Seni tehdit filan mı ediyor?" Gözlerinde, diğer komşularda gördüğü, belirgin bir merak vardı, ancak Yayoi bunu görmezden gelmek için kendisini zorladı. Başka herkes, diye düşündü, ama Yoko değil.

6

Öğleden sonranın geç saatlerindeki sonbahar güneşi, masanın üzerinde duran para tomarlarının üzerine yumuşak bir ışıkla düşüyordu. O kadar yeni ve mükemmeldiler ki, sanki sahte paradan yapılmış kağıt ağırlıkları gibi, gerçekdışı görünüyorlardı. Yine de, fabrikada bir yılda kazandığından daha çok para vardı ve kredi şirketinde çalıştığı o kadar yıldan sonra, Masako bunun ancak iki katını kazanıyordu. Masako, Yayoi'den aldığı iki milyon yene bakarak, geçen birkaç ayın olaylarını ve gelecek olan 'iş' ihtimaline kafa yormaktaydı.

Sonunda, düşünceleri, parayı saklayacak bir yer bulmaya döndü. Bankaya mı koymalıydı? Ama o zaman, acil bir şey olduğunda hemen gidip çekemezdi – ve para, kayıtlara geçerdi. Diğer taraftan, evde saklasa, birinin bulma ihtimali vardı. Tam bu seçenekler üzerinde yoğunlaşmışken, kapı diyafonunun zili çaldı. Masako, cevap vermeden önce, parayı

lavabonun altındaki bir çekmeceye koydu.

"Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi bir kadının tereddütlü sesi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Masako.

"Caddenin karşısındaki araziyi almayı düşünüyorum, acaba size birkaç soru sorabilir miyim?" Pek fazla seçeneği olmayan Masako hole çıktı ve kapıyı açtı. Kapının önünde, lavanta rengi, rüküş bir takım giyinmiş olan, orta yaşlı, utanmış gibi görünen bir kadın vardı. Yüzünden, Masako'yla aynı yaşta olduğu anlaşılıyordu; ama, kadın kilo almaya başlamıştı ve hiçbir zaman kontrol etmeyi öğrenememiş gibi duran yüksek ve biraz çılgınca bir sesi vardı. "Böyle paldır küldür konuya girdiğim için beni bağışlayın," dedi.

"Sorun değil."

"Caddenin karşısındaki araziyi satın almayı düşünüyorum," diye tekrarladı kadın, Masako'nun evinin tam karşısındaki çıplak alanı göstererek. Daha önce de satılacağına dair söylentiler olmuştu, ancak arazi son zamanlarda ihmal edilmiş bir durumdaydı.

"Peki ben nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Masako, en ciddi ses tonuyla.

"Şey, buranın neden satılmamış tek arazi olduğunu, bir sorun olup olmadığını merak ediyordum."

"Ne yazık ki, bunu bilmiyorum."

"Yani, bu arsayla ilgili bir problem duymadınız, öyle mi? Satın aldıktan sonra bir sorun olduğunu öğrenmemiz, hiç hoş olmaz."

"Endişenizi anlıyorum," dedi Masako, "ama gerçekten hiçbir fikrim yok. Emlakçıya sorabilirsiniz."

"Sordum, ama hiçbir şey söylemiyor."

"O zaman söyleyecek bir şey yok demektir." Masako, hafifçe sinirlenmeye başlıyordu.

"Ama kocam toprağın çok kırmızı olduğunu söylüyor." Masako başını yana eğip ziyaretçisine baktı. Kırmızı toprağı ilk defa duyuyordu. "Kötü bir zemin oluşturur," dedi kadın, onun sabırsızlığını hissetmişti.

"Bizim evimiz de aynı zemin üzerinde."

"Oh, üzgünüm," dedi kadın, suçlulukla. Masako, konuşmayı bitirmek için kafasını çevirdi.

"Bence sorun olmaz," dedi.

"Yani kanalizasyonla filan ilgili bir problem yok, öyle mi?"

"Burada hafif bir meyil var, bu yüzden akış iyi."

"Evet, sanırım," dedi kadın, evin arkasına doğru bakarak. "Şey, çok teşekkür ederim." Eğilerek selam verdi ve gitmek üzere döndü.

Kısa bir konuşmaydı ama Masako kendisini rahatsız hissetmişti. Özellikle de, birkaç gün önce bir komşunun yolda onu durdurup söylediklerini hatırlayınca

"Katori-san." Kendi evinin tam arkasındaki evde yaşayan, kendisinden daha yaşlı olan kadın, orada çiçek düzenleme dersleri veriyordu. Açık sözlü ve mantıklıydı ve Masako, onunla mahalledeki diğer kadınların çoğundan daha iyi anlaşıyordu. "Bir dakikan var mı?" diye sordu kadın, Masako'nun kolunu çekip sesini alçaltarak. "Sana geçen gün olan garip bir şeyi anlatmak istiyorum."

"Ne oldu?"

"Şirketinden birisi gelerek bir sürü soru sordu."

"Benim şirketimden mi?" Masako, hemen bunu Yoshiki'nin ofisi veya belki bir banka olması gerektiğini düşündü

Yine de Yoshiki'yi incelemeleri için hiçbir neden yoktu; ve Nobuki de henüz bu tür şeyler için çok gençti.

"Fabrikadan geldiğini söylediğine eminim," dedi kadın, şüpheyle kaşlarını çatarak, "ama ben, aslında bir dedektiflik bürosu veya ona benzer bir şey olabileceğini düşündüm. Bir sürü soru sordu."

"Ne gibi?"

"Seninle kimler yaşıyor, günlük programın, mahallede nasıl tanındığın, bu tür şeyler. Elbette, ona hiçbir şey söylemedim, ama diğer kaynaklardan bir sürü şey öğrenmiş olabilir," dedi kadın, başıyla, yaşlı bir çiftin yaşadığı yan evi işaret ederek. Nobuki ortaokuldayken, müziğin sesini çok açtığından sık sık şikayet ederlerdi. Masako'nun hayatını detaylarıyla anlatmaktan çok mutlu olmuş olmalıydılar.

"Gerçekten herkese sordu mu?" dedi Masako, birden rahatsız olmuştu.

"Öyle görünüyor. Onu, senin evini inceleyip sonra da kapıyı çalarken gördüm. Biraz endişe verici, değil mi?"

"Bizi neden araştırdığını söyledi mi?"

"Garip kısmı da bu. Tam günlük, düzenli bir çalışan olman düşünüldüğünü söyledi."

"Saçma," diye mırıldandı Masako. Yarım gun çalışan işçiler, sadece yarı-düzenli işçi statüsüne terfi edebiliyorlardı, tam günlük ofis işlerine değil, ve o tür bir terfi için bile, üç yıllık hizmet gerekiyordu. Adamın yalan söylediği belliydi.

"Neye benziyordu?" diye sordu.

"Genç ti ve güzel bir takım elbise giymişti." Akla ilk Jumonji geliyordu, ama birbirlerini yıllardır tanıyorlardı ve onun altyapısını araştırması için bir neden yoktu. Polis olabilirdi, ama onların da böyle gizli davranmaya ihtiyaçları yoktu.

Masako, ilk o anda, birinin, hayatının hemen kıyısından kendisini izlemekte olduğu içine doğdu. Onların da izlediğinden emin olmasına rağmen, bu polis değildi, ama bilinmeyen başka bir kişiydi. Yayoi'nin evinde birdenbire ortaya çıkan şu kadın, Morisaki'nin de bu işle bir ilgisi olabileceğini düşündü. Yayoi'nin hiç şüphelenmiyor olması da, kendi başına bir tuhaflıktı –bu, belki de planladıkları şeyi ne kadar iyi sakladıklarının bir göstergesiydi. Polis ise bunu yapamayacak kadar beceriksizdi.

Önce Morisaki, sonra genç adam ve şimdi de arsayla ilgili soru soran şu rüküş kadın. Eğer hepsinin birbiriyle bağlantısı varsa, o zaman düşmanı sıradan bir ekip kullanıyordu. Ama o kimdi? Ve bütün bundan ne kazanacaklardı? Bir korku dalgası hissetti, bilinmeyenin korkusunu. Bir süre, keşfettiği şeyi Yoshie ve Yayoi'ye söyleyip söylememeyi düşündü, ama kesin kanıtı olmadığı için bundan vazgeçti.

O gece işe vardığında, Masako otoparktaki güvenlik kulübesinin tamamlanmış olduğunu fark etti. Ufak yapı boştu ve küçük penceresi de hâlâ karanlıktı. Arabadan çıktı. O sırada Kuniko'nun Golf'ü sarsılarak ve arkasından çakıl taşları havalandırarak otoparka girdi. Masako durdu ve ona baktı. Kuniko'nun bu tarzında bir düşmanlık sezerek geri çekildi.

Kuniko, arabayı birkaç denemede park edebildi, ama araba yine de yamuk duruyordu. Sertçe frene basarak, camdan Masako'ya baktı

"Günaydın," dedi, her zamanki sahte kibarlığıyla. Aniden gelen parayla alındığı şüphe götürmeyen yeni bir kırmızı deri ceket giyiyordu.

Masako da ona selam verdi. Birbirlerini otoparkta bekle-

meyi bıraktıklarından beri, Masako, Kuniko'yu işe giderken artık nadiren görüyordu; ve o anda yüzünde beliren hayal kırıklığı ifadesinden, Kuniko'nun da böylesini tercih ettiğinden şüphelendi.

"Bugün erkencisin," dedi Kuniko.

"Sanırım öyle." Masako, loş ışıkta saatine baktı; gerçekten de her zamankinden on dakika önce gelmişti.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Kuniko, arabasının üstünü kapatırken başıyla güvenlik kulübesini işaret etmişti.

"Sanırım buraya bir güvenlik görevlisi koymayı düşünüyorlar."

"Polisin o sapığı öğrendiğini ve yönetimi, bunu takip etmeye zorladıklarını duydum." Masako ise, yönetimin, insanların dışarıdan gelip otoparka park ettikleri için bir güvenlik görevlisi koymayı kabul ettiklerinin daha büyük bir olasılık olduğunu düşündü.

"Ne kötü," dedi. "Artık onunla tanışma fırsatın olamayacak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Kuniko, açık bir düşmanlıkla yüzünü buruşturarak. Makyajı, sanki şehre alışverişe gidiyormuş gibi mükemmeldi, ama Masako'ya göre gösterişli boyalar, sadece yüzündeki kusurları daha da belirginleştiriyormuş gibi görünüyordu

"Görüyorum ki hâlâ bu arabayı kullanıyorsun," diye alay etti, yeni cilalanmış Golf'ü göstererek. "Kendine bir bisiklet alıp paranı dikkatle harcaman gerekiyor."

Ama Kuniko topuklarının üzerinde dönüp suratını asarak uzaklaştı. Ona aldırmayan Masako, ısıtmak için kollarını ovaladı. Bu gece, her zamankinden daha serindi, ekimin ba-

şı için bile, ve soğuk, kuru havada farklı kokular alabildiğini fark etti: fabrikadan gelen kızarmış yemek kokusu, egzoz dumanları, otoparkın çevresinde büyüyen çimenler, ve güzel kokulu beyaz zeytin ağaçları. Kalan son böcekler, yakında bir yerlerde şarkı söylüyorlardı.

Arabanın arka koltuğunda bir eşofman üstü buldu ve onu giydi. Bir sigara daha yakarak –artık neredeyse hiç söndürmeden içiyordu– Kuniko'nun uzaklaşan kırmızı siluetinin gözden kaybolmasını bekledi. Birkaç dakika sonra, bir motor gürültüsü duydu ve büyük bir motosiklet otoparka girdi. Arka tekerlek çamurda kaydı ve motosiklet kendisine doğru gelirken, ön far aşağı yukarı zıpladı. Kimdi bu? Yarım gün çalışan işçilerden hiçbiri işe motosikletle gelmiyordu. Motosiklet onun yanına gelirken Masako şüpheyle baktı.

"Katori-san," dedi bir ses, ve sürücü, kaskının siperliğini kaldırdı. Gelen Jumonji'ydi.

"Burada ne arıyorsun? Beni, neredeyse korkudan öldürecektin."

"Seni yakaladığıma sevindim," dedi Jumonji, motoru kapatarak. Otopark birden sessizleşti; muhtemelen gürültüden şaşırmış olan böcekler bile şarkılarını kesmişlerdi. Jumonji, tek bir hareketle motosikletin ayaklığını açtı.

"Ne oldu?" diye sordu Masako.

"Bir iş aldık," dedi Jumonji. Motosikletin sürpriz gelişiyle Masako'nun kalp atışı hızlanmıştı, şimdi ise çarpışını kontrol altına almak için, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Geçen bahardan beri dolapta olan eşofman üstünün, tanıdık deterjan kokusunu alabiliyordu; ve bir an için, şu anda, bu kokunun temsil ettiği hayatı arkasında bırakmakta olduğu aklına geldi. Kendisine daha sıkı sarıldı.

"O tür bir iş mi?" diye sordu.

"Başka ne olabilir? Ortadan kaybolması gereken bir ceset olduğuna dair bir telefon aldım. Seninle konuşamayacağımdan endişelendim, bu yüzden doğrudan buraya gelmeye karar verdim... Ama Jonouchi-san'ın arabamı tanıyabileceğinden korktum." Sesinde, bir heyecan belirtisi vardı.

"O yüzden motosikleti kullandın," dedi Masako.

"Son zamanlarda pek kullanmamıştım, motoru çalıştırmak da biraz zaman aldı." Bir peruğu çıkartan bir aktör gibi, kaskını çıkarttı ve her zamanki hareketiyle saçlarını düzeltti.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu Masako.

"Cesedi alıp senin evine getireceğim. İşin kaçta bitiyor?"

"Beş buçukta," dedi Masako, ayağını yere vurarak.

"Peki eve kaçta varıyorsun?"

"6.00'yı biraz geçe. Ama saat 9.00 gibi herkes evden çıkana kadar beklemelisin. Sence getirmeden önce kıyafetlerini çıkartabilir misin?"

"Denerim," dedi Jumonji neşesizce.

"Peki kendi başına hareket taşıyabilecek misin?"

"Göreceğiz... Birkaç tane de neşter aldım, gelirken onları da getireceğim."

"Iyi," dedi Masako, unutmuş olabilecekleri bir şey var mı diye düşünürken, deli gibi tırnaklarını ısırmaktaydı. O anın heyecanıyla aklına hiçbir şey gelmedi; ve sonra bir şey hatırladı. "Ve kutuları almayı unutma."

"Kutuları büyük mü istiyorsun?"

"Hayır, çok büyük olmasınlar. Dikkat çekmelerini istemeyiz, o yüzden marketlerdeki kutulardan al. Ama iyi ve sağlam olduklarından emin ol."

"Yarın sabah birkaç tane alırım. Plastik torban var mı?"

"Ne olur ne olmaz diye biraz aldım," dedi Masako. "Bir şey daha var: Şayet bir şey ters giderse, ne yapmam gerekiyor?" Birden, aklına birkaç tane engel gelmişti: Örneğin, Yoshiki, işe gitmeyip evde kalmaya karar verebilirdi veya Nobuki, vardiyasına gitmeyebilirdi.

"Ne ters gidebilir?" diye sordu Jumonji, panikle.

"Şey, mesela ev boş olmazsa?"

"O zaman cep telefonumdan beni ara." Kot pantolonunun cebinden bir kartvizit çıkartıp ona uzattı. Telefon numarası kartın üzerinde yazılıydı.

"Tamam," dedi Masako. "Bir şey çıkarsa, seni 8.30 gibi ararım."

"Yoksa, 9.00 gibi görüşürüz," dedi Jumonji, elini uzatarak. Masako bir süre onun eline baktı ve sonra tokalaşmak için kendi elini uzattı. Jumonji'nin eli, serin rüzgarda, soğuk ve sertti. "O zaman, sonra görüşürüz," dedi Jumonji, motoru çalıştırarak. Alçak, güçlü ses, boş otoparka yayılarak karanlıkta kayboldu. Son anda, Masako ona işaret etti. "Başka bir şey mi var?" dedi Jumonji, siperliğini tekrar kaldırarak.

"Birileri evimin etrafında dolaşıp bilgi topluyormuş. Belki bir dedektiflik şirketinden."

"Sence bu ne demek?" diye sordu Jumonji, endişelendiği belliydi.

"Hiçbir fikrim yok."

"Polis değil, değil mi? Bununla uğraşmak istemeyiz." Masako'nun morali bozuldu. Belki de bir süre göze batmamaya çalışmaları gerekiyordu. Ama bunun için çok geçti.

"Bilmiyorum," dedi, "ama bence devam etmeliyiz."

"Bence de," diye onayladı Jumonji. "Artık geri dönemeyecek kadar ilerledik. Birçok önemli insanın itibarı zedelenebi-

lir." Düzgünce döndü ve arkasından bir toprak yığını kaldırarak hızla uzaklaştı.

Yalnız kalan Masako, fabrikaya doğru yürümeye, yürürken de prosedürü tekrar gözden geçirmeye başladı: Önce kafa geliyordu; sonra kollar ve bacaklar; sonra da gövdeyi açıyordu... Bütün bu iğrenç, sinir bozucu süreci gözünün önünde canlandırabiliyordu. Birden, cesedin geldiğinde ne durumda olacağını merak etti ve bu nedenle sinirleri daha da fazla bozuldu. Dizleri, onu bu korkuya daha da yakınlaştırmayı reddediyorlarmış gibi, titremeye başladı ve yürümesi zorlaştı. Onu asıl rahatsız eden şeyin, yakında göreceği ceset değil, orada bir yerlerde onu izleyen, görünmeyen insanlar olduğunu fark ederek durdu ve karanlıkta bir süre bekledi.

Salona girdiğinde, Kuniko ayağa kalkıp ona hiç bakmadan uzaklaştı. Ama Yoshie'yi bulmak niyetinde olan Masako'nun bu tarz davranışlarla uğraşacak vakti yoktu. Yoshie'yi, biraz sonra, soyunma odasında Yayoi'yle birlikte buldu.

"Kaptan," dedi, Yoshie üniformasının fermuarını çekerken onun sırtına vurarak. Onun yanında duran Yayoi de, yüzünde neşeli bir masumiyet ifadesiyle döndü. Masako, bu sefer onu planlarının dışında tutmaya niyetliydi, ama yüzünü görünce –yaşadıkları dehşete ait en ufak bir iz bile yoktu– kendisinin biraz önce dışarıdaki gecede titremiş olduğu gibi, onu da titretmek için vahşi bir dürtü hissetti. Bu dürtüye karşı koymaya çalışarak dişlerini sıktı.

"Ne var?" diye sordu Yoshie, ama yüzündeki korku ifadesi, daha soruyu sormadan cevabı bildiğini gösteriyordu.

"Bir iş geldi," dedi Masako ona. Yoshie, dudaklarını ince bir çizgi halinde kısarak ona baktı. Masako, izlendiğine dair

şüphelerini onunla paylaşmamaya karar verdi; Yoshie'nin cesaretini yitireceğinden korkuyordu, ve işi, asla tek başına yapamazdı.

"Sizi ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" dedi Yayoi, ikisinin arasına girerek.

Masako onun kolunu yakaladı ve konuşurken onun gözlerinin içine bakarak sordu: "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Ne oluyor? Ne yapıyorsunuz?" diye kekeledi Yayoi, korkuyla. Masako, parmaklarını onun dirseğine doladı.

"Kesiyoruz –neredeyse gelir. Başka bir 'iş'." Yayoi, kolu hâlâ Masako'nun elindeyken geri çekildi. Yoshie, birilerinin göreceğinden endişe ederek etrafa baktı ve Masako'ya dikkatli olmasını işaret etti. Ama, soyunma odasındaki diğer kadınlar, önlerindeki zor gecenin beklentisi içinde, asık suratlarıyla kıyafetlerini değiştirmeye devam ederken, onlara hiç dikkat etmiyorlardı.

"Ciddi olamazsınız," diye fısıldadı Yayoi, sesi küçük bir kızınki gibi nefes nefese ve yüksek çıkmıştı.

"Hem de çok ciddiyiz," dediler ona. "Bize katılmak istiyor musun? Bütün yapman gereken, benim evime gelmek." Masako onu bırakınca, Yayoi'nin kolu hareketsizce yanına düştü ve iş şapkası da yere düştü. "Ve bir şey daha: Eğer gelmeye karar verirsen, Morisaki denen kadından kurtulmalısın."

Yayoi, kaçmadan önce bir süre ona baktı.

7

Ceset, muhtemelen altmış yaşlarında, kısa boylu, zayıf bir adama aitti. Keldi, bütün dişleri kendisine aitti, ve karnının sağ tarafıyla göğsünün ortasında ameliyat izleri vardı. Göğsündeki, iki izden daha büyük olanıydı; karnındaki, muhtemelen bir apandisit ameliyatına aitti. Yüzündeki mor renkten ve boynundaki parmak izlerinden belli olduğu kadarıyla, büyük ihtimalle boğulmuştu. Yanaklarında ve kollarında, karşı koyduğunu gösteren çizikler vardı.

Ne tür bir iş yaptığını veya onu kimin yada neden öldürdüğünü anlamalarını sağlayacak hiçbir şey yoktu. Üzerinde kıyafetleri olmayan adam, geçmiş hayatına dair hiçbir iz olmayan, cansız bir et parçasına dönüşmüştü. Ve onların da, adama ait bir iz bulmaya ihtiyaçları yoktu; bütün yapmaları gereken onu kesmek, parçaları torbalara doldurmak, torbaları da kutulara koymaktı. Eğer bütün o kan ve eti görmezden gelebilirlerse, bu

iş ile fabrikada yaptıkları iş arasında çok fazla fark yoktu

Yoshie, eşofmanının paçalarını dizlerine kadar kıvırdı; Masako, bir şort ve tişört giyiyordu. İkisi de fabrikadan yürüttükleri önlük ve eldivenleri giymişlerdi. Ayakları çıplak olursa, ince kemik parçalarına basmaktan korkmuşlar; ve Masako, kocasının lastik botlarını giymiş, Yoshie'ye de kendininkilerden bir çift vermişti. Ve yine, bu üniformalarla işte kullandıkları arasında pek bir fark yoktu.

"Bu neşterler harika," dedi Yoshie beğeniyle. Jumonji'nin getirdiği ameliyat gereçleri gerçekten çok etkiliydi. Kenji'nin üzerinde kullandıkları saşimi bıçaklarının aksine neşterler, yeni bir makasın kumaşı kesmesi gibi, eti neredeyse hiç çaba harcamadan kesiyorlardı. Bu gelişmiş aletler sayesinde, işleri tahmin ettiklerinden daha hızlı ilerledi

Maalesef, kısa bir süre sonra, Jumonji'nin getirmiş olduğu elektrikli testereyi kullanamayacaklarını fark ettiler. Denemek için kullandıklarında testere, uçuşan kemik ve et parçalarının gözlerine dolmasına neden oldu. İleride bunu kullanacaklarsa, koruma gözlüğüne ihtiyaçları olacaktı. İş ilerlerken, banyo kanla doldu ve havayı, aynı Kenji'de olduğu gibi, bağırsaklardan gelen iğrenç bir koku doldurdu; ama iş hem bu sefer daha kolay görünmekteydi, hem de beraberinde getirdiği korku daha azalmış gibiydi.

"Bu, bir kalp ameliyatı olmalı." Parmağı, adamın göğsündeki mor, kurda benzeyen yara izini takip ederken, Yoshie'nin gözleri, uykusuzluk yüzünden kıpkırmızıydı. "Ama bu biraz üzücü: Bu ameliyattan sağ çıkmayı başarmış ve sonra da öldürülmüş." Masako, Yoshie'nin düşüncelerini dinlerken, kendisini bir kol ve bacağı keserek oyalıyordu. Bacaklar, Kenji'ninkilerden farklıydı. Kenji, hayatının baharındayken,

bu adamın derisi soluk ve kırışıktı, neredeyse hiç yağ yoktu. Belki de bu sadece kendi hayal gücüydü, ama Masako, testerenin et ve kemik yerine, kuru ve kof bir şeyler kestiğini bile sanmıştı. "Bıçağın yağla yapış yapış olmaması işi kolaylaştırıyor," dedi Yoshie, çalışırken monologuna da devam ediyordu. "İlki gibi değil. Torbalar da daha hafif."

"İddiaya girerim, adam ancak elli kilodur," dedi Masako.

"Ve ben de iddiaya girerim, adam zengin, yaşlı bir piçti," diye ekledi Yoshie, kendinden emin bir sesle.

"Nasıl oluyor da bundan emin olabiliyorsun?"

"Parmağındaki şu ize bir baksana. Neredeyse bir çörek kadar kalın, pırlanta ve yakutlarla süslü, büyük bir yüzük takıyor olmalıymış. Birisi onu almış olmalı."

"Fazla çalışan bir hayal gücün var," diye güldü Masako.

Sabah, Masako için kötü bir rüyanın devamı gibi başlamıştı. Jumonji, kararlaştırdıkları gibi saat 9.00'u biraz geçe, soluk bir yüzle gelip, battaniyeye sarılı cesedi içeri taşıdığında Yoshie henüz gelmemişti.

"Oldukça korkutucuydu," dedi Jumonji, sanki Kuzey Kutbu'ndan geliyormuş gibi yanaklarını ovuşturarak – halbuki hava, bir ekim sabahı için oldukça güzeldi.

"Korkutucu olan ne?" diye sordu Masako, Kenji için kullanmış olduğu mavi, plastik örtüyü banyonun fayanslarının üzerine örterken.

"Bu!" dedi Jumonji, cesedi göstererek. "Bu, benim ölü birini ilk görüşüm. Ama sadece görmek değil, gecenin yarısını ona bakıcılık yaparak geçirmek zorunda kaldım. Onu bagaja koyduktan sonra, vakit öldürmek için Denny's'e gittim ve sonra da Roppongi'yi dolaştım."

"Durdurulmaktan korkmadın mı?"

"Aklıma geldi," dedi Jumonji, "ama onunla yalnız kalmak istemedim. Herkesin ölünce böyle olduğunu biliyorum, ama yine de bagajımda saklı bir zombi varmış gibi geldi. Kıyafetlerini filan çıkartmam gerektiğini biliyorum, ama tek başıma yapamadım. Güneş doğana kadar ona bakamadım bile. Sanırım ben bir korkağım." Jumonji'nin solgun yüzüne bakan Masako, onun neler hissetmiş olduğunu tahmin etti. Ölü bedenlerde, canlıların irkilmesine neden olan bir şey vardı. Bir cesedin, sıradan bir nesne gibi görünmesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak etti.

"Onu almak için nereye gitmen gerekti?" diye sordu, bükülmüş parmaklara dokunarak.

"Sanırım bunu bilmesen daha iyi olur. Eğer beklenmedik bir şey olursa, zor durumda kalabilirsin."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum," dedi Jumonji. "Tahmin edilmeyen ... bir şey." Dikkatle battaniyeyi kaldırdı ve adamın yüzüne baktı.

"Polisi mi kastediyorsun?"

"Sadece polis değil."

"O zaman kim, mesela?"

"Diyelim ki, bununla ilgisi olan kişiler; intikam arayan birileri." Masako birden, kendisini araştıran bilinmeyen kişiyi düşündü, ama Jumonji, cesetle profesyonel ilgisi olan daha dünyevi kişileri kastediyor gibiydi.

"Neden öldürüldüğünü merak ediyorum," dedi

"Ortadan kaybolması muhtemelen birilerini çok zengin etti. Bu yüzden, cesedin asla ortaya çıkmayacağından emin olmak istiyorlar." Bunun anlamı, adamın en azından birkaç milyar yen değerinde olduğuydu. Masako, adamın kafasının

mat, renksiz cildine baktı. Eğer 'ilgisi olan kişileri' unutabilirsen, bir ceset, gerçekten de diğer çöpler gibi atılması gereken bir şeydi. Çöp, insan hayatının doğal bir yan ürünüydü; ve atılan şeyin ne olduğu ve kimin tarafından atıldığı, başka hiç kimseyi ilgilendirmezdi. Ama zamanı gelince, sizin de, diğer çöplerle birlikte atılacağınızı kabul etmek gerekiyordu.

"Kıyafetleri çıkartmama yardım et," dedi, sakin bir sesle.

"Tamam," dedi Jumonji. Sinirden titreyen Jumonji eşyaları bir torbaya doldururken Masako, takım elbiseyi keserek, adamın vücudundan çıkartmaya başladı.

"Cüzdan veya başka bir şey var mıydı?" diye sordu.

"Hayır, her şeyi almışlar. Geri kalan her şey burada."

"O zaman, hepsi de gerçekten çöp," diye mırıldandı Masako.

"Sanırım öyle de diyebilirsin," dedi Jumonji, şaşkınlıkla ona bakarak.

"Böyle düşününce daha kolay oluyor."

"Sanırım ne demek istediğini anlıyorum."

"Parayı aldın mı?"

"Burada," dedi Jumonji. Arka cebinden, şekerlemeler için kullanılan kahverengi bir kesekağıdı çıkarttı. "Tam olarak altı milyon; onlara, bütün parayı almazsak, bunu yapamayacağımızı söyledim."

"Çok iyi," dedi Masako. "Ama, Tanrı korusun, ceset daha sonra bulunursa ne olacak?"

"O zaman parayı geri vermek zorunda kalırız. Ama yine de, başları belaya girecek insanlar var; bana da bunu ödetmenin başka bir yolunu bulacaklarından eminim." Sesi, girdiği riski ancak anlıyormuş gibi titriyordu. "Bu yüzden, mümkün olduğunca dikkatli olalım," diye ekledi.

"Tamam," dedi Masako. Kıyafetleri çıkartmayı bitirip, çıplak vücudu banyoya yatırdıklarında, Jumonji kesekağıdından dört tomar para çıkartıp Masako'nun önüne koydu.

"Bunları neden hemen almıyorsun," dedi. Banknotlar, Yayoi'den aldığı yeni basılmış paraların aksine kararmış ve kırışıktılar, ve lastik bir bantla sarılmışlardı. Bunlar, Masako'ya kredi şirketinde el değiştiren paraları hatırlattı. Kirli iş, kirli para, diye düşündü.

Masako, banyonun dışındaki giyinme bölümünde olan çamaşır makinesinin üzerine bırakmış olduğu çalar saate baktı. Neredeyse öğlen olmuştu. İşleri bitmek üzereydi; Jumonji, kısa bir süre sonra, kutularla beraber gelmeliydi. Omuzları ve kalçaları, cesedin üzerinde uzun süre çömelmiş olduğu için kaskatıydı – belki de çok endişeli olduğu için ilk seferde fark etmediği bir şey. Ayrıca, fabrikadan geldiğinden beri hiç uyumamıştı, bu yüzden bunu bir an önce bitirip uzanmak istiyordu.

Yoshie, dikleşerek ağrıyan sırtına masaj yapmak için uzandı, ama tereddüt ederek kolları havada asılı kaldı. "Her tarafa kan bulaştırmadan kendi sırtımı bile ovamıyorum," dedi.

"Yeni bir çift eldiven kullan."

"Ziyan etmek istemiyorum."

"Aptallaşma," dedi Masako, fabrikadan eve getirmiş olduğu eldiven yığınını işaret ederek. "Bir sürü eldiven var."

"Yayoi gelmeyecek gibi görünüyor," dedi Yoshie, kanlı eldivenleri çıkartırken.

"Sanırım öyle," dedi Masako. "Onun, bir kez de olsa, bunun neye benzediğini görmesini isterdim."

"Bizim, ondan daha suçlu olduğumuzu düşünüyor – hal-

buki, kocasını öldüren, o." Sesinde, belirgin bir kızgınlık vardı. "Bunu para için yapıyoruz diye bizi küçük görüyor, ama bu, onun yaptığıyla kıyaslanamaz bile." Tam o anda, kapı diyafonu çaldı ve Yoshie, korkuyla bir çığlık attı. "Birisi geldi. Oğlun olmalı." Masako başını salladı. Nobuki, neredeyse hiçbir zaman, bu saatte eve gelmezdi.

"Muhtemelen Jumonji'dir," dedi.

"Haklısın," dedi Yoshie, biraz rahatlayarak. Masako, gözetleme deliğinden bakınca, Jumonji'nin dışarıda, havaleli kutularla boğuştuğunu gördü. Onları içeri taşımasına yardım etti, ve ikisi de Yoshie'ye katılmak için banyoya gittiler.

"Onları aldım," dedi Jumonji ona.

"Tam zamanında," dedi Yoshie, fabrikada daha düşük seviyeli işçilerle konuşurken kullandığı ses tonuyla.

"Kaç tane kutuya ihtiyacımız var?" diye sordu Jumonji. Masako, sekiz parmağını kaldırdı. Adam, ufak tefekti ve torbalar, tahmin ettiklerinden daha ufaktı. Ayrıca Jumonji, kolayca tanımlanabilecek olan kafa ve kıyafetleri de kargoya vermektense, beraberinde götürmeye karar vermişti.

"Sekiz mi?" dedi, şaşırarak. "Daha çok olacağını tahmin etmiştim."

"Seni kimse gördü mü?" diye sordu Yoshie.

"Zannetmiyorum."

"Evi gözetleyen birini görmedin, değil mi?" diye ekledi Masako, onun yüzünü inceleyerek. Eğer o diğer, bilinmeyen insanlar ne yaptıklarını öğrenirlerse, bu korkunç olurdu.

"Hiç kimse," dedi Jumonji. "Yalnız..."

"Yalnız kim?"

"Karşı arsada duran bir kadın vardı. Ama beni görür görmez gitti."

"Neye benziyordu?"

"Şişman, orta yaşlı," dedi Jumonji. Büyük ihtimalle, arsa hakkında soru sormaya gelen kadındı.

"Evi gözetliyor gibi miydi?" diye sordu Masako.

"Hayır, sanırım sadece etrafa bakıyordu. Bunun haricinde sadece, muhtemelen alışverişe çıkmış olan birkaç kişi gördüm. Bir şey fark ettiklerini zannetmiyorum." Onun kendi arabasını kullanmakta ısrar etmiş olması, bir hataydı; gelecek sefer, kendi Corolla'sı daha az şüphe çekecekti.

Kutuları arabaya yüklediler, bu iş biter bitmez de, Jumonji uzaklaştı.

"İşçi başının, hazır yemek kutularını götürmesi gibi," dedi Yoshie, ve bu söz üzerine ikisi de kahkahayla güldüler. Sonra, sırayla duşta temizlenip, banyonun yerlerini fırçaladılar. Yoshie'nin saat için endişelenmeye başladığını fark eden Masako, gidip onun payını getirdi.

"Senin ücretin," dedi, parayı ona verirken. Sanki pis bir şeymiş gibi, kol mesafesinde tutan Yoshie, parayı hızla çantasının alt taraflarına koydu.

"Teşekkürler," dedi rahatlamış bir sesle.

"Parayla ne yapmayı planlıyorsun?"

"Miki'yi yüksek okula göndermek için kullanmayı düşündüm," diye açıkladı Yoshie, dağılmış saçlarını düzeltirken. "Ya sen?"

"Emin değilim." Masako'nun artık kendisine ait beş milyonu vardı, ama bunu ne için istediğini bilmiyordu

"Sana bunu sormak zorundayım," dedi Yoshie, bir an tereddüt ederek, "ama yanlış anlama."

"Neyi?"

"Sen de bir milyon mu aldın?"

"Elbette," dedi Masako, doğrudan onun gözlerinin içine bakarak. Yoshie çantasına uzandı ve bir para balyası çıkarttı.

"O zaman, sana borcum olan parayı geri ödemek istiyorum." Masako, ona kızının okul gezisi için borç verdiğini unutmuştu. Yoshie, sekiz tane 10.000 Yen'lik banknot çıkarttı ve Masako'ya uzattı. "Sana hâlâ 3000 Yen borcum var, ama bozuk param yok. İşte verebilir miyim?"

"Elbette," dedi Masako. Borç, borçtu. Yoshie, belki de Masako'nun parayı reddetmesini umarak bir süre ona baktı, ama Masako'nun bunu yapmayacağını anlayınca, ayağa kalktı.

"Bu gece görüşürüz," dedi.

"Bu gece," dedi Masako. Gece vardiyasına alışmışlardı, ve gündüz çalışmak garip geliyordu.

412 Nolu Daire

1

Akşam uyandığında, Masako kendisini biraz üzgün hissediyordu. Kışın geldiğini işaret eden erken günbatımı, iç karartıcıydı. Odadaki ışık yavaş yavaş solup onu karanlıkta bırakırken yatakta yatmaktaydı. Gece vardiyasını çekilmez yapan, ve burada çalışan bütün kadınları hafifçe delirten de işte bu gibi anlardı. Aslında iç karartıcı olan şey, kışın karanlığından çok, normal, günlük dünyanın tamamen tersi bir hayat yaşamak zorunda kalmaktı.

Hayatında kaç tane telaşlı, 'normal' sabah olmuştu? Herkese kahvaltı hazırlamak, öğlen yemeklerini paketlemek için ilk kalkan hep o olmuştu. Kuruması için çamaşırları asmak, giyinmek, Nobuki'yi hazırlamak, onu kreşe götürmek. Devamlı duvardaki saate bakmak veya gizlice kolundaki saate göz atmak; ofiste bir köpek gibi çalışmak. Roman değil, bir gazete okumaya bile vakit bulamamak; diğer her şeyi hazır-

lamak için vakti olsun diye uykusunu azaltmak; ve sonra, nadiren olan tatiller geldiğinde, çamaşır ve temizliği yetiştirmeye çalışmak. Telaşlı, 'normal' günlere, yani yalnızlık veya suçluluk hissi olmayan o günlere geri dönmek, şu anki işleyişi değiştirmek gibi bir arzusu yoktu. Güneşin altında ısınmış olan taşların arkası çevrildiğinde, ortaya alttaki soğuk, nemli toprak çıkardı; ve Masako'nun sığındığı yerde burasıydı. Bu karanlık toprakta sıcaklıktan hiçbir iz yoktu, yine de içinde kıvrılmış olan bir böcek için, burası huzurlu ve tanıdık bir dünyaydı. Gözlerini kapattı. Belki de uykusu çok hafif ve düzensiz olduğu için vücudu çok ağırdı ve fabrikanın yorgunluğunu bir türlü atamıyordu. Sonunda, sanki yerçekimi tarafından çekiliyormuş gibi, yavaşça bilinçsizlik haline geçti ve kısa bir süre içinde rüya görmeye başladı.

T Kredi ve Borç'un eski asansöründe aşağı iniyor, tanıdık, soluk yeşil kaplamalara bakıyordu. Kaplamalar, bina içinde parayı taşımak için kullanılan el arabasından aldığı sayısız darbeler yüzünden çukurlarla doluydu. Masako, bozuk para dolu ağır torbaları, bu asansörden sayamayacağı kadar çok defa sürükleyerek çıkartmıştı. Asansör, ikinci katta, finans ofisinde durdu – eski çalışma yeri. Kapılar açıldı ve Masako bir süre karanlık, boş odaya baktı. O kadar tanıdıktı ki, gözleri kapalıyken bile yolunu bulabilirdi, ancak artık burada hiçbir işi yoktu.

Tam kapıları kapatmak için düğmeye basacakken, bir adam asansöre bindi. Bu, olmuş olduğunu düşündüğü Kenji'ydi. Birden nefes almanın zorlaştığını fark etti. Kenji, beyaz bir gömlek, gri pantolon giymişti ve düz bir kravat takıyordu: o gün giydiği aynı kıyafetler. Masako'ya nazikçe selam verdi

ve sonra ona arkasını dönerek kapıya baktı. Masako, onun taranmamış saçlarıyla bir bölümü kapanmış olan ensesini inceledi, ama sonra aslında orada yapmış olduğu kesiklerin izlerini kontrol ettiğini fark ederek, dehşet içinde geri çekildi.

Asansör, acı verecek kadar yavaştı, yine de sonunda giriş katına ulaştı ve kapılar açıldı. Kenji, asansörden çıkarak, resepsiyon masasının olması gereken yerde, karanlığın içinde kayboldu. Masako, asansörde tek başına durup karanlığın içinde onu takip edip etmemesi gerektiğini düşünürken, vücudunun soğuk terle kaplandığını hissedebiliyordu.

Kararını verip de asansörden çıktığı anda, karanlığın içinden birisi üzerine atladı. Daha kaçamadan, uzun kollar, arkadan onu sardı ve kıpırdayamadı. Yardım için çığlık atmaya çalıştı ama sesi, boğazında düğümlendi. Adamın elleri, boğazını sıktı. Karşı koymaya çalıştı ama uzuvları felç olmuş gibiydi. Terler, sanki öfkesi ve dehşeti vücudundan sızar gibi, gözeneklerinden dışarı akıyordu. Parmaklar sıkılaştı ve Masako korkudan kaskatı kesildi. Ama sonra, yavaşça, adamın ellerinin ısısı, boynundaki sert solukları, içinde gömülü olan bir güdüyü uyandırmaya başladı: teslim olma, rahatlama ve ölmesine izin verme güdüsünü. Aniden, korkusu, havada yüzüyor gibi dağılmaya başladı, ve yerine, mutluluk veren bir zevk hissi geldi. Neşeyle çığlık attı.

Gözlerini açtı ve yatakta sırtüstü yattığını fark etti. Eli göğsüne giderek, kalbinin hızlı atışını dinledi. Bu, elbette, gördüğü ilk erotik rüya değildi, ama aldığı zevkin korkuyla birbirinden ayrılamayacak kadar bağlantılı olduğu ilk rüyasıydı. Bilinçaltında saklı bu sahnenin keşfiyle kıpırdayamadan, bir süre karanlıkta yattı. Rüyasındaki adam kimdi? Ona

sarılmış kollarının nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalışırken, olasılıkları gözden geçirdi. Kenji değildi. O, Masako'yu korkularına götüren bir hayalet olarak görünmüştü. Yoshiki de değildi. Bütün bu yıllar boyunca, ona bir kez bile el kaldırmamıştı. Adamın kolları Brezilyalı Kazuo'nunkiler gibi de değildi. Rüyasında şekil alan adamın, ancak onu izleyen, görünmeyen kişi olabileceğini düşündü. Ama korkusunun bu kadar yoğun bir cinsel hazza bağlı olmasının anlamı neydi? Neredeyse unutmuş olduğu bir hisle, bir süre daha yatağında uzandı.

Kalktı ve ışığı yaktı. Perdeleri açarak tuvalet masasına oturdu. Floresan ışığında solgun ve hasta görünen yüzü, aynadan ona kaş çatıyordu. Yüzü, o günden sonra değişmişti; bunu kendisi de biliyordu. Kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşmişti ve gözlerinde artık daha delici bir bakış vardı. Muhtemelen de daha yaşlı görünüyordu. Ama dudakları, birinin ismini söyleyecekmiş gibi aralıktı. Neler oluyordu? Ağzını kapatmak için elini kaldırdı, ancak gözlerindeki parıltıyı saklamanın bir yolu yoktu.

Bir gürültü, onu gerçekliğe geri döndürdü. Büyük olasılıkla eve dönen Yoshiki veya Nobuki'ydi. Yatağının yanındaki saati kontrol etti: neredeyse 8.00. Hızla saçını taradı, omuzlarına bir hırka aldı ve odadan çıktı. Banyodaki çamaşır makinesinin sesi duyulabiliyordu. Belli ki Yoshiki, işten sonra çamaşırlarını yıkıyordu. Son birkaç yıldır, iç çamaşırlarını ve diğer kıyafetlerini kendisi yıkıyordu.

Odasının kapısını çaldı. Cevap gelmedi, ama Masako kapıyı açtı, ve onu, sırtı ona dönük oturmuş, üzerinde hâlâ gömleği, kulaklıktan müzik dinlerken buldu. Oda zaten küçüktü, ama Yoshiki bir yatak, kitap rafları ve bir çalışma masası geti-

rip, yatakhanedeki bir öğrenci gibi odasını hazırlayınca, hareket edilemeyecek kadar sıkışık olmuştu. Omzuna vurdu. Yoshiki şaşırarak kulaklığı çıkarttı ve ona bakmak için döndü.

"Hasta mısın?" diye sordu, pijamalarına bakarak.

"Hayır, sadece fazla uyudum." Aniden bir ürperti hissederek, hırkasının düğmelerini iliklemeye başladı.

"Fazla mı uyudun? Saat sekiz," dedi Yoshiki, duygusuz bir tonla. "Böyle söyleyince, kulağa garip geliyor." Yorumu, sınırın diğer tarafından, günışığı dünyasından geliyordu.

"Biliyorum," dedi Masako, pencerenin pervazına yaslanarak. "Garip geliyor." Yatağın üzerinde duran kulaklıktan klasik müziğin yayıldığını duyabiliyordu, ama parça tanıdık değildi.

"Yemek yapmayı bıraktın," diye uyarıda bulundu Yoshiki, ona bakmadan.

"Evet," dedi Masako.

"Neden?"

"Sadece yapmamaya karar verdim."

"Benim için mahsuru yok," dedi Yoshiki, bir neden için bastırmaktan çekinerek. "Ama *sen* akşam yemeğinde ne yapıyorsun?"

"Evde ne varsa onu yiyorum."

"Ve biz de kendi başımızın çaresine bakabiliriz, öyle mi?" diye sordu Yoshiki, çarpık bir gülümsemeyle

"Sanırım." Dürüst olmak, en iyisiydi. "Üzgünüm, ama istediklerini alabileceğini düşündüm."

"Ama neden bıraktın?" diye sordu Yoshiki

"Sanırım, bir böceğe dönüşmekte olduğumu söyleyebilirsin. Sadece yalnız kalıp, gözden uzakta, yeraltında bir yerlerde... kıvrılıp yatmak istiyorum."

"Bir böcek *olsaydın*, sorun olmayabilirdi, ama..."

"Bir kadın olarak daha iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım."

"Bence sen de bir böcek olarak daha mutlu olurdun."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Yoshiki, suratında şaşkın bir ifadeyle Masako'ya bakıyordu.

"Bir anlamda, zaten öylesin. Kendini, küçük dünyana kapatmışsın. İşten sonra, buraya gelip, bizi görmezden geliyorsun –bir pansiyonda yaşıyor gibisin." Elini sallayarak odayı gösterdi.

"Evet, şey...," dedi Yoshiki, kulaklığı alarak. Konuşma, devam etmek istemediği bir yöne sapmıştı.

Masako, orada durarak ona baktı. Yoshiki, ilk tanıştıklarından beri değişmişti: saçları daha seyrek ve beyazdı. Kilo da vermişti ve devamlı içki kokuyordu. Ama fiziksel değişimlerden çok, Masako, aradığı şey her neyse –bir çeşit kişisel bütünlük– arayışının daha da umutsuz olmaya başladığını hissederek şaşırıyordu. Eski günlerde bile, Yoshiki özgürlüğüne diğer insanlardan daha fazla değer verir ve belli bir yoğunluk seviyesinde yaşamak isterdi. İşi, o zamanlarda da vaktinin çoğunu alırdı, ama boş olduğunda, sıcak ve cömert bir insandı. O günlerde genç ve saf olan Masako, onun sevgisine sahip olduğu için kendisini şanslı hissederdi; işte bunun karşılığında, onu sevmiş ve ona güvenmişti.

Ama artık, Yoshiki işinden kaçabildiği zamanlarda, ailesinden de kaçmak istiyor gibi görünüyordu. Etrafındaki dünya, açıkça yozlaşmıştı; işi – söylenemeyecek kadar çok. Ama Masako bile, ona ihtiyacı olan özgürlüğü vermeyi başaramamıştı ve artık Nobuki de onun yolundan çıkmıştı. Yoshiki, kendi bütünlüğüne odaklandıkça, onun standartlarında yaşamayı beceremeyen insanlara karşı daha toleranssız olmuş-

tu. Ancak çözümü saklanmak, herkesten ve her şeyden vazgeçmekte arıyorsa, o zaman sonunda bir keşiş olabilirdi. Ve Masako'nun bir keşişle yaşamaya hiç niyeti yoktu. Bu kararının, biraz önce rüyasında yaşadığı zevkle ilişkisi olduğunu fark etti. İçindeki bir şeyler özgür kalmaya başlamıştı.

"Neden artık birlikte yatmıyoruz?" diye sordu, sesini, kulaklıktan duyulabilecek kadar yükselterek.

"Ne?" dedi Yoshiki, kulaklığı tekrar çıkartmıştı.

"Neden yalnız kalmak istiyorsun?"

"Sanırım, cevap bu: Yalnız kalmak istiyorum," dedi Yoshiki, raflarındaki mükemmel şekilde hizalanmış kitapların sırtlarına bakarak.

"Ama hepimiz yalnız kalmak isteriz," dedi Masako.

"Sanırım."

"Neden benimle yatmaktan vazgeçtin?"

"Sadece öyle oldu," dedi, yüzünü hafifçe buruşturup bakışını çevirdi. "Sen de bundan bıkmış görünüyordun."

"Sanırım öyleydim." Masako, odalarını ayırmalarına neden olan koşulları hatırlamaya çalışıyordu –artık dört ya da beş yıl olmalıydı. Ama bunun tek bir nedeni yoktu, uzun zaman önce detaylarını unutmuş olduğu, önemsiz bir sürü sıkıntının bir toplamıydı.

"İki insanı birbirine bağlayan tek şey seks değildir," dedi Yoshiki.

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı Masako. "Ama sen, sanki Nobuki ve benimle herhangi bir şey yaşamaya katlanamıyormuşsun gibi, diğer her şeyi de reddediyorsun."

"Gece vardiyasında çalışmaya karar veren sendin," dedi Yoshiki, belli belirsiz kızmıştı.

"Buna mecburdum," dedi Masako. "Kendi alanımda asla

başka bir iş bulamayacağımı biliyorsun."

"Sen, istersen buna inanabilirsin," dedi Yoshiki, artık onun gözlerinin içine bırakıyordu, "ama daha küçük bir şirketin muhasebesinde bir iş bulabileceğini biliyordun. Gerçek şu ki, incinmiştin ve bunun bir daha olması riskine girmek istemiyordun." Sezgileri bu kadar kuvvetli olan Yoshiki'nin bunu fark etmiş olması pek de şaşırtıcı değildi; Masako, kendisiyle birlikte, aynı acıyı onun da çekmiş olduğundan şüpheleniyordu.

"Yani, işlerin ben gece çalışmaya başladığımda mı kötüye gittiğini söylüyorsun?"

"Hayır, ama her ikimizin de yalnız kalmak istediğinin oldukça açık olduğunu düşünüyorum." Masako, onun haklı olduğunu, farklı yollar seçtiklerini anladı. Bunda, çok da trajik olan bir şey yoktu, yine de kendisini yalnız hissetti. Bir süre sessiz kaldılar.

"Evi terk etsem şaşırır mıydın?" diye sordu sonunda.

"Eğer birdenbire ortadan kaybolsaydın, sanırım. Kesinlikle endişelenirdim."

"Ama beni aramaya gelmezdin?"

Yoshiki bir süre düşündü. "Muhtemelen hayır," dedi, konuşmanın bittiğini göstermek için kulaklığını takmıştı. Masako ona baktı. Bu evi terk etmeye karar vermişti ve kararını vermesi için gereken cesaret de, biraz önce kalktığı yatağının altında duran kutudaki geceliklerinin arasındaydı: nakit beş milyon yen. Mümkün olduğunca sessizce kapıyı açarak, koridora çıktı. Orada, karanlıkta duran Nobuki'yi gördü. Masako'nun aniden belirmesinden telaşlandı ama yerinden kıpırdamadı. Masako, Yoshiki'nin odasının kapısını arkasından kapattı.

"Dinliyor muydun?" diye sordu. Nobuki, kafası karışık bir

şekilde bakışını kaçırdı fakat hiçbir şey söylemedi. "Sadece çeneni kapalı tutarak, hayatında hoş olmayan her şeyden kaçabileceğini düşünebilirsin," dedi Masako, onun gözlerinin içine bakarak, "ama işler böyle yürümüyor." Nobuki artık ondan daha uzundu. Bu iriyarı oğlanın kendi vücudundan çıkmış olması gerçekten mümkün müydü? Oğlunun kendisinden yavaş yavaş uzaklaşmasını seyretmişti, ancak şimdi, aradaki bağı kopartmak üzere olan kişinin kendisi olduğunu biliyordu. "Büyük ihtimalle evi terk edeceğim," dedi. "Ama sen artık bir yetişkinsin. Nasıl istiyorsan öyle yap. İstiyorsan, okula geri dön; veya daha iyi olacağını düşünüyorsan, buradan git. Bu kararları, kendin vermen gerekecek." Onun çöküк yanaklarına bakarak, bir şey söyleyebileceğinin bir işaretini aradı; Nobuki'nin dudakları bir an için titrediyse bile, hiçbir şey söylemedi. Sonra, Masako arkasını dönüp de koridorda yürümeye başlayınca, buluğ çağının ızdırabıyla kısılmış bir sesin, kuvvetli böğürtüsü sırtına çarptı.

"Hiçbir şey için teşekkürler, orospu!" Bu, Masako'nun onun sesini bu yıl ikinci duyuşuydu. Daha yaşlı gibiydi, bir oğlandan çok bir erkeğin sesine benziyordu. Ona bakmak için arkasını döndü. Nobuki'nin gözlerinde yaşlar vardı, ama Masako onunla tekrar konuşmaya çalışınca, vahşi bir şekilde arkasını dönerek, merdivenlerden yukarı koştu. Masako'nun içi acıdı, ama aslında bir geri dönüş yolu bulmak istemediğini biliyordu.

Birkaç aydır ilk defa, işe giderken Yayoi'nin evine doğru yola çıktı. Yoldan uçan kuru yapraklar, hoş bir hışırtı sesiyle ön camı süpürüyordu. Soğuk bir esinti geldiğini hissederek, camı kaldırmaya başladı; ama tam o anda bir böcek uçarak arabaya girdi ve karanlık arabada vızıldayarak dolaşmaya

başladı. Bu yolda, Yayoi'ye yardım edip etmemeye karar vermeye çalışırken, bir anlığına gardenya kokusunun arabaya dolduğu geceyi hatırladı. Bu, sadece geçen yazdı, ama artık yıllar önce olmuş gibiydi.

Arka koltuktan bir ses duydu. Sesin, muhtemelen sadece yere düşen harita kitabından geldiğini biliyordu, ama karısına yaptığı bu ziyarette, Kenji'nin ona katılmaya karar vermiş olduğu hissinden kurtulamıyordu.

"Gelebildiğine sevindim," dedi yüksek sesle, karanlığa bakarak. Onu rüyalarında o kadar çok görmüştü ki, artık eski bir arkadaşı gibi gelmeye başlamıştı. O işteyken Yayoi'nin oğullarıyla kalan şu Yoko Morisaki'yi kontrol etmeye beraber gidiyorlardı.

Cesedi aldığı gece yaptığı gibi, Masako Yayoi'nin evinin önündeki sokağa girdi ve park etti. Oturma odasının penceresindeki perdeden, sıcak, sarı bir ışık geliyordu. Kapı diyafonunun zilini çaldı ve Yayoi'nin endişeli sesi cevap verdi.

"Ben, Masako," dedi ona. "Seni bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm." Yayoi, bir şaşkınlık çığlığı attı, ve bir süre sonra Masako, onun telaşla kapıya gelen ayak seslerini duyabiliyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Yayoi. Islak saç telleri, banyodan henüz çıkmış gibi alnında duruyorlardı.

"Biraz içeri girebilir miyim?" dedi Masako. Küçük antreye girip de kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, gözleri istemdışı Kenji'nin o gece yattığı yere çevrildi. Bu bakışın ne anlama geldiğini fark eden Yayoi, gözlerini kaçırdı.

"İşe gitmek için çok erken," dedi Yayoi.

"Biliyorum, ama seninle konuşmam gerekiyordu." Fabrikada yaptıkları kavgayı hatırlayınca Yayoi'nin yüzü sertleşti.

"Neyle ilgili?"

Masako, onun arkasından oturma odasına baktı. "Morisaki-san ne zaman geliyor?" Belli ki çocuklar yatmıştı. Televizyondaki bir haber programının sesi duyulabiliyordu.

"Bunu sana söyleyecektim," dedi Yayoi, yüzü kararak. "Artık buraya gelmiyor."

"Neden?" diye sordu Masako, anlaşılmaz bir şekilde endişelenmişti.

"Yaklaşık bir hafta önce birden, memleketine geri dönmesi gerektiğini söyledi. Onun fikrini değiştirmeye çalıştım, ama başka bir seçeneği olmadığını söyledi. Çocukların kalbi çok kırıldı ve Yoko da neredeyse ağlayacaktı."

"Nereliydi?"

"Hiçbir zaman söylemedi." Yayoi, yüzündeki incinmiş bakışı saklamayı beceremiyordu. "Sadece, daha sonra haber vereceğini söyledi. Ve ben de çok iyi arkadaş olduğumuzu zannediyordum."

"Bak, bana onunla nasıl tanıştığını tam olarak anlatmalısın." Yayoi yutkundu ve sonra, Morisaki'yle nasıl tanıştığının ve arkadaşlıklarının nasıl geliştiğinin detaylarını anlatmaya başladı. O anlatırken, Masako, kadının casusluk için geldiğinden her zamankinden daha da çok emin oldu. Yayoi, onun yüzündeki endişeli ifadeyi fark etti.

"Onunla ilgili olarak neden bu kadar endişelisin?" diye sordu. "Bence durumu fazla abartıyorsun."

"Belki," dedi Masako, "ama birisinin etrafta dolaşıp, bizimle ilgili bilgi toplamaya çalıştığını düşünüyorum. Sadece dikkatli olmanı istiyorum." Sonunda şüphelerini kelimelere dökmüştü

"Emin misin?... Kim? Neden?" diye bağırdı Yayoi, sonunda anlamış gibi. Saçlarından su damlaları akıyordu. "Polis mi?"

"Zannetmiyorum."

"O zaman kim?"

Masako başını salladı. "Bilmiyorum. Bu yüzden de endişeliyim."

"Yani Yoko'nun da mı bu işte olduğunu düşünüyorsun?"

"Muhtemelen." Büyük ihtimalle kadın dairesini çoktan boşaltmıştı, bu yüzden onu izlemeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Ama bir şey kesindi: O her kimse, Yayoi'ye yakın olmak için bir daire kiralayarak, çok para harcamıştı. Birisinin, onlar hakkında bilgi toplamak için bu kadar zahmete girdiğini düşününce, vücudu ürperdi.

"Belki de sigorta şirketinden birisiydi," diye fikir yürüttü Yayoi.

"Ama onlar poliçeyi ödemeyi zaten kabul etmediler mi?"

"Evet. Parayı gelecek hafta alacağım."

"Belki de bunun peşindeler," dedi Masako. Yayoi, soğuğu uzaklaştırmaya çalışır gibi, kollarını ovuşturdu.

"Sence benim peşimdeler mi? Ne yapmalıyım?"

"Şu televizyon programına çıktığın için seni tanıyorlar. Bence artık işe gelmesen daha iyi olur. Bir süre, ortalarda fazla görünmemelisin."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" dedi Yayoi, ona bakarak. "Ama işi bırakırsam, o ikisi param olduğunu anlayacaklar." Masako, onun bakışına karşılık vererek, Yayoi'nin bu ana kadar yapmış olduğu şeylerin çoğunun, Yoshie ve Kuniko'ya karşı duyduğu tedirginlikten kaynaklandığını anladı. Kenji'den kurtulduğundan beri Yayoi'nin bu kadar kurnazlaşması onu şaşırtmıştı.

"Onlar için endişelenmene gerek yok," dedi.

"Sanırım haklısın." Yayoi başını salladı, ama gözlerinde

hâlâ şüphe vardı – belki de Masako'ya güvenip güvenemeyeceğine dair bir şüphe.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim," dedi Masako, onun endişesini tahmin ederek.

"Biliyorum. Ayrıca, iki milyonunu aldın bile." Kelimeler, bir tokat gibiydi; Masako, fabrikadaki tartışmanın hâlâ havada asılı olduğunu hissetti.

"Kocanı parçalara ayırmak için oldukça adil bir ücret," dedi. Elini kaldırdı. "Artık gidiyorum."

"Uğradığın için teşekkür ederim," dedi Yayoi.

Masako, arabanın kapısını kapatırken, Yayoi koşarak evden çıktı. Masako, diğer tarafın kapısını açtı.

"Neredeyse unutuyordum," dedi Yayoi, içeri girerek. Nemli saçlarını düzeltmek için elini kaldırdı ve genç bir kıza aitmiş gibi kokan saç kremi kokusu arabayı doldurdu.

"Neyi?"

"Geçen gece, fabrikada ne demek istedin? Ne tür bir 'iş' yapacaksınız? Başka bir ceset mi?"

"Sana söylemeyeceğim," dedi Masako, motoru çalıştırarak. Ses, sessiz mahallede yankılandı.

"Neden?" diye sordu Yayoi, güzel dudaklarını ısırarak. Masako, ona bakmadan gözlerini ön cama dikti ve sileceklerin altına sıkışmış olan kuru yaprakları saydı.

"İstemiyorum."

"Ama neden?"

"Bunu bilmen gerekmiyor," dedi Masako. "Senin gibi masum bir kuzunun bunu bilmesine gerek yok."

Yayoi, başka bir şey söylemeden arabadan çıktı. Masako arabayı geri vitese takıp sokakta geri geri giderken, hızla çarpan bir kapının sesini duydu.

2

Akşamüstüydü. Kuniko, yataktan çıkar çıkmaz televizyonu açtı. Sonra, köşedeki marketten almış olduğu bir kutu hazır yemek –elbette, onlarınkilerden bir tanesi– yedi. Bu, muhtemelen kendi sırasının yanında yapılmış olan ızgara dana etli bir yemekti; Kuniko, etin, pilavın üzerine yerleştiriliş şeklinden, bunu bir aceminin yapmış olduğunu hemen anladı. Çok daha iyi! Yeni kızlar, taşıyıcı bandın hızına asla ulaşamıyorlar ve onlar daha eti düzeltmeyi bitiremeden kutu önlerinden gidiyordu – bu da, kutuda, normal porsiyondan daha büyük bir et yığını olması anlamına geliyordu.

Böyle bir öğle yemeğini bulmak bir işaretti: Bu, onun şanslı günü olacaktı. Etleri yayarak her birini saydı. On bir! Nakayama'nın tepesinin atmamış olması şaşırtıcı, diye kıkırdadı kendi kendine. Kaptan, pilavı sadece altı parça etle tamamen kaplayabilirdi. Kaptan... Son zamanlarda paralanmış gibi gö-

rünüyordu. Birden kızını üniversiteye göndermekten bahsetmiş ve sonra da yeni bir daire aradıklarını söylemişti. Bütün bunları, sadece Yayoi'den gelen 500.000 Yen'le nasıl karşılayabiliyordu? Sadece taşınmak bile o kadara mâl olmalıydı.

Belki de zulada parası vardı? Hayır, bu saçmaydı. Kuniko, onun bütün bunlardan önce ne kadar zor geçindiğini biliyordu; aslında, Yoshie'nin yaşadığı gibi yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğini sık sık düşünmüştü. Bütün bunlarda garip bir şey vardı. Mesele para olunca, her zamankinden daha istekli olarak, bu gizemi çözmeye çalıştı.

Spekülasyonları, bir teoriye dönüştü: Belki de Yayoi, gizlice Yoshie'ye 500.000 Yen'den fazlasını vermeye karar vermişti. Bir kez bu fikre kapıldıktan sonra, kıskançlığını kontrol etmesi mümkün değildi. Her zaman, bir başkasının mutluluğu düşüncesini katlanılmaz bulmuştu, kendisininde kötü muamele gördüğüne kolayca ikna olurdu. Ve şimdi, teorisi, bu hislerini kışkırtıyordu. Fabrikada Yoshie'yi –hayır, Yayoi'yi– köşeye sıkıştırıp sorguya çekmeye karar vererek, yemek çubuklarını aldı ve etleri midesine indirmeye başladı.

Ağzı doluyken, bir an çiğnemeyi bırakıp, aldığı paranın hâlâ 180.000 Yen'inin durduğunu hatırlayarak sırıttı. Çeşitli borçlarının faizlerini ödedikten sonra, kırmızı deri ceket, siyah bir etek ve mor bir kazak için, oldukça fazla parası kalmıştı. Bir çift çizme de gözune takılmıştı, ama onların yerine yeni kozmetikler almaya karar vermişti. Ve hâlâ 180.000 Yen'i vardı. Cebinde para olmasından güzel bir şey olur muydu? Jumonji'nın borcunu temizlemesi çok büyük bir şanstı.

Jumonji'nin, sırlarını neden öğrenmek istediği veya bilgiyi nasıl kullandığına dair en ufak bir merakı yoktu. Sonunda gelip de onu bulmadıktan sonra, ne fark ederdi? Eğer ne yap-

tıkları öğrenilirse, hapse girebileceği aklına gelmişti, ama artık polis ilgisini kaybetmiş gibi göründüğünden, bu pek mümkün değildi. Bütün bu işteki kendi rolu, bütün o pisliklerdi – hepsi uzak geçmiş gibi görünüyordu. Bundan hâlâ para kazanabilme ihtimali dışında... Tehditler, şantaj, sonuç olarak her şeyi yapardı!

Boş yemek kutusunu çöpe attı ve yüzünü yıkamaya gitti, sonra da tuvalet masasına oturarak işe gitmek üzere makyajını yapmaya başladı. Yeni bir rujun ambalajını açtı ve denedi. Sonbahar için yeni bir kahverengi. Makyaj bölümündeki görevli, bunu alması için onu ikna etmişti, ancak Kuniko, şimdi bu rujun solgun, etli yüzünün kötü görünmesine neden olduğunu fark etti. Dudakları öne fırlamış gibiydi. Ruju dükkanda denediğinde, kadın ona çok yakıştığını söylemişti. Ona nasıl inanabilmişti? Çöpe giden 4.500 Yen. Süpermarketten alacağı 800 Yen'lik bir ruj daha güzel dururdu... Yine de, eğer kullandığı fondöteni değiştirirse, belki işe yarayabilirdi. Bu yeni fikir hoşuma gitti ve dergileri karıştırarak makyajla ilgili haberleri aramaya başladı. Evet, yeni fondöten alırsa, her şey çok güzel olacaktı ... ve çizmeleri. Bir ihtiyacı tatmin etmek için bir şeyler alıyordu; ve bu yeni ürünler, yavaşça yükselen bir spiral gibi, kaçınılmaz olarak yeni ihtiyaçlara neden oluyorlardı. Ama sonuç olarak, bu sonu gelmeyen kovalamaca, Kuniko'nun varoluş nedeniydi –*bu*, onun bütün varoluşuydu.

Makyajını bitirerek, yeni mor kazağını ve siyah çorapların üzerine yeni siyah eteğini giydi. Böylesi daha iyiydi. Aynada kendisine beğeniyle bakarken, içinde aniden bir hareket hissetti: Bir erkek istiyordu. En son ne zaman seks yapmıştı? Mister Minute takvimini çıkarttı. Tetsuya, onu temmuzun

sonunda terk etmişti, demek ki üç aydan fazla olmuştu. O, işe yaramaz bir serseriydi, ama etrafta olmasının tek bir iyi yanı vardı. Birden kendisini kötü hissederek, yatağın üzerine yayılmış olan kıyafetlerin üzerine kendini attı.

Yeni kıyafetleri içinde ne kadar güzel göründüğünü söyleyecek birisine ihtiyacı vardı, ona sarılacak birisine. Tetsuya gibi bir pısırık değil; gerçek bir erkek –herhangi bir erkek. Birisini bulacak kadar şanslı olsa, bir çapkın, hattâ tek gecelik bir ilişki bile olurdu. İsteği, harekete geçmesi için cesaret vererek artıyordu.

Hayal gücünün, bir ürünün başka ihtiyaçlar doğurması gibi, Yoshie'yle ilgili bir sürü şüphe yaratmış olması gibi, şimdi de cinsel arzusu kabına sığamıyordu. Birden aklına Kazuo Miyamori geldi. Büyük ihtimalle kendisinden birkaç yaş küçüktü, ama yakışıklı ve iriyarıydı –belki de melez olduğu için– ama Kuniko, bir süredir ona göz koymuşu. Paralarını saklamasını istediklerinde, çok nazik ve hoştu. Eğer yatakhane odasını bir oda arkadaşıyla paylaşmak zorundaysa, onun da azmış olduğuna iddiaya girebilirdi. Durumu doğru okuduğundan emin olarak, fabrikada onunla konuşmak için bir bahane bulmaya karar verdi. Evet, böyle yapacaktı. Cüzdanında parası olduğunu hatırlayarak, ruh hali düzelmiş bir şekilde yataktan kalktı.

Kuniko, arabasının kapısını açtı. Mor kazağını göstermek için ceketini elinde taşımaktaydı. Saçını henüz yaptırmış olduğu için, bugün Golf'ünün tepesini kapalı tutacaktı. Onu rahatsız eden tek şey, otoparkta Masako'ya rastlama ihtimaliydi. Artık kadının yüzünü görmeye tahammül edemiyordu, onunla aynı sırada çalışmaya da kesinlikle hiç niyeti yoktu.

Ama onu görmekten kurtulmanın tek yolu, işe biraz daha erken gitmekti. Bu düşünceyle, Kuniko arabasını her zamankinden daha hızlı kullandı.

Fabrikanın otoparkına vardığında, yeni güvenlik kulübesinin yanında bir adam duruyordu. Gri üniformasının kemerinden bir cop sarkıyordu ve göğüs cebinde bir fener vardı. Kuniko, arabadan yavaşça çıktı, güvenlik görevlisinin varlığının, çevrede kadınlara asılan adamla hiç karşılaşamayacağı anlamına geldiğini fark ederek neşesi kaçtı –aynen Masako'nun tahmin etmiş olduğu gibi. Araba kapısını kapatırken adama baktı.

"İyi akşamlar," dedi adam, ona doğru selam vererek. Bu kibarlıktan etkilenen Kuniko, ona daha dikkatli baktı. Fabrikadaki güvenlik görevlilerinin hepsi, yaşı geçmiş olan emeklilerdi, ama bu adam çok daha gençti. İri yapılıydı ve üniforması içinde çok etkileyici görünüyordu. Otopark, yüzünü inceleyemeyeceği kadar karanlıktı, ama Kuniko, onu da seveceğine dair bir duyguya kapıldı.

"Günaydın!" diye adeta bağırdı, yeniden cesaretlenerek. Adam, bu içten selamlamaya bir an için şaşırmış göründü.

"Fabrikaya mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," dedi Kuniko.

"O zaman, oraya kadar sizinle yürüyeceğim," dedi adam, Kuniko'nun arabasının yanına gelerek. Sesi, alçak ve pürüzsüzdü.

"Gerçekten mi?" diye mırıldı Kuniko, flört etmeye başlamıştı.

"Herkesle, en azından belli bir yere kadar yürümem gerekiyor."

"Her birimizle mi?"

"Evet, ama sadece ışıkların daha iyi olduğu yere, eski fab-

rikayı geçene kadar." Güvenlik kulübesinden gelen ışık, bir an adamın profilini ortaya çıkarttı. Oldukça sıradan bir yüzdü, ama kalın dudakları çekiciydi. Ancak, yüzünde, Kuniko'nun kategorilerinin hiçbirine girmeyen garip bir şey vardı.

"Yine de, şirketin bu kadarını bile yapmasına minnettarım," dedi, yeni kıyafetlerini giydiği ve makyaja daha fazla zaman ayırdığı için kendisini kutlayarak. Bugün, özellikle iyi göründüğünden emindi. Bundan bir şeyler çıkmasını umarak, güvenlik görevlisi fenerini çıkartıp ayaklarının önünde yere tutuncaya kadar, otoparkın girişinde bir süre bekledi. Parlak çakıl taşları, ışığın dışında kalan bölgelerde gözden kayboluyordu. Karanlık yola çıkarken, beraber bir maceraya atıldıkları fikriyle kendisini eğlendi ve adamın yanında yürümeye başladı.

"Bu, sizin kendi arabanız mı?" diye sordu adam. Ruh hali, Kuniko'nunkine uyum göstermiş gibi, sesi daha neşeliydi.

"Evet."

"Fena değil," dedi adam, oldukça etkilenmiş bir sesle

"Teşekkürler," diye kıkırdadı Kuniko, bir an için, arabanın taksitinin üç yıl daha süreceğini unutmuştu.

"Araba ne kadar süredir sizin?"

"Üç yıl oldu. Ama bir servete mâl oluyor. Çok iyi şey tutmuyor... doğru kelime nedir?"

"Yol mu?"

"Evet. İyi yol tutmuyor." Bunu söylerken, adamın kolunu tuttu ve sert bir kas hissedince, kalbi bir an için duracak gibi oldu.

"Bir litreyle kaç kilometre gidiyor?" diye sordu adam.

"Oh, bilmiyorum," dedi Kuniko. "Ama benzin istasyonundaki adam pek iyi olmadığını söylüyor."

"Direksiyonun da biraz ağır olduğunu söylüyorlar."

"Araba hakkında çok şey bildiğin kesin," dedi Kuniko, kocaman gülümseyerek. Bir mutluluk dalgası hissediyordu. "Hiç Golf kullandın mı?"

"Hayır. Yabancı arabalar benim için çok pahalı." Adam, terk edilmiş fabrikanın önünde durduğunda gülümsüyordu. Harap haldeki bina, Kuniko'ya her zaman tüyler ürpertici gelmişti, ama bugün duruma, bir lunaparktaki düşsel harabeler gibi, belli bir atmosfer katıyor gibiydi. "Ben, buraya kadar geliyorum," dedi güvenlik görevlisi. Kuniko, yürüyüşlerinin bu kadar çabuk bitmesinden biraz hayal kırıklığına uğramıştı. "Dikkatli olun," diye ekledi adam, çabucak verdiği bir selamla. "Ve iyi vardiyalar."

"Teşekkürler!" dedi Kuniko mümkün olduğunca neşeyle, böyle umut vaat eden bir olasılığı keşfettiği için sevinç içindeydi. Bunun neye varacağını kim bilebilirdi? Ve bu yeni uyarıcıya cevap olarak, diğer bütün fantezileri yüzeye çıktı. Çizmelere uyması için yeni bir takım elbise de alacaktı. Elbette siyah – insanı daha zayıf gösteriyordu. Artık o kadar iyi bir ruh halindeydi ki, hiçbir şey onu rahatsız edemezdi; Kazuo Miyamori'ye rastlarsa, adam biraz daha beklemek zorunda kalacaktı.

Kendi kendine mırıldanarak, kısa bir süre sonra eve götürüp iyice yıkamaya karar verdiği lekeli üniformasını giydi. O anda, Yoshie her zamanki yıpranmış eşofman üstü ve rengi solmuş siyah kazağıyla soyunma odasında belirdi. Ama göğsünde, yepyeni, gümüş bir iğne vardı. Kuniko bunu hemen fark etti ve beyni, hızla bir fiyat biçti: En azından 5000 Yen, diye karar verdi. Kaptan için çok fazla pahalıydı.

"Erkencisın." Bunu söylerken Yoshie'nin yüzündeki hoş-

nutsuzluk ifadesi Kuniko'nun kanını kaynattı, ama kendisini kontrol etti.

"Günaydın," diye cevap verdi, en nazik haliyle. Sonra da, iltifatı denedi: "Güzel bir broş."

"Bu mu?" dedi Yoshie, belirsiz bir gülümsemeyle. "Bunu almam gerektiğine karar verdim. Her zaman böyle bir şey istemiştim, ama hiçbir zaman alacak param olmamıştı. Ya bunu alacak, ya da saçlarımı yaptıracaktım, ben de broşu aldım. Kendim için küçük bir hediye."

"Yayoi'nin parasıyla mı?" diye sordu Kuniko, sesini alçaltarak.

"Evet," dedi Yoshie, yüzü kızmıştı. "Sanırım kendimden utanmalıyım."

"Hiç de bile, bence çok güzel." Giyinmeyi bitirerek ve Masako'nun her an gelebileceğini bilerek, onu sorgulamaya başlamanın tam zamanı olduğuna karar verdi. "Kaptan," dedi, "sana parayla ilgili bir şey sormak istiyordum."

Yoshie de sesini alçaltıı ve "Ne gibi?" diye sormadan önce, etrafına baktı.

"Gerçekten benimle aynı miktarı mı aldın?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Yoshie, sinirlenerek.

"Hiçbir şey, hiçbir şey, sadece ben çok fazla bir şey yapmadım ve fazla para aldığımdan korkuyordum. Sadece seninle aynı parayı aldım diye içerlemeni istemedim... Çünkü Masako aslında 100.000 Yen alacağını söylemişti."

"Bunun için endişelenme," dedi Yoshie, onun geniş omzuna vurarak. "Hepimiz için zor bir zamandı."

"Yani gerçekten 500.000 Yen aldın?"

"Gerçekten o kadar aldım," diye başını salladı Yoshie. Ama Kuniko, onun gözlerini kaçırdığını fark etmişti. Yalan

söylüyor, diye düşündü.

"O zaman bu kadar hesapsızca yaşamayı nasıl karşılayabiliyorsun?"

"Hesapsızca mı? Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Yoshie, şaşırarak.

"Yaptığın bütün şeylerden bahsediyorum. Bana, 500.000 Yen'den fazla almışsın gibi geliyor."

"Öyle olsa bile, bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Sanırım ilgilendirmiyor," dedi Kuniko, Yoshie'nin broşuna pis pis bakarak. Yoshie, kendisini kurtaracak birini arar gibi salona baktı ve yüzü bir gülümsemeyle rahatladı. Masako, her zamankinden biraz daha şık, siyah, dar bir kazak ve siyah pantolon giymiş olarak görünmüştü.

"Buna inanmıyorum," dedi Kuniko, abartılı bir fısıldamayla. "Gerçekten bir kadına benziyor." Ama, görünüşe göre bunu duymayan Masako, bir sigara içmek için, doğrudan otomatik içecek makinelerinin yanındaki kül tablasına gitti. Sigarasının dumanını üflerken, karamsarlıkla duvara asılmış ilanlara bakıyordu. Kuniko, onun alışılmadık kıyafetini inceledi. Bu ikisi beni kazıklamışlar, diye düşündü. Yine de, Masako'yla yüzleşmeye cesaret edemiyordu.

"Sonra görüşürüz," dedi Yoshie'ye, iş şapkasını alıp aceleyle soyunma odasından çıktı. Hâlâ duvara bakmakta olan Masako'nun arkasından geçti ve kendisini koridora attı. Sırada Yayoi vardı ve ondan gerçeği öğrenene kadar rahat edemeyecekti..

Ancak Yayoi ortalarda görünmüyordu. Kuniko bekledi, ama Yayoi gelmedi. Girişe gitti ve zaman kartlarını kontrol etmek üzereyken, arkasında birinin varlığını hissetti.

"Yayoi gelmeyecek," dedi Masako. Üniformasını giymişti.

"Ne?"

"Beni duydun," dedi Masako, kendi kartını basmak için onu itip geçerek.

"Oh...," dedi Kuniko, ondan hâlâ korktuğu için kendisinden nefret ederek, "yani bugün mü gelmeyecek demek istiyorsun, yoksa hiç mi?"

"Hiç."

"Neden o?"

"Belki de senin ona şantaj yapmandan hoşlanmamıştır," dedi Masako ve yıpranmış spor ayakkabılarını ayakkabı dolabından aldı. Ayakkabılar bir zamanlar beyazdı, ama yağdan ve *tempura*[1] için kullanılan yapış yapış bir sos yüzünden, uzun süre önce kahverengiye dönmüşlerdi

"Korkunçsun!" diye sızlandı Kuniko. "Benim yapmaya çalıştığım, sadece..."

"Kes artık!" dedi Masako, öfke saçan gözleriyle onun üzerine yürüyerek. Kuniko dondu kaldı.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı.

"500.000 Yen'ini aldın ve borcun karşılığında, bizi Jumonji'ye sattın. Daha ne istiyorsun?" Kuniko'nun ağzı açık kaldı. Demek biliyordu.

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Jumonji söyledi, elbette. Tembel olduğun kadar da aptal mısın?"

Kuniko, Masako'nun ona ilk defa aptal demediğinin farkında olarak, sinirle yanaklarını şişirdi. "Bu kadar kaba olmana gerek yok," diye sızlandı.

"Kaba mı? Sen, kabadan çok daha kötüsün," dedi Masako ve onu dirseğiyle itti.

1) Tempura: Kızartılmış deniz ürünleri veya sebzeden yapılan bir Japon yemeği. (ç.n.)

"Yapma!" diye çığlık attı Kuniko: O kemikli kolun, kıyafetlerinin altından onu iteklemesi canını acıtıyordu.

"Koca ağzın hepimizi cehenneme gönderecek," dedi Masako, tükürür gibi. "Ama kendi çukurunu da kazdın, seni aptal!" Ve, fabrika katına inen merdivenlere doğru fırtına gibi ilerledi.

Köşeden kaybolurken, Kuniko, ilk defa çok büyük bir hata yapmış olduğunu anladı. Ama her zamanki gibi, kendisini uzun bir süre suçlayamazdı. Eğer işler fabrikada çok sertleşirse, başka bir yerde iş bulması gerekecekti, o kadar. Tam da o hoş güvenlik görevlisiyle tanışmışken, çok yazık olacaktı; ama onu zorlarlarsa, diğerleriyle arasına biraz mesafe koymak zorunda kalacaktı.

Yarım gün çalışan işçilerin zaman kartlarının durduğu ahşap rafa baktı. İki yıldır buradaydı ve sonunda işlere alışmıştı. Ama başka bir yere gitmesi gerekirse, belki daha az yorucu, daha çok para ödeyen ve daha hoş çalışma arkadaşlarının olduğu güzel bir iş bulabilirdi. Hoş erkeklerin olduğu bir yerde. Bir yerlerde, böyle bir iş olması gerekiyordu. Hattâ belki eğlence sektöründe bir iş – bugün, bunu bile hayal edebilecek özgüveni vardı. Evet, iş aramaya hemen başlayacaktı. Başka şeylere olan arzusu onu kışkırtıyordu ve bütün bu pislikten kurtulmak da cabasıydı.

Vardiyadan sonra, yorgun Kuniko eve döndüğünde güzel bir sürprizle karşılaştı. Arabasını otoparka park edip binasının girişindeki posta kutularının yanından yürürken, bir adam dönerek ona baktı.

"Hey, ne tesadüf," dedi adam. Bir an, Kuniko onu tanıyamadı. "Dün gece otoparkta tanışmıştık," diye açıkladı adam.

"Üzgünüm!" diye kekeledi Kuniko. "Fark edemedim! Ne kadar güzel!" Bu, güvenlik görevlisiydi. Üniformasını çıkartmıştı ve üzerinde lacivert bir ceketle gri bir pantolon vardı; ayrıca, Kuniko dün gece karanlıkta, onun yüzünü tam olarak görememişti. Adam, hâlâ bir önceki kiracının çocuklarından kalan yapışkanlarla kaplı ahşap posta kutusunun kapağını kapattı ve Kuniko'ya bakmak üzere döndü. Yakından bakınca, garip –hattâ biraz korkutucu– bir şeyler olmasına rağmen, oldukça yakışıklıydı. Kuniko kalbinin hızla çarptığını hissetti. Yemek kutusunun şansı hâlâ onunlaydı.

"Genellikle bu saatte mi eve geliyorsun?" diye sordu adam, belli ki Kuniko'nun planlarının farkında değildi. Saatine baktı – ucuz, dijital bir saat, dedi içinden, Kuniko. "Zor bir vardiya."

"Öyle," dedi Kuniko, "ama seninkinden daha zor değil."

"Ama ben daha yeni başladım," dedi adam, "o yüzden, sanırım henüz farkında değilim." Ceketinin cebinden bir sigara çıkartırken, uykulu gözleri pencerenin dışındaki kasım sonunun gündoğumuna bakmaktaydı. "Ama siz bayanlar için zor olmalı, özellikle de şimdi sabahları hava bu kadar karanlıkken."

"Alışıyorsun." Kuniko, ayrılacağını söylememeye karar verdi.

"Sanırım," dedi adam. "Bu arada, kendini tanıtmadım. Adım, Sato." Sigarasını ağzından çıkartarak nazikçe selam verdi.

"Kuniko Jonouchi," dedi Kuniko selam vererek. "Beşinci kattayım."

"Evet, seninle tanışmak bir zevk," dedi adam, gülümsediği zaman duzgün, beyaz dişleri görünüyordu.

"O zevk bana ait," dedi Kuniko. "Yalnız mı yaşıyorsun?" diye ekledi.

"Gerçeği söylemek gerekirse," dedi adam tereddütle, "boşandım. Burada tek başımayım." Boşanmış! Kuniko'nun gözleri neşeyle parladı, ama Sato bunu fark etmiş gibi değildi; belli ki utanarak başını çevirdi.

"Anlıyorum. Sırrın, bende güvende. Görüyorsun, ben de aynı durumdayım." Sato, şaşırarak ona baktı. Ve Kuniko onun gözlerinde bir memnuniyet, hattâ arzu ifadesi görmemiş miydi? Kararını vermişti: Çizmeleri ve takım elbiseyi ve bir de altın bir kolye alacaktı. Posta kutusundaki numarayı kontrol etmek için adamın arkasından baktı: 412 numaralı daire.

3

Bir şey, onu rahatsız ediyordu. Masako, banyoyu temizlediği bütün süre boyunca bunu düşünmüş, ama hâlâ bir cevap bulamamıştı. Küvetteki kir tabakasını fırçaladı ve bütün köpükler giderde kaybolana kadar duruladı; ama tam bitirmek üzereyken, belki de aklı meşgul olduğu için, eli kaydı ve duş başlığı elinden kaydı. Duş başlığı, küvetin kenarında bir yılan gibi kıvrılarak dans etti ve üzerine soğuk sular fışkırtarak yere düştü. Masako, onu mümkün olduğunca çabuk yakaladı ama çoktan sırılsıklam olmuştu. Bütün vücudu ürperdi.

Öğlenin ilk anlarından beri yağmur yağıyordu ve sıcaklık düşmekteydi. Aralık ayının sonu olabilecek kadar soğuktu. Eşofman üstünün koluyla yüzünü kuruladı ve soğuğu ve yağmurun sesini dışarıda bırakarak banyo penceresini kapattı. Islak kıyafetlerine bakınca, fayansların soğuğu bacaklarını tırmanırken bir süre durarak düşündü.

Banyoya saçılarak minik nehirler oluşturan ve giderden akan suları seyretti. Kenji'nin ve o yaşlı adamın kanları da, çoktan kanalizasyondan akıp denize karışmıştı. Jumonji her nereye götürdüyse, yaşlı adamın cesedi, artık külden başka bir şey değildi; ve onlar da yıkanıp gitmiş olmalıydı. Kapalı pencerenin arkasından daha az duyulan yağmuru dinlerken, tayfun sırasında kanalizasyonda çağlayan suyu hatırladı ve akıntıda hareket edip, bir süre lağımda takılı kalan molozları gözünün önüne getirdi. Kafasında da öyle takılı kalmış bir şey vardı – ama ne? Bir önceki gecenin olaylarını bir kez daha gözden geçirdi.

İşe giderken Yayoi'ye uğramıştı, bu nedenle fabrikanın otoparkına her zamankinden biraz daha geç varmıştı. İşe geç kalmaktan hoşlanmıyordu, ama Yayoi'nin evinden aniden ortadan kaybolan, şu Morisaki denen kadın aklını meşgul ediyordu. Sigorta parasının peşinde miydi? Yoksa başka bir şey mi? Bunu Jumonji'ye anlatmalı mıydı? Veya o da bir şekilde bu işin içinde miydi? Güvenebileceği hiç kimse yoktu. Gecenin ortasında, kendini denizde sürükleniyor gibi hissediyordu; bir terk edilmişlik hissi.

Yeni güvenlik kulübesinde bir ışığın yandığını fark etti. Güvenlik görevlisi etrafta görünmüyordu, ama ışığın kendisi, karanlık otoparkta bir deniz feneri gibiydi. Biraz rahatlayarak, geri geri kendi yerine girdi. Kuniko'nun Golf'ü çoktan gelmişti.

Fabrika tarafından geri dönmekte olan güvenlik görevlisi kısa bir süre sonra göründü. Kulubenin önünde durdu ve fenerini söndürdü, ama sonra başka bir arabanın otoparka gelmiş olduğunu fark ederek fenerı tekrar yaktı. Feneri bir süre

Masako'nun plakasına tuttu. Şirkette, plakaların kaydı vardı, bu yüzden muhtemelen listesinden plakayı kontrol ediyordu. Yine de bu, Masako'nun tahmin edeceğinden daha uzun sürdü. Masako motoru durdurdu, ve adamın çakıl taşları üzerinde arabasına yaklaşan ayak seslerini dinledi. Adam, uzun ve iri yapılıydı ve orta yaşa yaklaşıyordu.

"İyi akşamlar. İşe mi gidiyorsunuz?" Sesi, alçak ve yumuşak, kulaklara hoş gelen bir sesti. O kadar ki, Masako sesin sahibinin neden bu kadar yanlış bir iş seçtiğini merak etti.

"Evet," dedi. Fenerin ışığı yüzüne düştü ve yine gerekenden biraz daha fazla oyalandı. Bu, özellikle de onun yüzü gölgelerin içinde kaldığından, Masako'yu rahatsız etti ve ışığı engellemek için kolunu kaldırdı.

"Bunun için üzgünüm," dedi adam. Masako arabasını kilitledi ve fabrikaya doğru yürümeye başladı. Güvenlik görevlisinin, birkaç adım arkadan kendisini takip ettiğini fark edince, arkasını döndü. "Size eşlik etmek zorundayım," diye açıkladı adam.

"Nedenmiş o?"

"Bu, yeni düzenleme. Siz bayanların burada yaşadığı bütün o sıkıntıdan sonra."

"Ben kendi başıma iyiyim," diye söylendi Masako.

"Ama bir şey olursa, benim başım belaya girer."

"Geç kalıyorum," dedi Masako. "Hızlı giderim." Döndü ve yürümeye başladı, ama güvenlik görevlisi, birkaç adım geriden feneriyle yolunu aydınlatarak onu takip etmeye devam ediyordu. Sonunda, Masako sinirlerine hakim olamadı ve bir kez daha ona döndü. Ama bunu yapınca, adamın karanlık bakışlarından kurtulamayacağını gördü. Bir an için, Masako onu daha önce bir yerlerde görmüş olduğu hissine kapıldı.

"Tanışmış mıydık?" diye soracakken, bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini fark etti. "Hayır, sanırım tanışmadık."

Adamın gözleri, şapkasının siperliğinin altından sakince bakıyordu, ama kalın dudaklı ağzı büyüktü. Garip bir yüz, diye düşündü Masako ve bakışını çevirdi.

"Hava karanlık," dedi adam. "Sizi fabrikaya kadar götüreyim."

"Zahmet etme," dedi Masako, onun eşliğini dümdüz bir sesle reddederek. "Kendi başımın çaresine bakarım."

"Tamam," dedi adam. Gitmek üzere döndüğünde, Masako onun gözlerinde bir öfke yakaladı. Ama nasıl bir adam, böyle bir şeye öfkelenirdi?

Bir sonraki sabah otoparka geldiğinde, adam çoktan gitmişti. Ama bu, Masako'nun kafa yormaya başlamasına yetmişti.

Neden bütün bu garip insanlar birden etraflarında belirmeye başlamıştı? Kavrayamadığı bir şey kadar, onu daha çok sinirlendiren başka bir şey yoktu. Yatak odasına gitti ve ıslak kıyafetlerini çıkartırken telefon çaldı. Hâlâ iç çamaşırlarıyla olduğu halde, telefonu açmaya gitti.

"Alo?"

"Benim, Yoshie."

"Kaptan," dedi Masako. "Ne oldu?"

"Bana yardım etmen gerekiyor."

"Ne oldu?"

"Buraya gelebilir misin? Zor durumdayım." Masako'nun çıplak kollarının derisi karıncalandı ve henüz kaloriferi yakmamış olmasına rağmen, tüylerinin diken diken olmasının nedeni elbette soğuk değildi. Ciddi bir şey olabilirdi ve Yoshie'nin ne olduğunu söylemesini diledi.

"Bana ne olduğunu söyle," dedi.

"Burada konuşamam," diye mırıldandı Yoshie, kayınvalidesinin duymasından endişelendiği belli olarak. "Ve şu anda dışarı çıkamam."

"Tamam," dedi Masako. "Hemen geliyorum." Telefonu kapattı ve kot pantolonuyla yeni aldığı siyah kazağı giydi. Tekrar hoşuna giden kıyafetler giymeye başlamıştı, kredi şirketinde çalışırken yaptığı gibi. Nedenini biliyordu: Uzun bir süre önce bir yere atmış olduğu benliğini tekrar oluşturma sürecindeydi. Ama parçalar tekrar bir araya gelirken, kırılmış bir bebeğin asla yeniden tam olamayacağı gibi, artık aynı kadın olmadığının da farkındaydı.

Yirmi dakika sonra, Yoshie'nin sokağının yanındaki caddeye park ediyordu. Şemsiyesini açıp su birikintilerinden atlayarak, dökük eve doğru yürüdü. Yoshie, gri eşofmanlarının üzerine giydiği hardal sarısı eski bir hırkayla onu bekliyordu. Rengi solmuştu ve neredeyse bir gecede yaşlanmış gibi görünüyordu. Kendi şemsiyesini alarak, Masako'yu yarı yolda karşıladı.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?" dedi, nefesi beyaz bulutlar halinde çıkıyordu.

"Benim için sorun değil," dedi Masako, kendi şemsiyesinin altından bakarak.

"Buraya kadar gelmeni istediğim için üzgünüm."

"Ne oldu?"

"Para gitmiş!" dedi nefes nefese, gözlerinde yaşlar birikerek. "Mutfaktaki döşemenin altına saklamıştım, ama gitmiş."

"Hepsi mi? Bir buçuk milyon mu?"

"Geri kalanın hepsi. Sana borcumu ödedim ve birazını

harcadım, ama hâlâ 1.400.000 Yen vardı."

"Kimin aldığını biliyor musun?"

"Sanırım," dedi Yoshie, utanarak. "Sanırım Kazue'ydi."

"Büyük kızın mı?"

"Bundan neredeyse eminim. Birkaç saat önce alışverişe çıktım ve geldiğimde Issey gitmişti. Önce onun oyun oynamak için dışarı çıktığını düşündüm, ama bu yağmurda çıkamayacağını fark ettim. Bu yüzden etrafa bakınmaya başladım, gördüm ki bütün kıyafetleri de gitmişti. Büyükanneye sordum; ben dışarıdayken Kazue'nin geldiğini ve oğlanı da beraberinde götürdüğünü söyledi. Bunu duyunca mutfağı kontrol ettim..." Yoshie, paramparça olmuş görünüyordu.

"Daha önce böyle bir şey yapmış mıydı?"

"Korkarım ki bu, onun alışkanlığı," dedi Yoshie, yüzü kızararak. "Parayı bankaya koymuş olmam gerektiğini biliyorum, ama sosyal görevlilerin bu kadar çok param olduğunu öğrenmeleri riskine giremezdim."

"Kaptan," dedi Masako, "başka hiç kimse bunu biliyor muydu?"

"Hayır... ama Miki'ye elimize biraz para geçeceğinden bahsetmiştim."

"Ona okul parasını ödeyebileceğini söylediğin zaman mı?"

"Evet. Bunu duyunca çok sevinmişti." Yoshie artık ağlıyordu. "Bunu nasıl yapabildi?" diye mırıldandı. "Nasıl bir kız, kardeşinin okul parasını çalar?"

"Miki'nin almadığından emin misin?"

"Neden kendi parasını çalsın ki? Hayır, eminim, özellikle de Issey ortadan öyle kaybolduğu için. Kazue'nın evi aradığından, Miki'nin de ona koleje gitmekten bahsettiğinden eminim... Gerçeği söylemek gerekirse, Issey'yi özlüyorum."

Torununu düşününce, daha da çok ağlamaya başladı.

"Ama emin misin?" diye ısrar etti Masako. "Dışarıdan biri olamaz mı?" Yoshie'ye henüz nedenlerini söylememiş olmasına rağmen, bundan emin olması gerekiyordu.

"O olmalı. Küçük bir çocuk olduğu zamandan beri döşemenin altındaki deliği biliyor." Eğer durum buysa, o zaman parayı alan muhtemelen Kazue'ydi, diye karar verdi Masako. Ve bunun için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Yıpranmış, nemli ceketinin kumaşına bakarak sustu. İlk düşüncesi, bunun şu görünmeyen yabancının elinin başka bir işareti olabileceğiydi.

"Peki ben ne yapacağım?" diye sordu Yoshie. "Ne yapabilirim?" Bu –üzgün olduğu zaman söylediklerini tekrarlaması– eski bir alışkanlığıydı.

"Ben nereden bileyim? Muhtemelen yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Masako?" dedi, yalvarır bir ses tonuyla.

"Ne?"

"Bana biraz borç verebilir misin?" Masako, şemsiyenin altından bakan umutsuz yüze baktı.

"Ne kadar?"

"Bir milyon? Hayır, 700.000 Yen de işimi görür."

"Zannetmiyorum," dedi Masako, başını sallayarak.

"Lütfen! Taşınmayı mümkün olduğunca çok geciktirdim." Şemsiyeyi iki eliyle sararak ellerini birleştirdi.

"Ama bana asla geri ödeyemezsin. Bu şekilde borç vermek, kötü bir politika."

"Bir banka gibi konuşuyorsun," dedi Yoshie. "Ama senin paran olduğu yerde duruyor."

Masako'nun sesi sertleşti. "Bu seni ilgilendirmez." Yoshie bir süre sessiz kaldı.

"Sen gerçekte böyle biri değilsin."

"Öğreniyorum," dedi Masako.

"Ama Miki'nin gezisi için gereken parayı vermiştin."

"O, o zamandı ve bu, şimdi. Kendi kızının seni soymasına izin vererek işleri sen batırdın."

"Biliyorum," dedi Yoshie, yenilmiş görünüyordu. Masako, şemsiyeyi tutan donmuş parmaklarını esneterek garip sessizlikte konuşmadan bekledi.

"Sana borç para vermeyeceğim," dedi bir süre sonra. "Ama parayı vereceğim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Yoshie, yüzü aydınlanarak.

"Bunu bir hediye gibi düşün: bir milyon."

"Ama emin misin?"

"Eminim. Bütün bunlarda çok yardım ettin. Kısa sürede parayı getiririm." Bu kadarını hak etti, diye düşündü Masako.

"Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Bunu unutmayacağım." Yoshie, eğilerek selam verdi, sonra bir süre sessizce durdu. "Bir şeyi merak ediyordum," dedi.

"Neyi?"

"Başka bir işin gelip gelmeyeceğini." Yağmurda buruşturduğu yüzü, Masako'ya daha küçük göründü.

"Şu anda değil," dedi.

"Geldiğinde beni arayacaksın, değil mi?"

"O kadar çaresiz misin?" Masako'nun sesi bastırılmıştı, ama onun endişelerinden haberi olmayan Yoshie, adeta hevesli görünüyordu.

"Evet, paraya ihtiyacım var, ve bu, kazanacak tek yolum. Sanırım, zavallı Kazue'den bile daha çaresizim." Arkasını

döndü ve küçük, eski evde gözden kayboldu. Kırık borudan akan yağmur, gürültüyle yere vuruyordu. Masako'nun kot pantolonu bacaklarının üstüne kadar ıslanmıştı, artık titremesine de engel olamıyordu. Etrafındaki her şey, onun ilgisini bekliyor gibi görünüyordu, grip olup yatağa düştüğü her zaman olduğu gibi.

4

Balkonun kapısı sonuna kadar açıktı. Beş derece. Soğuk şafak havası, içerideki havayı da dışarıdaki kadar soğutarak içeri dolmaktaydı. Satake, lacivert ceketinin fermuarını çekti. Bütün gece giymiş olduğu gri pantolonuyla yatağa uzandı. Soğuk havanın odalarda dolaşmasını istediği için pencereleri açmıştı; ama koridora bakan kuzey tarafı sımsıkı kapalıydı.

412 numaralı daire. Kuzey ve güney taraflarında uzanan, dar ve uzun, sıkışık, küçük bir yerdi. İki oda ve açık bir mutfak. Shinjuku'daki dairesinde olduğu gibi, alanı büyütmek için bütün kayar kapıları çıkartmıştı. Musashi platosunun üzerindeki gökyüzünü görecek şekilde yerleştirilmiş bir yatak haricinde, hiç mobilya yoktu.

Artık sabah yıldızları görülebilirdi, ama Satake onları göremiyordu. Gözleri kapalı, soğuk yüzünden dişleri birbirine kenetlenmiş olarak yatıyordu. Uykusu yoktu; sadece, Masa-

ko Katori'nin yüzünün ve sesinin bütün detaylarını hatırlamaya çalışırken dikkatinin dağılmasını istemiyordu. Soğukta uzanarak, tekrar tekrar, hatırladığı parçaları birleştirip yine ayırıyordu. Otoparkta, feneriyle aydınlanmış olan yüzü, havada süzülerek ona geliyordu. Dikkatli gözler, ince, kararlı dudaklar, gergin yanaklar. Satake, özveriyle incelmiş yüzdeki geçip giden korku gölgesini hatırlayarak gülümsedi.

"Zahmet etme," demişti. "Kendi başımın çaresine bakarım." Herkesi ve her şeyi reddeden kısık ses, hâlâ kulaklarında yankılanıyordu; o karanlık yolda yürürkenki görünüşü Onu birkaç adım arkadan takip ederken, aklına başka bir kadın gelmişti; sonra da bir kez daha ona dönünce, Satake onun yüzünü, sinirli bakışını, alnındaki ince çizgileri görünce, bütün vücudu zevkle titremişti. Diğer kadına çok benziyordu: yüzü, sesi, kırışıkları bile.

O kadın, o zamanlar Satake'den on yaş büyüktü. Ama bütün bu yıllar boyunca onun öldüğünü düşünerek yanılmıştı; ölmemişti, burada, bu kasvetli, sıkıcı banliyöde gizlice yaşıyordu –başka bir isimle. Masako Katori. O da bunu hissetmişti. Daha önce tanışıp tanışmadıklarını soracaktı, ve bu Satake'ye, onun sert, koruyucu kabuğundaki kırılmanın ilk işaretini vermişti. Kader, diye fısıldadı.

On yedi yıl önceki, diğer kadını Shinjuku caddelerinde ilk gördüğü zamanki sıcak yaz gününü düşündü Birisi, kızları kandırarak, kendi çetesinin işlettiği kulüplerden ve masaj salonlarından çalıyordu. Bu her kimse –ve bu kişinin, bir zamanlar kendisi de fahişe olan, otuz yaşlarında bir kadın olduğu söyleniyordu– kurnaz bir vurguncuydu. Satake, onları dolandıranın bir kadın olması fikrine çok sinirlenmişti. Onu yakalamak amacıyla, çevrede, –güvendiği kızlardan oluşan–

bir yem hazırlamak için çok zaman ve enerji harcamıştı; ve sonunda onu yakalamıştı. Kadın, yemlerinden biriyle bir kafede buluşma ayarlamıştı. Yağmurun tehdit ettiği, yapış yapış bir geceydi.

Kadın buluşma yerine yaklaşırken, onu korkutup kaçırmamak için gölgelerin arasından izlemişti. Kıyafeti çok gösterişliydi: İnce vücuduna, sadece bakarken bile Satake'yi tahrik edecek kadar yapışmış, parlak sentetik bir kumaştan yapılmış olan, mavi, kolsuz bir mini elbise. Çıplak ayaklarında beyaz sandaletler vardı; ojeleri bozulmuş ve soyulmuştu. Kısa saçlı ve o kadar zayıftı ki, Satake onun elbisesinin kol oyuğundan siyah sutyeninin askısını görebiliyordu. Ama gözleri, Satake'ye güçlü, becerikli bir kadına bakmakta olduğunu söylüyordu. Ve gözleri, onu anında fark ederek Satake'ye çevrilmişti. Kafeden uzaklaşmış ve kalabalığın içine kaçmıştı.

Şimdi bile, bu kadar yıl sonra, kim olduğunu anladığında yüzünde oluşan ifadeyi görebiliyordu. Bu tuzağa düşmüş olduğu için öfkelendiği bir andan sonra, kaçma kararlılığını ona gösterir bir şekilde Satake'ye sırıtmıştı. Tehlikeye rağmen, yine de onu aşağılayacak birkaç saniye bulmuştu; Satake'nin içindeki patlamayı hazırlayan şey ise, o kısa bakış olmuştu. Seni bulacağım! Seni yakalayacak ve ölene kadar bir fare gibi silkeleyeceğim, diye yemin etmişti. Tuzağı kurarken, onu öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Sadece onu enseleyip biraz korkutmayı planlamıştı. Ama o bakış, o ana kadar içinde gizli olan bir şeyi açığa çıkartmıştı.

Kadını caddelerde kovalarken içinde kabaran heyecana, o zaman bile çok şaşırmıştı. Onu kolayca yakalayabileceğini biliyordu, ama bu, çok basit olurdu. İpini gevşetmek, ona bir güven hissi vermek ve sonra yakalamak daha iyiydi. Bu, acı-

yı uzatacak, her şeyi daha da ilginç kılacaktı. Sokaktaki insanları iterek, ılık, nemli alacakaranlıkta koşarken, ruh hali daha da karanlıklaşıyor ve vahşileşiyor, elleri onun saçlarını yakalayıp arkasından sürükleme isteğiyle kaşınıyordu.

Kadın, daha da umutsuzlaşıyordu. Yasukuni Caddesi'nde trafiğe daldı ve kendisini bir alt çarşıya attı. Kabuki-cho'ya yönelse, kendisini onun arka bahçesinde bulacağını fark etmiş olmalıydı. Ama Satake, bütün Shinjuku'yu avucunun içi gibi biliyordu. Onun kaçmasına izin vermiş gibi yaptı ve sonra bir yeraltı garajına daldı. Oume Otoyolu'nun altındaki bir tünelden son hızla koşarak, çarşının diğer tarafına çıktı; ve kadın, tam saklanmış olduğu tuvaletten çıkarken, onu kaybettiğinden eminken, kolunu arkadan yakaladı. Yaz caddelerinde yapmış olduğu koşu yüzünden terle ıslak olan çıplak teninin kendisine ne hissettirdiğini hâlâ hatırlıyordu.

Gafil avlanan kadın, yüzünde saf bir nefretle döndü ve tısladı, "Lanet piç! Ne berbat bir numara!" Sesi kısık ve kulak tırmalayıcıydı.

"Kaçacağını zannetmiyordun, değil mi orospu?"

"Beni korkutmuyorsun," dedi kadın.

"Oh, ama korkutacağım," dedi Satake, bıçağıyla kadını dürterek. Onu tam orada bıçaklama isteğine karşı savaşması gerekti. Bıçak, elbisesini delerken, kadın onun aklından geçen şeyi anladı ve sessizleşti. Hayatını bağışlaması için yalvarmadan veya ağlamadan, kendisini dairesine götürmesine izin vermişti. Satake, onun bir kez daha kaçmasını engellemek için kolunu tutarken, kemiklerinin üzerinde ne kadar az et olduğunu fark etti. Yüzünün teni de kağıt inceliğindeydi, ama gözleri, bir sokak kedisininkiler gibi, ışıkla parlıyordu. Böyle bir kadını kullanabilir, onun karşı koymasından zevk alabilirdi; ama

bu tanıdık olmayan duygular karşısında şaşırmış ve kafası karışmıştı. Kadınlar, ona sadece zevk verecek araçlar olmuşlardı bu yüzden onların güzel ve uysal olmalarını tercih ederdi.

Dairesine geldiklerinde, içerisi sauna gibiydi. Klimayı en soğuk ayarda açtı, perdeleri çekti ve ışıkları yaktı. Oda serinlerken, yüzüne vurarak kadını dövmeye başladı. Bunu yapmayı, onu ilk gördüğü andan itibaren istiyordu. Ona vururken, kadın merhamet dilenmek yerine daha da öfkeli ve küstah oluyordu; ve nefreti yüzünden Satake onu daha da çekici bulmaktaydı. Onu sonsuza kadar dövmek istedi. Sonunda, yüzü tanınmayacak kadar şiştiğinde, yatağa bağlayıp tecavüz etti – tekrar ve tekrar; arkada sadece klimanın gürültüsü varken, orada ne kadar kaldıklarını asla bilemedi

Vücutları kan ve terle yapış yapış olmuştu. Bileklerini tutan deri kemerler, derisinin içine gömulmüş, kollarından kan damlalarının akmasına neden oluyordu. Şiş dudaklarını emerken, ağzı kanın metalik tadıyla doldu. Bir anda, onu çarşıda dürtmüş olduğu bıçak elinde belirdi. Kadın birden çığlık attığında, Satake onun içinde, dudakları da dudaklarının üzerindeydi. O anda, gözlerindeki nefret kaybolmuş ve kendisini ona teslim etmiş gibiydi, ama Satake, onun daha da içine giremediği için acı ve öfkeyle kendinden geçmişti. Kadını, yan tarafından bıçakladığını fark etti. Çığlıklarından, kadının orgazm olduğunu anlayabiliyordu, kendisi de yoğun bir zevk duygusuyla onun içine boşaldı

Bu, dünyada cehennemi yaşamaktı. Kadını orasından burasından bıçakladı ve sonra yaralarına parmağını soktu. Ama o içine girmek için ne kadar çok uğraştıysa, bunun imkansız olduğunu o kadar çok fark etti. Sonra, vahşi bir öfke ve arzuyla, etlerinin birlikte erimesini isteyerek, içine akmak için bir

yol arayarak ona sarıldı, bütün bunlar olurken onu sevdiğini, onu sevdiğini fısıldayarak. Ve, bu kanlı birliktelikte beraber yatarken, cehennem yavaş yavaş cennete döndü. Ama cennet veya cehennem, bu sadece ikisinin anlayabileceği bir an, başka hiç kimsenin yargılamaya cüret edemeyeceği bir şeydi.

Bu deneyim onu değiştirmişti. Daha önce olmuş olduğu kişi hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuş ve yerine yeni birisi gelmişti. Kadın, eski Satake ve yenisi arasında bir sınır çizgisi olmuştu. Onun gibi biriyle tanışmayı hiç ummamıştı. O, Satake'nin planlamadığı tek şey, kontrol edemeyeceği tek faktördü – yani, kaderi. Ve şimdi, onun, içine nüfuz ettiğini hissettiği soğuk, karanlık görüntüsü solmaya başlamıştı; ve onun yerine, Masako Katori ona uzanmaya çalışıyor gibi görünüyordu, onu cennete çağırıyordu... ve cehenneme

Yıldızlara bakarken, onun hâlâ fabrikadaki bantı çalıştırdığını görebiliyordu; soğuk beton zeminin üzerinde hareket eden yalnız bedenini gözünde canlandırabiliyordu. İçinde, belki de rahatlamış, hattâ polisi atlatmış olduğu için kendisiyle gurur duyuyor bile olabilirdi – aynı, diğer kadının onu atlattığı için kendisini kutlamış olması gerektiği gibi. Ama kutlaması uzun sürmeyecekti. Satake, o dikkatli gözlerin, sonunda onu yakaladığında, aynı öfkeyle parlayacağından emindi. Onu döverken, kemikli yanaklarından kanlar akacaktı. Fenerinin ışığından kamaşan gözlerinin hayali yüzünün önünde yüzerken, bir bıçağın iyice yağlanmış bir bileği taşına sürtünmesi gibi, cinayet güdüsünün keskinleştiğini, arzusunun bilendiğini hissedebiliyordu.

Masako'nun, adamın karısının cesetten kurtulmasına yardım etmek için küçük gruplarını nasıl harekete geçirmiş ol-

ması gerektiğini gözünün önünde canlandırdı. Karısının, bunu yapmak için gerekecek cesaret ve zekası yoktu. Satake, Masako'yla olan bağı keşfeder etmez, ona olan ilgisini çabucak kaybetmişti. Artık ona ihtiyacı yoktu – sigorta parası dışında. Yamamoto gibi bir serserinin karısından, daha fazlasını beklememesi gerektiğini bilmeliydi. Onların yaşadığı küçük dramlar, tartışmalar, cinayet, vicdan azabı hiç umurunda değildi. Hiçbiri umurunda değildi. Küçümseme kadar onu duygusuzlaştıran başka bir şey yoktu.

Artık Masako'yu bulmuş olduğu için, en başında neden intikam aradığını unutmuştu. Ellerini başının üzerine uzattı ve yatağın sağlam metal çerçevesine dokundu. Pencerelerden esen soğuk kış rüzgarından dolayı buz gibiydi ve onu tutmaktan avuçları hissizleşmişti. Onu soyacak ve işte buraya bağlayacaktı. Pencereler sonuna kadar açıkken, ağzını tıkaçla kapatıp ona işkence edecekti. Soğuk nedeniyle, tüylerinin diken diken olacak ve darı taneleri gibi bıçağıyla kazınacak kadar sertleşecekti. Ve eğer çığlık atarsa, karnında çalışıp, bıçağıyla delikler açabilirdi. Bırak merhamet için bağırsın – ona asla acımayacaktı. Onun gibi bir kadının buna dayanabileceğini biliyordu.

Belki de en sonunda, diğer kadının yapmış olduğu gibi kulağına fısıldayacaktı: "Hastane." Bu kelime, aklında, onu hayatta tutmak arzusuyla ölümünü paylaşma isteğini ayıran sınırı belirliyordu. O anda, kadın ona dünyadaki her şeyden daha önemli görünmüştü. Bu kadar güçlü bir duyguyu daha önce hiç tatmamıştı: ölümünü paylaşmanın neşe ve üzüntüsü. Sesini hatırlayınca titremeye başladı, bu kadar yıl önce hapisten çıktığından beri ilk defa, penisi sertleşmeye başladı. Pantolonunun fermuarını açarak onu serbest bıraktı ve eliyle

tuttu. Eli hareket etmeye başlayınca, buz gibi hava yüzünden nefesi, beyaz ve yarım yarım çıkıyordu.

Satake yatağından kalktığında, gökyüzü doğudan aydınlanmaya başlamıştı. Ufukta parlayan dağların mor siluetlerine ve onların üzerinde, yükselen güneşin karşısında geri çekiliyor gibi görünen koyu kırmızı bir buluta baktı. Fuji dağının hayaletimsi görüntüsü, tepelerin üzerinde tırmanıyordu. Gözleri uykusuzluktan şiş ve kırmızı olan Masako'nun eve gitme vakti kısa bir süre sonra gelecekti. Her detay o kadar belirgindi ki, elini uzatıp ona dokunacak gibiydi: hoşnutsuz bakışı, sigarasını içişi, otoparkın toprağında ilerleyen ağır adımları. O karanlık yolda onu takip ederken yüzündeki ifadenin nasıl olduğunu bile tahmin edebiliyordu. Ölke ve düşmanlıkla dolu gözlerini görebiliyordu –aynı diğer gözler gibi.

O zaman biraz uyu. Kısa bir süre sonra yine karşılaşacağız, ve kaderini öğreneceksin. Ama o zamana kadar, huzurla uyu. Onun evinin olduğu tarafa doğru baktı. Güneş, gökyüzünde yükselirken, dairesindeki geceyi korumak için balkon kapısını kapattı ve siyah perdeleri çekti.

5

Bilinmedik bir malın reklamını yapan bir megafonun karmaşık sesi, odaya süzüldü. Satake gözlerini açtı ve hâlâ kolunda olan saatine baktı: öğleden sonra 3.00. Tavandaki kaplamalara bakarken bir sigara yaktı ve bulanık kahverengi lekelerin gerçek mi yoksa perdelerin arasındaki boşluklardan giren gün ışığının bir oyunu mu olduğunu düşündü. Yatağın yanındaki ışığı yakarak, yerdeki kağıt yığınına baktı. Halı, bir önceki kiracıdan kalma yemek lekeleriyle doluydu, ama raporlar, düzenli ve özenle ayrılmışlardı: bir dedektiflik şirketinin yapmasını istediği araştırmanın sonuçları. Yayoi, Yoshie, Kuniko ve Masako. Sürdükleri iz, Kuniko ve Masako'dan Jumonji'ye bağlanınca, kağıt yığını son günlerde hızla artmıştı. Araştırma, şimdiden on milyon yene yakın bir paraya mâl olmuştu.

Bir sigara daha yaktı ve kağıtları toplayarak, artık nere-

deyse tamamen ezberlemiş olduğu bilgileri gözden geçirdi. Önce, Yamamoto'ların evine girmeyi başarmış olan Yoko Morisaki'nin raporu.

Yamamoto'ların büyük oğlu (5 yaşında): "O gece (Yamamoto'nun kaybolduğu gece) babamın eve geldiğini duydum. Annemin dışarı çıkıp ona bir şey söylediğini duyduğumu zannediyordum, ama bir sonraki sabah, rüya görmüş olmam gerektiğini söyledi, bu yüzden artık emin değildim. Ama bir önceki gece, kavga ettiklerini ve babamın anneme vurduğunu biliyorum. Hatırlıyorum çünkü o kadar korkmuştum ki, uyuyamamıştım. Banyo yaparken, annemin o gece olan çürüğünü gördüm."

Yamamoto'ların küçük oğlu (3 yaşında): "Annem ve babam hep kavga ederdi. Ben hep yataktayım bu yüzden bilmiyorum ama babam eve geldiğinde hep bağırıyorlardı. Uyuyormuş gibi numara yapardım. O geceyi (Yamamoto'nun kaybolduğu gece) hatırlamıyorum. Ama Milk (kedi) kaçtı. Ondan sonra da bir daha eve gelmedi. Nedenini bilmiyorum."

Bir komşu (46 yaşında): "O kadar güzel ki, geceleri çalışmaya başladığını duyduğumda, bir erkekle ilişkisi olduğunu düşündüm. Gerçeği söylemek gerekirse, sık sık gecenin ortasında veya sabahın erken saatlerinde birbirlerine bağırdıklarını duyardık. Kocası öldüğünden beri daha da güzel görünüyor – bu da, buralarda pek hoş karşılanmıyor."

Bir komşu (37 yaşında): "Çocuklar çağırdığında kedinin onlara gittiğini ama annelerinin yanına yaklaşmadığına dair bir söylenti duydum Onu gördüğünde kaçtığını söylüyorlar. O gece kaçtığını duyduğumuzda, herkes kedinin bir şey görmüş olması gerektiğini düşündü Kocasını orada kesip, kanlarının kanalizasyona akıttığını düşünmek tüylerimi ürpertiyor."

******

Yamamoto-san, özellikle bu olaydan sonraki değişimi yüzünden, mahallede pek hoş karşılanmıyor. Onun belirgin duygusuzluğu ve kocasını kaybedince özgürleşmiş olması algısı, şüphe uyandırmış – ve de,

eskisinden de iyi görünüyor olduğu gerçeği yüzünden de.

Evinde kaldığım süre boyunca, kocası ölmüş olduğu için mutlu olduğuna dair birçok kanıt gördüm. Ayrıca, polisten, baş şüphelinin ortadan kaybolduğunu öğrenişini gözlemledim, ve bunu iyi haber olarak nitelendirdiği belliydi. Belki de polisin bu şüpheliyle uğraşıyor olmasından dolayı rahatlamış ve olayı unutmuş gibi görünüyordu. Laf arasında, oğlunun bahsetmiş olduğu karnındaki çürüğü sorunca, bana basitçe kocasının ona vurduğunu söyledi ama başka bir açıklama yapmadı.

Belki de kocasının sigorta parasını almayı beklediği için, son zamanlarda, fabrikadaki işinden ayrılmaktan bahsetmeye başladı. Ama fabrikadan arkadaşları, özellikle de Masako Katori, evi arayınca, onlara karşı çok itaatkar bir tonla konuşuyor. Katori'den neredeyse korkuyor gibi görünüyor.

Bir aşk ilişkisine dair kesin kanıt veya bir dedikoduya bile rastlamadım

Kasım ayının sonunda, 50.000.000 Yen tutarında bir sigorta parası Yayoi Yamamoto'nun banka hesabına yatırılacak

MASAKO KATORİ HAKKINDA RAPOR

Bir komşu (68 yaşında): "Kocasıyla yeterince iyi geçiniyor gibi görünüyor –sanırım adam bir inşaat şirketinde çalışıyor– ama onları beraber dışarı çıkarken hiç görmediğimi söylemeliyim. Oğullarının (17 yaşında) onlarla konuşmadığını söylüyorlar. Oğlanın müziği bizi rahatsız ederdi, ama son zamanlarda çok sessiz. Sokakta onunla karşılaşınca, çok aksi görünüyor ve hiçbir şey söylemiyor. Masako da pek sosyal değil, ama selam verip merhaba diyor. Ama oldukça garip ve kendisine hiç özen göstermiyor."

Yolun karşısında yaşayan ve giriş sınavlarına hazırlanan genç bir kadın (18 yaşında): "Onu gözden kaçırmanız mümkün değil: Gecenin bir vakti gidiyor ve her sabah şafak sökerken dönüyor. Çalışma masamdan evlerini görebiliyorum, bu yüzden bütün gün onları izlediğimi söyleyebilirsiniz. O sabah (Yamamoto kaybolduktan sonraki gün), iki kadın onu görmeye geldiler. Biri bisikletliydi ve diğerinin de yeşil bir arabası vardı. Sanırım öğlen gibi evlerine gittiler."

Mahalledeki bir ev sahibi (75 yaşında): "O sabah (Yamamoto kaybolduktan sonraki gün), genç bir kadın Katori'lerin evinden çıktı ve elindeki çöpü benim kutularıma atmaya kalktı. Onu azarladım ve kov-

dum. Torbalar ağır görünüyorlardı, her biri rahat on kilo vardı. Kadın pek fazla itiraz etmedi; sadece elinde torbalarla mümkün olduğunca hızlı kaçtı. Katori-san'ın kendisi asla böyle bir şey yapmaya kalkmaz."

Fabrika müdürü (31 yaşında): "Burada iki yıldır çalışıyor. İşini ciddiye alıyor ve en iyi işçilerimizden biri. Duyduğuma göre eskiden muhasebeci olarak çalışıyormuş, bu yüzden onu düzenli işçi statüsüne terfi ettirmeyi düşünüyorum. Bantın lideri, ama yetenekleri burada harcanıyor gibi görünüyor. Yoshie Azuma, Yayoi Yamamoto ve Kuniko Jonouchi'yle arkadaş. Her zaman bir takım gibi çalışırlardı, ama Yamamoto'nun kocasının başına gelenlerden sonra, birbirlerinden kopmuş gibi görünüyorlar. Dördünden, sadece Katori ve Azuma, hâlâ düzenli olarak işe geliyor."

T Kredi ve Borç'tan eski bir çalışma arkadaşı (35 yaşında): "Katori-san işinde iyiydi, ama inatçı bir damarı vardı. Yönetimin ona güvendiğini zannetmiyorum, bizim aramızda da pek popüler değildi. İşten ayrıldıktan sonra, ona ne olduğunu bilmiyorum."

******

Masako Katori, mahallesinde ve şu anki işinde makul ölçülerde sevilen biri, ama birçok tanıdığı, onun ne düşündüğünden asla emin olamamış gibi görünüyorlar. Evlilikdışı ilişkilere dair bir rapor yok ve ev hayatı da düzenli. Ama, hiçbir zaman toplum hayatının bir parçası olmamış, komşularıyla da pek görüşmüyor.

Kocasının sadakatsizliğine dair de bir rapor yok. Işında pek popüler değil; meslektaşları, onun işiyle gerçekte pek ilgisi olmadığını söylüyor, ve bu da, kariyerinin hız kaybedip bocalamaya başlamış olmasıyla doğrulanıyor.

Katori'nin oğlu, lisenin ilk yılında okuldan atılmış Şu anda bir sıvacı olarak yarım gün çalışıyor. Evde, anne ve babasıyla konuşmadığı söylentileri var.

Olaydan sonraki bir gün, Yoshie Azuma ve Milyon Tüketici Merkezi'nden Akira Jumonji (diğer adıyla Akira Yamada), Katorilerin evinde toplandılar. Jumonji, koyu mavi bir Sedan'la geldi ve büyük bir nesneyi eve taşıdı. Üç saat sonra, sekiz kutuyla çıktı ve bunları arabaya yükledi. Kutuların içinde ne olduğunu veya onları nereye götürdüğünü öğrenemedim (ama plaka numarasından Jumonji'yi teşhis edebildim).

AKIRA JUMONJI (DİĞER ADIYLA AKIRA YAMADA) HAKKINDA RAPOR

Milyon Tüketici Merkezi'nin eski bir çalışanı (25 yaşında): Patron, hep bir zamanlar şu Adachi çetesinde, İpek Buddhalar veya onun gibi bir şey olmakla ve arkadaşının Toyosumi mafyasının başı olduğuyla övünürdü. En ufak bir sorunda, mafya bağlantılarını işin içine sokardı ve hepimizin ondan biraz çekindiğini itiraf etmem gerekiyor. Bu yüzden işten ayrılmayı bile düşünmüştüm. Herkes, bizim tefecilik yaptığımızı biliyordu, ama arkamızda mafyanın olduğunu herkese bildirmek zorunda değildi.

Yerel bir oyun salonu çalışanı (26 yaşında): "Genç kadınlara – lolitalara- düşkünlüğü vardı, bu yüzden, hep buraya gelip liseli kızları tavlamaya çalışırdı. Onunla dalga geçerdik, ama o tiple, pek de başarısız değildi. Onu hep kolunda güzel bir piliçle görürdük. Her zaman işinin ne kadar iyi gittiğini söyleyip dururdu, ama içimden bir şey o kadar da iyi olmadığını söylüyordu. Garip, fazla kibirli bir adamdı.

Yerel bir barın müdürü (30 yaşlarında): "Bir önceki gece gelip, eline geçecek bir paradan bahsetti. Büyük bir vurgun yapmak hakkında bir şeyler söyledi, ama onun tefecilik yaptığını biliyordum, bu yüzden şüphelendim. İyi bir müşteri, ama bazen sorun çıkartabiliyor."

Rapor yığınları, Masako ve küçük çetesinin ne yapmış olduğunun net bir resmini çiziyordu. Ama son zamanlarda, şu Jumonji denilen adama takılmış ve onunla küçük bir işe başlamıştı. Satake, onun becerikliliğine hayran kalarak kendi kendine gülümsedi.

Okumaktan yorularak, kağıtları bir kenara itti. Dışarıdaki megafon hâlâ bir yerlerde bağırıyordu. Perdeleri hafifçe aralayarak, tozların havada dans etmelerini sağlayan kış güneşinin son ışınlarının odaya girmesine izin verdi. Güneşin batışını sabırsızlıkla bekleyerek, dar ışık huzmelerine baktı. İşe gitmesi gereken saat olan yediye hâlâ birkaç saat vardı.

Kapı diyafonunun zili çaldı ve Satake cevap vermek için fırladı ve raporları da kağıt bir torbaya koyup yatağın altına itti. Kuniko'nun yapmacık sesi, öten rüzgarın üzerinden megafona bağırıyordu.

"Sato-san? Ben, Kuniko Jonouchi." Onu ele geçirmişti! Satake genişçe gülümsedi ve boğazını temizledi.

"Bir saniye bekler misin?" dedi. "Hemen geliyorum." Perdeleri çekip, içeriye biraz temiz hava girmesi için balkon kapısını açtı. Yatak örtüsünü düzeltirken, raporların görünmediğinden emin oldu. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi ve ön kapıyı açtığında, Kuniko'nun çok şekerli parfümü bir soğuk hava esintisiyle içeri girmişti: Chanel'den 'Coco', diye içinden geçirdi. Bir müşteri, Anna'ya bu parfümden bir şişe hediye etmişti, ama Satake, ona kulübe gelirken bunu sürmemesini söylemişti. Kuvvetli parfümler, erkekleri evlerine kadar takip eder ve gereksiz sorunlara yol açardı.

"Böyle habersiz geldiğim için üzgünüm," dedi Kuniko, saçını ve eteğini düzelterek.

"Önemli değil," dedi Satake. "Soğukta durma, içeri gir."

"Sadece bir dakikalığına," dedi Kuniko, geniş bedenini küçük girişe sokmuştu. Sanki bir yere gidiyormuş gibi, siyah bir takım, yeni çizmeler giymiş ve kalın bir altın kolye takmıştı. Sadece alışkanlıktan, Satake hemen onun kıyafeti ve aksesuarları nedeniyle iltifat etti: Hepsi de unlu markaların ucuz kopyalarıydı. Kuniko ise koridorda durup içeri davet edilmeyi beklerken, merakla daireye bakıyordu. "Oldukça temiz ve düzenli," diye yorumda bulundu.

"Korkarım ki, karım her şeyi beraberinde götürdü. Bütün bıraktığı bu," dedi Satake, pencerenin yanındaki yatağı göstererek. Kuniko bir süre baktı ve sonra sahte bir utanmayla

bakışını çevirdi. Cevabında müstehcen bir şeyler vardı, ama o yatakta onun için neler planladığını bilse, çığlıklar içinde kaçardı.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu Kuniko. "İyi misin diye merak ettim... dün gece işe gelmediğin için."

"İzin gecemdi."

"Oh? Bunu fark etmemişim... Gerçeği söylemek gerekirse, sadece vedalaşmak istedim."

"Veda mı?" diye sordu Satake, şaşırarak. Kaçmayı mı düşünüyordu –tam da onu yakalamışken?

"İşten ayrıldım," diye açıkladı Kuniko.

"Çok üzüldüm," dedi Satake, hayal kırıklığına uğramış bir sesle. Bunu duymak Kuniko'yu memnun etti.

"Ama binadan taşınmıyorum," dedi Satake'ye neşeyle. "Ve birbirimizi göreceğimizi biliyorum."

"Umarım," dedi Satake. "Bu hoşuma gider... Çok sıcak bir ortam değil, ama bir süreliğine içeri girmek ister misin?" Kuniko, hemen çizmesinin, bacağının içine gömülmüş olan fermuarını açmak için eğildi. "Korkarım ki, yatağa oturmak zorundasın," diye ekledi Satake

Kuniko, hiçbir şey söylemeden yatağa doğru yürüdü. Onu arkadan izleyen Satake, planını gözden geçirdi. Her şey istediğinden daha erken oluyordu, ama bundan daha iyi bir fırsat isteyemezdi. Artık, onu buraya getirmek için bir senaryoya ihtiyacı yoktu; işini de bıraktığına göre, fabrikada görünmeyince kimse onu aramayacaktı.

"Bana bir masa bile bırakmadı," dedi Satake.

"Aslında sevdim," dedi Kuniko, yatağın üzerine otururak. "Benim dairem, çok tıkış tıkış." Şüpheyle boş odaya baktı. "Burası bir ofis gibi, değil mi? Kıyafetlerini nerede tutuyorsun?"

"Aslında bunun haricinde bir şeyim yok," dedi, üzerindeki, uykusundan kırışmış olan ceket ve pantolonu göstererek. Kuniko'nun gözleri, bir süre onun vücudunu inceledi.

"Erkekler şanslı," dedi. "Neredeyse hiçbir şeyleri olmadan idare edebiliyorlar." Sahte Chanel çantasından bir sigara çıkarttı. Satake, tertemiz bir kül tablası alarak onun yanına koydu. "Yakında güzel bir bar var," dedi Kuniko neşeyle. "Gitmek ister misin?"

"Ne yazık ki, ben içki içmiyorum," dedi Satake. Kuniko, bunu duyunca üzülmüş gibi göründü ama hızla toparlandı.

"O zaman çıkıp bir şeyler yiyelim," dedi.

"Tamam. Bana sadece bir dakika ver." Banyoya kaybolarak, yüzünü yıkadı ve dişlerini fırçaladı. Aynaya bir bakınca, normalde kısa kesilmiş saçlarının uzadığını ve tıraş olması gerektiğini gördü. Kabuki-cho'lu züppe gitmişti; buruşuk, orta yaşlı bir güvenlik görevlisi ise aynadan kendisine bakıyordu. Yine de uzun bir süredir içinde uyuyan canavarın hayata dönmekte olduğunun işaretleri gözlerindeydi. Bir havluyla yüzünü kuruladı ve kapıyı açtı. Kuniko, boş odadaki yatağın üstünde oturmuş, tembel tembel etrafına bakınıyordu. "Buraya yiyecek bir şeyler ısmarlamaya ne dersin?" diye sordu.

"Aklında ne var?" diye kıkırdadı Kuniko.

"Suşiye ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor," dedi Kuniko, mutlulukla gülümseyerek. Satake'nin, elbette, herhangi bir şey ısmarlamaya veya onun 412 numaralı daireye geldiğini kimsenin bilmesine imkan vermeye hiç niyeti yoktu.

"Önce bir fincan kahve ister misin?" diye sordu. Çaydanlığı suyla doldurdu ve ocağın üstüne koydu. Kahve de bir yalandı: Raflar da, dairenin geri kalanı kadar boştu. Ama bir ka-

pak açıp, içindekileri gözden geçiriyormuş gibi bir süre durdu. Arkasında bir şey hissederek döndü ve Kuniko'nun omzunun üzerinden bakmakta olduğunu gördü

"Burası boş," diye mırıldandı Kuniko.

"Ne?" dedi Satake aniden, buz gibi bir sesle. Kuniko, yolda bir yılanla karşılaşmış gibi donmuştu.

"Belki yardım ederim diye düşünmüştüm...," diye kekeledi, geri adım atarak. Arkasını döndü ve yatağa doğru hareket etti, ama Satake kolunu, onun boynuna doladı ve eliyle ağzını kapattı. Ağır vücudu havaya kaldırırken, kalın ruj tabakası, avucunu yapış yapış hale getirmişti. Bir süre karşı koymasına rağmen, kendi ağırlığı yüzünden boynu Satake'nin koluna düştü ve bilincini kaybetti. Satake onu yatağa koymayı başardıktan sonra, ocağı söndürmeye gitti

Sonra, onun hareketsiz vücudunu çevirdi ve kıyafetlerini dikkatle çıkartmaya başladı. Çıplak kaldığında, tam da o sabah yapmayı hayal ettiği gibi, el ve ayak bileklerini yatağa bağladı. Masako için planladığı şeylerin mükemmel bir provasıydı; ama Kuniko'nun şişko, öküz gibi vücudunu görünce, arzusu, neden olduğu dikkatle işlenmiş planı da beraberinde götürerek kayboldu. Birden bütün bu projeden sıkılarak, Kuniko'nun üzerinden çıkartmış olduğu iç çamaşırını top gibi yaparak onun ağzını tıkadı. Kuniko bunun üzerine uyandı ve gözleri kocaman açıldı. Ona neler olduğunu anlamaya çalışarak, deli gibi etrafına bakınmaktaydı.

"Şimdi, çığlık atmayacaksın, değil mi?" Sesi kısık ve tehditkardı. Kuniko, başını deli gibi salladı ve biraz sonra, Satake iç çamaşırı onun ağzından çıkartırken, havaya tükürükler saçıldı.

"Lütfen!" dedi Kuniko neles nefese. "Beni incitme. Ne istersen yaparım." Satake onu duymazdan geldi. Kalçalarının

altına plastik torbalar yaymakla meşguldü – yatağı ıslatması ihtimaline karşı. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Kuniko, Satake çalışırken bir o yana bir bu yana dönerek

"Hiçbir şey. Kıpırdama."

"Lütfen," diye yalvardı Kuniko. "Beni incitme." Gözlerinde boncuk gibi yaşlar vardı.

"Söyle bana," dedi Satake, "Yayoi Yamamoto kocasını öldürdü mü?"

"Evet, evet," dedi Kuniko, deli gibi başını sallayarak.

"Ve Masako ve sen, ve daha yaşlı olanı, Yoshie, siz de cesedi mi kestiniz?"

"Evet."

"Çete başınız Masako muydu?"

"Elbette!"

"Ve Yayoi size ne kadar ödedi?"

"Kişi başı beş yüz bin." Satake güldü, fındık fıstığa çalışan bir grup ev kadının ironisine şaşırmıştı – ve değerli imparatorluğunu yıkma yöntemlerine.

"Masako da mı?" diye sordu.

"Hayır, o hiçbir şey almadı."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü onun burnu havada," diye bağırdı Kuniko, aklına ilk gelen kelimeleri söyleyerek. Burnu havada mı? Satake tekrar güldü.

"Peki Masako, Jumonji'yle nasıl tanıştı?"

Kuniko, belli ki onun bu kadar çok şey bilmesine şaşırarak tereddüt ediyordu. "Sanırım birbirlerini daha önceden tanıyorlardı," dedi sonunda.

"Jumonji bu yüzden mi sana borç para verdi?"

"Hayır, o sadece bir tesadüftü."

"Çok zekice," diye alay etti, Kuniko tekrar ağlamaya başlayınca. "Ve gözyaşları için artık çok geç."

"Bana zarar verme. Sana yalvarıyorum."

"Bir saniye," dedi Satake. "Jumonji bütün bunları nasıl öğrendi?"

"Ben söyledim."

"Başka birine söyledin mi?"

"Hayır."

"Peki diğerlerinin, Yayoi'nin kocasına yaptığınızı yaparak, güzel, küçük bir iş kurduklarını biliyor muydun?" Satake, konuşurken pantolonundan, kalın, deri kemerini çıkartıyordu. Gözleri, korkuyla bembeyaz olmuş olan Kuniko, başını deli gibi sallayarak onu izliyordu. "Biliyor muydun?" diye ısrar etti Satake.

"Hayır!" diye çığlık attı Kuniko.

"Diğer bir deyişle," dedi Satake, "sana güvenmiyorlar. Artık sana ihtiyaçları yok." Kemer boynuna dolanırken, ağlayışı, deli gibi nefes almaya çalışmaya dönmüştü. Satake, hâlâ bir tıkaca ihtiyacı olabileceğini fark ederek, yere atmış olduğu iç çamaşırına uzandı ve kadının boğazının derinlerine itti. Kuniko'nun gözleri, havasızlıktan geri giderken, Satake kemeri sertçe sıkılaştırdı. Hayatı boyunca ikinci kez işlediği bu cinayeti, tamamen sıkıcı bulmuştu.

Cesedi çözdü ve yataktan aşağı itti. Bir battaniyeye sıkıca sararak, balkona kadar yuvarladı ve diğer dairelerden görünmemesi için dikkatle bir köşeye koydu. Başını kaldırıp baktığında, güneş, o sabah görmüş olduğu ama artık kararan havada neredeyse görünmez olan dağların arkasında batıyordu.

Balkon kapısını kapatarak Kuniko'nun çantasının içinde

neler olduğuna baktı. Cüzdandan, 10.000 Yen'den oluşan küçük bir deste çıkarttı ve biri Golf'ün, diğeri belli ki dairesinin olan iki anahtar aldı. Sonra, Kuniko'nun kıyafetlerini, iç çamaşırı ve ayakkabılarını bir torbaya koydu. Kendi anahtar ve cüzdanını alarak, elinde torbayla dairesinden çıktı. Artık hava kararmıştı; ve rüzgar durmuş olsa bile, soğuktu. Binanın sonundaki acil durum merdivenlerinden bir üst kata çıktı ve koridoru kontrol etti. Neyse ki, görünürde hiç kimse yoktu. Duvarın yanında dizilmiş üç tekerlekli bisikletler ve saksılardaki bitkileri geçerek Kuniko'nun kapısına ilerledi ve çantasından almış olduğu anahtarla kapıyı açtı.

Daire, yeni alınmış kıyafetler, yırtılmış ambalaj kağıtları ve alışveriş poşeti yığınlarıyla dağınıktı. Satake, yanında getirdiği kıyafetleri bu karmaşanın içine boşaltıp ve kapıdan çıktı; koridorda hiç kimse olmadığını bir kez daha kontrol ederek, kapıyı kilitledi ve asansöre yöneldi. Kuniko'nun anahtarını birinci kattaki bir çöp kutusuna attı ve binanın arkasındaki park alanında duran bisikletini almaya gitti. Bir dakika sonra, sıradan bir güvenlik görevlisi, bir fabrikadaki işine doğru pedal çeviriyordu.

6

Jumonji cennetteydi. Yanında, tanınmış bir okulun üniformasını giyen güzel bir kız vardı. Boyalı kahverengi saçları, yanaklarının pürüzsüz, beyaz derisine değecek şekilde açıktı ve pembe dudakları da hafifçe aralıktı. İnce kaşlarının kavisi güzel gözlerini ortaya çıkartıyor, ve mini eteği, bir çift uzun ve ince bacağı zorlukla saklıyordu. O kadar güzeldi ki, bir model bile olabilirdi –ve burada, onunla konuşuyordu. Bütün yapması gereken sakın kalmaktı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu, kısık ve telaşlı bir sesle.

"Fark etmez," diye fısıldadı kız, tatlı ama kulak tırmalayıcı bir sesle. "Sen ne yapmak istersen." Bütün vücudundan, Jumonji'nin ne olduğunu anlayamadığı bir parfüm yayılıyor gibiydi. Bütün aksesuarları, en ünlü modacılardandı. Tek kelimeyle mükemmeldi. Ama bu mucize nereden gelmiş olabilir-

di? Onun alışık olduğu liseli kızlar, saçları ucuz krem kokan, bütün vakitlerini pis fast food restoranlarında geçiren, tamamen farklı bir türdü. Ama küçük planı sayesinde aldığı para elindeyken, böyle bir kızı, önceden istediği 100.000 Yen'i gözünü bile kırpmadan ödeyerek, gerçek bir otele götürebilirdi.

"Yakınlarda bir oda bulmaya ne dersin?" diye sordu.

"Kulağa iyi geliyor," dedi kız.

"Öyle mi? Yani, sen...?" Kız utanarak başını salladı ve Jumonji, o fikrini değiştirmeden önce ulaşabilecekleri bir otel ismi düşündü. Ama tam o anda, cebindeki telefon çalmaya başladı. "Bir saniye izin verir misin," dedi. Milyon Tüketici Merkezi'ni, kadın bir asistana bırakmıştı, bu yüzden rahatlayıp keyfine bakabilirdi. Kadın, neredeyse bir ömürdür onun yanındaydı ve her ne olduysa bununla başa çıkabilmesi gerekiyordu – ve onu, böyle bir zamanda aramaması gerektiğini biliyor olmalıydı.

"Evet. Jumonji," dedi, rahatsızlığını pek de saklamadan.

"Akira? Neredesin?" dedi düz ama karıştırılamayacak bir ses.

"Soga-san? Sesini duymak ne kadar hoş, ve bir önceki günkü yardımın için sana tekrar teşekkür etmek istiyorum." Kız bir süre, onun telefonda yağ çekmesini dinledi, onun böyle değişmiş olmasına kızarak arkasını döndü. Onu elinden kaçırmak üzere olduğunu fark eden Jumonji, kızın dirseğini yakaladı.

"Önemli değil," dedi Soga. "Shibuya'da filan mısın?" diye sordu, arkadan gelen seslere şaşırarak. Jumonji, kötü zamanlamaya lanet etmek istedi.

"Öyle bir şey," dedi.

"Shibuya? Gerçekten mi? Inanılmazsın. Eminim bir ergen gibi giyinmişsindir." Jumonji başını kaşıdı. Kızı hâlâ dirse-

ginden tutuyordu, ama kız kaçacak bir yol arıyordu. Kendisi gibi Shibuya'nın merkezinde durup, onun gibi bir kız arayan birkaç adam daha vardı. Aslında, kızın etrafını çoktan sarmaya başlamışlardı. Onların aç gözlerini gören Jumonji paniğe kapılmaya başladı. "Arka camında hâlâ şu tüylü zarlar duruyor mu?" diye devam etti Soga, belli ki, onunla dalga geçmekten zevk alıyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu Jumonji.

"Bir kızla birliktesin, değil mi? Yine bir ufaklık mı buldun, seni moruk?"

"Beni suç üstünde yakaladın," dedi Jumonji. "Ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Üzgünüm, olmaz," dedi Soga, sesi birden ciddileşerek. "Bir işimiz daha var."

"Ne?" dedi Jumonji, kızın kolunu bırakarak.

"Hoşçakal," dedi kız, arkasında sıraya girmiş Jumonji'ye benzeyen bir sürü tiple. Bok! Kız kalabalığın arasında kaybolurken, Jumonji özlemle onun arkasından bakıp, kısa eteğe ve altındaki güzel popoya isteksizce güle güle dedi... Ama iş işti ve bir başka işten gelecek parayla, onun gibi on kız daha elde edebilirdi. Kendisini toparlayarak Soga'dan özür diledi.

"Üzgünüm, dikkatim biraz dağılmıştı."

"Kızı kaçırdın mı? Neyse, zaten bunun için aklını boşaltman gerekiyor. Eğer bu işi batırırsan, hepimiz ölürüz!" Jumonji, bunu söylerken Soga'nın gözlerindeki ifadeyi düşünerek konsantre olmaya başladı.

"Biliyorum," dedi.

"Her neyse, ilk işin başarılı olduğu duyulmuş..." Telefon bağlantısı bozulmaya başladı ve Jumonji kalabalıktan uzaklaşarak bir tentenin altına gitti. "Bu sefer de aynı başarıyı gös-

ter yeter. Cesedi bu gece getirecekler."

"Bu gece mi?" diye tekrarladı Jumonji; bu kadar kısa sürede Masako'ya ulaşıp ulaşamayacağını düşünüyordu. Saatine bakınca, henüz 8.00 olduğunu gördü. Onu hâlâ evde yakalayabilirdi.

"Görünüşe bakılırsa olay taze, bu yüzden çabuk davranmamız gerekiyor."

"Anladım," dedi Jumonji.

"Sabaha karşı 4.00'te, Koganei Parkı'nın arka kapısında olacak."

"Orada olacağım," dedi Jumonji.

"Ben de," dedi Soga, sesi her zamankinden daha da dikkatliydi. "Bu seferki, biraz farklı bir yoldan geldi ve her şeyin planlandığı gibi gittiğinden emin olmak istiyorum."

"Nasıl farklı?" diye sordu Jumonji. Görünüşe göre, cep telefonunda bu kadar ciddi konuşan birini görmeye alışık olmayan insanlar, yanından geçerken merakla ona bakıyordu.

"Güvenebileceğimi bildiğim bir kaynağım var – geçen günkü yaşlı adam ondan gelmişti. Ama bu adam, birdenbire ortaya çıktı diyebiliriz."

"Ortaya mı çıktı? Bu işte olan birisi değil mi?"

"İşte bunu bilmiyorum," dedi Soga. "Adam, hizmetimizi duyduğunu ve bu işi bizim yapmamızı istediğini söyledi. 'Hayır' cevabını kabul etmedi. Bunun ona on milyona mâl olacağını söylediğimde, gözünü bile kırpmadı." Jumonji'nin kalbi bu haberlerle daha hızlı atmaya başladı

"Bu, senin için fazladan bir milyon demek," dedi.

"Ve senin için de," dedi Soga, cömert patron rolünü oynamaktan hoşnut olarak. Artık Jumonji kızı tamamen unutmuştu. Eğer fazladan gelen bu parayı Masako'dan gizlerse,

bu sefer üç milyon alabilirdi.

"Soga-san, sen bir prenssin."

"Evet, evet. Ama bunda, dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum. Yanımda kaslı adamlar getireceğim, ve sen de kurşun geçirmez yeleğini dolabından çıkartabilirsin."

Jumonji güldü, sonra da cep telefonunu kapattı. Soga'nın belki de şaka yapmadığını düşündü, ama para beklentisiyle, bunu umursamayacak kadar çok heyecanlanmıştı. Ayrıca, Masako'yla hemen görüşmesi gerekiyordu. Telefon defterinde numarasını aramaya başladı; eğer onu şimdi yakalayamazsa, bütün gece bagajında o korkunç şeylerden bir tanesiyle daha dolaşmak zorunda kalacaktı. Masako, telefona neredeyse hemen cevap verdi. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, nezle olmuştu.

"Bir işimiz daha var," dedi. "Halledebilir misin?"

"Çok erken," dedi Masako, her zamankinden daha yüksek bir sesle.

"İyi olunca, laf ağızdan kulağa yayılıyor," dedi Jumonji. Masako, onun heyecanını duymazdan gelerek bir süre sessiz kaldı. Jumonji onun rahatsızlığını hissedebiliyordu, ama onu ikna etmek zorundaydı. "Sana güvenebilir miyim?" dedi.

"Bunu geçemez miyiz?"

"Neden?"

"Bunun doğru olmadığını düşünüyorum."

"İkinci işimiz ve sen bunun doğru olmadığını mı düşünüyorsun? Seni anladığımdan emin değilim." Artık bastırıyordu. "Eğer bunu reddedersek, çok zor durumda kalacağım."

"Daha kötü bir şeydense, bunu tercih ederim," dedi Masako gizemli bir şekilde

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, sadece bu konuda iyi hissetmiyorum."

"Nezle olmuşsun; kendini iyi hissetmiyorsun. Ama bunun, işle bir ilgisi yok." Artık umutsuzlaşıyordu. "Ondan kurtulmak için Kyushu'ya kadar gitmek zorunda olan benim. Burada risk alan tek kişi sen değilsin, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye mırıldandı Masako. Jumonji artık uzgündü.

"Eğer çekilirsen, bunu yapması için Kaptan'a giderim, veya Kuniko'ya. O inek, yeterince paraya her şeyi yapar."

"Bunu yapamazsın," dedi Masako. "Eğer Kuniko işi berbat ederse, hepimizi tehlikeye atar."

"Elbette atar!" diye inledi Jumonji. "O yüzden, bu işi yapmalısın. Sadece bu seferlik."

"Tamam," dedi Masako, pes ederek. "Koruyucu gözlük getirebilir misin?" Kararını verdikten sonra, tamamen iş havasına bürünmüştü. Jumonji, rahatlayarak derin bir nefes verdi.

"Motosikletimde kullandıklarımı getiririm. İşe yaramaları gerekir."

"O zaman bir şey değişirse, beni ararsın."

Pazarlığın bu kadar iyi gitmesinden memnun olan Jumonji, telefonu kapattı ve saatine baktı. Koganei Parkı'na gitmeden önce çok vakti vardı – kaçana benzeyen bir kız bulmaya yetecek kadar vakti. Gelecek olan o kadar parayla, kızın istediği her şeyi ödeyebilirdi. Avına kaldığı yerden devam ederek kalabalık caddeye baktı. Artık Masako'nun neden bu kadar tereddütlü olduğunu düşünecek vakti yoktu.

Saat dörttü. Jumonji, kararlaştırdıkları gibi, arabasını Koganei Parkı'nın arka kapısına park etti. Yoğun bir bitki duva-

rı, caddenin bir tarafında uzanan parmaklıkların üzerinden akıyordu. Diğer tarafta, kepenkleri sıkıca kapalı olan ev sıraları uyumaktaydılar. Çevrede hiç sokak lambası yoktu ve mahalle, karanlık ve cansız görünüyordu. Jumonji, dalların rüzgarda çıkarttıkları ürkütücü sesi duymazdan gelmeye çalışarak, parktaki siyah ağaçlara arkasını döndü. Birden, Kuniko'nun kendi payına düşen torbaları buraya bıraktığını hatırladı; ve bu tesadüfü biraz sinir bozucu buldu.

Soğuktu. Burnunu çekerek, ellerini paltosunun düğmelerine uzattığında hepsinin gitmiş olduğunu fark etti – kısa bir süre önce beraber olduğu ve yirmi bir yaşında olduğunu öğrenene kadar hâlâ bir ergen olduğunu zannettiği kız yüzünden. Jumonji, banyodan çıktığında, kızı paltosunu karıştırırken bulmuştu ve onun elinden paltoyu çekerken de düğmeler kopmuştu. Kötü şans –kelimeler birden aklında belirdi– ama hızla onları uzaklaştırmayı başardı. Üç milyonluk beklenmedik bir ikramiyenin nesi kötüydü? Ancak tam düşüncelerini bu yöne çevirmeyi başarmışken, sağ taraftan bir arabanın geldiğini duydu ve bir çift far, bütün alanı aydınlattı.

Soga, siyah Sedan'ın içinden çıktı ve selam vermek için elini kaldırdı. Gecenin bu vaktine rağmen, siyah bir takımın üzerine kamel rengi kaşmir bir palto giymişti. Saçları sarıya boyanmış olan çocuk direksiyondaydı; patronun arkasından, arabadan bir adam daha indi. Soga, uykulu bir bakışla Jumonji'ye selam verdi.

"Seni bu kadar erken dışarı çıkarttığım için üzgünüm," dedi Jumonji.

"Bu tipi kendim görmek istedim," dedi Soga, yakasını kaldırıp, ellerini ceplerine sokarak.

"Ve de küçük sorununu," diye ekledi Jumonji.

"Halletmek için on milyon ödemeye hevesliyse, o kadar da küçük olmayabilir."

"Haklı olabilirsin."

"Onda mı götüreceksin?" dedi Soga, Jumonji'nin arabasını göstererek.

"Başka nede götürecektim?"

Soga suratını astı. İlk işte, cesedi ve parayı, şoför ve diğer herif getirmişlerdi. Soga, işleri sadece telefondan halletmişti. Sadece birkaç telefon konuşmasıyla iki milyon kazandığı için Jumonji biraz kızmıştı.

"İş, bunu gerektiriyor," diye ekledi.

"Evet, sen benden daha iyi bir adamsın," dedi Soga, anlayışla onun omzuna vurarak. O anda, caddenin diğer ucundan bir minibüs göründü ve farları, vahşi bir hayvanın gözleri gibi parlayarak onlara doğru ilerledi.

"Bu, o," dedi Soga. Sigarasını demir parmaklıklarda söndürdü ve izmariti yardımcısına verdi.

"Bunu ne yapacağım?" diye sordu adam, izmariti uzatmış olduğu avucunda tutarak.

"Burada hiçbir kanıt bırakmamalıyız, geri zekalı," dedi Soga. "Ye onu."

"Yemek mi? Gerçekten mi?"

"Hayır, seni aptal. Sadece ortadan kaldır." Adam izmariti hızla cebine koydu. Jumonji yutkundu. Artık uşümüyordu. Minibüs önlerinde durdu, ama hâlâ yanmakta olan farlar, onu görmelerini engelliyordu. Sürücü tarafının kapısı açıldı ve dışarı bir adam çıktı. Uzun boylu ve iri yapılıydı; bir ceket ve pantolonla, dikkat çekmeyecek şekilde giyinmişti. Kasketi, yüzünün bir bölümünü kapatıyordu, ama onu görmek, nedenini bilmese bile Jumonji'nin titremesine yol açtı.

"Toyosumi organizasyonundan Soga," dedi Soga.

"Biraz kalabalıksınız, değil mi?"

"Üzgünüm. Sadece seninle daha önce iş yapmamış olmamız yüzünden. Hizmetimizi nasıl öğrendiğini sormak istiyordum."

"Fark eder mi?"

"Korkarım ki eder."

"Meraklısın, değil mi?" dedi adam, ceketinin cebinden bir kesekağıdı çıkartıp, onlara doğru atarak. Soga, bunu yakaladı ve içindekileri kontrol etti. Omzunun üzerinden bakan Jumonji, 10.000 Yen'lik banknotlardan oluşan tomarlar görebiliyordu. Memnun kalan Soga, minibüsü işaret etti.

"Tamam," dedi. "Haydi alalım şunu." Adam, kapıyı açtı. İçeride, bir battaniyeye sarılmış bir insan şekli görebiliyorlardı. Kısa boylu ve kalındı – bir kadın, diye düşündü Jumonji, olduğu yerde donarak. Bir kadın cesedi alıyor olabilecekleri hiç aklına gelmemişti.

"Sorun nedir?" diye alay etti adam. "Bu, seni korkutuyor mu?" İçeri uzanarak, cesedi minibüsten çıkarttı. Soga'nın adamları yardım etmek için koştular, ama onlar yetişemeden, adam cesedi asfalta attı ve kapıyı kapattı. Başka bir şey söylemeden, direksiyona geçti ve geri geri, geldiği yola çıktı. Geri vitesteki motorun gürültüsü, sessizliği bir süre doldurdu, ama sonra karanlıkta söndü. Bütün alışveriş, bir dakika içinde bitmişti.

"Korkutucu bir adam," dedi Jumonji.

"Bir katilin nasıl olacağını bekliyordun?" diye güldü Soga. Onu gerçekten öldürmüş muydu, diye merak etti Jumonji, başından ayak parmaklarına kadar battaniyelere sarılıp, bir iple sıkıca bağlanmış olan bodur bedene bakıyordu.

"Neden geri geri gitti?"

"Plakasını görmediğimizden ve onu izlemediğimizden emin

olmak için," dedi Soga. Jumonji, sonunda boğazına kadar pisliğe batmış olabileceğini anlayarak titremeye başladı. Minibüsü ilk gördüğü anda hissettiklerinden, bunu anlamış olmalıydı.

Soga, kesekağıdını açarak üç tomarı çıkarttı ve geri kalanını Jumonji'ye uzattı.

"Hepsi senin," dedi, garip paketi Jumonji'nin bagajına sığdırmaya uğraşan sarışın adam ve fedaisine işaret ederek. Suratını memnuniyetsizce buruşturarak bir süre onları seyretti.

"Bir kadın gibi görünüyor," dedi Jumonji.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," dedi Soga, ona bakmak için dönmüştü. "Belki de liseli bir kızdır." Gülümsemiyordu.

"Böyle söyleme," diye mırıldandı Jumonji, biraz da şafak havasının neden olduğu bir ürperme hissediyordu. Bagaj gürültüyle kapandı, ve iki adam, dokundukları şey pismiş gibi ellerini ovuşturup koklayarak geri çekildiler.

"O zaman biz gidiyoruz," dedi Soga, bir kez daha Jumonji'nin omzuna vurarak. "İyi şanslar."

Jumonji, panik olmuş gözlerle ona baktı. Soga'nın dili, endişeyle dudaklarında gezindi.

"Korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu

"Hayır...," diye fısıldadı Jumonji.

"Dinle, Akira," dedi Soga. "Bu, ciddi bir iş. Sakın mahvetme." Fedai kapıyı açmış, Soga'nın girmesini bekliyordu. Soga ona işaret etti, ve birkaç saniye sonra arabaları, suç mahalinden kaçar gibi, hızla uzaklaştı. Jumonji, karanlıkta tek başına kalmıştı. Arkasını dönüp kaçma isteğine karşı koyarak, kendi arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Caddede ilerlerken, hayatı boyunca hiç bu kadar korkmamış olduğunu fark etti, ama bagajdaki cesetten çok, onu bırakan adamdan korkmuş olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı.

7

Masako sonunda nezlesini yeniyordu. Bir haftadır ilk kez kendini iyi hissediyordu. Aynadan kendisine yansıyan yüzü biraz süzgün görünüyordu, ama yanakları gergin, gözleri dinlenmiş ve çok daha az şişkindi – onun yapmak zorunda kaldığı işi yapan biri için o kadar da kötü değildi.

Neyse ki, Yoshiki her zamanki gibi işe gitmek için evden çıktı ve Nobuki de güne erken başladı. O geceki konuşmalarından beri, Yoshiki kendisini odasında daha fazla saklar görünüyordu; muhtemelen onun terk edebileceğini bildiğinden dolayı incinmemek için savunmasını güçlendiriyordu. Bu, hâlâ aynı çatı altında yaşarken birbirinden ayrılmak gibi bir şeydi; ve bütün her şeyi unutmak için harcadığı güce rağmen, bu, Masako'yu üzüyordu. Diğer yandan, Nobuki zaman zaman bir iki şey söylemeye başlamıştı; her ne kadar sadece yemekle ilgili olsa da, bu, cesaretlendiriciydi.

Sabun ve şampuan şişelerini tuvaletten kaldırmıştı ve fayansın üzerine muşamba örtmüştü. Bir önceki geceki banyodan kalan nemli havayı havalandırmak için camı açtı. Hava mevsimdışı bir sıcaklıkta olacak gibi görünüyordu; ama geri kazandığı sağlığı ve havanın güzel olması bile, hissettiği endişeyi örtmek için yeterli değildi. Kaygılarını Jumonji ve Yoshie'ye nasıl açıklayabilirdi, özellikle de iş için bu kadar hevesli görünürlerken? Gölgelerde gizlenen gizemli bir yabancı mı? Ona gülerlerdi. Aslında, artık adamın kim olduğu hakkında zekice bir fikri vardı. Bu fikir, aklına hasta yatağında yatarken gelmişti. Ama tabii ki bir kanıt yoktu.

Pencereyi kapatıp kilitleyerek, giriş holüne doğru ilerledi. Kendisini sabırsız hissediyordu; ancak bunun nedeni, beklemek değil de korkuydu. Korktuğu şey, cesedin kendisi değil, bir sonraki gelişme, oyundaki bir sonraki hamleydi. Kendisini, kontrolden çıkmış, nereye gittiğini bile bilmeden etrafta dolanıyor gibi hissediyordu, işte bu da, onu tedirgin ediyordu – ve korkutuyordu.

Oğlunun büyük deniz sandaletlerini ayağına geçirerek girişe indi. Geriye dönüp evde bekleyemedi ve dışarı çıkıp Jumonji ile buluşamadı, bu yüzden olduğu yerde, tam ortada sıkışıp kaldı. Huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak, kollarını göğsünde kavuşturarak durdu.

"Lanet olsun," diye tısladı, küfretmenin yardımcı olabileceğini umarak. Her şey yanlış görünüyordu. Her şeyden çok, kendini hazırlamaya zaman bulamadan şartlar tarafından sıkıştırılmaktan nefret ediyordu –ki bu, muhtemelen gizli düşmanlarının kafasında tasarladığı şeydi.

Jumonji'nin gösterişli arabasının, birkaç dakikalığına bile olsa, evin önüne bir kez daha park etmesi şüphe çekebilirdi,

ve bu sefer, Corolla'sını kullanmaya karar vermişti. Fakat bunun için hiç zamanları olmamıştı. Daha önce şanslılardı, ama bu her zaman şanslı olacakları anlamına gelmezdi. Bu kadar yanlış olan bir şeye kendini de bulaştırdığını düşünmek, onu çılgına çeviriyordu; ve bir şeyleri gözden kaçırdıklarını, büyük bir hata yaptıklarını hissettiren rahatsız edici duygudan kurtulamıyordu. Kapıda tereddüt ederken, huzursuzluğu her an patlamaya hazır bir balon gibi şişmeye başlamıştı. Sonunda, sakin durmayı başaramayarak, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Hava sıcaktı. Mahalle, her zamanki gibi sessizdi. Yolun karşısındaki arsada yanan yaprak yığınından, ince bir duman yavaşça yükseliyordu. Uzaktan, bir pervane sesi ve yakınlardaki birinin, bulaşık yıkamasının yumuşak tıkırtısı duyulabiliyordu. Banliyöde olağan bir sabah. Masako caddenin karşısındaki boş arazinin kırmızı toprağına baktı. Bunu almak için bir sürü yaygara çıkaran kadın ortadan yok olmuştu. Her şey, aynı her zaman olduğu gibiydi– peki neden bu kadar uğursuz görünüyordu? Düşünceleri, bir bisikletin fren sesi tarafından bölündü.

"Günaydın," diye seslendi Yoshie. Muhtemelen Miki'nin olan eski, siyah bir rüzgarlığı, her zaman giydiği gri eşofmanının üstüne geçirmişti. Uykusuzluktan kızarmış gözleri, güneş ışığından kısılmıştı –Masako'nunkilerin de çalışırken öyle olurdu.

"Günaydın, Kaptan," dedi " Bunun için hazır mısın?"

"Öyle sanıyorum," dedi Yoshie, her zamankinden daha kararlı bir ifadeyle. "Seni bu konuda heveslendiren bendim."

"Haydi içeri girelim," dedi Masako, Yoshie bisikletini park ederken. Kapıdan içeri girdi ve ayakkabılarını çıkardı.

"Nezlen nasıl oldu?" diye sordu Yoshie, Masako'nun oldu-

gu yöne doğru endişeyle baktı. Yoshie'nin evine gittiği yağmurlu geceden beri hastaydı ve işe gitmemişti.

"Çok daha iyi," dedi Masako.

"Buna sevindim. Yine de soğuk suyun içinde olmak hastalığına pek iyi gelmez." Bir önceki sefer, cesedi parçalara ayırırken suyu açık bırakmanın daha iyi olduğunu fark etmişlerdi.

"Fabrikada her şey yolunda mı?" diye sordu Masako.

"Sana söyleyecektim," dedi Yoshie, sesi fısıltıya dönüşerek. "Kuniko ayrıldı."

"Ayrıldı mı?"

"Üç gün önce, birdenbire. Patron onun fikrini değiştirmeye çalıştı, ama onun nasıl olduğunu bilirsin. O zamandan beri görünmedi." Yoshie ceketini çıkardı ve düzgün bir şekilde katladı. Masako boş bakışlarla bazı yerleri eskiyip incelmiş olan beyaz iç fanilaya baktı. "Ve Yayoi de artık gelmiyor. Sen soğuk algınlığı yüzünden yattığından beri yalnızdım. Orası ıssız olmaya başladı, bu yüzden bandın hızını on sekize yükseltiyordum. Itişip kakışmalarını görmeliydin –ve sızlanmalarını duymalıydın. Bir sürü bebek."

"Eğlenceliye benziyor," dedi Masako.

"Ve o Brezilyalı çocuk, dün gece seni sordu."

"Brezilyalı çocuk mu?"

"Genç olan; Miyamori – adını unuttum."

"Ne dedi?"

"İşi bırakıp bırakmadığını sordu. Sanırım seninle ilgileniyor." Alaycı ses tonunu umursamayan Masako, o yaz arkasından durup bakan Kazuo'nun yüzündeki terk edilmiş bakışı hatırladı. Her şey çok uzun zaman önce olmuş gibiydi. Yoshie, bir şey söylemesi için birkaç dakika bekledi ama sonra devam etti. "Japoncasının bu kadar ilerlediğine inanamadım.

Sanırım bunu ancak gençken yapabilirsin." Yoshie'nin bu sabah, tahminen iş öncesi olan gerginlikten kaynaklanan, alışılmışın dışında bir konuşkanlığı vardı. Masako, bu akışın içinde bir fırsat bulup kendi endişelerini dile getirmeyi beklerken, kelimelerin ani bir yaz yağmuru gibi üzerinden geçip gitmesine izin verdi. Ama tam o sırada dışarıdan bir arabanın fren sesini duydular.

"O burada!" Yoshie çığlık atarak ayağa fırladı.

"Bir saniye bekle," dedi Masako gözünü dikiz deliğine koyup dışarıya bakarken. Jumonji'nin arabası, tam zamanında, eve doğru geri geri geliyordu. Kapıyı biraz araladı ve dışarı baktı. Jumonji, uykusuz geçirdiği gece yüzünden solgun ve yağlı yüzüyle, çoktan arabanın arkasına doğru ilerlemişti.

"Katori-san,"diye fısıldadı kapıdan, "korkarım bunu pek sevmeyeceksin."

"Neden?" diye sordu Masako

"Bir kadın," diye mırıldandı Masako ürktü. İş zaten yeterince korkunçtu ama bir kadın cesedi üstünde çalışmak daha da ürkütücüydü. Jumonji etrafa bir göz attı, ardından bagajın kilidini açtı ve kapağı kaldırdı. Masako, koza gibi bir bohçanın görüntüsüyle, geriledi. Yaşlı adam da küçüktü, ama inceydi, neredeyse etsizdi Bu seferki ceset, göğsünde büyük bir şişlikle, iri yarıydı

"Sorun nedir?" diye sordu Yoshie. Etrafına göz atarken kesik bir nefes verdi. Kenji ve diğer ceset de battaniyeye sarılı bir şekilde gelmişlerdi; ancak bunun etrafının titizce iple bağlanmasında tekin olmayan bir şey vardı.

"Haydi şunu içeri alalım," dedi Jumonji, bagajın yanına geldiğinde gözlerini farklı bir yöne çevirmişti. Masako yardım etmek için gitti, ağır bohçanın bir tarafından kavradı ve

beraber banyoya kadar taşımayı başardılar. "Bu seferki beni gerçekten rahatsız ediyor" dedi Jumonji.

"Bunu getiren adam beni çok korkuttu."

"Neden?" diye sordu Masako.

"Kızı onun öldürdüğü anlaşılıyordu."

"Nasıl anladın?" dedi Yoshie, elini kalbinin üstüne koyup hızlı atışını durdurmaya çalışıyordu. "Muhtemelen sadece teslim ediyordu."

"Kulağa garip geldiğini biliyorum, ama anlaşılıyordu işte!" Gözleri kan çanağı olmuştu ve adeta bağırmaktaydı. Masako hiçbir şey söylemedi, ama büyük olasılıkla haklı olabileceğini düşündü. O gece Yayoi için de durum aynıydı: Onunla ilgili bir şeyden, ne yapmış olduğu anlaşılıyordu.

"Erkek olan sensin," dedi Yoshie makası uzatırken. "Onu sen çöz."

"Ben mi?" diye sordu Jumonji.

"Burada başka bir erkek göremiyorum," dedi Yoshie, "erkek" sözünü hakaret edermiş gibi söyleyerek. "Biraz inisiyatif göster!" Jumonji dikkatle makası alarak eğildi ve ipleri kesti. Daha sonra battaniyenin kenarını kavradı ve açtı. Arkalarında mor izler olan iki beyaz kalın bacak ortaya çıktı. Yoshie çığlık attı ve Masako'nun arkasına saklandı. Daha sonra büyük göğüsleri iki tarafa sarkmış, görünüşte zarar görmemiş etli bir gövde geldi. Kadın şişmandı ama hâlâ hayatının baharındaydı. Çıplak ceset önlerinde yatıyordu ama kafası hâlâ battaniyeyle örtülüydü, sanki sırrını açıklamaya isteksizmiş gibi. Masako, işi bitirmesi için Jumonji'ye yardım etmeye eğildiğinde, eli aniden dondu. Kafa, siyah plastik bir torbayla kaplanmıştı ve açılmasını önlemek için boyundan bir ip daha bağlanmıştı. "Bu korkunç bir şey," diye mırıldandı Yoshie, soyunma

odasına doğru gerilerken. Jumonji kusacakmış gibi baktı.

"Yüzünü kestiklerini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Bunu kaldıramam."

"Bir dakika bekle," dedi Masako, ani bir önseziyle. Adamdan makası aldı ve poşeti birkaç küçük kırpmayla kesti. "Tahmin etmiştim," dedi. "Bu, Kuniko."

İşte orada yatıyordu, gözleri yarı açık, dili aptalca dışarı sarkmış, sinsi gözleri ve hırslı ağzı cansızlaşmış bir halde. Bilinmeyen cesetleri parçalamak için uygun bir mekan olan banyo, bu tanıdık şekille dolduğunda şimdi birdenbire cenaze odasına dönüşmüş gibi görünüyordu. Yoshie arkada hıçkırırken, Jumonji cesedin başında kaskatı halde duruyordu.

"Şu adam neye benziyordu?" diye sordu Masako, telaşlı bir sesle. "Kimdi o?"

"Çok iyi göremedim," dedi Jumonji, bitkin bir halde. "Uzundu ve oldukça kuvvetli görünüyordu. Derin bir sesi vardı..."

"Şehirdeki erkeklerin yarısı gibi," dedi Masako, tükenmiş bir sabırla.

"Neye benzediğini nasıl bilebilirim ki?" diye sızlandı Jumonji, arkasını dönmüştü. Yoshie ise soyunma odasında yere çömelmiş sessizce ağlıyordu Masako onun kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu

"Bu, bizim cezamız," diyordu "Bunu hiç yapmamış olmalıydık."

"Kes sesini!" diye bağırdı Masako, kapıya doğru yalpalayıp Yoshie'yi yakasından yakalarken. "Anlamıyor musun? Onlar bizim peşimizdeler!" Yoshie ona sanki farklı bir dilde konuşuyormuş gibi boş gözlerle bakmaktaydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Açık değil mi? Bize Kuniko'yu gönderdiler!"

"Bunun sadece bir tesadüf olduğuna eminim," diye fısıldadı Yoshie.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?!" Masako tiz bir feryat halinde çıkan sesini duyabiliyordu, fakat kendini durduramıyordu. Parmağını ağzına soktu ve ısırdı.

"Bununla ilgili kötü şeyler hissetmiştim," diye araya girdi Jumonji. "Bana cesedi Koganei Parkı'ndan almamı söylediler."

"Koganei Parkı mı?" diye sordu Masako, aniden ürpermişti. Demek her şeyi biliyorlardı. Kuniko'yu nasıl ele geçireceklerini ve bir uyarı olarak onu bize nasıl göndereceklerini. Ama neden? Arkasında sere serpe uzanmış cesede bakmak için döndü. "Seni aptal!" diye bağırdı cesede. "Bize neler olduğunu anlat!"

Jumonji onu kolundan tuttu. "Katori-san, iyi misin?"

"Masako?" dedi Yoshie.

"Belki artık bana inanırsınız," dedi ve onlara bakmak için arkasını döndü.

"Neye inanacağız?"

"Birilerinin bizim peşimizde olduğuna. Yayoi'ye ulaştılar ve ne yaptığınızı öğrendiler; ve beni de izliyorlardı. Şimdi Kuniko'yu öldürdüler ve cesedini nasıl buraya ulaştırabileceklerini buldular."

"Ama ne istiyorlar?" diye sordu Yoshie, hâlâ hıçkırıyordu. "Eğer Kuniko'yu öldürmüş olsalar bile, neden buraya göndersinler ki? Bu bir tesadüf olmalı."

"Saçmalama," dedi Masako. "Onların her şeyi bildiklerini anlamamızı istediler."

"Ama neden?"

"İntikam istiyorlar," dedi Masako; ve bu kelime ağzından

çıkar çıkmaz, bulmaca kendi kendine çözülmüştü. Tabii ki, işte buydu. İntikam istiyordu, özenle hazırlanmış, pahalı bir intikam. Bunun sigorta parası ile ilgili bir şey olduğunu düşünmekle hata etmişti. Eğer istediği para olsaydı, Kuniko'nun cesedini buraya kadar getirip onları korkutmak için milyonlarca yen harcar mıydı? Ama bu her şeyi daha da korkunç yapıyordu. Gözyaşlarına boğulma dürtüsüyle savaştı.

"Peki o zaman bu kim?" diye sordu Jumonji, hiddetle bakıyordu.

"Emin değilim, ama tahminimce kumarhane sahibi olabilir. Bunu yapabilecek tek kişi o."

Yoshie ve Jumonji birbirine baktı.

"O kim?" diye sordu Jumonji. Masako aklından eski gazete haberlerini geçiriyordu.

"Mitsuyoshi Satake," dedi sonunda hatırlayarak. "Kırk üç yaşında. Kanıt yetersizliğinden onu bıraktılar, ondan sonra da ortadan kayboldu."

"Yaşı gördüğün adamla uyuyor mu?" diye sordu Yoshie.

"Bilmiyorum. Karanlıktı ve şapka takıyordu. Ama sesi uyuyor olabilir. Sanırım onu gören tek kişi benim –ve umarım bir daha görmek zorunda kalmam."

"Ne yapacağız?" diye sordu Yoshie, tekrar ağlamaya başlayarak. "Ne yapmalıyım?" Masako hâlâ parmağını kemiriyordu.

"Parayı alıp kaçacağız," dedi.

"Ama gidemem," diye hıçkırdı Yoshie.

"O zaman olabildiğince dikkatli olmak zorunda kalacaksın," dedi ona, cesede geri dönmüştü.

İlk önce Kuniko'ya ne yapacaklarına karar vermeleri gerekiyordu. Onu parçalamalılar mıydı? Ama şimdi bütün bu zahmete girmeye gerek yoktu. Müşterileri cesedin yok olma-

sıyla ilgilenmiyordu, o bir tehditti. Ama yine de onu sadece bir yerlere atmak çok riskliydi.

"Onunla ne yapacağız?" dedi.

"Polise gidelim," dedi Yoshie, çamaşır makinesinin yanına çömelerek. "Burada oturup sonumun onun gibi olmasını beklemek istemiyorum."

"O zaman hepimiz hapse gireriz. İstediğin bu mu?"

"Hayır," diye kekeledi. "O zaman ne yapacağız?"

"Ondan kurtulacağız," dedi Jumonji, Kuniko'nun iri göğüslerine bakıyordu.

"Ama nerede?"

"Herhangi bir yer, önemli değil. Daha sonra bir süre saklanacağız."

"Katılıyorum," dedi Masako. "Ama bence bu cinayetin Satake'nin üstüne kalmasını garantilemeliyiz."

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Jumonji, şüpheyle bakarak.

"Bilmiyorum. Ama korkup kaçtığımızı düşünmesini istemiyorum."

"Delirdin mi sen?" diye inledi Yoshie. "Onun ne düşündüğünü neden önemsiyoruz?"

"Ona karşılık vermeliyiz. Eğer vermezsek, birer birer peşimize düşecek."

"Peki aklında ne var?" diye sordu Jumonji, çenesindeki sakalını ovmaktaydı.

"Sizce cesedi ona geri göndermeli miyiz?"

"Nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Yoshie.

"Hayır, sanırım bilmiyoruz.."

"Tamam," dedi Jumonji, ikisinin arasında ellerini havaya kaldırarak. "Bunu yavaş ve dikkatlice düşünmeye çalışalım.

Daha fazla yanlış yapamayız."

Masako aniden Kuniko'nun ağzına tıkılmış siyah kumaş parçasını fark etti. Bir çift eldiven takarak, kumaşı çekip aldı. Bu, dantelle süslenmiş süslü bir iç çamaşırıydı. Kuniko'nun her zaman fabrikaya gelirken giydiği ucuz iç çamaşırını hatırladı. Kuniko'nun bunları belki biri çıkarır umuduyla giydiğini biliyordu.

"Onu yakaladığında, bunu tıkaç olarak kullanmış olmalı," dedi Jumonji, boynundaki kalın ip izlerini inceleyerek.

İç çamaşırını hâlâ elinde tutan Masako sordu: "Sana yakışıklı biri gibi gelmiş miydi?"

"Sana anlattım, yüzünü çok iyi göremedim ama güçlü bir yapıya sahipti."

Kuniko'nun bu tarife uyan birinden bahsedip bahsetmediğini hatırlamaya çalışırken, adamın onu baştan çıkarmış olabileceğini düşündü. Ama son zamanlarda çok fazla konuşmamışlardı ve ona anlatmış olması düşük bir ihtimaldi.

"Sanırım onu parçalamalıyız," dedi sonunda, bilmeceyi çözme gayretini bir kenara bırakarak. "Başka seçeneğimiz yok."

"Hayır, ben yapmak istemiyorum," diye mırıldandı Yoshie. "Kuniko'yu olmaz."

"Demek paraya ihtiyacın yok?" dedi Masako. "Sana söz verdiğim milyonu unutabilirsin, ve bundan sana düşen payı da ben alırım."

"Bir dakika," dedi Yoshie ayağa sıçrayarak. "Hâlâ taşınmalıyım."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O yangın tuzağı gibi yerde kalamazsın." Daha sonra Masako, orada durmuş tartışmalarını izleyen Jumonji'ye döndü. "Neden gidip kutuları getirmiyorsun? Orijinal plana sadık kalıyoruz; onların çaresine

Kyushu'da bakarsın."

"O zaman yapıyoruz?" dedi Jumonji.

"Başka ne yapabiliriz ki?" Masako yutkunmaya çalıştı, ama tükürüğü boğazında kalmıştı, sanki vücudu onu kabul etmeye isteksiz gibi –aynen beyninin yüzleştikleri gerçeği kabul etmeyi geri çevirmesi gibi.

Jumonji sadece oradan kurtulma şansı olduğu için mutlu göründü. Onun gitmek için ne kadar hevesli olduğunu anlayan Masako, ona sert bir bakış attı.

"İşimizi bitirir bitirmez kaçabilirsin," dedi Masako. "Daha önce değil, tamam mı?"

"Biliyorum," dedi Jumonji.

"Hâlâ yapmamız gereken bir iş var," diye ekledi. Azarlanan küçük bir çocukmuş gibi asık suratla onaylarcasına başını salladı. "Peki ya sen?" dedi Masako, yerde oturmuş Kuniko'nun cesedine bakan Yoshie'ye.

".... Ben de varım," dedi. "Bu işi bitirir bitirmez taşınmayı düşünmeye başlayabilirim."

"Yapman gerekeni yapıyorsun," dedi Masako

"Nereye gideceksin?"

"Şimdilik hiçbir yere."

"Neden? " diye bağırdı Yoshie. Ama Masako onu duyuyormuş gibi görünmüyordu; Jumonji'nin söylediği bir şeyi düşünmekle meşguldü – adamı görenin sadece o olduğunu. Bunun doğru olup olmadığını, Satake'yi kendisi de başka bir yerde görüp görmediğini merak etti. Bu düşünce aklında takıldı.

"Hemen döneceğim," dedi Jumonji, koridordan kaybolmadan önce. Masako önlüğünü bağlamaya başladı.

"Kaptan, bandı on sekize ayarla." dedi.

8

Brezilyalı işçiler için yatakhane olarak hizmet veren iki katlı prefabrik binada odasına doğru çıkan Kazuo'nun geçtiği metal merdivenler gıcırdıyordu. Çiftlerin kendi odaları vardı, ama Kazuo gibi yalnız adamlar odayı başka biriyle paylaşmaları için zorlanıyorlardı. Yaşam mahalleri küçüktü – minyatür bir mutfaktan ve banyodan oluşan küçük bir oda – ama iyi bir yanları vardı: Fabrikadan sadece iki dakika uzaktaydılar.

Kazuo merdivenlerin başında durdu ve etrafına baktı. Caddenin karşısında, çiftlik evinin dışında kalan çamaşırhane, soğuk rüzgarla sarsılıyordu. Loş sokak ışıklarıyla aydınlanmış dar yol boyunca bir sıra kuru, kahverengi kasımpatı görülebiliyordu. Kışın başlangıcı için bile, hepsi fazlasıyla terkedilmiş haldeydi. São Paolo'da, yakında yaz olacaktı. *Shoro* ve *feijoda* yemeklerinin, çiçeklerin kokusu; ince yazlık elbiseleriyle tatlı kızlar, sokaklarda oynayan çocuklar; Santos

fanatiklerinin stadyumdan gelen sevinç sesleri... Burada ne işi vardı, bunlardan bu kadar uzakta?

Burası gerçekten de babasının anavatanı olabilir miydi? Manzaraya yukarıdan tekrar baktı, ama hızla yoğunlaşan karanlık, civardaki pencere ışıklarının ve daha uzaktaki fabrikanın mavi floresan parlaklığının haricindeki her şeyi saklamıştı. Buraya hiç " evim" diyebilir miydi? Metal tırabzana dirseklerini dayayarak, suratını ellerinin arasına gömdü. Alberto büyük bir ihtimalle odalarında televizyon seyrediyordu, bu yüzden Kazuo'nun yalnız kalabileceği tek yer bu aralıktı.

Kendisine iki görev vermişti –daha doğrusu, üç . İlki, fabrikada iki yıl çalışıp bir araba almaya yetecek kadar para biriktirmekti; ikincisi Masako'nun onu tamamen affetmesini sağlamaktı; üçüncüsü ise bunu yapabilmek için yeterince iyi Japonca öğrenebilmekti. Şu ana kadar, başarabileceği tek şey üçüncü seçenek gibi görünüyordu. Dilini geliştirme konusunda gerçekten başarı sağlamıştı, ancak bu dili öğrenmesine sebep olan insan, o sabahtan beri onunla konuşmayı reddetmişti. Onu ikna etmeye çalışma şansını bile bulamayacakmış gibi görünüyordu.

Ama yine de, büyük bir olasılıkla tamamen affedilmek diye bir şey yoktu – en azından onun aradığı tarzda, yani Masako'nun ona âşık olmasını sağlayacak tarzda. Ve bunu bir kez anladıktan sonra, ilk hedefi için olan kararlılığı da aynı şekilde sarsılmaya başladı. Sonuç olarak, Masako için verdiği uğraşlar en zor olanlarıydı... Ama aslında gerçekten bunlar uğraş ya da hedef ya da sınav değillerdi: Sadece, değiştiremeyeceği gerçeklerdi. Ve gerçek sınav da aslında bu olmalıydı: Kontrolü dışında olan bir şeyi kabullenme yeteneği. Bunu düşününce içinden ağlamak geldi.

Bir anda karar verdi, bu ayrılma zamanıydı. Yeterince kalmıştı; Noel'de, São Paolo'ya geri dönmüş olacaktı. Arabayı alamayacak olması umurunda değildi. Burada tahammül edemediği, kutulanmış yiyecekleri taşımaktan başka yapacak işi yoktu. Eğer bilgisayarla ilgili bir şeyler öğrenmek istiyorsa, bunu Brezilya'da yapabilirdi, ama burada daha fazla kalmak çok acı vericiydi.

Kararını verdiği anda, fırtınadan sonra çekilen bulutlar gibi, omuzlarından bir yük kalktığını hissetti. Çeşitli sınavları birdenbire yersiz göründü; o sadece kendi kendine verdiği savaşı kaybeden bir adamdı. Gözlerinde küskün bir ifadeyle, tekrar fabrikaya bakmaya başladı. Ama sonra caddeden seslenen bir kadın sesi duydu.

"Miyamori-san?" Gerçek olmayan sesler duyduğunu sanarak aşağıya baktı, ama orada caddenin ortasında Masako duruyordu. Kot pantolon ve delikleri kapaması için yamalarla kaplanmış eski tipte bir ceket giyiyordu. Düşündüğü kişinin aniden ortaya çıkmasıyla şaşırmış bir halde ona baktı. Bu sefer daha açık bir şekilde "Miyamori-san," diye tekrar seslendi Masako.

"Evet," diye cevap verdi sallanan merdivenlerden aşağıya bakarak. Masako, ilk kat pencerelerinden görünmeyeceği bir yer arar gibi, sokak lambalarından uzağa, gölgelere geri çekildi. Kazuo, onu takip edip etmemek konusunda bir an tereddüt etti, ama sonra ona doğru birkaç adım yaklaştı. Neden gelmişti? Onu tekrar incitmek için mi? Ama aniden çıkıp gelmesi onun görevini tamamlama düşüncesini, sanki biri sönmeye yüz tutmuş bir ateşe bir yığın çıra atmış gibi tekrar alevlendirmişti. Hislerinin hızıyla kafası karışmış bir şekilde durdu.

"Senden isteyeceğim bir iyilik var," dedi Masako, onun gözlerinin içine bakarak. Bu tam ona göre bir davranıştı, her zaman bu kadar açık sözlü olmak. Bu uzaklıktan, yüzü sanki çözülmeyi reddeden sıkıca düğümlenmiş bir ip yumağı gibi gergin görünüyordu. Ama hâlâ çok güzeldi. Önünde bu şekilde duralı çok uzun zaman olmuştu; kendini her kelimeye takılırken buldu.

"Bunu benim için dolabında kilitli tutabilir misin?" Eski siyah çantasından bir kesekağıdı çıkardı. Ağır görünüyordu. Kazuo kıpırdamadan birkaç dakika baktı.

"Bunu neden benim saklamamı istiyorsun?" diye sordu.

"Kilitli bir yeri olan tek tanıdığım sensin." Kalbi harap olmuştu. Bu beklediği cevap değildi.

"Onu ne kadar süre saklamamı istiyorsun?"

"Ona ihtiyacım olana kadar," dedi. "Anlıyor musun?"

"Sanırım," dedi, ama artık meraklanmıştı. Neden kendisi saklayamıyordu ki? Kendi evinde daha güvende olmaz mıydı? Ya da eğer kilitli bir dolap istiyorsa, tren istasyonunda bolca vardı.

"Neden senden bunu istediğimi merak ediyorsun," dedi Masako, biraz yumuşarcasına. "Evimde bırakamayacağım türden bir şey ve arabamda ya da iş yerinde bir yerlerde bırakma riskine girmek istemiyorum." Kazuo kesekağıdını ondan aldı. Düşündüğü gibi ağırdı.

"İçinde ne var?" diye sordu. "Eğer bundan sorumlu olacaksam bilmem gerekli."

"Para ve pasaportum," dedi Masako ceketinin cebinden bir sigara çıkarıp yakarken. Para? O zaman çok fazla olmalı. Bu işte neden ona güveniyordu ki?

"Ne kadar var?" diye sordu.

"Yedi milyon yen,"dedi, iş sırasında banttan geçirdiği yemek kutularının sayısını söyler gibi, açık ve net bir şekilde.

"Neden bankaya koymuyorsun?" diye sordu Kazuo, sesinde bir titreme vardı.

"Yapamam."

"Neden yapamazsın, tabii sormamın bir sakıncası yoksa?"

"Sadece yapamam işte," dedi duygusuzca, bir duman bulutu üfleyerek. Kazuo bir süre düşünerek durdu.

"İhtiyacın olduğu zaman ben burada olmazsam ne olur?" dedi sonunda.

"Sana ulaşana kadar beklerim."

"Bana nasıl ulaşacaksın?"

"Buraya gelirim," dedi Masako

"Tamam," dedi. "Oda numaram 201. Onu dolabımda kilitli bırakacağım ve ne zaman istersen gidip onu oradan alabiliriz."

"Teşekkürler," dedi. Noel'de eve dönmeye karar verdiğini söylemeli mi diye düşündü, ama tam tersine karar verdi. Onun içinde bulunduğu sıkıntıya daha çok üzüldü.

"İşe gelmiyordun," dedi.

"Nezle olmuştum."

"Bıraktığını düşünmüştüm."

"Bırakmayacağım," dedi Masako, karanlık caddeye bakmak için arkasını dönmüştü. Eğer biri bu yolu izlese, terk edilmiş fabrikanın arkasına çıkardı. Gözlerinde Kazuo'nun daha önce hiç görmediği endişeli bir bakış vardı; Kazuo da kötü bir şeyin olduğuna emindi. Delikten aşağıya attığı anahtarla ilgili bir şey olmalıydı. Kazuo her zaman böyle hassastı, bazen bu sorun yaratır, ama bazen de avantaj kazandırırdı. Şimdi bunu avantaja çevirmeye karar vermişti.

"Başın belada mı?" diye sordu. Masako ona bakmak için döndü.

"Anlaşılıyor, öyle değil mi?"

"Evet," dedi Kazuo, gözleri onun endişesini yansıtıyordu.

"Bir sorunum var, ama yardıma ihtiyacım yok... Sadece onu benim için sakla."

"Ne tür bir sorun?" diye sordu, ama Masako dudaklarını sıktı ve başka hiçbir şey söylemedi. Birden çok ileri gittiğini düşünerek korktu. "Özür dilerim," diye mırıldandı, karanlıkta kendine kızararak.

"Hayır," dedi. "Özür dilemesi gereken kişi benim."

"Hayır," diye tekrar etti, kesekağıdını ceketinin göğsündeki cebine sokup fermuarını kapatarak. Masako cebinde anahtarı aradı ve gitmek için döndü. Yakınlarda bir yere park etmiş olmalıydı.

"Teşekkürler," dedi.

"Masako-san?" dedi Kazuo.

"Evet?"

"Beni affedebilir misin?"

"Elbette," dedi.

"Her şey için mi?"

"Evet," dedi Masako, yere bakarak. Kazuo'nun çok zor olacağını düşündüğü görev kolayca tamamlanmıştı; aslında, fazlasıyla kolayca. Bu kadar kolay olmasının nedeninin onun istediği gibi bir affediş olmadığını fark ederek durdu: Onun kalbini kazanmamıştı. Bu olmadan, hiçbir şeyin bir anlamı yoktu. Elini göğsüne bastırdı. Anahtar tenine değdiğinde, eli de kalın pakete dokundu.

"Ama bana söylemelisin..." diye fısıldadı. Masako başını kaldırmadan bekledi. "Neden bu kadar önemli bir şeyi be-

nimle bırakıyorsun?" Bilmesi gerekiyordu. Masako sigarasından kalanı yere attı ve spor ayakkabısı altında ezdi.

"Ben de emin değilim," dedi, ona bakmak için kafasını kaldırarak. "Sanırım isteyebileceğim başka biri yoktu." Kazuo, onun ne kadar yalnız olduğunu ilk defa fark ederek, dudaklarının çevresindeki ince kırışıklara baktı. Yoksa neden ailesine ya da arkadaşlarına güveneceğine, çok az tanıdığı bir yabancıya güvensin ki? Masako, onun gözlerinden kaçmak ister gibi bakışını çevirdi ve yerdeki taşlara bir tekme atıp küçük çakılları havalandırarak karanlığa yolladı. Kazuo yutkundu.

"Hiç kimse mi ?" dedi.

"Hayır," dedi Masako, kafasını sallayarak. "Ne yardım isteyebileceğim biri ve ne de onu saklayabileceğim güvenilir bir yer."

"Yani güvenebileceğin hiç kimse yok, öyle mi?"

"Evet, bu doğru," dedi Masako, tekrar onun gözünün içine bakarak.

"Ama bana güveniyorsun?" dedi. Nefesini tutarak ona baktı.

"Evet," dedi Masako. Bir süre daha ona baktı, sonra döndü ve fabrikaya doğru yürüdü.

"... Teşekkürler," diye mırıldandı Kazuo, elini göğsünün üstüne bastırarak –para yerine kalbini tutuyordu.

Çıkış

1

Yayoi, sanki daha önceden hiç görmemiş gibi, parmağındaki alyansa baktı. Sade platin bir yüzüktü. O ve Kenji, ilkbaharın sıcak bir pazar günü yüzük almak için bir mağazaya gitmişlerdi. Kenji vitrine bir kez bakmış ve aralarındaki en pahalı yüzüğün hangisi olduğunu sormuştu; bu ne de olsa, hayatta bir kere alınacak bir şeydi. Yayoi, o gün ne kadar heyecanlandığını ve kendini mutlu hissettiğini hâlâ hatırlayabiliyordu. O hisler nereye gitmişti? O mutlu çifte ne olmuştu? Kenji'yi öldürmüştü. Dudaklarından öteye geçmesine izin vermediği acı çığlık, yaptığı şeyin iğrençliğini yeni fark ediyormuş gibi, içinde dalgalanıyordu.

Oturma odasındaki koltuktan fırladı ve yatak odasına koştu. Aynanın önünde dururken, üstünü çıkardı ve Kenji'ye duyduğu nefretin bir göstergesi olan ve onu öldürmek için dürten, karnındaki çukurda bulunan koyu morluğu arayarak

çıplak bedenine baktı; ama silinip gitmişti, artık hiçbir iz kalmamıştı. Bu silinen iz, onun –bunun bir ömür boyu süreceğini düşündüğünden, karısı için en iyisini isteyen bir adamın– ölüm nedeniydi, ve o yaptığı şeyin suçunu üstüne almıyordu bile. Gerçekten bu kadar duygusuz muydu? Yere kapandı.

Bir süre sonra yukarı baktığında, aile resimlerinin durduğu sunakta Kenji'nin ona bakan resmini gördü. Resim, oğlanların her gün sunakta yaktıkları tütsüler yüzünden renk değiştirmişti. Ama, daha mutlu günlerinde, bir yaz kampı gezisinin hatırası olan resimdeki gülen yüze baktığında, kendini daha da sinirlenmiş buldu. Neden ona karşı değişmiş, bu kadar kötü olmuştu? Onu incitmekten neden bu kadar zevk almıştı? Oğlanlarla ilgilenmekte neden bu kadar isteksizdi? İçindeki eski hisler, pişmanlık kırıntılarını süpürerek, bir gelgit gibi yükseldi.

Belki onu öldürmek yanlıştı ama hâlâ onu affetmeyi başaramamıştı. Formülü kendi kendine tekrar etti: Seni hâlâ affetmedim. Seni öldürdüm, ama seni affetmedim. Seni asla affetmeyeceğim. Sadakatsiz olduğun için bu senin hatan. Ben değil, sen değiştin. Bu yüzüğü seçen o mutlu çifti sen öldürdün.

Oturma odasına geri döndü ve bahçeye açılan kapıyı çekti. Rengi solmuş, kül briket bir duvarla sınırlanan dar avlu üç tekerlekli bisikletler ve küçük bir salıncak setiyle dağınık haldeydi. Orada dururken, Yayoi parmağından yüzüğü çıkardı ve komşularının avlusuna doğru fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı, ama yüzük duvardan zıpladı ve bahçede bir yere düştü. Bu hareket onu hem yüzükten kurtulmanın sorumluluğuyla rahatsız etmişti, hem de her şeye bir son veriş olarak memnun etmişti.

Kasım güneşinde, parmağındaki boş beyaz ize baktı. Bu

solgun deri bandında, sekiz yıldır hiç çıkmamış olan yüzüğün yaptığı izde dokunaklı bir şey vardı. Bu, bir kaybın iziydi. Ama aynı zamanda özgürlüğün izi ve her şeyin en sonunda bitmiş olduğunun göstergesiydi.

Kafasında bu düşünce dolanırken, kapı diyafonunun cızırtılı sesini duydu. Ne yaptığını gören biri mi olmuştu? Bahçeye indi ve çitin üstünden görebilmek için boynunu uzattı. Takım elbiseli, uzun boylu bir adam sakin bir halde kapının önünde duruyordu. Neyse ki adam Yayoi'nin bahçeden ona baktığını görmüş değildi. Aceleyle eve doğru koştu ve çoraplarına yapışan toprağı önemsemeyerek, diyafondan cevap verdi.

"Kimsiniz?" dedi Yayoi.

"Adım Sato," dedi bir erkek sesi. "Eşinizi Shinjuku'dan tanıyordum. Bu civardaydım ve başsağlığı dilemek için uğramak istedim."

"Anlıyorum," dedi Yayoi. Sıkıntı verici bir şey de olsa, başsağlığı için gelen insanları geri çeviremezdi. Ev sahibi gözüyle, aile mihrabının olduğu yatak odası ve oturma odasını hızla kontrol etti. Uygun olduklarına karar vererek, giriş holüne ilerledi. Yayoi kapıyı açar açmaz kısa saçlı, iri yapılı bir adam başıyla onu selamladı.

"Bu şekilde habersiz geldiğim için üzgünüm," dedi, yumuşak ve alçak sesiyle. "Sadece kaybınız için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istemiştim." Yayoi, adamın yaptığı gibi onu otomatik olarak başıyla selamladı, ama bir yanıyla, geç kalmış bu ziyaretten şüphelenmişti. Gerçi, Kenji'nin temmuzda öldüğünden beri dört aydan fazla zaman geçmişti ama hâlâ olanları yeni duyduklarını söyleyen şoke olmuş arkadaşlardan telefonlar alıyordu.

"Buraya kadar onca yolu gelmeniz büyük incelik," dedi Yayoi. Sato kapı önünde durmuş, ona yakından bakıyordu –yüzüne, gözlerine, ağzına. Adamın davranışlarında hoş olmayan bir şey yoktu, ama adamın önceden onun hakkında bir şeyler bildiği ve tahminleri doğrultusunda onu ölçtüğü gibi rahatsız edici bir hisse kapılmıştı. Yayoi adama bir kez daha baktı ve onun Kenji'yle nasıl bir bağlantısı olmuş olabileceğini merak etti. Adam, kocasının hayatındaki diğer insanlardan, ofisindeki diğer adamlardan tamamen farklı görünüyordu. Diğerleri sıradan, uysal ve oldukça basit olmalarına karşın, bu adam ona kontrol edilemeyen ve anlaşılmaz bir ifadesi olan biri gibi görünmüştü. Yine de, ucuz, gri takım elbise ve sıkıcı bir kravat onun da diğerleri gibi bir ofis çalışanı olduğunu gösteriyordu.

"Eğer sizin için çok sorun olmazsa, başsağlığı dileklerimi sunmak isterim," dedi adam tekrar, sanki kadının şüphe duyduğunu hissetmiş gibi sesi önce olduğundan daha yumuşak çıkarak.

"İçeri girin," dedi Yayoi. Kendini kullanılmış gibi hissederek, bir yabancıyı eve aldığı için çoktan pişman olmuştu; adamın onu hemen arkasından takip etmesinden rahatsız şekilde, adamı oturma odasına götürdü. "İçerde," dedi Yayoi, yatak odasındaki mihrabı işaret ederek. Yayoi çay yapmak için mutfağa giderken, Sato Kenji'nin resminin önünde ellerini birleştirerek, dizleri üstüne çöktü. Arada bir yatak odasına bir bakış atan Yayoi, neden adamın geleneksel başsağlığı hediyesi bile almadan böyle birdenbire çıkıp geldiğini merak ediyordu. Hediyeyi umursadığından değil, ama onca yolu gelirken bir hediye, kart ya da onun gibi bir şeyler getirmek bilinen bir nezaket kuralıydı.

"Size müteşekkirim," dedi Yayoi, adamın bitirdiğinden emin olduğunda. "Biraz çay alır mıydınız?" Fincanı oturma odasındaki masanın üstüne koymuştu. Sato, fincanın önüne doğru oturdu ve doğrudan kadına baktı. Adamın gözlerinde üzüntünün, sempatinin ya da merakın bile izi olmaması Yayoi'nin canını sıkmıştı. Adam teşekkür etti ama çaya hiç dokunmadı. Yayoi, kül tablasını çıkarttı, ama adam, –sanki geldiğine dair bir iz bırakmak istemiyormuş gibi– ellerini dizlerinin üstünde kenetlemiş, kıpırdamadan oturuyordu. Yayoi kendini tedirgin hissetti. Masako, ona dikkatli olmasını söylemişti, ne var ki, onun uyarısının ciddiyetini yeni anlıyordu. "Kocamla nerde tanıştığınızı söylemiştiniz?" diye sordu Yayoi, sorunun gelişigüzel olmasına çalışarak.

"Shinjuku'da," dedi adam.

"Shinjuku'da nerde?"

"Kabuki-cho'da," dedi adam. Yayoi, bu cevapla irkilerek adama baktı. Kadının tedirginliğini gören adam, rahatlıkla gülümsedi. Ama Yayoi, gülümsemenin kalın dudaklarla sınırlı kaldığını fark etti; gözleri tamamen ifadesizdi.

"Kabuki-cho mu?" dedi Yayoi.

"Oyun oynamayı bırakalım, tamam mı?" Gazino sahibinin ortadan kaybolduğunu söylemek için arayan Kinugasa'yı hatırlayınca, Yayoi'nin yüzünde korku dolu bir bakış belirdi. Ama bir yanı hâlâ bu adamın, o olabileceğine inanmayı reddediyordu

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Yayoi.

"Kocanla küçük bir anlaşmazlığımız olmuştu... o gece," dedi Sato, tepkisini ölçmek için duraksayarak. Yayoi nefesini tuttu. "Ondan sonra olanları sen benden daha iyi biliyorsun, ama beni ne kadar sıkıntıya soktuğunu bilemezsin. Kulüple-

rimi, bütün işimi kaybettim. Burada hiçbir şeyin ortasında yaşayan, çocuklarının peşinde koşturan, senin gibi bir kadının hayal bile edemeyeceği şeylerden fazlasını kaybettim."

"Neden bahsediyorsun?" dedi Yayoi, ayağa kalkarken. "Bence gitsen iyi edersin!"

"Otur yerine!" dedi Sato, sesi alçak ve tehditkardı. Yayoi donakaldı.

"Polis çağıracağım," dedi.

"Hiç durma. Bence benim yerime seninle daha fazla ilgilenecekledir."

"Neden?" diye sordu Yayoi, sandalyesine geri otururken. "Ne demeye çalışıyorsun?" Panik yüzünden hissizleşmişti ve beyni durmuştu. Tek istediği şey, bu korkunç adamı evinden olabildiğince çabuk çıkarmaktı.

"Her şeyi biliyorum," dedi Sato. "Kocanı öldürdüğünü biliyorum."

"Bu bir yalan!" diye bağırdı Yayoi, kontrolünü kaybetmişti. "Hangi cesaretle söylersin bunu!"

"Sesini dışardan duyacaklar," diye uyardı Sato onu. "Buradaki evler birbirine çok yakın. Ve bu şekilde bağırarak suçlu gibi görünüyorsun."

"Ama... neden bahsettiğini gerçekten *bilmiyorum*." Ellerini şakaklarına bastırdı ancak kollarındaki titreme bütün kafasının sallanmasına neden oldu. Sonra, adamın söylediği gerçeğin bilinciyle, kollarını tekrar kucağına düşürerek sessizce oturdu. Son dört ayı komşularının Kenji'nin ölümüne tepkileri için endişelenerek geçirmişti. Bunun bir paranoya olduğunu biliyordu, ama hâlâ etrafındaki herkesin onun hakkında fısıldaştığını hissediyordu.

"Büyük bir olasılıkla ne kadarını bildiğimi merak ediyor-

sun," diye güldü. Bu sefer sesinde gerçekten bir neşe vardı. "Basit: Her şeyi biliyorum."

"Ne hakkında her şeyi?" diye sordu. "Nereye varmak istediğini hâlâ anlamıyorum." Yayoi artık dehşet içindeydi. Masanın arkasındaki adama baktı. Dünya hakkında çok az şey biliyordu ama bu adamın tehlikeli olduğunu, büyük bir olasılıkla onun hayal bile edemeyeceği iyi ya da kötü birçok tecrübesi olduğunu ve artık istediği her şeyi yapmakta özgür olduğunu anlayabiliyordu. Muhtemelen sokakta böyle birinin yanından hiç geçmemişti. Dünyaları birbirinden o kadar farklıydı ki, aynı dili konuşmaları bile şaşırtıcı göründü. Bir bakıma Kenji'nin böyle bir adama bulaşmasından biraz etkilenmişti bile.

"Bunların hepsi seni şoke mi etti?" diye güldü Sato, Yayoi'nin şaşkın ifadesini görünce.

"Neden bahsettiğini hâlâ bilmiyorum" diye tekrarladı Yayoi. Sato nasıl devam edeceğini düşünürcesine elini çenesine götürdü. Yayoi onun uzun, hassas parmaklarını fark etti.

"O gece, kocan ve ben kavga ettik. Eve geldi ve sen onu holde boğazladın. Çocukların onun geri gelip gelmediğini sorduklarında, onları sessiz olmaları konusunda uyardın. Büyük olanı... neydi adı? Takashi, evet, doğru."

"Onun hakkında bunları nasıl biliyorsun?" diye patladı Yayoi.

"Gerçekten de dedikleri kadar güzelsin," diye mırıldandı Sato, onu inceleyerek. "Belki biraz yaşlısın ama eğer seni biraz temizlesek, sana kulüpte hâlâ bir yer bulabilirdik."

"Kes şunu!" diye bağırdı Yayoi, sesinin ciyaklamasını engelleyememişti. Bir çift kirli el onu okşuyormuş gibi hissediyordu. Ama sonra aniden hatırladı: Kenji, bu adamın kulü-

bünde başka bir kadına tutulmuştu ve bu düşünce yüzünün öfkeyle kızarmasına neden oldu.

Sato, onun yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etti. "Ne oldu? Bir şey mi hatırladın?"

"Evet. Kocam senin yerinde dövüldü."

"Evet, öyle..." diye mırıldandı. "Dışarıda kendi başınayken kocanın ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Başka insanların onda ne gördüklerini hiç düşündün mü? Hiç onun neler yaptığını öğrenmek gibi bir sorumluluğun olduğunu hissettin mi? Hiçbir şey bilmeyen küçük bir ev kadını olmak güzel olmalı."

"Kes şunu!" diye bağırdı Yayoi, adamın zehirli düşüncelerinin akışını durdurmak için kulaklarını kapamıştı –kendi tecrübelerinin dışındaki çirkin şeyler.

"Daha önce de söyledim, komşular seni duyacak. Senin küçük dramınla ilgileniyor gibi görünüyorlar. Ve düşünmen gereken çocukların var."

"Takashi'yi nereden biliyorsun?" diye sordu Yayoi, çocuklarını düşünüp sesini azaltarak Adamın yavaş ilerleyen zehri etkisini göstermeye başlamıştı

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu adam acıyan bir bakışla.

"Morisaki-san?" Adama baktı, gözleri yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Bunu bana nasıl yapabilir?"

"Aslında oldukça basit, gerçekten," diye açıkladı. "İşi buydu." İşi? O zaman her şey bir oyun muydu? Masako'nun onu Yoko hakkında baştan beri nasıl uyarmış olduğunu hatırladı. Nasıl bu kadar saf olabilmişti? Kendine acımanın yaşları, yanaklarından süzülmeye başladı. "Ama ağlamak için biraz geç," dedi Sato, sesinde artık bir kötülük vardı. "Ayrıca arka-

daşlarından cesedi parçalamalarını istediğini de biliyorum." Yayoi, ellerine bir bakış attı. Yüzüğü fırlattığında her şeyin bittiğini düşündüğü için ne kadar da aptaldı. Gerçek son buydu, ve bu, hepsini yok edebilirdi. "İşlerin böyle gitmesi utanç verici," dedi Sato alay ederek. "Eminim bana ölüm cezası verilmesini bekliyordun."

"Polisi arayacağım ve onlara her şeyi anlatacağım," dedi Yayoi delicesine.

"Tatlısın, gerçekten öylesin," dedi tekrar. "Belki biraz bencilsin." Kravatının bağını gevşetmek için elleri hızla boğazına gitti. Güzel kahverengi çizgilerle çevrelenmiş donuk gri ipekten kravat, kertenkele derisine benziyordu. Adam onu boğazladığında, o da Kenji'nin yaptığı gibi ağzından salya akıtır mıydı acaba? Baştan aşağıya titreyerek gözlerini kapadı.

"Yamamoto-san," dedi Sato, ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşarak, onun arkasında durdu. Yayoi cevap vermeyi başaramayarak adamdan uzağa çekildi. "Yamamoto-san," dedi Sato tekrar.

"Ne?" diye sordu Yayoi, gözleri korkuyla dolmuş, ona bakıyordu

Adam saatine göz attı. "Acele etmezsek bankalar kapanacak."

"Ne demek istiyorsun?" Adamın planını anlamaya başlarken, ona bakmak için başını çevirdi. "Yani... sahip olduğum paradan mı bahsediyorsun?"

"Evet, doğru."

"Hayır! O paraya ihtiyacımız var. Yaşayabilmemiz için elimizde bir tek o var."

"Bana olan borcunu ancak onunla ödeyebilirsin," dedi Sato.

"Yapamam!"

"Ne demek yapamam?" diye mırıldandı Sato, parmaklarını Yayoi'nin boynunda gezdirerek. "Bunu yapmamı mı istiyorsun?" Yayoi'yi, ensesinden yakalanmış yavru bir kedi gibi tutarak, parmaklarını boğazına bastırdı.

"Dur! Lütfen!" diye cıyakladı Yayoi.

"Hangisi olacak? Para mı boynun mu?"

Yayoi'nin bütün vücudu kaskatı olmuştu, ama kafasını uysalca salladı. Mesanesinin kontrolünü yitirdiğini hissetti.

"Bankayı ara ve onlara babanın aniden öldüğünü ve hesabındaki bütün paranı çekmek zorunda olduğunu söyle. Parayı almak için ağabeyinle geleceğini söyle."

"Tamam," diye fısıldadı Yayoi

Sato telefon konuşması boyunca parmaklarını onun boynundan çekmedi.

"Güzel," dedi, Yayoi telefonu kapatırken onu serbest bıraktı. "Şimdi git üstünü değiştir."

"Üstümü mü değiştireyim?"

Sato, Yayoi'nin üstündeki pasaklı kazağına ve şekilsiz eteğine pis bir bakış attı. "Bu kıyafetlerle gidersen, bankadakilerin anlattığın hikayeye inanacaklarını mı düşünüyorsun? Borç almaya geldiğini düşünürler." Kolundan yakalayarak, sandalyeden sürükleyip kaldırdı

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye mırıldandı Yayoi, hâlâ kontrolsüzce titriyordu. Eteğinde, altına kaçırdığı için, bir leke olması gerektiğini biliyordu, ama artık umursamıyordu. Kendine saygısı yok olmuştu ve hattâ artık korkmuyordu. Adamın talimatlarına uyarak, otomatik bir halde hareket etti Sato onu yatak odasına götürdü

"Dolabını aç," dedi Sato Yayoi, dayanıksız dolabın kapısını açtı. "Şimdi giyecek bir şeyler bul."

"Ama ne?"

"Tayyör ya da elbise. Düzgün bir şeyler."

"Üzgünüm," dedi, Yayoi tekrar ağlamaya başlayarak. "Giyecek öyle güzel bir şeyim yok." Bu hain piç kurusunun evini istila ettiği yetmezmiş gibi, bir de giyecek bir şeyi olmadığı için ondan özür dilemek zorunda kalıyordu.

"Üzücü," dedi Sato, çoğunlukla Kenji'nin takım elbiseleri ve ceketlerinin olduğu yere göz gezdirerek. "Cenazesi için ne giydin?"

"Yasta olmamı mı istiyorsun?" Kenji için verilen ziyafette giydiği ince siyah yazlık takımın içinde bulunduğu kuru temizleme poşetini çıkardı. Bunu, uygun bir kıyafeti olmadığını fark ettiğinde annesi giymesi için getirmişti. Cenaze için de kiralık bir kimono giymişti.

"Mükemmel," dedi Sato. "Eğer siyahlar içinde olursan sana sempati gösterecekler ve sorun yaratmayacaklardır."

"Ama bu yazlık bir takım," dedi Yayoi.

"Kimin umurunda?"

Yarım saat sonra, Yayoi ve Sato, Tachikawa İstasyonu'nun karşısındaki bankada özel bir odaya alındılar.

"Elli milyon yenin hepsini çekmeye gerçekten kararlı mısınız?" Onlarla konuşmaya, Yayoi'nin fikrini değiştirmek niyetinde olduğu belli olan şube müdürünün kendisi gelmişti. Yayoi hiçbir şey demedi, sadece halıya baktı ve Sato'nun yapmasını söylediği gibi kafasını salladı.

"Babamız aniden öldü ve telaş içindeyiz," diye açıkladı Sato. Kendisini Yayoi'nin ağabeyi olarak tanıştırmıştı ve öyle görünüyordu ki rolünden oldukça zevk alıyordu. Banka öksüz kardeşlerin bu isteğini güçlükle geri çevirebilirdi. Müdür hâlâ para çekimini durdurabilmek için yollar arıyordu.

"Bu kadar büyük bir miktarı yanınızda taşımanız tehlikeli olur," dedi. "Neden bunu sizin için başka bir bankaya transfer etmiyoruz?"

"Bu yüzden onunla beraber geldim," dedi Sato adama.

"Anlıyorum." Ağır sandalyeye yığılmış olan Yayoi'ye sempatik bir bakışla bakan müdür bu konuda daha fazla baskı yapmamaya karar verdi. Kısa bir süre sonra, bir adam parayla beraber gelerek, elindekileri masanın üzerine koydu. Sato para destelerini bankanın verdiği çantanın içine tıkıştırdı ve sonra onu yanında getirdiği siyah bir naylon poşetin içine koydu.

"Buna müteşekkiriz," dedi Yayoi'nin kolunu tutup ayağa kalkarken. Yayoi onunla birlikte kalktı, ama vücudu güçsüzdü ve öne doğru düşecek gibi oldu. Sato, onu arkasından yakalayarak, doğrulttu. "Yayoi," dedi. " Kendini kontrol etmelisin. Önümüzde daha cenaze ziyareti var."

İnandırıcı bir performansı Yayoi kendisinin odadan ve bankadan çıkarılmasına razı oldu. Sonunda sokakta yalnız kaldıklarında, Sato onu itti ve Yayoi birkaç adım sendeledikten sonra parmaklıklara tutundu. Sato onu umursamadan, bir taksi çağırdı. Taksiye binerken, dönüp Yayoi'ye baktı.

"Anlıyorsun, değil mi?" dedi

Yayoi başını salladı. Kapının kapanışını ve arabanın –Kenji'nin hiç beklenmeyen sürprizi olan elli milyonla birlikte– uzaklaşmasını boş bakışlarla izledi. Bu, sadece geçici bir rüyaydı ve birdenbire bitmişti.

Parayı kaybetmenin şoku, Sato gibi bir adamla bir arada olmanın dehşetiyle daha da büyümüştü. Ama bir bakıma, çarpışmadan sağ salim kurtulduğu için rahatlamıştı. Adamın ellerinin boynunda olduğu zaman boyunca, öleceğinden emindi. Sonuç olarak, hepsini hafife almıştı – bütün erkekle-

ri. Hepsi böyle miydi? Böyle zalim mi?

Kendini tükenmiş ve yorgun hissederek, istasyonun karşısındaki saate boş boş bakarak durdu. Saat 2.30'du. Ceketi olmadan dışarı çıkmıştı ve üşümüştü. İnce yazlık elbisesiyle kendini sarmalarken, olanları Masako'ya anlatmamaya karar verdi; gözlerindeki o suçlayıcı bakışa dayanamazdı, özellikle son tartışmalarından sonra. Yine de, kendisini fazlasıyla terk edilmiş hissediyordu. Para gitmişti, işinden ayrılmıştı ve işteki arkadaşlarıyla kavga etmişti. Ne yapacağı ya da nereye gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu. O an için sadece, istasyonun karşısındaki meydanda amaçsızca dolaşabildi.

Tek başına gezinirken, aklına bir şey geldi; iyi ya da kötü, Kenji hayatına bir yön veriyordu: Kenji'nin ruh halleri, Kenji'nin sağlığı, Kenji'nin işi, Kenji'nin maaşı. İçinden gülmek geldi. Ne de olsa, denize düşmek için dümeni kıran oydu.

O akşam, Takashi oyun oynadığı bahçeden içeri girdi. Annesini berbat halde bulunca, ona elini uzattı.

"Anne bak. Bunu düşürmüş olmalısın."

"Ah, canım..." dedi Yayoi, alyansını onun elinde görünce. Biraz pislenmişti ama zarar görmemişti.

"Önemli bir şey, öyle değil mi? Onu bulmam iyi bir şey."

"Teşekkür ederim," dedi Yayoi, yüzüğü parmağına geri takarken. Masako'nun söylediği aklına geldi; bunun senin için nasıl biteceğini anlayamıyorum. Haklıydı, daha bitmemişti ve muhtemelen hiçbir zaman bitmeyecekti. Gözleri yaşlarla doldu. Annesinin ağladığını görünce, Takashi'nin yüzüne memnun bir bakış yerleşti.

"Onu bulduğum için çok mutluyum," dedi. "Sen de mutlu değil misin, anne?"

2

Masako şoke olmuştu, doğru düzgün düşünemiyordu, fakat Corolla'sı ile otoparka girip her zamanki yerine geldi; arabasını geri geri park yerine sokarken, fiziksel olarak hareketleri normaldi. Aslında, küçük manevraları her zamankinden çok daha iyi yapmıştı, fakat araba durduğunda ve el frenini çektiğinde, kafasını öne eğip nefesini kontrol etmeye çalıştı ve yanındaki aralığa bakmamak için kendisini zor tutarak, öyle oturdu. Yan tarafta Kuniko'nun yeşil Golf'ü park edilmişti.

Fabrikada Kuniko'nun olduğunu bilen tek kişi Yoshie ve kendisiydi. Yine de arabası hâlâ buradaydı, park edilmiş, her zamanki yerinde bekliyordu, sanki işe gelmiş gibi. Park yeri geçen birkaç gündür boştu, bu da sadece Satake ya da öldürülmesiyle alakalı başka birinin arabayı geri getirdiği anlamına gelebilirdi. Ve bunun ancak bir nedeni olabilirdi: Kaptan bisikletiyle geldiği ve park yerini hiç kullanmadığı için, ara-

ba buraya sadece onu korkutmak için bırakılmış olmalıydı.

Satake mutlaka yakınlarda bir yerdeydi. Hemen kaçmayı düşündü. Endişe ve öfkeyle dolu olarak, arabanın güvenliğini terk edip karanlık otoparka çıkmak istemedi; bu yüzden bir süre daha içerde oturdu. Ama bu akşam orda olan tek kişi kendisi değildi. Yiyecekleri çevredeki mağazalara dağıtan iki büyük beyaz kamyon girişin yakınına park etmişti; sürücülerde, sağlık bölümünde çalışan diğer işçilerden ayırt edilemeyen beyaz formalarıyla sigara içip, kulübesinin önünde duran güvenlik görevlisiyle çene çalıyorlardı. Arabanın içinde olmasına rağmen zaman zaman onların gülüşlerini duyabiliyordu

Cesaretini toplayıp kapıyı açtı, dışarı çıktı ve yavaşça Kuniko'nun arabasına doğru yürüdü.

Araba, Kuniko'nun her zaman bıraktığı gibi, ön tekerlekleri içe dönük, hafifçe sağa taşmış ve Kuniko'nun hâlâ hayatta olduğu ve salonda onu beklediği görüntüsünü vererek, özensizce park edilmişti. Ama Kuniko'nun kafasını kendi elleriyle kesmemiş miydi? Kendini inandırmaya çalışarak avuç içlerine bir süre baktı, ama daha sonra bunun ne kadar anlamsız olduğunu bilerek başını kaldırdı.

Demek adam, Kuniko'nun hareketlerinin her detayını incelemişti. Bu durumda, muhtemelen onu da izliyordu. Bu hastalıklı azim ve detaylara verilen dikkat kanını dondurmuştu. Şimdi ise sadece beyni değil, aynı zamanda bedeni de onu durdurmakla tehdit ediyordu, ve bacakları kımıldamayı reddederken, kendi tepkisinden korkarak hareketsizce durdu. Ama tam o sırada, güvenlik görevlisi sürücülerle konuşmayı bıraktı ve neşeli bir selam vermek için ona döndü. Geçen gece yardımını reddettiği için, bu hareket ironik sayılabi-

lirdi, ama öyle olsa bile Masako bunun için minnettardı.

"İyi akşamlar," diye seslendi adam. Kelimeler, bacaklarını kurtaran bir makine yağı gibi geldi ve Masako, onlara katılmak için yanlarına gitti.

"Bu arabayı kimin sürdüğünü görmediniz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hangisini?" dedi güvenlik görevlisi.

"Yeşil Golf'ü," dedi Masako, sesi titreyerek.

"Bir kontrol edeyim," dedi güvenlik görevlisi, defterine bakmak için güvenlik görevlisi kulübesine giderek. "Kuniko Jonouchi'ye ait olduğu yazılı," diye bilgi verdi, ışığını sayfanın üzerine tutarak. "Gece vardiyasında, yani..." Masako, onun sözünü kesti, zaten bildiği şeylerin anlatılmasına sinirlenmişti

"İşi bırakmasıyla ilgili bir şey yazılı mı?"

"Şimdi bundan bahsettiğimize göre, evet yazılı. Altı gün önce. Garip," dedi, sayfaya gözlerini kısıp bakarak. "Aniden bir şey olmuş olmalı," diye ekledi, arabaya bakarak.

"Ne zaman geldiğini biliyor musunuz?"

"Tam olarak değil." Güvenlik görevlisi kamyon sürücülerine baktı. "Gerçekten fark etmedim. Vardiyam 7.00'de başlıyor."

"Sanırım geçen gece de oradaydı," dedi sürücülerden biri. Pamuklu yüz maskesini sigara içmek için çenesinin altına indirmişti.

"Zannetmem," diye tersledi Masako.

"Hayır mı?" Adamın sesi, yalanlandığı için sinirli geliyordu. "O zaman sanırım orada değildi."

"Üzgünüm," dedi Masako. Kuniko'nun cesedini parçalayalı üç günden az olmuştu ve sinirleri, gecenin soğuğundan çat-

lamış, acıyan kırmızı elleri gibi, hâlâ gergindi. Hissettiği acıyı kontrol etmeye ve bu yeni gelişmeyi kabul etmeye çalışıyordu. Ama arabanın görüntüsü o kadar cesaret kırıcıydı ki, hayal ve gerçek arasındaki farkı ayırt etmekte zorlanmaktaydı.

Masako'nun sessizleştiğini gören diğer sürücü konuştu. "Neden arabayla bu kadar ilgileniyorsun?" dedi.

Masako adama baktı. "Sahibi olan kadın işi bıraktı. Bunu kimin sürdüğünü gören var mı?"

"Hayır," dedi güvenlik görevlisi, tekrar defteri incelerken. "Aslında içeri girdiğini bile görmedik."

"Yine de teşekkür ederim." Onların yanından ayrıldı ve fabrikaya doğru yürümeye başladı, ama birkaç adım sonra omzunda sıcak ve ağır bir el hissetti.

"Bu akşam eşlik etmesi için birine ihtiyacın var mı?" Arkasına döndüğünde güvenlik görevlisini gördü. Üniformasındaki bantta adının Sato olduğu yazıyordu. "Üşüyor gibi görünüyorsun," diye ekledi. Masako tereddüt etti, nasıl cevap vereceğini bilemedi. Bir yanı adamın eşlik etmesini isterken, diğer yanı işe gitmeden önce birkaç dakika sakince düşünmek için bir şans istiyordu. Güvenlik görevlisi güldü. "Geçen gece gelmemi istemediğini söylediğini biliyorum," dedi. "Seni rahatsız etmek istemem."

"Sorun değil," dedi. " Eşlik etmenizden memnuniyet duyarım, en azından yarı yola kadar."

Üniformasından sallanan feneri çıkararak açtı ve yola doğru tuttu. Masako adamın arkasından gitmeye başlamadan önce Kuniko'nun arabasına son kez baktı. Adam hızlı yürüyordu ve nerdeyse varmıştı.

"İyi olacak mısın?" dedi. "Hâlâ iyi görünmüyorsun." Yolun sağındaki evleri geçmiş ve yürüyüşün en karanlık yerine

gelmişlerdi. Birkaç bina çevrelerindeki karanlıkta yok olmuş gibi gözüktü. Diğer bir ışık üstlerinde belli belirsiz parlayan iki yıldızdan geliyordu. Güvenlik görevlisi durdu, siyah ağır botları ayaklarındaki sarı ışık dairesiyle aydınlatılmıştı, Masako da durdu. Adamın yüzüne bakmaya çalıştı, ama kulaklarının çevresinden aşağıya çekilmiş şapka bunu imkansız hale getiriyordu. "Golf'deki bayan sizin arkadaşınız mıydı?" diye sordu Sato.

"Evet."

"Neden işi bıraktı?" Sesi yumuşak ve alçaktı. Masako cevap vermeden yanından geçip yürüdü, Kuniko hakkında konuşmak istememişti. Ama karanlıkta bile olsa, ilerlerken adamın onu izlediğini söyleyebilirdi. Aralarında bir manyetik alan oluşmuş gibiydi. Nabzı hızlandı ve neler olamadığını sandı.

"Buradan sonra devam edebilirim," demeye zorladı kendisini, yürümeye başlamadan önce. Güvenlik görevlisi ona bakarak durmaya devam etti. Sato ve Satake – çok fazla farklı değillerdi. Omzundaki el fazlasıyla ısrarcı olmuştu; peki neden Kuniko hakkında bir şeyler sormuştu? Çevresindeki karanlığın derinliğini tahmin edemeyecek kadar sersemlemişti. Neye inanması gerektiğini bilemedi. Bulanık şüpheciliğiyle davranmaktan uzakken, bir anlığına her şeyi bıraktı ve koşmaya başladı.

Fabrikaya ulaştığında, Yoshie'yi aramak için doğrudan soyunma odasına gitti. Ama Yoshie orada değildi. Kuniko'nun parçalarının dağıtımından beri işe hiç gelmemişti; Masako da o günden sonra yeni evine taşınmak için parayı kullanmış olabileceğinden şüphelendi. Veya başına başka bir şey gelmişti?

Son olayları düşünmeye çalışırken, saçının gevşek tellerini şapkasının içine sokarak, uzun masada oturdu. Sigarasını yakarken, Satake'nin bir yolunu bulup fabrikaya girmiş olabileceği aklına geldi. Dışarıya, salondaki adamlara baktı ama yeni bir yüz göremedi. Hiç alışık olmadığı şekilde gergin ve huzursuzdu. Cüzdanından bir kart çıkartarak, salondaki ödemeli telefona gitti ve Jumonji'nin cep telefonunu aradı.

"Katori-san?" Jumonji'nin sesi rahatlamış geliyordu.

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey. Sadece şu garip aramalarla uğraşıyordum ve tam da cevap vermemeye karar vermiştim." Jumonji'nin sesindeki endişeyi duyabiliyordu.

"Ne tür aramalar?"

"O adamdan olmalı. Cevap verdiğimde, bir adam 'Sıradaki sensin' diyor. Kim olduğunu biliyorum, ama yine de dehşete kapılıyorum, özellikle de onu gerçekten gördüğüm için."

"Senin numaranı nasıl buldu?"

"Muhtemelen o kadar da zor olmamıştır; her zaman kartvizit dağıtırım."

"Nereden aradığını anlayabildin mi?"

"Hayır, cep telefonuydu –her yerden olabilir. Beni ürkütüyor. Günün yirmi dört saati izleniyormuşum gibi hissediyorum. Her neyse, buradan dışarı çıkmaya karar verdim. Bu nedenle, kendine dikkat et Katori-san."

"Bekle bir dakika!" dedi Masako, onun kapatmasını engellemeye kararlı bir şekilde. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Nedir?"

"Kuniko'nun Golf'ü fabrikanın otoparkında."

"Ne?" diye inledi Jumonji. "Nasıl?"

"Oraya kadar Kuniko'nun sürmediğine eminim, bu yüz-

den Satake olmalı," dedi Masako, fısıldarcasına.

"O zaman yaklaşıyor olmalı. Bence oradan çıkmalısın."

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum," dedi Masako. "Eğer önümüzdeki birkaç gün boyunca park yerini gözleyebilir ve bana o arabaya kimin bindiğini haber verirsen, minnettar olurum."

"O olmalı."

"Ama nereye gittiğini bilmek istiyorum."

"Üzgünüm, yapamam." Adamın, sadece kendi canını kurtarmayı düşünerek, kapıdan dışarı çıkıp, çoktan yolu yarıladığını söyleyebilirdi. Onu sakinleştirmek ve Denny's yakınlarında bir yerde iş çıkışında buluşmaya ikna etmeye yetecek kadar, birkaç dakika daha konuştu.

Konuşma gecikmesine neden oldu. Zaman kartını zımbalatmak için koştu ve merdivenlerden aşağıya aceleyle ilerledi. Gece vardiyasında yarım gün çalışan yüz kadar işçi, kapının açılmasını bekleyerek sıra olmuşlardı. Masako içeriye en arka sırada girdi. Artık, dördünün onlarda bir yere gelebilmek için itişip kakışması, daha iyi işler için diğer gruplarla yarışmaları yıllar önceymiş gibi geliyordu.

Kapılar açıldı ve kadınlar içeri girerek el yıkama bölümünde sıralandı. Masako kendi sırasını bekledi. Sıra geldiğinde, lavaboya gitti ve musluğun kolunu dirseğiyle açtı. Ellerini fırçalamaya başladığında, geçen birkaç günde meydana gelen tüm sorunların, hiç geçmeyen hasta bir saplantı gibi kendisine yapıştığını hissetti, aynen Kuniko'nun sarımsı yağının ellerine ve parmaklarına yapışması, tırnaklarının arasına girmesi gibi. Ellerini ne kadar kuvvetli fırçaladığının bir önemi yoktu, çıkmayı reddediyorlardı. Kızarıp derileri soyulana kadar ellerini fırçaladı.

"Eğer kanatırsan, vardiyadan alınacaksın." Sağlık görevlisi arkasında durmuş, ellerine eziyet etmesini izliyordu. Masako kırmızı ellerine ve kollarına baktı.

"Biliyorum," dedi.

"Bugün neyin var senin?"

"Hiçbir şey, özür dilerim." Masako ellerini dezenfektan leğenine soktu ve steril bir bezle kuruladı. Daha sonra önlüğünü silmeye başladı, ama yaptığı iş ona Kuniko'nun koyu yapışkan kanını fırçalamanın ne kadar zor olmuş olduğunu hatırlattı. Aklından bu görüntüyü çıkarmak için kafasını salladı.

"Masako-san," dedi bir ses. El arabasını çoktan pirinçle doldurmuş olan Kazuo yanında duruyordu. "Sen iyi misin?"

"Evet," dedi. Hangi sıraya girmesi gerektiğine karar veriyormuş gibi yaparak, birkaç dakika onunla durdu.

"Dolabıma koydum," dedi.

"Teşekkürler."

Henüz kimsenin onları fark etmediğini gören Kazuo, tekrar ona fısıldadı: "Bu gece aşırı gergin görünüyorsun." Aşırı gergin? Bunu nereden öğrenmişti? Ona bir bakış attı. Daha önce olduğundan daha sakin, kendinden daha emin görünüyordu. Çaresiz köpek yavrusu gitmişti, güvenilir genç bir adam olmuştu. Ona, sakinliğine ve güçlü varlığına ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmişti, sadece bu gece için bile olsa.

İşçi başı Nakayama, onları işaret etti ve koşarak yanlarına geldi.

"Ne yaptığınızı zannediyorsunuz siz? Sıraya girin!" Fabrikanın hapishaneden çok fazla farklı olmadığını anımsatan bu uyarıyla Masako yavaşça ait olduğu yere döndü. Özel bir sohbete, ayaküstü yapılan kısa bir konuşma bile olsa, izin verilmiyordu ve insanların hareketleri denetleniyordu. Sadece

çeneni kapatıp işini yapman bekleniyordu. Hepsi bu.

"Canını sıkmasına izin verme." Kazuo'nun yanından ayrılırken söylediği kelimeler, sıcak ve koruyucu bir battaniye gibi sırtını kaplamıştı. Yine de, Yayoi ve Yoshie işe gelmiyordu, Jumonji ise kaçmanın sınırındaydı. Kuniko ölmüştü. Bu da Satake ile yalnız ilgileneceği anlamına geliyordu. Adamın tam olarak istediğinin bu olduğu hissine kapılmıştı. Her şey, başka kimsenin değil de onun peşinde olduğunu gösteriyordu sanki. Çalışırken, adamın ondan ne istediğine kafa yordu.

Saat 5.30'da, vardiya bittiğinde, hemen iş kıyafetlerini değiştirdi ve fabrikadan ayrıldı. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Bu, kışın gece vardiyasında çalışmanın en kötü yönüydü: İşe başladığında ve işten çıkarken, hava aynı şekilde zifiri karanlık oluyordu.

Otoparka doğru aceleyle yürüdü. Gidi gitmişti. Ama kim kullanmıştı ve ne zaman? Satake'nin Corolla'sının etrafında nasıl dönmüş olabileceğini, kapılarına dokunduğunu, içine göz attığını hayal ederek karanlık otoparkta birkaç dakika boyunca durdu. Korkusunun kokusunu alabildiği için kendi kendine nasıl güldüğünü gözünün önüne getirmişti. Bu düşüncesi nedeniyle sinirlendi. Ama onu yenmesine izin veremezdi. Sonu Kuniko'nunki gibi olmayacaktı.

Tatmadan ağza atılan acı bir ilaç gibi, korkusunu yutmak için kendini zorladı. Hepsi boğazında düğümlenmişti –Kuniko'nun öldüğü gerçeği, Satake –ama bunu yutmayı başardı. Daha sonra kapıyı açtı, soğuk arabaya girdi ve motoru çalıştırdı. Gökyüzünün doğusunda hafif bir ışık izi vardı.

Masako kırmızı gözlerle kahve fincanının dibindeki tortuya baktı. Yapacak başka bir şeyi yoktu. Çok fazla sigara içiyor-

du ve çok fazla kahve içmişti. Başka bir sipariş vermeyeceğinin farkına varan garson artık masasına gelmeyi bırakmıştı.

Denny's'de Jumonji'yi bekliyordu, ancak saat 7.00'yi geçmişti ve kafe, işe giderken yolda kahvaltı yapmak için uğrayan insanlarla kalabalıklaşmıştı. Salon jambon, yumurta, krep kokusu ve sabahın hareketli vızıltılarıyla dolmuştu. Jumonji bir saat gecikmişti bile, ama tam Masako onun şehirden ayrıldığını düşünmeye başlamıştı ki, aniden karşısına oturdu.

"Üzgünüm, geciktim," dedi. Siyah bir kazağın üstüne toprak rengi süet bir ceket giymişti. Ceketin eski görüntüsü ruh halini yansıtıyor gibiydi.

"Gelmeyeceğini sanıyordum."

"Uyuyamadım ve daha sonra da saatin alarmını duymamışım." Masako kendisinin de aynen onun gibi göründüğünü fark ederek, adamın bezgin suratını inceledi.

"Fabrikadaki park yerini kontrol etmedin değil mi?"

"Hayır, üzgünüm. Sadece yapamadım işte." Özürlerini sunarken, cebinden sigarasını çıkardı ve bir tane yaktı. Korkmuş olduğu belliydi.

"Ben de korkuyorum." diye fısıldadı Masako, ama Jumonji onu duymuş gibi görünmüyordu. Camdan dışarı, huzurlu kış sabahına bakarken bir anlığına sessiz kaldılar. İnce beyaz kayın ağaçları güneş ışığında titrekçe parlıyordu.

"Ne yazık ki, fazla yardımım dokunmuyor," dedi Jumonji tekrar özür dileyerek. Genç, yakışıklı yüzünün yerini, bir gecede gerginlikten kül rengine dönmüş bir görüntü almıştı.

"Önemli değil. Ne olacaksa, olacak."

"Bu, birinin beni gelip öldüreceği düşüncesini sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor," dedi Jumonji, cep telefonunu çıkartıp, görüntüsünden nefret edermişçesine masa-

nın üzerine koymuştu. "Kim olduğunu bilmeme rağmen, hâlâ çaldığında beni deli gibi korkutuyor ve onu gerçekten görmüş olmam durumu daha da kötü yapıyor."

"Aramasının nedeni bu," dedi Masako. "Sadece seni korkutmak istiyor."

"Umarım öyledir."

"Neye benzediğini bilmeyi çok isterdim," dedi Masako, kendi kendine konuşuyormuş gibi. Jumonji'nin retinasında bir yerlerde duran ya da Kuniko'nun ölmeden birkaç dakika önce gördüğü görüntüyü, o da görebilseydi keşke.

"Tarif edilmesi güç biri," dedi Jumonji, Satake'nin yakınlarda bir yerde olabileceğinden korkuyormuş gibi etrafa bakarak. Restoran, sabah gazetelerini okuyan işadamlarıyla doluydu. Masako, ona belki bir yüzü hatırlayabilir diye fabrikaya kendisiyle gelmesini teklif edecekti ama buna cesaret edemeyeceğini biliyordu. "Durum ne olursa olsun, Kuniko halledildi," dedi Jumonji, yerine çökerek. Garson ona, masada dokunmadan bıraktığı kocaman bir menü getirmişti. "Ama kolay olmadığını söylemeliyim." Ağırlığı hatırlamış gibi omuzlarını gerginleştirdi. "Yaşlı adamdan iki kat ağır olduğuna iddiaya girerim."

Kuniko'yu sığdırmak için on üç kutuya ihtiyaçları olmuştu; onları da zamanında kargoya vermek, diğer tarafta karşılamak ve çöplüğe götürmek zor olmuş olmalıydı. Masako, cevap vermek yerine, restoranın otoparkına şöyle bir göz gezdirdi. Gözlerinin sürekli yeşil Golf'ü aradığını fark etti.

Onun dikkatini çekmek isteyen Jumonji, bir soru sordu: "Sen buradan kaçacak mısın? Veya fabrikaya devam etmeyi düşünüyor musun?"

"Henüz kaçmaya hazır değilim," dedi Masako.

"Bunu düşünmelisin," dedi Jumonji, şaşırarak. "Kenara koymuş olduğun yedi sekiz milyonun olmalı. Bu, yeterli değil mi? Biliyorum, bu beni ilgilendirmez, ama bu kadar parayı, fabrikada beş yılda kazanamazsın." Masako, bir yudum su içti ancak hiçbir şey söylemedi. Nereye kaçarsa kaçsın, Satake'nin onu takip edeceğini biliyordu. "Ben bugün gidiyorum," diye ekledi Jumonji.

Garson, tekrar geldi ve Jumonji bir hamburger ısmarladı.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Masako.

"Soga-san'ın benim için bir yer ayarlamasını umuyorum. Kendisi de oldukça korkutucudur." Masako, bu ismi daha önce hiç duymamıştı. "Shibuya gibi, biraz hareketin olduğu yakın bir yerlerde olmak istiyorum. Her neyse, benim için bu iş yaklaşık bir yıl sonra normale döner. Ne de olsa, o Yamamoto denen herifle bir ilgim yoktu."

Demek düşündüğü şey buydu. Onun işlerin normale döneceğine dair olan inancı, Masako'ya çok safça geldi. Kendisi, bir daha asla 'normal' bir hayat sürdüremeyecek kadar çok köpru yakmıştı.

"O zaman ben artık gidiyorum," dedi Masako. "Ama bununla ne yapmayı planlıyorsun?" Terk edilmiş gibi görünen cep telefonunu işaret etti.

"Bununla işim bitti," dedi Jumonji. "Artık yeni bir numara bile almak istemiyorum."

"O zaman telefonu almamın bir sakıncası yok, öyle mi?"

"Keyfine bak," dedi Jumonji. "Ama sözleşmesi bir süre sonra bitecek."

"Önemli değil. Sadece sesini duymak istiyorum."

"Hediyem olsun," dedi Jumonji, telefonu masanın diğer ucuna iterek

"O zaman sonra görüşürüz," dedi Masako, telefonu çantasına koyarak.

"Kendine dikkat et."

"Teşekkürler, sen de."

"Seninle iş yapmak bir zevkti," dedi Jumonji. "Eğer ikimiz de bu işten canlı kurtulursak, belki dükkanı yeniden açarız." Gülümsedi ve bardağını kaldırdı, ama gülümsemesi sadece bir an sürdü.

Eve geldiğinde, herkes gitmişti. Yoshiki'nin fincanı, hâlâ yarısına kadar kahve dolu bir halde, masanın üzerinde duruyordu. Masako, fincanı lavaboya koydu ve ovmak için bir fırça aldı. Bir süre sonra, porseleni çizecek kadar sert bir şekilde, hâlâ fırçalamakta olduğunu fark etti. Gerçekten artık burada yaşayabilir miydi? Suyu kapattı ve omuzlarını gevşetmeye çalıştı. Tam da bir yol, kendi özel çıkışını bulmuşken, Satake denen bu adam, onu cehenneme sürüklemeye kararlı görünüyordu.

Yoshie'nin, tayfundan sonraki sabah, ondan cesedi parçalaması için yardım istediğinde söylediği şeyi hatırladı. Bir anlık tereddütten sonra, onu cehenneme kadar takip edeceğini söylemişti. Sonuç olarak, Masako'nun gittiği yer orası mıydı? Gecenin işinden çok, bütün çabalarının boşa gittiği hissi yüzünden, kendisini çok yorgun hissederek kanepeye oturdu. Aniden, Jumonji'nin telefonu çalmaya başladı. Masako, telefona bakarak bir an tereddüt etti, ama sonunda eline alıp cevap düğmesine bastı. Diğer tarafta sessizlik vardı. Masako da sessizce bekledi.

"Sıradaki sensin," dedi bir ses, sonunda.

"Alo?" dedi Masako, boğuk sesiyle. Sessizlik. Onu şaşırtmış olduğu belliydi. "Satake?" dedi

"Masako Katori?" Ses, hoşnutluğunu belirten hafif bir titremeyle kısıktı.

"Benim," dedi Masako.

"O cesetleri parçalarken neler hissettin?" diye sordu Satake.

"Neden bizim peşimizdesin?"

"Senin peşindeyim."

"Neden?"

"Çünkü sen ukalanın birisin. Büyük, kötü dünyayı sana öğreteceğim."

"Teşekkür ederim, ya hayır, etmem," dedi Masako. Satake güldü.

"Yanılmışım," dedi. "Sıradaki sensin. Jumonji'ye sırada onun önünde geçtiğini söyle." Ses, tanıdıktı. Masako, sesi çıkartmak için hafızasını yoklarken, telefon kapandı.

3

Ses, hâlâ kafasının içindeydi. Kısa bir süre önce, bu sesi başka bir yerde duymuştu. Kanepeden fırlayarak, ceketini ve çantasını aldı ve kapıdan çıktı. Corolla'sının motoru hâlâ sıcaktı. Artık emindi: Onunla birkaç kez karşılaşmıştı. Ama hâlâ kanıta ihtiyacı vardı ve o hâlâ uyurken, kanıtı bulacaktı.

Eğer, Sato adındaki güvenlik görevlisi, *aslında* Satake'yse, her şey bir anlam kazanıyordu. Kuniko'yla otoparkta tanışmış ve fabrikaya doğru yürürken onunla arkadaşlık kurmuştu; işte bu, ona Masako'yu gözleme şansını da vermişti. İlk tanıştıklarında, fenerinin yüzünde nasıl oyalandığını, yolda ona bakmak için arkasını döndüğünde gözlerindeki öfkeyi ve dün gece omzunun üzerindeki elinin baskısını hatırladı. Biraz garip görünen küçük şeyler.

Artık emindi. Ama güvenin, bir anda paniğe dönebileceğini ve kaçmak zorunda kalabileceğini biliyordu. Ama buna

razı olamazdı. Gitmeden önce, onun öldüğünü görmek istiyordu. Peki gerçekten cinayet işleyebilir miydi? Muhtemelen hayır. Yine de, sonunun Kuniko gibi olmasını istemiyordu. Vücudu gerildi ve ayağı gaza sertçe bastı, arabası ileri fırlayıp, az kalsın öndeki kamyona çarpacaktı.

Evet, Sato, kumarhane sahibi Satake'ydi. Onun karanlık gözlerini düşününce, birkaç hafta önce görmüş olduğu, birisi onu arkadan boğarken tahrik olduğu rüyayı hatırladı. Şimdi, bunun bir önsezi olduğunu kavrıyordu ve adamın elleri ona değdiğinde, gerçekten teslim olacağı gibi garip bir duygu içindeydi. Bir önceki gece, o loş yolda, ikisi arasında, sadece bir an, bir elektriklenme olmuştu. Masako, o zaman bile Sato'nun Satake olduğunu demek ki biliyordu.

Sabahın yoğun trafiğinde ilerlerken, düşüncelerini geçmiş birkaç ayda ve gelecekte gezindirdi. Avcı mıydı, yoksa av mı? Ölecek miydi, öldürecek mi? "Çünkü sen ukalanın birisin," demişti. Bunu, onun yanına bırakamazdı. Hayır, artık her şey açıkça görülüyordu: Kendisi ve Satake savaştaydılar.

Fabrikaya giden tanıdık yolda ilerledi. Oraya vardığında, otopark, sabah vardiyası yüzünden neredeyse tamamen doluydu. Arabadaki saati kontrol etti; saat 8.30'du ve vardiya 9.00'da başlıyordu, bu yüzden daha da çok araba gelecekti. Terk edilmiş fabrikaya giden yolun kenarına park etti ve güvenlik kulübesine doğru yürüdü. Satake, yerini gözlüklü, daha yaşlı bir adama bırakmıştı. Masako kulübeye geldiğinde, adam, düzgünce katlanmış sabah gazetesini, yüzüne yakın tutarak okuyordu.

"Günaydın," dedi Masako. Adam, okuma gözlüklerinin üzerinden, Masako'nun kan çanağı gözlerine ve solgun suratına baktı. "Ben, gece vardiyasında çalışıyorum, acaba bana

aynı saatlerde çalışan güvenlik görevlisinin –sanırım adı, Sato'ydu– adresini verir miydiniz?"

"Sato mu? İsmini duydum, ama ben 6.00'dan önce gelmiyorum, bu yüzden onunla tanışmadık. Ofise sorabilirsin."

"İş bulma şirketine mi, yoksa, sadece ana ofise mi?"

"Hayır, fabrikadaki değil –çalıştığımız şirketin ofisi. Bu numarayı aramayı deneyin," dedi, üzerinde 'Yamato Güvenlik' yazan bir kartviziti ona uzatarak.

"Teşekkürler." Masako, kartı kot pantolonunun cebine koydu.

"Adresine neden ihtiyacın var?" diye sordu adam, sırıtarak.

"Ona çıkma teklif etmek istiyorum," dedi Masako, ifadesiz bir suratla. Yüzünün, romantiklikten uzak, ne kadar gaddar ve kararlı görünüyor olduğunu tahmin edebiliyordu, ama belli ki yaşlı adam başka bir şey görmüştü.

"Genç olmak güzel olmalı," dedi adam. Genç mi? Masako alayla gülümsedi.

"Sence bana adresini verirler mi?"

"Sadece bana söylediğini söyle," dedi adam, başını gazetesine eğerek. Masako, arabasına dönünce Jumonji'nin cep telefonundan numarayı çevirdi

"Yamato Güvenlik?" dedi yaşlıca bir ses.

"Benim adım, Kuniko Jonouchi ve Miyoshi Yemekleri fabrikasında çalışıyorum. Gece vardiyasındaki güvenlik görevlisi Sato-san, kaybettiğim bir şeyi buldu ve ben de ona ufak bir teşekkür hediyesi göndermek istiyorum."

"Öyle mi?" dedi adam.

"Bana tam adını ve adresini verebilir misiniz?"

"Buradaki ofis adresi mi, yoksa ev adresi mi?"

"Sakıncası yoksa, ev adresi."

"Bir saniye bekleyin." Masako, sanki bütün şirket emekliler tarafından yönetiliyormuş gibi, bu kadar dikkatsiz olmalarına şaşırdı. Kredi şirketinde çalışırken, para nakliyatında kullandıkları güvenlik şirketlerine hiç benzemiyordu. "Adı, Yoshio Sato," dedi adam, bir süre sonra. "Ve Kodaira'daki Tama Belediye Sitesi'nde oturuyor, 412 numaralı daire."

"Çok teşekkür ederim," dedi Masako, telefonu kapatıp, arabanın klimasını açtı. Birden buz gibi olmuştu. Satake'nin, Kuniko'yla aynı apartmanda yaşıyor olabileceği hiç aklına gelmezdi. Tuzağını, büyük bir titizlikle planlayarak, uzun bir süredir kuruyor olmalıydı. Bir kez daha, detaylara verdiği önem, Masako'yu şaşırttı ve korkuttu. Onun uzun bir süre önce atmış olduğu ağlara takılan bir sürü balık gibiydiler. İlki Kuniko olmuştu, ama artık onun sırasıydı. Klimadan gelen sıcak hava esintisi, alnında hafif bir ter damlası oluşturdu, ama onu silmek için elini uzattığında, terin garip bir şekilde soğuk olduğunu fark etti.

Bir anlık bir dürtüyle, Yayoi'yi aramayı düşündü. Birkaç hafta önce kavga ettiklerinden beri konuşmamışlardı, Masako da, onun kendisine anlatmadığı bir şey olup olmadığını merak ediyordu. Numarasını çevirdi.

"Yamamotolar," dediğini duydu, Yayoi'nin biraz yapmacık bir tavırla.

"Benim."

"Masako? Sesini duymak ne güzel."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda. Oğlanlar kreşte. Her şey, güzel ve sessiz." Masako'nun her zamanki katılığına tepkisi, ilk defa biraz rahattı. "Neden soruyorsun?"

"Nedeni yok. İşlerin iyi gittiğine memnun oldum."

"Aslında, kısa bir süre sonra, ailemle yaşamak için eve dönüyoruz."

"Bu, kulağa hoş geliyor."

"Sen nasılsın? Kaptan nasıl?"

"Son zamanlarda işe gelmiyor."

"Gerçekten mi? Işte, bu bir değişiklik. Kuniko nasıl?"

"Öldü," dedi Masako. Yayoi, küçük bir çığlık attı ama birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Masako bekledi.

"Öldürüldü mü?" diye sordu Yayoi sonunda.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum, sadece öyle hissettim." Masako, artık onun bir şeyler sakladığından emindi

"Her neyse, öldü işte," dedi.

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl ölmüş?"

"Onu da bilmiyorum. Sadece cesedini gördüm." Boynunda ip izleri olduğunu söylememeye karar verdi.

"Cesedi mi gördün?" dedi Yayoi kasvetli bir sesle.

"Gördüm."

"Masako-san," dedi Yayoi, artık panik olmuş bir sesle. "Neler oluyor? Bu neden oldu?"

"Sanırım uyuyan bir canavarı uyandırdığımızı söyleyebilirsin."

"...Yani, sence Kuniko'yu o mu öldürdü?" 'Öldürmek' kelimesini bir kez daha kullanmıştı, ve 'canavar' derken Satake'yi kastettiğini hemen anlamış gibiydi. Onunla tanışmış olmalıydı.

"Yani onun kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Masako. Yayoi sessizdi. Arka planda bir talk showun sesleri

duyuluyordu. "Eğer bir şey olduysa, bana anlatmalısın. Hayatlarımız buna bağlı olabilir. Bunu anlıyor musun?" Sesindeki telaş yüzünden küçük arabanın içi titremişti. Bir cevap beklerken, çılgın gibi, dolup taşan kül tablasına bakıyordu.

"Hayır," dedi Yayoi sonunda. "Hiçbir şey olmadı."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Masako hızla. "Bundan sonra tek başınasın demektir..."

"Masako," dedi Yayoi, onun sözünü keserek. "Bunun benim hatam olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, düşünmüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ve bunu söyleyerek, bağlantıyı kesti. Yayoi'yı asla suçlamamıştı. Eğer bir şey olduysa, bu onun hatasıydı. Yine de, hiç kimseden özür dilemeye niyeti, işleri halledişi şekliyle ilgili bir pişmanlığı yoktu. Şu anda onu ilgilendiren tek şey, birisinin onun çıkışını engellediği ve bundan nasıl kurtulacağıydı. Planladığı şeyi diğerlerine söylese bile, hiçbirinin onunla gelmeyeceğini biliyordu; ve zaten, arkadaş da aramıyordu.

Masako, artık onu tek rahatlatan şey olan kemikli ellerine baktı. Onları yavaşça suratına kaldırarak, kendine, güvenebileceği tek kişinin kendisi olduğunu hatırlattı. Başka hiç kimse değil. Bunu ilk fark ettiğinde, yani geçen yaz Kenji'nin kafasını gömdüğü yeri kontrol etmek için ormana gittiğinde, kendisini ne kadar yalnız hissetmiş olduğunu fark etmişti.

Arabanın içindeki hava ısınmış ve ağırlaşmıştı, ve Masako birden uykusunun geldiğini anladı. Motor çalışırken gözlerini kapattı.

Yarım saat sonra uyandığında, hâlâ orada, fabrikaya giden sessiz yolda park etmiş duruyordu. Kenardaki çimler, gece

donu yüzünden kahverengiydiler. Oturduğu yerden, Kazuo'nun kaldırmış olduğu beton kapağın, hâlâ bir mezar gibi açık olduğunu görebiliyordu. Yaklaşık on saat sonra, Satake, üniformasıyla, sıradan biri gibi bu yoldan geçecekti.

Higashi Yamato İstasyonu'nun önündeki meydan, her zamanki gibi, boştu. Rayların arasındaki boş araziden, girdap halinde bir toz bulutu yükseliyordu ve bir okul gezisi için canlı renkli kıyafetler giyinmiş olan bir grup ilkokul öğrencisi, buz pateni pistinin önünde bekliyordu. Masako, arabasını istasyonun arkasına park etti, çocukların arasından geçti, yan yana dizilmiş barların olduğu bir sokağa sapmadan önce, hızla caddeyi geçti. Rüzgar soğuktu ve çöp kokuyordu. Çok geç kalacağından korkarak, adımlarını hızlandırdı.

Penceresinde 'Kapalı' tabelası olan küçük bir suşi dükkanına geldi ve Milyon Tüketici Merkezi'ne gitmek için, buranın yanındaki çürük merdivenleri koşarak çıktı. Koridorun sonundaki kontrplak kapıyı dinledi. Bir süre hiçbir şey duymadı, ama sonunda, birinin içerde sessizce dolaştığını duydu.

"Jumonji-san," diye seslendi. "Kapıyı aç. Ben, Masako." Jumonji, daha önce göründüğü gibi görünerek, bir süre sonra kapıyı açtı. Ama artık, belki de hazırlıklarını bitirme telaşı yüzünden, terliyordu. Çalışma masalarının ve dosya dolabının çekmeceleri açıktı. Jumonji'yi tanıdığı kadarıyla, yanına alabileceği değerli şeyleri arıyordu ve çalışanları daha sonra buraya geldiklerinde oldukça kötü bir sürprizle karşılaşacaklardı.

"Demek sensin," dedi Jumonji.

"Üzgünüm. Seni korkuttum mu?" diye sordu Masako. Jumonji garip bir şekilde güldü ama hiçbir şey söylemedi. Ofiste başka hiç kimsenin olmaması garipti. "Çalışanların işi bı-

raktı mı?" diye sordu Masako.

"Bu öğleden sonra birisi gelecek. Sanırım, biraz şaşıracak." Onu ofise alırken bir kez daha gülümsedi. "Ne oldu? Seni bir daha göreceğimi zannetmiyordum."

"Seni yakaladığıma sevindim. Bana Kuniko'nun borcuyla ilgili bazı bilgiler verip veremeyeceğini merak ediyordum. Ona parayı vermeden önce, kredi geçmişiyle ilgili bilgi topladın mı?"

"Elbette," dedi Jumonji. "Ama bu, ne için gerekli?" Masako, onun artık sınırlarına ulaştığını fark ederek bir süre Jumonji'ye baktı.

"Satake'nin kim olduğunu buldum," dedi.

Jumonji'nin gözleri kocaman açıldı. "Kimmiş?"

"Fabrikanın otoparkında çalışan, Sato isimli bir güvenlik görevlisi."

"Bok!" dedi Jumonji, belki Satake'nin bu kadarına cesaret edebilmesine veya Masako'nun onu bulabilmesine şaşırmıştı. "Emin misin?"

"Sadece bu da değil, Kuniko'nun apartmanında da yaşıyormuş."

"Adachi'deki çete günlerimde korkutucu adamlar tanımıştım, ama böyle bir herifle hiç karşılaşmadım. Tamamen farklı bir seviyede," diye fısıldadı, Kuniko'nun cesedini almaya gittiği gece gördüğü adamı hatırlayarak. Sanki yapış yapış bir şeyi çıkartmaya çalışır gibi, ağzının kenarlarını ovaladı. Masako, neredeyse boş ofise göz gezdirdi.

"İşler durgunmuş gibi görünüyor," dedi.

"Biraz yavaşladı diyebiliriz. Her neyse, Kuniko'nun dosyası şurada olmalı. İstediğin gibi kullanabilirsin, ama ne işine yarayacağını hâlâ anlamış değilim." Masako, çekmecedeki 'J'

bölümünü buldu. Kuniko'nun kağıtlarını çıkarttı ve Jumonji'nin karmaşık yazısıyla yazılmış, kredi formunu inceleyerek, vadesi gecikmiş borçları aradı. "Aklındaki nedir?" diye sordu Jumonji, ceketini çıkartarak. Meraklanmış gibi görünüyordu.

"İşime yarayacak bir şey arıyorum."

"Nasıl?"

"Satake'ye zor zaman geçirtecek bir şey," dedi Masako.

"Bunu düşünme bile," diye mırıldandı Jumonji. "Haydi, çıkalım buradan." Masako, Kuniko'nun ehliyetinin fotokopisini inceledi. Kuniko, fotoğraf çektirmek için ağır bir makyaj yapmıştı ve yüzü, ifadesiz ve solgun görünüyordu.

"Jumonji-san?"

"Ne?"

"İflas ettiğini nasıl bildirirsin?"

"Oldukça kolay," dedi Jumonji. "Birkaç kez mahkemeye çıkmak yeterli."

"Sanırım, Kuniko'yu oynayacak birini bulamayız," dedi Masako ve ehliyetteki fotoğrafa parmağıyla vurdu. Yayoi'yi ikna edebilseler bile, onun bu rol için uygun olmadığını biliyordu. Ayrıca, bunun için zamanı da yoktu.

"Planın nedir?" diye sordu Jumonji, ona bakarak.

"Kuniko'yu iflas ettirip, Satake'yi de onun borçlarına imza atmış gibi gösterebilir miyiz, diye merak ediyordum."

"Zekice," dedi Jumonji, endişeyle gülüyordu. "Sahte iflas bildiremesek bile, onu hâlâ borçlara kefil olmuş gibi gösterip, kredi̇törlerine Kuniko'nun şehirden kaçtığını söyleyebiliriz. Artık her şey telefonda yapılıyor, bu yüzden, bütün yapmam gereken 'meslektaşlarıma' birkaç telefon açmam. Bu adamlar, para kazanacaklarını düşündükleri sürece, her şeyi yaparlar."

"Satake'nin onun kefili olduğunu söylemen yetecek mi?"

"O kadar basit. Bir sözleşmen olması bile gerekmiyor. İşin kötü yanı şu ki, Satake gerçekte ödemeleri yapmak zorunda değil, ama biri parayı ödeyene kadar onun canına okuyacaklardır."

"Benim istediğim de bu," dedi Masako. "O zaman, Kuniko'nun kaybolduğu haberini yayabilir misin?"

"Olmuş bil."

"Borç tutanağı doldurup, onun adına imzalayalım. Buralarda hazır mühürlerin vardır, değil mi?" Jumonji, çalışma masasına giderek, çekmeceden teneke bir kurabiye kutusu çıkarttı. Kutunun kapağını açıp, Masako'ya bir dizi sahte mühür gösterirken yüzünde haylaz bir ifade vardı.

"Sato kadar çok kullanılan bir isim seçtiği için bunu hak ediyor," dedi Jumonji, kutudan üzerinde bu isim yazan üç tane mühür çıkartarak.

"İşini bitirir bitirmez buradan çıkabilirsin."

"Öğlene kadar bitirmiş olurum," dedi Jumonji. Yanakların tekrar renk gelmişti.

"En azından onu deliğinden çıkartmış oluruz," dedi Masako, Satake'nin hiçbir şeyden habersiz dairesinde uyuduğu aklına gelince, yüzünde bir gülümseme belirmişti.

4

Masako'yu sadece korkutmak sıkıcıydı.

Satake, istasyonun karşısındaki bir süpermarketin çatı bahçesindeydi. Belki soğuk, bulutlu hava yüzünden, belki de dükkan müşterilerini şehirdışında açılan büyük süpermarketlere kaptırdığı için, alan boştu. Küçük oyun parkında çocuklarıyla oynayan birkaç aile ve bir köşede öpüşen, lise yaşlarında genç bir erkek ile bir kız vardı. Elbette, bahçe boştu.

Satake, bir süredir durmuş, oyun salonunun yanındaki eğreti hayvan dükkanına bakıyordu. Öndeki beş, kirli kafeste, her yerde rastlanan türlerden, çok uzun zamandır dükkanda olan ve kafeslerine biraz büyük gelen, uyuşuk kedi ve köpek yavruları vardı. Satake, elinde sigarasıyla onlara bakarken, hayvanlar geri çekildiler. Anna'nın onu, kendisine bir süs köpeği gibi davranmakla suçladığını hatırladı. Sadece bir anlığına, Mika'nın en gözde kızına çevirdiği kadının pürüz-

süz tenini ve mükemmel hatlarını özledi.

Anna, bir kez bunu anladıktan sonra, ne kadar çabalarsa çabalasın, o pozisyonu koruması mümkün değildi. İşler böyle yürürdü. Zaten bir süs hayvanı olduğunu bilmediği için o kadar popülerdi. Ama bunu fark ettiği an, her şey bitmişti ve üzerinde her zaman kendine özgü bir bilinç gölgesi olacaktı. Bu, bir erkeğin bir kadına âşık olması için gereken en önemli özelliklerden biriydi; ama sadece bir kadının bedenini satın almakla ilgilenen erkekler, bundan son derece nefret ederdi. Ne olduğunu bilen bir kadın değil, sadece güzel bir kadın isterlerdi; bir kedi değil, kedi yavrusu. Bu yüzden, Anna'yı şımartıp iltifatlara boğmaya hevesliydi, onu karanlıkta bırakmayı umarak –ve onun sonunu hazırlayan şeyin, kendisine âşık olmuş olması da çok ironikti. Anna, şu anda çalıştığı barda iyi iş yapıyor gibiydi, ama bu sadece altı ay daha sürerdi. Satake onun için üzülüyordu, ancak bu duygu, önündeki kafeslerde duran kedi ve köpeklere karşı hissettiği acımayla aynıydı. Parmaklıkların arasından bir parmağını soktu, kafesin içindeki köpek yavrusu ise titreyip havlayarak geri kaçtı.

"Korkma," dedi Satake ona. Hayvanların yaltaklanması, korkup sinmesi veya üstünüze başınıza sıçmanması sıkıcıydı. Ama diğer taraftan, kolay güvenen bir hayvan da aptaldı. Süs hayvanları böyleydi: ya yalaka ya da aptal. Satake birden sıkılarak, dükkandan uzaklaştı. Kafasını, yan taraftaki boş ve zevksizce aydınlatılmış oyun salonuna soktu, sonra da küçük bahçede dolaştı. Gri, keyifsiz şehir, Tama Tepeleri'ne doğru uzanıyordu. Bir çöplük, diye düşündü Satake, yapay çime tükürerek. Koşedeki çift ve oyun parkındaki aileler, küçümseyerek ona baktılar.

Masako Katori, dört gündür, Kuniko'nun Golf'ünü onun için otoparka bıraktığından beri, işe gelmiyordu. Belki de işi bırakmıştı. Ama bu, gerçekten çok hayal kırıklığına uğratıcıydı. Çelikten sinirleri olduğunu düşündüğü bir kadın bulmuş olduğu için çok heyecanlanmıştı, ama küçük bir oyun koşarak kaçmasına neden oluyorsa, onun bir işine yaramaz demekti. Sonuçta, o da diğer herkes gibi kendisinden sadece korkuyor muydu? O gece fabrikaya yürürken, onun bir şeyler –bir çekim– hissettiğini düşünerek kendini mi kandırıyordu?

Hayvan dükkanına geri döndü. Kediler ve köpekler, zavallı özleriyle onu takip ediyorlardı. İçinde bir şeylerin ölmeye başladığını hissediyordu ve hızla çatının merdivenlerinden aşağı indi. Koşarken, nabız atışı hızlandı, vücudu ise Shinjuku'da diğer kadını kovaladığı yaz akşamı hissettiği heyecanı hatırladı. Kadının yüzündeki ifade, onu daha önce bildiği her şeyden daha çok heyecanlandırmıştı. Ama Masako onu hayal kırıklığına uğratmış, sınırlendirmişti. Onun canını acıtmak istiyordu, yine de şişkoya yaptığı gibi onu sadece ortadan kaldırmayacaktı. Onunla karşılaşmasının kader olduğunu düşünerek bir hata mı yapmıştı? Ceplerindeki elleri, yumruğa dönüştü.

İstasyonun yanındaki pachinko salonunda, Satake, aynı makinede üç kere en büyük hediyeyi kazandı ki, kurallara göre, izin verilen en yüksek rakam buydu. Salondan ayrılmadan önce, makineye sert bir tekme attı, ve görevli, şikayet etmek için arkasından koştu

"Bayım!" diye seslendi.

"Ne?" dedi Satake, ona bakmak için arkasını dönerek. Bakışındaki kötülük, adamın olduğu yerde kalmasına neden ol-

du. Satake, cebinden 10.000 Yen'lik üç tane banknot çıkarttı ve kaldırıma attı, sonra da, kaşlarını çatarak, adamın yerden paraları toplamasını seyretti. Böyle bir jest için Yayoi'nin yeterince parası vardı. Zaten paçinkoyu para için oynamıyordu.

İçinde bir şiddet pınarı büyüyordu. Birini öldürüp de, yine de daha şiddet dolu olmak garipti, lakin Satake son birkaç gündür, sabırsız bir öfkeyle o kadar doluydu ki, bu öfke sanki dışına taşmak üzereydi. Aynı zamanda, bir parçası, patlamaya giden sürecini sakinlikle seyrediyordu.

Omuzları çökmüş, kasvetli bir ruh haliyle, boş bir çarşıda dolaştı. Eski olanlar karanlık ve iç karartıcıyken, yeni dükkanların vitrinleri gösterişli ve yapaydı. Satake'nin karnı açtı ama canı hiçbir şey yemek istemiyordu. Bu gece, yine, Golf'ü otoparkta bırakıp Masako'yu beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Süper markete geri dönerek arabayı buldu. Kapıyı açarak, içerideki kaset ve ayakkabı yığınına baktı; Kuniko'nun çöplerini bulduğu gibi bırakmıştı. Yolcu tarafındaki bir çift mahvolmuş ayakkabı Satake'ye Kuniko'yu hatırlatıyordu, onlara nefretle baktı. Arabanın yeni bir sürücüsü olduğunun tek kanıtı, kül tablasındaydı: İzmaritler, artık Satake'nin içtiği sigara markasına aitti ve kül tablasını düzenli aralıklarla boşaltıyordu.

Eğer bu mahallelerde yeterince uzun dolaşırsa, er yada geç Masako'ya rastlardı. Onu karşısında bulunca yüzünü görmek isterdi. Eğer fabrikadan gerçekten ayrıldıysa, tehlikeli ve takıntılı bir iş olmasına rağmen, onu bu şekilde avlamaktan başka bir seçeneği yoktu. Masako'nun, otoparka gelip de Kuniko'nun arabasını orada bulunca nasıl göründüğünü hatırladı. Sadece bir an için yüzü donmuş, sonra hiçbir şey olmamış gibi ifadesizleşmişti; ama kıstığı dudakları ona

ihanet etmişti. Satake, bu tepkiyi, güvenlik kulübesinden bile görebilmişti. Arabadan çıkıp Golf'ün etrafında dolaşırken, arabanın aynen Kuniko'nun yaptığı gibi park edildiğini görünce daha da çok şaşırmıştı. Bunu biliyordu, çünkü ona arabayı sormak için geldiğinde, sesindeki titremeyi saklamayı becerememişti. Tam da korkunun sesi. Satake bunu hatırlayarak sessizce güldü. Ama sadece korku yeterli değildi. Veya, aslında, sinmeye veya yalvarmaya neden olmadıkça, korku yeterince iyiydi. Hayvan dükkanındaki köpekleri ve Kuniko'nun hayatını bağışlaması için çirkince yalvarışını hatırladı. Aniden nefreti uyanarak, ayakkabıları dışarı fırlattı ve ayakkabılar lekeli betonda zıpladılar

Kuniko'nun apartmandaki park yerine park etti, tam kapıyı kilitliyordu ki, onu beklemekte olduğu belli olan genç bir kadın, hızla kendisine doğru ilerlemeye başladı. Satake onu tanımıyordu, ama önlüğü ve sandaletlerinden, onun buradaki ev kadınlarından biri olması gerektiğini anlamıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, ancak saçları, aceleyle takılmış bir peruk gibi, geride toplanmıştı ve saç köpüğü yüzünden nemliydi. Satake onun korkunç yorulduğunu düşündü.

"Bu arabanın sahibi olan bayanı tanıyor musunuz?" diye sordu kadın. "Jonouchi-san'ı?"

"Elbette tanıyorum. Arabasını kullanıyorum, değil mi?" Golf'ü ne kadar uzun kullanırsa, böyle soruları o kadar çok alacağını biliyordu

"Özür dilerim, kastettiğim bu değildi..." Kadın, Kuniko'yla onun bir ilişkisi olduğuna dair kendi kendine bir sonuca vararak kızardı. "Sadece son zamanlarda onu etrafta göremedim."

"Ben de onun nereye gittiğinden emin değilim," dedi Satake.

"Ama arabasını kullanıyorsunuz, öyle mi?" dedi kadın, merakla.

"Onun çalıştığı fabrikada, güvenlik görevlisi olarak çalışmaya başladım. Ve aynı binada yaşadığımızı fark edince, o şehirdışındayken, benden arabasıyla ilgilenmemi istedi. Bunu ondan ben istememiştim." Kadının, anahtarlıktaki K harfini gördüğünden emin olmak için anahtarları onun burnunun dibinde salladı.

"Anlıyorum," dedi kadın. "Ama nereye gittiğini merak ediyorum."

"Sanırım sadece kısa bir geziye çıktı. Endişelenecek bir şey olduğunu zannetmiyorum."

"Ama günlerdir eve gelmiyor ve çöp kutularını toplama sırasının ona geldiğini söylemek için ona ulaşamadım. Devamlı telesekreteri çıkıyor, kimse kocasını da görmemiş."

"Fabrikadaki işinden ayrıldı," dedi Satake. "Belki de ailesinin yanına gitmiştir."

"Ve o yokken siz de arabasını kullanıyorsunuz, öyle mi?" diye aynı soruyu sordu kadın, sesinde şüphe vardı.

"Parasını ödüyorum," dedi Satake.

"Oh, anlıyorum," dedi kadın, paradan bahsedilince hafifçe dikilerek. Satake bunu eğlendirici buldu. Kadın, kocasının maaşıyla yaşıyordu, ama para gibi boktan bir konudan bahsedilmesinden hoşlanmıyordu.

"Üzgünüm," dedi Satake, onun yanından geçerek. "Acelem var." Bundan sonra, işe gittiği zamanlar dışında arabayı kullanmamaya karar verdi. Binaya yaklaşırken, posta kutularının yanında duran, yeni bir yağmurluk giymiş olan, orta

yaşlı bir adam fark etti. Önce onun bir polis olabileceğini düşündü, ama yanından geçerken göz ucuyla adama bakınca, onda polis gözleri olmadığına karar verdi. Bir satıcı, diye tahmin etti, onun posta kutularındaki isimleri kontrol etmesini izleyerek; ancak adamın 412 numaralı posta kutusunda durduğunu görünce, Satake asansöre bindi.

İnince, asansörün tekrar birinci kata dönmediğinden emin oldu, sonra da başını soğuk kuzey rüzgarından korumak için eğerek, yavaş yavaş koridorda ilerledi. Ama dairesine yaklaşıp anahtarını çıkartmak üzereyken, başını kaldırıp kapısının önünde duran genç bir adam gördü. Adam, kısa, beyaz bir pamuklu ceket ve mor bir pantolon giymişti ve saçları kavuniçi-kahverengine boyanmıştı. Satake, onun cebine bir şey koyduğunu gördü –muhtemelen bir cep telefonu. Adamın görünüşünden hiç hoşlanmamıştı.

"Sato sen misin?" dedi adam, sorusunun cevabından emin bir şekilde. Bu, kesinlikle bir polis değildi. Yakuza görünüşünü anlamamak mümkün değildi. Satake soruyu duymazdan gelip, bu adamın aşağıdaki adamla nasıl bir bağlantısı olduğunu düşünerek, kapıyı açmak için ilerledi. Ama kapı koluna elini uzatınca, siyah bir kumaşla kaplanmış olduğunu fark etti. Adam, kahkahasını bastırarak, sessizce onu izledi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Satake.

"Daha iyi bak," dedi ziyaretçisi. Siyah kumaşın, Kuniko'nun, onun ağzına tıkamak için kullandığı iç çamaşırı olduğunu anlayınca, kan Satake'nin beynine fırladı.

"Bunu sen mi yaptın?" dedi ve adamın yakasına yapıştı. Ama etkilenmiş görünmeyen adam, elleri hâlâ cebinde olduğu halde, sadece kıkırdadı.

"Ben değil. Ben geldiğimde oradaydı."

O zaman, bunu yapan Masako olmalıydı. Satake adamı bırakarak, iç çamaşırını kapı kolundan alıp cebine koydu. Kumaş, rüzgarda asılı kalmaktan soğumuştu.

"Ben değildim," diye tekrarladı adam, Satake'nin bir yanını dürterek. "Ve beni itip kakma iznini kimden aldın?"

"Ne istiyorsun?" dedi Satake, onu geri iterek.

"Sana bunu göstermeyi." Cebinden bir kağıt çıkarttı ve Satake'nin suratına yapıştırdı. Bu, Kuniko Jonouchi'nin Midori Kredi diye bir yerden almış olduğu iki milyon yenlik borcun bonosuydu.

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Kefil olarak senin imzan var ve Jonouchi denilen şu kadın şehri terk etmiş."

"Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye yalan söyledi Satake – ama oyuna getirilmiş olduğunu biliyordu. Hiçbir tefecinin Kuniko'ya bu kadar büyük bir borç vermesi mümkün değildi, bu yüzden, her şey ondan intikam almak için hazırlanmıştı. Şimdi bu punklar onu dikizleyecek, binanın etrafında sinsice dolaşarak dikkatleri üzerine çekecekti.

Adam, aniden daha da yükselen bir sesle konuştu: "Ne demek bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum?" Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve bir kadın kafasını dışarı uzattı. Endişeyle onlara baktı ki, ziyaretçisinin yaratmak istediği etki de zaten buydu. "O zaman bu ne?" dedi adam, kağıdı tekrar uzatıp, kefil yerini göstererek. "Yoshio Sato" ismi özenle damgalanmıştı. Satake gülümsedi.

"Bu, ben değilim."

"O zaman kim?"

"Nereden bileyim?" Tam o anda, koridorun sonundaki asansörün kapıları açıldı ve posta kutularının yanında duran

adam onlara doğru ilerledi. O ve punkçu, görünüşe göre beraber çalışıyorlardı.

"Adım, Miyata," dedi adam, onların yanına gelince. "Doğu Kredi'de çalışıyorum. Müşterimiz Jonouchi-san, araba ödemelerini geciktirdi ve onun ortadan kaybolduğunu duyduk."

"Onun da mı kefili benim?" diye sordu Satake.

"Korkarım ki, öyle," dedi adam. Satake, böyle kaç adamın daha geleceğini merak ederek küfretti. Muhtemelen artık bir yığın borcun kefiliydi. Masako, büyük ihtimalle Jumonji'nin yardımıyla, sahte belgeler düzenleyip, kredi işindeki arkadaşlarına vermişti; sonra da Kumiko'nun ortadan kaybolduğu haberini yayıp, köpekleri peşine salmışlardı.

"Tamam," dedi. "Sanırım pek bir seçeneğim yok. Eğer kağıtları bırakırsanız, ne yapabileceğime bir bakarım." Bu ani tavır değişikliği karşısında rahatlayan adamlar, sözleşmelerin kopyalarını ona uzattılar.

"Peki parayı ne zaman alacağız?" diye sordu genç olanı.

"Ödemeleri en geç bir hafta içinde yapacağım."

"Eğer yapmazsan, birkaç arkadaşımla geri gelirim ve bir sonraki sefer, bu kadar dost canlısı olmayız. Buna inanabilirsin." Genellikle ilk ziyarette bu kadar kaba olmazlardı, diye düşündü Satake: Jumonji, düşmeyi bildiği en sert ekibi tutmuş olmalıydı.

"Anlıyorum," dedi Satake. Onlar konuşurken, birkaç komşu daha dışarı çıkmış, güvenli bir mesafeden onları izliyorlardı. İki adam, onu böyle zor bir durumda bırakmayı başardıkları için memnun olmuş görünmüyorlardı. Satake, Miyata'ya başıyla selam vererek kapıyı açtı ve içeri girdi. Genç olanı içeriye bakmaya çalıştı, ama Satake, ışığı yakmadan önce, kapıyı

arkasından sıkıca kapattı. Gözetleme deliğinden baktığında, adamlar gitmişti.

"Bok," diye söylendi, Kuniko'nun iç çamaşırını yere fırlatıp bir tekme atarak.

Bu süre içinde onu izleyip, sıkboğaz edeceklerdi. Daha da kötüsü, binadaki diğer insanlar da onu izlemeye başlayacaklardı. Otoparktaki kadın muhtemelen onlardan biriyle konuşmuş, meraklanmıştı. Borçları ödemek için birkaç milyon yen verebilirdi, ama komşular artık böyle dikkat kesilmişken bu apartmanda daha fazla kalamazdı; Masako da borcu ödemezse, kredi şirketlerinin onu fabrikada bulup, bu küçük oyuna orada son vereceklerini biliyor olmalıydı.

Dolabı açarak, Shinjuku'dan yanında getirdiği siyah, naylon çantayı çıkarttı. Çantayı, para tomarları ve dedektiflik şirketinin raporlarıyla doldurdu, ve sonra, bir kez daha düşününce, Kuniko'nun iç çamaşırını da alıp çantaya attı. Gözleri, boş dairede dolaşarak, pencerenin yanındaki yatakta durdu. Masako'yu oraya bağlayıp ona işkence etmeyi hayal etmişti... Ama bu olmayacaktı. Yine de, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Onu bulmuş olmanın verdiği zevk geri dönüyordu; ancak artık daha güçlüydü, diğer kadını Shinjuku caddelerinde gördüğünde hissettiğinden daha güçlü. Artık, Masako'yu öldürme isteği, diğerini öldürme isteğinden daha fazlaydı; ve bundan daha büyük bir zevk yoktu.

Işığı açık bırakarak, çantayı aldı ve daireden çıktı. Koridorda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, arka merdivenlerden aşağı indi. Birinci kata ulaşınca, pamuklu ceket giyen genç adamın biraz ileride durmuş, tütüyerek Satake'nin penceresine baktığını gördü. Işığın yanık olmasından rahatlayarak, adam izleme işini bırakıp, işten dönmekte olan

genç bir kadına bakmaya başlamıştı. Bu fırsattan yararlanan Satake, bir çalı sırasının yanında olan çöp barakasının arkasına koştu ve caddeye çıktı. Şu anda, bir yerlerde bir otel bulması gerekiyordu. Onlardan kaçtığını anlayıp, fabrikada peşine düşmelerinin ne kadar süreceğini bilmiyordu.

O gece, işe kiralık bir arabayla gitti. Masako'nun geleceğinden emindi. Şimdiye kadar, planının başarılı olduğunu duymuş olması gerekiyordu, ve becerdiği işin sonuçlarını görmeye gelecekti. Satake, bunu *kendisi* yapmış olsa, geleceğini biliyordu –ve Masako da ona çok benziyordu. Güvenlik kulübesinde, Corolla'sının gelmesini bekleyerek ve suratının nasıl görüneceğini merak ederek, bir sigara içti.

Masako, 11.30'dan biraz önce, tam zamanında geldi. Satake, başını kaldırıp baktığında, bir an için farların arasından onun yüzünü gördü. Güvenlik kulübesinin yanından geçerken, yüzü ifadesizdi; dönüp de ona bakmayarak her şeyi kanıtlıyordu. Ukala orospu. Muhtemelen, bana neden olduğu bütün o sıkıntıları düşünüyordur. Saf nefret ve Masako'nun kendisinin ondan nefret etmesi için bir yol bulmasına duyduğu hayranlığın bir karışımıyla, kanı kaynadı. Bundan dolayı, başı dönmüştü.

Araba kapısının hızla çarpışını ve ona doğru yürürken, çakılların üzerindeki ayak seslerini duydu. Kulübeden çıktı ve tam onun yolunun üzerinde durdu.

"İyi akşamlar," dedi.

"İyi akşamlar," diye tekrarladı Masako, onun gözlerinin içine bakarak. Açık saçları, yamalı, pamuklu ceketini omuzlarına düşüyordu. İnce yüzünde gülümsemeye benzer bir şey vardı. Onun kimliğini öğrenmek ve dairesinden çıkmasına

neden olmak, ona güven vermişti. Satake, sakin kalmak için kendisini zorladı.

"Seninle fabrikaya kadar yürümemi ister misin?" diye sordu, neredeyse saygılı bir sesle.

"Hayır, teşekkürler."

"Karanlıkta burası tehlikeli olabilir."

Masako bir an tereddüt etti. "Tehlike sensin," dedi, ona meydan okuyarak.

"Ne kastettiğini anladığımdan emin değilim."

"Oyun bitti, Satake," dedi Masako.

Shinjuku'da o kadını yakalarken, Satake kontrol edilemez bir heyecan duymuştu; ama bu, farklıydı. Bu sefer, içinde dolaşıp bir çıkış yolu aramasına rağmen heyecanını kontrol etmeyi başardı. Bu şekilde ertelenen zevk, daha şiddetliydi.

"Sert bir orospusun," dedi Satake. Masako onu duymazdan gelip, fabrikaya doğru ilerlemeye başladı. Gerçekten de bütün o yolu tek başına yürüme riskine girecek miydi? Neredeyse, onun kalbinin atışlarını duyup, omuzlarındaki gerginliği hissederek, biraz arkasından onu takip etti. Ama Masako, hiçbir korku belirtisi göstermeden, karanlıkta yürümeye devam etti. Satake fenerini yakarak, onun birkaç adım önündeki yolu aydınlattı.

"Eşlik edilmesini istemediğimi söylemiştim," dedi Masako, ona dönerek. "Böyle bir yerde boğazlanmak istemiyorum." Satake, bir zevk dalgası daha hissetti. Ondan ne kadar da nefret ediyordu! Ve bu, güzel Anna'ya duyduğu bütün her şeyden daha kuvvetli bir histi. Kendini yok etme tehlikesiyle bir şekilde bağlantılı olan özlem ve nefret. Onu hemen yakalayıp bayıltsa ve eski fabrikada öldürse, ne olurdu? Bir süre bu düşünceyle eğlendi, ama sonunda, bunun çok sıradan olacağına karar verdi.

"Burası, doğru ortam değil, değil mi?" diye sordu Masako, sanki onun düşüncelerini tahmin etmiş gibi. "Önce acı çekmeni istiyorsun. Neden bu kadar...?" Bisiklet frenlerinin acı sesi sözünü kesti, ve her ikisi de geriye dönerek arkalarında durmakta olan Yoshie'yi gördüler.

"Günaydın," dedi Yoshie. Güvenlik görevlisine baktı ve sonra Masako'nun yanına geldi.

"Kaptan!" dedi Masako. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni görmek istedim. Seni yakalayabildiğim için şanslıyım." Satake, fenerini bir süre onun suratına tuttu. Yoshie, ani ışık karşısında kaşlarını çatarak, ışık huzmesinin dışında sırıtıyormuş gibi görünen Masako'ya baktı.

5

Güvendeydi. Masako, Yoshie'nin yüzünü görünce derin bir nefes aldı. Oysa Satake'nin onu öldürebileceğini fark edince, nefesi neredeyse kesilmişti; ve en ufak bir zayıflık belirtisi göstermiş olsa, bunu yapacağından emindi. Bu, Masako'ya, gözlerinin içine bakma hatasını yaptıktan sonra vahşi bir köpek tarafından kovalandığı çocukluk anısını hatırlattı. Ucuz kurtuldum, dedi kendi kendine, tekrar normal nefes almaya çalışarak.

Artık Satake'nin öfkesinin patlamanın kıyısında olduğunu ve uçuruma doğru itme oyunundan hoşlandığını biliyordu. Gözlerindeki eğlenceyi, onunla kedi fare oyunu oynamanın ona verdiği zevki görmüştü. Ama aynı zamanda, onun içindeki bir şeylerin feci şekilde çığırından çıkmış olduğunu ve onu patlamaya tahrik ettiğini de görmüştü – aynı, onun içindeki bir şey gibi, gizlice, eğer öldürecek kişi oysa, ölmeye is-

tekli olduğunu düşünen yanı gibi.

İleride yükselen, terk edilmiş karanlık fabrikaya baktı. Binanın boşluğu, içindeki boşlukla uyumlu gibiydi. Yoksa bu, kendi mahvolmuş hayatının bir simgesi miydi? Kırk üç yılı, sadece bunu keşfetmek için mi yaşamıştı? Gözlerini fabrikadan alamadı.

"Kimdi o?" diye sordu Yoshie, rahatsızca otoparka bakarak. Engebeli yolda, ağır bisikletini elinde götürüyordu.

"Güvenlik görevlisi," dedi Masako. Satake'nin yanında durup onları izlediği güvenlik kulübesi, karanlıkta bir deniz fenerine benziyordu. Satake, onun dönüşünü bekleyecekti.

"Tüylerimi ürpertiyor," dedi Yoshie.

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Yoshie, ama görünüşe göre, açıklama zahmetine girmeyi istemeyerek, başka bir şey söylemedi. Bisikletinin farı, önlerindeki yolu hafifçe aydınlatıyordu.

"Neler yapıyordun?" diye sordu Masako. Bir hafta önce Kuniko'yu hallettiklerinden beri onu görmemişti.

Yoshie, yorgunlukla içini çekti. "Uğraşım, sadece ilgilenmem gereken çok şey vardı." Kışları her zaman giydiği rüzgarlığı giyiyordu, ve Masako, ilanel astarın ne kadar ince ve yıpranmış olduğunu hatırladı. Yoshie'nin de bir gün bu kadar yıpranıp yıpranmayacağını merak etti.

"Ne tür şeyler?" diye sordu. Satake'nin Yoshie'nin peşinden gitmediğini düşünüyordu. Artık sadece onunla ilgilendiği belliydi.

"Miki evden kaçtı," dedi Yoshie. "O zamandan beri onu görmedim. Kız kardeşinin kötü bir örnek olduğunu biliyordum, ama *onun* böyle kaçacağını hiç düşünmemiştim. Ev artık çok boş. Buna dayanabileceğimden emin değilim." Masa-

ko, Yoshie'nin herhangi bir çıkışı olup olmadığını düşünerek, sessizce dinledi. "Hepsi çok aptalca. Ona biraz daha param olduğunu söyleyemeden gitti. Bildiği kadarıyla, diğer para kaybolduğu için artık üniversiteye gidemeyecekti. Her şey cehenneme gidiyor gibi görünüyor."

"Eminim geri gelecektir."

"Hayır, gelmeyecek. O da aynı kız kardeşi gibi. Sonu, işe yaramaz bir adamla olacak, benim de bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Çocuklarım aptallar ve ben bunun için hiçbir şey yapamıyorum." Yürüdükleri süre boyunca, Yoshie bu umutsuz nakaratını tekrarladı. Ses tonu neredeyse özür diler gibiydi, ama ne için özür dilediği belli değildi. Boş fabrikayı, eski bowling salonunu ve bir dizi evi geçerek, otomobil fabrikasının uzun duvarıyla çevrelenmiş geniş caddeye çıktılar "Benden bu kadar," dedi Yoshie, sırtını esneterek. Kambur omuzları, onun yaşlı görünmesine neden oluyordu.

"İşi bırakıyor musun?"

"Artık burada çalışamam," dedi Yoshie. Masako, ona kendisinin de son gecesi olduğunu söylemedi. Bunu bildirmek ve Kazuo'nun onun için sakladığı para ve pasaportu almak için gelmişti. Eğer bu gece sağ kalırsa, belki de Satake'den tamamen kaçabilirdi. "Sadece birkaç dakika konuşma şansına sahip olmak istedim," dedi Yoshie. "Bu yüzden gelmemin sebebi bu."

İşten sonra salonda konuşamazlar mıydı? Masako, Yoshie'nin ne demeye çalıştığını merak ederek, o bisikletini park etmeye gittiğinde merdivenlerde bekledi. Gökyüzünde hiç yıldız yoktu ve üzerlerinde kalın bir bulut tabakası asılı duruyor gibiydi, ama bulutlar bile görünmüyordu. Sanki ağır bir yük üzerine bırakılmış gibi sıkışmış hisseden Masako, ba-

şını kaldırıp fabrikaya baktı. Tam o anda, merdivenlerin sonundaki kapı açıldı.

"Katori-san?" diye seslendi biri. Bu, Komada'ydı.

"Evet?"

"Yoshie Azuma'nın bu gece gelip gelmeyeceğini biliyor musun?"

"Bisikletini park etmeye gitti." Komada, hâlâ elinde yapışkan bandı olduğu halde koşarak merdivenlerden indi. Tam en alt basamaklara ulaşmışken, Yoshie göründü.

"Azuma-san!" diye bağırdı Komada. "Hemen eve gitmen gerekiyor."

"Neden?" dedi Yoshie.

"Evinde yangın çıktığını söylemek için aradılar."

"Öyle mi?" Yoshie'nin yüzü bembeyazdı. Komada, anlayışla ona baktı.

"Haydi git," dedi ona.

Yoshie, duygusuz bir sesle konuştu. "Muhtemelen bir şey yapılamayacak kadar geçtir."

"Bunun doğru olmadığına eminim. Haydi, acele et!" Yoshie, yavaşça bisikletlerin durduğu parmaklıklara doğru döndü. Birkaç kadın daha işe geliyordu ve Komada, merdivenlerin başında durarak onlara baktı.

"Kayınvalidesi hakkında bir şey söylediler mi?" diye seslendi Masako ona.

"Hayır, ama evin küle döndüğünü söylediler." İçeri girmeden önce, böyle bir haberi vermenin korkunç olduğunun farkında olarak, omzunun üzerinden arkaya baktı. Masako, Yoshie'yi tek başına bekledi. Yoshie, bu büyük sıkıntı için destek alır gibi bisikletiyle görünene kadar birkaç dakika geçti.

"Üzgünüm, ama seninle gelemeyeceğim," dedi Masako.

"Biliyorum," dedi Yoshie. "Geleceğini düşünmemiştim. Bu yüzden, vedalaşmak için buraya geldim."

"Sigortan var mıydı?"

"Biraz."

"Kendine dikkat et," dedi Masako.

"Sen de. Ve her şey için teşekkürler." Eğilerek selam verdi ve sonra, geldikleri yöne doğru ilerledi. Masako, onun farının soluklaşmasını ve araba fabrikasına doğru dönerken gözden kaybolmasını izledi. Uzaktaki şehirden, belirsiz, pembemsi bir ışık, ve çok daha yakından, eski, ahşap bir evden kıvılcım sütunları yükseliyordu. Yoshie, sonunda bir çıkış bulmuştu. Kızı da gidince, bütün umudunu ve tereddüt etmek için tek nedenini yitirmiş olmalıydı; Masako, onu uçurumdan itenin kendisi olup olmadığını merak ediyordu. Gözlerini ayırmayı başaramadan bir süre daha baktı. Arkasını dönüp merdivenleri çıkınca, Komada onu gördüğüne şaşırmış gibiydi.

"Onunla gitmedin mi?"

"Hayır," dedi Masako. Komada, sanki arkadaşını terk ettiği için onu suçlar gibi, yapışkan bandı sırtında sertçe dolaştırdı.

Neredeyse vardiyanın başlama saati gelmişti. Masako aceleyle salona gitti ve Kazuo'yu aradı. Diğer Birinciyalılarla veya soyunma odasında değildi; Masako onun zaman kartını kontrol edince, bunun izin gecesi olduğunu gördü. Komada onu durdurmaya çalıştı, ama Masako ayakkabılarını giyerek, kapıdan koşarak çıktı.

Her şey bir anda değişmişti. Bu, o geceydi. Kazuo'nun yatakhanesine doğru yürümeye başladı. Yolun ilerisinde, Sata-

ke onu bekliyordu. Dikkatle otoparka, karanlıktaki hayali şeylere bakarak sola döndü. Etrafındaki açık arazilerde çiftlik evleri ve onların arkasında da yatakhane vardı. Binadaki tek ışık, Kazuo'nun ikinci kattaki penceresindeydi. Ses çıkartmamaya çalışarak metal merdivenlerden çıktı ve kapıyı vurdu. Portekizce bir cevap geldi ve kapı açıldı. Şaşırdığı belli olan Kazuo, üzerinde tişört ve kot pantolonla ona bakıyordu. Televizyondan gelen ışık arkada oynaşıyordu.

"Masako-san," dedi Kazuo.

"Yalnız mısın?"

"Evet," dedi Kazuo, onun içeri girmesi için yana çekilerek. Oda, Masako'nun ne olduğunu çıkartamadığı yabancı bir baharatın kokusuyla doluydu. Pencerenin yanında bir ranza vardı ve şiltelerin durduğu dolaba çıktı. Bunu, giysi dolabı olarak kullanıyorlardı. Bir *tatami*lik odada küçük, kare bir sehpa bulunuyordu. Görünüşe göre, Kazuo bir futbol maçı seyrediyordu, ama televizyonu kapattı ve Masako'ya bakmak için döndü.

"Parayı mı istiyorsun?"

"Üzgünüm, bu gece izinli olduğunu bilmiyordum. Gidip alman sorun olur mu?"

"Hayır, hiç olmaz," dedi Kazuo, endişeli bir bakışla Masako'nun yüzünü inceliyordu. Masako bir sigara çıkarttı ve onun gözlerine bakmamak için etrafta bir kül tablası aradı. Kazuo kendisi de bir sigara yaktı ve sehpanın üzerinde tenekeden bir Coca Cola kül tablası koydu. "Sen burada bekle," dedi. "Ben hemen dönerim."

"Teşekkürler," dedi Masako. Etrafına bakarak, bu küçük dairenin şu anda tek güvenli yer olduğunu hissetti. Kazuo'nun oda arkadaşı işe gitmiş olmalıydı; alt ranza, düzgünce toplanmıştı.

"Ne olduğunu bana anlatabilir misin?" diye sordu Kazuo. Onun çok çabuk gideceğinden korkarak oyalanıyor, konuşmak istiyordu.

"Bir adamdan kaçıyorum," dedi Masako, odanın sıcaklığı yavaş yavaş onu çözmeye başlamış gibi yavaşça konuşarak. "Onun neden peşimde olduğunu sana söyleyemem, ama parayı kaçmak, ülkeyi terk etmek için kullanacağım." Kazuo yere bakarak bir süre düşündü. Sigara dumanını üfledi ve ona baktı.

"Nereye gideceksin? Hayat hiçbir yerde kolay değil."

"Belki öyle," dedi Masako, "ama buradan kurtulabildiğim sürece, nereye gideceğim gerçekten umurumda değil." Kazuo, elini alnına koydu. Söylenmesine gerek kalmadan, onun bir ölüm kalım durumunda olduğunu fark etmiş gibiydi.

"Peki ya ailen?"

"Kocam, kendi başına olmayı tercih ediyor. O, hayattan elini ayağını çekti – o, böyle biri. Ve oğlum da artık bir yetişkin." Bunları ona neden anlatıyordu? Hiç kimseye anlatmamıştı. Belki de Kazuo'nun bu dili iyi konuşamadığını bildiği için anlatmak daha kolaydı; belki de bu, onu rahatlatıyordu. Ama durumunu kelimelere döker dökmez, nereden geldiğini bilmediği yaşlar, gözlerinden dökülmeye başladı. Elinin tersiyle yaşları sildi.

"Yalnızsın," dedi Kazuo.

"Öyleyim," diye kabul etti Masako. "Bir zamanlar mutluyduk, uzun zaman önce, ama bir yerlerde, her şey parçalanmaya başladı. Sanırım bu benim hatam."

"Neden o?"

"Çünkü yalnız olmak istiyorum. Çünkü özgür olmak istiyorum." Artık Kazuo'nun gözlerinde de yaşlar vardı. Yanaklarından akarak *tatami*ye düştüler.

"Yalnız olduğunda, özgür olacak mısın?" diye sordu.

"Benim için öyle görünüyor, en azından şimdilik." Kaçmak. Neden kaçmak? Neye? Masako'nun hiçbir fikri yoktu.

"Bu çok üzücü," dedi Kazuo. "Senin için üzülüyorum."

"Hayır, üzülme," dedi Masako, başını sallayıp dizlerini tutarak. "Bir çıkış yolu istedim, bu yüzden, her şey bu hale geldi."

"...Gerçekten mi?"

"Umudumu kaybettim," dedi Masako. "Ve yaşayıp ölmek umurumda değil." Kazuo tedirgin görünüyordu.

"Neye olan umudunu kaybettin?"

"Hayata," dedi Masako. Kazuo tekrar ağlamaya başladı; Masako, bir yabancının onun için ağlamasından duygulanarak bir süre onu izledi. Hıçkırıklarında, onu küçültücü hiçbir şey yoktu. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu sonunda.

"Çünkü bana kalbinde olanları anlattın. Bu zamana kadar çok uzak görünüyordun." Masako gülümsedi. Kazuo, koluyla gözyaşlarını sildi. Masako, pencereye asılı olan sarı ve yeşil renkli Brezilya bayrağına baktı.

"Nereye gitmeliyim?" diye sordu. "Daha önce hiç yurtdışına çıkmadım." Kazuo, büyük gözleri yaşlarla kızarmış olarak ona baktı.

"Neden Brezilya'ya gitmiyorsun?" dedi. "Orası şimdi yaz."

"Neye benziyor?" Kazuo bir süre düşündü, sonra utangaçça gülümsedi.

"Açıklayabileceğimden emin değilim, ama orası mükemmeldir. Mükemmel."

Yaz. Masako, bunu gözünde canlandırmaya çalışır gibi gözlerini kapattı. Yaz, her şeyi değiştirmişti. Gardenyaların kokusu, otoparkın çevresinde büyüyen yoğun çimenler, kanalizasyondaki karanlık suyun parlaması. Gözlerini tekrar

açtığında, Kazuo gitmek için hazırlanıyordu. Tişörtünün üzerine siyah bir ceket giydi ve kasketini başına taktı.

"Hemen dönerim," dedi.

"Miyamori-san. Saat üçe kadar burada kalabilir miyim?" Kazuo başını salladı. Üç saat daha. Ondan sonra, Satake gitmiş olacaktı. Dirseklerini sehpaya yasladı ve bu küçük dinlenme molasına minnettar olarak, gözlerini kapattı.

Kazuo döndüğünde uyandı. Saat 2.00 olmuştu bile, demek ki Kazuo oyalanmıştı. Ceketinin fermuarını indirip zarfı çıkartırken, Masako, dışarının soğuk nefesini hissetti.

"İşte burada," dedi Kazuo

"Teşekkürler." Kazuo'nun ona uzattığı zarfta, vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Zarfı açtı ve içine baktı: Yeni bir pasaport ve her biri bir milyon değerinde yedi tomar –kaçışı için gereken şeyler. Para tomarlarından birini alarak sehpanın üzerine koydu. "Bu, zarfı benim için sakladığın için," dedi. "Lütfen al." Kazuo kızardı.

"Buna ihtiyacım yok. Sadece sana yardım edebilmiş olduğum için mutluyum."

"Ama fabrikada bir yılın daha var," dedi Masako. Ceketini çıkartırken Kazuo'nun dudaklarını ısırdığını gördü.

"Noel'den önce eve dönüyorum," dedi Masako'ya

"Öyle mi?"

"Evet. Artık burada kalmamın bir anlamı yok." Sehpanın üzerine oturdu ve odaya baktı. Masako, onun bayraga bakarken gözlerinde oluşan özlem duygusunu kıskandı. "Sana yardım edebilmeyi umuyordum. Sorununun bununla bir ilgisi var mı?" diye sordu Kazuo, tişörtünün altındaki anahtarı çıkartmıştı.

"Evet, var."

"Geri istiyor musun?"

"Hayır," dedi Masako. Kazuo rahatlayarak gülümsedi. Kenji'nin evinin anahtarı. Kazuo'nun elinde duran anahtara baktı. Her şey, anahtarla başlamıştı. Ama bu doğru değildi: Her şey, Masako'nun içindeki bir şeyle başlamıştı. Umutsuzluğu ve özgürlüğe olan özlemi –onu bu noktaya getiren şey, işte bunlardı. Zarfı, omuz çantasına koydu ve ayağa kalktı. Kazuo, sehpanın üzerindeki parayı aldı ve ona geri vermeye çalıştı. "Lütfen sende kalsın," dedi Masako. "Bu, benim sana teşekkür etme yolum."

"Ama çok fazla," dedi Kazuo, parayı onun çantasına koymaya çalışarak.

"Sende kalsın," diye tekrarladı Masako. "Buna 'kanlı para' diyebilirsin." Kazuo'nun eli havada kaldı ve kaşlarını çattı. Bu, vicdanına ters miydi? "Bu fabrikada köle gibi çalıştıktan sonra," dedi Masako, "bunu hak ediyorsun. Ayrıca, temiz para diye bir şey yok." Kazuo derin bir nefes aldı ve belki de onu gücendirmekten korktuğu için parayı masanın üzerine bıraktı. "Artık gidiyorum," dedi Masako. "Tekrar teşekkür ederim."

Kazuo, nazikçe ona sarıldı. Bu, Kazuo'nun eski fabrikanın orada ona saldırdığı geceden beri, Masako'nun bir erkeğin kollarında olduğu ilk seferdi, ama hissettiği duygu, yıllardır bilmediği bir şeydi. Sıcaklığı, Masako'nun içine eriyip, onu parça parça çözüyor gibi görünüyordu. Bir süre ona yaslanarak durdu ve tekrar ağlamaya başladı.

"Gitmeliyim," dedi. Kazuo, onu bırakarak, elini cebine soktu ve bir kağıt parçası çıkarttı. "Nedir bu?" diye sordu Masako.

"São Paolo'daki adresim."

"Teşekkürler." Masako, kağıdı dikkatle katladı ve kotunun cebine koydu.

"Beni görmeye gel," dedi Kazuo. "Noel için gel. Seni bekliyor olacağım. Geleceğine söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Masako, eski spor ayakkabılarını giyerek. Kapıyı açınca soğuk bir rüzgar esti. Kazuo dudaklarını ısırarak yere bakıyordu. "Hoşçakal," dedi Masako.

"Güle güle," dedi Kazuo, sanki bu dünyadaki en üzücü kelimeymiş gibi.

Masako, merdivenlerden, geldiği gibi sessizce indi. Yakınlardaki evlerin kepenkleri kapalıydı ve mahalle uykudaydı. Tek ışık, birbirlerinden çok uzakta olan sokak lambalarından geliyordu. Ceketinin fermuarını çekerek, otoparka doğru yürümeye başladı. Kaldırımdaki ayakkabılarının sesi haricinde, gece sessiz ve yalnızdı. Kazuo'nun kanalizasyon kapağını açtığı yere gelince durdu. Bir an tereddüt etti, yine de sonra cebindeki adres kağıdını çıkarttı, parçalara ayırdı ve delikten aşağı attı.

Hâlâ kaçabileceğini umuyordu, ama kendisini o kadar uzun yaşamayacağı gerçeğine alıştırmıştı. Kazuo'nun nezaketi, kısa süren bir rahatlama olmuştu, ama açtığı kapının diğer yanında onu bekleyen çok daha zalim bir dünya vardı.

Otoparka yaklaşıyordu. Saat 3.00 ile 6.00 arasında boş olan güvenlik kulübesinin ışığı yanıyordu. Eğer Satake, o işten çıkana kadar beklemek istese bile, sabah, etrafta daha çok insanın olacağını biliyordu. Bu riske girmezdi. Masako, otoparka girmeden önce etrafına baktı, ama kimse görünmüyor-

du. Rahatlayarak, sert toprağın üzerine dökülmüş olan çakıl taşlarını havalandırarak, açık alanda ilerlemeye başladı. Arabasına yaklaşırken, yan aynada bir şeyin asılı olduğunu gördü. Dokunmak için elini uzattı ve çığlık attı. Bu, Kuniko'nun iç çamaşırıydı. Onu, Satake'nin kapı koluna bırakmıştı ve o da şimdi bu iyiliğe karşılık veriyordu. Masako, öfkelenerek iç çamaşırını yere attı; ama bunu yaparken, uzun bir kol arkadan ona sarıldı. Çığlık atmak için vakti olmadı. Karşı koymaya çalıştı, ancak kol onu sıkıca tutuyordu. Sıcak parmaklar, çenesini kavramıştı; güvenlik görevlisini üniformasını giyen bir kol, boğazına bastırıyordu. Nefes alamıyordu, ama gerçekten korkmuyordu da. Rüyasında hissettiği şeyi hissetmiyordu, yine de sanki daha önce bulunduğu bir yere gelmiş gibi garip bir tanıdıklık hissi duyuyordu.

6

Gecenin içinde kaybolmak istiyordu. Havanın onu yalamasına izin verecek şekilde camları indirmiş, arabanın içinde oturuyordu. Bu, tek rahatlama yoluydu, hapisteyken de özlediği tek şey buydu, havanın tenine değişi. Kolları ve bacakları, soğuktan hareketsizleşmişti ve bütün vücudu titremeye başlamıştı. Yazın, kanı sıcak yüzünden yoğun olurdu, ama şimdi aklı açıktı. Karanlıkla sarılmışken, ellerı, gündüz havada olmayan bir yoğunluğu hissedebiliyordu. Uzun kolunu pencereden dışarı çıkarttı ve soğuk rüzgarı hissetti.

Üzerinde hâlâ üniformasıyla, Masako'yu bekliyordu. Otoparkın arka tarafındaki karanlıkta, onun park yerinin karşısında duruyordu ve altıya kadar beklemeye karar vermişti. Yorgun bir şekilde vardiyasından dönüp, Kumiko'nun iç çamaşırını arabasında bulunca nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Yüzünü, dağınık saçlarını, gözlerinin altındaki ko-

yu halkaları görmek istiyordu.

Tam bir sigara yakmak üzereyken, çakıl taşlarının üzerindeki ayak seslerini duydu. Bir kadının hafif ayak sesleri. Sigarayı cebine soktu ve nefesini tuttu. Masako geri gelmişti. Bir süre etrafına baktı; sonra, Satake'nin etrafta olmamasından memnun olarak, artık dikkatli olmaya gerek duymadan Corolla'sına yürüdü. Satake, hiç ses çıkartmadan kapıyı açtı ve arabasından çıktı. Küçük hediyesini bulan Masako, boğuk bir çığlık attı. Daha iyi bir fırsat yakalayamayacağını fark eden Satake, sessizce yaklaştı ve onu arkadan yakaladı. Kolu boynuna dolanırken, Masako'nun korkusunun, bir akım gibi kendisine geçtiğini hissetti ve onu ne kadar çekici bulduğunu fark etti.

"Kıpırdama," dedi, ama Masako, deli gibi çırpınmaya başladı. Bir kolunu onun ince boynuna bastırarak, diğerini vücuduna sardı. Masako'nun tırnakları, üniformasının kumaşından etine batıyordu, Satake'nin bacak arasına da bir tekme attı. Onu durdurmak Satake'nin bütün gücünü kullanmasını gerektirdi, ama sonunda Masako bilincini kaybetti.

En sonunda onu yakalamıştı. Hareketsiz bedenini omzuna atarak, ip ve torbaları almak için arabasına gitti. Artık dairesini terk etmek zorunda kalmış olduğuna göre, onu nereye götürebilirdi? Gidecek bir yeri ve başka bir yer arayacak zamanı olmadığı için, terk edilmiş fabrikaya doğru ilerlemeye başladı. Kanalizasyon hendeğine gelince, bir iki yerde kapakların kaldırılmış olduğunu fark etti ve nereye gittiğini görmek için fenerini yaktı. Siyah su, ayağının altında parıldıyordu; ve beton kapak, ikisinin birden ağırlığının altında uğursuzca oynadı, ama Satake sonunda hendekten geçmeyi başardı. Masako'nun bedenini, kuru otlardan oluşan bir yere attı ve paslı

kepenkleri kontrol etti. Bütün gücüyle iterek bunları oynattı, ama kulak tırmalayıcı ses yüzünden, Masako hareket etti ve rahatsızca kaşlarını çattı. Satake hızla çalışarak, kepenkleri altından geçebileceği kadar kaldırdı ve Masako'yu içeri itti.

Bina, soğuk ve karanlıktı. Rutubetliydi ve küf kokuyordu. Burasının, betondan büyük bir tabuta ne kadar çok benzediğini düşünerek fenerin ışığını etrafta dolaştırdı. Ama yüksekteki tavanda, güneş doğduğu zaman içeri ışık girmesine yarayacak bir dizi pencere gördü. Görünüşe göre, fabrika kapanmadan önce hazır yemekler yapıyordu. Bir taşıyıcı bandının metal rafı ve bir sipariş sayacı burada bırakılmıştı. Rafın, Masako'yu bağlamak için mükemmel bir yer olduğunu fark ederek gülümsedi –güzel ve soğuk

Masako hâlâ baygındı. Satake onu kaldırdı ve uzun rampaya yatırdı. Ağzı hafifçe açık ve savunmasız Masako, bir ameliyat için anesteziyle bayıltılmış bir hastaya benziyordu. Satake onun ceketini çıkarttı ve eşofman üstünü yırttı. Sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkartarak yere attı. Kot pantolonunu çıkartırken, Masako tenine değen soğuk metalin şokuyla kendine gelmeye başladı. Ama nerede olduğunun veya kendisine neler olduğunun farkında değil gibiydi. Sırtüstü yatarak, şaşkın bir ifadeyle etrafına baktı.

Satake, fenerin ışığını yüzüne tutarak onun adını söyledi. Masako, gözlerini ışıktan çekerek karanlıkta onu aradı.

"Seni piç!"

"Hayır, 'Lanet piç! Ne berbat bir numara!' demen gerekiyordu." Masako'nun hareketleri hâlâ uyuşuktu. Satake, onun kollarını rafa bağladı ve Masako karşı koymayı bıraktı.

"Neden?" dedi, şaşırmış bir bakışla.

"Sadece soyle." Satake bir an için boş bulunmuştu ve Ma-

sako, onun kasıklarına bir tekme attı. Satake acıyla inlerken, Masako dönerek aşağı atladı. Orta yaşlı bir kadına göre hâlâ çevikti, Satake'nin kollarının arasından kaçıp karanlıkta kaybolmayı başardı. "Kaçabileceğini zannetme!" diye bağırdı Satake. Feneriyle onu aradı, ama mağaraya benzeyen bu yerde, fenerin ışığı çok az kalıyordu; bunun yerine, kepenklerin önünde durarak onu bekledi. Eğer çıkışı korursa, sonunda onu ele geçirirdi. Ayrıca, bu durumda onu eğlendiren bir şey de vardı – Masako ne kadar karşı koyarsa, Satake o kadar heyecanlanıyordu. Çok inatçıydı, ve bu, Satake'nin aynı ölçülerde nefret ve sevinç duymasına neden oluyordu. "Pes edebilirsin," diye seslendi, sesi binada yankılanarak. Masako'nun cevabı, biraz sonra, belli ki uzak bir köşeden geldi.

"Pes etmeyeceğim," diye seslendi. "Ama neden benim peşimde olduğunu bilmek istiyorum."

"Bana yaptığın şey yüzünden."

"O zaman yanlış kişiyi yakaladın. İstediğin kişi, Yayoi Yamamoto."

"Onunla işimi bitirdim."

"Nasıl?" diye sordu Masako. Artık korku veya soğuk yüzünden sesi titriyordu. Üşüyor olmalıydı, ayakları çıplaktı ve üzerinde bir tişört ve iç çamaşırı hariç hiçbir şey yoktu. Satake, sessizce rampaya doğru ilerleyerek, Masako'nun onları alamayacağından emin olmak için kıyafetlerini topladı ve bir köşeye attı. Tam o anda, Masako karanlığın içinden tekrar konuştu. "Onun sigorta parasını aldın, değil mi? O zaman, bu neden yeterli değil? Benimle ne derdin var?"

"Ben de bilmiyorum," diye mırıldandı Satake, onun sesinin geldiği yöne doğru.

"İşini kaybettiğin için mi?"

"Bir nedeni bu," dedi Satake. Ama ayrıca, gerçek Satake'yi tanıyan tek kişi sen olduğun için, bu kadar uzun zaman sonra kabuk bağlayan yarayı açan kişi olduğun için.

"Ama bütün hikaye bu değil," dedi Masako, sesi artık daha sakin çıkıyordu. "Ayrıca, benden hoşlanıyorsun, değil mi?" Bu sefer, Satake cevap vermedi, ama karanlığın içinde ona doğru yaklaştı. "Bu biraz garip, değil mi? Kırk üç yaşındayım, erkeklerin fark ettikleri yaşı geçtim; ve asla öyle bir kadın da olmadım. Başka bir nedenin olmalı." Satake'nin ağır botu, teneke bir kutuya çarptı ve Masako sessizleşti. Satake, onun nereye gittiğini bulmaya çalışarak dinledi.

Arkasında hafif bir ses duydu, ve hızla dönerek, diğer yönde onun peşine düştü. Masako, teslimat bölümündeki kepengi açıp kaçmaya çalışıyordu. Satake, karanlığın içine dalarak, vücudunun üst kısmını boşluktan çıkartmayı başardığı anda Masako'yu yakaladı. Bacaklarını tuttu ve onu içeri çekti ve sonra da suratına sert bir tokat attı. Masako, pis, beton zemine düşerken, Satake onun yüzünü görmek isteğiyle fenerini yaktı. Masako saçlarını geriye atarak, ona baktı. Aynıydı – daha önce görmüş olduğu bakışın aynısı. Satake onu saçlarından yakalayarak, yüzüne bakmaya devam etmesi için zorladı.

"Sen *gerçekten de* lanet bir piçsin!" dedi Masako, kelimeleri tükürür gibi.

"Evet, öyleyim." Satake, onun kızgın gözlerine baktı. "Ama seni bekliyordum."

"Hayal görüyorsun," dedi Masako, kararlı bir sesle.

"Hayır, görmüyorum," dedi Satake, bir süre onun yüzünü inceleyerek. Diğer kadının yüz hatları, bir bıçak kadar keskindi, bununkine hiç benzemiyordu. Şu anda ona bakan, gözleri düşmanlıkla dolu olan Masako Katori'ydi. Yüzleri farklıydı;

Masako'nun dudakları daha ince, daha sertti. Ama gözleri aynıydı. Satake'nin kalbi, yükselen bir dalga gibi, neşe ve umutla doldu. Masako onu ne kadar yükseğe çıkartacaktı? On yedi yıldır saklı tuttuğu zevki geri dönecek miydi? Ona, diğer deneyimin ne demek olduğunu gösterebilecek miydi?

Satake, Masako'nun tişörtünü yırttı ve onu sadece düz beyaz, pamuklu sutyen ve külotuyla bıraktı; ama Masako ona bakmaya devam ediyordu.

"Dur," dedi Masako. "Beni şimdi öldür." Satake, onu duymazdan gelerek iç çamaşırlarını da çıkarttı. Masako, bunun üzerine tekrar titremeye başladı, ancak Satake onun kollarını tutup kaldırdı ve rafa geri taşıdı. Onun çırpınışlarını durdurmak için üzerine çıktı. Masako, Satake'nin ağırlığı altında nefessiz kaldı ve sonra gevşedi. Satake, yanında getirdiği ipi buldu ve iki ucuyla her bir bileğini bağladıktan sonra, rafa bağlamak için kollarını Masako'nun başının üzerine çekti "Soğuk!" diye bağırdı Masako, vücudu buz gibi soğuk metalin üzerinde kıvranarak. Satake, bir süre onu fenerin ışığında izledi. İnce vücudu neredeyse kurutulmuş gibiydi ve göğüsleri de küçüktü. Satake soyunmaya başladı.

"Devam et, çığlık at," dedi ona. "Seni kimse duyamaz."

"Bilmiyor olabilirsin, ama yan binayı yıkıyorlar," dedi Masako.

"Ve sen de zırvalıyorsun," dedi Satake, ona bir tokat daha atarak. Bu sefer kendisini tutmak istemişti, ama Masako'nun başı, darbenin kuvvetinden yana dönmüştü. Fazla kaçırıp, o hazır olmadan ölmesini istemiyordu; ve baygın olursa da sıkıcı olacaktı. Bir an için endişelendi, fakat sonra Masako başını çevirdi ve soğuk gözlerini üzerine sabitledi. Dudaklarından kan akıyordu.

"Beni hemen öldür," dedi. Diğer kadın da aynı derecede ısrarcıydı, onu döverken kendisini öldürmesi için bağırıp durmuştu. Satake, iki kadın arasında, gerçekle hayal arasında gidip gelirken, sanki çok hızlı bir asansördeymiş gibi heyecanı hızla artıyordu. Eğilip Masako'nun kanlı dudaklarını ısırdı. Sonra, Masako sıkılı dişlerinin arasından küfrederken, zorla onun içine girmeye çalıştı.

"Kupkuru," diye mırıldandı.

"Piç!" Masako, onu üzerinden atmak, bacaklarını kapalı tutmak için umutsuzca ondan kurtulmaya çalışarak debelendi, ama Satake, onu bacaklarını açmaya zorlayarak içine girdi. Çok sıcaktı, ama Masako, belki de çok kuru olduğu için acıyla çığlık attı. Satake, onun gözlerindeki ifadeyi görünce, tahmin ettiğinden daha az tecrübesi olması gerektiğini düşündü. Çok yavaşça hareket etmeye başladı. Shinjuku'daki o günden, o karanlık hayalden beri gerçek, etten kemikten oluşan bir kadınla birlikte olmamıştı. İçinin derinliklerindeki bir şey kıvranmaya, yükselmeye ve gerçek olmaya başlayarak, onu da gittiği yer her neresiyse oraya götürmeye söz veriyor gibiydi. Cehenneme, ve cennete. Aralarındaki uçurum, Masako'yla seksinin ancak son anlarında kapanabilirdi. Satake bunun için doğmuştu ve bunun için ölebilirdi.

Ama sonra, aniden ve çok kısa bir sürede, ilk sefer bitti.

"Sapık!" diye bağırdı Masako, ona kanlı bir tükürük atarak. Satake yüzündeki salyayı sildi ve Masako'nun yüzüne sürdü. Sonra, onu cezalandırmak için göğsünü ısırdı. Masako çığlık atmaya çalıştı, ama sesi, birbirine çarpan dişlerinin arkasında, boğazında düğümlendi. Üstlerindeki pencerelerden, şafağın ilk ışıkları parlıyordu.

Güneş gökyüzünde yükseldikçe, ışık fabrikaya dolmaya başladı ve çevreleri, yavaşça görünür oldu. Duvarlardaki kaplamalar düşerek, altındaki çıplak betonu ortaya çıkartmıştı. Mutfak ve tuvaletleri ayıran bölmeler yıkılmış, ortada sadece çıplak musluklar ve klozetler kalmıştı. Yağ tenekeleri ve plastik kovalar, yerlere dağılmıştı; girişin yanında ise boş içecek şişelerinden oluşan bir yığın vardı. Ama içerisi, aydınlıkta bile, soğuk, çimentodan bir tabuttu.

Satake, arkasında bir ses duyarak döndü. Bir sokak kedisi fabrikaya girmişti, ama Satake'yi görünce kaçtı. İçeride fareler olmalıydı. Yere oturdu, bağdaş kurdu ve bir sigara yaktı. Sonra, rafın üzerinde kıpırdayan, bütün vücudu soğuktan titreyen Masako'yu seyretti. Kısa bir süre sonra, ışık onlara ulaşacaktı; ve ulaştığında, Satake ona bir kez daha tecavüz edecekti, ama bu sefer, bunu yaparken yüzünü görebilecekti. O zamana kadar bekleyecekti.

"Üşüdün mü?" diye sordu

"Elbette üşüdüm."

"Üzgünüm, ama beklemen gerekecek."

"Neyi?"

"Güneşi."

"Bekleyemem. Donuyorum!" dedi Masako. Sesinde öfke vardı, ama yediği dayak yüzünden, artık kelimeleri birbirine karışıyordu. Yanakları ve alt dudağı şişmişti. Satake, uzaktan bile vücudundaki bütün tüylerin diken diken olduğunu görebiliyordu ve onları kazımak için bıçağını kullanmayı tasarladığını hatırladı. Ama bunun için hâlâ çok erkendi. Bunu, en sona saklayacaktı.

İnce, keskin bıçağın onun içine girmesini hayal etti. Bu, ona uzun yıllar önce vermiş olduğu aynı, derin heyecanı ve-

recek miydi? O zamandan beri, Satake'yi tanımlayan şey, işte bu heyecandı; ve bunu bir kez daha hissetmenin özlemini duyuyordu. Çantasından, siyah, deri bir kın çıkarttı ve sessizce yere koydu.

Güneş ışığı, sonunda Masako'nun bedenine ulaşmıştı. Ve ışık Masako'nun bedeninde dolaşırken, rahatlıyor gibiydi; ve solgun, mavimsi cildi, sanki buzları çözülüyor gibi, yeniden renk kazanmaya başlamıştı. Satake ayağa kalktı ve ona yaklaştı.

"Bütün o yemekleri bunun gibi bir şeyin üzerinde mi yaptın?" diye sordu. Masako, ona sadece baktı. "Öyle mi?" dedi Satake, onun çenesini yakalayarak.

"Bu, neden umurunda?" Hâlâ konuşamayacak kadar çok üşüyordu, ama sesindeki öfke belirgindi.

"Eminim, bunlardan birinin üzerine bağlanacağın hiç aklına gelmemişti." Masako yanına döndü. "Söyle bana," dedi Satake. "Bir cesedi nasıl kesiyorsun? Böyle mi?" Masako'nun boynunu tuttu ve onu boğazından kasık kemiğine kadar kesiyormuş gibi, parmağını vücudunda sürdü. Elinin baskısı, Masako'nun vücudunda, soluk mor bir iz bıraktı. "Onu parçalama fikri, aklına nasıl geldi? Bunu yaparken ne hissettin?"

"Ne fark eder?"

"Çünkü sen de aynı benim gibisin. Geri dönemeyecek kadar ileri gittin." Masako, onun gözlerinin içine baktı.

"Sana ne oldu?" diye sordu.

"Bacaklarını ayır," diye emretti Satake, soruyu duymazdan gelerek.

"Hayır." Masako, bacaklarını birbirine yapıştırdı, ve Satake, onun içine girmeye çalışarak üzerine eğilince, yüzüne diziyle vurdu. Satake, onun hâlâ savaşacak gücü olmasından hoşlanarak, bir kez daha denedi. Kış güneşi, Masako'nun yu-

zunde oynaşıyordu ve Satake onun üzerinde yatarken, Masako'nun dişlerini kenetlediğini ve gözlerini sımsıkı kapattığını gördu.

"Bana bak," dedi, gözkapaklarını parmaklarıyla açmaya çalışarak.

"Hayır."

"Gözlerini çıkartacağım," dedi Satake, başparmaklarını onun gözlerine bastırarak.

"O zaman sana bakmak zorunda kalmam." Satake ellerini çektiğinde, Masako'nun gözkapakları aralandı. Altından, vahşi, siyah gözler göründü.

"Evet, böyle. Benden daha çok nefret et."

"Neden?" diye sordu Masako, sanki bunun cevabını gerçekten öğrenmek istermiş gibi.

"Benden nefret ediyorsun, değil mi? Aynı, benim senden nefret ettiğim gibi."

"Ama neden?"

"Çünkü sen bir kadınsın."

"O zaman öldür beni!" diye bağırdı Masako. Hâlâ anlamıyor, diye düşündü Satake. Diğeri anlamıştı, ama bu değil. Bu sefer, sadece öfkesi yüzünden, ona bir tokat daha attı. "Senin içinde sapık bir şey var," dedi Masako, "bozuk bir şey."

"Elbette var," dedi Satake, onun saçlarını okşayarak. "Aynı, senin içinde de bozuk bir şey olduğu gibi. Bunu, seni ilk gördüğüm an anlamıştım." Masako hiçbir şey söylemedi, ama gözleri, gerçek nefretle kocaman açılmışlardı. Satake, dudaklarındaki tuzlu kanı tadarak, onu ilk kez öptü. Iplerin bileklerini kestiği yerlerden, kan sızmaya başlamıştı – aynı, diğer sefer olduğu gibi.

Satake yere uzandı ve bıçağı aldı. Kınını çıkartarak, bıça-

gı rafın üzerine koydu. Masako, başının yanında duran soğuk, tehlikeli şeyden ürkmüştü.

"Korktun mu?" diye sordu Satake. Masako, vücudu hâlâ titrerken gözlerini kapattı. Satake, gözkapaklarını tekrar açarak, altlarında korku veya korkuya galip gelmiş olan nefreti aradı. Artık içini arayarak, içine girdi. Ama neyi arıyordu? Diğer kadını mı? Masako'yu mu? Yoksa kendisini mi arıyordu? Bu bir hayal miydi, yoksa gerçek mi? Artık zaman mefhumu kalmamış olsa bile, yavaş yavaş, Masako'nun bedeni kendininkiyle erimeye, onun zevki Satake'nin ve Satake'nin zevki onun zevki olmaya başladı. Eğer sonuna kadar giderlerse, Satake kaybolacağını, bu dünyadan yok olacağını hissetti, ve yok olsa da, hiçbir pişmanlığı olmazdı. Zaten, burada kendisini evinde hissetmiyordu.

Onunla birleşmek, içinde kaybolmak için umutsuz bir istek duydu. Onun dudaklarını emerken, ani bir üzüntüyle, Masako'nun ona aynı aç gözlerle baktığını fark etti.

"Güzel mi?" diye sordu, neredeyse şefkatli bir sesle. Masako içini çekti ama cevap vermedi. Artık beraber yapıyorlardı, birbirlerinin eşi olmuşlardı. Onun orgazma yakın olduğunu hisseden Satake, bıçağa uzandı. Onun daha da içine girmeliydi. İçinde bir şeylerin harekete geçtiğini, sıcaklığın bütün vücudunu kapladığını hissedebiliyordu. Birlikte, cennete ulaşacaklardı.

"Lütfen," diye fısıldadı Masako.

"Ne?"

"İpleri kes."

"Yapamam."

"Ama kesmezsen, gelemem. Seninle birlikte gelmek istiyorum," diye yalvardı Masako, kısık ve boğuk bir sesle. Sata-

ke artık hazırdı, o zaman iplere neden ihtiyacı vardı ki? Uzandı ve ipleri kesti. Masako, kollarını onun sırtına sardı ve ona iyice sokuldu. Satake, onun arkasına uzandı ve başını ellerinin arasına aldı. Bunu, hiç bu şekilde yapmamıştı. Vücutları beraber hareket ederken, Masako'nun tırnakları sırtına battı. Satake, sona yaklaşırken, en sonunda içindeki nefreti yendiğini hissederek çığlık attı. Ama tam, bıçağı tekrar bulmaya çalışırken, gözünün kenarıyla bir ışık pırıltısı hissetti. Bir ara, Masako bıçağı almıştı, ve kullanmak üzereydi. Satake onun elini yakalayarak, bıçağı yere fırlattı ve onun yüzüne bir yumruk attı.

Masako, ellerini yanaklarına bastırarak, bir süre, bir yanına dönerek yattı. Satake onun üzerinden indi ve öfkeden nefes nefese ona bağırmaya başladı.

"Seni aptal orospu! Şimdi her şeye baştan başlamamız gerekecek!" Onu bıçaklamaya çalışmış olmasına değil, geri getirmek için çok uğraştığı duyguyu mahvettiği için öfkeliydi. Ama kızgınlıktan çok, acı hissediyordu. Masako'nun onun hislerini paylaşmamış olmasının acısını

Masako bayılmıştı. Satake, ona vurduğu yerlere dokundu. Eğer ona acımaya başlarsa, onu öldüremeyebilirdi; ve o derin ihtiyaç, asla tatmin olmazdı. Masako haklıydı, içinde bozuk bir şeyler vardı. Kollarını başına sardı.

Masako kısa bir süre sonra uyandı. "Tuvalete gitmeme izin ver," dedi. Deli gibi titriyordu ve kafası hâlâ bir tarafa düşüktü. Ona çok sert vurmuştu. Onu böyle kullanırsa, istediğini alamadan ölecekti.

"Git o zaman," dedi.

"Soğuk," dedi Masako. Sallanarak oturdu ve bacaklarını

yere kaydırdı. Yavaşça uzanarak ceketini aldı ve çıplak omuzlarının üzerine giydi. Köşedeki tuvaletlere giderken Satake de onu izledi. Direk yada duvar yoktu, sadece yerden bitmiş gibi görünen üç tane klozet vardı. Klozetler gri ve kirliydi ve tesisatın hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmenin bir yolu yoktu, ama Masako, artık harcayacak enerjisi kalmamış gibi, en yakın klozete kendisini bıraktı. Satake'yi umursamayarak, işemeye başladı.

"Acele et," dedi Satake. Masako yavaşça ayağa kalktı ve yürümeye başladı, ama bacakları titriyordu ve bir yağ tenekesine takılarak, dumdüz düşmemek için ellerini yere koydu. Satake onun yanına koştu ve yakasından yakalayarak, ayağa kalkması için çekti. Masako ellerini ceplerine soktu ve şaşırmış görünerek, bir süre durdu.

"*Haydi*," dedi Satake, ona tekrar vurmak için elini kaldırarak. Ama bunu yapamadan önce, yanağını soğuk bir şeyin yalayıp geçtiğini fark etti. Bu, buz gibi bir parmak tarafından okşanmak gibi bir şeydi. Diğer kadının parmağı mı? Bir hayalet tarafından dokunulmuş gibi hissederek, boş fabrikaya baktı, sonra da yanağına dokundu. Derin bir kesikten kan fışkırıyordu

7

Çok önce, her şey daha yeni başladığında, Masako orada, soğuğun içine işlediğini hissederek, hareketsizce yatmıştı. Vücudu hâlâ işlev gösteriyor gibi görünüyordu, ama beyni, sanki hâlâ uykuyla uyanıklık arasındaymış gibi, ağırdı. Göz-kapaklarını açılmaya zorlayarak, çok büyük bir alanı kaplıyormuş gibi görünen karanlık bir boşluğa baktı. Bir bakıma, soğuk, karanlık bir deliğe girmenin bir yolunu bulmuştu. Yukarıdan, çok uzaktan hafif bir ışık geliyordu – küçük pencereler sırasından zorlukla görünen gece gökyüzü. Birkaç saat önce, yıldızsız gökyüzüne bakmış olduğunu hatırladı. Koku hissi, beraberinde garip kokular getirerek dönüyordu: soğuk, rutubetli beton ve küf. Bir süre sonra, terk edilmiş fabrikada olduğunu fark etti.

Ama bacakları neden çıplaktı? Ellerini vücudunda dolaştırdı ve üzerinde sadece tişörtü ve iç çamaşırları olduğunu

fark etti. Teni, sanki artık kendisine ait değilmiş gibi, bir taş kadar kuru ve soğuktu ve kemiklerine kadar donmuştu. Ve sonra, aniden, parlak bir ışığa bakıyordu. Yüzünü buruşturarak, gözlerine siper etmek için elini kaldırdı.

Satake, ismini söyledi. Demek onu yakalamıştı. Kollarının, otoparkta kendisini nasıl yakaladığını hatırlayarak inledi. Satake bir süre onunla oynayacak ve sonra da onu öldürecekti. Çıkışı gözlerinin önündeyken, bu kabus dünyasına kısılıp kalmıştı.

Kendi dikkatsizliğine öfkelenerek, ışığa baktı ve bağırdı, "Seni piç!"

Satake, neredeyse anında, garip bir emirle cevap verdi "Hayır, 'Lanet piç! Ne berbat bir numara!' demeliydin." Ve Masako, ilk kez, ona ait bir fantezi dünyasına yakalandığını ve Satake'nin geçmişte başına gelmiş bir şeyi tekrar yaşamaya çalıştığını anladı. Durumun korkunçluğunu kavramaya başladı: Satake'nin intikamı, Kenji'den çok, bu gizemli geçmişiyle ilgiliydi. Yayoi'ye bir canavarı uyandırdıklarını söylerken haklıydı.

Dakikalar sonra, onun kasıklarına bir tekme atıp elinden kurtulmayı başardı ve karanlığın içine kaçtı. Koşarken, kafasında tek bir arzu vardı: Nemli havanın içinde yok olmak, saklanmak ve bir daha asla bulunmamak. Satake, onu ilkel bir şekilde korkutuyordu, gecenin, karanlıktan korkan bir çocuğu korkuttuğu gibi. Ama Masako sadece ondan kaçmıyordu; bu adamın, kendi karanlığında uyandırdığı bir şeyden de kaçıyordu.

Yerdeki molozlar, çıplak ayaklarını acıtıyor ve bileklerine dolanıyordu – çimento yığınları, metal parçaları, plastik torbalar ve ayağının altında cesaret kırıcı şekilde ezilen, ne ol-

duğunu anlayamadığı diğer şeyler. Ama şu anda bunlar için endişelenemezdi. Karanlıkta, fenerin ışığından kaçarak oraya buraya koşuyor, bir çıkış arıyordu.

"Pes edebilirsin," diye bağırdı Satake, girişe yakın bir yerlerden. Masako, ona pes etmeyeceğini söyledi. Satake, ona ne istediğini söylemeye isteksizdi, ama Masako artık, onun sadece intikam peşinde olmadığından emindi. Onu neyin böyle tahrik ettiğini bilmek isterdi. Satake'nin sesi nemli havada çınlarken, Masako onun yüzündeki ifadeyi hayal etti.

Bir şeyler, Masako'ya Satake'nin artık hareket ettiğini, yerini bulmak için sesini kullandığını söyledi. Mümkün olduğunca sessizce, teslimat bölümüne doğru ilerledi. Orada, başka bir paslı kepenk vardı ve zorlayarak onu açabilirdi. Bu arada, Satake, saklambaç oynuyorlar gibi, fenerin ışığını iç taraflarda dolaştırıyordu. Masako, teslimat bölümüne ulaştı, göğsünün yüksekliğindeki tezgaha kendisini çekti ve artık çıkaracağı sesi umursamadan küçük metal kepengi iterek açtı. Özgürlük sadece bir adım ötedeydi, eğer dışarı zamanında çıkabilirse. Sürünerek başını ve omuzlarını açıklıktan çıkararak, dışarıdaki, kanalizasyon kokan havayı kokladı.

Satake onu içeri geri çekip dövünce, gerçekten bir acı hissetmedi. sadece özgürlük bu kadar yakınındayken, bu kadar gelmişken, bunu sonsuza dek kaybetmenin hayal kırıklığını hissetti. Ve Satake'nin neden diğerlerini değil de kendisini seçtiği hakkında hâlâ en ufak bir fikri yoktu.

Şimdi, eski taşıyıcı bandına bağlıydı. Teni, soğuk metali biraz ısıtmış olmasına rağmen, soğuğun içine nüfuz edip, vücut ısısını çaldığını hissedebiliyordu. Daha önce hiç bu kadar üşümemişti, ama yine de pes etmeye hazır değildi. Hayatta

olduğu sürece, vücudunun, altındaki dondurucu metale karşı koymasını istiyordu. Hareket etmenin onu ısıtacağını umarak, ileri geri kıpırdamaya başladı. Eğer hareket etmezse, sırtının hızla soğuk rafa yapışacağından korkuyordu.

Satake, bir kez daha yüzüne vurdu. Masako, acıyla inlerken, deliliğin izlerini görmek için onun gözlerine baktı. Eğer onun deli olduğundan emin olabilirse, o zaman kendisini bu olanlara teslim edebilirdi. Ama o deli değildi. Ve bu, sadece hastalıklı bir eğlence de değildi. Ondan ne kadar nefret edebileceğini görmek için onu dövüyordu. Bir nedenden, Masako'nun kendisini küçümsemesini istiyordu ve nefreti zirveye ulaştığında, onu öldürecekti.

İçine girdiği zaman, Masako bir aşağılanma hissiyle doldu – yıllardır yaptığı ilk seksinin bir tecavüz olmasından, onun yaşındaki bir kadının bir adam tarafından böyle kullanılabileceğinden doğan bir aşağılanma. Çok kısa bir süre önce, bir erkek ona sarılmıştı, ve bu, onun tahatlamasını sağlamıştı; ama artık sadece nefrete sebep oluyordu. O anda, Masako, Satake'den bir erkek olarak nefret ediyordu, aynı, onun bir kadın olduğu için kendisinden nefret ettiği gibi.

Satake ona tecavüz ederken, Masako onun bir rüyada, sadece onun anlayabileceği sonsuz bir kabusta olduğunu ve kendisinin bu fantezide sadece canlı bir dekor olduğunu biliyordu. Bir an, Masako bir başkasının rüyasından nasıl kaçılacağını merak etti; ama karşı koyması gereken daha acil sorunun, sadece onu anlamak, bir sonraki hareketini tahmin etmek olduğunu fark etti. Eğer bunu yapamazsa, o zaman boş yere acı çekiyor olacaktı. Satake onun üzerine eğilirken, Masako üzerlerindeki boşluğa baktı – özgürlüğü hemen orada, onun sırtının arkasındaydı.

Satake işini bitirdiğinde, Masako, ondan iğrendiği için ona sapık dedi. Ama bunun doğru olmadığını biliyordu. O, bir sapık veya bir deli değildi; o sadece, umutsuz bir arayış içinde olan kayıp bir ruhtu, ve eğer aradığı şeyi Masako'da bulabileceğini düşünüyorsa, o zaman Masako onunla oynayabilirdi... Ve hayatta kalmaya devam ederdi.

Güneşin fabrikanın içine girip, onu biraz ısıtmasını sabırsızlıkla bekledi. Soğuk dayanılmaz, olabileceğini hiç tahmin etmediği kadar acı vericiydi. Bir süre boyunca, kendisini ısıtmak için hareket etmeye devam etmeye çalışmıştı, ama artık vücudu, kasılıyormuş gibi, kontrol edilmez bir şekilde titriyordu. Ne var ki fabrikanın buz gibi havası, muhtemelen güneş en tepeye çıkıncaya kadar ısınmayacaktı, ve Masako o zamana kadar dayanabileceğinden şüpheliydi. Pes etmek istemiyordu, ama muhtemelen burada donarak öleceğini fark etmeye başlamıştı.

Dikkatini, vücudunu sarsan spazmlardan uzaklaştırmak için, etrafına baktı. Fabrikanın iskeleti, büyük bir tabut gibiydi. Neredeyse iki yıldır her gecesini böyle bir yerde çalışarak geçirdiğini fark etti, ve kaderinde, böyle bir yerde ölmek olduğunu düşünmesine engel olamadı. Açmaya çok kararlı olduğu o kapının diğer yanında onu bekleyen zalim sonun bu olduğunu. Bana yardım et, diye hısıldadı kendi kendine. Ama istediği yardım, Kazuo veya kocası gibi birinden değildi; onu buraya getiren adam olan Satake'dendi.

Ona bakmak için döndü. Biraz ileride, bağdaş kurmuş yerde oturuyordu. Titreyen vücudunu seyrediyordu, yine de onun acı çekmesini görmekten zevk alır gibi değildi; daha çok, bir şey bekliyor gibi görünüyordu. Ama ne? Masako, loş

ışıkta onun suratını inceledi. Satake zaman zaman başını kaldırıp pencerelere bakıyordu, şafağı bekliyor gibi. O da titriyordu, ama belli ki soğuğun farkında olmadan, çıplak bir şekilde yerde oturuyordu.

Belki de Masako'nun onu izlediğini fark ederek ona baktı ve gözleri, loş ışıkta buluştu. Sanki öfkeyle, çakmağını Masako'ya attı, ve sonra bir sigara yaktı. Masako aniden, onun, görmek istediği şeyi görebilmek için, ışığı *beklediğini* fark etti. Ve aracığı şeyi bulduğunda, onu öldürecekti. Masako gözlerini kapattı.

Kısa bir süre sonra, etrafındaki havanın hareket ettiğini algıladı, ve gözlerini açınca Satake'nin onun başında durup, çantasından bir şey çıkarttığını gördü. Bu, büyük ihtimalle onun üzerinde kullanacağı bıçağın içinde durduğu, siyah bir kındı. Vücudunu delen soğuk, bu görüntünün karşısında bilenmiş gibi, daha da keskinleşti. Daha da şiddetle titremeye başladı, ama Satake'nin bunun sadece soğuk yüzünden olduğunu düşünmesine kararlı bir şekilde, başını diğer tarafa çevirdi.

Sonunda, güneş pencerelerden içeri girmeye başladı; ve Masako, sıkıca kapanmış gözeneklerinin açıldığını, tekrar nefes almaya başladıklarını hissetti. Eğer, biraz da olsa ısınabilse, belki biraz uyuyabilirdi. Ama sonra bıçağı hatırladı ve kendi kendine güldü. Onu bekleyen böyle bir şey varken, uyumanın ne anlamı vardı?

Birçok gün, bu saatlerde fabrikadan eve gelip, kahvaltıyı hazırlıyor ve bir makine dolusu çamaşıra başlıyor olurdu. Sonunda, güneş gökyüzünde belli bir noktaya gelince, artık uykusuna engel olamazdı. Hiç iz bırakmadan ortadan kaybolsa, Yoshiki ve Nobuki ne düşünürlerdi? Burada olsa, veya bir şe-

kilde kaçmayı başarsa da fark etmezdi, artık onların ulaşamayacağı bir yerdeydi. Yoshiki, onu aramaya gelmeyeceğini itiraf etmemiş miydi? Bu düşüncede, neredeyse rahatlatıcı, zaten ne kadar ileriye gitmiş olduğunu fark etmesini sağlayan bir yan vardı.

Hava yeterince aydınlanınca, Satake onun yanına gelerek başında durdu.

"Bütün o yemekleri bunun gibi bir şeyin üzerinde mi yaptın?" dedi, belli ki bu küçük espriden hoşlanmıştı. Masako, sırada ilerlemek üzere olan bir yemek gibi rafın üzerinde yatmış, korkusunu göstermemeye çalışıyordu. Satake haklıydı: Kim, kendi sonunun da bir bandın üzerinde olacağını düşünebilirdi? Sıranın hızını ayarlayan Yoshie, kendisine bir çıkış bulabilmişti; ama Masako bunu yapamamıştı. "Bir cesedi nasıl kesiyorsun?" diye sorup, sanki onu incelemek üzere kesiyor gibi, parmağını boğazından kasıklarına kadar gezdirmişti. Masako, zaten kızarmış olan derisinde parmağı hissedince, acı dolu bir çığlık attı. "Onu parçalara ayırma fikri, aklına nereden geldi? Bunu yaparken ne hissettin?" Masako, onun kendisine olan nefretini kamçılamaya çalıştığını anladı. "Sen de benim gibisin," dedi Satake. "Geri dönmek için çok ileri gittin."

Yine haklıydı: Artık geri dönüş yoktu. Arkasındaki kapıların birer birer çarpılarak kapandıklarını duymuştu. İlki, Kenji'yi kestikleri gün kapanmıştı. Ama Satake'nin böyle hissetmesine ne neden olmuştu? Bunu ona sordu, ama Satake cevap vermedi. Masako, onun gözlerine –orada gizlenen bataklığa– baktı, yoksa bu sadece koca bir boşluk muydu?

Satake soğuk parmağını, aniden bacaklarının arasına zorla sokarken bir çığlık attı. Ama içine ikinci kez girdiğinde, vücudu onun sıcaklığına şaşırmıştı. Soluk güneş ışığından

çok daha kuvvetli bir ısı kaynağı bulduğu için sevinmiş gibiydi. İçindeki sıcak, sert şey, kasıklarından başlayarak vücudunun buzlarını çözmeye başladı. Aralarındaki bu bağlantı, bu boş mağaradaki en sıcak şeydi; ama vücudunun bundan neredeyse masumane şekilde zevk alması Masako'yu rahatsız etti; ve Satake'nin, vücudunun onu kabul ettiğini anlamasına izin vermemeye karar verdi. Gözlerini tekrar kapattı, Satake ise, onun kendisini reddettiğine inanmış gibiydi.

"Gözlerini aç," dedi Satake, başparmaklarını onlara bastırarak. Eğer bu, benim ona cevap verdiğimi anlamasını engelleyecekse, bırak beni kör etsin, diye düşündü Masako. Ondan, bütün benliğiyle nefret ediyordu, ve eğer şimdi bakarsa, gözlerinin bu gerçeği yansıtmayacağını düşünmek onu dehşete düşürüyordu. Satake ona, bir kadın olduğu için kendisinden nefret ettiğini söyledi. O zaman neden ona zorla sahip olmayı bırakıp, işini hemen bitirmiyordu? Nefretini uyandırmak için ona bir kez daha vurdu, ama Masako, zevk almak için aşağılanmaya ihtiyaç duyan bir adama acıdığını fark etti. Satake'nin geçmişi, sisler içinde şekillenmeye başlamıştı.

"Senin içinde sapık bir şey var," dedi Masako, "bozuk bir şey."

"Elbette var," dedi Satake. "Aynı senin içinde de bozuk bir şey olduğu gibi. Bunu, seni ilk gördüğüm an anlamıştım." Masako için, içindeki hasarlı bölümün kendisini ona çektiğini bilmek, içinde hareket eden adamdan daha da çok nefret etmesine neden oldu. Satake, dudaklarını onunkilere bastırdı, ve Masako, onun kendisini ne kadar umutsuzca istediğini anladı. Sonra, Satake bıçağına uzandı, sallayarak kınından çıkarttı ve Masako'nun başının yanına koydu. Masako'nun gözleri, başının yanındaki soğuk bıçağın korkusundan içgü-

düsel olarak kapandı, ama Satake onu gözlerini açmaya zorladı ve ona baktı. Masako, eğer fırsatını bulursa, Satake'nin onun içine girdiği kadar hızla, bıçağı onun üzerinde kullanacağını düşünerek, onun bakışına karşılık verdi.

Fabrika, artık güneş ışığıyla yıkanmıştı, ama artık başka bir ışık daha Satake'nin gözlerinde parlıyordu, Masako'nun onun için gerçek birine dönüştüğünü, onu duygulandırdığını gösteren bir ışık. Yine de bu, büyüyüp olgunlaşacak bir his değildi. Aynen Masako'nun bir zamanlar onun elinde ölmeyi umursamayacağını düşünmüş olduğu gibi, Satake de kendisi için aynı sonun özlemini duyuyordu. Birden, Masako onu anladığını fark etti.

Satake'nin içine hapsolmuş olduğu rüyanın çözülmeye başladığını, onun gerçek dünyaya yaklaştığını algıladı. Vücutları birleşti ve gözleri buluştu. Masako, Satake'nin gözlerinde sadece kendi yansımasını görerek, saf zevkten oluşan bir dalganın yükseldiğini ve kendisine çarptığını hissetti. Böyle ölebilirdi. Ama gözünün ucunda beliren bıçağın parıltısı, onu gerçek dünyaya geri çekti.

Satake, onu bayılana kadar dövdü, ama çenesindeki mide bulandırıcı acı, Masako'yu kısa bir süre sonra kendisine getirmişti. Kızgın Satake ona bakıyordu. Ulaşmayı istediği bir yere varmak üzereyken, Masako onun hayallerini mahvetmişti.

Ona tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Satake gidebileceğini söylediğinde, bacaklarını yere sarkıttı ve ayağa kalktı. Ne kadar zamandır orada bağlıydı? Kanın bacaklarına geri döndüğünü, uyuşukluğun acıya dönüştüğünü hissedebiliyordu. Bu, yüksek sesle bağırmasına neden oldu. Eğilerek ceketini aldı, omuzlarına koydu ve kızarmış teni soğuk kuma-

şa dokundu. Satake, onu sessizce seyrediyordu

Fabrikanın koşesindeki tuvaletlere doğru yürümeye başladı, ama bacakları kaskatıydı ve yürümek zordu. Keskin bir şey, ayağının tabanına batarak kanattı, ama Masako hiçbir şey hissetmedi. Pis tuvalete eğilerek, Satake'nin bakışlarını umursamadan rahatladı. Çişi, parmaklarının üzerinden akıyordu; sıcak sıvı, hissiz, donmuş tenine değerken, ellerine iğneler batıyor gibiydi. İnleyerek ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu ve ona doğru yürümeye başladı.

"Acele et," dedi Satake. Masako, bir yağ tenekesine takıldı ve düştü. Ayağa kalkmakta zorlanınca, Satake onun yanına koştu ve bir kedinin yavrusunu ensesinden yakalaması gibi, ceketinin yakasını tutup, işine kaldığı yerden devam etmeye sabırsızlanarak onu ayağa kaldırdı. Masako'nun hâlâ ceplerinde olan elleri ısınmaya, parmakları titremeye başlamıştı. "*Haydi*," dedi Satake.

Masako'nun avucu bir şeyin üzerine kapanmıştı; ve Satake, çok yavaş ilerlediği için ona vurmak üzere elini kaldırdığında, cebinde bulduğu neşterle onun suratını kesti. Satake, ne olduğunu anlamamış gibi bir an yukarıya baktı, sonra yanağına dokundu. Masako nefesini tuttu ve onun yüzünden fışkırıp uzattığı avucuna dökülmeye başlayan kanı izledi. Neşter, gözünün kenarından, çenesinin altına kadar derin bir kesik açmıştı.

8

Satake, geri duşerek, sertçe yere oturdu. Eli, yüzüne kapanmıştı, ama kan, parmaklarının arasından sızıyordu. Masako, şokla bir çığlık attı. Ani, kalıcı bir kayıp hissi, bu sesi vücudundan sıkarak çıkartmıştı.

"Beni yendin," diye fısıldadı Satake, hızla ağzına dolmakta olan kanı tükürerek.

"Beni öldürecektin," dedi Masako. Satake elini indirdi ve kanlı avucuna baktı. "Boğazını hedeflemiştim, ama elim uyuşuktu," dedi Masako ona; aklı sersemlemişti ve ağzı, kontrolü dışında hareket ediyor gibiydi. Neşteri hâlâ elinde tuttuğunu fark ederek, yere attı, ve neşter boş bir tangırtı sesiyle zıplayarak uzaklaştı. Evden çıkmadan önce bıçağı bir şarap şişesi mantarına geçirmiş ve cebine koymuştu.

Hava, Satake'nin yarasından ağzına dolsa ve konuşmakta zorlansa bile, "Sen özelsin," demeyi başardı. "...Beni öldür-

mene çok önce izin vermeliydim... Çok güzel olurdu."

"Beni öldürmek istiyor muydun?"

Satake başını salladı ve tavana baktı. "Bilmiyorum.." Yüksek pencerelerden giren güneş ışığı artık kör ediciydi. Parlak tozlardan oluşan sütunlar, bir tiyatrodaki spot ışıkları gibi, pencereleri yere bağlıyordu. Masako'nun gözleri, onunkileri pencerelere kadar takip etti. Yine titriyordu, ama soğuktan değil; kendi elleriyle, bu hayatı bitirmiş olduğunu bilmek, titremesine neden oluyordu. Pencerelerin ötesindeki gökyüzü soluk maviydi ve sanki hiçbir şey değişmemiş, dün gecenin dehşeti hiç yaşanmamış gibi, sessiz bir kış günü başlıyordu. Satake, ona cevap vermeden önce, yerde toplanan kan gölüne baktı. "Seni öldürmeyi değil," dedi, "ama seni ölürken izlemeyi istiyordum."

"Neden?"

"Ölürken seni sevebileceğimi düşündüm."

"Sadece o zaman mı?" Satake bir süre ona baktı.

"Sanırım."

"...Ölme," diye mırıldandı Masako. Satake'nin gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Artık, yaralardan akan kan, bedenini kırmızıya boyamış ve acıyla inlemeye başlamıştı.

"Kuniko'yu öldürdüm...," dedi. "Ve ondan önce de başka bir kadını –aynı sana benziyordu... Onu öldürdüğümde, bir kere öldüğümü düşünmüştüm. Sonra seni gördüm ve düşündüm –bir kez daha ölmek umurumda olmazdı..."

Masako, ona daha sıkı sarılabilmek için ceketini çıkarttı. Dayaktan yüzü şişmiş ve ağırdı, ve korkunç görünüyor olması gerektiğini biliyordu. "Ben yaşıyorum," dedi. "Ve senin ölmeni istemiyorum."

"Öleceğim gibi görünüyor," dedi Satake, sesinde neredey-

se bir rahatlamayla. Bütün vücudu titremeye başlamıştı. Masako, onun yüzüne yaklaştı ve yarayı inceledi. Yara derin ve açıktı, ama Masako, deriyi birbirine yapıştırıp parmaklarını üzerinde tuttu. "Faydası yok," dedi Satake. "Bir atardamar olmalı." Ama Masako, pes etmeyi reddetti, ve hayat, Satake'den akıp giderken, başını tutmaya devam etti. Fabrikaya bir kez daha baktı. Bu büyük tabutta tanışmışlar, birbirlerini burada anlamışlardı; ve birbirlerinden yine burada ayrılacaklardı.

"Bir sigaraya ihtiyacım var," diye mırıldandı Satake. Masako ayağa kalktı ve onun çıkartmış olduğu pantolonunu bulmaya gitti. Cebinden bir sigara çıkartarak yaktı ve Satake'nin dudaklarının arasına koydu. Sigara, birkaç saniye içinde kana bulanmıştı, ama Satake yine de ağzından ince bir duman çıkartmayı başardı. Masako, onun önünde eğilerek gözlerinin içine baktı.

"Seni hastaneye götürmeme izin ver."

"Hastane..." diye mırıldandı Satake, yüzünde gülümsemeye benzer bir izle. Muhtemelen bir tendonu kesilmişti, ve bütün gülümseme, yüzünün kanla yıkanmamış tarafında toplanmıştı. "Öldürdüğüm kadın da aynı şeyi söylemişti... Kader olmalı. Onun öldüğü gibi ölmem." Sigara ağzından düşerek, etrafındaki kan gölünde söndü. Satake, pes etmiş gibi görünüyordu ve gözlerini kapatmıştı.

"Yine de, gitmeliyiz."

"...İkimizin sonu da hapis olur." Haklıydı – eğer fabrikadan şimdi çıksalar, yasalar yine de işlerdi. Masako onu kendisine daha da yaklaştırdı. Elleri birbirine değince, onun vücudunun daha şimdiden soğumuş olduğunu fark etti. Kanı, üstlerine akmaya devam ediyordu.

"Umurumda değil," dedi. "Senin kurtulmanı istiyorum."

"Neden?..." Satake'nin sesi zorlukla duyuluyordu. "Yaptığım şeyden sonra."

"Bu, benim de ölmem gibi olur. Yaşayamam."

"*Ben* yaşadım," dedi Satake, gözlerini tekrar kapatarak.

Masako, kendini kaybetmiş gibi, yarasını bir arada tutmaya, kanamayı yavaşlatmaya çalışıyordu, ama Satake ölmek üzereydi. Gözlerini bir kez daha, bu sefer ancak ufak bir aralık kadar açtı ve Masako'ya baktı.

"Neden ben?"

"Çünkü artık seni anlıyorum," dedi Masako. "Aynı olduğumuzu görüyorum ve her ikimizin de yaşamasını istiyorum." Masako onu öpmek için eğildiğinde, Satake'nin dudakları kanlarla kaplıydı, ama gözleri huzurluydu.

Sanki, umut onun için yabancı bir şeymiş gibi durarak mırıldandı: "Ben asla... bunun olabileceğini düşünmedim... Ama kimbilir? – elli milyonla... kaçabiliriz."

"Brezilya, güzel bir yer," dedi Masako.

"Beni de götürecek misin?"

"Evet," dedi Masako. "Artık geri dönemem."

"...geri dönmek... veya devam etmek." Haklıydı. Kanla kaplı ellerine baktı. Satake, bir fısıltıyla ekledi, "Özgür... olacağız."

"Evet, özgür." Satake elini uzatarak Masako'nun yanağını okşadı, ama elleri buz gibiydi. "Kanama neredeyse durdu," dedi Masako, ama Satake, belki de bunun bir yalan olduğunu bildiği için, sadece başını salladı.

9

Masako, ne yaptığının farkında olmadan, Shinjuku İstasyonu'nda bir pasajda yürüyordu. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak, otomatik olarak hareket ediyor gibiydi. Kendisini kalabalığın akışına bıraktı ve sonunda istasyondan çıkmakta olduğunu fark etti. Bilet gişesinden geçtikten sonra, yeraltındaki çarşılara doğru yürüdü. Bir ayakkabı dükkanının aynasında, kendi yansımasını gördü. Güneş gözlüğü, şişkinliklerin çoğunu saklıyordu, ama aynadaki kadının, içindeki acıyı saklamaya çalışarak, ceketine sıkıca sarılmasını izledi. Bir süre orada durdu ve yüzüne bakmak için gözlüğü çıkarttı. Satake'nin ona vurduğu yanaklarındaki şişlikler artık o kadar kötü değildi, ama ağlamaktan gözleri şişmişti. Gözlüğü tekrar taktı ve başını kaldırıp bakınca, yukarıdaki alışveriş katlarına giden asansörün önünde durduğunu fark etti. Bir an sonra, en üst katın düğmesine basmış, yukarı çıkıyordu. Gidecek

hiçbir yer, bulunmak zorunda olduğu hiçbir yer yoktu.

Kapılar açıldığında, karşısına bir dizi restoran çıktı. Bütün istediği, meraklı gözlerden uzakta bir süre dinlenebilmekti. Pencerenin yanındaki bir banka çöktü ve siyah naylon çantayı dizlerinin arasına koydu. Çantanın içinde, Satake'nin elli milyonu ve kendi altı milyonu vardı. Bir sigara yakarak, onun sona yaklaşırken nasıl sigara istediğini hatırladı. Güneş gözlüğünün arkasındaki gözleri süzgündü. Sigarayı, gri, çelik kül tablasına bıraktı. Sigara, onun sigarasının kan gölünde çıkarttığı ses gibi, kül tablasının içindeki suya değince sessizce söndü.

Masako, birden uzaklaşmak isteyerek ayağa kalktı ve çantayı aldı. Büyük pencerelerden bütün Shinjuku görünüyordu. Yasukuni Caddesi'nin arkasında, Kabuki-cho uzanıyordu. Elini cama koyarak, zayıl akşamüstü güneşinde solgun görünen, sönük neon tabelalara, ve zevksiz, solgun reklam panolarına baktı. Caddeler, sadece geceleri avlanan, uyuyan bir canavar gibi sessizdi. Burası, Satake'nin şehriydi, pis zevkler arayanlarla dolu kaotik bir yerdi. Gece vardiyasında çalışmaya başladığında açtığı kapı, onu buraya getirmişti, daha önce hiç bilmediği bir yere – onun yerine.

Kumarhanesinin bir zamanlar olduğu binaya bir bakmaya karar verdi; ama bu karar, diğer duyguları tekrar su yüzüne çıkarttı. Son iki gündür, zavallı ve boş bir otel yatağında yatıyordu. O duyguları hatırladı ve onlarla beraber, onun vücudunun temasını. Onu bir kez daha görebilmeyi dileyerek, hafifçe inledi –buna engel olamadı. Onun soluduğu havayı solumak, gördüğü şeyleri görmek için Kabuki-cho'ya gidecekti. Belki de onun gibi bir adam daha bulur ve onun hayalinin peşine düşerdi? Kaybetmiş olduğu umudu, içinde tekrar canlanmaya başlamıştı.

Masako, manzaraya arkasını döndü ve aceleyle yürüdü, ama cilalı taşların üzerindeki tenis ayakkabılarının tabanları, koridor boyunca yankılanarak gıcırdadı. Çıkan sese şaşırarak birkaç adım sonra durdu ve pencereye geri döndü. Bir an, dışarıdaki dünya, terk edilmiş fabrikanın karanlığıyla dolmuş gibi göründü.

Hayır, gitmeyecekti. Hayatını, onun yaşamış olduğu gibi, geçmişe ait bir hayale takılmış, ileriye gidecek veya geri dönecek bir yolu olmadan, kendi içini kemirmeye zorlanarak, birinin esiri gibi yaşayamazdı.

Ama buraya kadar gelmişti; şimdi nereye gidecekti? Fabrikada çalıştığı son iki yıldır, kısa kestiği tırnaklarına baktı. Elleri, devamlı dezenfektanlara girmekten çatlamıştı. Kredi şirketinde geçirdiği yirmi yılı, bir oğlan çocuk doğuruşunu ve ailesi için bir yuva kuruşunu aklına getirdi. Bütün bunların ne anlamı vardı? Sonuçta, üzerinde bıraktıkları izlerle, bütün bu yılların gerçekliğinden fazla veya az bir şey değildi. Ve, Satake'nin aksine, gerçekliğin yoluna çıkarttığı her şeyle yüzleşmişti. Onun özgürlük fikri, Masako'nunkinden farklıydı.

Asansörün düğmesine bastı. Gidip bir uçak bileti alacaktı. Aradığı özgürlük kendisininkiydi, Satake'nin, Yayoi'nin veya Yoshie'ninki değil; ve onun dışarıda bir yerlerde olduğundan emindi. Eğer arkasından bir kapı kapandıysa, açacak yeni bir kapı bulmaktan başka şansı yoktu. Onu almaya gelen asansör, rüzgar gibi inledi.

ÇIKIŞ

NATSUO KIRINO

Japon gerilim edebiyatının en başarılı örneklerinden biri olan *Çıkış*, sıradan insanların da zamanı geldiğinde birer ölüm makinesine dönüşebileceğini son derece gerçekçi ve sarsıcı bir üslupla ortaya koyuyor.

Tokyo'da, bir fabrikanın gece vardiyasında çalışan dört kadının merkezde olduğu romanında Kirino, ortaklaşa bir suçun gölgesinde yaşayan, birbirinden farklı dört karakterin yaşamını anlatıyor. Ölümcül sırlar, karakterleri birbirine yaklaştırırken aslında onları bir yok oluşa doğru götürüyor. *Çıkış*'ın yaratmayı başardığı gerilim düzeyi de, Kirino'nun karakterlerinde saklı. Japon yazarın karakterleri, soğukkanlı oldukları kadar inandırıcı da. Başından sonuna hiç düşürmediği temposuyla okuru diken üstünde tutan yazar, ödüllü romanı *Çıkış* ile Türk okurlarıyla buluşuyor.

Çıkış, 1998-Japonya Gerilim Ödülü
Soft Cheeks, 1999-Naoki Edebiyat Ödülü

Edebiyat - 358 www.ithaki.com.tr
ISBN 975-273-242-9 İnternet Satış www.iknokta.com
9 789752 732421

İthaki